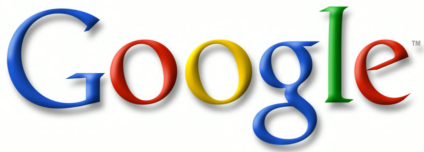
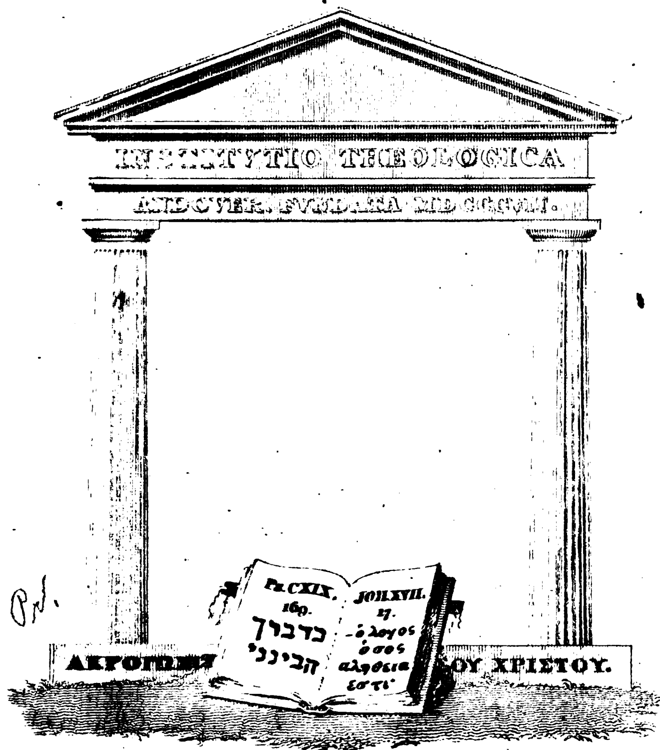

יהוה

INSTITVTIO THEOLOGICA
ANDOVER. FVNDATA MDCCCVIII.
Ps. CXIX. 169.
כדברך
הבינני
JOH. XVII. 17.
ὁ λογος
ὁ σος
αληθεια
εστι
ΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

116 30

GRAECAE LINGVAE

DIALECTI

RECOGNITAE OPERA

MICHAELIS MAITTAIRE

POST IOH. FRED. REITZIVM

QVI

PRAEFATIONEM ET EXCERPTA

EX

APOLLONII DYSCOLI GRAMMATICA

ADDIDERAT

TOTVM OPVS RECENSVIT EMENDAVIT

AVXIT

FRID. GVIL. STVRZIVS.

LIPSIAE

APVD I. A. G. WEIGEL ET A. G. LIEBESKIND IN COMM.

LONDINI

APVD I. PAYNE ET MACKINLAY

MDCCCVII.

NOBILISSIMIS ADOLESCENTIBVS

DOMINO

MARCHIONI DE GRANBY

DOMINIS

ROBERTO ET GEORGIO

ILLVSTRISSIMI PRINCIPIS

RVTLANDIAE DVCIS

FILIIS

S. P. D

MICHAEL MAITTAIRE.

Opusculum, quod vestris, ADOLESCENTES NOBILISSIMI, *nominibus inscribitur; et vobis, quibus offertur; et mihi, qui id offero; arbitror satis convenire. Si enim vestrae aetatis, eorumque, quibus in Schola Regia Etonensi sub Magistris Peritissimis instituitur, studiorum ratio habeatur; quid ex re magis est vestra, quam in Grammatica, cuius fundamentis omnes Artes Liberales et Disciplinae innituntur, exerceri? Et quid meo, quo erga Vestram Clarissimam Familiam obstringor, officio videtur magis consentaneum; quam a me, qui in Vestri Praestantissimi Parentis aedibus aliquantulum operae et temporis posui, ut Vobis ad prima Grammaticae Latinae Elementa aditum aperirem, quaedam Graecae etiam Linguae initia proponi? Porro cum nemo melius parentes demereatur, quam qui Liberis inservire studeat, non aliter potuissem meum in* PRAENOBILEM RVTLANDIAE DVCEM *obsequium testari, quam si voluntatem ad*

commoda Filiorum promovenda propensam declararem. Munusculum igitur libenter et benevole accipietis: meae erga Vos observantiae testimonium; meorum pro Vobis votorum pignus; et, qualecunque mea tenuitas dare potest, in Vestris scholasticis exercitiis, conatuum specimen. Pergite, quo pede coepistis, HONORATISSIMI ADOLESCENTES. Verum quoniam animos impellunt exempla, nullaque fortius ac propius quam domestica; neque hortatu neque hortatore indigetis: quibus adest, quem praeeuntem sequamini, qui DVCIS non tantum titulo specioso cum multis fruitur, sed etiam officio utili cum paucis fungitur; cuius ductu et auspiciis in vita publica privataque viam inibitis tutissimam: cuius Nobilitati ab antiqua stirpe per ius haereditarium derivatae, et affinitatum illustrium coniunctione firmatae praelucet Nobilitas Longe Major, et vera, quippe Ipsi propria; nempe rarissimum nunc, pertinax intemeratae virtutis et generosae probitatis studium, cum bonarum literarum amore, et mira indolis suavitate, qua omnes sibi devinctos tenet, coniunctum. Si itaque titulos, quos ordo Natalium ad Vos detulit, mereri et ornare cupiatis; si Vestrae patriae prodesse; Vestri PARENTIS Insignissimi vestigiis insistite. Valete.

Londini. cIↃIↃccxxxvII.
III. Kalend. Octobris.

SECVNDAE EDITIONIS PRAEFATIO.

Tibi risum excutiet, Amice Lector, Senex Elementarius repuerascens: hominemque miraberis, affecta aetate, Grammatica rudimenta repetentem, et sub ipsis pene vitae metis ad carceres revertentem. Verum est, quod dici solet: *Bis pueri senes.* Annis prope abhinc triginta Commentariolum de Graecae Linguae Dialectis in usum Scholae Regiae Westmonasteriensis, quae me educaverat, exaravi: et quantulumcumque frugis sit, quod apud illam bonarum literarum Nutricem decerpseram, eidem gratus consecravi. Timeo, ne non multum adjumenti iste immaturus mearum vigiliarum foetus contulerit. Aliis enim datum est doctioribus, ut possint literas promovere, mihi vix aliud amplius, quam ut velim. Forsan igitur roges, quid me impulerit, ut miscellam istam crudamque farraginem, crambeu recoctam, iterum importunus obtruderem, et exoletam ad praelum revocarem. Non equidem fui, aut sum tam praetumidus mei nominis aut mearum nugarum amator, ut easdem in conspectum saepius emittendi sim avidior; et non malim securus latere, quam me et meas merces minus vendibiles censurae et cachinnis exponere. Quod Grammatica haec Adversaria ex tenebris et oblivione prodeuntia periculosam publici judicii aleam iterum subeant; consilio factum est, non meo, sed biblio-

commoda Filiorum promovenda
rarem. Munusculum igitur l
accipietis: meae erga Vos o
nium; meorum pro Vobis v
qualecunque mea tenuitas d
scholasticis exercitiis, conat
gite, quo pede coepistis,
ADOLESCENTES. V
impellunt exempla, nul
quam domestica; nequ
indigetis: quibus adest,
mini, qui DVCIS n
cum multis fruitur, s
paucis fungitur; cui
publica privataque vi
Nobilitati ab antiqu
derivatae, et affir
firmatae praelucet
quippe Ipsi propr
tinax intemerata
studium, cum b
indolis suavitat
coniunctum.
ad Vos detulit
patriae prod
vestigiis ins

Lon

JOAN. FRED. REITZII
PRAEFATIO.

Non exigua hujus operis de Dialectis utilitas et percommodus ordo in eo observatus me permovere, ut absente Auctore Cl. *Maittairio* iteratae ejus editionis curam in me suscipere non detrectarem; neque enim alium in hoc genere librum novi, qui huic par haberi possit, quive auctoritates tam accurate indicet. Etsi enim varias Dialectorum terminationes atque idiomata satis collegisse videtur *Aem. Portus* in Lexico Dorico et Ionico, non tamen est quod huic tuto confidas, propter multa vitiosae scripturae menda, quae etsi peritos minus offendere solent in aliis Auctoribus, ubi ex filo historico sensus facilius detegi, et quod in una literula, in accentu aut spiritu peccatum est, ab legenti sponte corrigi potest; tamen quod ibi leve erratum recte vocaveris, id in hujuscemodi libello eo gravius erit peccatum, quia in harum grammaticarum minutiarum variatione maxima pars doctrinae de Dialectis consistit. Quare, quum Auctore vivente non aequum esset observationes aut notas a me addi, et quum opus suum jam recognoverit atque haud paucis in locis auxerit ipse, ego id mihi potissimum negotii relictum sentiebam, ut quam emendate omnia prodirent, et pauca illa quae in priore editione restabant typographica vitia, diligenter corrigerentur. Quod quidem ita praestitum esse adfirmare ausim,

ut nova errata, quae nulla arte evitari posse, omnes norunt, tam exiguo numero fore confidam, ut vix quidem eorum catalogum in calce libri exhibere, operae sit futurum. Ne tamen nihil addidisse dicar, visum fuit appendicis loco celebris Grammatici *Apollonii Dyscoli* fragmenta adprime huc facientia, numquam ante, quod sciam, edita, ac nonnullis in locis a nobis correcta adjicere, de quibus ante, quam quae monenda habeo, profero, non possum quin istum Clar. *Maittairii* libellum omnibus Graecae linguae studiosis, maxime juvenibus nostris, commendem. Et quamvis nostri juvenes non eo progrediantur, ut adcuratam Dialectorum notitiam in scholis adquirant, et ne ego quidem iis auctor esse velim, ut vel pauca illa quae *Verwey* in *Nova via* (cujus nuperam editionem doleo mihi non ante recognoscendam datam, quam, cum jam typis plane esset descripta, ita ut juventuti nostrae non alio commodo inservire potuerim, nisi crassiorum erratorum calamo corrigendorum seriem subjungendo) de Dialectis habet, memoriae mandent, adeoque hoc majus opus iisdem tanto minus commendari posse videatur; tamen iis, qui deinde ad aliorum quam qui in scholis exponuntur, Auctorum lectionem progredi cupiunt, ab quorum inspectione difficultate Dialectorum deterrentur, tanto magis utilis hicce erit libellus, quia illo inter legendum duce utentes, quae non adsequebantur, intelligent, et ita usu atque exemplis magis quam regulis memoriter ediscendis sensim in eorum scientiam sese penetrabunt, quae ex regulis disci posse desperaverant. Sed et provectiores, eosque qui Auctores edere parant, non spernendum inde commodum capturos, non est quod multis depraedicem. Quamvis enim satis actum de Dialectis videatur in ampla illa appendice, quam *H. Stephanus* Thesauro suo

adnexuit, satisque grandem verborum per Dialectos mutatorum copiam dederit atque exposuerit *Aemilius Portus* in Lexico Dorico atque Ionico, de quo supra; tamen aliam hujus quem lectori offerimus, libri rationem, alias dotes esse, inspicienti patebit. Stephanus enim circa Atticam Dialectum fere totus occupatur, ac de locutionibus magis quam de singulis vocibus agit, et plus ratiocinationis quam auctoritatum profert; quum Noster contra verborum et auctoritatum copiam Herculeo labore undique conquisitam adferat, inter quae haud pauca deprehendes alibi frustra quaerenda aut difficulter invenienda. Neque tamen hoc ideo praedico, ut praeclarae Stephani operae quidquam derogatum, aut Porti Lexico nos carere posse, indicare velim, sed ut adpareat, nos plenum jam Dialectorum conspectum habituros, si tria illa conjunxerimus; quod enim in uno desideraveris, in altero invenies, vel quod in hoc male exaratum offenderis, ex illo corrigere, aut dubia ex consentientibus duobus ternisve his testibus confirmare licebit.

Excerpta autem ex *Apollonio Dyscolo* quod attinet, haec monenda habeo. Primam eorum copiam mihi fecit Vir Clariss. *Petr. Wesseling*, a quo cum didicissem, exemplar autographum unde haec descripta erant, manu Is. Vossii conscriptum Amstelaedami in bibliotheca Remonstrantium latere, ipsum inspicere et conferre cupiens Clariss. *Jo. Jac. Wetstenium* per literas adii, qui id statim mecum communicavit liberalissime; diligenter itaque cum exemplari Wesselingano contuli, sed non sine admiratione deprehendi, eadem scripturae vitia (exceptis fere decem vel duodecim) a manu Vossiana fuisse profecta; vix duo enim erant versus, in quibus non aberratum esset in spiritibus et accentibus collocandis;

sed et iidem modo additi, modo omissi erant; (in adlatis autem aliorum Auctorum verbis semper aberant accentus) quae quidem leviora, verum et dividenda interdum conjunctim, conjungenda separatim exhibebantur, aliaque ex quibus commodum sensum non elicias; unde conjicere licet, Vossium admodum juvenem haec excerpsisse, nam eum non sic invenisse in Codice Dyscoli, unde ea descripsit, indicio mihi sunt alia, quae eidem libello suo ex aliis inseruerat idem Vossius, aeque vitiose depicta. Vbique autem literae (ι) duo puncta imposuerat, scribens ἀντῒ, περῒ, Δωρϊκῶς etc. quod forte in MS. sic invenit, cujus moris vestigia etiam in editionibus quibusdam veteribus restant, ut in *Luciani* editione Florentina, in qua saepissime scriptum conspicitur ἅπασϊ, αἶτϊον, περϊπαθεῖ, μάλϊστα, ὑπόσχεσϊν, ἔτϊ, saepe vero eadem rursus sine his punctis exhibentur. Manifesta quidem orthographica vitia, quantum per temporis angustiam licuit, correxi, accentusque absentes addidi, deque ea levi nostra opella in notulis interdum monui, ubique monere supervacuum duxi: quaedam autem dedita opera intacta reliqui, ut Vossianae manus vestigia remanerent, quaedam vero divinare non potui, ut p. 422. num ἔγωνγα an ἐγώνγα scriptum invenerit aut voluerit, quum utrumque defendi queat; quare satis duxi ea sic exhibere ut erant; id quod et in aliis difficilioribus observavi, nihil prorsus in contextu immutans, etsi quid vitiosum esse adpareret; ita ut lector pro certo habere possit, ea quae male adfecta restant, sic quoque in MS. fuisse. Plura quidem conjectura adsequi et corrigere potuissem, si majori, quod mihi impositum est, operi tantum detrahere licuisset, aut operae existimassem plus laboris in his collocare, quae jam apud *Maittairium* inveniuntur melius. Cum vero Clar. *Wolfius* in nupera editione fragmentorum *Sapphus* etiam iisdem

his *Dyscoli Excerptis* usus fuerit, curiositati lectorum, qui quidquam antiquorum monumentorum ineditum delitescere dolent, me satisfacturum credidi, si ea, qualiacumque demum forent, hic adderem. Quod si tamen plura hujus generis ab hoc *Apollonio* profecta nondum edita colligere daretur, mererentur profecto quae edantur cum cura; quum is Grammaticorum princeps a *Prisciano* constituatur, cujus auctoritatem sibi in omnibus sequendam existimaverit. De ceteris ejus scriptis, editis atque ineditis ejusque vita atque aetate, quae incidit in tempora *Hadriani* et *Antonini Pii*, pauca adfert Cl. *G. J. Vossius* de Historicis Graecis L. 2. c. 14. plura *Suidas*: plurima Cl. *J. Alb. Fabricius* in Biblioth. Gr. L. V. part. III. c. 7. sive Vol. VII. a pag. 1. ad 8. *) quem consule, si lubet, et vale!

Traject. ad Rhen. ips. Id.
Novemb. 1737.

*) Ex Ill. Harlesii editione Vol. VI. p. 271. ad 278.

Tractatum de Graecae Linguae Dialectis locupletiorem, tanta nempe luculentorum Exemplorum varietate abundantem, tot veterum Grammaticorum et Scholiastarum lectis testimoniis comprobatum, tanta optimorum Oratorum, Poëtarum, Historicorum et Philosophorum Authoritate nitentem, tamque lucido ordine explanatum et illustratum nondum vidi. Quare, cum hoc opus suum, tam doctum, tam elaboratum, tantaque quodammodo pertinacia, arduis tanquam e Rupibus excisum, Scholae Westmonasteriensi, cui se sua omnia debere fatetur sedulus Author, gratitudinis ergo dedicaverit; eundem hunc Ego Tractatum, Regiis omnibus ejusdem Scholae Alumnis, quovis pretio coemendum, similique industria, qua indefessus eum confecit Author, tanquam certissimum Graecae Linguae Oraculum, quotidie consulendum statuo: aliisque omnibus, qui interiores et reconditas literas scrutari amant, commendandum censeo.

XI. Cal. Octob.
Anno Salutis
MDCCVI.

Th. Knipe, S. T. P.
Scholae Westmonasteriensis Archididascalus.

INCLYTAE

SCHOLAE REGIAE

WESTMONASTERIENSI

HVNC

DE GRAECAE LINGVAE DIALECTIS

TRACTATVM,

SVORVM LABORVM PRIMITIAS,

GRATI ANIMI PIGNVS,

EO, QVO PAR EST,

OBSEQVIO

VOVET, DICAT, OFFERT

HVMILLIMVS EIVSDEM OLIM ALVMNVS,

MICH. MAITTAIRE.

יהוה

INSTITUTIO THEOLOGICA
Ps. CXIX. 169.
כדברך הבינני
JOH. XVII. 17.
ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστι
ΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

116 30

destiam lacessit; ille Cynicus convitiorum sordibus clarissima et bene merita adspergit Nomina: nec uterque quicquam pensi habet, cujus dignitatem allatret, aut fortunae aduletur, dum mercenariam aucupetur gratiam. Venales homunculi, qui, si qua nummi spes (mira ista corvorum in olores mutatrix) affulserit, nigra in candida vertere parati sunt! Alius Theatris operam locat; et fabula ungues quantumvis anno toto demorsos sapiens uno forsan sibilo exigitur: nusquam enim incertior et iniquior luditur alea, quam ubi morio poetae, funambulus Terentio, Plebeculae clamor Scipionis et Laelii suffragiis palmam saepissime praeripuit. Ego, cui rudius est et tardius ingenium, in literarum elementis me contineo; dumque alii viris placere student, et gloriolae avidi altiorem eruditionem ostentant, ipse pro exigua mea facultate pueris prodesse, vel saltem prodesse conari malo: et ingeniosi nomen, quod nec mereor nec ambio, dignioribus minime invidens, sat ſuperque habeo, si industrius et laboriosus audiam. Labor certe non levis experientibus videbitur in ordinem redigere fluxas Dialectorum Graecarum minutias, quas per jocum facilius et citius eludes, quam sine harum notitia Authorum nodos solves: illis, quarum tot fere species quot Gentium Coloniae, certos quosdam affigere characteres ex ipsis Authoribus petitos, quibus singula quaeque Dialectus ab aliis distinguatur. Quod nemo melius et brevius praestitit, quam Reverendus Busbeius magnus ille sui aevi Quintilianus, accuratissimus Literarum Arbiter et Vindex; qui veterum recentiumque Grammaticorum lites Tyronibus molestissimas composuit, et tenebras dispulit: cujus memoria mihi praesertim (qui ejus institutis et munificentiae me et mea debeo) colenda est, cujus vestigiis ac methodo in subsequenti tractatu ad-

haerere decrevi. Nec certiori magistro et duce uti possum in cognitione Linguae illius nobilissimae: per cujus varias Dialectos omnes propemodum Artes ac Disciplinae, Philosophia, et Theologia orbi erudito innotuerunt. Attica castus Menander et facetissimus Aristophanes in Theatro, Demosthenes Oratorum coryphaeus in foro, Auditorum sensus inflexerunt: Attica Thucydides verborum et sententiarum gravitate locupletissimus Historiam, Divinus Plato Philosophiam illustravit: Attica Sancti Ecclesiae Patres Sanctissimos codices interpretati sunt. Ionica Thales, Democritus, Heraclitus et Pythagoras philosophabantur: Hanc Hippocrates Medicorum, Herodotus Historicorum Princeps, licet alienam, sua vernacula commutavere. Doricam Pythagorei Latio intulerunt, a qua suam *) Romana Lingua duxit originem: Ea Archimedes arenam numerabilem reddidit; Ea Pindarus suam lyram, Theocritus suorum pastorum fistulas, Tragoedi suos choros temperaverunt. Poetica Vates antiqui suam docuerunt mythologiam. His omnibus artificiose et harmonice mixtis Homerus ingens omnis literaturae thesaurus suorum Heroum memoriam immortalitati mandavit. Denique cum Hae etiam Sacris Codicibus passim inspersae occurrant, Nos sane Christiani Lectores Linguis faveamus.

*) Dionys. Halic. Antiq. p. 76. Ῥωμαῖοι δὲ φωνὴν μὲν οὔτ' ἄκραν βάρβαρον, οὐδ' ἀπηρτισμένως Ἑλλάδα φθέγγονται, μικτήν δέ τινα ἐξ ἀμφοῖν. ἧς ἐστιν ἡ πλείων Αἰολὶς----- Quintil. 1, 6, 31. Etymologia----continet in se multam eruditionem, sive illa ex Graecis orta tractemus, quae sunt plurima, praecipueque Aeolica ratione, cui est sermo noster simillimus-----

PRAEFATIO STVRZII.

In tanta libri Maittairiani de linguae Graecae dialectis celebritate, et in tanto virorum doctorum omnium de insigni eius vtilitate consensu, minus in laudes eius excurrere visum est, quam ingenue de iis, quae forte reprehendi possent, quaedam exponere. Et primo quidem saepe eum corruptis librorum lectionibus deceptum fuisse, Brunckius iam monuit [1]). Jam non ego quidem hoc omnino negauerim, sed nec iis adsentiar, qui, quicquid paulo insolentius dictum in libris veterum repererint, statim mutandum et scilicet emendandum existiment. Cautiores hoc in genere ve-

1) v. Brunckii lectiones in Analecta veterum poetarum Graecorum p. 171.

teres, simpliciter quid inuenissent indicabant, vt Quintilianus [2]) atque alii, qui non doctrinam suam in emendando aliquo vitio ostentare consultum putantes, satis habebant collegisse aliis iudicandi materiam, non vero, vt nimirum ipsi soli viderentur sapere, suum vbique iudicium interponebant. Horum igitur exempla secutus est Maittairius, neque ego ab eius vestigiis longe recessi. Multo enim rarius, quam poteram, lectores de naeuis quibusdam monui, hanc ipsam ob caussam, ne meam ipsis obtrudere eruditionem, aut eos nulla omnino iudicandi facultate praeditos credere viderer. Nondum adeo eneruata aetas nostra ac delumbis censenda videbatur, vt ei, tanquam paruulis a nutrice, praemandi omnia et velut in os inseri esset necesse. Viros, quando cum iuvenibus et viris agunt, non decet ὑποκορίζεσθαι, et alacria ingenia, nisi habeant in quo se exerceant, torpescant oportet. Quare nec illud Maittairii consilium improbandum iudicabam, quo ipsis grammaticorum antiquorum verbis vsus est ad stabiliendam dialecti cuiusque in singulis caussis proprietatem, immo ita probabam, vt etiam augerem illa grammaticorum praecepta, occurrendum ratus mollitiei ac desidiae illorum, qui

2) de institutione oratoria 1, 4. aliisque in locis.

grammaticorum libros, vel quia Graece scripti, vel quia minus commodo ordine compositi sunt, vel quia multis vitiis abundant, prorsus horrent ac fugiunt.

Erunt item alii, scio, qui me grauiter reprehendant, quod in hac noua editione intactum reliquerim ordinem et modum, quo de dialectis Graecorum praecipere Maittairio placuit. Debebas, inquiunt, ad linguam Graecorum antiquam omnia reuocare, non de consonantibus et vocalibus inter se permutatis, vel additis, vel demtis, grammaticorum commenta tradere. Scio non minus, quam hi boni viri, quae vtilitas ex hac ratione oriri potuerit; scio etiam, multo eam mihi faciliorem futuram fuisse. Maittairius enim ipse permulta collegit, quibus is, qui hoc agat, vti eam in rem minimo negotio possit. Sed tamen praetuli Maittairianam, quanquam difficiliorem, rationem, non vna de causa. Primo enim illam, de lingua vetustissima, mihi persuasum erat valde vagam esse et incertam, cum ipse Valckenaerius 3) confiteatur, multa vocabula primitiua nobis periisse, ita vt multorum deriuatorum stirpes non nisi coniectando erui, h. e. confingi, possint, et multorum valde contorta et improbabilis enascatur deriuatio. Dein-

3) in obseruationibus ad origines Graecas p. 33. 37. et saepius.

de multo lucidior et ad discendum facilior apparet haec ratio nostra. Denique eadem multo magis consentanea est reliquarum linguarum, etiam recentiorum, naturae. Nam si quis vel nostrae linguae dialectos ita explicare instituat, vt omnia referat ad pauca illa, quae restant, primitiua vocabula, atque adeo ea, quae non extant, confingat, nemo facile id ferat aut probet. Optime igitur sequimur grammaticum Meermannianum, qui, vbi memorauit dialectum, quam vulgo communem vocant, et sic descripsit: *ἴδιον οὐκ ἔχουσα χαρακτῆρα κοινὴ ὠνομάσθη, διότι ἐκ ταύτης ἄρχονται πᾶσαι*, addit haec: *ληπτέον δὲ ταύτην μὲν ὡς πρὸς κανόνα, τὰς δὲ λοιπὰς πρὸς ἰδιότητα.* 4) Eodem modo qui patriae nostrae linguae dialectos exposuerunt, hoc sibi agendum existimarunt, vt, quomodo singulae differrent ab ea dialecto, qua optimi scriptores vsi reperirentur, ostenderent.

Magis ideo reprehendendus Maittairius videatur, quod dialectum Aeolicam non a Dorica seiunxerit, sed huic immiscuerit: qua de re in introductione quaedam dixi. At, vt alia taceam, cum Aeolica dialectus et egregie sit Doricae similis, et in paucissimis, qui quidem supersunt, ve-

4) p. 313. in Gregorii de dialectis editione Koeniana.

terum libris vsurpata, ita vt eius cognitio vix nisi paucis prosit, qui vniuersas linguae Graecae copias complecti mente cupiant, et, quae fuerint linguae Latinae origines, perspectare: libenter etiam hac in parte rationem Maittairianam probaui, probatamque secutus sum. Minus mihi placere, quod Maittairius quartam operis partem dialectum poeticam inscripserit, in eadem introductione significaui. Cum tamen ipse Cicero 5) *poetas omnino* dicat *quasi alia quadam lingua locutos:* quid impedit, quo minus haec peculiaris et propria dicendi forma, qua oratio poetarum discrepat ab reliquorum hominum oratione, dialectus poetica nominetur? quanquam ego quidem id ab eo, qui proprie loqui velit, aut alios doceat, vt Maittairius in suo libro, vix fieri licere iterum dico.

Verum mittamus haec, vt tandem, quid ego in noua hac editione praestiterim, declarari possit. Scilicet ante omnia, cum Maittairium vidissem scriptorum veterum editionibus iis vsum esse, quae hodie, et in his terris, rarissime adiri et a perpaucis possent, hoc mihi faciendum putaui, vt numeris paginarum, ex editionibus Stephanianis aut aliis rarioribus, vel adscriberem notas li-

5) de orat. 2, 14. extr.

brorum et capitum aliarumue minorum sectionum, quas editores recentiores in magnam legentium commoditatem fecerunt, vel substituerem. Et hoc quidem feci in locis Aeschyli, Apollodori, Arati, Aristophanis, Aristotelis, Ciceronis, Diogenis Laertii, Herodiani historici, Lactantii, Liuii, Lycophronis, Oppiani, Pollucis, Quintiliani, Seruii, Sexti Empirici, Thucydidis, Varronis, et Xenophontis, illud in locis Aesopi, Antonini Liberalis, Appiani, Arriani, Heliodori, Herodoti, Pausaniae, Plutarchi. Sed in Anthologia Graeca apposui librorum et capitum notis numeros voluminum et paginarum editionis Brunckianae, et in Juliano paginis editionis Cramoisianae addidi Spanhemianas, vt Clementis Alexandrini paginis Heidelbergensibus substitui paginas Colonienses, in Demosthene et Dinarcho Reiskianas posui pro paginis editionis Aurel. Allobrog. et H. Stephani. Gazae grammaticam non ex editione Vascosana (1554.), sed e Basileensi (1545.), Phrynichum non ex Hoescheliana, sed e Pauwiana, Priscianum non ex Aldina, sed e Basileensi (1554.), Thomam Magistrum non e Romana, principe quidem, sed e Leidensi, laudaui. Quibus omnibus commoditati aetatis nostrae consulere volui.

Deinde quia viri docti frequenter laudare hunc Maittairii librum, et ita solent, vt non solum pa-

ginas editionis Haganae, quam nos expressimus, sed etiam literas, quibus singulae paginae ad marginem distinctae sunt, indicent: diligenter apponendos suo loco curaui et numeros paginarum illius, quam dixi, editionis, et literas. Nimirum praeter primam editionem, quam Maittairius Londini 1706. emiserat, et quam ipse appellauit suorum laborum primitias, innotuere mihi duae aliae, quarum altera, ab ipso auctore recognita et aucta, prodiit ibidem 1737. 6) altera, quam Reitzius fragmento Apollonii Dyscoli auxit, Hagae Comitis anno 1738. Eam enim, quam titulus ait Londini 1742. exiisse, non nouam censendam esse editionem, apparebit cuiuis, qui eam cum Reitziana contulerit, quippe a qua ne tantillum quidem discrepat, ita vt etiam vltima pagina, quae vitia operarum nonnulla prodit, et librum impressum esse typis Gulielmi Joannis Reers, Traiecti ad Rhenum, ostendit, integra sit seruata. Haec autem nostra editio vt recte videri noua posset, operam dedimus etiam aliis modis.

Nam locos veterum scriptorum et grammati-

6) De hac tamen parum aberat quin dubitarem. Saltem non nisi a Scheidio in animaduerss. ad Lennepii analogiam linguae Graecae p. 233. eam commemoratam videram, nunquam ipse inspexeram.

corum a Maittairio monstratos non solum ipse inspexi, et, si quid erratum deprehendissem, emendaui, sed etiam multa exempla addidi ex optimorum scriptorum libris, et praecepta grammaticorum non parum auxi. Quod vtrumque tamen parcius feci in Attica dialecto, quia haec et prima cognosci a discentibus solet, et tot iam egregiis virorum doctorum obseruationibus illustrata erat, vt nimis nota denuo recoquere valde vererer. Quodsi quis plura cognoscere cupit, facile ea reperire poterit in commentariis doctissimorum interpretum Platonis, Thucydidis, Xenophontis, Aeschinis Socratici, Charitonis, Moeridis, Aristophanis, Tragicorum, et in H. Stephani appendice de Attica dialecto. Sed etiam in reliquis libri partibus cauendum esse intellexi, ne nimis multis additamentis molem voluminis supra modum augerem. Salmasii autem scripta, Valckenaerii et Wesselingii ad Herodotum notae, illius epistola ad Roeuerum, Koenii ad Gregorium obseruata, Mazochii ad tabulas Heracleenses commentarius et lexicon Heracleoticum, et, quem primo loco nominare debebam, Maittairii nostri tractatus de Aretaei dialecto, vt multos alios taceam, abunde suppeditabunt Ionicae quoque dialecto ac Doricae penitius cognoscendae. Conferri etiam magna cum vtilitate possunt Fi-

scheri ad Welleri grammaticam Graecam animaduersiones, quibus et ipse nonnunquam vsus sum, quanquam, vt ingenue fatear, vbi eas consului, saepissime contigit, vt, quos ipse veterum locos congessissem, eosdem ibi quoque collectos inuenirem. Quod ideo moneo, ne quis me illius copiis male et illicito modo vsum esse opinetur. Jam si his omnibus, quae dixi a me addita fuisse, apponi iussissem nominis mei siglam, non modo lectu iniucundus extitisset liber, sed etiam inanis cuiusdam ostentationis crimen effugere vix mihi licuisset. Quam ipsam ob causam pauciora quam poteram addidi de dialecto Alexandrina et Macedonica.

Etiam hoc mihi curae fuit, vt fragmentum Apollonii Dyscoli e Codice MS. prodiret emendatius. Quare, postquam Morellium, virum doctissimum ac de me optime meritum, nihil eam in rem afferre posse intellexeram, et cum a Wyttenbachio, quem de eadem causa precibus adieram, nihil responsi tulissem, confugi ad Haasium, qui Lutetiae Parisiorum est ex iis, quorum curae libri MSS. commissi sunt. Cum vero nec hic, quanquam per literas bis a me rogatus, atque etiam praemiis propositis inuitatus, humanitate indignum putasset, omnino nihil rescribere,

cumque ego, dum non de humanitate omni desperans, et subinde a Codicibus MSS. auxilia exspectans, mensem ex mense praeterlabi paterer, nihil ipse ad emendanda Apollonii verba tentassem: tandem iis contentus esse debui, quae ex Koenii ad Gregorium Corinthium, et Valckenarii ad Theocriti Adoniazusas notis hanc in rem collegissem, quae tamen probe sciebam quam parum sufficerent. Nonnulla etiam, satis quidem tumultuarie, de meis addidi, satis interim habens, viam aperuisse, quam alii parent, terant, muniant. Nam Reitzium nimis oscitanter versatum esse in tractando fragmento Grammaticae nobilissimae, et, quae integra edatur, dignissimae, manifestum et in confesso est. Quanti autem aestimandum sit hoc Apollonii opus, perspicere cuique licebit, qui legerit, et quae ex Isaaci Vossii Codice primus edidit Reitzius, et quae cum viris doctis communicarunt Kusterus 7), Koenius 8), Valckenarius 9), et Ruhnkenius 10). Cognosci

7) ad Suidae lexic. T. I. p. 284.

8) ad Gregor. de dialectis p. 48. 50. 60. bis. 61. bis. 80. 96. 114. 123. 124. 128. 129. 144. 145. 161. a. b. (Cf. Valckenar. ad Theocr. Adoniaz. p. 326. A.) p. 162. (Cf. Valckenar. l. l. p. 305. C.) p. 167. 168. 179. 208. 210. 220. Reliquos locos, vt supra dixi, in notis ad Apollonium indicaui.

9) ad Theocrit. Adoniaz. p. 206. C. 207. A. 278. C. 279. A. De caeteris locis monui paulo ante et in notis.

10) ad Timaei lexicon Platonicum in v. ὦ οὗτος. Add. Albert. ad Hesych. passim.

etiam operis praestantia potest ex indice scriptorum, quorum libros vel in his paucis a Vossio excerptis Apollonius laudauisse reperiatur, a me iisdem subiuncto.

Haec omnia, quibus partim ad emendandum librum Maittairianum, partim ad augendum eundem conferre aliquid conatus sum, vt facilius exequi possem, effecit insignis et laude sua non fraudanda Johannis Augusti Gottlob Weigelii liberalitas, qui e praeclaro, quem possidet, librorum venalium apparatu libenter ac promte mihi libros in hoc literarum genere praestantissimos vel vendidit, vel ad vtendum transmisit, et si quos ipse non haberet, ab amicis studiose atque impigre conquisiuit. Idem cupientibus exempla hujus Maittairiani operis vendenda diligenter curabit. Librarium autem non esse ex vulgarium numero libellionum, neque vllis pepercisse sumtibus, quo digne sua eruditione Maittairius prodiret, oculi docere quemque sui possunt.

Vt denique quantum posset sine vitiis apparerent Maittairii meaque verba, diligenter operam dedit Godofredus Henricus Schaeferus, AA. M. doctissimus, et libris non paucis eruditionem ipsius testantibus clarissimus, cui mecum gra-

tiam habebunt legentes. Quae tamen vel hic sphalmata reliquit, vel ego addenda putaui, eorum indicem affigi operi extremo iussi.

Scripsi Grimae, ipsis Nonis April. A. C. CIↃIↃCCCVII.

BREVIS IN GRAECAE LINGVAE DIALECTOS INTRODVCTIO.

Omnes Linguae Graecae Dialecti ad tres praecipuas commodissime reduci possunt, videlicet Atticam, Ionicam, et Doricam.

His quartam addunt Aeolicam [1]) Clemens Alexandrinus, [2]) Strabo, [3]) Plutarchus, [4]) Constanti-

1) Clem. Alex. Strom. l. 1. p. 338. B. φασὶ δὲ οἱ Ἕλληνες διαλέκτους εἶναι τὰς παρὰ σφίσι, Ἀτθίδα, Ἰάδα, Δωρίδα καὶ Αἰολίδα. [Clemens addidit etiam haec: καὶ πέμπτην τὴν κοινήν. Quam ipsam rationem sequuntur alii multi, vt Gregorius Corinthius p. 5. Schol. Aristoph. ad Plut. 40. Schol. Pind. ad Olymp. 3, 81. Cf. Ge. Guil. Kirchmaieri diss. de dialecto Graecorum communi, Witteb. 1709. 4. Ge. Frid. Thryllitii diss. de dialecto Graecorum communi, et de pronuntiatione latina ex Aeolica repetenda, ibid. eod. 4. et Fischeri animaduersiones ad Welleri grammat. Graec. Vol. I. p. 34. sq. qui hanc dialectum dicit fuisse eam, qua inde a Philippi et Alexandri M. aetate vsi sint Graeci omnes, et indocti in vita communi sermonibusque quotidianis, et docti etiam in scriptis. Haud dubie recte. Quae vero Maittaire infra p. 343 — 372. de vsu promiscuo dialectorum collegit, similia quidem sunt, sed a descriptione dialecti communis modo tradita differunt. *S.*]

2) Strab. l. 8. p. 333. A. ἐπὶ τούτοις μὲν οὖν πολλὰ ἔθνη γεγένηται. τὰ δ' ἀνωτάτω τοσαῦτα, ὅσα καὶ διαλέκτους παρειλήφαμεν. τούτων δὲ αὐτῶν τεσσάρων οὐσῶν - - - -

3) Plutarchus de Dialectis Homeri, de vita et poesi Homeri c. 9 — 12. Verba ipsa leguntur infra p. 364 — 367.

4) Constantin. Porphyr. de Themat. p. 42. ἡ τῶν Ἑλλήνων γλῶττα εἰς πέντε διαλέκτους διῄρηται. πρώτην μὲν τὴν τῆς

nus Porphyrogenneta; 5) Apollonius Dyscolus, 6) Johannes Grammaticus, Gregorius Corinthius, 7) Tzetzes, et plerique omnes Grammatici. Quoniam vero illa (uti ipse docet 8) Strabo, 9) Eustathius, et

Ἀτθίδος, δευτέραν τὴν τῶν Ἰώνων, τρίτην τὴν Αἰολέων, τετάρτην τὴν Δωριέων, πέμπτην δὲ τὴν κοινὴν, ᾗ πάντες χρώμεθα. καὶ ἀπὸ μὲν τῆς Μιλήτου μέχρι τῆς Ἐφεσίων πόλεως, καὶ αὐτῆς Σμύρνης, καὶ Κολοφῶνος, Ἰώνων ἐστὶ κατοικία, οἵτινες τῇ τῶν Ἰώνων διαλέκτῳ χρῶνται. ἀπὸ δὲ Κολοφῶνος μέχρι Κλαζομενῶν, καὶ τῆς ἀντιπέραν τῆς Χίου γῆς, καὶ αὐτῆς τῆς Μιτυλήνης, καὶ τοῦ Περγάμου, Αἰολέων ἐστὶν ἀποικία, οἵτινες διαλέκτῳ χρῶνται τῶν Αἰολέων. τὰ δὲ ἐπέκεινα τούτων ἀπὸ τοῦ λεγομένου Σηστοῦ καὶ ἕως Ἀβύδου καὶ αὐτῆς Προποντίδος, καὶ μέχρι Κυζίκου, καὶ τοῦ ποταμοῦ Γρανίκου, πάντες Γραικοὶ ὀνομάζονται, καὶ κοινῇ διαλέκτῳ χρῶνται, πλὴν Βυζαντίων, ὅτι Δωριέων ἐστὶν ἀποικία.

5) Suidas. Ἀπολλώνιος, ὁ κληθεὶς Δύσκολος, ἔγραψε περὶ διαλέκτων, Δωρίδος, Ἰάδος, Αἰολίδος, Ἀτθίδος.

6) Johan. Gram. et Gregor. Corinth. in tractatu de Dialectis. [Ita enim, Gregorius Corinthius, non Corinthus, appellandus est auctor libelli de dialectis, quem egregiis notis illustratum edidit Gisbertus Koen, Lugd. Bat. 1766. 8. Et mirum sane est, verum Gregorii nomen tam diu tamque multis viris doctissimis ignotum fuisse, cum iam Constantinus Lascaris antiquissimae editionis, circa annum 1480. factae, margini superiori in exemplo illo, quod *Iriarte* in Regiae bibliothecae Matritensis Codicibus Graecis Mss. Vol. I. p. 144. b. descripsit, pro nomine Κορίνθου adscripsisse reperiatur Γρηγορίου ἐπισκόπου Κορίνθου, cumque non in vno Codice Meermanniano, (v. Koen. praefat. p. XIII.) sed etiam in pluribus, vt in Cod. XCV. apud Iriartium p. 372. b. diserte scriptum extet: Γρηγορίου, Μητροπολίτου Κορίνθου. Hic igitur Gregorius profitetur, se iis quoque vsum esse, quae Johannes Philoponus (quem Maittaire cum aliis Grammaticum vocat) collegisset. Excerpta huius Johannis inserta leguntur Constantini Lascaris grammaticae Graecae, quae saepissime edita fuit. Et ego quidem vsus sum editione Veneta 1698. 8. ubi excerpta ista extant p. 359 — 388. *S.*]

7) Tzetzes in Hesiod. p. 7. His adde Servium in Virgil. Aen. 3. v. 122.

8) Strab. l. 8. p. 333. A. τὴν Δωρίδα τῇ Αἰολίδι τὴν αὐτὴν φαμέν.

9) Eustath. in Hom. p. 8. l. 41.

innuere videtur [10] Pindarus) Doricae est valde affinis et quam simillima; ad Doricam una cum multis aliis referendam esse, nec seorsim tractandam, sentio. Mihi etiam hujus sententiae Author est in primis [11] Doctissimus Busbeius, qui non plures, quam tres Dialectos proprie dictas recensuit. [Neque valde reprehenderim ego quidem, quod Maittaire hanc Busbeii aliorumque rationem sibi probari ostendit. N. non solum secutus est sat graues auctores, Strabonem et Pindarum, quibus addi possunt Pausanias 9, 22. p. 753. ed. Kuhn. et Suidas in v. Πίνδαρος, Pindarum dicentes vsum esse Dorica dialecto (Cf. Gregor. de diall. p. 170. sq. cum nota Koenii), sed nec neglexit Aeolicam prorsus, immo vna cum Dorica tractauit. Praeterea ne veteres quidem consensisse reperiuntur, quinam potissimum sint praecipui Graeciae populi censendi. Certe Cicero pro Flacco c. 27. auctor est, vere tria esse Graecorum genera, quorum vni sint Athenienses, quae gens Ionum habita fuerit: Aeoles alteri: Dores tertii sint nominati.

Cum vero Maittaire nihil monuerit de ipsius nominis διάλεκτος vario apud veteres scriptores vsu et potestate, neque de dialectorum origine ac diuisione exposuerit: pauca quaedam de his inserere h. l. vbi de dialectis in vniuersum et speciatim agitur, necessarium visum est. Nam tota haec quaestio est historica, multumque conferre potest et ad illustranda ea, quae modo de dialecto Dorica et Aeolica dicta sunt, et ad ostendendum errorem Maittairii et aliorum, qui, non dicam communem, sed poeti-

10) Pind. Olymp. Od. 1, 26. Δωρίαν ἀπὸ Φόρμιγγα πασσάλου λάμβανε. et v. 164. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι κεῖνον ἱππικῷ νόμῳ Αἰοληΐδι μολπᾷ χρή.

11) Rudim. Graeco-Lat. Metr. Quidni haec rusticitas et caetera, propria Dorum est? Contra, Grammatici: quibus est sua gratia - ---

cam adeo dialectum (v. pag. XLVII.) finxerunt. Scilicet nomen διάλεκτος, quod pueri norunt, est adiectiuum proprie, et vel a verbo medio διαλέγεσθαι, h. e. *disserere*, deducitur, ita vt sit *elocutio*, *oratio*, vel *sermo*, *colloquium*, vt apud Aristot. de poetica c. 4. τῇ διαλέκτῳ τῇ πρὸς ἀλλήλους, et apud Plat. in Phaedro T. III. opp. ed. Steph. p. 203. A. ἡ ὁμιλία καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους, vel ab actiuo διαλέγειν, h. e. *discernere*, deriuatur, atque adeo declarat primo τὴν τῆς φωνῆς τῇ γλώττῃ διάρθρωσιν, auctore Aristotele hist. animall. 4, 9. h. e. *vocem articulatam* et linguae hominis propriam, et sic intelligi debet nomen φωνή, quod addidit Plutarch. in Coriolan. c. 38. ἔναρθρον φωνὴν καὶ διάλεκτον. Deinde significat, intellecto substantiuo γλῶττα, *linguam* et *loquendi rationem eiusmodi, qua natio a natione discernitur*, vt apud Diodor. Sicul. 3, 12. στρατιωτῶν ταῖς διαλέκτοις διαφόρως χρωμένων. Act. 22, 2. τῇ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ. Denique indicat *sermonem, quo inter se discernuntur populi eadem lingua vtentes.* Atque sic vtimur vocabulo διάλεκτος hoc loco. Nam lingua Ἑλληνική, h. e. antiquissima et primitiua Graecorum, (v. Clem. Alex. stromm. 6, p. 679. A.) quae eadem κοινή vocatur a Moschopulo ad Hesiod. p. 10. b. fuit ea, qua olim Thessali, inprimis Phthiotidis incolae, et Macedones locuti sunt. Haec lingua deinde, incertum quo tempore, peperit duas dialectos, Ionicam, quae non diuersa tum esset ab Attica, et Doricam siue Aeolicam. Postquam vero Iones, duce Neleo, Codri filio, eam regionis in Asia maritimae partem, quam antea Cares et Leleges incolebant, occupauerant, lingua eorum differre ab Attica coepit, et Ionica dicta est. Eodem modo cum Aeoles in Asiam migrassent, et regionem, cui nomen antea fuerat Mysia, vrbibus frequentassent, dialectus orta est Aeolica. v. quae lau-

datis veterum locis dixi in diss. de dialecto Alexandrina, Lips. 1786. 4. edita, p. 11. sqq. Ex his intelligitur, dialectum nasci et esse non posse, nisi sit populus, qui per eam distinguatur et secernatur a populis et ciuitatibus eiusdem gentis ac nationis aliis. Itaque apparet, proprie dialectum communem dici non posse, sed linguam communem, quae fuerit antiquissimorum Hellenum, cum nondum diuisi essent in duos quatuorue populos, et multo minus cogitari posse de dialecto quadam poetica, cum nullus vnquam fuerit poetarum populus, sed poeticum stylum potius appellandum esse cum Salmasio de Hellenistica p. 134. Jam quia Jamblichus de vita Pythag. c. 34. §. 243. Doricam dialectum dicit omnium esse vetustissimam, quam secutae sint Aeolica, Ionica, Attica, et qua vsus sit Orpheus, poetarum antiquissimus, cumque Johannes Grammat. p. 363. et Grammaticus Leidensis p. 301. et Meermannianus p. 314. et Gregorius p. 5. Pindarum dicant τῇ κοινῇ vsum esse: videtur inde recte posse colligi, Pindarum scripsisse ea lingua, quae proxime accederet ad antiquissimam illam Hellenum, quam supra descripsimus, et a qua omnium minime recesserit dialectus Dorica, siue, quae eadem olim fuit, Aeolica. Ex his explicari possunt non solum verba Pindari ipsius, a Maittairio allata, sed etiam haec Eustathii ad Odyss. λ, p. 1702. l. 3. *ὡς δὲ οἱ Δωριεῖς ἔχαιρον καὶ Αἰολίζοντες, δηλοῖ Πίνδαρος, ἀναμὶξ οὕτω ποιῶν, ἤτοι καὶ Δωρικῶς γράφων καὶ Αἰολικῶς. S.*]

DIALECTVS ATTICA

Ea est, qua usi sunt Athenienses, inter quos extiterunt insignissimi 1) Plato, Thucydides, Xe-

1) Dionys. Hal. tom. 2. p. 130. l. 28. Θουκυδίδης τῆς Ἀτθίδος ἄριστος κανών. Sic Photius in Biblioth. Cod. 158. p.

nophon, Demosthenes cum caeteris Oratoribus, Aristophanes, Aeschylus, Sophocles, et Euripides, cum plurimis aliis Comicis et Tragicis.

[2]) Attica autem lingua alia est recens; alia est antiqua, quam excoluerunt Plato, Thucydides et Aristophanes.

60. Johan. Gram. κέχρηται Ἀτθίδι διαλέκτῳ Θουκυδίδης, Μένανδρος, Πλάτων, καὶ οἱ ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταί. Diog. Laert. 2, 57. Ξενοφῶν Ἀττικὴ μοῦσα ἐκαλεῖτο. Photius de Phrynicho Cod. 158. εἰλικρινοῦς καὶ καθαροῦ καὶ Ἀττικοῦ λόγου κανόνας καὶ στάθμας καὶ παράδειγμά φησιν ἄριστον Πλάτωνά τε καὶ Δημοσθένην μετὰ τοῦ Ῥητορικοῦ τῶν ἐννέα χοροῦ, Θουκυδίδην καὶ Ξενοφῶντα, καὶ Αἰσχίνην τὸν Λυσανίου, Κριτίαν τε καὶ Ἀντισθένην, τὸν μέντοι Ἀριστοφάνην μετὰ τοῦ οἰκείου, ἐν οἷς Ἀττικίζουσι, χοροῦ, καὶ τῶν τραγικῶν Αἰσχύλον τὸν μεγαλοφωνότατον, καὶ Σοφοκλέα τὸν γλυκὺν, καὶ τὸν πάνσοφον Εὐριπίδην. Dionys. Halic. tom. 2. p. 82. l. 19. Λυσίας τῆς Ἀττικῆς γλώττης ἄριστος κανὼν, οὐ τῆς ἀρχαίας, ᾗ κέχρηται Πλάτων καὶ Θουκυδίδης, ἀλλὰ τῆς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης, ὡς ἔστι τεκμήριον τοῖς τε Ἀνδοκίδου λόγοις καὶ τοῖς Κριτίου καὶ ἄλλοις συχνοῖς. Demosthenes, quo ne Athenas quidem ipsas magis credo fuisse Atticas. Cicer. Orat. c. 7.

[2) De duplici dialecto Attica v. H. Steph. de dialecto Attica p. 235. Bernardus ad Thom. Mag. p. 579. Valckenar. ad Eurip. Phoenn. p. 22. inprimisque Pierson. praefat. ad Moerid. p. XXVI. sqq. et quos laudat Fischer. ad Weller. Vol. I. p. 41. sq. Sed rectissime fortasse sentiunt, qui, vt Fischerus l. l. praeeunte Grammatico Leidensi et ad eum Koenio p. 305. tres dialecti Atticae aetates fuisse existimant. *S.*]

DIALECTVS IONICA

Ea est, qua usi sunt (ut plurimum) Incolae Asiae minoris, et insularum quarundam adjacentium.

Eadem est ac Vetus Attica. Strabo l. 8. p. 333. A. τὴν Ἰάδα τῇ παλαιᾷ Ἀτθίδι τὴν αὐτὴν φαμεν· καὶ γὰρ Ἴωνες ἐκαλοῦντο οἱ τότε Ἀττικοί. hunc Strabonis locum citat Eustathius in Dio-

nys. Περιηγ. p. 61. Cf. ad Il. α, p. 8. et Joh. Grammat. p. 564.

Herodotus Iones sic quadrifariam partitur 1, 142. γλῶσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν νενομίκασι, ἀλλὰ *) τρόπους τέσσερας παραγωγέων. Μίλητος μὲν οὖν πρώτη κέεται πόλις πρὸς μεσαμβρίην· μετὰ δὲ, Μυοῦς τε καὶ Πριήνη· αὗται μὲν ἐν τῇ Καρίῃ κατοίκηνται, κατὰ ταυτὰ διαλεγόμεναί σφι. αἵδε δὲ ἐν τῇ Λυδίῃ· Ἔφεσος, Κολοφὼν, Λέβεδος, Τέως, Κλαζομεναὶ, Φώκαια. αὗται δὲ αἱ πόλιες τῇσι πρότερον λεχθείσῃσι ὁμολογέουσι κατὰ γλῶσσαν οὐδὲν, σφὶ δὲ ὁμοφωνέουσι. ἔτι δὲ τρεῖς ὑπόλοιποι Ἰάδες πόλιες. τῶν αἱ δύο μὲν, νήσους οἰκέαται, Σάμον τε καὶ Χίον· ἡ δὲ μία ἐν τῇ ἠπείρῳ ἵδρυται, Ἐρυθραῖ. Χῖοι μέν νυν καὶ Ἐρυθραῖοι κατὰ τωὐτὸ διαλέγονται, Σάμιοι δὲ ἐπ' ἑωϋτῶν μοῦνοι. Οὗτοι χαρακτῆρες γλώσσης τέσσερες γίνονται.

[*) Quos Herodotus h. l. τρόπους τέσσερας παραγωγέων vocat, et paulo post χαρακτῆρας γλώσσης τέσσερας, pro iis Grammaticus Leidensis, p. 303. dicit μεταπτώσεις δ'. v. Koen. ad Gregor. p. 233. et Fischer. l. l. p. 39. [S.

Salmasius in libro de Hellenistica c. 7. p. 427. scribit, Iones Athenis profectos, cum eandem linguam haberent cum Atthide prisca, statim ac versari cum Caribus *) βαρβαροφώνοις coeperunt et Lelegibus, loquelam suam plane ἐκβαρβαρῶσαι. tunc ἑωϋτὸς dixerunt, λόγοισι, τρῶμα, Πηληϊάδεω, κραδίη, δεσπότεα et alia infinita, quae barbariem redolent, ἀπελέσθαι quod Barbarum est; ita enim Scytha apud Aristophanem Thesmoph. 1016. 1125. 1137. pronunciat πυλάξῃ, παίνεται, κεπαλή. Cf. infra p. 159.

*) Hom. Ιλ. β. v. 867. Καταλ. v. 374.

Idem etiam Atticis contigisse scribit Athenaeus

p. 122. A. Μακεδονίζοντας οἶδα πολλοὺς τῶν Ἀττικῶν διὰ τὴν ἐπιμιξίαν.

Ionice scripserunt: [1]) Abderitae, [2]) Abydenus historicus, [3]) Agathocles Babylonius historicus, [4]) Agathocles Cyzicenus historicus, [5]) Alexander Ephesius historicus, [6]) Amasis Rex Aegypti, [7]) Anacreon Teius poeta, [8]) Anaxarchus Philosophus, [9]) Anaximander Milesius historicus, [10]) Anaximenes Milesius philosophus, [10.b]) Antimachus Colophonius, [11]) Aretaeus Cappadox medicus, [12]) Aristoxenus Pythagoreus, [13]) Arrianus historicus in In-

1) Senatus populique Abderitani Epistola ad Hippocratem apud 8. Sect. Hippocr. p. 5.

2) Hujus fragmentum habetur apud Euseb. Praepar. Evang. 9, 12. 14. 41.

3) Athen. p. 375. F. lege Casaub. notas p. 649.

4) Athen. p. 649. F.

5) Steph. de Vrb. in Χαονία.

6) Hujus Epistola ad Polycratem Sami Principem extat apud Epistol. Graecan. p. 455.

7) Ἀνακρέων ἔγραψεν Ἰάδι πάντα διαλέκτῳ. Suid.

8) Hujus fragmentum nobis servavit Clem. Alex. Strom. I. 1. p. 287. A.

9) Ἀναξίμανδρος ἱστορικὸς Μιλήσιος, τῇ Ἰάδι γεγραφώς. Diog. Laert. 2, 2.

10) Hujus Epistolae duae ad Pythagoram leguntur apud Diog. Laert. 2, 4. et 5.

10.b) Hujus reliquias collegit Car. Adol. Gottl. Schellenberg, Halae 1786. 8.

11) Aretaeus natione Cappadox fuit, in qua regione, licet barbara, tres tamen Gentes Graecae, Dorica, Ionica, et Aeolica floruere. — Sua patria Lingua Ionica scribit. Jun. Paul. Crass. Praef. in Aret. apud Med. Art. Princ. [De Maittairii ipsius in Aretaeum meritis pauca dixi in praefatione. *S.*]

12) Hujus nonnulla occurrunt apud Stob. Serm. p. 132.

13) διαλαμβάνει τὸν τοῦ Νεάρχου περίπλουν Ἰωνικῇ φράσει, ἡ ἐπιγραφομένη αὐτῷ ἰδίως Ἰνδική. Phot. Biblioth. Cod. 91. p. 214.

crates Cous medicus, *) Homerus, 7) Lucianus Samosatenus sophista, 8) Megasthenes historicus, 9) Menecrates Xanthius historicus, 10) Menippus Pergamenus geographus, 10.b) Mitylenaei, 10.c) Parmenides, 11) Pherecydes Syrius Philosophus, 12) Phoenix Colophonius poeta, 13) Pittacus Mitylenaeus unus e septem sapientibus, 14) Protagoras Abderita vel Teius philosophus, 15) Pythagoras Samius philoso-

*) v. Grammaticus Leidensis p. 303. et Gregor. p. 4.

7) Ionice scripsit tractatus duos de Astrologia, et Syria Dea.

8) Hujus fragmentum ex Abydeno affert Euseb. in Chron. p. 49. Ionice aut scriptum ab ipso Megasthene, aut ab Abydeno versum.

9) Hujus locus legitur apud Dionys. Halic. Antiq. p. 38.

10) Hujus periplum citat Steph. de Vrb. in Χαλδία. de quo Ger. Joh. Voss. in Hist. Gr. l. 3. p. 388.

10.b) Lege eorum concionem apud Thucyd. 3, 9—14.

[10.c) Parmenidis Eleatae fragmenta edidit Ge. Gust. Fülleborníus, Zullichau. 1795. 8. *S.*]

11) Pittaci auditor fuit. Diog. Laert. 1, 116. Hujus epistola ad Thaletem apud Eund. 1, 122. et fragmentum apud Scholiast. (cujus nomen Steph. de Vrb. in voce Ἄβαρνος notat fuisse Sophoclem.) Apollon. Argon. 3, 1185. et Athen. p. 470. C. At forsan hoc ad Pherecydem Historicum, illa ad Philosophum pertinet; duos enim fuisse Pherecydas monet Ger. Joh. Voss. in Hist. Gr. l. 1. c. 1. et l. 4. c. 4. [Omnino v. Pherecydis fragmenta, a me cum Acusilai fragmentis edita Gerae 1789. 8. *S.*]

12) Hunc citat Athen. p. 530. sq.

13) Ejus Epistola Ionismo et Dorismo aut Aeolismo mixta ad Croesum extat apud Diog. Laert. 1, 81.

14) De eo lege Diog. Laert. 9, 50. sqq. et Steph. de Vrb. in Ἄβδηρα. Hujus fragmentum affert Plutarchus in libro de consolatione ad Apollonium (T. VII. p. 360.) p. 118. E.

15) Hujus dicta quaedam apud Diog. Laert. 8, 9. sq. et Epistola ad Anaximenem apud Eund. 8, 49. Ionice loquitur apud Lucian. in Vit. Auct. et ibidem Ἰωνικὸς vocatur p. 360. 361. 362. 363.

phus, [16]) Asinius Quadratus historicus, *) Teii, [17]) Thales Milesius unus e septem sapientibus, [18]) Thessalus Hippocratis filius, [19]) Thrasybulus Milesiorum tyrannus, [20]) Vranius historicus, [21]) Xanthus Lydus, [22]) Xenophanes Colophonius poëta.

16) Ejus Chiliadem Romanam citat Steph. de Vrb. in Ἰβηρίαι. Κοδράτος, Ῥωμαῖος ἱστορικὸς, ἔγραψεν Ἰάδι διαλέκτῳ ἱστορίαν Ῥωμαϊκὴν ἐν βιβλίοις ιέ. ἐπέγραψε δὲ χιλιετηρίδα. Suid.

*) Lege Teïorum diras apud Chishul. Antiq. Asiat. p. 99.

17) Thaletis Epistolas ad Pherecydem et Solonem legimus apud Diog. Laert. 1, 43. sq.

18) Thessali oratio ad Athenienses habetur apud 8. Sect. Hippocr. p. 25.

19) Thrasybuli Epistola ad Periandrum apud Diog. Laert. 1, 100. lege Eund. 1, 95. et Herodot. 1, 20.

20) Vranii fragmenta exhibet Steph. de Vrb. in Ἀβασηνοὶ et Ἐρυθρά.

21) v. p. XXXVIII. ad not. 16.

22) Hunc citat Athenaeus p. 54. E. etc.

DIALECTVS DORICA

Est ea, qua usi sunt Dores; sub quorum generali nomine omnes diversae illius Dialecti species [lege p. 265. usque ad p. 282.] includuntur.

Vrbes Doricas et Aeolicas enumerat Herodotus 1, 144. 149.

Andreas Schottus in suarum observationum Poët. libro 2. c. 50. Doricam Dialectum duplicem esse, veterem et novam, probat ex Veteri Theocriti Manuscripto; ubi haec reperiuntur verba — Θεόκριτος κέχρηται Ἰάδι διαλέκτῳ καὶ Δωρίδι τῇ νέᾳ. δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ καὶ νέα καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖα τίς ἐστι καὶ ὑπέρογκος καὶ οὐκ εὐνόητος· ἡ δὲ νέα, ᾗ καὶ Θεόκριτος χρῆται, μαλθακωτέρα, παρὰ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος. οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος. [Sed fere eadem dudum edita erant in editione Theocriti Ro-

mana, quam Zachar. Calliergus curauit 1516. 8. post argumentum idyllio primo praefixum. Cf. Koen. ad Gregor. p. 165. qui docet, Valckenarium pro παρὰ τοῦ bene rescripsisse παρὰ τήν. *S.*]

Dorice scripserunt *) Aetoli, 1) Arcades, 2) Argivi, 3) Boeoti, 4) Byzantii, 5) Coi, †) Corcyrei, 6) Corinthii, 7) Cretenses, ††) Dodonaei Jouis Ora-

*) Lege Aetolorum Decretum apud Chishul. Antiq. Asiat. p. 104.

1) Philopoemen Mantineensis dicitur Δωρίζειν apud Plut. in ejus Vita c. 2. p. 357. A.

2) Argivorum foedus legitur apud Thucyd. 5, 79.

3) Boeotum in scenam inducit Aristophanes in Acharnens. 860 sqq.

4) Byzantiorum decretum extat apud Demosth. p. 255. sq.

5) Lege prius, Ionic. Dialect. p. XXXIX. not. 6.

†) Lege Corcyreas Inscript. apud Montfauc. Diar. Italic. p. 412.

6) Consule Theocr. Idyll. 15. v. 91. 92. 93.

7) οἱ Κρῆτες Δωριεῖς ἐκαλοῦντο. Steph. de Vrb. in Δώριον. Exhibetur foedus inter Hierapytnios et Priansios, Cretae populos, initum apud Marm. Oxon. p. 15. et Gruter. Inscript. p. 505. Ibidem legitur foedus inter Allariotas et Parios. Johan. Gramm. p. 382. Διαφέρει ἡ τῶν Κρητῶν διάλεκτος, ᾗ νῦν κέχρηται Κυψέλας, καὶ ἡ τῶν Λακώνων, ᾗ κέχρηται Ἀλκμάων, Σώφρων. ἡ μέντοι Πινδάρου καὶ Ἰβύκου καὶ Σιμωνίδου καὶ Βακχυλίδου παντελῶς αἰνεῖται, διὰ τὸ μὴ Δωριεῖς εἶναι τῇ φύσει τοὺς ποιητὰς, χρῆσθαι δὲ μόνον τῇ διαλέξει.

††) Inter Cretenses populos numerandi sunt Eleutharnaie, Istronii, Sybritii, Saxii, Rhaucii, Arcades (fuerunt enim Arcades in Creta, uti et in Peloponneso), Cnosii, Polyrrhenii, Cydoniatae, Lappaei, Latii, Gorcynii, Olontii. De quibus lege Marm. Oxon. p. 594. 595. Et quorum Decreta lege apud Chishul. Antiq. Asiat. p. 108. usque ad p. 137.

cula, 8) Lacedaemonii, 9) Locri, 10) Megarenses, 11) Messenii, 12) Poetae Tragici in suis Choris, 13) Pythagorei, 14) Rhodii, 15) Siculi, 16) Alcaeus

8) Lacedaemoniorum foedus apud Thucyd. 5, 77. Apophthegmata apud Plut. T. II. p. 208. sqq. Decreta apud Ejusd. Vit. Lysand. c. 14. p. 441. B. Sententiae vit. Ages. c. 2. extr. p. 597. A. Literae vit. Alcib c. 28. p. 207. C. et Xenoph. hist. Gr. 1, 1, 15. Testamenta apud Grüter. Inscr. p. 216. 217. 218. 219. Spartanorum Decretum contra Timotheum apud Boeth. de Musica 1, 1. p. 1372. v. infra p. 287. sq. [vbi plures laudauimus, qui illud vel emendauerint, vel illustrauerint. Vnus vero, cujus tamen nomen mihi quidem ignotum erat, hic memorandus fuit. Separatim enim decretum istud e Codd. MSS. Oxoniensibus edidit Oxonii 1777. 8. cum commentario diligenter scripto. S.] Lacones et Lacaenas patrio sermone utentes inducit Aristoph. in Lysistr. Lacon interlocutor apud Theocr. Idyll. 5. Biset. in Aristoph. Lys. 81. Λαμπιτὼ, ὡς Λάκαινα οὖσα, οὐ μόνον Δωρικῶς, ἀλλὰ δὴ καὶ τῷ τῆς Λακωνικῆς χώρας ἰδιώματι, τὴν ὅλην αὐτῆς φράσιν σχηματίζει. ὅπερ ἀκριβέστατα παρατηρητέον δοκεῖ, ἐν τοῖς τῆς αὐτῆς λόγοις ἅπασι, καὶ ἐν τοῖς τῶν ἄλλων Λακώνων εἰς προσκήνιον εἰσαγομένων καὶ διαλεγομένων, μή τις ἐν τῇ γραφῇ σφάλμα εἶναι ὑπονοῇ. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ, ὡς Κόρινθος ἐν τοῖς περὶ διαλέκτων φησὶ, εἰδέναι δεῖ, ὅτι Δωρίδος πολλαί εἰσιν ὑποδιαιρέσεις τοπικαί. ἄλλως γὰρ Κρῆτες διαλέγονται, καὶ ἄλλως Ῥόδιοι, καὶ ἄλλως Ἀργεῖοι, καὶ ἄλλως Λακεδαιμόνιοι, ἑτέρως δὲ Συρακούσιοι καὶ Σικελοί.

9) Odae Locricae apud Athen. p. 697.

10) Megarensis suo idiomate loquitur apud Aristoph. Acharn. 729. sqq.

11) Μεσσηνίους ὁμοφώνους τοῖς Λακεδαιμονίοις — — — Thucyd. 4, 3.

12) Doricam Tragicorum chori ad temperandam argumenti acerbitatem receperunt. Canin. in Praef. Hellen.

13) Anonymorum διαλέξεις Δωρικῇ διαλέκτῳ extant ad calcem Diog. Laert. p. 863.

14) Rhodiorum Chelidonia apud Athen. p. 360.

15) Syracusii apud Theocr. Idyll. 15. v. 90. Agrigentinorum decretum in gratiam Demetrii Syracusani apud Gruter. Inscript. p. 401. Messani, uti liquet ex Tabula Terminorum apud Gruter. Inscript. p. 210. 211. 212. 213.

16) Alcaei Poesin esse Aeolicam testatur Athen. p. 678. Αἰολίζεται Ἀλκαίου ποιήματα. (v. tamen ibi.) Apollon. de Synt. p. 277.

mana, quam Zachar. Calliergus curauit 1516. 8. post argumentum idyllio primo praefixum. Cf. Koen. ad Gregor. p. 165. qui docet, Valckenarium pro παρὰ τοῦ bene rescripsisse παρὰ τήν. *S.*]

Dorice scripserunt *) Aetoli, 1) Arcades, 2) Argivi, 3) Boeoti, 4) Byzantii, 5) Coi, †) Corcyrei, 6) Corinthii, 7) Cretenses, ††) Dodonaei Jouis Ora-

*) Lege Aetolorum Decretum apud Chishul. Antiq. Asiat. p. 104.

1) Philopoemen Mantineensis dicitur Δωρίζειν apud Plut. in ejus Vita c. 2. p. 357. A.

2) Argivorum foedus legitur apud Thucyd. 5, 79.

3) Boeotum in scenam inducit Aristophanes in Acharnens. 860 sqq.

4) Byzantiorum decretum extat apud Demosth. p. 255. sq.

5) Lege prius, Ionic. Dialect. p. XXXIX. not. 6.

†) Lege Corcyreas Inscript. apud Montfauc. Diar. Italic. p. 412.

6) Consule Theocr. Idyll. 15. v. 91. 92. 93.

7) οἱ Κρῆτες Δωριεῖς ἐκαλοῦντο. Steph. de Vrb. in Δώριον. Exhibetur foedus inter Hierapytnios et Priansios, Cretae populos, initum apud Marm. Oxon. p. 15. et Gruter. Inscript. p. 505. Ibidem legitur foedus inter Allariotas et Parios. Johan. Gramm. p. 382. Διαφέρει ἡ τῶν Κρητῶν διάλεκτος, ᾗ νῦν κέχρηται Κυψέλας, καὶ ἡ τῶν Λακώνων, ᾗ κέχρηται Ἀλκμάων, Σώφρων. ἡ μέντοι Πινδάρου καὶ Ἰβύκου καὶ Σιμωνίδου καὶ Βακχυλίδου παντελῶς αἰνεῖται, διὰ τὸ μὴ Δωριεῖς εἶναι τῇ φύσει τοὺς ποιητὰς, χρῆσθαι δὲ μόνον τῇ διαλέξει.

††) Inter Cretenses populos numerandi sunt Eleutharnaie, Istronii, Sybritii, Saxii, Rhaucii, Arcades (fuerunt enim Arcades in Creta, uti et in Peloponneso), Cnosii, Polyrrhenii, Cydoniatae, Lappaei, Latii, Gorcynii, Olontii. De quibus lege Marm. Oxon. p. 594. 595. Et quorum Decreta lege apud Chishul. Antiq. Asiat. p. 108. usque ad p. 137.

cula, [8]) Lacedaemonii, 9) Locri, [10]) Megarenses, [11]) Messenii, [12]) Poetae Tragici in suis Choris, [13]) Pythagorei, [14]) Rhodii, [15]) Siculi, [16]) Alcaeus

8) Lacedaemoniorum foedus apud Thucyd. 5, 77. Apophthegmata apud Plut. T. II. p. 208. sqq. Decreta apud Ejusd. Vit. Lysand. c. 14. p. 441. B. Sententiae vit. Ages. c. 2. extr. p. 597. A. Literae vit. Alcib c. 28. p. 207. C. et Xenoph. hist. Gr. 1, 1, 15. Testamenta apud Grüter. Inscr. p. 216. 217. 218. 219. Spartanorum Decretum contra Timotheum apud Boeth. de Musica 1, 1. p. 1372. v. infra p. 287. sq. [vbi plures laudauimus, qui illud vel emendauerint, vel illustrauerint. Vnus vero, cujus tamen nomen mihi quidem ignotum erat, hic memorandus fuit. Separatim enim decretum istud e Codd. MSS. Oxoniensibus edidit Oxonii 1777. 8. cum commentario diligenter scripto. S.] Lacones et Lacaenas patrio sermone utentes inducit Aristoph. in Lysistr. Lacon interlocutor apud Theocr. Idyll. 5. Biset. in Aristoph. Lys. 81. Λαμπιτὼ, ὡς Λάκαινα οὖσα, οὐ μόνον Δωρικῶς, ἀλλὰ δὴ καὶ τῷ τῆς Λακωνικῆς χώρας ἰδιώματι, τὴν ὅλην αὐτῆς φράσιν σχηματίζει. ὅπερ ἀκριβέστατα παρατηρητέον δοκεῖ, ἐν τοῖς τῆς αὐτῆς λόγοις ἅπασι, καὶ ἐν τοῖς τῶν ἄλλων Λακώνων εἰς προσκήνιον εἰσαγομένων καὶ διαλεγομένων, μή τις ἐν τῇ γραφῇ σφάλμα εἶναι ὑπονοῇ. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ, ὡς Κόρινθος ἐν τοῖς περὶ διαλέκτων φησὶ, εἰδέναι δεῖ, ὅτι Δωρίδος πολλαί εἰσιν ὑποδιαιρέσεις τοπικαί ἄλλως γὰρ Κρῆτες διαλέγονται, καὶ ἄλλως Ῥόδιοι, καὶ ἄλλως Ἀργεῖοι, καὶ ἄλλως Λακεδαιμόνιοι, ἑτέρως δὲ Συρακούσιοι καὶ Σικελοί.

9) Odae Locricae apud Athen. p. 697.

10) Megarensis suo idiomate loquitur apud Aristoph. Acharn. 729. sqq.

11) Μεσσηνίους ὁμοφώνους τοῖς Λακεδαιμονίοις – – – Thucyd. 4, 3.

12) Doricam Tragicorum chori ad temperandam argumenti acerbitatem receperunt. Canin. in Praef. Hellen.

13) Anonymorum διαλέξεις Δωρικῇ διαλέκτῳ extant ad calcem Diog. Laert. p. 863.

14) Rhodiorum Chelidonia apud Athen. p. 360.

15) Syracusii apud Theocr. Idyll. 15. v. 90. Agrigentinorum decretum in gratiam Demetrii Syracusani apud Gruter. Inscript. p. 401. Messani, uti liquet ex Tabula Terminorum apud Gruter. Inscript. p. 210. 211. 212. 213.

16) Alcaei Poesin esse Aeolicam testatur Athen. p. 678. Αἰολίζεται Ἀλκαίου ποιήματα. (v. tamen ibi.) Apollon. de Synt. p. 277.

Mitylenaeus poeta, [17]) Alcman Lacedaemonius poeta, [18]) Archimedes Syracusanus mathematicus, [19]) Archytas Tarentinus Pythagoreus, [20]) Aresas Pythagoreus, [21]) Ariphron Sicyonius poeta, [22]) Aristaeon philosophus, [23]) Aristippus Cyrenaicus philosophus, [24]) Bacchylides Ceus poeta, [25]) Bion Smyrnaeus poeta, [26]) Bryson, [27]) Callicratidas Lacedaemonius Pythagoreus, [28]) Callimachus Cyrenaeus poeta, [29]) Chilo Lacedaemonius unus e septem sapientibus, [30]) Cleobulus Lindius alius e se-

17) Δωρίζεται τὰ Ἀλκμᾶνος Apollon. de Synt. p. 277. Ἀλκμὰν Λάκων ἀπὸ Μεσσόας κέχρηται Δωρίδι διαλέκτῳ, καθάπερ Λακεδαιμόνιοι. ἔστι δὲ ἕτερος εἷς τῶν Λυρικῶν, ὃν ἤνεγκεν ἡ Μεσσήνη. Suid.

18) Ex nonnullis Archimedis libris Dorismos eliminasse, eosque ad suam Dialectum redegisse Eutocium, ipsius Commentatorem, monet doctissimus Wallisius in suis notis ad Archimed. dimens. circuli.

19) Hujus Epistolae ad Dionysium et Platonem extant apud Diog. Laert. 3, 22. 8, 80. Fragmenta apud Stob. Serm. p. 12. et ad calcem Diog. Laert. p. 851. 858.

20) Cujus quaedam apud Stob. Eclog. phys. p. 846.

21) Ejus Paeana nobis servavit Athen. p. 702.

22) Eum citat Stob. Eclog. phys. p. 428.

23) Ἀριστίππου τοῦ Κυρηναϊκοῦ διάλογοι κέ, οἱ μὲν Ἀτθίδι, οἱ δὲ Δωρίδι διαλέκτῳ γεγραμμένοι Diogen. Laert. 2, 83.

24) Hujus fragmenta inter Lyricos.

25) Δωρὶς ἀοιδὰ et Δώριος Ὀρφεὺς apud Mosch. Epitaph. Bion. Βίων Σμυρναῖος, ἔκ τινος χωριδίου καλουμένου Φλώσσης. Suid. in Θεόκριτος.

26) Nonnulla ex ejus Oeconomico citantur apud Stob. Serm. p. 484.

27) Ex eo quaedam affert Stob. Serm. p. 484.

28) Duos posteriores hymnos, in Lavacrum Palladis et Cererem, Dorice scripsit.

29) ὁ δὲ Χίλων Λακωνίσας τῇ φωνῇ — — — Plut. Conuiu. sept. Sap. c. 4. T. II. p. 150. A. Ejus ad Periandrum Epistola apud Diog. Laert. 1, 73.

30) Ac hujus ad Solonem Ibid. 1, 93.

ptem sapientibus, [31]) Clinias Pythagoreus, [32]) Corinna Thespia vel Thebana vel Corinthia poetria, [33]) Crito, [33]) Diotogenes, et [33]) Dius Pythagorei, [34]) Dosiadas Rhodius poeta, [35]) Ecphantus Pythagoreus, [36]) Epicharmus Cous poeta, [37]) Epimenides Gnossius philosophus, [38]) Erinna Lesbia poetria, [39]) Euryphamus Pythagoreus, [39]) Eurysus Philosophus, [39]) Hipparchus Pythagoreus, [39]) Hippodamus Thurius Pythagoreus, [40]) Ibycus Rheginus poeta, [41]) Lysander Spartanus, [42]) Lysidas, et [43]) Metopus Pythagorei, [44]) Melissa Pythagorea,

31) Eum citat Stob. Serm. p. 8.

32) Suid. Ejus pauca ex Apollonio Dyscolo affert Salmas. in Hellenist. p. 77. Hephaest. p. 9. 60.

33) Eorum reliquiae apud Stob. Serm. p. 45. 251. 408. Eclog. eth. p. 350.

34) Hujus Arae meminit Lucian. in Lexiph. p. 973. Rhodius dicitur in Vet. Schol. ad Ov. Simm. Salmas. Not. ad Aram Dosiad. p. 128.

35) Citatur apud Stob. Serm. p. 323.

36) Cous apud Diog. Laert. 8, 78. Συρακούσιος. τινὲς αὐτὸν Κῶον ἀνέγραψαν, ἄλλοι Μεγάρων τῶν ἐν Σικελίᾳ. Suid. & Φωνὰ Δώριος. Theocr. Epigr. 17. in Epicharm. Ejus fragmenta apud Diog. Laert. 3, 10. sq. et plura apud Athen. p. 85, 91. etc.

37) Hujus Epistola ad Solonem apud Diog. Laert. 1, 113.

38) Ejus odarium apud Stob. Serm. 87.

39) Eorum fragmenta habemus apud Stob. Serm. p. 555. Eclog. phys. p. 210. Serm. p. 573. 553. 248.

40) ἔστιν αὐτοῦ τὰ βιβλία ζ' τῇ Δωριάδι διαλέκτῳ. Suid. Ejus pauca inter Lyricos.

41) Hujus ad Ephoros Epistola Laconica apud Plut. Vit. Lysand. c. 14. p. 441. A.

42) Hujus Epistola ad Hipparchum inter Epistol. Graec. p. 454.

43) Ejus locus citatur apud Stob. Serm. p. 7.

44) Hujus ad Claretam Epistola inter Epistol. Graec. p. 358.

haud nimium credulus, ad Philosophorum, Oratorum, Historicorum, Poetarum caeterorumque optimae notae Scriptorum Authoritatem me penitus refero, et ipsos fontes adeo, a quibus, quicquid sani habent, hauserunt Grammatici, Lexicographi, et Scholiastae: illos itaque adhibeo, regulas ut confirment; hos, ut illustrent. Opus claudunt tres Indices; Duo priores Vocum, Graecarum unus, alter Latinarum; Postremus Librorum, quorum, quia paginae et interdum lineae numerus adscribitur, editionem etiam nosse opus est.

Index Graecus.

INDEX GRAECVS.

Γ

F

Δ

E

INDEX GRAECVS.

Θ

Λ

M

Ξ

Π

Ρ.

T.

Υ.

Φ.

X.

Index Latinus.

Index Latinus.

FIGURAE.

INDEX LIBRORVM

quibus paginae et interdum lineae numeru adscribitur.

X.

Index Graecus.

Index Latinus.

Ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα, †) τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπωμένου, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις φεισαμένου σεύτλων. [τήμερον Aristoph. Nubb. 1310. et Auu. 1465. Xen. Anab. 4, 6, 5. 6. *) μέταυλος Lysias p. 20. extr. T. I. pro μέσαυλος Eurip. Alcest. v. 552. *S.*]

†) [Moeris p. 364. τήμερον, Ἀττικῶς· σήμερον, Ἑλληνικῶς. *S.*]

*) [Moeris p. 264. μέταυλος, Ἀττικῶς· μέσαυλος, Ἑλληνικῶς. Cf. Taylor. ad Lys. l. l. et Brunck. ad Eurip. Phoenn. v. 1250. *S.*]

4) τυρβάζῃ Luc. 10, 41. τύρβαζε Sotion apud Athen. l. 8. c. 3. p. 336. F. ἀνατετυρβακὼς Aristoph. Equu. 311. a τύρβη Xen. Cyrop. 1, 2, 3. pro σύρβη a 5) σύρειν.

4) Suid. Eustath. in Hom. p. 813. l. 40. οἱ ὕστερον Ἀττικοί φασι τύρβην καὶ τεῦτλον.

5) Aemil. Port. not. in Suid. ad vocem τυρβάζῃ. De aliis v. Pierson. ad Moer. p. 29.

[ττ pro ζ. v. infra p. 213. A. *S.*]

ττ pro σσ; γλῶττα Aristoph. Auu. 1702. Pac. C
1060. γλῶσσα Marc. 7, 33. νῆττα Aristoph. Pac. 1004. πάτταλον Id. Eccles. 284. Θεττα- 6
λία Id. Plut. 521. μέλιττα Id. Vespp. 507. κίττα, vnde κιττῶ Id. ibid. 348. πίττα, vnde ὑπεπίττουν Id. Plut. 109. κάττυμα Id. Plut. 663. cum Schol. θάλαττα Lucian. tom. 1. p. 198. Περσέφαττα Aristoph. Thesmoph. 294. Θρᾶττα Id. Vespp. 824. καττίτερος Plat. p. 1105. κυπάριττος Id. p. 824. κόττυφος Aristot. Hist. Anim. l. 5. c. 13. Lucian. in Judic. Voc. γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν — ἐτόλμησε καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν, καὶ βασίλιτταν — κίσσαν κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο φάσσαν ἅμα νήσσαις τε καὶ κοσσύφοις — καὶ A
μελισσῶν οὐκ ὀλίγας — καὶ ἀνήρπασεν Ὑμητ-

τον. Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιοῦν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλασσαν — ὡς μηδὲ πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν.

Eustath. in Hom. p. 813. l. 40. notat ex Aelio Dionysio, τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἂν ἁρμόττοι. Atque hinc ortum esse jocum, ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. (Lege Eustath. p. 1170. l. 53. vbi Euripides dicitur appellatus fuisse Φιλοσίγματος, et Schol. in Eurip. Med. v. 476.) et quod Θετταλοὶ καὶ Κιτιεῖς οἱ περὶ Κύπρον θάλατταν ἔλεγον καὶ τίτταν, καὶ τοιαῦτα ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων Βοιωτῶν, etc. Igitur Lucian. in Judic. voc. scribit, Lysimachum, qui his vocibus vtebatur, Boeotium genere fuisse, B quamuis e media Attica oriundum se dictitaret. Nimirum Attici recentiores posuere ττ, vbi Attici veteres, vt Iones ac Dores, vsurpauerant σσ. Cf. ad p. 4. extr.

τ vel ττ injicitur verbis in -ύω; H. Steph. in Thes. notat, scriptum reperiri apud Aristophanem, Thucydidem, et Platonem ἀνύττειν pro ἀνύειν, Aristoph. Plut. 607. ἀνύτειν Thuc. 2, 76. ἤνυτον Sophocl. Antig. v. 237. Xenophontis locos habes in Lexico Xenophonteo.

Corinth. p. 28. Ἀττικοὶ τὸ ἀνύειν ἀνύτειν φασί. et citat Aristoph. Aues ac Thucyd. l. 2. c. 75. Suid. ἀρύτεσθαι pro ἀρύεσθαι ex Aristoph. Nubb. 271. vbi tamen legitur ἀρύεσθε. Thom. M. p. 115. ἀρύτομαι κάλλιον ἢ ἀρύομαι, ac citat Aristidem. [Eustath. p 1216. l. 62. formam ἀνύτειν et ἀρύτειν tribuit Atticis posterioribus. Et p. 32. l. 35. scripsit haec: ὅτι ἐν τῷ ἄναξ ἄνακτος ἄνακτι, ἐκ πλεονασμοῦ κεῖται τὸ τ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται, Ἡρακλείδης δηλοῖ, εἰπών, ὅτι Κύπριοι καὶ Ἀττικοὶ παρεντιθέασι ῥήμασι καὶ ὀνόμασι τὸ τ, τὴν πόλιν πτόλιν λέγοντες, καὶ τὸν πόλεμον πτόλεμον. (v. infra p. 296. B.) τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐν τῷ ἄνακτος καὶ νυκτός, καὶ ἐν τῷ ἀνύω ἀνύτω, ὅθεν ὁ Ἄνυτος κύριον, καὶ ἐν τῷ ἀρύω ἀρύτω, ὅθεν ἡ ἀρύταινα, πλεονασμῷ δὲ τοῦ σίγμα καὶ ὁ ἀρύστιχος. S.] Suid. ἀνύττειν, οἱ Ἀττικοί, ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν. Herodian. apud Hort. Adon. p. 205. ἀρύτω καὶ ἀνύτω δι' ἑνὸς τ ἐκ τοῦ ἀνύω καὶ ἀρύω. καὶ κατὰ Ἀττικοὺς καὶ Κυπρίους πλεο-C νάζει τὸ τ, καὶ γίνεται ἀνύττω καὶ ἀρύττω. Sed Schol. Thucyd. 2, 75. οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἀνύττειν ἀνύτειν φασί.

Φ

Pro ϑ; [1]) φλᾷν Aristoph. Plut. 694. 718. 784. Pac. 1304. Nubb. 1379. De cognatione literarum φ et ϑ lege Athen. l. 11. c. 14. vbi p. 499. F. σκύφος οἷον σκύθος, διὰ τὸ τοὺς Σκύθας περαιτέρω τοῦ δέοντος μεθύσκεσθαι. De quo tamen Athenaei loco v. Fischer. ad Anacr. 57, 8.

Pro [2]) π; Athen. l. 2. c. 22. p. 62. sq. Κρατῖνος διὰ τοῦ φ ἀσφάραγον ὀνομάζει, καὶ Θεόπομπος, καὶ Ἀμειψίας, καὶ Δίφιλος. Ἀντιφάνης δὲ διὰ τοῦ π φησὶν ἀσπάραγον, καὶ Ἀριστοφῶν. [Sic σφονδύλος Eurip. Phoenn. v. 1422. φιδάκνη pro πιθάκνη. Saltem Schol. Aristoph. Equu. 789. et Suidas in v. πιθάκνη testantur, veteres dixisse φιδάκνη. Et Moeris p. 392. φιδάκνη, Ἀττικῶς· πιθάκνη, Ἕλληνες. Pollux quoque 10, 74. φιδάκνιδα laudat vt Aristophanicum vocabulum. Sed hodie in Aristophanis aliorumque Atticorum libris legitur πιθάκνη. v. Pierson. ad Moer. p. 393. *S.*]

[3]) φ per Aphaeresin demitur verbo φημί; vt ἠμὶ Aristoph. Nubb. 1143. ἦν Plat. p. 603. Aristoph. Equu. 631. ἦ Plat. p. 607. Aristoph. Vespp. 791.

1) Biset. in Aristoph. Plut. 694. φλᾷν ἀντὶ τοῦ θλᾷν Ἀττικῶς. Moeris: φλᾷν, Ἀττικῶς· θλᾷν, Ἑλληνικῶς. Eustath. in Hom. p. 101. l. 46. Suid. Phavor. in ἄφλαστον et φλίψις. Etymol. p. 200. l. 42. φλίβω pro θλίβω. Hort. Adon. in voce φηρσί.

2) Etym. p. 161. l. 3. Phryn. p. 40. Tzetz. in Hesiod. p. 49. δασυνταὶ οἱ Ἀττικοὶ τοὺς λίσπους (Aristoph. Rann. 848.) λίσφους λέγοντες, καὶ τὰ σπέτλα σφέτλα, καὶ ἀμφέχει, καὶ ἐφίσῃς. Suid. ἀσφάραγον οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ προφέρουσι. Sic Phavor.

3) Schol. Aristoph. Vespp. 791. ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη, ἀπὸ τοῦ ἠμί. κέχρηται συνεχῶς αὐτῷ ὁ Πλάτων καὶ οἱ Κωμικοί. Moschop. p. 120. Hort. Adon. in ἠμί. [Etymol. p. 416. l. 26. ἔστι φῶ, τὸ λέγω· οὗ παράγωγον, φημί· καὶ Ἀττικῇ ἀποβολῇ, ἠμὶ, τὸ αὐτὸ σημαῖνον. *S.*]

X

[Pro κ, quando est post σ. Moeris p. 360. σχινδαλμὸς, ἐν τῷ χ, Ἀττικῶς· σκινδαλμὸς, Ἕλληνες. vbi Piersonus p. 361. ex Eurip. Phoenn. v. 1422. affert σχελίδες pro σκελίδες, et e Xenoph. Cyneg. 10, 7. ἀποσχαλιδώματα pro ἀποσκαλιδώματα, quod habet Hesychius. Addere poterat σχελίδας ex Aristoph. Equu. 361. pro σκελίδας. Cf. Ruhnken. ad Timaei lexic. Platon. in v. ἀνασχινδυλευθῆναι. *S.*]

B VOCALES.

A

Initio additur; Athen. p. 47. A. τὸ ἄνηστις ἤτοι νῆστις, πλεονασμῷ τοῦ α, ὡς στάχυς ἄσταχυς, παρὰ Κρατίνῳ κεῖται. Cf. Eustath. p. 947. l. 15.

Johan. Gram. p. 370. Ἀττικοὶ τὸ σταφίδα καὶ στάχυς ἀσταφίδα λέγουσι καὶ ἄσταχυς. [Moeris p. 35. ἀσταφὶς, Ἀττικῶς. σταφὶς, Ἑλληνικῶς. Cf. Gregor. p. 214. qui hanc rationem tribuit etiam Ionibus. Recte. Certe ἀσταφίδων est apud Herodot. 2, 40. ἀσταχύων apud eund. 5, 92. ἀσταχύεσσιν Hom. Ιλ. β. v. 148. *S.*]

[Pro ε; vt βδάλλειν Plat. Theaet. T. I. edit. Steph. p. 174. D. Aristot. hist. animm. 3, 20. et 21.

Moeris p. 93. βδάλλειν, Ἀττικῶς· ἀμέλγειν, Ἑλληνικῶς. vbi Piersonus multos alios locos attulit. Schol. Theocr. ad Idyll. 2. v. 56. τὸ ἀμέλγειν, Ἀττικοὶ βδάλλειν λέγουσι. Cf. ad Idyll. 11. v. 34. et Etymol. p. 192. l. 25. *S.*]

E

C Adimitur medio; νοσσίον Matth. 23, 37. νοσσιὰ Luc. 13, 34. νοσσεύω Ezech. 31, 6. νεοττὸς Aristoph. Auu. 1350. ἐννεοττεύω Id. ibid. 1108.

Phryn. p. 88. νοσσὸς νοσσίον ἀδόκιμα, λέγε οὖν νεοττὸς νεοττίον, ἵνα ἀρχαῖος φαίνῃ. [Scil. νοσσὸς, νοσσίον etc. dialecto Alexandrinae videntur tribuenda. v. Diss. II. de dial. Alex. p. 13. *S.*]

ε additur initio; Moschop. p. 10. θέλω, ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ ἐθέλω λέγουσι.

ε pro α; Etym. p. 313. l. 30. ἄγχουσα Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ε, ἔγχουσα. ex Ameipsia. Aristoph. Eccles. 924. ἤγχουσα. Schol. ἡ ἄγχουσα.

H

[Pro α; 1) αἴθρη Aristoph. Auu. 779. 2) θοίνη Xen. Cyrop. 4, 2, 19. Athenaeus p. 305. B. διὰ τοῦ η Ἀττικοὶ κίχλην λέγουσι. Sic 3) ὁμίχλη, φύτλη, γενέθλη, αἴγλη, τρώγλη, τρίγλη, quae omnia Athenaeus attulit.

1) Etymol. p. 32. l. 56. αἴθρα, τὸ κοινὸν, καὶ Ἀττικὸν αἴθρη.

2) Moeris p. 183. θοίνη, Ἀττικῶς· θοίνα, Ἑλληνικῶς. v. ibi Pierson.

3) Herodianus in Philetaero p. 445. ὁμίχλη, οὐχὶ ὁμίχλα. ἀλλὰ ὁμοίως ἡ ὁμίχλη τῷ ἡ τρίγλη διὰ τοῦ η. S.]

I

Tollitur; 1) ἀετὸς Matth. 24, 28. pro αἰετὸς Aristoph. Equu. 1010. 2) ἐλάα Id. Rann. 1019. pro ἐλαία Mich. 6, 15. Rom. 11, 17. Πειραεὺς Aristoph. Pac. 144. 164. pro Πειραιεὺς Xenoph. memm. 2, 7, 2. 3) verbum ποιέω sine ι frequenter vsurpat Aristophanes; ποῶ, ποεῖς Rann. 530. πόει Equu. 213. et Thesmoph. 758. ποοῦσι Thesmoph. A 389. πεπόηκα ibid. 771. ποεῖν ibid. 1071.

1) Etymol. p. 31. l. 50. ἀναλογώτερον οἱ Ἀττικοὶ ἀετὸς λέγουσι χωρὶς τοῦ Ἰῶτα. Sic Hort. Adon. in Ἀχαός.

2) Phryn. p. 46. ἐλαῖαι οὐ λέγονται, ἀλλὰ ἐλᾶαι χωρὶς τοῦ ι. Schol. Aristoph. Rann. 1019. ἐλάα ὁ καρπὸς τῆς ἐλαίας. Sed ἐλαῖαν etiam significare καρπὸν constat ex textu Biblico.

3) Hort. Adon. in voce ποιῶ. οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι ποῶ, ἀποβάλλοντες τὸ ι. Sed Biset. in Aristoph. Thesmoph. 388. mavult esse poeticum. et Rudim. Metr. Busb. refert ad Doricam dialectum, citatque Theocr. Idyll. 10. v. 38. Johan. Gramm. p. 369. Ἀττικοὶ περιαιροῦσι πολλάκις καὶ τὸ ι, λέγοντες μυῖαν μύαν, μητρυιὰν μητρυὰν, ποιεῖν ποεῖν, ποίημα πόημα. [In inscriptionibus frequens est ἐπόησε pro ἐποίησε. Cf. Schow ad

Chartam papyraceam Musei Borgiani Velitris (Rom. 1788. fol.) p. 66. et Koen. ad Gregor. p. 30. Eustath. p. 22. extr. *S.*] Hort. Adon. Υἱός. οἱ τεχνικοί φασιν, ὡς οἱ Ἀττικοὶ δίχα τοῦ ι ἐν μόνῳ τῷ υ γράφουσι.

B

O

Pro α; Athen. l. 3. c. 24. p. 105. B. 1) τὸν ἀστακὸν οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ο ὀστακὸν λέγουσι, καθάπερ καὶ 2) ὀσταφίδας. et vicissim α pro ο; l. 2. c. 18. p. 58. D. μαλάχαι. Ἡσίοδος. (ἔργ. v. 41. Cf. Aristoph. Plut. 544.) τοῦτο 3) Ἀττικῶς· ἐγὼ δὲ ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις εὗρον τοῦ Ἀντιφάνους τὸ μο καὶ λο διὰ τοῦ ο γεγραμμένον· καὶ Ἐπίχαρμος — Vbi Dalechampii versio refert Ἀττικῶς ad μολόχη, quod minime probat Casaubonus. In Job. 24, 24. legitur μολόχη. [Referri huc possunt 4) ἄλοκα Eurip. Phoenn. v. 18. ἄλοκι Aristoph. Auu. 235. ἀλοκίζειν Id. Vespp. 846. pro αὔλακα, αὔλακι, αὐλακίζειν. v. pag. 9. B. *S.*]

C 1) Eustath. in Hom. p. 218. l. 22.

[2) Etymol. p. 431. l. 1. simpliciter dicit: τὸ σταφὶς γίνεται ὀσταφὶς καὶ ἀσταφὶς κατὰ πλεονασμὸν καὶ τοῦ α καὶ τοῦ ο.

3) Moeris p. 263. μαλάχη, Ἀττικῶς· μολόχη, Ἑλληνικῶς.

4) Laudat hunc locum Etymol. p. 70. l. 3. Sed nihil monet, hanc rationem esse dialecti Atticae. *S.*]

9 O perit in verbo φορέω; 1) ἐκφρήσετε Aristoph.
A Vespp. 156. ἐξεφρείομεν Id. ibid. 125. εἰσφρήσομεν Id. ibid. 887. διαφρήσετε Id. Auu. 193. εἰσφρήσεσθαι Demosth. p. 93, 18.

Sic et in 2) λούω; ἐλοῦμεν, λούμενος Aristoph.

1) Biset. in Aristoph. ἐκφορέω κατὰ συγκοπὴν ἐκφρέω. Harpocrat. εἰσφρήσειν, εἰσάξαι, Ἀντιφῶν καὶ Δημοσθένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν. πολὺ δὲ τοὔνομα ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ.

2) Phryn. p. 80. Moeris p. 248. Phavor. in λοῦμαι. Hort. Adon. in ἐλοῦμεν. Eustath. in Hom. p. 1560. l. 28. Thom. Mag. p. 584. Cf. infra p. 366. C.

Plut. 657. sq. [3]) ἀπέλου Id. Vespp. 118. λοῦσθαι Id. Nubb. 1040. ἐλοῦντο Xen. Cyrop. 4, 5, 2. pro ἐλούομεν, λουόμενος, ἀπέλουε, λούεσθαι, ἐλούοντο.

3) Biset. μέτρου χάριν ἀντὶ τοῦ ἀπέλουε. B

Υ

Perditur in nomine αὖλαξ, α finali mutato in ο; ἄλοκι Aristoph. Auu. 235. ἀλοκίζειν Id. Vespp. 846. αὖλαξ Id. Thesmoph. 789. Job. 31, 38.

Et in verbo ἀνύω; ἄνοντος Aristoph. Vespp. 368. Schol. ἀντὶ τοῦ ἀνύοντος.

Ω

[Pro α; Etymol. p. 535. l. 53. τὸ κράζω ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ κρώζω τοῦ παρὰ Ἀθηναίοις. (Aristoph. Plut. 369.) Eodem modo dicitur παιωνίζειν Xen. anab. 6, 1, 5. et παιανίζειν ibid. 1, 8, 12. *S.*]

DIPHTHONGI. C

Propriae αι, ει, οι et ωϊ, in ᾳ, ῃ, ῳ mutantur. [1]) Κάομαι Aristoph. Lysistr. 9. καόμενοι Id. Pac. 839. καομένου Id. Lysistr. 319. καομένων Id. Thesmoph. 287. κᾴειν, κᾴουσι, κᾴοντας, κᾴωμεν Xen. Anab. 5, 5, 4. κλᾴειν Aristoph. Plut. 612. κλᾴουσι, κλᾴειν Id. Nubb. 1417. 1420. κλᾴει Id. Rann. 1098. κλάῃς Id. Nubb. 58. κλᾶε Id. Eccles. 1019. ἀποκλάονται Id. Vespp. 562. κλᾴεις Lucian. tom. 1. p. 370.

[2]) Νηρῇδος Eurip. Iphig. Aul. v. 626. Νηρῄδων D

1) Suid. κλαίειν οἱ Ἀττικοὶ κλάειν. Sic Phav. in ἐκάη. Etym. p. 31. l. 50. Eustath. in Hom. p. 36. l. 8. Hort. Adon. in Ἀχαὸς et Ποιῶ. Corinth. p. 30. et Johan. Gramm. p. 369. Biset. in Aristoph. Nubb. 58.

2) Lege not. Aem. Port. in Eurip. Etym. p. 604. l. 54. Eustath. in Hom. p. 840. l. 33. omninoque p. 50.

Id. Iphig. Taur. v. 426. κλῇδας Id. Troad. v. 493. Aeschyl. Eum. v. 830. κληδουχούμενοι
10 Eurip. Herc. Fur. v. 1288. ἔκληε Id. Rhes. v.
A 303. κατακεκλημένης Demosth. p. 803, 29. κλήσεις Thucyd. 7, 70. ἐλήσατο Eurip. Troad. v. 866. 3) λελησμένη Id. Med. v. 256. 4) διῇξε Id. Iphig. Aul. v. 426. ᾗσσον Aeschyl. Prom. v. 677. κλῇσον Aristoph. Auu. 906. 951. 5) κλῄζω Id. ibid. 922. 6) δηοῦτε Id. Lysistr. 1148. ἐδήουν Thuc. 4, 54. κλῇθρα Aristoph. Vespp. 1475. quod ipsum in Eurip. Phoenn. 268. pro κλεῖθρα recepere Valckenar. et Brunck. κλήθροισι Aristoph. Lysistr. 264. κληδοῦχος Id. Thesmoph. 1153. ξυγκλήσαντες Thuc. 4, 35.

7) Κλῳὸς Aristoph. Vespp. 892. κλῳῷ Eurip. Cycl. v. 234. 8) ἠρῶναι Aristoph. Nubb. 314.

[Inprimis huc pertinent verba, quorum penultima habet αι. Haec enim diphthongus in aoristo primo mutatur in η. vt 9) ἐθέρμηνε Eurip. Alcest. v. 758. σημῆναι Aeschyl. Pers. v. 479. σήμηνον Id. Prom. v. 619. τέκμηρον ibid. v. 605. σημήνῃ Xen. Anab. 5, 2, 10. ἐσήμηνε Ibid. 3, 4, 3. σημήνωσι Id. Cyrop. 1, 2, 8. τεκμήρασθαι Id. Anab. 4, 2, 3. τεκμήραιο Id. memm. 3, 5, 6. *S.*]

3) Schol. Eurip. ἀντὶ τοῦ λεληϊσμένη.

4) Aem. Port. per Atticam crasin pro διήϊξα. Sunt, qui malunt a διήκω.

B 5) Biset. κατὰ συναίρεσιν Ἀττικὴν pro κληΐζειν, κλεΐζειν.

6) Biset. δηοῦν ἀντὶ τοῦ δηϊοῦν.

7) Schol. οὕτως Ἀττικοὶ τὸν κλοιὸν ἔλεγον.

8) Schol. Ἀττικὴ ἡ σύνταξις τὸ ἠρῷναι, ὡς ἤϊθεοι ἤθεοι hunc locum citat Suidas.

9) [Phrynich. p. 10. σημάναι, ἐσήμαναν, καὶ θερμάναι, ἐθέρμαναν, καὶ καθάραι, ἐκάθαραν, παρὰ τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν διὰ τοῦ α. λέγομεν δὲ διὰ τοῦ η, σημῆναι, θερμῆναι, καθῆραι. Ibid. ἐφλέγμανε, φλεγμάναι· διὰ τοῦ η καὶ ταῦτα λέγεται. Thom. Mag. p. 367. ἐῤῥύπηνα, ἐκάθηρα, Ἀττικοί. οὐκ

ἐρύπανα, οὐδ' ἐκάθαρα. Cf. Moeris p. 137. Atticos vero non solos, sed etiam Iones hac forma delectatos fuisse, auctor Etymologici M. jam docuit p. 483. l. 13. δεῖ γινώσκειν, inquiens, ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀορίστου τῶν ἀπὸ μελλόντων περισπωμένων τῶν διὰ τῆς αι διφθόγγου, οἱ Ἴωνες τρέπουσι τὸ α εἰς η, καθαρῶ, ἐκάθηρα· μιανῶ, ἐμίηνα· σημανῶ, ἐσήμηνα, καὶ ἐσημηνάμην. χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι. Fere eadem dicit p. 626. l. 27. Sic Schol. Thucyd. 1, 72. σημῆναι dicit Ἰακὸν esse. Herodot. 1, 35. ἐκάθηρε. 2, 86. ἐκκαθήραντες. 7, 25. λιμήνεις. Hom. Ιλ. δ. v. 141. μιήνῃ. Hesiod. ἔργ. v. 80. ὀνόμηνε. *S.*]

Notandum est, in exemplis allatis interdum admitti, interdum negligi subscriptionem τοῦ Ἰῶτα; quam controuersiam accurate et docte discutit Busbeius ὁ μακαρίτης in Graec. Gram. Rudim. p. 294. vsque ad p. 299. Cf. Pierson. ad Moerin p. 231. et 300. sq. qui negat, ἰῶτα subscribendum esse.

Ει pro οι apud Phavor. in εἶτε, ex Eustath. p. 1907. l. 49. τῆς ὑστέρας Ἀτθίδος ἐστὶ τὸ ποῖον. ἡ γὰρ ἀρχαία, ὡς Ἡρακλείδης δηλοῖ, τὴν οι εἰς τὴν ει μεταποιεῖ, δυεῖν, οἴκει, πεῖος.

Et pro εο in δεῖν et δοκεῖν apud Phavor. Etymol. p. 189. l. 35. Moschop. p. 186. et Suid. Νείλεως, Νεόλεως, κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς τὴν ει. ὁμοίως τῷ Κλεισθένης, δέον. δεῖν. C Cf. Gregor. p. 59. et ad eum locum Koen. qui p. 60. δεῖν laudat e Lys. p. 522. vbi tamen Reisk. edidit δέον.

[Ου pro εο; vt Θούφραστος, Θουφράστου, Θούφραστον Aristoph. Vespp. 1293. 1305. 1307. Θουκλέους Thucyd. 3, 91. *S.*]

P R O S O D I A.

Spiritus.

Spiritus apud veteres Atticos solebat mediis etiam vocibus appingi; Athen. l. 9. c. 12. p. 397. E. ταῶς δὲ λέγουσιν Ἀθηναῖοι, ὥς φησι Τρύφων, τὴν τελευταίαν συλλαβὴν περισπῶντες καὶ δασύνοντες. et in vocibus νεὼς, Τυνδάρεώς, etc. D

Eustath. in Hom. p. 524. l. 4. οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐν μέσῳ λέξεων ἐπνευμάτιζον καὶ τὰ φωνήεντα καὶ τὸ ρ. εὐαίμων, κἂν

ἐκ τοῦ αἷμα γίνεται, ὅμως ψιλοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης. Sic in nominibus propriis Φίλιππος, Μελάνιππος, κἂν ἐκ τοῦ ἵππος παράγωνται, etc. consul. Gr. Gramm. Rudim. Busb. p. 294. [et prolusio nostra V. de nominibus Graecorum p. 2—5. *S.*]

11 A Apostrophus finalis.

Johan. Gramm. p. 360. 367. Ἀτθίδος διαλέκτου ἴδιόν ἐστι κατακόρως κεχρῆσθαι ταῖς συναλοιφαῖς. Cf. Gregor. p. 72. De his lege Graec. Gram. Rudim. Busb. p. 290. ad p. 292.

Ἰῶτα finale Atticorum nunquam excidit ante vocalem; vt Demosth. (Edit. Reisk.) οὑτοσὶ ἐμὲ p. 1349. l. 10. νυνὶ ἔτι p. 1063. l. 2. τουτουσὶ Εὐβούλου p. 248. l. 8.

B Apostrophus initialis.

Creberrimo in vsu est apud Dramaticos Authores; cujus exempla ex Aristophane, Aeschylo, Sophocle, et Euripide afferentur.

Eliditur vocalis A

Post α; vt τὰ 'γαθὰ Aristoph. p. 513. [1]) ἃ 'ν Id. Nubb. 89.

1) Biset. ἀντὶ τοῦ ἃ ἄν.

C Post η; vt μὴ 'λλην Aristoph. Thesmoph. 483. (vbi Kuster. μὴ ἄλλην) μὴ 'πολείπεσθαι Eurip. Med. v. 35. Sophoc. Elect. v. 1172.

Post ω; vt ὦ 'ναξ Aristoph. Plut. 748. (Kuster. ὦ ἄναξ) Sophoc. Aj. v. 511. ὦ 'νθρωπε Aristoph. Nubb. 644. Sophoc. Aj. v. 1176. ὦ 'δελφίδιον Aristoph. Rann. 60. ὦ 'γάθ' et ὦ 'γαθὲ Id. Vespp. 1140. 1144. κάτω 'νέβαλεν Aristoph. Rann. 1079.

Post ου; vt μακροῦ 'ποπαύσω Eurip. Suppl. v. 638.

Post ῃ; vt τύχῃ 'γαθῇ Aristoph. Auu. 435. τῇ 'γαθῇ Nubb. 61.

Post αι; vt αἴ ᾽ν Sophoc. Oedip. Tyr. v. 1255. αἰ ᾽γαθαὶ Eurip. Ion. v. 399.

Post οι; vt οἱ ᾽γαθοὶ Sophoc. Philoct. v. 886. Eurip. Iphig. Aul. v. 977. D

Eliditur vocalis E

Post ά; vt ὥρα ᾽στὶ Aristoph. Acharnn. 392. ἔδοξα ᾽μαυτῷ Id. Vespp. 1257. μελέα ᾽γὼ Eu- 12
rip. Suppl. v. 273. ἅ ᾽ξήκουσε Sophoc. A
Philoct. v. 382.

Post η; vt μὴ ᾽λθοι Aristoph. Pac. 266. μὴ ᾽νδικον Sophoc. Oedip. Tyr. v. 700. μὴ ᾽λθῃς Aeschyl. Sept. Theb. v. 720. μὴ ᾽ξαλειφθῆναι Id. ibid. v. 15. μὴ ᾽πεμψεν Eurip. Suppl. v. 457. αὐτῇ ᾽πικαθῆσθαι Aristoph. Equu. 1091. ἢ ᾽νιαυτῷ Id. Rann. 18. μὴ ᾽μμένῃς Vespp. 522. ἡ ᾽πίτριπτος Plut. 619. ἡ ᾽ὐγένεια Eurip. Phoenn. v. 417. μὴ ᾽χειν ibid. v. 418. μὴ ᾽χῃ Aristoph. Vespp. 1116. τιμὴ ᾽στι ibid. v. 518.

Post ι; vt περὶ ᾽μοῦ Aristoph. Thesmoph. 89.

Post ο; vt ὃ ᾽νδύεται Aristoph. Eccles. 332. ὃ ᾽ξερῶ Sophoc. Oedip. Tyr. v. 956. αὐτὸ ᾽γὼ Eurip. Ion. v. 1009. B

Post ω; vt ζητῶ ᾽ξαπατᾶν Aristoph. Nubb. 546. κάτω ᾽στὶν Sophoc. Antig. v. 526. ἀποκτενῶ ᾽γὼ Eurip. Iphig. Aul. v. 396. μηδέπω ᾽ν Aeschyl. Prom. v. 740. ὦ ᾽φήμερε Aristoph. Nubb. 223. ἐγὼ ᾽λεγον Id. Acharnn. 41. ἐγὼ ᾽ν Id. Vespp. 755.

Post αι; vt ἄχθομαι ᾽γὼ Aristoph. Acharnn. 62. πάλαι ᾽χρῆν Eurip. Rhes. v. 396. καὶ ᾽μάτευες Sophoc. Oedip. Tyr. v. 1071.

Post οι; vt μέντοι ᾽γὼ Aristoph. Rann. 1002. οἱ ᾽πιχώριοι Id. ibid. 464. οἳ ᾽γὼ Sophoc. Elect. v. 676. Eurip. Troad. v. 161. οἱ ᾽μοὶ C

Aristoph. Nubb. 210. μοι 'δόκει Id. Equu. 1088. 1090. καίτοι 'στιν Vespp. 597.

Post ου; vt τοῦ 'μοῦ Aristoph. Vespp. 272. Sophoc. Aj. v. 536. ποῦ 'στιν et ὅπου 'στιν Aristoph. Nubb. 214. μου 'πικαίει Anacr. 21, 7. τύμβου 'πὶ Eurip. Helen. v. 848.

Post ῃ; vt τῇ 'μῇ Aristoph. Auu. 816. Sophoc. Oedip. Colon. v. 1404. Eurip. Iphig. Aul. v. 1469. Aeschyl. Eumen. v. 449.

Post ῳ; vt τῷ 'μῷ Eurip. Helen. v. 977.

Eliditur vocalis O

D Post α; vt τὰ 'ρνεα Aristoph. Auu. 105. (Kuster. τὰ ὄρνεα)

Post η; vt μὴ 'δύρεσθε Aeschyl. Prom. v. 271.

Schol. μὴ ὀδύρεσθε.

Post ω; τὼ 'φθαλμὼ Aristoph. Nubb. 410. ὦ 'ρνιθες Id. Auu. 1118.

Post ου; vt τοῦ 'βολοῦ Aristoph. Equu. 646.

Post ῳ; vt τῷ 'χλῳ Aristoph. Acharnn. 256.

13 A Eliduntur Vocales Praepositivae in Diphthongis.

E in diphthongo ευ

Post η; vt μὴ 'ὕρω Aristoph. Rann. 170. ἡ 'υσέβεια Eurip. Iphig. Taur. v. 1202. ἢ 'υγένειαν Id. Elect. v. 1097.

Schol. ἀντὶ τοῦ μὴ εὕρω.

B Post ω; vt ὦ 'υριπίδη Aristoph. Thesmoph. 4. (Kuster. ὦ Εὐριπίδη)

O in diphthongo οι

Post ω; vt ὦ 'ιζυρὲ Aristoph. Nubb. 655. (Kuster. ὦ οἰζυρὲ)

Eliditur diphthongus οι

In ὦ 'ζυρὲ Aristoph. Vespp. 1495. it. in οἴμ' ὡς Id. Plut. 900.

Biset. ad Vespp. 1495. τὸ πλῆρες, ὦ οἰζυρέ.

Occurrunt plures voces per synaloepham junctae;
vt μ' ὦ 'νθρωφ' ἱκετεύω Aristoph. Rann. 311. C
ἢ 'φ' ὑμῖν Id. Lysistr. 580. (Kuster. ἢ φίλος ὑμῖν)
ἀξιῶ 'γὼ 'μαυτὸν Id. Equu. 182. τὼ 'φθαλμὼ
'κκοπῆς Id. Auu. 342. δὴ 'δοξα 'μαυτῷ Id.
Vespp. 1257. ὃ 'γὼ 'λεγον Id. Pac. 63. ἡ 'μὴ
'μπειρία Id. Eccles. 115. οὗ 'γὼ 'πιλελήσμην
Vespp. 603.

Eliditur nonnunquam vocalis E post consonam. E. g.

Post ν; vt ᾔδειν 'γὼ Aristoph. Auu. 511. (Kuster. ᾔδη 'γὼ) 1) μὴν 'κχῇς Id. Vespp. 614. 2) μὴν 'ντύχῃς Eurip. Herc. Fur. v. 203.

1) Christ. legit μὴ 'κχῇς (ita et Kuster.) vel μὴ 'γχῇς.

2) Brodaeus legit μὴ 'κτύχῃς.

Post κ; vt οὐκ 'γὼ 'λεγον Aristoph. Lysistr. 240. D
vbi v. Biset.

Mira est Synaloepha in κρέ' 'ξ Aristoph. Thesmoph. 565. (vbi Kuster. κρέα 'ξ.)

Biset. τὸ πλῆρες κρέα ἐξ.

Articulus Subjunctivus ἃ eliditur ante particulam
ἂν in Sophocle; ἃν ἡδώμεθα Aj. v. 1106. (Sic
Turneb. Edit. et H. Steph. Sed P. Steph. ἂν ἡδώ- 14
μεθα) ἃν λυπώμεθα Ibid. v. 1107. A

Schol. ex Planude docet, vocem ἃν conflari per crasin ex articulo ἃ et conjunctione ἄν. Lege tractatum H. Stephani de Orthographia quorundam vocabulorum, quae in Sophocle et reliquis Tragicis occurrunt elisionem passa.

Λαρτίου Sophoc. Aj. v. 1. pro Λαερτίου, Apostro-
pho mediana afficitur. Sed Editio Turnebi Λαρ-
τίου. Λαρτίου Aristoph. Plut. 312. B

ETYMOLOGIA.

Affectiones Dictionum.

Contractio, qua Attici plurimum gaudent, duplex est.

Synaeresis; vt θοἰμάτιον Aristoph. Plut. 882. etc. θοἰματίδιον Id. Plut. 986.

Crasis frequentior; cujus exempla subsequentur.

Crasis Articuli.

ὁ, τὸ] ου ex οε; vt ὀὐπίτριπτος Aristoph. Plut. 275. ὀὐχθρὸς Sophoc. Ant. v. 526. ὀὐπὶ Aristoph. Nubb. 218. ὀὐκ Id. Auu. 13. ὀὐμὸς Id. Vespp. 335. ὀὐργάτης Sophocl. Antig. v. 258. ὀὐφ' Aeschyl. Sept. Theb. v. 1003. τοὖπος Aristoph. Rann.

D 1434. Sophoc. Elect. v. 1610. τοὖργον Demosth. p. 635, 14. τοὐμὸν Eurip. Hecub. v. 501. τοὐναντίον Gal. 2, 7. Aristoph. Plut. 14. τοὐπὶ Eurip. Alcest. v. 666. τοὖν ibid. v. 739. προὔτρεψεν Sophocl. Antig. v. 276. v. plura apud Pierson. ad Moer. p. 302. sq. et Koen. ad Gregor. p. 47.

ex ε ο; vt ποῦ δ' ὀὐδιώκων Aristoph. Vespp. 897.

Schol. τὸ πλῆρες, ποῦ δὲ ὁ διώκων. Christ. mallet ποῦ δ' ὀὐκδιώκων. Kuster. edidit ποῦ δ' ὁ διώκων.

15 A ex ο ο; vt ὄὐνος Aristoph. Rann. 27. Οὐλύμπιος Id. Nubb. 565. τοὔνομα Matth. 27, 57. Aristoph. Nubb. 63. Pac. 188. τοὖναρ Eurip. Iphig. Taur. v. 55. τοὐρνίθιον Id. Alcest. v. 666.

ῳ ex ο οι; vt ᾠνοχόος et ᾦνος Eurip. Cycl. v. 557. ᾠ 'κότριψ Aristoph. Thesmoph. 433. τῳκίδιον Id. Nubb. 92.

ὁ] ω ex ο α; vt ὦ ῥχων Aristoph. Vespp. 303.
α ex ο ε; vt *) ἅτερος Aristoph. Vespp. 138.

*) [Cf. Herodian. in Philetaero p. 432. et Thom. Mag. p. 121. Sed Etymol. p. 443. l. 27. ἅτερος λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, ὡς τρέχω τράχω. Joh. Gramm. p. 379. et Gregor. p. 138. sq. Δωριεῖς τῷ α ἀντὶ τοῦ ε πολλάκις χρῶνται, ἕτερος ἅτερος λέγοντες, καὶ Ἄρτεμις Ἄρταμις. v. Koen. ad Gregor. l. l. et Eustath. p. 1573. l. 62. *S.*]

τὸ] α ex ο α; vt τἀργύριον Aristoph. Vespp. 605. τἄμεινον Eurip. Phoenn. v. 462. τἄλγος Sophocl. Philoct. v. 1390. B

[ου ex ο ου; vt τοὖρος Aristoph. Eccles. 906. *S.*]

τοῦ] ου ex ου ε, ου ο, ου ου; vt τοὐμοῦ Aristoph. Thesmoph. 581. τοὐνόματος Id. Nubb. 62. τοὐρανοῦ Id. Pac. 198. Sic τοὔνεκα Hom. Ιλ. α. v. 291.

α ex ο υ α, ου ε; vt τἀνδρὸς Aristoph. Vespp. 927. Sophoc. Aj. v. 220. Aeschyl. Eumen. v. 244. τἀργυρίου Aristoph. Plut. 154. τἀδελφοῦ Id. Nubb. 536. τἀνθρώπου Demosth. p. 118, 8. θατέρου Aristoph. Auu. 109.

[η ex ου η; vt Aristoph. Vespp. 524. θημετέρου. Schol. τοῦ ἡμετέρου. *S.*]

οὗ] ου ex ου ε; vt οὕνεκα Aristoph. Plut. 991. 1201. Demosth. p. 1358, 11.

v. interpp. Thucyd. 6, 56.

[ex ου ου; vt οὔποτε Eurip. Alcest. v. 196. pro οὗ οὔποτε. *S.*]

τῷ] ω ex ῳ ε; vt τὠμῷ Aristoph. Eccles. 926. C

τῇ] [η ex ῃ ε; vt θητέρα Aristoph. Auu. 1365. *S.*]
η ex ῃ η; vt θημέρα Gr. Gramm. Rud. Busb. p. 292. ex Sophoc.

οἱ] ου ex οι ε; vt οὔμοὶ Aristoph. Rann. 998. (Kuster. οἱ ἐμοὶ) οὐ 'μοὶ Eurip. Troad. v. 1240. οὐ 'πιχώριοι Sophoc. Oedip. Tyr. v. 1066.

τὰ] α ex α α; vt τἄλλα Aristoph. Plut. 626. Eurip. Phoenn. 528.

ex α ε; vt τἀκεῖ Aristoph. Auu. 1120. τἀμὰ Sophoc. Aj. v. 574. τἀκτὸς Eurip. Phoenn. v. 43. θἄτερα Aristoph. Nubb. 1106. τἄνδιχ' pro τὰ ἔνδικα Eurip. Phoenn. v. 473. τὰ 'ν Aristoph. Vespp. 283.

Crasis Pronominis.

Λἐγὼ] ῷ ex ω οι; vt [1]) ἐγῷδα Aristoph. Rann. 860. ἐγῷμαι Id. Thesmoph. 449.

μοι] ου ex οι ε; vt [2]) μοὐδόκει Aristoph. Vespp. 34. [3]) μ' οὔχρησεν Id. ibid. 159. μοὐστὶν Id. Plut. 829.

[1) v. Etymol. p. 315. l. 9. et 10. *S.*]

2) Schol. τὸ πλῆρες, μοὶ ἐδόκει.

3) Biset. ἀντὶ τοῦ μοὶ ἔχρησεν. Corinth. p. 64. Ἀττικῶν καὶ τὸ ἐκθλίβειν ἅμα καὶ κιρνᾷν. ὡς τὸ οὐ γὰρ μοὐστὶν, ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ μοί ἐστιν. ἐκθλίβει γὰρ τὸ ι, καὶ κιρνᾷ τὸ ο καὶ ε εἰς τὴν ου δίφθογγον. Multa exempla ibi attulit Koenius, vt σοὔστι ex Aristoph. Acharnn. 338. et alia.

Crasis Particulae Καί.

ᾳ ex αι α; vt κᾆλλοι Aristoph. Plut. 664. κᾆδικα Id. Nubb. 99. χᾆμα Id. Rann. 1573.

ex αι ε; vt κᾀγὼ Aristoph. Plut. 672. Matth. 16, 18. Sophoc. Aj. v. 290. κᾀμοὶ Aristoph. Vespp. 911. Luc. 1, 3. κᾀμὲ Aristoph. Plut. 16. Id. Vespp. 904. Johan. 7, 28. κᾀκεῖνος Aristoph. Plut. 214. Luc. 11, 7. κᾄ-

δωκεν Eurip. Phoenn. v. 426. κᾆστιν Aristoph. Nubb. 97. κᾆς Id. Acharnn. 183. κᾆστεψα Eurip. Alcest. v. 1015. κᾀνταῦθα Xen. Cyrop. 2, 4, 18. C

ᾳ ex αι ει; vt κᾆτα Aristoph. Plut. 69. Nubb. 151.

ῃ ex αι ε; vt κῄπειτεν Aristoph. Acharnn. 745.

ex αι η; vt χἠ Aristoph. Rann. 981. χ' ἤγχουσα Id. Lysistr. 46.

Schol. χ' ἤγχουσα κατὰ κρᾶσιν Ἀττικὴν ἀντὶ τοῦ καὶ ἡ ἄγχουσα.

ῳ ex αι ο; vt χὠ Aristoph. Rann. 980. sq. Lysistr. 589. Eurip. Iphig. Aul. v. 550. Sophoc. Aj. v. 661. χ' ᾦσα Aristoph. Pac. 732. χὠπότε Id. Auu. 504. χὤπως Id. Equu. 495. χὤστις Aeschyl. Pers. v. 502.

ex αι οι; vt *) κῷνον Aristoph. Rann. 514. χὠ Aeschyl. Pers. 744. D

[*) Etymol. p. 551. l. 26. κῷνος, ἀντὶ τοῦ καὶ οἶνος, κατὰ συναλοιφήν· ὃ μετὰ τοῦ ι γράφεται. Ἀριστοφάνης Βατράχοις. Id. p. 816. l. 33. χὠ ξυμπόται, χὠ συγγενεῖς, ἀντὶ τοῦ καὶ οἱ συμπόται, καὶ οἱ συγγενεῖς. S.]

Particula καὶ videtur pati non crasin, sed synaloepham suae diphthongi αι ante ε, ευ, αυ, ει, οι, ου; vt κ'ἒς Aristoph. Rann. 1577. κ'εὐδαίμονα Id. Auu. 37. κ'αὐτὸς Id. Plut. 1187. κ'εἰ Id. Lysistr. 501. χ'οἱ Id. ibid. 589. 491. κ'οὐδὲν Id. Plut. 274. κ'οὐχὶ Id. Auu. 572. κἄλλοι Ibid. v. 574. κ'εἰς Eurip. Alcest. v. 841.

Numerus. 17

Dualis legenti Comicos Poetas et Atticos Scriptores frequenter occurrit; e. g. apud Aristophanem, ἄνδρε Plut. 441. κακοδαίμονε, τολμῶντε ibid. 416. φεύγετον, μενεῖτον, τολμᾶτον ibid. 417. 419. A

δεδράκατον, ζητεῖτον ibid. 429. 434. ἀπαλλάχθητον ibid. 66. ἄφετον ibid. 100. ἐμέλλετον ibid. 103. φαίνεσθον ibid. 198.

B Johan. Gramm. p. 367. sq. τοῖς Δυϊκοῖς ὁρῶμεν χρωμένους τούς τε Κωμικοὺς Ποιητὰς, καὶ Ἀττικοὺς συγγραφεῖς, λέγοντας, τὼ πόδε, καὶ τὼ χεῖρε, καὶ νὴ τὼ θεὼ, (Aristoph. Plut. 1007.) καὶ Διὸς κούρω. (Id. Pac. 284.) λέγει δὲ καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος ἐν τῷ Γοργίᾳ, (edit. H. Steph. p. 487. A.) τὼ γὰρ ξένω τώδε Γοργίας τε καὶ Πῶλος, σοφὼ μὲν ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ φίλω ἐμώ. καὶ δυοῖν ὀβολοῖν. καὶ δυοῖν χαλκοῖν. καὶ ταῖν θεαῖν.

ARTICVLVS.

Articulo adhaerent apud Atticos Authores Particulae *) γε, et δὶ pro δέ. 1) ὁδὶ, 2) ἡδὶ, 3) τοδί.
C 4) τουδί. 5) τῳδί, 6) τηδί. 7) τονδὶ, 8) τηνδί. 9) τωδί. 10) οἱδί, 11) ταδί. 12) τωνδί. 13) τοισδί, 14) τουσδί, 15) τασδί.

*) ὅγε Plat. (edit. H. Steph.) tom. 2. p. 716. E. τόγε Ibid. p. 723. B. τήνγε Ibid. p. 707. B. τάγε Ibid. p. 715. A. τόνγε Aristoph. Acharnn. 93.

1) Aristoph. Plut. 132.
2) Vespp. 854.
3) Plut. 40. 1039.
4) Nubb. 423. 430. Pac. 743.
5) Vespp. 250. 1338.
6) Pac. 725.
7) Plut. 885. Nubb. 669.
8) Plut. 448. 487. Vespp. 984.
9) Eccles. 782.
10) Lysistr. 1074. Acharnn. 312.
11) Rann. 505. 1464.
12) Acharnn. 609. Eccles. 440.
13) Acharnn. 160.
14) Isaeus p. 41. l. 40.
D 15) Aristoph. Acharnn. 190. Vespp. 1153. Lysistr. 283.

NOMEN. 18 A

Declinationes Substantivorum.

Declinatio Prima.

Nomina in -ης (vt aiunt [1]) Grammatici) seruant ς in Vocativo Attice. B

Legitur apud Aristophanem Nubb. 1208. vocatiuus primae Declinationis formatus ad instar quintae: [2]) ὦ Στρεψίαδες, pro ὦ Στρεψιάδη: constat enim esse nomen primae ex Accusativo Στρεψιάδην. ibid. 1144.

1) Hort. Adon. p. 155. τὰ εἰς -ης ἰσοσύλλαβα εἰς -η κοινῶς ποιοῦσι τὴν κλητικὴν, καὶ εἰς -ης Ἀττικῶς, οἷον ὦ Χρύσης Sic Lascar. l. 1. p. 9. l. 3. p. 187.

2) Schol. Στρεψιάδη μὲν ἡ κλητικὴ, ἀλλ' ἵνα παίξῃ εἰς τὸ ὄνομα, διέστρεψε τὴν κλητικὴν, καὶ ὡς ἄγροικος ἔπταισεν. Sic Hort. Adon. p. 135. et Lascar. l. 3. p. 269. inprimisque p. 187.

Declinatio Secunda.

1) Continet nomina in -ως et -ων, mutata penultima longa α, vel αι in ε; vt λεὼς Aristoph. Pac. 631. pro λαός. ἡ κορώνεως Ibid. 627. pro [2]) κορώναιος. [3]) ἀνώγεων Luc. 22, 12. pro ἀνώγαιον Xen. Anab. 5, 4, 16. C

1) Suid. in vocibus Λεὼς, Ἀνώγεων. Gaza l. 1. p. 19. 21. l. 2. p. 121. Lascar. l. 3. p. 199-201. Johan. Gramm. p. 368. Gregor. p. 17. Etymol. p. 579. l. 41.

2) Hesych.

3) Sic in uno Codice scriptum reperisse se affirmat H. Steph. in Thes. T. I. p. 806. E.

Sing. N. λεὼς Sophoc. Antig. v. 744. Eurip. Hec. v. 510. Aeschyl. Pers. v. 92. νεὼς 2 Macc. 10, 5. Aristoph. Auu. 618. Thucyd. 4, 133. D
Μενέλεως Eurip. Orest. v. 53.

G. λεὼ Dion. Halic. p. 75. l. 1. νεὼ Aristoph. Plut. 733. Herodian. 1, 14, 7. Μενέλεω Sophoc. Elect v. 538. Eurip. Androm. v. 313. Ἀμφιάρεω Plut. de defectu oraculor. c. 5. p. 412. A.

19 D. νεῷ Herodian. 4, 1, 7.

A A. λεὼν Eurip. Suppl. v. 387. Plat. p. 656. Aeschyl. Sept. Theb. v. 296. νεὼν 2 Macc. 6, 2. Herodian. 1, 14, 6. Μενέλεων Eurip. Orest. v. 1145. τὸν λεὼ legitur in Dion. Halic. p. 75. l. 15. Τυνδάρεω αὐτὸν Pausan. 2, 18. p 60. l. 40.

V. λεὼς Aeschyl. Eum. v. 1000. Lucian. tom. 2. p. 317. Μενέλεως Eurip. Orest. v. 641.

Plur. N. λεῴ Aristoph. (sine ι subscripto) Auu. 1275.
B 1276. νεῴ Demosth. p. 780, 16. Xenoph. hist. Graec. 6, 4, 7.

G. λεῶν Sophoc. Aj. v. 1120.

A. νεὼς Aristoph. Auu. 613. Herodian. 1, 7, extr. Isocrat. paneg. c. 27.

V. λεῴ Aristoph. Acharnn. 999. Pac. 297. (sine ι subscripto, Vespp. 1010. Auu. 448.) Plut. Vit. Thes. c. 25. p. 11. C. (sine ι subscripto.)

Juxta eandem formam flectuntur alia nomina in -ως; praecipue Propria: vt ὁ Ἀπολλὼς 1 Corinth. 3,
C 5. τοῦ Ἀπολλὼ Ibid. 1, 12. τὸν Ἀπολλὼ Act. 19, 1. τῆς Κῶ Diog. Laert. 1, 32. τὴν Κῶν Act. 21, 1. Κῶ Apollodor. 1, 6, 2. τῆς Τέω, τῇ Τέῳ Thucyd. 8, 19. et 20. τὴν Τέων Id. 8, 16. ὁ Μίνως, τοῦ Μίνω Plat. p. 769. Plut. Vit. Thes. c. 16. p. 6. E. τὸν Μίνω Ibid. C. c. 15. ἡ ἕως, τῆς ἕω Dio Cass. p. 759. ὁ πάτρως, τῷ πάτρῳ Herodot. 6, 103. p. 233. l. 3. τὸν πάτρων Id. 9, 77. p. 342. l. 42.

ὁ κάλως, τοῦ κάλω Aristoph. Rann. 121. τὸν κάλων Id. Equu. 753. τοῖς κάλως Pac. 457.

(Kuster. τοῖσιν κάλοις) τοὺς κάλως Appian. bell. Mithrid. c. 96. p. 151. l. 27. τοὺς κάλους Num. 3, 37.

ὁ Πετεὼς, τοῦ Πετεῶο Aelian. Var. Hist. l. 4. c. 5.

τὸ χρέων, τοῦ χρέων Eurip. Hippol. v. 1256. D

Etym. p. 588. l. 23. Μίνως κλίνεται Ἀττικῶς Μίνω, ὥσπερ λεὼς λεώ. Suid. πάτρως πάτρω Ἀττικῶς. Schol. Aristoph. Equit. 753. affert τοὺς κάλως ex Epigrammate Callimachi. Suid. χρέων κατὰ Ἀττικὴν ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω. Phryn. p. 172. χρέως Ἀττικὸς ἂν φαίνοιο, εἰ διὰ τοῦ ω λέγεις. Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ο ἐν Νεφέλαις (v. 30. et Acharnn. 453. sq.) ἔοικε παρῳδηκῶς εἰρηκέναι. διότι οὐ χρηστέον αὐτῷ. Etymol. Χρέος p. 814. l. 28. ὅταν γίνεται διὰ τοῦ ε καὶ ω Ἀττικῶς χρέως, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν, γενικὴν, αἰτιατικὴν, καὶ κλητικήν. H. Steph. in The- A
sauro affert χρέως ex Platone et Demosthene. Etym. p. 74. l. 8. κάλως οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ς κλίνουσι τοῦ κάλω. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τὰ ἀργοναυτικὰ, (l. 2. v. 727.) εἶπε κάλωες. οὐ γὰρ δυνάμεθα εἰπεῖν, ὅτι Ἀττική ἐστιν ἡ κλίσις. Hort. Adon. Πετεὼς τοῦ Πετεῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο Ἀττικῶς Πετεῶο. [Sic Schol. Hom. Ιλ. δ. v. 327. et Etymol. p. 666. l. 42. et Eustath. p. 1830. l. 58. Etymol. p. 746. l. 10. Ταλαῶο, μετὰ τοῦ ι τινές· ἦν γὰρ, φασὶ, Ταλαοῖο· οὐ κατεπείγει δέ· ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ως εὐθειῶν Ἀττικῶν κέκλιται, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὡς Μίνωο, Ἀνδρογέωο. S.]

ὁ ταῶς Aristoph. Auu. 102. at ὁ ταὼς Athen. p. 397. τοῦ ταὼ Plut. de Stoicorum repugnantiis c. 21. p. 1044. D. τὸν ταὼν Antiphan. apud Athen. l. 14. c. 20. p. 654. E. οἱ ταοὶ Menodot. ibid. 655. A. τῶν ταῶν Strattis ibid. p. 654. F. τοὺς ταὼς Plut. l. l. p. 1044. C. Legitur etiam haec vox flexa ad formam tertiae declinationis: τῷ ταῶνι Athen. p. 397. E. τῶν ταώνων Id. B
p. 654. D. τοῖς ταῶσι Aristoph. Acharnn. 63.

Similiter vox ἅλως flectitur parisyllabice et imparisyllabice: ἅλων ὥριμος Jerem. 51, 33. Ald. Edit. ἅλω. τῆς ἅλωνος 1 Chron. 13, 9. τῆς ἅλω 1 Chron. 21, 21. τοῦ ἅλω 1 Reg. 19, 22. ἀπὸ ἅλω Num. 15, 20. τῷ ἅλωνι 2 Reg. 24, 18. Ald. Edit. τῇ ἅλῳ. τῇ ἅλῳ 2 Reg. 24, 16. τῷ ἅλῳ

1 Chron. 21, 15. τῇ ἅλωνι Jud. 6, 37. τὸν
ἅλωνα Ruth. 3, 2. 2 Reg. 24, 21. Ald. Edit. τὴν
C ἅλω. τὴν ἅλωνα Matth. 3, 12. τὸν ἅλω Ruth.
3, 6. αἱ ἅλωνες Joel 2, 24. τοὺς ἅλω 1 Reg.
23, 1. Compl. Edit. τὰς ἅλω. Ex Callimacho affert Etymologus (p. 74. l. 8.) τὴν ἅλωα. In vno hoc nomine animadvertenda est triplex variatio, Spiritus, Generis, Declinationis: imo etiam accentus; nam H. Stephanus in Thesauro scribit vetusta omnia exemplaria, quibus ejus pater ad suam editionem vsus est, Matth. 3, 12. et Luc. 3, 17. habuisse ἅλωνα; sed libros ante eam editionem excusos omnes, ἁλῶνα:

D Suid. ἡ εὐθεῖα, ἡ ἅλω. τὸ γὰρ ἅλως πταῖσμα νεωτερικόν. Etym. p. 74. l. 20. 37. ἅλως παρὰ τὸ ἅλες δασύνεται.

ὁ λαγὼς Athen. p. 400. E. τοῦ λαγὼ Aristoph. Equu. 905. Xenoph. Cyneg. 4, 4. τὸν λαγὼν
21 Athen. p. 400. A. τὸν λαγὼ Lucian. tom. 2. p.
A 979. οἱ λαγῴ Ibid. Pausan. 8, 17. p. 250. l. 43. τοὺς λαγὼς Xenoph. memm. 3, 11, 7.

Athenaeus l. 9. c. 14. p. 400. A. affert τὸν λαγὼν oxytonum, Tryphone teste, ex Aristophanis Danaïdibus et Conuiuis; et τὸν λαγῶ absque ν circumflexum ex Xenophontis Cynegetico 6, 16. (sed in Edit. Steph. p. 985. τὸν λαγώ). Addit, Atticos, vti νεὼν et λεὼν pro ναὸν et λαὸν, ita et dicere λαγὼν pro λαγόν. Citat οἱ λαγῴ ex Eupolidis Assentatoribus pro λαγοὶ ex Sophoclis
B Amyclo Satyrico. Notat, quosdam, praeter rationem, vltimam circumflectere, cum acuere oporteat; vocabula enim in -ος exeuntia, ab Atticis per ω mutata, accentum retinent. Scribit denique, Ionice dici λαγὸς, Attice λαγώς; et in voce λαγωὸν redundare, si Ionica sit, ω; si Attica, ο. λαγωοῖς Lucian. tom. 1. p. 705.

Gaza l. 2. p. 138. Ἀθῶ, Κῶ, Τέω, λαγῶ, αἰτιατικολογούμενα ἄνευ τοῦ ν Ἀττικῶς. Biset. in Aristoph. Lysistr 404. notat sine ν in Accusativo singulari τὸν λαγῶ, Ἀθῶ, et multa alia a veteribus Atticis efferri, quae communiter per -ον inflectuntur. Eustath. in Hom. p. 1534. l. 10. citat locum Athenaei. Suid. habet
λαγῷ in Dativo, et affert τὸν λαγῶν ex quodam Epigrammate. C
Biset. in Aristoph. Equu. 905. videtur legisse λαγῶ, nam sic textum corrigit, ἴσως λαγῶ γραπτέον. Phryn. p. 78. λαγῶς Ἀττικός, λαγὸς ὁ Ἴων.

Declinatio Tertia.

Attica Dialectus in hac declinatione, quae est incontracta, solet contrahere nomina in -ας -ατος, -ις -ιδος vel -ιθος, -εις -ειδος, -ων -ωνος, -ως -ωος; vt Κέρας, κρέας, γέρας, τέρας. γῆρας; τοῦ κέρως Thucyd. 2, 90. Arrian. de Alex. 1, 1.
p. 2. Dion. Halic. p. 534. l. 32. γήρως Gen. 44, D
20. Plat. p. 572. Arrian. de Alex. 7, 8. p. 151. Aristoph. Equu. 521. Eurip. Hec. v. 157. τῷ κέρᾳ Thucyd. 2, 90. γήρᾳ Luc. 1, 36. Plat. p. 969. Aristoph. Equu. 516. Dio Cass. p. 266. Sophoc. Aj. v. 508. τὰ κρέα Exod. 16, 8. Rom.
14, 21. Xenoph. Anab. 7, 3, 11. Aristoph. Rann. 22
512. et Pac. 191. τὰ γέρα Thucyd. 1, 25. So- A
phocl. Electr. v. 445. [1]) τῶν κρεῶν Levit. 7, 17. Aristoph. Rann. 193. Eurip. Cycl. v. 367. Xenoph. Anab. 7, 3, 10. γερῶν Plut. vit. Camill. c. 2. p. 129. D. Ἔρις, ὄϊς, φθόϊς, τίγρις, ὄρνις; ἔρεις Gal. 5, 20. [*) οἶν Aristoph. Pac. 1076.

1) Lascar. l. 3. p. 283. τοῖν κρεάτοιν κοινῶς, καὶ κρεῷν Ἀττικῶς. καὶ ἔτι κρεοῖν ἀνέγνων. [Moeris p. 369. τέρα καὶ τερῶν, Ἀττικῶς· τέρατα καὶ τεράτων, Ἑλληνικῶς. Sic et Thom. Mag. p. 840. *S.*]

[*) Suid. οἶν, Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ὄϊν. Cf. Hesych. in v. οἶν. Schol. Aristoph. Pac. 929. οἱ Ἴωνες δισυλλάβως λέγουσιν ὄϊς (v. infra p. 365. B.). οἱ δὲ Ἀττικοὶ μονοσυλλάβως τὰς οἶς. καὶ πολλὰ τοῦ αὐτοῦ γένους οἱ Ἀττικοὶ συναιροῦντες, τὸν ὄϊν, τὸν οἶν. Cf. Etymol. p. 620. l. 31. qui ἀναλογώτερον dicit τὸ ὄϊς, et Moer. p. 274. et infra p. 27. C. *S.*]

Eurip. Electr. 513. vbi tamen ὄϊν editur. S.] 2) τοὺς φθοῖς Aristoph. Plut. 677. τὰς τίγρεις Plut. coniug. praeceptt. p. 144. E. τοὺς ὄρνις Aristoph. Auu. 1609. Sophoc. Oedip. Tyr. v. 986. Demosth. p. 417, 21. ὄρνεις Aristoph. Auu. 718. Lucian. tom. 1. p. 1040. Athen. p. 373. D. ὅτι ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ ὄρνεις λέγουσι, πρόκειται τὸ Μενάνδρειον μαρτύριον, καὶ Εὐπόλιδος ἐν
B Δήμοις. Κλείς: τὰς κλεῖς Apoc. 1, 18. Ἀπόλλων, Ποσειδῶν, εἰκών: 3) τὸν Ἀπόλλω Aristoph. Acharnn. 59. Plat. p. 1185. Xenoph. Cyrop. 7, 2, 7. p. 419. Isaeus p. 62. l. 23. τὸν Ποσειδῶ Aristoph. Rann. 278. Lucian. tom. 1. p. 548. Xenoph. hist. Graec. 4, 7, 4. 4) τὰς εἰκοῦς Aristoph. Nubb 559. 5) Ἥρως: οἱ ἥρως affertur ex Aristophanis 6) Avibus. τὸν ἥρω Apollon. Argon. l. 2. v. 768. τοῦ ἥρω Philostrat. p. 648. et 694. τῷ ἥρω Id. p. 689. τὸν ἥρω Id. p. 652.

2) Schol. Ἀττικοὶ μονοσυλλάβως οἱ φθοῖς. Sic Suid. et Moer. p. 386.

3) Phavor. Ἀπόλλω Ἀττικοὶ, οὐκ Ἀπόλλωνα. Sic Joh. Gram. p. 370.

C 4) Biset. Κακῶς μετὰ περισπωμένης, ἀλλὰ γραπτέον εἰκοὺς, ὡς Λητοὺς ἐν τῇ αἰτιατικῇ πληθυντικῇ. εἰκὼ δὲ εἰκόος εἰκοῦς, καὶ εἰκὼν εἰκόνος ταυτόν. Εὐριπίδης Μηδείᾳ (v. 1162. et Iphig. Taur. v. 816. et Helen. v. 72.) τὴν εἰκώ. Sed Suid. εἰκῶ, τὴν εἰκόνα Ἀττικῶς κατὰ ἀποκοπὴν (quod non probat Aem. Port. nam dicendum esset εἰκῶν, —ῶνος, —ῶνα.) καὶ εἰκοῦς πληθυντικῶς τὰς εἰκόνας Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Aem. Port. si quis circumflexum retineat, dices formatum per contractionem ex εἰκόας, sublato ν, quod parum probabile.

5) Thom. Mag. p. 424. Phavor. et Phryn. p. 62. ἥρω Ἀττικοὶ, οὐχ ἥρωα, καὶ ἥρως, οὐχ ἥρωας. ἥρωες δὲ, οὐχ ἥρως, εἰ καὶ ἅπαξ Ἀριστοφάνης ὑπὸ τοῦ μέτρου βιασθεὶς οἱ ἥρως εἶπε. τῷ δ' ἠναγκασμένῳ οὐ χρηστέον.

6) Lascar. l. 3. p. 224. Legitur in Eurip. Hecub. v. 1008. Ἀθάνας Ἰλιᾶς — Sic Edit. P. Steph. et H. Steph. in Trag. Select. vbi Aem. Port. si codex mendo caret, Ἰλιᾶς per Syncopen pro Ἰλιάδος. alioqui penacute Ἰλίας scribendum esset a recto Ἴλιος, -α, -ον. In Editione Barnesii reponitur Ἰλιακᾶς.

Nomina quaedam in -ης -ητος flectuntur ad instar primae declinationis; in -ως -ωτος, -πους -ποδος, ad instar secundae; vt [1]) Θάλης Θάλητος Anthol. p. 421. (T. III. p. 257. ed. Brunck.) mutato accentu ὁ Θαλῆς Diog. Laert. 1, 22. τοῦ Θαλοῦ 1, 40. τῷ Θαλῇ 1, 28. τὸν Θαλῆν 1, 41. Aristoph. Nubb. 180. ὦ Θαλῆ Diog. Laert. 1, 34. οἱ Θαλαῖ 1, 38. [2]) γέλως, τὸν γέλων Aristoph. Vespp. 1252. et Eccles. 1148. [3]) ἵδρως, τῷ ἵδρῳ Hom. Ιλ. ρ. v. 385. τὸν ἵδρω Ιλ. κ. v. 572. [4]) χρὼς, τῷ χρῷ Xenoph. hist. Graec. 1, 7, 5. D 23 A

Athen. l. 7. c. 19. p. 316. A. πολύπους. Ἀττικοὶ αἰτιατικὴν πολύπουν λέγουσιν, ὡς Οἰδίπουν. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ, τοῦ πολύπου, τὸν πολύπουν, τοὺς πολύπους. [5]) τρίπουν λέβητα Αἰσχύλος εἴρηκεν ἐν Ἀθάμαντι. οἱ δὲ πολύποδα προφέρονται ἀνάλογον τῷ ποῦς ποδὸς ποδὶ πόδα. Οἰδίπους, τοῦ Οἰδίπου Eurip. Phoeniss. v. 261. τὸν Οἰδίπουν Sophoc. Oedip. Colon. v. 3. τὸν Οἰδίποδα Argum. Oedip. Tyr. B

1) Suid. Θάλης βαρυτόνως, ὡς Χρέμης, Θάλητος. Θαλῆς δὲ Θαλοῦ, ἀπὸ Θαλέας Θαλῆς, ὡς Ἑρμέας Ἑρμῆς. Θαλῆν ἔκλινεν Ἀριστοφάνης. Sic Schol. Aristoph. Nubb. 180.

2) Suid. γέλων τὸν γέλωτα.

3) Phavor. ἵδρω Ἀττικῶς, ἵδρωτα κοινῶς.

4) Suid. Ἐν χρῷ, τῷ χρωτί. ὁ χρὼς τοῦ χρῶ. Ἀττικῶς, ὡς γέλως γέλω. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ χρὼς χρωτὶ, ἀποκοπῇ τῆς τι συλλαβῆς. et tum (vti monet Aem. Port.) sine ι subscripto scribendum. at a χρωτὶ χρωῒ, per Atticam contractionem χρῷ cum ι subscripto.

5) Etym. p. 20. l. 15. τρίπους τρίπου, Οἰδίπους Οἰδίπου Ἀττικά ἐστιν.

Flexio peculiaris vocis ναῦς. C

Sing. N. ναῦς Thucyd. 2, 84. G. νεὼς 2, 91. Arrian. de Alexand. 2, 19. Aeschyl. Pers. v. 305.

ναὸς Ibid. v. 313. D. ναΐ Id. Suppl. v. 867. Eurip. Iphig. Taur. v. 883. A. Pind. Olymp. Od. 13. v. 76. ναῦν Thucyd. 2, 91. Arrian. l. l.

Dual. G. D. νεοῖν Thucyd. 4, 8.

Plur. N. νᾶες Eurip. Iphig. Aul. 242. νῆες Thucyd. 2, 90. G. νεῶν Ibid. v. 1575. Thucyd. 1, 10. Aeschyl. Pers. v. 323. ναῶν Ibid. v. 340. D. ναυσὶ Ibid. v. 338. Eurip. Iphig. Taur. v. 1109. Thucyd. 1, 30. Aristoph. Rann.
D 368. A. ναῦς Id. v. 365. Thucyd. 1, 10. Eurip. Iphig. Aul. v. 147. νέας Arrian. de Alex. 2, 20. p. 45.

24 Phryn. p. 68. αἱ νῆες ἐρεῖς, οὐχ αἱ ναῦς. τὰς ναῦς, οὐ τὰς
A νῆας. Legitur tamen νῆας in Eurip. Iphig. Aul. v. 248. Moschop. p. 161. ναῦς νηὸς νηῒ ναῦν ναῦς νῆες νηῶν ναυσὶ ναῦς νῆες κοινῶς. νεὼς νεῶν Ἀττικῶς. ναὸς ναῒ νῆα νηῦς νᾶες ναῶν νηυσὶ νῆας νᾶες ποιητικῶς. videntur tamen ea, quae scribuntur per α, esse analoga et communis linguae; quae autem per η, Ionicae. [Moeris p. 266. νῆες, ὡς Θουκυδίδης (1, 45.), Ἀττικῶς· ναῦς, Ἑλληνικῶς. Cf. Thom. Mag. p. 626. et Lexicon Xenoph. in v. ναῦς. *S.*]

Declinatio Quarta.

Ἡ ἔγχελυς. Athen. l. 7. c. 13. p. 299. A. οἱ Ἀττικοὶ, καθὼς Τρύφων φησὶ, τὰς ἑνικὰς χρήσεις ἐπιστάμενοι διὰ τοῦ υ, τὰς πληθυντικὰς οὐκ ἔτι ἀκολούθως ἐπιφέρουσιν. ἡ ἔγχελυς
B Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι. τῆς ἐγχέλυος (Athen. p. 298. D.) τὴν ἔγχελυν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι (v. 889.) αἱ ἐγχέλυες Ὅμηρος (Ιλ. φ. v. 203. et 353. vbi Eustathius hunc Athenaei locum affert) τὰς ἐγχέλυας Ἀρχίλοχος. τὰς μέντοι πληθυντικὰς οὐκ ἔτι ὁμοίως τῷ Ποιητῇ. αἱ ἐγχέλεις (Athen. p. 298. B.) τῶν ἐγχέλεων Ἀριστοφάνης Νεφέλαις (v. 559.) ταῖς ἐγχέλεσιν ἐν Σφηξὶ (v. 508. sed in Edit. Aem.

Port. et Ald. et Kuster. ἐγχέλυσιν) τὰς ἐγχέλεις ἐν Ἱππεῦσι (v. 860. et Acharnn. v. 882.) Ἀριστο- C
τέλης δ' ἐν τοῖς περὶ ζώων διὰ τοῦ ι ἔγχελις εἴρηκεν. quod quidem in Aristotele nondum reperi. Hujus vocis flexio sic se habet in Aristotelis Histor. Animm. ἡ ἔγχελυς 1, 5. 2, 17. 3, 17. τῆς ἐγχέλυος 4, 11, 6, 14. αἱ ἐγχέλυες 6, 16. αἱ ἐγχέλεις 8, 2. τῶν ἐγχελύων 6, 16. τῶν ἐγχέλεων 8, 2. ταῖς ἐγχέλυσι 8, 30. τὰς ἐγχέλυς 6, 16. (sic in Athen. l. 8. c. 1. Ald. quam editionem sequitur H. Steph. in Thes. sed in Dalechamp. p. 331. E. τὰς ἐγχέλεις.)

Schol. Aristoph. Acharn. 889. Ἀττικῶς ἔγχελυν, Βοιωτοὶ ἔγχελιν. Suid. ἔγχελυς Ἀττικῶς, παρὰ Βοιωτοῖς ἔγχελις. Lege H. Steph. in Thes. D

Declinatio Quinta. 25

Nomina in -ης 1) Propria Attici flectunt juxta for- A
mam primae Declinationis; vt Κυαξάρου Xenoph. Cyrop. 6, 1, 1. pro Κυαξάρους Id. ibid. 4, 5, 17. Αἰσχίνου Aristoph. Auu. 822. Ἀριοβαρζάνῃ Demosth. p. 192. extr. pro Ἀριοβαρζάνει Dio Cass. p. 183. Σωκράτην Plat. p. 15. pro Σωκράτη Aristoph. Nubb. 182. Δημοσθένην Thucyd. 4, 66. Ἀριστοφάνην Plat. p. 1184. Σωσθέ- B
νην Act. 18, 17. ὦ Κυαξάρη Xenoph. Cyrop. 5, 3, 12.

1) Etym. p. 152. l. 16. hanc flexionem ad nomina propria restringit. lege Phavor. in Δημοσθένην. et Lascar. in prima decl. contract. l. 3. p. 268. [Genitiuum ejusmodi nominum in ου pro ους terminari ex Aeolum more, docet Gregor. p. 292. et Johann. Grammat. p. 387. *S.*] Suid. in voce ἀπηλιάστης habet Ἀριστοφάνη. et in voce μιαρά, Δημοσθένη. Priscian. p. 32. „Aeoles τῷ Δημοσθένῃ dicunt pro Δημοσθένει." Demetr. Phaler. (Edit. Moret. 1555.) p. 74. τὸ ν δι' εὐφωνίαν ἐφέλκονται οἱ Ἀττικοί, Δημοσθένην λέγοντες καὶ Σωκράτην.

Vox ἀκινάκης formam etiam vtramque recipit: ἀκινάκεος et ἀκινάκεϊ Herodot. 4, 62. p. 152. l. 27.

τὸν ἀκινάκεα Id. 3, 118. p. 129. l. 33. τοὺς ἀκινάκεας Id. 3, 128. p. 132. l. 21. ἀκινάκου Lucian. tom. 1. p. 648. ἀκινάκῃ Pausan. 3, 17. p. 99. l. 43. Herodot. 8, 120. p. 317. l. 42. ἀκινάκην Id. 7, 54. p. 256. l. 11. Lucian. tom. 2. p. 418.
C Plut. de superstit. c. 8. T. II. p. 168. E. τοὺς ἀκινάκας Herodot. 9, 79. p. 543. l. 15.

Lege Aem. Port. Lex. Ionic.

Nomina in [1]) -εὺς [2]) -υς -υ [3]) -ις -ι formant Genitivum in omni numero per ω: vt βασιλέως Matth. 5, 35. πρέσβεως Aristoph. Acharnn. 93. ἄστεως Pausan. 10, 8. extr. p. 324. l. 20. πόλεως Matth. 10, 32. Thucyd. 1, 10. δαμάλεως Num. 19, 6. δεήσεως Ps. 6, 9. υἱέως [4]) Thucyd. 1, 13. υἱέος
D Id. 3, 26. πρέσβεων Demosth. p. 1212. extr.
26 πόλεων Thucyd. 1, 7. Luc. 5, 12. υἱέων Thu-
A cyd. 1, 20. δυοῖν [5]) αἱρέσεων Demosth. p. 234. [In editione Basileensi, cuius paginas nominare Maittaire solet, p. 234. non inueni haec verba, sed p. 224. eiusdem editionis, h. e. p. 400, 9. ed.

1) Gaza l. 1. p. 25. Johan. Gram. p. 366. Ἀτθὶς τὰ εἰς -εὺς ὀνόματα διὰ τοῦ ω ἐπὶ γενικῆς ἐκφέρει.

2) Chrysoloras: πῆχυς πέλεκυς διὰ τοῦ ω Ἀττικῶς.

3) Phavor. δέησις δεήσεως Ἀττικόν. Gaza l. 2. p. 154. de contractis.

4) Schol. Ἀττικῶς ἀπὸ εὐθείας τῆς υἱεύς. tamen Phryn. p. 22. et 114. rejicit υἱέως et υἱέα. et Hort. Adon. in υἱεύς. οὐ γίνεται παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις διὰ τοῦ ε καὶ ω, ἀλλὰ φυλάττει τὸ ε διὰ τοῦ ο, υἱέος.

5) Lascar. l. 1. p. 17. ὀφέοιν καὶ ὄφεων. Idem l. 3. p. 274. illud Ionicum dicit esse, hoc Atticum. Idem l. 3. de prima declin. contract. p. 271. affert ταρίχει ἀπὸ τοῦ ταρίχεε. quam contractionem notat esse antiquam. et postea in secund. declin. p. 277. τὼ πόλεε πόλη, κατὰ τὸ εἰωθός. τὸ δὲ παρὰ Αἰσχίνῃ τῷ Σωκρατικῷ, τούτω τὼ πόλει, ἀρχαῖον. et in tert. p. 280. τὼ βασιλέε βασιλῆ κατὰ κρᾶσιν, ὡς δοκεῖ παλαιοῖς. et mox p. 281. σεσημείωται ὁ υἱεὺς τοῖς υἱέσιν Ἀττικῶς, (Aristoph. Nubb. 997.) καὶ δρομεὺς δρομέσι παρὰ Καλλιμάχῳ.

Reisk. vbi tamen Reisk. dedit δυεῖν αἱρέσεως οὔσης μοι. *S.*]

Nomina in εὺς contrahunt aliquando Accusatiuum singularem -έα in -ῆ; vt τὸν ξυγγραφῆ Aristoph. B
Acharnn. 1150. Ὀδυσσῆ Eurip. Rhes. v. 708. Ἀχιλλῆ Id. Electr. v. 439. ἱερῆ Id. Alcest. v. 24.

Schol. Aristoph. ξυγγραφῆ ἀντὶ τοῦ ξυγγραφέα. Iohan. Gramm. p. 369. Ἴδιον Ἀττικῶν ἐστι τὰς εἰς α ληγούσας ἑνικὰς αἰτιατικὰς ἀρσενικὰς διὰ τοῦ η προφέρεσθαι, Εὐρυσθῆ, Πηλῆ, Τυδῆ. Lascar. l. 3. de tert. declin. contract. p. 279. sq. docet id fieri Dorice apud Poetas, affertque ex Hom. Τυδῆ Ιλ. δ. v. 384. Μηκιστῆ Ιλ. ο. v. 339. Ἀχιλῆ ex Coint. l. 5. v. 285. [vbi tamen editur datiuus Ἀχιλῆϊ. Debebat Eurip. Electr. v. 439. laudare. *S.*] et Φονῆ ex Lycophr. v. 1038. ὅπερ (inquit Lascar.) ὁ Κέκκος ἐξηγούμενος κατὰ συναίρεσιν Ἀττικὴν γενέσθαι φησί. Quis ille Ceccus fuerit, nescio; Tzetzes est Lycophronis enarrator, et id in ejus Scholiis reperitur. Eustath. in Hom. p. 487. l. 10. τὸ Τυδῆ οὐκ ἀπὸ τοῦ Τυδέα συνῄρηται, ἀλλ' ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ Τυδῆα, καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. Vrban. p. 89. docet haec esse Dorica, at Corinth. de Dial. p. 70. Attica.

Eadem in plurali mutant [1]) -εῖς in -ῆς; et contrahunt C
-έας in -ᾶς vel -άς; vt οἱ ἀμφορῆς Aristoph. Plut.

1) Etym. (v. paulo inferius) et Phavor. in voce Ἑρμηνέας et Thom. Mag. p. 364. docent id tantum fieri in nominatiuo, et in accusatiuo retineri -έας. Ἀχαρνέας Aristoph. Acharnn. 176. ἱππέας Xenoph. hipparch. 7, 4. Thucyd. 2, 9. at Lascar. l. 3. p. 281. ex Sophocle affert τοὺς βασιλῆς, et addit, scriptum per η apud antiquos libros reperiri. [Iohann. Gramm. p. D
365. ἡ Ἀτθὶς αἰεὶ τὰς εἰς εις πληθυντικὰς εὐθείας, ἀπὸ τῶν εἰς ευς ἀρσενικῶν γενομένας, διὰ τοῦ η προφέρεται. οἷον γονεῖς, γονῆς· βασιλῆς, οἱ βασιλεῖς. Cf. Gregor. p. 41. sq. ibique Koen. Choeroboscus apud Etymol. p. 473. l. 37. ἐπὶ τῶν εἰς ευς ὀνομάτων ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν τὰ δύο εε εἰς τὴν ει δίφθογγον κιρνᾷ ἐπὶ κυρίου· ἐπὶ δὲ τοῦ μὴ κυρίου, παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις εἰς η, βασιλέες βασιλῆς. *S.*] Phot. ex Hellad. Chrest. p. 1589. (p. 18. ed. Meurs.) ἱππεῖς καὶ νομεῖς δεῖ γράφειν καὶ λέγειν, τὴν εὐθεῖαν τῶν πληθυντικῶν· οὐκέτι δὲ καὶ τὰς αἰτιατικὰς, ἀλλ' ἱππέας καὶ νομέας. εἰ δὲ καὶ Ξενοφῶν εἴρηκε τοὺς νομεῖς, οὐδὲν θαυμαστὸν, ἀνὴρ ἐν στρατείαις σχολάζων καὶ ξένων συνουσίαις, ἅτινα παρακόπτει τῆς πατρίου φωνῆς. διὸ νομοθέτην αὐτὸν οὐκ ἄν τις Ἀτ-

808. οἱ βασιλῆς Id. Auu. 467. Aeschyl. Pers. v. 24. 2) Sophoc. Aj. v. 190. ἱερῆς Sophocl. Oed. Tyr. v. 18. ἱππῆς Xenoph. hipparch. 7, 1. 3. Thucyd. 2, 79. Δωριῆς, Πλαταιῆς Id. 2, 9. Μαντινῆς Id. 4, 134. Ἑρμιονῆς Id. 1, 27. Μεγαρῆς Aristoph. Pac. 480.

τοὺς τροφᾶς Sophoc. Elect. v. 1066. 3) Πλα-
27 ταιᾶς Aristoph. Ranu. 706. 4) Δωριὰς Thucyd.
A 1, 107. 5) ἀγυιὰς Aristoph. Equu. 1317. 6) χοὰς Id. Nubb. 1240.

τικισμοῦ παραλάβοι. Non tamen reperio in Xenophonte τοὺς νομεῖς, sed νομέας, Cyrop. 1, 1, 2. [v. Fischer. de vitiis lexicor. N. T. prolus. XXX. p. 668. sq. et Verheyk. excurs. in dialectos Antonini Lib. p. 303. *S.*]

2) Schol. Ἀττικῆς ἐστι διαλέκτου βασιλῆς, ἱππῆς. Terent. Maur. p. 22. „quos ἱππεῖς solebant aut Ἀχαρνεῖς dicere, ἱππῆς potius aut Ἀχαρνῆς nominant.“

3) Schol. ἀντὶ τοῦ Πλαταιέας.

4) Schol. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ Δωριέας. Aem. Port. mavult circumflectere Δωριᾶς.

5) Schol. βέλτιον περισπᾶν ἀγυιᾶς ἐν συναλοιφῇ ἀπὸ τοῦ ἀγυιεὺς ἀγυιέας. ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. at Harpocrat. Ἀγυιᾶς ex Demosth. contra Mid. p. 530, 28. quidam acuunt ἀγυιὰς ab ἀγυιά· sed praestat circumflectere ab ἀγυιέας. Attice ἀγυιᾶς. sicut Eupolis et Aristoph. in Avibus v. 1233. Sic et Suid.

6) Schol. τὸ χοᾶς ἐκ τοῦ χοεὺς κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν· χοεῖς γὰρ ὤφειλεν εἰπεῖν, τὸ δὲ χοὰς ἀπὸ τοῦ χοή. Aem. Port. in Suid. obseruat, χοᾶ circumflecti in singulari, χοὰς acui in plurali; et χόας penacui diverso sensu in Aristoph. Acharnn. 960. et addit quosdam deriuare a foeminino χοὰ, juxta sententiam Scholia-
stae Aristoph. ad l. l. Lege Eustath. in Hom. p. 1401. l. 2. Legi-
B tur χοεῖς 3 Reg. 7, 38.

Nomina in -εὺς purum finita omnes fere casus contrahunt; vt Sing. G. -έως in -ῶς: Πειραιῶς Demosth. p. 431, 11. Xenoph. hist. Graec. 1, 2, 9. Lysias p. 106. l. 29. (p. 234.) D. Πειραιεῖ Thucyd. 2, 94. Demosth. p. 379, 22. Xenoph. hist. Graec. 1, 3, 13. Πειραεῖ Aristoph. Pac. 144. 164. A. -έα in -ᾶ: Πειραιᾶ Id. Equu. 812. Thucyd. 2, 94. Aeschin. p. 270. (p. 335.) Isocrat. de bigis c. 5. p.

153. Xenoph. hist. Graec. 1, 1, 25. Heliodor. 1,
14. p. 26. Μηλιᾶ Aristoph. Lysistr. 1171. Ae-
schyl. Pers. v. 486. χοᾶ Aristoph. Acharnn.
1132. Plural. G. Πλαταιῶν Thucyd. 3, 21. Ae-
schyl. Pers. v. 819. D. Πλαταιᾶσι Lucian. tom. C
1. p. 1036. Δωριᾶσι Pausan. 3, 20. p. 103. l.
25, pro Δωριεῦσι Thuc. 1, 124.

Etym. p. 670. l. 1. et p. 189. l. 50. Eustath. in Hom. p. 269. l. 5. Hort. Adon. in Πηλεύς. Johan. Gramm. p. 368. et Corinth. p. 71. Suid. in Ἀτρέα et Μηλιῶν. Phavor. in Ἐρέτρεια, vbi χοῶς pro χοέως. Biset. in Aristoph. Lysistr. 1171. Moeris p. 314. Cf. infra p. 431. B.

Schol. Aristoph. Pac. 929. de accusatiuo οἶν et οἶς (v. supra p. 22 B.) ab ὄϊς, *ovis*. Sic Gaza l. 2. in contract. p. 157. et Suid. in voce ὄϊν.

Phryn. p. 200. ex Herodiano obseruat, contractionem distinctionis gratia nonnunquam omitti: ἀνθέων γράφε, ἀλλὰ μὴ ἀνθῶν, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἀνθ' ὧν. H. Stephanus in Thes. affert ἀνθέων ex Plut. Athen. et Theophr. ac ἀνθῶν etiam ex Athen. Theophr.
et Xenoph. Cyneg. 5, 5. τῶν ἀνθῶν Plut. Sympos. 1, 8, 3. p. 626. B. D
Athen. p. 553. extr. ἀνθέων Aelian. hist. var. l. 13. c. 1.

Legitur a πῆχυς, πηχῶν 3 Reg. 7, 2. Xen. anab.
4, 7, 11. Apollodor. 1, 7, 4. Pausan. 10, 15. p.
330. l. 33. pro *) πήχεων Id. 1, 33. p. 32. l. 30.
Gen. 6, 15. πήχεις Aristoph. Rann. 811. Num.
35, 4. pro πήχεας.

[*) Moeris p. 327. πηχέων, Ἀττικῶς· πηχῶν, Ἑλληνικῶς. Cf. Phryn. p. 104. et Thom. Mag. p. 714. qui similia praecipiunt. *S.*]

Declinationes Adjectiuorum. A

Adjectiua variantur ad instar Substantiuorum parisinium.

Declinatio Prima.

Adjectiua in -ος mutant finales suorum casuum vocales in ω.

Sing. N. ἵλεως Gen. 43, 23. Matth. 16, 22. Eurip. B
Iphig. Taur. v. 271. Plat. p. 680. πλέως Id.

p. 673. Eurip. Cyc. v. 501. Aristoph. Equu. 1126. τὸ ἵλεων Plat. p. 882. Heliodor. 10, 3. p. 458. l. 6.

G. ἵλεω 2 Maccab. 2, 22. Lucian. tom. 1. p. 1055.

D. ἵλεῳ Plat. p. 123.

A. ἵλεων 2 Macc. 7, 37. et τὴν ἵλεω Plut. Vit.
C Paul. c. 1. p. 255. E. et τὸν ἵλεω ibid. c. 19. p. 265. B. Lucian. tom. 1. p. 879. et 1023. [1]) τὸν ἀλυκὼ Aristoph. Lysistr. 404.

V. ἵλεως Sophoc. Elect. v. 658.

1) Biset. ἀντὶ ἀλυκὸν Ἀττικῶς, ὡς τὸν λαγὼ, de quo in secunda declinatione Substantiuorum. (Kuster. edidit τὸν ἀλυκόν.)

Dual. N. A. ἵλεω Plat. p. 191.

Plur. N. οἱ ἵλεῳ Xenoph. Cyrop. 1, 6, 2. Plat. p. 852. αἱ ἵλεῳ Sophoc. Oedip. Col. v. 43. τὰ ἵλεω Lucian. tom. 1. p. 469.

G. ἵλεων Xenoph. de re equestri 12, 11.

A. ἵλεως Dion. Hal. p. 410. l. 45.

D In S. Bibliis εὐθὺς flectitur, ὁ εὐθὴς Ps. 33, 4. εὐθὲς 2 Reg. 19, 6. τοῦ εὐθοῦς Id. 1, 18. τὸν εὐθῆ Id. 10, 3.

Lascar. l. 3. de nominibus in -υς, p. 220. affert, Theodosio teste, ex Ione comico, τὼ τραχῆ pro τραχέε.

Legitur θήλεως Pausan. 10, 19. p. 334. l. 25. pro θήλεος.

29 *Declinatio Secunda.*

A Ὅστις. ὅτου 1 Reg. 30, 4. Matth. 5, 25. Aristoph. Plut. 281. ὅτῳ Id. ibid. 41. ἅττα Id. Thesmoph. 580. pro ἅσσα Xenoph. de rep. Athen. 2, 17. sed ἅττα Id. Cyrop. 2, 2, 6. Demosth. p. 37, 12. Thuc. 1, 113. ὅτων Arrian. p. 187. (Indic. c. 27.)

Eustath. p. 148. l. 38. ἅσσα ἅτινα, ἐκ τοῦ ἃ, καὶ τοῦ σὰ
B ὃ δηλοῖ τὸ τινὰ Μεγαρικῶς καὶ Δωρικῶς. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ

ὅτι τρία σημαίνει τὸ ἅσσα. τὸ ἅτινα. καὶ τὸ ὅσα, καὶ δασύνεται. καὶ τὸ τινὰ, καὶ ψιλοῦται. Sic Biset. in Aristoph. Thesmoph. 580. τοῦ pro τινὸς etiam cum nomine foeminino jungitur; vt Sophoc. Ajac. v. 291. οὔτέ του κλύων σάλπιγγος. Vbi Schol. ὥσπερ παρὰ Αἰολεῦσι τὸ ὅτινα κοινόν ἐστι κατὰ γένος, οὕτω καὶ παρ' Ἀττικοῖς τὸ οὔτε του, ὅταν οὕτως συντάσσεται, κοινῶς λέγεται. Et paulo post, Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς, τοῦ λέγοντες. Ἔστι δὲ τοῦτο ὅμοιον τῷ παρ' Εὐριπίδῃ· οὔτέ του δόξης ἐρῶ. Εὕρηται δὲ καὶ παρ' Ἰσοκράτει πολλὰ τοιαῦτα. Καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν, παρὰ πᾶσι λογοποιοῖς, τὼ χεῖρε. Id praeterea oportet animaduerti, του, cum pro τινὸς vsurpatur, esse vocem encliticam.

Lucian. Soloec. p. 986. ἕτερ' ἄττα ἐπέλθωμεν. καὶ πρῶτον τοῦτο τὸ ἄττα μὴ δασέως, ἀλλὰ ψιλῶς ἐξενεγκεῖν ὀρθῶς φαίνεται ῥηθὲν μετὰ τοῦ C ἕτερα συντιθέμενον.

Phot. ex Hellad. Chrest. p. 1584. (p. 10. sq. ed. Meurs.) τὸ ἄττα φησὶ ψιλοῦσθαι· οἱ δὲ ἄλλοι ἀκριβέστερον εἰς τὰ σημαινόμενα διαιροῦντες, οἰκειότερον καὶ περὶ τῶν πνευμάτων διείλοντο.

Τέρην, τέρεινα. H. Steph. in Thes. ex Apollon. Rhod. 1, 1143. τερείνης. ex Eurip. Med. 905. τερείνην. Eustath. in Hom. p. 1532. l. 16. ex quodam Authore τέρειναι.

Adjectiua in -ης purum contrahunt -εα in -α; vt τὸν ὑγιᾶ Thucyd. 3, 34. Plat. p. 463. ὑγιῆ Dion. Hal. p. 478. l. 37. τὸν εὐφυᾶ Plut. Vit. Marcell. c. 29. p. 315. A. [τὸν εὐκλεᾶ Lycurg. c. 12. ὑπερφυᾶ Aristoph. Nubb. 76. τὸν ἐνδεᾶ Plat. T. II. (Edit. H. Steph.) p. 381. C. Plut. vit. Solon. c. 27. p. 93. E. *S.*] τὸν ἀπροσδεᾶ Id. vit. Pericl. c. 16. D p. 162. B. τὰ ἐνδεᾶ Id. vit. Coriolan. c. 30. p. 227. F.

Phavorin. in ὑγιᾶ. et Eustath. in Hom. p. 1516. l. 2. et Lascar. l. 3. de prima declin. contract. p. 269. et Johann. Grammat. p. 368. et Gregor. p. 70. sq.

Aem. Port. in not. ad Eurip. affert -ῃ pro -ει in Datiuo singulari: χρυσήρῃ Ion. v. 1154. ἀφανῇ Hippol. v. 1289. In editione Barnesii scribitur χρυσήρει, et expungitur ι in ἀφανῆ.

Adjectiua composita in -ως. ὁ ἀνίλεως Jacob. 2, 13.
50 ὁ ἔμπλεως Appian. bell. civ. 1, 67. p. 186. l. 17.
A ὁ περίπλεως Plut. vit. Coriolan. c. 9. p. 217. D. ἡ ἔμπλεως Dion. Hal. p. 29. l. 11. τὸ κατάπλεων Appian. de rebus Punicis c. 117. extr. p. 53. l. 37. τὴν ἔμπλεων Plut. de sera num. vindicta c. 6. p. 552. C. τὸν ἔκπλεων Xenoph. Anab. 7, 5, 5. et τὴν ἔκπλεω Dion. Hal. p. 30. l. 8. (vti ἀλυκὼ, de quo prius.) οἱ ἔκπλεῳ Xenoph. Cyrop. 6, 2, 4. τὰ ἔκπλεω Id. ibid. 1, 6, 7. οἱ ἄνεῳ Hom. Ιλ. β. v. 323.

Adjectiua in Substantiuum finita; vt ὁ ἀξιόχρεως Demosth. p. 101, 27. τοῦ ἀξιόχρεω Id. p. 36, 5. τοῦ Φιλόνεω Antiphon p. 113. l. 25. τῷ Φι-
B λόνεῳ Ibid. l. 27. τὸν ἄγηρων Plat. p. 1049. τὸν Φιλόγελων Athen. p. 261. C. τὴν ἀξιόχρεων Dion. Hal. p. 411, l. 36. Cf. Plut. de Pythiae oraculis c. 8. p. 398. B. vbi editur ἀξιόχρεω. τὸ ἀξιόχρεων Thucyd. 1, 10. οἱ ἀξιόχρεῳ Plat. p. 29. τοῖς ἀγήρῳς Aristoph. Auu. 690. τοὺς ἀξιόχρεως Dion. Hal. p. 711. l. 15. τοὺς λιπόνεως Demosth. p. 1226, 15. τὰς ἀγήρως Id. p. 1400, 17. τοὺς Φιλόγελως Athen. p. 261. D.

[Lascaris l. 3. p. 224. τὰ εἰς ως σύνθετα Ἀττικῶς εἰς ω ποιοῦσι τὴν γενικὴν, οἷον ὁ Φιλόγελως, τοῦ Φιλόγελω. ὁ δύσερως, τοῦ δύσερω. S.]

C
Comparatio Adjectiuorum.

Eustath. in Hom. p. 1441. l. 10. enumerat multa Adjectiua in -ος comparata per -έστερος -έστατος: ἀνιηρέστερος Οδ. β. v. 190. ἀμορφέστατος παρ' Ἡροδότῳ (1, 196.), αἰδοιέστερος, ποδηγέστερος ἐν τοῖς τοῦ Σουΐδα, δικαιέστερος, ἀκρατέστερος. Ἐπίχαρμος ἀλλοιέστερος λέγει, καὶ ἐπιηρεστέραν, καὶ ἀναγκαιέστατον, καὶ ὡραιέστατον. Στησίχορος

ὑπερθυμέστατον. Ἑκαταῖος σπουδαιέστατοι, καὶ Ἡρόδοτος σπουδαιέστερα (1, 8.) Δημόκριτος ἐπιτηδειέστατον, καὶ Δαινόλοχος γενναιέστατον. Ἀντίμαχος (p. 106. ed. Schellenberg.) D
ἀφνειέστατος, Εὔπολις ἀφθονέστατος, Πίνδαρος ἀπονέστερος (Olymp. Od. 2. v. 111. αἰδοιέστατος Id. Od. 3. v. 76. ἀφθονέστερος Id. Od. 2. v. 172.) παρ' Ὁμήρῳ Σέλευκός φησὶ τὴν Ἀριστοφάνειον γραφὴν ἔχειν, φιλοκτεανέστατε 31
(Ιλ. α. v. 122. in vulg. Edit. φιλοκτεανώτατε) A
καὶ Σοφοκλέους (Aj. v. 383.) κακοπινέστατον, ὃ οὐκ ἐξ ἁπλοῦ τοῦ πίνου γέγονεν, ἀλλ' ἀπὸ συνθέτου τοῦ κακοπινοῦς, οὗ χρῆσις παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ (H. Steph. in Thes. ex Athen. l. 15. p. 565. E.) κακοπινεῖς. (His addatur ex Herode inter Oratores veteres ῥαδιέστερος p. 175. l. 43. p. 37. edit. Reisk.)

Alia per -ίστερος -ίστατος. Eustath. ibid. ὥσπερ B
διὰ τοῦ -εσ- σχηματίζουσιν Ἀττικοὶ, οὕτω καὶ διὰ τοῦ -ισ-, ποτίστατον γάρ φησιν Ἀριστοφάνης (Thesmoph. 742. et Jul. Poll. l. 6. c. 2. sect. 19.) οὕτω καὶ λαγνίστατον, καὶ κλεπτίστατον (Aristoph. Plut. 27.) καὶ λαλίστερον (Aristoph. Rann. 91.) καὶ λαλίστατον (H. Steph. in Thes. ex Eurip. Cycl. v. 314.) καὶ πτωχίστερος (Aristoph. Acharnn. 424.) καὶ ψευδίστατος. καὶ Πλάτων ἐν Κλεοφῶντι, ἁρπαγιστάτου, καὶ ἀλαζονίστατον. καὶ πληκτίστατος δὲ λέγουσι, καὶ ἀκρατίστερον. Adde πλεονεκτίστατος Xenoph. memm. 1, 2, 12.

Alia per -αίτερος -αίτατος. Eustath. ibid. εἰσὶ δὲ C
σχηματισμοὶ καὶ διὰ τοῦ -αι-, ἰσαίτατος (Plat. p. 850.) καὶ προὐργιαίτερος (Thucyd. 3, 109. Isocrat. Paneg. c. 37.) Πλάτων δ' ἐν πρώτῳ πολιτείας, (T. II. p. 329. C. ed. Steph. vbi nunc legitur ἀσμενέστατα.) ἀσμεναίτατα, καὶ ἰσαίτερον (Eurip.

Suppl. v. 441.) καὶ ἐν Χαρμίδῃ ἡσυχαίτατα. (ἡσυχαίτερος Thucyd. 3, 82.) ἐστὶ δὲ καὶ πλησιαίτερον. (πλησιαίτατος Xenoph. Anab. 1, 10, 3.) Ξενοφῶν δὲ καὶ φιλαίτατον ἐν ἑβδόμῃ (hist. Graec. 7, 3, 7. p. 476.) φησί. τοῦτο δὲ καὶ φιλώτατον ἐν πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων εὕ-
D ρηται. (Hesych. φιλώτερος φίλτατος.) His addantur ὀψιαίτατος Demosth. p. 1301, 25. Xenoph. hist. Graec. 4, 5, 18. πρωϊαίτατος Ibid. Thucyd. 7, 19. πρωϊαίτερος Id. 7, 39. Xenoph. Anab. 3, 4, 1. ἰδιαίτατος Demosth. p. 641, 17. μεσαίτατος Lucian. tom. 2. p. 824. Aristot. de mundo c. 3. μυχαίτατος Id. ibid.

32 Nonnulla ex his duas sibi formas adsciscunt; vt
A ἡσυχαίτερος Xenoph. Cyrop. 1, 4, 4. et ἡσυχέστερος Aem. Port. in Lex. Pind. ad -έστερος ex Hippocrate. πλησιέστατος Herodes inter Orat. Vet. p. 177. l. 19. (p. 46. ed. Reisk.) et πλησιαίτερος Lucian. tom. 2. p. 114.

Lege Catalogum Adjectivorum varie comparatorum in Gr. Gram. Rudim. Busb. p. 31. et Etymol. p. 31. l. 12. Phavor. in φίλτατος scribit φιλαίτατος reperiri apud Poet. vtpote Theocr. Idyll. 7. v. 98. at reperitur etiam, vt φίλτατος apud Plut. de frat. amore c. 14. p. 485. D. in soluta oratione, vti supra probatum est. H. Steph. in Thes. affert ex Sophrone ὑγιώτερον pro ὑγιέστερον
B (quod Athen. p. 59. C. ex Epicharmo.) Sed Etymol. p. 774. l. 41. putat Sophronem sponte errasse.

Nonnulla in -αίτερος -αίτατος Syncopen passa; vt παλαίτατος Thucyd. 1, 4. σχολαίτερος Id. 1, 84. σχολαίτατος Xenoph. hist. Graec. 6, 3. 4. extr. γεραίτερος Aristoph. Equu. 1298.

Moschop. p. 142. ἡδὺς -ίων -ιστος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς εἰσιν ἐν χρήσει, καὶ ἡδὺς -ύτερος -ύτατος παρὰ τοῖς κοινοῖς γλυκύτερος Judic. 14, 18. γλυκύτατος Aristoph. Acharnn. 461. 466. γλυκίων Hom. Ιλ. α. v. 249. ἥδιστος, vnde ἥδιστα 2 Corinth. 12, 9. βαθύτερος, εὐρύτερος Hippoc. Sect. 6. p. 177.

Phryn. p. 36. βράδιον. καὶ τοῦτο Ἡσίοδος (ἔργ. v. 528. et

Plut. vit. Fab. Max. c. 12. p. 181. A.) λέγει· Πλάτων δὲ καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ δόκιμοι βραδύτερος. Lucian. in Soloec. p. 983. C βράδιον δέ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον.

Phryn. p. 26. τάχιον οἱ Ἕλληνες οὐ λέγουσι, θᾶττον δέ. μᾶλλον μὲν οὖν Ἕλληνες τὸ τάχιον, θᾶττον δὲ Ἀττικοί. τάχιον Johan. 20, 4. Plut. vit. Fab. Max. c. 12. p. 181. A. θᾶττον H. Steph. in Thes. ex Xenoph. Κυροπ. l. 5. c. 4. §. 15. et ex Plat. θάσσων Hom. Ιλ. β. v. 440. Etym. p. 235. l. 3. ex Aristoph. affert γλύσσων pro γλυκίων. βράσσων Hom. Ιλ. κ. v. 226. pro βραδίων. Hort. Adon. in voce κάῤῥων. βάσσων κράσσων pro βαθίων κρατίων.

Phryn. p. 32. ἀγαθὸς μᾶλλον λέγε, μὴ ἀγαθώτερος· καὶ ἀντὶ τοῦ ἀγαθώτατος, ἀγαθὸς μάλιστα. Eustath. in Hom. p. 1384. l. 49. οὐδεὶς λέγει ἀγαθώτερος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ τοῦ ἄγαν ἐπίτασιν. Φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι ἀγαθώτερος καὶ ἀγαθώτατος παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων κεῖται. Legitur tamen ἀγαθώτερος Judic. 11, 25. et 15, 2. Editio vero Aldin. habet κρείσσων. Hoeschel. in Phryn. affert ἀγαθώτατος ex Chrysostom. in Epist. ad Timoth. Nunnes. in Phryn. (vti et H. Steph. in Thes.) ex Synes. ἀγαθώτατον, et ex Arist. ἀγαθώτερον.

Phryn. p. 54. εἰ ποιητὴς (Hom. Ιλ. ο. v. 513. χειρότερος) D εἶπεν ἀμεινότερον, χαιρέτω. οὐδὲ γὰρ καλλιώτερον (Thucydid. 4, 118.) οὐδὲ κρεισσότερον ῥητέον. συγκριτικοῦ γὰρ συγκριτικὸν οὐ γίνεται. Hoeschel. in Phryn. affert ἀμεινότερον ex Poeta apud Philon. p. 652. ἀρειότερον ex Theogn. χειρότερον et χερειότερον ex carmin. Nazianz. et Rudim. Gram. Graeco-Lat. Busb. A gradibus res aucta gradus augescere mandat. μειζότερος 3 Joh. 4. Eustath. in Hom. p. 1029. l. 18. μὴ ἐρανιστέον τὴν χρῆσιν τῆς λέξεως, 33 χειρότερος, πρὸς ζῆλον πεζογραφίας, ὡς οὐδὲ τοῦ ῥηΐτερον. A ῥηΐτερος Ιλ. σ. v. 258. H. Steph. in Thes. notat afferri ex Aristotel. de Mund. (c. 6. p. 611.) μεγαλώτερος, sed in marg. aliam haberi lectionem.

Phryn. p. 54. ἔσχατον χρὴ λέγειν, οὐχὶ ἐσχατώτατον, εἰ καὶ μάρτυρα παρέχοι τίς. Nunnes. affert ἐσχατώτατα ex Xenoph. Hell. l. 2. c. 3. §. 18. extr. Priscian. p. 82. affert ἐσχατώτατος ex Aristotele. [in cujus metaphys. 10, 4. legitur ἐσχατώτερον. Et ap. Priscianum quoque legendum esse ἐσχατώτερος, tota orationis series declarat. *S.*]

ττ pro σσ; κρείττων Hebr. 8, 6. ἔλαττον 1 Tim. 5, 9. ἧττον 1 Corinth. 11, 17.

ει pro *εο*; *πλεῖν* Aristoph. [1]) Plut. 1185. [2]) et Rann. 18. et [3]) Auu. 6.

1) Gerard. in Aristoph. pro *πλέον* vel *πλείους*. Thom. Mag. p. 719. Ἀττικώτερον ἢ πλείους.

B 2) Biset. pro *πλεῖον* per Syncop. vel per Crasin Atticam.

3) Sic Schol. Moschop. p. 186. per Synaloepham Atticam. Etym. p. 189. l. 35. Phavor. Plures Aristophanis locos indicat Pierson. ad Moer. p. 294. Cf. Gregor. p. 59. ibique Koen. p. 60.

Declinatio Comparatiui in -ων.

Attici contrahunt Accusatiuum singularem, ac Nominatiuum, Accusatiuum et Vocatiuum plurales; vt *τὸν κρείττω* Aristoph. Nubb. 986. *τὴν μείζω* Isocrat. paneg. c. 15. p. 52. Lys. p. 102. l. 25. *οἱ βελτίους* Aristoph. Thesmoph. 807. *οἱ πλείους* Isocr. paneg. c. 32. *αἱ μείζους* Isocrat. paneg. c. 14. p. 51. *τὰ βελτίω* Id. p. 109. *τὰ κρείττω* Id. p. 594. *τὰ μείζω* Id. p. 618. *ἐλάττω* Num. C 35, 8. Isocr. adv. Philip. c. 21. *τοὺς κρείσσους* Eurip. Androm. v. 187. *τοὺς κρείττους* Xenoph. Anab. 1, 7, 3. *βελτίους* Id. ibid. 3, 2, 14. *χείρους ὄντας* Isocr. paneg. c. 30. *τὰς πλείους* Levit. 15, 25. Aristoph. Vespp. 660. *πλέω κακὰ* Dion. Hal. p. 552. l. 29. *τοιαῦτα καὶ πλείω* Isocr. paneg. c. 30.

Gaza l. 2. p. 154. de contract. —τὴν ἑνικὴν αἰτιατικὴν τῶν συγκριτικῶν συναιρεῖσθαι εἰς ω Ἀττικῶς, ἀμείνονα ἀμείνω· ἐξαιρέσει τοῦ ν, καὶ κράσει τοῦ ο καὶ α εἰς ω. καὶ ἔτι τὴν εὐθεῖαν καὶ αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν τῶν πληθυντικῶν εἰς -ους, ἀμείνονες ἀμείνους, (Xenoph. memm. 1, 6, 9.) ἀμείνονας ἀμείνους. (Id. Cy-D rop. 3, 3, 23.) Cf. Lascar. l. 3. p. 188. 198. 202. 203.

34 Adjectiuum Numerale.

A *Cardinale.*

Suid. ex Aristoph. Acharnn. 610. affert *ἕνη* pro *ἕν*, vbi *η* redundat, vel deest nomen *δύο*, vt inter-

rogatio fiat ἓν ἢ δύο. Scholiastes Aristophanis docet, totam vocem ἕνη Attice redundare.

Compositum ab εἷς dissoluunt Attici; vt οὐδὲ εἷς B
Aristoph. Plut. 1183. μηδεὲν Id. ibid. 37.

Corinth. de Attic. Dial. p. 22. τὸ διαιρεῖν τὸ οὐδὲν Ἀττικῶν ἐστιν. ὡς ὁ Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ, οὐδεέν. at in Thucyd. 2, 61. ἕν τε οὐδέν. vbi Schol. notat esse σχῆμα καινοπρεπές.

[1]) Δύω pro δύο per omnes casus. Ἀτρείδα δύω Hom. Ιλ. α. v. 16. δύω ποταμῶν. Ὀδ. κ. v. 516. οἱ δύο Gen. 2, 25. τῶν δύο Id. 3, 7. τοὺς δύο Id. 1, 16.

[2]) δυεῖν νεοῖν Thucyd. 4, 8. [Sic Plut. de animae procreat. c. 9. p. 1016. F. οὐ μιᾶς ἔργον ἦν ἀναλογίας, ἀλλὰ δυεῖν. S.] Δυεῖν πόλεσι Dion. Hal. p. 541. l. 33. δυεῖν Mascul. Eurip. Hel. v. 652. Plut. de frat. amore c. 4. p. 479. E. c. 13. p. 485. A. et Neutr. Id. in aquae et ignis comparatione c. C
8. p. 957. C. Demosth. p. 286, 1. Job. 13, 20. Aeschyl. Prom. v. 866. δυεῖν σταδίων Plut. Vit. Aemil. Paul. c. 18. p. 265. A. Sed δυοῖν Demosth. p. 234, 24. p. 237, 8. p. 1196, 8.

[3]) δυσὶ Thucyd. 8, 101. Jud. 15, 13. Matth. 6, 24.

1) Etym. p. 91. l. 35. δύω διὰ τοῦ ω μεγάλου Ἀττικῶς. Hort. Adon. δύω κατ' ἔκτασιν λέγουσιν Ἀττικοί.

2) Hort. Adon. et Eustath. in Hom. p. 802. l. 28. τὸ δὲ δυεῖν σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἔστι δ' ὅμως παρὰ Θουκυδίδῃ. Id. p. 1907. l. 51. Ἡρακλείδης λέγει τοὺς Ἀττικοὺς τὴν οι εἰς τὴν ει μεταποιεῖν, τὸ δυοῖν λέγοντας δυεῖν, οἶκοι οἶκει, ποῖος πεῖος.

3) Phryn. p. 88. δυσὶ μὴ λέγε, ἀλλὰ δυοῖν. δυεῖν ἐστὶ δόκιμον, ἐπὶ δὲ μόνης γενικῆς τίθεται, οὐχὶ δὲ δοτικῆς. Hort. Adon. et Eustath. p. 802. l. 28. τὸ δυσὶ βάρβαρον.

Τέττἀρες Plat. p. 25. τεττάρων Xenoph. Cyrop. 8, D
3, 8. τέτταρσι Id. ibid. 4, 3, 4. extr. τέτταρας Id. ibid. 2, 3, 9. τέτταρα Id. ibid. 1, 2, 4. τετταράκοντα Aristoph. Equu. 831.

55 Διττὸς Plat. p. 15. Eurip. Bacch. v. 917. vbi tamen
A editur δισσάς. Sed Plut. adv. Stoicos c. 44. p.
1083. E. illum locum laudans, habet διττάς.
τριττὸς Plat. p. 684.

De Vocibus Compositis ex Numeralibus.

Phryn. p. 180. πενταετηρικὸς, πενταετηρὶς, (ἑξάπηχυ, ἑξαέτης) μὴ λέγε, ἀλλ' ἀφαιρῶν τὸ α πεντετηρὶς πεντετηρικός. p. 182. πεντάμηνον πεντάπηχυ, μετάθες τὸ α εἰς τὸ ε. πεντέμηνον λέγων καὶ πεντέπηχυ. ἑξάπηχυ καὶ ἑξαέτης καὶ ἐντεῦθεν ἀφαιρήσεις τὸ α, ἕξπηχυ καὶ ἑξέτης καὶ ἕξπλευρον. ἕκπλεθρον καὶ οὐκ ἑξάπλεθρον. Hoeschel. in Phryn. affert πενταετηρικὸς ex 2 Macc. 4, 18. πενταέτηρος ex Lucian. epigr. (tom. 2. p. 1084.)
B πεντάπηχυ ex Joseph. ἑξαέτις ex Theocr. Id. 14. v. 33. δεκέτις Aristoph. Lysistr. 644. [ἑπταέτεις et δωδεκαέτεις habet Plut. Lycurg. c. 16. *S.*] Thom. Mag. p. 702. πεντετηρὶς καὶ πεντέμηνον Ἀττικοί. Ἀριστείδης ἐν τῷ παναθηναϊκῷ, πενταετηρίδα. ὡσαύτως ἔχει καὶ τὸ πεντέκλινον, καὶ πεντάκλινον. Etym. p. 346. l. 14. Ἀττικῶς ἕξπουν καὶ ἕξκλινον λέγεται. παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἑξπηχυστί· καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ Κωμικῷ ἕξπουν. φυλάττει γὰρ τὸ τέλος τῶν ἀριθμῶν ἐν τῇ συνθέσει πεντέμηνον λεγόμενον, καὶ ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ (Aristoph. Equu. 1046.), ἡμεῖς δὲ πεντάμηνον. ὀκτώπουν, καὶ ἡμεῖς ὀκτάπουν. Aristoph. Nubb. 756. et 772. πεντετάλαντος. Schol. Ἀττικῶς τοῦ ἀριθμοῦ τὸ ε ἐφύλαξε. Hesych. habet ἕκπηχυς. τριακοντούτην Philostrat. p. 697. Diog. Laert. 5, 6. Thom. Mag. p. 859. τριακοντούτης ἄνθρωπος Ἀττικοί, οὐ τριακονταετής. καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς ἀριθμῶν ὁμοίως. τριακονταέτης δὲ χρόνος. (quam accentus distinctionem obseruat etiam Moschop. p. 21.) Λουκιανὸς δὲ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἑβδομηκοντούτις γυνὴ, ἑβδομηκοντὶς εἶπε. ἑξηκοντούτης Anthol. l. 3. c. 10. (in Brunck. analectt. T. III. p. 286.) τεσσαρακονταέτης Hesiod. ἔργ. v. 441. H. Steph. in Thes. affert ἑξέτης ex Aristoph. Nubb. 860. et
C Platon. l. 7. de leg. ex quo etiam τετραετὴς et πενταετής. ἑπταέτης ex Οδ. ξ. v. 285. pro quo et dicitur ἑπτέτης. et πεντηκοντούτεις σπονδαὶ ex Plat. de leg. πεντηκονταετίδων σπονδῶν ex Thucyd. τριακονταέτις ex Plut. Num. c. 10. τριακοντούτις ex Aristoph. Equu. 1385. Isaeus p. 130, ed. Reisk. τριακοντούτεις σπονδαὶ Thuc. 1, 115. v. Etymol. M. p. 765. l. 21. H. Steph. addit, ea composita in communi lingua acui, ab Atticis autem accentum in penultimam retrahi.

PRONOMEN.

Substantiuum. D

Ἔγωγε Aristoph. Plut. 62. ἔμοιγε Id. ibid. 198. Thucyd. 6, 92. ἔμεγε Plat. p. 89. Lucian. tom. 1. p. 282. σύγε Aristoph. Rann. 164. σοῦγε Id. ibid. 191. 36 A

Hort. Adon. p. 42. οἱ Ἀθηναῖοι τὸ ἐγὼ ἔγωγε. et Moschop. p. 11. 12. Apollon. de Synt. p. 107. l. 12. ἡ ἐγὼ μόνως ὀρθοτονεῖται. ἡ ἔγωγε Ἀττική ἐστιν.

Adjectiuum.

Sing. N. οὑτοσὶ Aristoph. Plut. 24. 53. οὑτοσὶν Isocrat. p. 400. τοιουτοσὶ Aristophan. Rann. 66. τυνουτοσὶ Id. Acharnn. 366. ἐκεινοσὶ Id. Pac. 883. Vespp. 67. αὐτηΐ Id. Nubb. 201. αὐτηΐ Id. ibid. 214. τουτοΐ Id. Equu. 718. τουτὶ Id. Plut. 51. τουτοδὶ Id. Pac. 530. τουτογὶ Id. Vespp. 778. Lysistr. 147. τοῦτόγε Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 2. p. 706. D. B

Priscian. p. 585. „quibusdam Pronominibus apud Graecos ἰῶτα additur ad vim significationis intendendam, vt ἐκεινοσὶ, οὑτοσὶ, ὁδί.“ Apollon: de Synt. p. 105. l. 19. εἰς παραγωγὴν τὴν διὰ τοῦ ι, ἐπισπώμεναι κατὰ τοῦ τέλους τὴν ὀξεῖαν, εἰς ἐμφανισμὸν τῆς πλείονος ἐπιτάσεως. Phavor. in οὗτος. δέχονται προσχηματισμὸν τοῦ ι διὰ τὴν πλείονα δεῖξιν. οὑτοσὶ μόνον ἐν τῇ εὐθείᾳ προσλαμβάνει τὸ ν φωνήεντος ἐπιφερομένου· τὸ δὲ αὐτηΐ καὶ τουτὶ μηδαμῶς. Hort. Adon. in ἐκεινοσί. Moschop. p. 11. Gregor. p. 29. Johann. Grammat. p. 366.

G. τουτουΐ Demosth. p. 1074, 2. Aristophan. Nubb. 633. ταυτησὶ Id. Equu. 768. τυνουτουΐ Id. Nubb. 391. κεινουΐ Id. Pac. 546. 1212. τηλικαυτησὶ Demosth. p. 1075, 8. C

D. τουτῳΐ Aristoph. Plut. 44. ταυτῃΐ Id. Equu. 271. τυννουτῳΐ Id. Rann. 139.

A. *τουτονὶ* Aristoph. Plut. 68. *ταυτηνὶ* Id. Nubb. 846. *τοσουτονὶ* Id. Plut. 427. *τοιουτονὶ* Id. Rann. 99. Vespp. 851. *τηλικουτονὶ* Id. Nubb. 817. *τυνουτονὶ* Id. Equu. 1217. *ἐκεινονὶ* Id. Pac. 544. *τουτὶ* Id. Equu. 781.

Dual. N. A. *τουτωΐ* Id. Auu. 62.

G. D. *τουτοινὶ* Id. Pac. 1215.

D Plur. N. *οὑτοιΐ* Id. Acharnn. 40. *αὑταιΐ* Id. Auu. 1019. *τοιουτοιΐ* Id. Lysistr. 1089. *) *ταυταγὶ* Id. Auu. 955. Eccles. 189.

[*) Suid. ταυταγί. παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν. (v. 171.) Gregor. p. 55. Atticorum esse ait τὸ λέγειν ταυταγὶ, ἀντὶ τοῦ ταῦτα, et laudat versum 446. ejusdem comoediae. *S.*]

G. *τουτωνὶ* Demosth. p. 271, 2. Isaeus p. 83. l. 15. Dion. Hal. p. 649. l. 24.

37 A D. *τουτοισὶ* Aristoph. Auu. 895. *τουτοισὶν* Plat. p. 21. *ταυταισὶ* Demosth. p. 423, 13. *τοιαυταισὶ* Aristoph. Pac. 1257.

A. *τουτουσὶ* Demosth. p. 271, 1. Aristoph. Nubb. 894. *τουτουσὶν* Isaeus p. 47. l. 8. *ταυτασὶ* Aristoph. Acharnn. 130. Demosth. p. 1005, 22. *τοσαυτασὶ* Aeschin. p. 177. (p. 74.) *ταυτὶ* Demosth. p. 1074, 17. Plut. de Pythiae oraculis c. 9. Aristoph. Plut. 107. *τοιαυτὶ* Id. Equu. 416.

Ταυτὸν Aristoph. Plut. 253. Plato in Phaedone T. I. edit. Steph. p. 60. C. Xen. Ages. 3, 2. et Anab. 6, 3, 10. pro *τὸ αὐτό*. *τοιοῦτον* Thucyd. 2, 50. pro *τοιοῦτο*. *τοῦτον πέλαγος* Pausan. 8, 54. p. 281. l. 34. [*τοσοῦτον* Xen. Cyrop. 1, 1, 4. et 5. pro *τοσοῦτο*. *τὸ ἄλλον* Arrian. de Alex. 1, 19. *S.*]

B Suid. habet etiam ταυτὸν in neutro. Apollon. de Synt. p. 56. l. 30. οὐδέτερον ἐκεῖνο τοῦτο· ἀναλογώτερον ὁ Ἀττικὸς, ἀποδοὺς τὸ ἄρθρον τῇ ἀντωνυμίᾳ, ἀνεπλήρου τὸ εἰς παρολκὴν πάθους παραλαμβανόμενον ν ἐν τῷ ταὐτόν. Etym. p. 748. l. 7. οἱ Ἀθη-

ναῖοι μετὰ τοῦ ἄρθρου φασὶ τὸ οὐδέτερον τῆς αὐτὸς, λέγοντες ταυτό. et paulo post, Ἀθηναῖοι τὸ ἄρθρον προσνέμοντες καὶ τὸ ν διδοῦσι, ταυτὸν θύμον Ἀριστοφάνης. ταυτὸ γὰρ ὤφειλεν εἶναι. Suid. vero habet θύμος, et Aem. Port. addit, vel θύμον. et Schol. Aristoph. Plut. 253. οὐδετέρως τὸ θύμον λέγεται. Moeris p. 368. ταὐτὸν, Ἀττικῶς· τὸ αὐτὸ, Ἕλληνες. Suid. Ἑαυτῷ ἐπὶ β' προσώπῳ Ἀττικοὶ κέχρηνται. ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους λέγουσιν. v. Lexicon Xenoph. Vol. II. p. 5.

Heterogenia. C

Sext. Emp. adu. Mathemm. 1, 148. p. 247. sq. Ἀθηναῖοι τὴν στάμνον (Hebr. 9, 4. at Aristoph. Plut. 545. στάμνου κατεαγότος) θόλον (τῇ θόλῳ Demosth. p. 175. Ald. Edit. et Reisk. p. 419, 26. et tum significat locum scribarum, vti notat H. Steph. in Thes.) βῶλον (τῇ βώλῳ H. Steph. in Thes. ex Xenoph. Cyrop. l. 8. c. 3. §. 12. ἡ βῶλος Schol. Aristoph. Vespp. 203.) λιμὸν (λιμὸς κραταιὰ 3 Reg. 18, 2. ὁ λιμὸς Gen. 12, 10. λιμῷ Μηλίῳ Aristoph. Auu. 186.) θηλυκῶς λέγουσι Dion. Hal. p. 196. l. 25. τοῖς ῥάβδοις. D

Thom. Mag. p. 176. βῶλος ἐπὶ θηλυκοῦ ἡ ἐπὶ γῆς λαμβάνεται, Συνέσιος· (Ep. 58.) ἐπὶ δὲ ἁπλῶς λίθου, καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς. Εὐριπιδ. Ὀρέστ. (982.) φερομέναν βῶλον. Σοφοκλ. Αἴαντ. (1303.) βῶλον ὅς —. Οἱ κυρίως Ἀττικοὶ ὁ βάτος. ὁ βάτος Exod. 3, 2. τῇ βάτῳ Deut. 33, 16. Act. 7, 35. Sed edit. Ald. in Exod. ἡ βάτος et τοῦ βάτου. Schol. Aristoph. Acharnn. 742. sq. scribit, apud Dores λιμὸν foemininum esse; et in eo Aristophanis loco Megarensis loquitur. A

ὁ σκότος Eurip. Hecub. v. 1. σκότῳ Hebr. 12, 18. τὸ σκότος Ps. 18, 28. σκότει Rom. 2, 19.

Schol. Eurip. τῷ μὲν οὐδετέρῳ χρῶνται οἱ κοινοὶ, τῷ δ' ἀρσενικῷ οἱ Ἀττικοί.

οἱ θάμνοι, τὴν θάμνον Pausan. 10, 36. p. 354. l. 19. ἣν κίονα Id. 5, 20. p. 168. l. 19. ὁ κίων Ibid. l. 22. Λέπρεος Id. 8, 18. p. 251. l. 24. Aristoph. Auu. 149. 151. τὸ Λέπρεον Strab. p. 344. D. B

Schol. Aristoph. Auu. 149. οὐδετέρως λέγεται· ἡ πόλις Λέπρεον. ὁ δ' ἀρσενικῶς εἶπε.

Aristoph. Auu. 1354. τοῖς κύρβεσι. Sed Schol. ταῖς κύρβεσι. Suid. αἱ κύρβεις. at Jul. Poll. 8, 128. οἱ κύρβεις. H. Steph. in Thes. ex Apollodoro (apud Harpocrat. in v. κύρβεις et ὁ κάτωθεν νόμος) τοὺς κύρβεις. Plut. Vit. Solon. c. 25. p. 92. B. affert ex Aristotele κύρβεις, et ex Cratino ταῖς κύρβεσι.

Phot. ex Hellad. Chrestom. p. 1585. (p. 13. ed. Meurs.) τὸ κύρβεις οἱ μὲν Ἀττικοὶ ἀῤῥενικῶς ἐκφωνοῦσι.

C Athen. p. 121. A. τὰ ταρίχη. Lucian. tom. 1. p. 676. ταρίχου. Jul. Poll. 6, 48. οὐδετέρως μὲν τὸ τάριχος οἱ Ἀττικοί· Ἴωνες δὲ καὶ Δωριεῖς καί τινες τῶν Ἀττικῶν ἀρσενικῶς, ὡς ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ Κρατῖνος, ταρίχους Ποντικούς.

Phot. ex Hellad. Chrest. p. 1589. (p. 16. sq. ed. Meurs.) τὸ τάριχος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λέγουσιν οὐδετέρως Ἀττικοὶ, ἐπ' ἔλαττον δὲ καὶ ἀρσενικῶς. οἱ δὲ γραμματικοὶ τεχνολογοῦντες ἀναλογώτερόν φασι τὸν τάριχον λέγεσθαι.

Athen. l. 9. c. 4. p. 373. E. τὸν ἀλεκτρυόνα οἱ ἀρχαῖοι θηλυκῶς εἰρήκασι. Κρατῖνος Νεμέσει,
D τῆς ἀλεκτρυόνος. Στράττις Ψυχασταῖς, αἱ ἀλεκτρυόνες. Ἀναξανδρίδης Τηρεῖ, τὰς ἀλεκτρυόνας. p. 374. B. Θεόπομπος ἐν Εἰρήνῃ, ἀλεκτρυόνα τίκτουσαν. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ, πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων. ἐν δὲ Νεφέλαις (v. 662..666.) διδάσκων τὸν πρεσβύτην περὶ ὀνόματος διαφο-
59 ρᾶς, τὴν θήλειαν καλεῖς ἀλεκτρυόνα κατὰ ταυ-
A τὸ καὶ τὸν ἄῤῥενα. — — — — — — —

(vbi Schol. notat quod οἱ Ἀττικοὶ οὕτω καὶ τὰς θηλείας ἐκάλουν, et citat ex Platonis Daedalo, quod Athenaeus ex Daedalo Aristophanis.)

—χρὴ καλεῖν ἀλεκτρύαιναν, τὸν δ' ἕτερον ἀλέκτορα.

Aristoph. Ibid. v. 670. sq. τὴν κάρδοπον ἄῤῥενα καλεῖς θήλειαν οὖσαν.

Athen. l. 9. c. 11. p. 395. B. Ἀττικοὶ ἀρσενικῶς περιστερὸν καλοῦσιν. Ἄλεξις Συντρέχουσι, ὁ λευκὸς περιστερός. ἐν δὲ Ῥοδίῳ καὶ Ποππυζούσῃ, θηλυκῶς εἴρηκε περιστεράς.

H. Steph. in Thes. notat, Aristotelem discriminandi sexus causa masculino genere vti. quem Aristotelis locum citat Athen. p. 394. A. C. B

At Lucian. in Soloecista p. 983. ridet quendam, qui dixerat περιστερὸν, vt vocabulum Atticum, καὶ τὸν Φάττον ἐροῦμεν, ἔφη.

Thom. Mag. p. 32. ἀλεκτρυὼν καὶ ἐπὶ ἄῤῥενος καὶ ἐπὶ θήλεος.

Variatio Genitiui in Tertia Declinatione.

Πελεκᾶν. Πελεκᾶνι Psal. 102, 6. πελεκᾶντες, πελεκάντων Aristophan. Auu. 1155. 1157. πελεκᾶντι Id. ibid. 883. at Athen. p. 398. C. hunc Aristophanis locum afferens habet πελεκᾶνι. [Equidem non πελεκᾶνι, sed πελεκᾶντι etiam ap. Athenaeum inueni. *S.*] πελεκᾶνες Aristot. Hist. Animm. l. 8. c. 12. C

Schol. Aristoph. Auu. 883. πελεκᾶν πελεκᾶνος κοινῶς, πελεκᾶς δὲ πελεκᾶντος Ἀττικῶς. Sic Suid.

Heteroclisis. D

1. *Formae Contractae.*

Ὀλοπαθῆ: composita a κλέος flectunt Accusatiuum Singularem Attice per -ῆν; vt Ἡρακλῆν Aelian. Histor. Var. l. 2. c. 32. Διοκλῆν Plut. Sept. Sap. 40
Conuiu. c. 12. p. 155. C. A

Phavor. Phryn. p. 60. Ἡρακλέα, Περικλέα, Θεμιστοκλέα λέγε, ἀλλὰ μὴ Ἡρακλῆν, καὶ Περικλῆν, καὶ Θεμιστοκλῆν. Sic Thom. Mag. p. 423.

Phryn. p. 88. Χρὴ ἀττικίζοντα λέγειν χρυσᾶ ἀργυρᾶ, χρυσοῦς ἀργυροῦς, καὶ τὰ ὅμοια. at Thom. Mag. p. 16. ἀθρόος Ἀτ-

τικοί, οὐκ ἄθροξς. καὶ ἀντίξοος, οὐκ ἀντίξους. Legitur tamen apud Aristoph. Pac. 1212. τοῦ δορυξοῦ. Biset. κατ' Ἀττικὴν συναίρεσιν μέτρου χάριν ἀντὶ τοῦ δορυξόου.

Ὀλιγοπαθῆ. ἥμισυς, ἡμίσους Exod. 25, 10. τὰ ἡμίση Luc. 19, 8. H. Steph. in Thes. ex Athen. l. 12. et τὰ ἡμίσεα ex Demosth. p. 835, 5. p. 956, 5. Plat. Xenoph. Cyrop. 8, 3, 5. et Aristot. Oecon. l. 2. med. Add. Thucyd. 4, 6. Andocid. p. 49.

B

Phryn. p. 198. ex Herodiano: ἁμαρτάνουσιν οἱ τὰ ἡμίση λέγοντες, καὶ οὐ τὰ ἡμίσεα. τὰ γὰρ γλυκέα, ὀξέα. τοῦ ἡμίσεος, οὐ τοῦ ἡμίσους. Sic Thom. Mag. p. 420. et addit p. 421. Δίων ἡμίσους λέγων ἁμαρτάνει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ (imo 4, 83.) ἡμίσεος. ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν καὶ τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ τοῦ θηλυκοῦ καὶ συνῃρημένως καὶ ἀσυναιρέτως ἐκφέρουσιν· ὡς ὁ αὐτὸς, (4, 42.) τοὺς ἡμίσεις, καὶ (8, 8.) τὰς ἡμίσεας. κάλλιον δὲ τὸ ἀσυναίρετον. Atque sic Arrian. de exped. Alex. 4, 24. p. 94. τοὺς ἡμίσεας.

σάος. ὁ σῶς Aristoph. Equit. 610. τὸ σῶν Id. Thesmoph. 828. τὸν σῶν Thucyd. 3, 34. Accus. τὸ σῶν Xenoph. Anab. 7, 6, 22. Aristoph. Lysistr. 489. Acc. plur. σῶς Demosth. p. 93, 24.

H. Steph. in Thes. mavult σῶς a σῶος quam σάος fieri. et Biset. in Aristoph. Lysistr. 489. τὸ σῶν μονοσύλλαβον ἀντὶ τοῦ σῶον. et Suid. Σῷ μονοσυλλάβως οἱ σῷοι. et Hesych. σᾶ, σῶα. Thom. Mag. p. 830. σῶς οὐχὶ σῶος καὶ οὐχὶ σῶον, καὶ σῶς οὐχὶ σώους. σῷοι δὲ μόνον. σῶς οὐχὶ σώας. τὸ σῶν οὐχὶ σῷον. σῶα δέ. Phavor. ὁ σῶς, τὸν σῶν, τοὺς σῶς· σῷοι μόνον, τὰς σῶς. τὰ σᾶ παρὰ Θουκυδ. ἡ σῶς vel ἡ σᾶ Ἀριστοφ. τὰ σᾶ Εὐριπ. Ὑψικυλ. Hort. Adon. σῷ μονοσύλλαβον οἱ σῷοι, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ. ἡ δὲ συνήθεια γράφει σῷοι. Moschop. p. 53. σῶος, ὃ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σῶς λέγεται. at Gram. Bush. σάος σῶς. [et Eustath. p. 428. l. 19. σῶς ortum esse ait e σόος. Sane σόοι est apud Herodot. 5, 96. vbi ante Wesselingium (cujus nota legenda est ad 2, 181.) editum fuit σῷοι. S.]

C

2. *Formae Simplicis.*

Redundat vox υἱός. υἱοῦ Matth. 24, 30. υἱέος Thucyd. 3, 26. υἱέως Id. 1, 13. υἱῷ Matth. 21, 9.

D

υἷι Hom. Ἰλ. β., v. 20. υἱεῖ Ἰλ. σ. v. 144. Demosth. p. 1204, 15. υἱὸν Matth. 24, 30. υἱέε Plat. Apolog. (Edit. Steph. p. 20.) υἱοὶ Luc. 20, 36. υἷες Hom. Ἰλ. α. v. 162. υἱῶν Matth. 17, 25. υἱέων Thucyd. 1, 20. υἱοῖς Marc. 5, 28. υἱέσι 41 Aristoph. Nubb. 997. υἱοὺς Galat. 4, 22. υἷας A
Hom. Ἰλ. α. v. 240. Harum duarum posterior forma Attica est.

Hort. Adon. υἱεύς. παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις υἱεὺς υἱέος οὐ γίνεται διὰ τοῦ ε καὶ ω, ἀλλὰ φυλάττει τὸ ε διὰ τοῦ ο. Phryn. p. 22. υἱέως οἱ ψευδαττικοί φασιν, οἰόμενοι ὅμοιον εἶναι τῷ Θησέως καὶ τῷ Πηλέως. et p. 114. υἱέα ἐν ἐπιστολῇ Ἀλεξάνδρου τοῦ σοφιστοῦ εὗρον, καὶ σφόδρα ἐμεμψάμην. οὐ γάρ, ἐπεὶ υἱέος καὶ υἱεῖ ἐστιν, εὐθὺς καὶ τὸν υἱέα εὕροι τις ἄν· ἀλλὰ υἱὸν λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι. καὶ Φιλόξενος ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἰλιάδος συγγράμμασιν ἀπέφηνεν, ἀδόκιμον τὸν υἱέα, δόκιμον δὲ τὸν υἱόν. Thom. Mag. p. 865. υἱέα μηδαμῶς εἴπῃς, ἀλλ' υἱόν· μηδὲ υἱεύς, ἀλλ' υἱός. υἱέος δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφε, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ B
πρώτῃ. υἱέσι λέγε, μὴ υἱεῦσι. Schol. in Thucyd. 1, 13. υἱέως Ἀττικῶς ἀπὸ τῆς εὐθείας υἱεύς.

Spiritus.

Tzetz. in Hesiod. p. 109. τὸ ἕλιξ Ἀττικοὶ δασύνουσιν, οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ψιλοῦσιν· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ δασυνταί εἰσι, λέγοντες λίσφοι, ὡς καὶ τὸ ἅμαξα. ἡ δὲ κοινὴ διάλεκτος καὶ τὸ ἅμαξα ψιλοῖ, καθὼς Δωρὶς καὶ Αἰολὶς καὶ Ἰωνίς.

Quantitas. C

Finis Atticus ι producitur; vt constat ex Aristoph. Lysistr. 244. 1) τασδὶ- Plut. 51. 2) τουτὶ- ibid. 107. 3) ταυτὶ- Sic α initialis in voce 4) ἀδο-

1) τασδὶ δ' ὁμήρους κατάλειφ' ἡμῖν ἐνθάδε.

Biset. ἐν τῷ τασδὶ τὸ ι μακρὸν ἀδείᾳ ποιητικῇ. ὡς καὶ ἐν τῷ τουτὶ καὶ ταυτί.

2) Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τουτὶ ῥέπει. D

3) ταυτὶ λέγουσι πάντες. ἡνίκ' ἂν δέ μου.

4) ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ.

Biset. ἀδολεσχία. Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ α.

λεσχία Aristoph. Nubb. 1482. et α finalis in accusatiuo singulari nominum in -εύς; vt 5) Πηλέα Eurip. Andromacha v. 546.

5) καὶ μὴν δέδορκα τόνδε Πηλέα πέλας.

Vrban. p. 89. et Lascar. l. 3. de tert. flex. ὀλιγοπ. p. 279. et Gaza l. 3 p. 301. afferunt hunc versum ex Euripidis Andromacha, et docent α produci Attice. Johan. Gramm. p. 370. Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ α ἐν τῷ βασιλέα.

42 A Athen. p. 393. B. τὴν μέσην τοῦ ὀνόματος (ὄρτυγος) συλλαβὴν ἐκτείνουσιν Ἀττικοὶ, ὡς δοίδυκα (Aristoph. Plut. 711.) καὶ κήρυκα (Hom. Ιλ. μ. v. 342.) ὡς ὁ Ἰξίων φησὶ Δημήτριος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Εἰρήνῃ (v. 788.) συνεσταλμένως ἔφη διὰ τὸ μέτρον, Ὄρτυγας οἰκογενεῖς —

Schol. ἀεὶ τὸ ὄρτυγας ἐκτείνεται· νῦν δὲ διὰ τὸ μέτρον συνέσταλται.

Aristoph. Acharnn. 353. ι corripitur in ἴσον. Sic
B Eurip. Phoen. v. 541. et Ἰσότητα τιμᾶν — v. 559. et Ἰσότης ἔταξε — v. 545. Sed Hom. Ιλ. χ. v. 132. ἶσος Ἐνυαλίῳ —

Eustath. p. 569. l. 21. παρ' Ὁμήρῳ ἐκτείνεται ἡ τοῦ ἶσος παραλήγουσα· παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς συστέλλεται.

Sophoc. Oedip. et Phrynich. in Mysta ἧμιν.

Eustath. p. 1112. l. 38. haec loca citat, et addit, Ἴωνες δὲ, πολλάκις καὶ Ἀθηναῖοι, περισπῶσιν ἐν συστολῇ τοῦ ι. Ἀττικὰ δὲ παραδείγματα ταῦτα τὰ δύο. H. Steph. in animadu. ad Dialect. p. 195. notat, ἡμὶν et ὑμὶν posteriore correpta apud Tragicos passim, ac praesertim apud Sophoclem legi, ἡμὶν Soph. Oed. Tyr. v. 34. et 41. et 102.

C Aristoph. Auu. 70. Ὄρνις ἔγωγε δοῦλος —

Schol. σημείωσαι, ὅτι καὶ τὴν εὐθεῖαν τοῦ ὄρνις ἐκτείνουσιν Ἀττικοί.

Accentus.

Attici retro a fine accentum mouere gaudent; vt [1]) μῶρος Aristoph. Plut. 119. pro μωρὸς Matth. 5, 22. [2]) χροία Aristoph. Nubb. 1173. pro χροιὰ Hom. Ιλ. ξ. v. 164. [3]) γέλοιός Aristoph. Rann. 6. D pro γελοῖος Id. Plut. 697. [4]) αἰχμαλώτιδες Eurip. Hecub. v. 1096. pro αἰχμαλωτίδες Id. Phoen. v. 193. et αἰχμαλωτίσιν Id. Hecub. v. 1120.

Johan. Gramm. p. 370. Ἀττικοὶ ἀλλάττουσι τοὺς τόνους.

1) Biset. μῶρος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς προπερισπᾶται, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις ὀξυτονεῖται ἀλλὰ κατὰ τὸν Εὐστάθιον (p. 245. 43 l. 37. μῶρος ἀναλογώτερον προπερισπᾶται διὰ τὴν συναίρεσιν. A καὶ γὰρ λέγεται παρὰ τὸ μὴ ὁρᾷν.

2) Schol. Ἀττικοὶ παροξύνουσι τὴν χροιάν.

3) Schol. γέλοιον Ἀττικῶς, γελοῖον δὲ κοινόν. ἡ δὲ σημασία ἡ αὐτή. Sic Moschop. p. 67. et 128. at Thom. Mag. p. 185. γελοῖος, ὁ καταγέλαστος· γέλοιος δὲ, ὁ γελωτοποιός. Sic Rudim. Gr. Busb. p. 276.

4) Consule notas Aem. Porti in Euripidem.

Suidas notat, χάριεν (Aristoph. Plut. 145.) antepenacui Attice, et vulgo penacui. Idem de ἄληθες sentit Scholiastes Aristophan. ibid. 123. et Gerardus. Lege Rudim. Graec. Busb. p. 238.

Ammonius de simil. et different. p. 116. πονηρὸς καὶ πόνηρος διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. ὀξυτόνως, κακοήθης· πόνηρος δὲ, ἐπίπονος. (Sic Rudim. Graec. Busb. p. 277. et Suid. et Biset. in Aristoph. Plut. 127.) Ἀττικοὶ χαίρουσι βαρύτητι.

Etym. p. 774. l. 33. ὑγιεία pro ὑγίεια· οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι B ἐκτείνουσι τὸ α, καὶ καταβιβάζουσι τὸν τόνον. Suidas scribit, Atticos circumflectere χιλιῶν.

Attici acuunt voces finitas in ί; vt ὁδὶ Aristoph. Plut. 132. οὑτοσὶ Id. ibid. 24.

Phav. in οὗτος. τὰ Ἀττικῶς διὰ τοῦ ι ἐσχηματισμένα ὀξύτονά ἐστι.

Athen. p. 388. B. περισπῶσιν οἱ Ἀττικοὶ παρὰ τὸν ὀρθὸν λόγον τὸ ἀτταγᾶς, (Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι v. 250. et Vesp. v. 257.) τὰ γὰρ εἰς -ας λή-

C γοντα ἐκτεταμένον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὅτε ἔχει τὸ α παραλῆγον, βαρύτονά ἐστιν. οἷον ἀκάμας, ἀδάμας.

Attici acuunt genitiuos singulares in -ὼ pro -οῦ ab -ός; vt τοῦ νεὼ Aristoph. Plut. 733. et antepenacuunt Genitiuos omnes (praeterquam ab -εὺς) in quinta declinatione; vt πόλεως Thucyd. 1, 10. πόλεων Id. 1, 2.

Gaza l. 3. p. 294. τὸ, λέξεων, Ἀττικῶς. λεὼ καὶ νεὼ τῶν Ἀττικῶν ὀξύνεται.

Athen. p. 53. A. Τρύφων ἐν Ἀττικῇ προσῳδίᾳ, ἀμυγδάλην μὲν τὸν καρπὸν βαρέως, ὃν ἡμεῖς D οὐδετέρως ἀμύγδαλον λέγομεν.

Ἀσκληπιοῦ Hom. Ιλ. β. v. 732. Aristoph. Plut. 621.

Eustath. p. 463. l. 37. ἡ ὀξυτόνησις τοῦ ὀνόματος (Ἀσκληπιὸς) ἀπορίαν ἔχει. καλῶς ἐποίει Δημοσθένης, ὡς ἱστορεῖται, προπαροξύνων τὴν λέξιν, καὶ ἀναγινώσκων Ἀσκλήπιος.

44 A Φαλῆς Aristoph. Acharnn. 262.

Schol. περισπωμένως τὸ Φαλῆς Ἀττικοί. παρὰ Δωριεῦσι βαρυτόνως, Φάλης, οὕτω Σώφρων.

V E R B V M.

B Verbum Substantiuum.

Indic. Imperf. Sing. person. 1. ἦ pro ἦν Aristoph. Plut. [1]) 77. et Equu. [2]) 1336. et Auu. 1358. et

1) Schol. οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἦν φασὶν ἄνευ τοῦ ν, ἀπὸ τοῦ εἰμί, ὁ παρατατικὸς εἶν, καὶ διαλύσει Ἰωνικῇ ἔα, εἶτα κιρνῶντες τὸ ε καὶ α εἰς η, ἦ φασίν.

2) Biset. ἦ ἀντὶ τοῦ ἦν. Εὐστάθ. (p. 883. l. 20.) ἦ ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, Ἀττικῶς χωρὶς τοῦ ν ἐκ τοῦ ἔα Ἰωνικοῦ κέκραται, καὶ ἐπὶ τρίτου προσώπου οὐδέποτε χωρὶς τοῦ ν λέγεται. Sic Phav. in voce ἔα et ἦ. et Suid, qui ea Aristophanis loca affert.

Lysistr. 644. person. 2. ἦσθα pro ἦς Matth. 26, 69. Gen. 40, 13. Demosth. p. 288, 24. ἀπῆσθα Sophocl. Philoct. v. 384. παρῆσθα Eurip. Orest. v. 1161. συνῆσθα Andocid. p. 7. l. 32. (p. 25.) Dual. ἦστην Plat. p. 72. 189. et 190. Eurip. Hippol. v. 387. Aelian. Var. Hist. l. 6. c. 10. συνήστην Xen. memm. 1, 2, 18. Plur. pers. 2. ἦστε Aristoph. Eccles. 1078.

Fut. 1. pers. 2. ἔσει Aristoph. Nubb. 821. pro ἔσῃ. C

Imperat. Plur. pers. 3. ἔστων pro ἔστωσαν Plat. p. 860. (ἐνεχέσθων Demosth. p. 1069, 9. juxta formam λεγέσθων.)

Potential. Praes. Plur. εἶμεν pro εἴημεν Plat. p. 720. εἶτε pro εἴητε Hom. Ὀδ. Φ. v. 195. εἶεν pro εἴησαν Xenoph. Cyrop. 8, 4, 1.

Phryn. p. 60. ἤμην, εἰ καὶ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις D (Xenoph. Cyrop. 6, 1, 7. et Etymol. p. 430. l. 14. ex Eurip. Helen. 937. vbi tamen nunc legitur ἄρ' ἦν.) οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἦν ἐγώ. Hort. Adon. p. 73. τὸ ἤμην ἐπὶ τοῦ ὑπῆρχον ἀπηγόρευται. λέγεται δὲ ἦν. τούτῳ δὲ χρῶνταί τινες τῶν νεωτέρων.

Verbum Adjectiuum. 45

Ratio Contrahendi. A

Attici per η contrahunt verba ζάω, διψάω, πεινάω, χράομαι. ζῇς Gal. 2, 14. Sophoc. Aj. v. 1149. ζῇ Johan. 4, 50. ζῆτε Rom. 8, 13. ἔζη Demosth. p. 1244, 20. ἐζῆτε Colos. 3, 7. ζῆν Luc. 24, 23. συζῆν 2 Corinth. 7, 3. διψῇ Plat. p. 385. διψῆν Aristoph. Nubb. 440. πεινῇ Id. B Vespp. 1262. πεινῆν Id. Plut. 595. et Nubb. 440. χρῆται 1 Tim. 1, 8. χρῇ Plat. p. 379. χρῆσθαι, διαχρῆσθε Xenoph. Cyrop. 1, 5, 7. p. 54.

His adde περιψῆν Aristoph. Equu. 905. a περιψάω.

Phryn. p. 18. πεινῆν διψῆν λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ α. et p. 202. ex Herodian. τὸ ἔζων γράφεται καὶ ἔζην παρὰ Δημοσθένει

πολλαχοῦ, ἐπεὶ καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον ἐφύλαξε τὸ η. [Pro his verbis Piersonus p. 460. e codice MS. reposuit haec: πλημμελὲς τὸ ἔζων. δέον δὲ ἔζην. ἐπεὶ καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον ἐφύλαξε τὸ η. εὑρίσκεται δὲ διὰ τοῦ ω, ὡς ἔπλωσον, ἔπλων, ἐπέπλων. (Hesiod. ἔργ. v. 648.) Moeris p. 148. ἔζην, Ἀττικῶς· ἔζων, Ἑλληνικῶς. Contra Thom. Mag. p. 266. ἔζων., οὐκ ἔζην. ἔζης δὲ καὶ ἔζη. Et sane ἔζων legitur in multorum Atticorum libris, vt Xen. (v. lexic. Xenoph. Vol II. p. 456.) Sophocl. Electr. v. 324. Eurip. Alcest. v. 651. vbi tamen Etymol. p. 413. l. 8. in suo codice reperit ἔζην, quod improbat. Thom. Mag. p. 699. πεινῆν, διψῆν, Ἀττικοὶ, οὐ πεινᾷν, οὐδὲ διψᾷν. Cf. Phauor. in πεινῆς et πεινῆν, et infra p. 210. *S.*]

Dissyllaba verba in -έω, quae admittunt tantum
C contractionem in -ει, (Gr. Gramm. Rud. Busb. p. 54.) reperiuntur aliquando contracta; vt (χροῦσι Herodot. 4, 71. p. 154. l. 25. χῶν Id. 1, 162. p. 42. l. 8.) ἀναδούμενοι Thucyd. 1, 50. συνδούμενος Ctes. Persic. c. 4. [τὸ δοῦν Plat. T. I. (ed. Steph.) p. 419. B. τῷ δοῦντι Ibid.

Poll. 8, 72. Δείναρχος καὶ δοῦσαν, τὴν δεσμεύουσαν. Moeris p. 130. δοῦσιν; Ἀττικῶς· δεσμεύουσιν, Ἑλληνικῶς. Cf. Hesych. in v. δοῦσι et δῶν. Sic Aristoph. Plut. 589. ἀναδῶν. *S.*]

Formatio Temporum.

Praesentis Characteristica ττ pro σσ; vt πράττειν Act. 19, 36. πυρέττω Aristoph. Vespp. 809.
D ἐλαττοῦσθαι Johan. 3, 30. βήττω, de quo multa exempla collegit Pierson. ad Moer. p. 101. sq.

46
Formatio Futuri Primi.
A

Characteristica σ pro ξ in τεθνήσῃ Aristoph. Acharnn. 590. a θνήσκω.

Suid. τεθνήσῃ διὰ τοῦ σ Ἀττικοί. Phryn. p. 108. σμῆξαι ἀναττικὸν, σμῆσαι Ἀττικόν. at p. 82. τὸ σαλπίσαι παραιτοῦ, διὰ τοῦ ξ λέγε. σαλπίσης Matth. 6, 2. σάλπιγξεν Hom. Ιλ. Φ. v. 388. Thom. Mag. p. 673. παῖσαι Ἀττικοὶ, οὐχὶ παῖξαι. Ἀριστοφάνης

ἐν Πλούτῳ (v. 1056.) παῖσαι. παίσατε Hom. Ὀδ. θ. v. 251. παιξοῦνται Xen. Sympos. 9, 2. παιξάτω Judic. 16, 25.

Attici verba Hyperdissyllaba in -ίζω flectunt per -ιῶ -ιεῖς etc. -ιοῦμαι -ιῇ etc. B

Etymol. p. 51. l. 30. Apollon. de Synt. p. 271. l. 33. Johann. Grammat. p. 369. sq. Phavor. in βαδίζω. Gaza l. 2. de verb. fut. prim. p. 162. Suid. in Θεριῶ monet id fieri in Indicatiuo et Infinitiuo, nunquam vero in Subjunctiuo; Soloecismus enim est, ἐὰν θεριῶ et ἐὰν κομιῶ.

Ἀγωνιοῦμαι Demosth. p. 1345, 7. συναγωνιεῖσθαι Isocr. adu. Philipp. c. 22. αἰχμαλωτιοῦσι 3 Reg. 8, 46. ἀκουτιῶ Jerem. 49, 2. ἀκουτιεῖς Psal. 51, 8. ἀνδριοῦμαι Jerem. 2, 25. ἀνδριούμεθα Id. 18, 12. εὐαγγελιῶ 2 Reg. 18, 19. εὐαγγελιοῦνται Isai. 60, 6. ἀφαγνιεῖ Leuit. 14, 52. ἀφαγνιεῖτε Num. 31, 20. ὑπερασπιῶ 4 Reg. 19, 34. ὑπερασπιοῦντες Dion. Hal. p. 438. l. 18. Βαδιοῦμαι Demosth. p. 244, 26. βαδιεῖται Id. p. 108, 1. Jerem. 49, 3. Aristoph. Plut. 495. βασανιεῖς Id. Ran. 655. Γνωριῶ 1 Reg. 16, 3. γνωριεῖ Eurip. Elect. v. 630. γνωριεῖτε Ezr. 7, 25. γνωριοῦσι Colos. 4, 9. Δανειεῖς, δανειῇ Deut. 15, 6. δανειεῖ Id. 28, 44. δανειοῦσι Prov. 22, 7. C

Suid. in Θεριῶ. ἐφ' ὧν δὲ τὸ ι ἐκτείνεται, καὶ σὺν τῷ σ ὁ μέλλων λέγεται χρόνος, καὶ ἐκτεινομένης τῆς παρεσχάτης συλλαβῆς· οἷον δανείζω δανείσω. τὸ δὲ δανειῶ βάρβαρον οὕτως, ὥστε καὶ τοὺς Ἀθηναίους φασὶν ἀθρόως εἰς ἐκκλησίαν συναθροισθέντας ἐπὶ τῶν διαδόχων, ἐπειδὴ εἰς ἀπορίαν καθεστήκεσαν χρημάτων, ἔπειτά τις αὐτοῖς τῶν πλουσίων ὑπισχνεῖτο οὕτω πως λέγων, ὅτι ἐγὼ ὑμῖν δανειῶ, θορυβεῖν καὶ οὐκ ἀνέχεσθαι λαλοῦντος διὰ τὸν βαρβαρισμὸν, καὶ οὐδὲ λαβεῖν τὸ ἀργύριον ἐθέλειν, ἕως αἰσθόμενος ὁ μέτοικος ἢ καὶ ὑποβαλόντος αὐτῷ τινος ἔφη, δανείσω ὑμῖν τοῦτο τὸ ἀργύριον, τότε δ' ἐπαινέσαι καὶ λαβεῖν. D

Ἐγγιεῖ Jac. 4, 8. ἐδαφιοῦσι Luc. 19, 44. ἐλπιῶ Psal. 55, 23. ἐλπιοῦσι Matth. 12, 21. ἐναγιοῦντα Isaeus p. 149. ed. Reisk. Θεριοῦσι Job. 4, 8. ἀναθεματιῶ Num. 22, 2. Καθαριῶ Ezech.

47 56, 33. ἐκκαθαριοῦμεν Jud. 20, 13. καθιεῖς
A Deut. 25, 2. καθιοῦνται Psal. 132, 12. καινιεῖ Sophon. 3, 17. ἀνακαινιεῖς Psal. 104, 30. κερατιεῖ Deut. 33, 17. κομιοῦμαι Aristoph. Vespp. 829. κομιεῖται Ephes. 6, 8. κομιοῦνται Thucyd. 1, 113. κομιεῖν Id. 5, 35. προσκομιεῖν Id. 4, 115. κομιεῖσθαι Dem. p. 670, 26. κομιούμενος Id. p. 129. κομιοῦντες Dio Cass. p. 872. κουφιοῦσι Exod. 18, 22. κατακυλιῶ Jerem. 51, 25. Λογιοῦμαι Id. 29, 11. Aristoph. Rann. 1294. Μακαριοῦσι Luc. 1, 48. μεριῶ Exod. 15, 9. μηνιῶ Jerem. 3, 12. Νομιῶ Xenoph. Cyrop. 1, 4, 5. νομιοῦσι Aristoph. Eccles. 633. νοσφιεῖς
B Eurip. Alcest. v. 44. Ξενιεῖς Sirac. 29, 25. Οἰκιούμεθα Eurip. Heracl. v. 46. μετοικιῶ Act. 7, 43. ὁρκιεῖ Num. 5, 19. οἰωνιεῖται Gen. 44, 15. ὁμαλιῶ Esai. 45, 2. παροργιῶ Rom. 10, 19. ὀρθριεῖς Judic. 9, 33. ὀνειδιεῖ Sirac. 18, 18. ὁριεῖ Jos. 13, 27. ἀφοριεῖ Matth. 25, 32. κατοικτιεῖ Aeschyl. Suppl. v. 910. περιονυχιεῖς Deut. 21, 12. προσοχθιεῖς Deut. 7, 26. Πλουτιεῖν 2 Macc. 7, 24. ποτιῶ Jerem. 9, 15. καταποντιῶ 2 Reg. 20, 20. προπηλακιεῖ Demosth. p. 557, 28. πτερνιεῖ Jerem. 9, 4. ἐμπυριεῖ Id. 43, 12. Ῥαντιεῖς
C Psal. 51, 7. Σαββατιεῖ Levit. 26, 34. σαλπιῶ Judic. 7, 18. σκορπιῶ Malac. 2, 3. στηριῶ Jerem. 3, 12. ἐπιστηριῶ, συνετιῶ Psal. 32, 8. συριεῖ 3 Reg. 9, 8. ὑστεριοῦμεν Demosth. p. 49, 1. Φερνιεῖ Exod. 22, 16. φθειριεῖ Jerem. 43, 12. φροντιεῖ Psal. 40, 17. φωτιοῦσι Num. 8, 2. ἀφανιεῖς Deut. 7, 2. ἐπιφυλλιεῖ Lament. 3, 51. Χρηματιεῖς Jerem. 26, 2. χρονιεῖ Hebr. 10, 37. ψηφιεῖσθαι Thucyd. 5, 38. ψωμιῶ Jerem. 9, 15. ψωμιεῖς Psal. 80, 5. Aristoph. Thesmoph. 699.

Legitur in Aristoph. Eccles. 295. παραχορδιῇς.

De quo Aem. Port. in Suid. sic scribit: Attice vertitur ει in ῃ, quod in verbis rarum, in nominibus frequens. Ego fere putaue-

ram reperiri in Subjunctiuo, nam regitur ab ὅπως, nisi Suidas mo- D
nuisset, in voce θερίω, ab hac regula excludi Subjunctiuum.

Attici nonnunquam contrahunt futura in -άσω -έσω
-ώσω; vt [1]) ἐργᾷ Exod. 20, 9. ἐργᾶται Num.
8, 26. ἐργῶνται Esai. 5, 10. ἁρπῶμαι Hos. 5,
14. ἁρπᾷ Levit. 19, 13. διαρπῶνται Sophon. 2, 48
9. ἐκδικᾶται Judith. 11, 10. δρῶ Aristoph. Plut. A
222. διασκεδῶ Id. Vespp. 229. [2]) ἐξελῶ Id. Nubb.
123. ἐλᾷς Eurip. Bacc. v. 1332. ἐξελᾷς Id. Med.
v. 326. ἐλᾷ Sophoc. Aj. v. 505. [3]) κρεμῶμεν. Aristoph. Plut. 312. ἀγορῶμεν Nehem. 10, 31. ἐμβιβῶ Xen. Anab. 5, 7, 5. συμβιβῶ Ps. 32, 8.
[4]) προσαμφιῶ Aristoph. Equu. 887. ἐξεμοῦνται
Jerem. 25, 16. [5]) ἐρημοῦτε Thucyd. 3, 58.

1) Aem. Port. (ad Suid. in voce Κάϊν) notat, ἐργᾷ poni pro ἐργάσῃ. vel, quod simplicius, ἔργα legendum ab ἐργάω.

2) Phavorin. ἐλᾷ ἀντὶ τοῦ ἐλάσει. Idem in ἐλάω. μὴ εἴπῃς B
ἐξελάσω, ἀλλ' ἐξελῶ· καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ (v. 65.) ὀλῶ ἀντὶ τοῦ ὀλέσω. Thom. Mag. p. 61. ἀναπετῶ ἀντὶ τοῦ ἀναπετάσω Ἀττικοί.

3) Schol. ἀντὶ τοῦ κρεμάσομεν.

4) Videtur μαχοῦμαι eodem modo contrahi ex μαχέσομαι (μαχοῦμαι Aristoph. Plut. 1077. Plat. Epist. 7.) Moschop. p. 134. οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων τῷ μαχοῦνται χρῶνται, τῷ μαχέσομαι (Ιλ. β. v. 366.) οἱ πλήθους. Id. p. 183. ὀμοῦμαι Ἀττικῶς. Sed Phryn. p. 206. μαχοῦμαι καὶ ὀμοῦμαι ἐνεστῶτες λαμβάνονται ἀντὶ τοῦ μέλλοντος. Rud. Graec. Busb. p. 149. et 152. „μαχοῦμαι et ὀμοῦμαι sunt futura secunda."

5) Nouvelle Methode p. 147. „l'on voit, qu' ἐρημοῦτε est pour ἐρημώσετε, de mesme qu'il a dit devant δουλώσετε, et en suite ἀφαιρήσεσθε au futur." Πίομαι Aristoph. Acharnn. 198. vbi Biset. πίομαι καὶ πιοῦμαι μέλλοντες, ἀπὸ τοῦ πίω θέματος, ὥς φησιν Εὐστάθιος (p. 1253. l. 50.). πίεσαι, φάγεσαι Luc. 17, 8. πίεσθε Matth. 20, 23. φάγονται Apoc. 17, 16. πίονται Jerem. 25, 16. Legitur φαγοῦμαι 2 Reg. 9, 7. φαγῇ. Eustath. p. 1253. l. 10.
affert πιοῦμαι ex Aristophane. quod non probat Phryn., p. 12. scri- C
bitque, Dionem πιοῦμαι dicentem errasse. Hoeschel. in Phryn. citat πιεῖται ex Aristot. et καταπιοῦμαι ex Lucian.

Attici vsurpant futura contractorum in barytonis

quod notat Gerard. in Aristoph. Plut. 21. τυπτήσεις.

Schol. Ἀττικόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ τυπτέω ἀχρήστου θέματος. Lege plura hujusmodi in Rudim. Metric. Busb. Anomal. in Verb.

Id etiam fit in aliis temporibus: Suid. in v. ἄλοχος p. 186. tom. 1. citat ἀγοῦ ex Eurip. Andromed. ab ἀγέω pro ἄγω, si codex sanus sit; vt obseruat Aem. Port. (Rectius legitur ἄγου.)

Sumunt ει Boeoticum pro η in πήθω inusitato; πείσομαι Aristoph. Nubb. 461. πείσονται Thucyd. 3, 67. πείσοιτο Dio Cass. p. 733. πεισόμεθα Demosth. p. 32, 28. πείσεσθαι Arrian. de Alex. 6, 27. p. 142. πεισόμενος Appian. de rebus Punicis c. 40. p. 25. l. 14.
D

Aem. Port. in Suid. πεισόμενος. Hort. Adon. in πείσομαι.

49 *Formatio Indefiniti Primi.*

A Indefinitum primum apud Atticos Syncopen patitur: vt γαμέω; ἔγημα Luc. 14, 20. ἔγημε Aristoph. Nubb. 1063. Demosth. p. 1320, 12. ἐπέγημε Andoc. p. 16. l. 44. (p. 63.) ἐγήματο Dio Cass. p. 721. γήμῃς, γήμῃ 1 Corinth. 7, 28. Xenoph. Hier. 1, 28. γῆμαι Thucyd. 1, 128. γήμασθαι Dion. Hal. p. 58. l. 41. γήμας Eurip. Med. v.
B 19. Demosth. p. 1320, 9. γημαμένην Dion. Hal. p. 521. l. 27.

Phavor. ἔγημα ἀπὸ τοῦ γαμῶ, γαμήσω, ἐγάμησα, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ η καὶ σ ἔγαμα, καὶ τροπῇ Ἰωνικῇ τοῦ α εἰς η ἔγημα. Thom. Mag. pag. 191. γῆμαι ex Libanio.

Εὑρίσκω; εὕρατο Dio Cass. p. 25. pro εὕρετο Demosth. p. 481, 2. εὑράμενος Analecta Brunck. T. II. p. 423. Hebr. 9, 12. ἀνευραμένη Heliodor. 10, 16. p. 483.

Phryn. p. 56. εὕρασθαι οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' εὑρέσθαι. Eustath. p. 1637. l. 38. εὕρασθαι ἄχρηστον. Nunnes. in Phryn. notat, εὕρασθαι legi apud Pausaniam. et Hoeschel. affert εὕρασθαι et εὑράμην ex Philon. ac εὕραιο ex Synes.

Suid. περιειλάμενος, περιειλησάμενος.

Μαρτυρέω; ἐπεμαρτυράμην Nehem. 13, 31. ἐπεμαρτύρατο Sirac. 46, 19.

Χέω; ἔχευα Hom. Ιλ. ξ. v. 436. ἐχευάμην Ιλ. σ. C
v. 24. ἐξέχεα Psal. 42, 4. ἐπεχεάμην Antiphan. apud Athen. p. 423. C. ἐξέχεας Aristoph. Thesmoph. 561. ἐξέχεε Lament. 4, 11. ἐξέχεαν Deut. 21, 7. ἔκχεον Psal. 35, 3. ἐκχέατε Ib. 62, 8. ἔγχεον Eurip. Cycl. v. 565. ἐγχεάτω Philem. apud Athen. p. 665. F. ἐγχέαιμι Aristoph. Acharn. 1054. ἐγχέαι Id. ibid. 1050. et Pac. 272. Antiphan. apud Athen. p. 641. F. ἐκχέητε Jerem. 7, 6. ἐκχέαι Rom. 5, 15. ξυγχέαι Thucyd. 5, 39. χέασθαι Aristoph. Vespp. 1015. ἐγχέας, ἐγχεάμενοι Xenoph. Cyrop. 1, 3, 8. 9. ἐγχεάμενος Aristoph. Vespp. 901. καταχέασα Id. Thesmoph. 494. ἐγχέασα Nicostrat.
apud Athen. p. 693. B. D

Phavor. in Φιλαμένη. ἔφιλα ἀόριστος κατὰ συγκοπήν.

Formatio Perfecti. 50

A
Attici in perfecto Actiuo assumunt *ο* characteristicam Medii loco *ε*: vt πέμπω; πέπομφα Isocr. epist. 8. extr. 2 Macc. 11, 32. πέπομφε Demosth. p. 104, 3. πεπόμφασι Thucyd. 7, 12. ἐκπεπομφότες Aeschin. p. 283. κλέπτω; κέκλοφας Aristoph. Plut. 372. κέκλοφε Demosth. p. 750, 22. κεκλοφέναι Lucian. tom. 1. p. 108. κεκλοφὼς Aristoph. Plut. 356. 369. λέγω; συνείλοχα Demosth. p. 522, 12. συνειλοχότες Plut. Vit. Pelop. c. 12. p. 284. B. τρέφω; ἀνατέτροφεν Andocid. p. 64. ed. Reisk.

Hort. Adon. ex Herodiano p. 194. ἡνίκα τὸ ῥῆμα δισυλλαβεῖ, καὶ παραλήγεται ὁ κοινὸς παρακείμενος τῷ ε, τότε Ἀττικοὶ
τρέπουσι τὸ ε εἰς ο, καὶ ποιοῦσιν ἴδιον παρακείμενον, οἷον κέκλο- B

φα, λέλοχα, πέπλοκα. Sic Phavor. in Κέκλοφα et Παρακείμενος. Hort. Adon. et Phavor. docent, διενήνοχα et ἐπενήνοθε esse Attica, vt πέπομφα, κέκλοφα. Sed sunt potius Perfecta media. Eustath. p. 207. l. 30. et Rudim. metr. Busb. in Anom. φέρω.

Attici sumunt ο pro η in verbis inusitatis λήχω, et πήθω; λέλογχε Dion. Hal. p. 159. l. 36. λελογχὼς 3 Macc. 6, 1. πέπονθα Aristoph. Plut. 857. Demosth. p. 1468, 1. πέπονθας Aristoph. Nubb. 1443. πέπονθε Hebr. 2, 18. Aristoph. Plut. 856. 551. πεπόνθαμεν Id. Aun. 1171. πεπόνθατε Thucyd. 6, 11. πεπόνθασι Id. 3, 68. Luc. 13, 2. πεπόνθοι Plat. p. 603. πεπονθέναι Aristoph.
C Nubb. 610. πεπονθὼς Id. Equu. 512. ἐπεπόνθειν Id. Eccles. 646. Demosth. p. 966, 14. Notandum est praeterea, in πέπονθα ν inseri; vti in κέχανδα Hom. Ιλ. ψ. v. 268. ἐκεχάνδειν Ιλ. ω. v. 192. Idem ν familiariter themati inseritur, cum verba vsitata ex inusitatis fiunt: λήβω λαμβάνω, λήθω λανθάνω, λήχω λαγχάνω, τεύχω τυγχάνω, δαρθέω δαρθάνω, ἐλάω ἐλαύνω, etc. Rudim. Metr. Busb. in Anom. χάζομαι. ἁμαρτέω ἁμαρτάνω, βάω βαίνω, μαθέω μανθάνω,
D etc. Rudim. Gr. Busb. p. 74. Sic ἐκφυγγάνω Hippoc. Sect. 5. p. 59. l. 36. a φεύγω. ἐρυγγάνω vsitatius in prosa quam ἐρεύγω. H. Steph. in Thes. ex Phrynicho p. 20.

Hort. Adon. λέλογχα καὶ πέπονθα τροπῇ τοῦ η εἰς ο, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, κέχανδα. Cf. Eustath. p. 1687. l. 11. Phavor. derivat πέπονθα a πονέω.

51 Lucian. in Soloecista p. 982. λέλογχα δὲ τὸ εἴ-
A ληχα —

Porro Attici accipiunt ω pro η in ῥήσσω, et ejus compositis; ἐῤῥώγασι Jos. 9, 13. ἐῤῥωγυῖαν Aristoph. Plut. 546. συνεῤῥώγει Dio Cass. p. 90. διεῤῥώγεσαν Appian. hell. civ. 4, 77. p. 325. l. 1. διεῤῥωγότα 1 Reg. 4, 12. ἀπεῤῥωγότας Hero-

E

Perfecta Passiua in -μμαι a Themate in -κω redduntur Attice per -σμαι; vt πέφασμαι, πεφασμένου Sophoc. Oedip. Tyr. v. 858.

Eustath. p. 1436. l. 53. μεμολυσμένος Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ μεμολυμμένος. Lege Suid. in ὑφήφασμαι. Nouvelle Methode p. 191. μεμάρασμαι, παρώξυσμαι, vnde μαρασμὸς, παροξυσμός. H. Steph. in Thes. affert μεμιασμένος ex Thucyd. Consule Bud. Comm. D
p. 294.

Augmentum. 53

Attici in verbis quibusdam ab α, ο, ω, ει, οι, ου A
incipientibus augmentum Syllabicum ε adjiciunt.

Gaza l. 2. de Indefin. 1. p. 165. Etymol. p. 351.

Ἄγνυμι. κατέαξε Aristoph. Vespp. 1427. Thucyd. 3, 89. κατέαξαν Johan. 19, 32. κατεάχθη Jerem. 48, 25. κατεάγην Aristoph. Vespp. 1419. Andoc. B
p. 9. l. 6. (p. 30.) κατέαγα Eurip. Cycl. v. 680. κατεαγὼς Plat. p. 320. ἁλίσκω. ἑάλωκα Xen. Cyrop. 2, 2, 14. ἑάλωκε Thucyd. 8, 23. ἑαλώκαμεν Himer. p. 33. ἑαλωκέναι Thucyd. 4, 115. Arrian. de Alexand. 2, 15. p. 42. ἑαλωκότας Demosth. p. 630, 9. 631, 1. 9. ἑαλωκυίας Esai. 30, 13. ἑαλώκει Dio Cass. p. 419. pro ἡλώκει Xenoph. Cyrop. 5, 5, 9. p. 33, 1. ἑάλων Plat. p. 29. ἑάλως Esai. 14, 10. ἑάλωσαν Jerem. 8, 9. Thucyd. 4, 48. ἅδω. ἕαδα Lucian. tom. 2. p. 564.

Ὁράω. ἑώρων Johan. 6, 2. Exod. 5, 19. Thucyd. C
2, 3. Demosth. p. 258, 16. ἑώρα Id. p. 1203, 15. ἑωρᾶτε Id. p. 630, 15. ἑωρᾶτο Id. p. 257, 11. Thucyd. 2, 102. ἑώρακα Johan. 1, 34. Gen. 46, 30. ἑώρακας Johan. 8, 57. Deut. 7, 15. ἑώρακε Luc. 1, 22. ἑωράκαμεν Joh. 3, 11. Num. 13, 33. ἑωράκατε Johan. 5, 37. Exod. 14, 13. Demosth. p. 1479, 21. ἑωράκασι Luc. 9, 36. Exod. 10, 6. Plat. p. 681. ἑωρακέναι Luc. 24,

25. Demosth. p. 970, 26. Aristoph. Plut. 1046. ἑωρακὼς Johan. 14, 9. Demosth. p. 309. 22. ἑωράκειν Plat. p. 577. ἑώραται Jud. 19, 30. παρεωρᾶσθαι Demosth. p. 655, 15. παρεωραμένος
D 3 Reg. 10, 3. ἑωράθη Dio Cass. p. 736.

Ὠθέω. ἐώθουν Aristoph. Pac. 636. ἐωθεῖτο Plut. Vit. Sertor. c. 21. p. 579. A. περιεώσμεθα Thucyd. 3, 57. ἐξεωσμένον 2 Reg. 14, 14. ἐξεώκει Plut. Vit. Brut. c. 42. p. 1003. F. ἔωσεν Plat. p. 1064. ἐξεώσθη Appian. bell. civ. 5, 109. p. 382.
54 l. 12. ἐώσαντο Plut. Vit. Coriolan. c. 9. p. 217.
A F. ἀπεώσαντο 4 Reg. 17, 19. διεωσάμην Demosth. p. 555, 18.

Phavor. ἐωσάμην, ἀπεωσάμην, διεωσάμην χωρὶς τοῦ ε λέγειν ἀναττικόν.

ὠνέομαι. ἐωνεῖτο Demosth. p. 1026, 5. ἐωνήμεθα Id. p. 970, 17. ἐωνημένος Id. p. 406, 11. 971, 18. ἐώνητο Id. p. 967, 23. ἐωνήθης Id. p. 1126, 6.

Εἴκω. ἔοικε Jacob. 1, 6. ἐῴκει Arrian. de Alexand. 1, 16. p. 15.

Οἴγω. ἀνοίγω triplici augmento interdum vtitur: ἀνέῳγον Xenoph. Anab. 5, 5, 10. ἀνεῴγοντο
B Thucyd. 4, 111. ἀνεῴγνυσαν Plut. Vit. Demetr. c. 34. p. 905. A. ἀνεῴγνυτο Id. Vit. Marcell. c. 11. p. 303. F. ἀνεῴγνυντο Eunap. p. 60. ἀνέῳκται, ἀνέῳκτο Xenoph. hist. Graec. 5, 1, 14. ἀνεῳγμένος Rom. 3, 13. ἠνεῳγμένον Apoc. 10, 8. ἀνέῳγε 1 Cor. 16, 9. ἀνεῳγότα Johan. 1, 51. ἀνεῳγόσι Plut. de tranquill. an. c. 19. p. 476. E. ἀνέῳξεν Johan. 9. 14. Aristoph. Vespp. 765. ἀνέῳξαν Thucyd. 2, 2. ἀνεῴχθη Luc. 1, 64. ἠνεῴχθη Apoc. 20, 12. Dio Cass. p. 736. ἀνεῴχθησαν Matth. 3, 16. ἠνεῴχθησαν Apoc. 20,

12. Dio Cass. p. 248. ἀνέῳχθῆναι Luc. 5, 21. ἀνεῷχθαι Plut. Vit. Coriolan. c. 8. p. 217. A.

Οὐρέω. ἐνεουρηκότας Aristoph. Lysistr. 403.

Biset. Ἀττικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ ἐνουρηκότας παρὰ τὸ ἐνουρεῖν.

Huc refer ἔολπα Hom. Ὀδ. φ. v. 317. ἐώλπειν Ἰλ. C
τ. v. 328. ab ἔλπομαι. ἔοργα Ἰλ. β. v. 272. ἐώργειν Ὀδ. δ. v. 693. a ῥέζω.

Reperitur augmentum Syllabicum in Futuro primo; vt κατεάξει Matth. 12, 20. ἀπεώσομαι 2 Reg. 21, 14. et 23, 27. in editione Rom.

Attici verborum ab α, ε, ο incipientium vocalem et consonam initiales repetunt; correpta, si verbum hyperdissyllabum fuerit, penultima.

Phav. in voce Παρακείμενος, et ἐρήρειστο, et ἀλήλιφα, et D
ἐδήδοκα, et ἀραρυῖαν. Diacon. in Hesiod. p. 200. et 211. Choeroboscus in Hort. Adon. p. 215. Gaza l. 2. de Indefin. 1. p. 165. Eustath. p. 1403. l. 46. Phryn. p. 12. in ἤλειπται, ὤμοκα, et κατώρυκται. Apollon. de Synt. p. 278. l. 11. Chrysolor. p. 34. ὀρώρυχα.

Αγω. ἤγαγεν Luc. 10, 34. ἠγάγετε Johan. 7, 45. 55
ἤγαγον Matth. 21, 7. ἀγάγετε Ibid. v. 2. συνα- A
γάγοι Appian. praefat. c. 8. p. 6. l. 17. ἀγάγω Antiphon p. 143. l. 13. ἀγάγῃ Act. 9, 2. ἀγάγωσι Marc. 13, 11. ἀγαγεῖν Johan. 10, 16. Thucyd. 2, 2. ἀναγαγὼν Luc. 4, 5. ἠγαγόμην Lys. p. 92. l. 17. προσαγαγοίμην Aristoph. Thesmoph. 856. προσαγάγοιντο Thucyd. 8, 25. ἀγάγηται Xenoph. de re equestr. 4, 1. ἀγαγέσθαι Thucyd. 8, 21. ἀναγαγόμενος Id. 8, 23. ἐπηγάγοντο Id. 2, 2.

ἀκούω. ἀκήκοα Gen. 23, 15. Act. 9, 13. ἀκήκοας, ἀκήκοε Deuter. 4, 33. ἀκηκόαμεν Job. 5, 27. Johan. 4, 42. Plat. p. 146. ἀκηκόατε Johan. 5, 37. B

Plat. p. 15. Demosth. p. 1128, 4. ἀκηκόασι Num. 14, 14. Rom. 15, 21. Plat. p. 14. ἀκηκοέναι Thucyd. 6, 93. ἀκηκοὼς Plat. p. 47. ἠκηκόειν Lucian. tom. 1. p. 98. Aristoph. Pac. 615. ἠκηκόεσαν Dio Cass. p. 652. ἀκηκόεσαν Id. p. 552.

ἀλείπτω. ἐξαλήλιπται Lucian. tom. 1. p. 412. ἐξαληλίφθω Id. tom. 2. p. 43. ἀληλιμμένοι Plut. Vit. Cimon. c. 16. p. 488. F.

ἀγείρω. ἀγήγερτο Appian. bell. Mithrid. c. 17. p. 119. l. 35.

ἄρω. ἄραρε Sophoc. Electr. v. 143. συναραC ρυῖαν Lucian. tom. 1. p. 653.

Ἐγείρω. ἐγήγερται Matth. 11, 11. ἐγηγερμένον Marc. 16, 14.

ἔδω. ἐδήδοκα H. Steph. in Thes. ex Athen. l. 12. ἐδηδοκέναι Lucian. tom. 2. p. 983. κατεδηδοκότας Aeschin. p. 191. (p. 184.) ἐδηδὼς Hom. Ἰλ. ρ. v. 542. ἐδήδοται Ὀδ. χ. v. 56. μετεδηδεσμένοι Plat. p. 82.

ἐλαύνω. ἐξελήλακεν Sophoc. Oedip. Col. v. 389. ἐξεληλακέναι Lucian. tom. 2. p. 244. ἐληλακὼς Herodian. 7, 5, 3. 7, 10, 8. ἐληλακότες Johan. 6, 19. ἐλήλατο Hom. Ἰλ. δ. v. 135. ἠλήλατο Ἰλ.
D ε. v. 400. ἐξεληλάκει Dio Cass. p. 95. ἐξεληλάσθαι Dion. Hal. p. 554. l. 41. ἐξεληλαμένον Appian. p. 96. l. 14. (Vol. III. p. 37. ed. Schweigh.) ἐληλασμένος Pausan. 4, 26. p. 137. l. 3.

56 ἐλέγχω. ἐλήλεγκται Antiphon p. 129. l. 17.
A ἐξεληλέγχθαι Plut. Vit. Demetr. c. 30. p. 903. B. ἐληλεγμένων Lucian. tom. 1. p. 24.

ἐλίσσω. ἐληλιγμένος Pausan. 10, 17. p. 335. l. 19. περιελειλιγμένον Id. 6, 19. p. 196. l. 44. περιειλιγμένοι Id. 9, 39. p. 312. l. 44.

ἐμέω. ἐμημεκὼς Lucian. tom. 1. p. 87.

ἐνέχω. ἐνήνοχα Gen. 31, 39. ἀπενηνόχασι Demosth. p. 833, 8. προσενήνοχας Appian. p. 352. (ed. Toll.) εἰσενήνεκται Lys. p. 155. l. 34. εἰσενηνόχει Plut. Vit. Pericl. c. 37. p. 172. D. εἰσενηνοχέναι Lys. p. 154. l. 30. Demosth. p. 825, 7. διενήνοχας Id. p. 1407, 18. ἐξενηνοχότος Id. p. 544, 19. παρεισενηνοχὼς Plut. Vit. Sull. c. 35. p. 474. B. μετενηνεγμένη Lucian. tom. 1. p. 629.

ἐρείδω. ἐρηρεισμένη Polemon p. 2. B

ἐρείπω. κατερήρειπτο Herodian. 8, 2, 10.

ἐλεύθω inusitatum. ἐλήλυθα Luc. 5, 32. Aristoph. Equu. 679. ἐλήλυθας Id. Plut. 967. Johan. 3, 2. ἐλήλυθε Marc. 9, 13. Aristoph. Rann. 1195. διεξελήλυθεν Demosth. p. 19, 17. εἰσεληλύθαμεν Demosth. p. 1296, 20. ἐξελήλυθα Aristoph. Plut. 966. ἐξεληλύθατε Luc. 7, 24. ἐξεληλύθασι 1 Johan. 4, 1. ἐληλύθει Johan. 6, 17. 3 Reg. 10, 12. Aristoph. Equu. 1303. εἰσεληλυθέναι Thucyd. 2, 3. ἐληλυθὼς Sophoc. Aj. v. 1334. ἐληλυθότα Act. 18, 2. εἰσεληλυθότες Demosth. p. 1297, 3.

Οζω. ὄδωδεν Plut. Vit. Cic. comparat. cum Demosth. c. 1. p. 886. D.

Hort. Adon. ὄδωδα pro ὄζωζα Dorice. C

ὄλλυμι. ὄλωλα Sophoc. Aj. v. 920. ἀπόλωλα Aristoph. Plut. 851. ἀπολώλεκα Aristoph. Nubb. 855. ἀπολωλέκασιν Isocr. adu. Philipp. c. 21. ἀπολώλειν Plat. p. 24. Demosth. p. 655, 11. ὀλωλέναι Aeschyl. Pers. v. 446. ἐξολωλέναι Aristoph. Pac. 411. ἀπολωλὼς Luc. 15, 32. ἀπολωλὸς Demosth. p. 120, 19. ἀπολωλεκὼς Aristoph. Plut. 858. Demosth. p. 655, 9. ἐξολωλότες Aristoph. Pac. 482.

ὄμνυμι. ὀμώμοκα Ezech. 6, 9. ὀμώμοκας Plat. p. 1215. ὀμώμοκε Demosth. p. 120, 2. ὀμωμόκαμεν 1 Reg. 20, 42. ὀμωμόκατε Demosth. p. 397, 14. ὀμωμόκεσαν Dio Cass. p. 807. ὀμώμοστο Heliodor. 2, 30. p. 115. ὀμωμοκέναι Demosth. p. 585, 17. ὀμωμοκότες Id. p. 654, 2. 1128, 2. Dinarch. p. 91. l. 44. (p. 11.) ὀμωμο-
D κόσι Plutarch. Lycurg. c. 29. συνωμομοσμένους Appian. bell. civ 5, 19. p. 270. l. 27. (vbi Schweighäuserus edidit συνωμοσμένους.)

ὄπτομαι. ὄπωπα Aeschyl. Eumen. v. 57.

ὀρύσσω. ἀνορωρύχθω Lucian. tom. 2. p. 679. κατορωρυγμένος Xenoph. Anab. 4, 5, 20. Demosth. p. 850, 6.

87 ὄρω. ὀρώρει Aristoph. Pac. 1286.

A Suid. ὑφήφασμαι Ἀττικῶς παρακείμενος ἀπὸ τοῦ ὑφάζω, ὕφασμαι, Ἀττικῶς ὑφήφασμαι τροπῇ τοῦ υ εἰς η. ἢ ἀπὸ τοῦ ὑφαίνω ὑφανῶ ὕφαγκα ὕφαμμαι· ἐπεὶ δὲ ἔθος ἔχουσιν Ἀττικοὶ πολλάκις ἐν τοῖς τοιούτοις ῥήμασι τρέπειν τὸ πρὸ μ σύμφωνον εἰς σ, γίνεται ὕφασμαι, et postea ὑφήφασμαι.

Attici praeteritis quorundam verborum a λ, μ incipientium ει loco augmenti praeponunt.

B Etym. p. 298. l. 50. docet, Iones juxta et Atticos sic formare perfectum.

Λαμβάνω. εἴληφα Apoc. 2, 27. Leuit. 7, 34. εἴληφας Apoc. 3, 3. Aristoph. Plut. 882. εἴληφε Apoc. 8, 15. Aristoph. Nubb. 1062. εἰλήφαμεν Plat. p. 147. Xenoph. Anab. 5, 5, 10. εἰλήφατε, Aristoph. Nubb. 1500. Thucyd. 1, 77. εἰλήφασι Id. 8, 27. εἴλημμαι Lucian. tom. 1. p. 21. εἰλῆψαι Dinarch. contra Demosth. p. 103. (p. 70.) εἴληπται Id. p. 99. (p. 40.) εἰλήφει Xenoph. Cyrop. 5, 5, 12. εἰλήφεσαν Demosth. p. 419, 25. εἴληπτο Dio Cass. p. 217. εἰληφέναι Demosth. p. 62, 24. ἀνειλῆφθαι Plut. Vit. Cat. min. c. 56.

p. 786. F. εἰληφὼς Matth. 25, 24. εἰληφότι C
Demosth. p. 421, 12. εἰλημμένω Aristoph. Plut. 455. εἰλημμένους Dinarch. p. 79. extr.

λαγχάνω. προείληχα Aristoph. Eccles. 1151. εἰλήχει Dio Cass. p. 45. Aristid. tom. 1. p. 64. Eunap. p. 132. εἰληχότες Demosth. p. 987, 22.

λέγω. διείλεγμαι Plat. p. 154. Isocr. adu. Philipp. c. 34. διείλεξαι Phalar. p. 42. διείλεκτο Dio Cass. p. 203. διειλέχθαι Plat. p. 417. διειλεγμένος Dinarch. p. 70. Xenoph. hist. Graec. 5, 4, 29. συνειλέχθαι Plut. vit. Eumen. c. 2. p. 583. E. συνειλοχότες Id. vit. Pelopid. c. 12. p. 284. B. ξυνειλεγμένον Thucyd. 2, 10. κατείλοχε Pausan. 10, 33. p. 351. l. 38.

Phav. ξυνειλέχθαι./εἴλεχα εἴλεγμαι εἰλέχθαι Ἀττικῶς.

Μείρομαι. καθείμαρται Lucian. tom. 1. p. 1037. D
εἵμαρτο Dion. Hal. p. 209. l. 7. εἱμάρθαι Appian. bell. civ. 2, 4. p. 209. l. 6. εἱμαρμένος Plat. p. 223.

Phav. εἵμαρμαι, μέμαρμαι κοινῶς, εἵμαρμαι Ἀττικῶς.

Illud etiam augmentum ει aliquando Indefinito primo 58
passiuo praefigunt; vt κατειλήφθη Johan. 8, A
4. παρειλήφθησαν Dion. Hal. p. 168. l. 3. διειλέχθην Isocrat. p. 261. διειλέχθη Dio Cass. p. 420. διειλέχθησαν Aesop. fab. 23.

Suid. ἐπειλέγη, κατειλέγη, συνειλέγη. quae Aem. Port. notat esse Attica et Poetica.

Attici augmentum Syllabicum Temporali augent; vt Βούλομαι. ἠβουλόμην Dion. Hal. p. 485. l. 56. B
ἠβούλου Plat. p. 455. ἠβούλετο Dan. 5, 19. Demosth. p. 534, 3. ἠβουλόμεθα Id. p. 13, 24. 1 Macc. 12, 14. ἠβούλοντο Esai. 1, 29. Xenoph. hist. Graec. 1, 1, 20. ἠβουλήθην 2 Johan. v. 12.

1 Reg. 24, 10. ἠβουλήθη Isocr. adu. Philipp. c. 62.

Δύναμαι. ἠδυνάμην Demosth. p. 1205, 6. Xenoph. Cyrop. 5, 5, 5. extr. ἠδύνατο Matth. 26, 9. Thucyd. 1, 3. Demosth. p. 419, 22. ἠδυνήθην 1 Corinth. 3, 1. Judic. 8, 3. ἠδυνήθη Isocr. adu. Philipp. c. 45. ἠδυνάσθην Psal. 40, 12. ἠδύναντο Gen. 45, 3.

Μέλλω. ἤμελλε Luc. 7, 2. Demosth. p. 1199. extr. ἤμελλον Arrian. de Alexandro 2, 8. p. 35.

C Πορεύομαι. ἠπορεύθησαν Xenoph. Anab. 4, 1, 11. (Thiem. et Zeun. ἐπορεύθησαν.)

Φοβοῦμαι. ἠφοβήθη Dio Cass. p. 21.

Φέρω. ἤφερες Aristoph. Pac. 5.

Reperiuntur apud Suidam ἠτίθετο, in voce ἀσκός· ἠμίαινε, in Δομετιανός· ἠμαράνθη, in ἐπεσφάλακεν. quae, modo codex mendo careat, esse Attica notat Aem. Port.

Hort. Adon. in voce ὀδωδή. αὐξήσεις ἐκ βραχέων μηκύνονται Ἀττικῶς· ὡς ἐν τῷ ἠβουλόμην, ἠδυνάμην, ἤμελλον. [Johann. Gramm. p. 367. ἡ Ἀτθὶς τῷ η ἀντὶ τοῦ ε κέχρηται, ὡς ὅταν λέγῃ, ἠδυνάμην, ἠβουλόμην. Cf. p 368. Etymol. p. 113. l. 2. τὸ ἤμελλον, ἤθελον, καὶ τὰ ὅμοια, Ἀττικῶς. Φιλοῦσι γὰρ μακρὰν ποιεῖν τὴν ἀρχὴν τῶν παρῳχημένων. *S.*] Phavor. ἐβουλόμην, ἐβουλήθην, ἐδυνάμην, ἐδυνήθην, πλειστάκις οἱ δοκιμώτατοι λέγουσι. κάλλιον γὰρ ἢ ἠβουλόμην, ἠβουλήθην. Alibi tamen dicit, ἠβουλόμην esse ὡς Ἀττικώτερον. sic et Suid. [Etiam Ionice dicitur ἠδυνάμην. etc. v. Herodot. 1, 10. Sic ἠπιστάμην Id. 3, 108. ἠπίστατο Id. 3, 74. Cf. infra p. 346. A. *S.*]

D Attici mutant Diphthongos proprias in improprias; vt ηὐδόκησα Luc. 3, 22. pro εὐδόκησα Matth. 3, 17. ηὐκαίρουν Marc. 6, 31. pro εὐκαίρουν Act. 17, 21. ηὐλόγει Marc. 10, 16. εὐλόγησε Hebr. 11, 21. ηὐδαιμόνησαν Xenoph. de rep. Laced. 1, 2. ηὕρισκον, εὑρίσκετο Id. Anab. 4, 4, 8. εὕρισκον Marc. 14, 55. ηὔξω Eurip. Iphig. Taur. v. 628. εὔξω Ibid. v. 21. ᾔδειν Joh. 1, 33. Gen.

59 A

18, 19. Aristoph. Vespp. 556. ᾔδεις Id. Nubb. 328. Deut. 8, 16. ᾔδει Matth. 24, 43. Gen. 19, 35. Thucyd. 5, 54. ᾔδειμεν Gen. 43, 7. ᾔδειτε Luc. 2, 49. Deut. 13, 13. ᾔδεισαν Marc. 14, 40. Deut. 8, 16. Demosth. p. 831, 13. (συνήδεσαν.)

Etym. p. 500. l. 25. παρ' ἡμῖν οὐ τρέπεται τὸ ε τῆς ει καὶ ευ· παρὰ δὲ Ἀττικοῖς πολλάκις τρέπεται. Phryn. p. 202. ηὐξάμην καὶ εὐξάμην, ηὐδόκουν καὶ εὐδόκουν. Nunnes. „Eustath. contra vulgi opinionem Attica esse dicit τὸ εὐξάμην, et alia hujusmodi; et magis vsitata quam ηὐξάμην, et caetera ejusmodi." Hoeschel. docet, Atticos iis indifferenter vti. Sic Plato in Symp. B εὐπόρουν, et in Protag. εὐλαβοῦντο. καθηῦδον idem ter in Symp. Hort. Adon. in voce ἀήδιζον. ηὐφράνθην λέγουσι καὶ ηὐχόμην, ἀλλ' ἐπεκράτησε κατὰ κοινὴν διάλεκτον ἡ ευ δίφθογγος μὴ τρέπεσθαι. Moeris p. 175. ἤμελλον, ἠβουλόμην, ἠδυνάμην, ηὐξάμην, διὰ τοῦ η. διὰ δὲ τοῦ ε, Ἑλληνικῶς.

Suid. affert ἤκει ἀντὶ τοῦ ἐῴκει ex Aristoph. Auu. 1298. vbi tamen habetur εἴκεν, vel ἦκεν. Sed Aem. Port. in Suid. ἤκει pro εἴκει Attice in plusquamperf. et repudiat lectionem ἦκεν, quae exstat in Aristophanis editione Aldina.

Attici aliquando in Perfecto primae consonae repetitionem negligunt; vt κατεγλωττισμένον Aristoph. Thesmoph. 138. *) καταγλωττισμέναις Eunap. p. 163. ἐβλάστηκα Eurip. Iphig. Aul. v. 594. C

Biset. in Aristoph. Thesmoph. 138. καταγεγλωττισμένον κατὰ τοὺς γραμματικοὺς κανόνας γραπτέον κοινῶς, ἀλλ' εὐφωνίας χάριν κατεγλωττισμένον λέγεται. Ἀττικοὶ δὲ πολλάκις, ὥς φησιν Εὐστάθιος (p. 759. l. 46.) γλυκείας ἀπηχήσεως ἕνεκεν ἀποσκευάζονται τὸ τῆς αὐξήσεως κατάρχον σύμφωνον, ὡς ἐν τῷ ἐβούλευκα, καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις. Idem obseruat Phauorin. in voce ἐκτῆσθαι; notatque κακοφωνίαν τοῦ ἐν παρακειμένοις διπλασιασμοῦ θεραπεύεσθαι διὰ ἀπελεύσεως τοῦ κατ' ἀρχὴν στοιχείου, οἷον ἔσπευκα, ἔφθακα, ἔζηκα. τοιαῦτα ἐβλάστηκε καὶ ἐχάλκευται κατὰ προφορὰν Ἀττικήν. τοιαῦτα καὶ τὸ εἴληχα, εἴληφα.

*) In ea voce non tantum primae consonae repetitio, sed et augmentum syllabicum ε negligitur Ionice. D

De Potentiali Modo.

60 Attici flectunt -οιμι -οις, etc. et -οῖμι -οῖς, etc. per
A -οίην -οίης, etc. -ῷμι -ῷς, etc. per -ῴην -ῴης, etc. -οίην -οίης, etc. per -ῴην -ῴης, etc.

Διαβαλλοίην Plat. p. 1287. πεποιθοίη Aristoph. Acharnn. 938.

Φανοίην Lucian. tom. 1. p. 20. σχοίη Plat. p. 26. Job. 18, 14. Demosth. p. 178, 17.

B Ἀδικοίην Plat. p. 760. ἀδικοίης Eurip. Iphig. Taur. v. 750. ἀδικοίη Xenoph. hist. Graec. 5, 3, 14. ἀδικοίημεν Eurip. Helen. v. 1016. ἀγνοοίη Dio Chrys. p. 6. αἰτοίη Aristoph. Equu. 510. Lucian. tom. 2. p. 439. δοκοίη Thucyd. 5, 79. ποιοίην Aristoph. Vespp. 347. (vbi Kuster. ποιοίμην.) ποιοίης Isocrat. secund. Epist. ad Phil. p. 409. (p. 723. ed. Lange.) ποιοίη Dio Cass. p. 99. πολιορκοίη Appian. p. 101. l. 23. (Vol. III. p. 57. ed. Schweighäuser.) εὐτυχοίης Sophoc. Oedip. Tyr. v. 1492. Aeschyl. Choeph. v. 1063. φιλοίη Heliodor. 1, 2. p. 6. φρουροίη Herodian. 4, 3, 13. φιλοσοφοίη Hesych. Miles. p. 11.

C Ἀγαπῴην Isocrat. Epist. p. 419. (p. 741.) ἀγαπῴη Plat. p. 504. ζῴην Aristoph. Nubb. 1257. Xen. Anab. 7, 2, 18. ζῴης Lucian. tom. 1. p. 229. ζῴη Plat. p. 71. Xenoph. memm. 2, 1, 1. ἐπιτιμῴημεν Isocrat. Areop. c. 19. p. 149. καταγελῴητε Xenoph. Cyrop. 4, 5, 17.

Ἀναβιῴην Aristoph. Rann. 178. ἀναβιῴη Philostrat. p. 633. βιῴη Id. p. 636. Plat. p. 349. βιῴητε Dio Cass. p. 577. δῴην Plut. Lacon. apophthegm. p. 235. D. δῴης Psal. 121, 5. δῴη Rom. 15, 5. Gen. 43, 14. Plat. p. 528. ἀποδῴη 2 Tim. 4, 14. συγγνῴη Aeschyl. Suppl. v. 223.
D ἁλῴη Phalar. Epist. p. 8. τολμῴη Xenoph. hist. Graec. 5, 3, 12.

Gaza l. 1. p. 77. οἱ ἐκ συναιρέσεως εὐκτικοὶ ἐνεργητικοὶ ἐνεστῶτες, τοῦ ληκτικοῦ -μι εἰς -ην τρεπομένου, προφέρονται· ποιοῖμι, ποιοίμην. καὶ τὰ τῶν πληθυντικῶν τρίτα πρόσωπα οὐ μόνον εἰς -εν λήγοντα ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς -αν. ποιοίησαν Id. l. 2. dicit id fieri ἔθει Αἰολέων p. 238. Etym. p. 664. l. 30. et Hort. Adon. in ἀλοίην. Ἀττικῶς. Sic Hort. Adon. p. 188. in voce Φιλοίημεν, et in voce ὄσσε, ἐκπεφευγοίην ex Sophoc. et τρεφοῖν pro τρεφοίην ex Eurip. vti et Etym. p. 764. l. 52. Apollon. Synt. p. 207. l. 30. περιπατοίης, εὔχομαί σε, περιπατεῖν.

Phavor. in ἐπισχοίην affert ἐροίην, λέξοιμι, ex Libanio de sua fortuna, tom. 2. p. 31. 61 A

Phavor. ἀγαπῴην Ἀττικῶς vel Ἰωνικῶς. vti et Hort. Adon. in ζῴη.

Hort. Adon. βιῴην pro βιοίην per ἐπέκτασιν Ἀττικὴν a βιῶμι. sic Etym. p. 294. l. 22. et Phavor. Sed Δωρικῶς vetus Grammaticus apud Suid. in βιῴη.

Phryn. p. 152. γαμῴη μὴ λέγε, ἀλλὰ γαμοίη, ὡς νοοίη (νοοίης Aristoph. Nubb. 1384.) φιλοίη. τὰ γὰρ τῆς πρώτης συζυγίας καὶ τρίτης τῶν περισπωμένων ῥημάτων εὐκτικὰ διὰ τῆς οι λέγεται, οἷον τελοίη (διατελοίη Thucyd. 1, 34.) τὰ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τῆς ῳ, οἷον νικῴη (Demosth. p. 55, 6.) γελῴη· (γελῴης Heliodor. 6, 1. extr. p. 264.) Hunc Phrynichi locum Phavorinus citat in γαμῴη. Phryn. p. 152. διδῴη καὶ διδῴης οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν εἶπε διὰ τῆς ῳ, ἀλλὰ διὰ τῆς οι. (ἀποδοίην Aristoph. Nubb. 1252. δοίης Id. Plut. 925.) Ὅμηρος δὲ τεκμηριοῖ, ἐὰν μὲν ὑποτακτικῶς χρῆται, διὰ τῆς ῳ λέγων, δῴη· (Ιλ. π. v. 88.) εἰ δὲ εὐκτικῶς, δοῖεν. (Οδ. ζ. v. 180.) ἐθαύμασα οὖν Ἀλεξάνδρου τοῦ Σύρου σοφιστοῦ, δῴη καὶ διδῴη λέγοντος ἐπὶ εὐκτικοῦ. at Phrynichum reprehendit Phauorinus in Διδῴη· ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ βιοὺς βιοίη βιῴη ἔθει Ἰωνικῷ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δοὺς δοίη δῴη. Thomas etiam Magister p. 225. Phrynichi censuram non probat, fatetur tamen, διδοίη et δοίη magis in vsu esse, quam διδῴη et δῴη. v. Pierson. ad Moer. p. 117. B

Phauor. in voce εἴπαισαν habet εἰπαίην Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ εἴπαιμι.

Occurrit in Bibliis mira vox δῴοι Gen. 28, 4. in editionibus Nobilii et Londin. Sed in Rom. Complut. Polygl. δῴη, et Ald. δώσει.

Verba in -μι vertunt -είμην -εῖο, etc. in -οίμην -οῖο, C etc. quod videntur mutuari a suo Themate inusi-

tato in -έω; vt διαθοίμην Heliodor. 6, 6. extr. p. 273. ἔνθοιτο Demosth. p. 910, 26. καταθοῖο Heliodor. 5, 12. p. 221. κατάθοιτο Demosth. p. 1401, 19. ἐπίθοιντο Xenoph. hist. Graec. 6, 5, 18. Thucyd. 6, 11. ξυνεπίθοιντο Id. 6, 10. παρατίθοιτο Xenoph. Cyrop. 8, 2, 2. ὑπεκτίθοιτο Id. ibid. 6, 1, 15. πρόοιντο Demosth. p. 311, 27.

Suid. in voce ἀποσκευάζοντες, habet ἀπόθοιτο. Aem. Port. ἀποθεῖτο dicendum videretur, ab ἀποθείμην. tamen Aristot. Rhet. l. 1. (c. 9. §. 36.) ὑπόθοιο, et Xenoph. hist. Graec. 6, 5, 18.
D ἐπίθοιντο quasi ab ὑποθέομαι et ἐπιθέομαι.

62 Flexio Personarum.

A

In Indicatiuo.

Singulariter.

B Attici contrahunt secundas personas -εσαι in -ῃ, -εσο in -ου, -ασο in -ω, -άεσαι in -ᾶσαι, -όεσαι in -οῦσαι, -ασαι et -ησαι in -ῃ; vt ἀπέρχῃ Matth. 8, 19. ἐγένου Luc. 19, 17. ηὔξω Gen. 31, 13. ἠπίστω Esai. 48, 8. Xenoph. hist. Graec. 3, 4, 9. κατακαυχᾶσαι Rom. 11, 18. ὀδυνᾶσαι Luc. 16, 25. ἀποξενοῦσαι 3 Reg. 14, 6. [1]) δύνῃ Esth. 6, 13. δύνῃ Subj. Job. 33, 5. Xen. memm. 3, 6, 14. ἐπίστῃ Num. 20, 14. [2]) μέμνῃ Hom. Ιλ. ο. v. 18,

C 1) Lege Hort. Adon. p. 39. Phryn. p. 158. δύνῃ ὑποτακτικῶς, οὐχ ὁριστικῶς. Thom. Mag. p. 252. δύναμαι, δύνασαι. δύνῃ δὲ οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν, εἰ καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ (80.) Tamen legitur ὁριστικῶς in Theocr. Id. 10. v. 2.

2) Eustath. p. 1003. l. 20. ἐκ τοῦ μέμνηαι συνῄρηται. Hort. Adon. et Etymol. in κάθῃ p. 484. l. 18. μέμνησαι, μέμνηαι, μέμνεαι, μέμνῃ. κάθησαι, κάθηαι, κάθεαι, κάθῃ. δύνασαι, δύνηαι, δύνεαι, δύνῃ.

Apud Aristophanem Plut. 45. occurrit ξυνίης Imperf. pro ξυνίεις (et sic legitur apud Suid.) a ξυν-

Gaza l. 1. p. 77. οἱ ἐκ συναιρέσεως εὐκτικοὶ ἐνεργητικοὶ ἐνεστῶτες, τοῦ ληκτικοῦ -μι εἰς -ην τρεπομένου, προφέρονται· ποιοῖμι, ποιοίμην. καὶ τὰ τῶν πληθυντικῶν τρίτα πρόσωπα οὐ μόνον εἰς -εν λήγοντα ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς -αν. ποιοίησαν Id. l. 2. dicit id fieri ἔθει Αἰολέων p. 238. Etym. p. 664. l. 30. et Hort. Adon. in ἀλοίην. Ἀττικῶς. sic Hort. Adon. p. 188. in voce φιλοίημεν. et in voce ὄσσε, ἐκπεφευγοίην ex Sophoc. et τρεφοῖν pro τρεφοίην ex Eurip. vti et Etym. p. 764. l. 52. Apollon. Synt. p. 207. l. 30. περιπατοίης, εὔχομαί σε, περιπατεῖν.

Phavor. in ἐπισχοίην affert ἐροίην, λέξοιμι, ex Libanio de sua 61
fortuna, tom. 2. p. 31. A

Phavor. ἀγαπῴην Ἀττικῶς vel Ἰωνικῶς. vti et Hort. Adon. in ζῴη.

Hort. Adon. βιῴην pro βιοίην per ἐπέκτασιν Ἀττικὴν a βιῶμι. sic Etym. p. 294. l. 22. et Phavor. Sed Δωρικῶς vetus Grammaticus apud Suid. in βιῴη.

Phryn. p. 152. γαμῴη μὴ λέγε, ἀλλὰ γαμοίη, ὡς νοοίη (νοοίης Aristoph. Nubb. 1384.) φιλοίη. τὰ γὰρ τῆς πρώτης συζυγίας καὶ τρίτης τῶν περισπωμένων ῥημάτων εὐκτικὰ διὰ τῆς οι λέγεται, οἷον τελοίη (διατελοίη Thucyd. 1, 34.) τὰ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τῆς ῳ, οἷον νικῴη (Demosth. p. 55, 6.) γελῴη· (γελῴης Heliodor. 6, 1. extr. p. 264.) Hunc Phrynichi locum Phavorinus citat in γαμῴη. Phryn. p 152. διδῴη καὶ διδῴης οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν εἶπε διὰ τῆς ῳ. ἀλλὰ διὰ τῆς οι. (ἀποδοίην Aristoph. Nubb. 1252. δοίης Id. Plut. 925.) Ὅμηρος δὲ τεκμηριοῖ, ἐὰν μὲν ὑποτακτικῶς χρῆται, διὰ τῆς ῳ λέγων, δῴη· (Ιλ. π. v. 88.) εἰ δὲ εὐκτικῶς, δοῖεν. (Οδ. ζ. v. 180.) ἐθαύμασα οὖν Ἀλεξάνδρου τοῦ Σύρου σοφιστοῦ, δῴη καὶ διδῴη λέ- B
γοντος ἐπὶ εὐκτικοῦ. at Phrynichum reprehendit Phauorinus in Διδῴη· ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ βιοὺς βιοίη βιῴη ἔθει Ἰωνικῷ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δοὺς δοίη δῴη. Thomas etiam Magister p. 225. Phrynichi censuram non probat, fatetur tamen, διδοίη et δοίη magis in vsu esse, quam διδῴη et δῴη. v. Pierson. ad Moer. p. 117.

Phauor. in voce εἴπαισαν habet εἰπαίην Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ εἴπαιμι.

Occurrit in Bibliis mira vox δῴοι Gen. 28, 4. in editionibus Nobilii et Londin. Sed in Rom. Complut. Polygl. δῴη, et Ald. δώσει.

Verba in -μι vertunt -είμην -εῖο, etc. in -οίμην -οῖο, C
etc. quod videntur mutuari a suo Themate inusi-

tato in -έω; vt διαθοίμην Heliodor. 6, 6. extr. p. 273. ἔνθοιτο Demosth. p. 910, 26. καταθοῖο Heliodor. 5, 12. p. 221. κατάθοιτο Demosth. p. 1401, 19. ἐπίθοιντο Xenoph. hist. Graec. 6, 5, 18. Thucyd. 6, 11. ξυνεπίθοιντο Id. 6, 10. παρατίθοιτο Xenoph. Cyrop. 8, 2, 2. ὑπεκτίθοιτο Id. ibid. 6, 1, 15. πρόοιντο Demosth. p. 311, 27.

Suid. in voce ἀποσκευάζοντες, habet ἀπόθοιτο. Aem. Port. ἀποθεῖτο dicendum videretur, ab ἀποθείμην. tamen Aristot. Rhet. l. 1. (c. 9. §. 36.) ὑπόθοιο, et Xenoph. hist. Graec. 6, 5, 18.
D ἐπίθοιντο quasi ab ὑποθέομαι et ἐπιθέομαι.

62
A

Flexio Personarum.

In Indicatiuo.

Singulariter.

B Attici contrahunt secundas personas -εσαι in -ῃ, -εσο in -ου, -ασο in -ω, -άεσαι in -ᾶσαι, -όεσαι in -οῦσαι, -ασαι et -ησαι in -ῃ; vt ἀπέρχῃ Matth. 8, 19. ἐγένου Luc. 19, 17. ηὔξω Gen. 31, 13. ἠπίστω Esai. 48, 8. Xenoph. hist. Graec. 3, 4, 9. κατακαυχᾶσαι Rom. 11, 18. ὀδυνᾶσαι Luc. 16, 25. ἀποξενοῦσαι 3 Reg. 14, 6. [1]) δύνῃ Esth. 6, 13. δύνῃ Subj. Job. 33, 5. Xen. memm. 3, 6, 14. ἐπίστῃ Num. 20, 14. [2]) μέμνῃ Hom. Ιλ. ο. v. 18,

C 1) Lege Hort. Adon. p. 39. Phryn. p. 158. δύνῃ ὑποτακτικῶς, οὐχ ὁριστικῶς. Thom. Mag. p. 252. δύναμαι, δύνασαι. δύνῃ δὲ οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν, εἰ καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ (80.) Tamen legitur ὁριστικῶς in Theocr. Id. 10. v. 2.

2) Eustath. p. 1003. l. 20. ἐκ τοῦ μέμνηαι συνῄρηται. Hort. Adon. et Etymol. in κάθῃ p. 484. l. 18. μέμνησαι, μέμνηαι, μέμνεαι, μέμνῃ. κάθησαι, κάθηαι, κάθεαι, κάθῃ. δύνασαι, δύνηαι, δύνεαι, δύνῃ.

Apud Aristophanem Plut. 45. occurrit ξυνίης Imperf. pro ξυνίεις (et sic legitur apud Suid.) a ξυν-

ἵημι, ξυνίην, et inusit. ξυνίεον, ξυνίεες, ξυνίεις,
et Attice ει in η mutata, ξυνίης. D

Sic Gerard. in Not.

Attici mutant -η secundam personam passiuorum in
-ει, constanter in verbis βούλομαι, οἴομαι, ὄψο-
μαι; vt βούλει Luc. 22, 42. pro βούλῃ Eurip. 63
Orest. v. 94. οἴει Job. 34, 12. ὄψει Matth. 27, 4. A
Exod. 6, 1. pro ὄψῃ Deut. 22, 4. Sic κατόψει
Eurip. Alcest. v. 836. βούλῃ, οἴῃ, et ὄψῃ, licet
magis analoga, sunt minus in vsu. vti notat Schol.
Aristoph. Plut. 40.

Ammon. de Differ. p. 31. βούλει ὁριστικὸν, βούλῃ διστακτικόν. Cf. Gaza 2, p. 194. βούλῃ in loco Euripidis Orest. allato interrogat. Johan. Grammat. p. 368. sq. τῶν εἰς η ληγόντων ῥημάτων ἐπὶ δευτέρου προσώπου παθητικοῦ, διὰ τῆς ει διφθόγγου. βούλει γὰρ, ἀντὶ τοῦ βούλῃ. ὅταν δὲ ᾖ ὑποτακτικόν· ἐὰν βούλῃ. ὅπως ἂν σὺ βούλῃ Xen. Cyrop. 5, 2, 3.

In reliquis Verbis haec terminatio rarior; vt παρέ-
ξει Luc. 7, 4. ἥσει Sophoc. Aj. v. 638. θρηνή-
σει ibid. v. 640. χαριεῖ Xenoph. Anab. 7, 6, 2. B

Hanc terminationem Biset. in Aristoph. Pac. 1234. et Hort. Adon. p. 33. docent ad veteres Atticos pertinere; at Suid. in voce ἅπτει ad recentiores.

Hujusmodi exempla apud Aristophanem abundant, quorum pauca hic adjicientur.

Ἀγωνιεῖ Equu. 685. αἰσθάνει Nubb. 802. ἀκούσει
Rann. 207. Βαδιεῖ Pac. 116. βουλεύει ibid. 58.
Γίνει Equu. 1085. γνώσει Rann. 995. Δέξει
Vespp. 1217. διαλέγει Eccles. 925. Ἐργάσει
Equu. 836. ἕξει Lysistr. 614. (in ed. Veneta. All.
ἥξει.) Θυμεῖ Rann. 592. Καταβήσει Vespp. 396.
κλαύσει Plut. 572. Λήψει Rann. 1267. λοιδορεῖ
Plut. 456. Μάχει Rann. 620. Ὀσφραίνει Plut.
897. Πεύσει ibid. 40. πυνθάνει ibid. 964. Σιω- C
πήσει Aqu. 226. Τύπτει Rann. 649. Ὑφαρπάσει

Nubb. 490. Φαίνει Plut. 632. Χαρίει Thesmoph. 1087. Ψεύδει Plut. 571. Ὠνήσει Eccles. 1026.

Lucian. Soloecist. p. 982. Ἀττικίζοντος δέ τινος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου —

[v. Gregor. p. 49. ibique Koen. qui inprimis laudat Valckenarium ad Eurip. Phoenn. v. 576. *S.*]

Attici secundis personis solent addere -θα paragogicum; vt ἔφησθα Demosth. p. 101. Dinarch. p. 50. Aristoph. Lysistr. 132. χρῆσθα Id. Acharnn.
D 778. ᾔδησθα Plat. p. 578. ᾔδεισθα Aristoph. Eccles. 547. Eurip. Cycl. v. 108. οἶσθα Deut. 9, 2. Sophoc. Aj. v. 1311. κάτοισθα Id. v. 592. Eurip. Alcest. v. 807. σύνοισθα Aeschyl. Choeph. v. 214.

Phryn. p. 100. ἔφης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὀλίγον, τὸ δὲ πλεῖστον ἔφησθα. Nunnes. „ἔφησθα Oratorum esse scribit Thom. Mag. (p. 397.) at εἴπησθα (Hom. Ιλ. υ. v. 250.) et ἐθέλησθα (Ιλ. α. v. 554.) Poetica."

64 Biset. in Aristoph. Acharnn. 778. τὸ χρῆσθα ἐστὶ δεύτερον
A πρόσωπον τοῦ παρατατικοῦ, παρὰ τὸ χρὴ, ἐχρῆν, κατ' ἀφαίρεσιν χρῆν, χρῆς, καὶ Ἀττικῶς, κατὰ πλεονασμὸν, χρῆσθα. Phauor. in voce εἴπησθα notat, quod αἱ προσθέσεις τῆς θα Αἰολέων εἰσί. Etym. p. 420. l. 14. ᾔδεισθα κατ' ἔκτασιν, Ἀττικώτερον διὰ τοῦ η ᾔδησθα, Εὔπολις. Hort. Adon. in voce οἶσθα. οἶδας, οἶδασθα, προσχηματισμῷ τῆς θα, Ἀττικῶς, καὶ συγκοπῇ Αἰολικῇ, οἶσθα.

In tertiis personis ν aliquando diphthongo ει additur; vt ᾔδειν Aristoph. Vespp. 556. ἤσκειν Hom. Ιλ. γ. v. 388.

B Schol. Aristoph. l. l. legit ᾔδει; sed Bisetus notat, ᾔδειν fieri, vti ἤσκειν ex ἤσκεεν per Crasin. (Eustath. p. 427. l. 46.) Christ. ᾔδει quam ᾔδειν mauult. Moschop. p. 143. ᾔδειν μετὰ τοῦ ν ἀντὶ ᾔδει, οἷον ἀπειλήφειν, καὶ προσήειν παρ' Ἀριστοφάνει, (Plut. 696. vbi v. Schol.) καὶ εἱστήκειν παρ' Ὁμήρῳ (Ιλ. ψ. v. 691.) Phauor. in ἀσκεῖν. ἤσκειν διὰ τοῦ ν γράφουσι παλαιοὶ μετὰ τὴν συναίρεσιν τοῦ ἤσκεε. v. Pierson. ad Moer. p. 173. 174. et Gregor. p. 50.

Plusquam-perfectum in tribus personis singularibus variat ει per η, ac primam tertiamque similiter per

η terminat; vt prima κεχήνη Aristoph. Acharnn. 10. Secunda ᾔδησθα Plat. p. 578. Tertia ᾔδη Hom. Ιλ. α. v. 70. παρειλήφη Appian. p. 159. l. 3. bell. Mithrid. c. 15. (sed Schweighäuserus C recte παρειλήφει) προσειλήφη Id. ibid. c. 116. p. 160. l. 7. (Schweigh. προσειλήφει.) -η in prima et tertia fit per Crasin Ionicorum finium -εα -εε, pro -ειν -ει.

Etym. p. 419. l. 13. Ἀθηναῖοι ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ καὶ ἐν τῷ τρίτῳ ᾔδη λέγουσι. Id. p. 386. l. 30. τὸ διαλυθὲν ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ συναιροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ᾔδη, πεποιήκη, κεχήνη Ἀριστοφ. Schol. Aristoph. Acharnn. 10. ἡ συναίρεσις τοῦ κεχήνη Ἀττική. συναλοιφὴ ἀντὶ τοῦ κεχήνεα. Hort. Adon. in ἐτετύφειν et ᾔδη. ᾔδη ἐγὼ, τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος· ᾔδη ἐκεῖνος, τῆς νέας. Idem Herodian. ibid. p. 198. vbi ἐπεποιήκην, ἐκεχήνην cum ν addito in prima persona; quod etiam notat Phauor. in voce ᾔδειν. πολλοὶ σὺν τῷ ν προφέρουσιν ᾔδην, ἐνενοήκην, ἐπεποιήκην. Suid. ἐπεπόνθη, ἑωράκη, ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθειν, ἑωράκειν. ἀπεῤῥώγην τὸ τρίτον πρόσωπον. Phauor. in ᾔδειν. παραδίδωσιν Ἡρακλείδης, ὅτι Ἀττικοὶ τοὺς ὑπερσυντελικοὺς ἐν τῷ η μόνῳ περατοῦσιν, ᾔδη λέγοντες καὶ ἐνενοήκη. καὶ οὕτω φησὶ Παναίτιος ἔχειν τὰς γραφὰς παρὰ Πλάτωνι καὶ Θουκυδίδῃ, ὃς κέχρηται τῷ τοιούτῳ D Ἀττικῷ ἔθει. Cf. infra p. 211. C.

Pluraliter. 65

Tertia persona verbi ἵημι contrahit Ionicum -έασι A in -ᾶσι vel -ασι; vt κατιᾶσι Pausan. 2, 18. p. 60. l. 37. et κατίασι Id. 9, 5. p. 285. l. 36. Plura exempla affert Sylburgius in Notis, p. 394.

In Plusquam-perfecto -εισαν fit -εσαν; vt ἑστήκεσαν Apoc. 7, 11. ᾔδεσαν Thucyd. 1, 72. συνῄδεσαν Demosth. p. 831, 13. ξυνῄδεσαν Xenoph. hist. Graec. 2, 3, 8. ἐγεγόνεσαν Plat. p. 1105. ἠκηκόεσαν Dio Cass. p. 652. B

Phryn. p. 58. ἠκηκόεσαν ἐρεῖς, ἀλλ' οὐ σὺν τῷ ι. et p. 76. οὐκ ἐδεδίεσαν, ἀλλ' ἐδέδισαν. ἐδείδισαν Hom. Ιλ. ε. v. 790. ἐδεδίεσαν Thucyd. 4, 55.

Etym. p. 386. l. 41. ἐτετύφεσαν κατὰ Ἴωνας καὶ Ἀττικούς. et p. 420. l. 10. ᾔδειμεν, ᾔδειτε, ᾔδεισαν, κατ' ἔλλειψιν ᾔδεμεν, ᾔδεσαν. Sic forsan Eurip. Bacch. v. 1343. ᾔδετε pro ᾔδειτε; nisi sit pro εἴδετε.

C *In Imperatiuo.*

Singulariter.

-ασο contrahitur in -ω; vt πρίω Aristoph. Nubb. 614. ἀποπρίω Id. Rann. 1258. ἐπίστω Sophoc. Oedip. Tyr. v. 672. ἀνίστω Aeschyl. Eumen. v. 133. ἐπανίστω Aristoph. Plut. 539.

Thom. Mag. p. 75. ἀνίστω Ἀττικοὶ, οὐκ ἀνίστασο. ex Libanii tom. 1. p. 824.

-ησο in -ου, vt κάθου Act. 2, 34. Marc. 12, 36.
D Psal. 110, 1. pro κάθησο Hom. Ιλ. β. v. 191.

-εσο vel -οσο in -ου; vt περίδου Aristoph. Nubb. 644.

Chrysol. p. 77. δόσο ἄχρηστον. δοῦ εὔχρηστον. Schol. Aristoph. δίδημι, δεύτερος ἀόριστος μέσος ἐδέμην, ἔδεσο, ἔδεο, ἔδου, καὶ τὸ προστακτικὸν δοῦ. at Biset. δίδωμι, ἐδόμην, ἔδοσο, ἔδοο, ἔδου, δοῦ, περίδου.

66 η vsurpatur pro -αθι vel -ηθι; vt [1]) ἐμπίπλη Ari-
A stoph. Auu. 1310. [2]) ἵστη Hom. Ιλ. φ. v. 313. ζῆ Eurip. Iphig. Taur. v. 699.

1) Schol. Ἀττικόν. ἦν γὰρ τὸ κοινὸν πίμπλαθι, ὡς ἵσταθι, ἀπὸ τοῦ πίμπλημι. ὅμοιον δέ ἐστι καὶ τὸ τῆ, πίε, (Ὀδ. ι. v. 347. ac Ὀδ. ε. v. 346. Ιλ. ξ. v. 219.) παρὰ τῷ Ποιητῇ. Ἀττικοὶ γὰρ τελείαν ἀποβολὴν τῆς -μι- ποιούμενοι πίμπλη καὶ ἵστη λέγουσιν, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆμι, τῆ. Sic Suid. et Phauor. in voce ἐμπίπλη. Suid. in v. τῆ habet etiam pluralem τῆτε ex Sophrone. Phauor. in voce ἔξει monet, id esse commune Aeolum et Atticorum.

2) Phauor. ἵστη. Ἀττικοὶ, ἐὰν μὴ χρήσωνται τῇ -θι παραλήξει, χρῶνται τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν παρατατικῶν ἐν τοῖς προστακτικοῖς, οἷον ἵστην, ἵστης, ἵστη. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι, ὅταν ἀποκοπὴ γίνοιτο τῶν εἰς -θι προστακτικῶν, ἐπαύξησις ἀκολουθεῖ· οἷον ἵσταθι, ἵστα, καὶ κατὰ ἔκτασιν, ἵστη. Sic Schol.

Aristoph. format Imperatiuum ἔξει (Nubb. 633.) εἶμι, ὁ παρατα- B τικὸς εἶν, εἷς, εἶ, vnde ἔξει. vel ἀπὸ τοῦ εἴω· οὗ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἶον, ἶες, ἶε, vnde ἔξιε, καὶ μετὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν, ἔξει. Sic Vrban. Gramm. p. 163.

Pluraliter.

-ντων pro -τωσαν; et -σθων pro -σθωσαν.

Phav. ἀγγελλόντων, οὗ ἀνάλυσις, ἔστωσαν ἀγγέλλοντες, ἢ ἔστωσαν ἀγγελλόντων. οἱ Ἀττικοὶ ἐλλείψαντες ἐν τούτοις τὸ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα, ἀρκοῦνται ταῖς μετοχαῖς εἰς γοργὴν σημασίαν, καὶ φράζουσι τὰς πληθυντικὰς γενικὰς ἀντὶ προστακτικῶν. Gaza l. 2. p. 226. τυπτόντων ἀντὶ τοῦ τυπτέτωσαν κατὰ συγκοπὴν ἔοικε γεγονέναι, καὶ μεταβολὴν τῆς παραληγούσης εἰς μακράν· ὅτι τὰ τρίτα τῶν πληθυντικῶν ἐσχατοσυλλαβοῦντα τῷ τ, μακρᾷ C ὅπως οὖν παραλήγει. Etym. p. 6. l. 55. Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν προστακτικῶν τῶν ἀπὸ ὁριστικῶν γινομένων τῶν μὴ ἐχόντων τὸ μ κλιτικὸν τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ὁμοφώνως ποιοῦσι τῇ γενικῇ τῶν ἰδίων μετοχῶν· ὡς ἀγγελλόντων, τυπτόντων. ἐπὶ δὲ τῶν ἐχόντων τὸ μ κλιτικὸν, τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ὁμοφώνως ποιοῦσι τῷ τρίτῳ τῶν δυϊκῶν, τυπτέσθων. Sic Schol. Aristoph. Nubb. 438. Ἀττικὴ δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις. Sic Gaza l. 2. p. 226. 229. Thom. Mag. p. 922. Phauor. in χρήσθων affert λεγέτων pro λεγέτωσαν. et Suid. δράτων (leg. δρώντων) pro δράτωσαν.

In Voce Actiua.

Praes. -όντων pro -έτωσαν; κωλυόντων Thucyd. 8, 18. γραφόντων Lucian. tom. 2. p. 820. σωζόντων Sophoc. Aj. v. 671. D λεγόντων Aristaen. Epist. p. 58.

-ώντων pro -άτωσαν; βοώντων Aristoph. Acharnn. 185. γελώντων Sophoc. Aj. v. 981. δρώντων Aristoph. Nubb. 452.

-ούντων pro -είτωσαν; ἐπιτελούντων Plat. 67 p. 961. λυπούντων Xenoph. Cyrop. 3, A 3, 23. ἐξορκούντων Thucyd. 5, 47.

-άντων pro -άτωσαν; κιρνάντων Athen. ex Ione Chio p. 463. B.

-όντων pro -ότωσαν; παραδιδόντων Plat. p. 930.

-ύντων pro -ύτωσαν; ὀμνύντων Thucyd. 5, 18.

B Indef. 1. -άντων pro -άτωσαν; ἐπιμεινάντων Aristoph. Nubb. 196.

Biset. ἀντὶ τοῦ ἐπιμεινάτωσαν, Ἀττικόν.

Indef. 2. -έντων pro -έτωσαν; παραθέντων Aristoph. Nubb. 455. καταθέντων Thucyd. 5, 47.

Biset. δρώντων καὶ παραθέντων Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ δράτωσαν, παραθέτωσαν.

-όντων pro -ότωσαν; ἀποδόντων Thucyd. 5, 18.

-όντων pro -έτωσαν; εἰσαγαγόντων Plat. p. 961.

C -σθων pro -σθωσαν.

In Voce Passiua.

Praes. δικαζέσθων Aristoph. Nubb. 1140. ἐνεχέσθων Demosth. p. 1069, 9. χρήσθων Thucyd. 5, 18. διαιτάσθων Plat. p. 862. φοβείσθων Id. p. 972. ζημιούσθων Id. p. 865.

Perf. παρακεκλήσθων Plat. p. 950.

D In Voce Media.

Indef. 1. ποιησάσθων, θεασάσθων Plat. p. 628.

68 *In Potentiali.*

A Terminationes -οιήτην -οίημεν -αίημεν -είημεν -είητε perdunt η penultimam; et -είησαν fit -εῖεν; vt δοῖεν Plat. p. 1230. -οίησαν -είησαν fiunt

-οῖεν -εῖεν; vt [1]) ἀντιδοίτην Aristoph. Thesmoph. extr. γνοῖμεν Plat. p. 446. [2]) φαῖμεν Id. p. 520. ξυμβαῖμεν Eurip. Phoenn. v. 603. [3]) ἐξωθεῖμεν Eurip. Iphig. Taur. v. 1025. φανεῖμεν Aeschyl. Pers. v. 788. Plat. p. 953. θεῖμεν Id. p. 891. διακρινθεῖτε Hom. Ιλ. γ. v. 102. δυνηθεῖεν Demosth. p. 1402, 25. πεμφθεῖεν Dio Cass. p. 408. B συλλεγεῖεν Xenoph. Anab. 7, 6, 5. [4]) καλεῖεν Antonin. Liberal. c. 15. p. 126.

1) Biset. κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ἀντιδοίην. τινὲς νομίζουσιν, ὡς τὸ χρυσυοίτην, χρυσοίτην, οὕτω καὶ τὸ ἀντιδοοίτην, ἀντιδοίτην. παρὰ τὸ ἀντιδόω. Chrysol. p. 76. τοῦ διδοίην εὐκτικοῦ ἐνεστῶτος τὰ δυϊκὰ, καὶ τὰ πληθυντικὰ βέλτιον διδοῖτον διδοίτην καὶ διδοῖμεν ἀπὸ τοῦ περισπωμένου λέγειν.

2) Suid. Phauor. φαῖμεν, Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ φαίημεν.

3) Phauor. in βλαβεῖμεν. οἱ Ἀττικοὶ τοῖς πληθυντικοῖς τῶν εὐκτικῶν βαρυτόνων τε καὶ περισπωμένων καὶ τῶν εἰς -μι παραληγομένοις τῷ η, ἀποβάλλουσιν αὐτό. οἷον τυφθεῖμεν, βαῖμεν. πλὴν φυλάττεσθαι δεῖ τὸ κακόφωνον, ἔνθα ἂν τύχῃ· ὡς ἐπὶ τοῦ βαῖτε, σταῖτε, καὶ τῶν ὁμοίων. Phauor. in εἶτε. ἡ ἀρχαία Ἀτθὶς τὰ εὐκτικὰ συγκόπτει κατ' ἔξαρσιν μιᾶς συλλαβῆς, κοσμηθεῖμεν, διακρινθεῖμεν, λέγοντες. Hort. Adon. in voce εἶεν, haec syncope Aeolica vocatur.

4) Munkerus sic legit (nam in textu est καλῷεν) pro καλείησαν Indef. 2. a καλέω. C

In Indefinito primo vertuntur -αις -αι -αιεν in -ειας -ειε -ειαν.

Haec flexio vocatur Aeolica; Gaza p. 217. Chrysol. p. 36. Phauor. et Hort. Adon. et Etym. in τίσειαν p. 760. l. 16. Hort. Adon. in ἀποσφήλειεν, refertur ad Iones. at Hort. Adon. in τίσασθαι. τῷ πρώτῳ προσώπῳ τίσεια χρῶνται οἱ Αἰολεῖς· τοῖς δὲ λοιποῖς προσώποις ἡ κοινὴ συνήθεια καὶ διάλεκτος, ὡσαύτως καὶ τῷ τρίτῳ τῶν πληθυντικῶν. Similiter Gregor. p. 283. sq.

βλέψειας Aristoph. Equu. 851. ποιήσειας Dio Cass. p. 561. [καταναοήσειας Isocr. adu. Philipp. c. 50. φράσειας Aristoph. Auu. 121. ψέξειας Plut. adu. Stoicos c. 12. p. 1065. D. S.] ποιήσειε De-

mosth. p. 1471, 14. Xenoph. Cyrop. 1, 5, 2. [ἀπώσειε Plut. adu. Stoicos c. 12. p. 1064. E. θαυμάσειε Id. de def. oracul. c. 23. p. 423. A. Id. de solert. animm. c. 10. p. 966. E. Demosth. p. 1405, 14. εἰκάσειε Id. p. 1404, 17. ἐπιτιμήσειε Id. p. 296, 25. πράξειεν Id. p. 302, 2. δόξειεν Id. p. 306, 1. τελευτήσειε Id. p. 308, 1. καταφρονήσειε Isocr. paneg. c. 7. ὁμολογήσειε ibid. c. 27. ἐπιθυμήσειεν ibid. c. 33. ἀπολέσειεν ibid. c. 34. παραινέσειε Id. adu. Philipp. c. 29. βλάψειεν, ὠφελήσειεν, ποιήσειεν, καταστήσειεν, ἀγανακτήσειε, μισήσειεν Id. ibid. c, 31. τολμήσειεν ibid. c. 32. 37. *S.*] ποιήσειαν Luc. 6, 11. Thucyd. 8, 49. πράξειαν Demosth. p. 1403, 2.
D ψηλαφήσειαν Act. 17, 27. [πολεμήσειαν Xen. hist. Graec. 7, 1, 24. φθάσειαν et ἐξαναγκάσειαν Thucyd. 8, 95. καταγελάσειαν Isocr. paneg. c. 44. ἀναγκάσειαν Id. Archid. c. 41. τρέψειαν Demosth. p. 522, 23. *S.*]

---

69 PARTICIPIVM.

A Perfectum in -ὼς pro -ηκὼς, si per crasin fiat, flectitur -ὼς -ῶσα -ώς. Gen. -ῶτος, etc. Si per syncopen, -ὼς -υῖα, etc. vt ἑστῶσα Johan. 8, 9. ἑστώσας Xenoph. cyneg. 9, 17. τεθνεώσας Aesop. fab. 150. p. 40. vbi tamen variat lectio.
B *) τὸ ἑστὼς Marc. 13, 14. ἑστῶτος Apoc. 10, 8. Sophoc. Oedip. Tyr. v. 573. ἑστῶτα Luc. 5, 2. πεπτῶτα Sophoc. Aj. v. 843. εἰδυῖα Marc. 5, 33.

*) In editione R. Steph. ann. 1550. et 1549. ἑστός. Sed R. Steph. 1551. et R. Steph. 1569. et H. Steph. 1565. et Typogr. Reg. 1642. ἑστώς.

Phauor. ἑστῶσα ἀντὶ τοῦ ἑσταυῖα, μεμῶσα ἀντὶ τοῦ μεμαυῖα. μετοχαὶ γὰρ αἱ δεχόμεναι πάθος ποιοῦσι τὸ θηλυκὸν διὰ

Ἐχθὲς Gen. 31, 5. Demosth. p. 424, 18. Aristoph. Pac. 196. pro χθὲς Id. Rann. 758. Act. 7, 28. Gen. 31, 2.

Biset. ἐχθὲς ἀντὶ τοῦ χθές. [Scilicet plerique grammatici formam χθὲς dicunt Atticam esse, vt Apollonius Dyscol. apud Koen. ad Gregor. p. 210. ex Tryphone, Etymol. p. 405. l. 22. Moeris p. 402. alii Ionibus eam tribuunt, vt Gregor. l. l. alii et χθὲς et ἐχθὲς probant, vt Thom. Mag. p. 913. *S.*]

Τήμερον Aristoph. Plut. 232. τήμερα Id. Nubb. 699.

Schol. Nubb. 699. citat τήμερα etiam ex Ὁλκάσιν. Suid. deriuat a τήμερος, i. e. σημέρινος.

πρῴ Aristoph. Auu. 129. πρῷ Id. Eccles. 290. B

Schol. Eccl. 290. ἀντὶ τοῦ πρωΐ. Cf. Timaei lexicon Platon. in h. v. ibique Ruhnken.

Phot. ex Hellad. Chrestom. p. 1595. (p. 24. ed. Meurs.) μέχρι καὶ ἄχρι χωρὶς τοῦ σ, Ἀττικόν· μετὰ τοῦ σ, Ἰωνικόν.

Phryn. p. 6. μέχρις καὶ ἄχρις σὺν τῷ σ, ἀδόκιμα. μέχρι δὲ καὶ ἄχρι λέγε. Nunnes. „Thomas (p. 135.) scribit, Thucydidem semper haec aduerbia adhibuisse in oratione extrito σ, etiamsi vocalis sequeretur, [tamen in Thucyd. 1, 30. μέχρις οὗ — Bud. in Comm. p. 970. ex Plut. Pomp. c. 13. p. 625. B. ἄχρι οὗ — Sed H. Steph. in Thes. tom. 1. p. 909. suspicatur legendum ἄχρις οὗ — Atque sic edidit Hutten. Cf. Id. vit. Cic. c. 43. p. 883. A.] cum ceteri scriptores vitandi hiatus causa addant σ. at Thucydides magno studio conquirit hiatus istos vocalium." (συγκρούσεις φωνηέντων Hermogen. p. 299. ὁ Θουκυδίδης — ἐπὶ τὸ τραχύτερον μᾶλλον, καὶ τὸ σκληρότερον Id. p. 511.) Ammon. de Simil. p. 27. ἄχρι χωρὶς τοῦ σ χρονικὸν ἐπίῤῥημα. Omnino v. Verheyk, excurs. in dialectos Antonini Liberalis p. 294. sq.

Lucian. in Soloec. p. 982. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, C καλὸν ἔφη τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσι. ὁ γὰρ Πλάτων εἴςτοτε λέγει.

Phryn. p. 14. et 206. ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιῤῥήμασιν οὐ συντάττουσι τὰς προθέσεις. Sic Phauor. in ἐξ ἐκείνου. Phryn. p. 48. ἀπόπαλαι καὶ ἔκπαλαι ἀμφοῖν δυσχέραινε. ἐκ παλαιοῦ γὰρ χρὴ λέ-

Phryn. p. 108. σμῆγμα ἀνάττικον, Ἀττικὸν σμῆμα. σμῆγμα Esth. 2, 3. Susan. v. 17. Athen. p. 409. C. Antiphan. ibid. D. H. Steph. in Thes. affert σμῆμα ex Ath.

Participiale; vt εἱμαρμένη. Plut. de aud. poet. c. 5. T. II. p. 23. C. D.

C

PARTICVLAE.

ADVERBIVM.

Adverbia desinentia in -ι.

vel addito ι; vt νυνὶ Rom. 3, 21. Thucyd. 5, 47. Plat. p. 4. Demosth. p. 65, 15. Aristoph. Rann. 278. οὑτωσὶ Id. Plut. 591. Demosth. p. 63, 23. ἐντευθενὶ Aristoph. Auu. 10. Vespp. 985. ἠνὶ Id. Plut. 75. νυνμενὶ Id. Auu. 448.

vel mutato finali α in ι; vt ἐνταυθὶ Demosth. p. 185, 5.

vel ε in ι; vt ὡδὶ Aristoph. Plut. 291. Auu.
D 1327. Demosth. p. 57, 6. ἐνθαδὶ Aristoph. Plut. 54.

vel ο in ι; vt δευρὶ Aristoph. Nubb. 694. Demosth. p. 1426, 18.

in -η; vt τίη Aristoph. Nubb. 753. ὁτιὴ ibid. v. 754. δηλονοτιὴ Id. Plut. 48.

De his v. omnino Eustath. p. 45. l. 2. apud quem est, praeter νυνγαρὶ, etiam νυνμενὶ, vt apud Gregor. p. 56. vbi v. Koen. Ab Joh. Grammat. p. 366. affertur item πρινί.

71 in -χί; vt ναιχὶ Sophoc. Oedip. Tyr. v. 702. οὐ-
A χὶ Matth. 5, 46.

Phavor. in ἐπεκτάσεις. ναιχὶ, οὐχὶ, Ἀττικῶν.

Ἐχθὲς Gen. 31, 5. Demosth. p. 424, 18. Aristoph. Pac. 196. pro χθὲς Id. Rann. 758. Act. 7, 28. Gen. 31, 2.

Biset. ἐχθὲς ἀντὶ τοῦ χθές. [Scilicet plerique grammatici formam χθὲς dicunt Atticam esse, vt Apollonius Dyscol. apud Koen. ad Gregor. p. 210. ex Tryphone, Etymol. p. 405. l. 22. Moeris p. 402. alii Ionibus eam tribuunt, vt Gregor. l. l. alii et χθὲς et ἐχθὲς probant, vt Thom. Mag. p. 913. *S.*]

Τήμερον Aristoph. Plut. 232. τήμερα Id. Nubb. 699.

Schol. Nubb. 699. citat τήμερα etiam ex Ὁλκάσιν. Suid. deriuat a τήμερος, i. e. σημέρινος.

πρῷ Aristoph. Auu. 129. πρῷ Id. Eccles. 290. B

Schol. Eccl. 290. ἀντὶ τοῦ πρωΐ. Cf. Timaei lexicon Platon. in h. v. ibique Ruhnken.

Phot. ex Hellad. Chrestom. p. 1595. (p. 24. ed. Meurs.) μέχρι καὶ ἄχρι χωρὶς τοῦ σ, Ἀττικόν· μετὰ τοῦ σ, Ἰωνικόν.

Phryn. p. 6. μέχρις καὶ ἄχρις σὺν τῷ σ, ἀδόκιμα. μέχρι δὲ καὶ ἄχρι λέγε. Nunnes. „Thomas (p. 135.) scribit, Thucydidem semper haec aduerbia adhibuisse in oratione extrito σ, etiamsi vocalis sequeretur, [tamen in Thucyd. 1, 30. μέχρις οὗ— Bud. in Comm. p. 970. ex Plut. Pomp. c. 13. p. 625. B. ἄχρι οὗ— Sed H. Steph. in Thes. tom. x. p. 909. suspicatur legendum ἄχρις οὗ— Atque sic edidit Hutten. Cf. Id. vit. Cic. c. 43. p. 883. A.] cum ceteri scriptores vitandi hiatus causa addant σ. at Thucydides magno studio conquirit hiatus istos vocalium." (συγκρούσεις φωνηέντων Hermogen. p. 299. ὁ Θουκυδίδης — ἐπὶ τὸ τραχύτερον μᾶλλον, καὶ τὸ σκληρότερον Id. p. 511.) Ammon. de Simil. p. 27. ἄχρι χωρὶς τοῦ σ χρονικὸν ἐπίῤῥημα. Omnino v. Verheyk. excurs. in dialectos Antonini Liberalis p. 294. sq.

Lucian. in Soloec. p. 982. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, C καλὸν ἔφη τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσι. ὁ γὰρ Πλάτων εἴστοτε λέγει.

Phryn. p. 14. et 206. ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιῤῥήμασιν οὐ συντάττουσι τὰς προθέσεις. Sic Phauor. in ἐξ ἐκείνου. Phryn. p. 48. ἀπόπαλαι καὶ ἔκπαλαι ἀμφοῖν δυσχέραινε. ἐκ παλαιοῦ γὰρ χρὴ λέ-

γειν. Legimus ἔκτοτε Apollodor. 1, 9, 22. extr. Aesop. fab. 145. Geopon. 11, 2, 3. 11, 17, 3. ἀπότοτε Matth. 26, 16. Eccles. 8, 12. Schol. Apoll. Rhod. 1, 517. ἀπὸ ἄνωθεν Matth. 27, 51. ἔκπαλαι 2 Pet. 3, 5. ἴσασι Phalar. Epist. p. 47. Brunck. analectt. T. III. p. 247. [Omnino de his et similibus legi potest disput. nostra II. de dialecto Alexandrina p. 19—21. *S.*]

PRAEPOSITIO.

D Ἐς Thucyd. 1, 6. pro εἰς. et in compositis; vt ἐσβάλλει Thucyd. 1, 46.

Phot. ex Chrestom. Hellad. p. 1588. (p. 15. ed. Meurs.) ἀναλογώτερον ἀντὶ τῆς εἰς τὸ ἐς λέγειν.

72 Ἐνὶ Hom. Ιλ. α. v. 297. pro ἐν.

A Ξὺν Thucyd. 1, 12. Aristoph. Plut. 114. pro σύν. Et in compositis; vt ξύμμαχοι Aristoph. Plut. 218. Thucyd. 3, 95. ξυνθήκας Id. 5, 47. ξυνέγραψε Id. 1, 1. ξύμπαντες Id. 1, 3. ξύμβασις Xenoph. hist. Graec. 7, 4, 11. δυσξύμβολος, εὐξύμβολος Id. memm. 2, 6, 3. et 5.

Lucian. in Judic. voc. μαρτυρεῖτέ μοι μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ Ξ πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον.

Suid. Ξὺν Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ σὺν, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὅμοια. οὕτω καὶ οἱ παλαιοὶ πάντες. Cf. supra p. 3. B.

B Προ- et ε- in compositis fit πρου-; vt προὔργου Aristoph. Plut. 623. προὔβη Thucyd. 1, 25. προυβαλόμην Demosth. p. 523, 21. προὔδωκαν Id. p. 472. extr.

Cf. supra p. 14. D.

Sic προ- et -ω; vt προὔφειλες Aristoph. Vespp. 3.

προ- et -ὁ; vt προὐμόσας Aeschyl. Agam. v. 1205.

προ- et -ἑ fit πρὀὐ-; vt πρὀὔστη Sophoc. Aj. v. 1155.

προ- et -ὁ fit φρου-; vt *) φροῦδος Aristoph. Nubb. 720. Eurip. Med. v. 722. φρούριον Herodian. 2, 11, 9. φρουρὸς Thuc. 4, 110. φρουρᾶς Aristoph. Nubb. 719. φρουρῶ C
2 Corinth. 11, 32.

προ- et -αὐ fit πρωὐ; vt πρωὐδᾷν Aristoph. Auu. 557.

προ- et -οἰ fit φροι-; vt **) φροίμιον Aeschyl. Agam. v. 1225. φροιμίοις Eurip. Phoenn. v. 1357.

*) v. Moer. p. 383. et ibi Pierson.

**) v. Moer. p. 382.

CONIVNCTIO.

Μενὶ Aristoph. Auu. 448. pro μέν. δαὶ Id. Plut. D
156. Xenoph. Cyrop. 5, 1, 4. Eurip. Iphig. Aul. v. 1444. pro δέ. ὁδιὴ Aristoph. Nubb. 754. pro ὅτι.

SYNTAXIS. 73

A
Quae ad Syntaxin Atticam spectant, juxta Figurarum ordinem redigentur.

ELLEIPSIS.

Nominis Substantiui; vt ὁ νοῦς δ' ἐν Κλωπιδῶν B
Aristoph. Equu. 79. subauditur φυλῇ. ἐν ἀ-

φυειοῦ πατρὸς Hom. Ἰλ. ζ. v. 47. subauditur δόμῳ.

Eustath. p. 623. l. 15. p. 718. l. 20. De elleipsi dictionum lege Rud. Graec. Busb. p. 303.

ἔτει τῆς Ἀριστοδήμου Pausan. 4, 11. p. 121. l. 23. subaud. βασιλείας. πρὸ τῆς ἐν Λεύκτροις Id. 1, 13. p. 12. l. 26. subaud. μάχης.

μὰ τὸν Aristoph. Rann. 1421.

C Schol. ἐλλειπτικῶς ὀμνύει. καὶ οὕτως ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχαίοις, ἐνίοτε μὴ προστιθέναι τὸν θεὸν εὐλαβείας χάριν.

ποιησόμενοι Thucyd. 3, 15. subaud. τὴν ἐσβολὴν Schol.

Adjectiui; vt ἐπὶ χρόνον Luc. 18, 4. pro πολλὸν ἐπὶ χρόνον Hom. Ὀδ. ο. v. 493. διὰ χρόνου Xen. 1, 4, 28. et statim δι' ὀλίγου. ἀνθρώπων Thucyd. 2, 25. Schol. λείπει πολλῶν.

Pronominis; vt ῥιπτοῦσιν εἰς τὴν θάλασσαν Xenoph. Cyneg. 9, 20. subaud. ἑαυτούς. Eurip. Phoenn. 21. ἡδονῇ δούς. Schol. ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν δούς.

D Verbi Infiniti; vt ἀφεὶς τὸ εἰς τὴν Χίον Thucyd. 8, 41. subaud. πλεῖν.

Aduerbii; vt δικαιοσύνης Joseph. p. 14. l. 5. subaud. ἕνεκα.

τῆς τύχης Xenoph. Cyrop. 2, 2, 1. subauditur φεῦ. [Sed Gregor. de dialectt. p. 58. Ἀττικὸν τὸ λέγειν τοῦ θράσους, ἀντὶ τοῦ ὢ τοῦ θράσους (cf. Philostrat. p. 847. et 849. ed. Olear.), καὶ τῆς ἀναιδείας, ἀντὶ τοῦ ὢ τῆς ἀναιδείας. καὶ παρ' Ἀριστοφάνει (Nubb. 153.)· τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Aristoph. ibid. 816. et Eccles. 782. τῆς μωρίας. et Acharnu. 87. τῶν ἀλαζονευμάτων. Eurip. Troad. 579. τῶνδ' ἀλ-

γέων καὶ συμφορᾶς. Plura habet Koen. ad Gregor. l. l. *S.*]

βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι Ἰλ. α. v. 117. 1 Corinth. 14, 19. θέλω πέντε λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλῆσαι — ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ. subaud. μᾶλλον. A

Schol. in Hom. θέλω μᾶλλον.

Praepositionis; vt τὰς ὀλοφύρσεις τῶν ἀπογιγνομένων τελευτῶντες πολλοὶ ἐξέκαμνον. Thucyd. 2, 51.

Schol. λείπει ἡ πρός. ἵν' ᾖ, πρὸς τὰς ὀλοφύρσεις.

ᾤκει γῆς Antonin. Liberal. c. 4. p. 24. et c. 11. p. 82. subaud. ἐπί. ἐλθόντας τὸ ἱερὸν Pausan. 8, 27. p. 259. l. 9. subaud. εἰς. B

et in compositione; vt ἐχέτω πνοιὰς Aristoph. Thesmoph. 43.

Bourdin. ἐπεχέτω. ἔχειν γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐπέχειν τίθεται πολλάκις. Theoph. Charact. 6, 4. πράττεσθαι pro εἰσπράττεσθαι Is. Casaub.

Conjunctionis; vt οὐ πλέον τῆς πόλεως σταδίους ἀπέχοντα ἑπτά. Pausan. 8, 21. p. 252. l. 41. subaud. ἤ. Sic Virg. Eclog. 3. v. 105. „tres pateat coeli spatium non amplius vlnas.“ vti notat Sylburg. in Pausan. p. 148.

Ad Elleipsin referendum censeo Schema illud, quod vocant ἀνανταπόδοτον; (H. Steph. in Dial p. 25.) vt καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα· εἰ δὲ μή, etc. Thucyd. 3, 3. C

Schol. τὸ σχῆμα καλεῖται ἀνανταπόδοτον. Ὅμηρος (Ἰλ. α. v. 135.) ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας. Ὁ νοῦς οὕτω', καὶ εἰ μὲν κατορθωθῇ τὸ ἐλπιζόμενον, καὶ τῇ πείρᾳ αὐτῇ καταλάβωσιν αὐτοὺς ἔξω, καλῶς ἂν ἔσται τοῖς Ἀθηναίοις τὰ πράγματα. Haec Thucydidis et Homeri loca citantur a Scholiast. Aristoph. Plut. 469. ἰστέον, ὅτι ἡ Ἀττικὴ Ἔλλειψις ἤτοι ἐν ἀρχῇ γίνεται, ὡς τό, ὅπως μὴ ποιήσῃς τόδε· νοουμένου ἔξωθεν τοῦ σκόπει. ἢ ἐν τῷ

τέλει, ὡς ἔχει τὸ ἐν Νεφέλαις (v. 267.) τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον᾽ ἔχοντα. κἀκεῖ γὰρ νοεῖται ἔξωθεν τὸ, οὐ σκαιόν; ἢ ἐν τῇ μέσῃ, ὡς τὸ παρ᾽ Ὁμήρῳ, Ἀλλ᾽ εἰ μὲν δώσουσι γέρας — λείπει γὰρ τὸ παύσομαι ἢ ἡσυχάσω. καὶ Θουκυδίδῃ καταρχὰς τοῦ τρίτου τῆς συγγραφῆς· καὶ εἰ μὲν συμβῇ ἡ πεῖρα. εἰ δὲ μὴ — τὸ δὲ σχῆμα καλεῖται ἀνανταπόδοτον. ᾧ
D καὶ νῦν Ἀριστοφάνης ἐχρήσατο. οὐ γὰρ ἀποδέδωκε τὴν σύνταξιν ἐνταῦθα. κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ ὑμῖν, δι᾽ ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς. εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτον — ἔδει γὰρ εἰπεῖν, κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην ἐμὲ ἀγαθῶν οὖσαν αἰτίαν, ἐάσατε. εἰ δὲ μὴ —

Hujusmodi Elleipsis in SS. Bibliis occurrit Exod. 32, 32. vbi lxx supplent ἄφες, quod in Hebraeo subintelligitur.

75 PLEONASMVS.

A Articuli; vt *ταύτην γ᾽ ἴδον θάπτουσαν, ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας*. Sophoc. Antig. v. 414.

Schol. τὸν νεκρὸν ὃν σὺ ἀπεῖπας θάπτειν. οὕτως δὲ χρῶνται οἱ παλαιοὶ, ὥστε δύο ἄρθρα, προτακτικόν τε καὶ ὑποτακτικὸν, κατὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος παραλαμβάνειν. Κρατῖνος, ὅνπερ Φιλοκλέης τὸν λόγον διέφθορεν.

τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς Pausan. 5, 14. p. 162. l. 1.

Nominis; vt *διακοσίους μέν τινας τοὺς πάντας τῶν δυνατῶν ἀπέκτεινε* Thucyd. 8, 21. *τινὰς*
B *) redundat. **) *λῆρον ληρεῖς* Aristoph. Plut. 517.

[*) Immo significat *fere*, *circiter*. *S.*]

**) Schol. Aristoph. Plut. 517. Ἀττικὴ ἡ φράσις καὶ τὸ σχῆμα. ὡς τὸ μανίαν μαίνῃ. καὶ φυγὴν φεύγεις. καὶ ὅλως ἐφ᾽ ὧν τῷ πράγματι ἐπάγεται τὸ ἀπὸ τοῦ πράγματος ῥῆμα, ὡς τὸ ὕβριν ὑβρίζεις.

Pronominis Substantiui; vt *ἴδω — τὸν αὐτοφόντην ἡμῖν ἐν κοίτῃ πατρὸς ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί*. Soph. Elect. v. 274.

Schol. τὸ ἡμῖν παρέλκει Ἀττικῶς.

Adjectiui; vt ἐς δὲ τὸν ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐσιοῦσι — Paus. 1, 24 p. 52. l. 27. Sic Matth. 3, 12. οὗ τὸ πτύον ἐν χειρὶ αὐτοῦ. per Hebraïsmum. Gen. 1, 11. οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ — אשר זרעו C

Verbi; vt ἥκω καὶ κατέρχομαι — quem Aeschyli pleonasmum in Orestiae prologo (Choephor. v. 3.) sic Aristophanes ridet Rann. 1187—1190.

Ἥκω γὰρ εἰς γῆν (φησὶ) καὶ κατέρχομαι.
Ἥκειν γὰρ ταυτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι.
Νὴ τὸν Δί'. ὥσπερ εἴτις εἴποι γείτονι,
Χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον.

Scholiastes autem Aristophanis notat hanc censuram esse injustam, ὅτι τοῦτο ἀρχαιότερόν ἐστι, τὸ τὰς μεταλήψεις τῶν λέξεων τῶν ἰσοδυναμουσῶν ἐπιτηδεύειν. Πλάτων ποιητὴς, ὁρᾶτε τὸ διῆρες ὑπερῷον. ὡς τὸ παρ' Ὁμήρῳ, Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης ἔκ θ' αἵματος ἔκ τε κυδοιμοῦ (Ιλ. λ. v. 164.) πολεμίζετε μηδὲ μάχεσθον (Ιλ. η. v. 279.) θάνατόν τε μόρον τε (Οδ. ι. v. 61.) βάσκ' D ἴθι (Ιλ. β. v. 8. et Ιλ. λ. v. 186.)

μεγέθει μέγα Pausan. 2, 10. p. 53. l. 22. πλήθει πολλοὺς Id. 7, 15. p. 220. l. 17. ἰδὼν οἶδα Id. 2, 32. p. 75. l. 13. et alia hujusmodi Sylburgius p. 487. monet in Sacris Literis ex Hebraïca con- 76 suetudine occurrere; vt Psalm. 40, 1. ὑπομείνων A ὑπέμεινα קוה קויתי — ποικίλων ὀνομάτων ἰσοτίμων ἐπίχυσις εἰς κίνησιν ἤθους Hermogen. p. 522.

Participii; vt ἔχων; [1]) ληρεῖς ἔχων Aristoph. Rann. 515. [2]) φλυαρήσεις ἔχων Id. ibid. 204. Cf. 527. [3]) κοικύλλεις ἔχων Id. Thesmoph. 859.

1) Schol. περιττὸν δὲ τὸ ἔχων.

2) Schol. καὶ Πλάτων Εὐθυδήμῳ, (in Gorgia T. I. p. 490. E. ed. Steph. φλυαρεῖς ἔχων.) ἔχων φλυαρεῖς.

3) Biset. τὸ δ' ἔχων Ἀττικῶς περιττόν.

κυπτάζεις ἔχων Id. Nubb. 509. [4]) παίσδεις ἔχων Theocrit. Idyll. 14. v. 8. παίζεις ἔχων Lucian. tom. 2. p. 294.

B 4) Schol. Ἀττικῶς τὸ ἔχων παρέλκει.

Aduerbii; vt [1]) εὔνους γὰρ ὢν σοι πυνθάνομαι πάνυ σφόδρα. Aristoph. Plut. 25. [2]) νόσφιν ἄτερ τε κακῶν Hesiod. ἔργ. v. 91. εὐθὺς παραχρῆμα Xen. de rep. Lac. 8, 4.

1) Schol. σύνηθες Ἀττικοῖς παράλληλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα. δηλοῦται δὲ ἕν τι ἐξ ἀμφοτέρων. οὕτως ἔχει καὶ τὸ τυχὸν ἴσως. ἄλλως. εἶπε ἀμφότερα καὶ τὸ πάνυ καὶ τὸ σφόδρα, δηλῶν τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐνοίας.

2) Tzetz. p. 36. χωρίς. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα ποιητικῶς μὲν ἐκ παραλλήλου καλεῖται, ῥητορικῶς δὲ περιγραφή. H. Steph. in Anim. ad Dial. p. 74. affert πάνυ πάνυ ex Aristophane. quod potius re-
C ferendum est ad epizeuxin; vti et οἶσθ' οἶσθ' Sophoc. Philoct. v. 866.

[1]) ἀπιστοίη μὴ γενέσθαι Thucyd. 1, 10. [2]) πόλιν ὅλην διαφθεῖραι μᾶλλον, ἢ οὐ τοὺς αἰτίους Id. 3, 36. [ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν Id. 1, 49. [3]) οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς Eurip. Phoenn. v. 529. *S.*]

1) Schol. Ἀττικῶς τὸ μὴ ἐνταῦθα παρέλκει.

2) ἡ ἀπόφασις περιττή. ὁ γὰρ ἢ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ ἤπερ κεῖται, κἀν τῇ συνηθείᾳ δὲ πολλάκις παρελκούσαις ἀποφάσεσι χρώμεθα, οὐ μὰ τὸν Δία, οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα (Hom. Ιλ. α. v. 86.) ὡς καὶ τὸ, ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν. Hic autem monet H. Steph. in Animadu. ad Dial. p. 31. si tollatur μᾶλλον, nihilo magis posse dici vacare οὐ quam ἤ.

[3) Hic locus videatur et ipse huc pertinere. Sed μὴ referendum est ad καλοῖς. *S.*]

καὶ γὰρ ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρήσεσθαι. ἄλ-
D λοι δ' ὡς καταβοῆς ἕνεκα, etc. Thucyd. 8, 87.

Schol. bis: ὡς πλεονάζει Ἀττικῶς.

Praepositionis; vt ἀμφὶ περὶ κρήνην Hom. Ιλ. β.

v. 305. et in compositione; vt [1]) ἐνεῖδον Thucyd. 7, 56. [2]) ἐξιδοῦ Sophocl. Philoct. v. 865. [3]) ἀμφινοῶ Id. Antigon. v. 582. [4]) προσμανθά- 77
νειν Theophr. Charact. p. 23. (7, 3. vbi all. ha- A
bent προμανθάνειν.)

1) Schol. εἶδον.

2) Schol. πλεονάζει ἡ ἐξ, καθάπερ καὶ ἐπὶ τρύτων, ἀνεπίστασο ἀντὶ τοῦ ἐπίστασο, καὶ ἐνδίδαξον ἀντὶ τοῦ δίδαξον.

3) Schol. περισσὴ ἡ ἀμφί.

4) Is. Casaub. Attice pro μανθάνειν.

Coniunctionis; vt ὅτι; καλῶς εἶπας, ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω Johan. 4, 17. (lege plura in Pasor. Gramm. Sacr. p. 678.) Epictet. Enchir. c. 11. p. 14. μηδέποτε ἐπὶ μηδενὸς εἴπῃς, ὅτι ἀπώλεσα αὐτό. c. 4. ἐὰν ἐπιλέγῃς, ὅτι λούσασθαι θέλω. Xenoph. Cyrop. 7, 3, 1. τῶν ὑπηρετῶν τις ἀπε-
κρίνατο, ὅτι, ὦ δέσποτα, οὐ ζῇ. et cum Infi- B
nitiuo; vt εἶπεν ὅτι Μεσσήνην αὐτόνομον εἶναι ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, Id. hist. Graec. 7, 1, 25. ἐνόμισεν ὅτι, εἴτι οὗτος πάθοι, αὐτὸς ἂν λαβεῖν παρὰ τοῦ Ἀσσυρίου πάντα τὰ Γαδάτα, Id. Cyrop. 5, 4, 1. γνοὺς δὲ ὁ Κλέων καὶ ὁ Δημοσθένης ὅτι — διαφθαρησομένους αὐτοὺς ὑπὸ τῆς σφετέρας στρατιᾶς Thucyd. 4, 37.

Schol. Thucyd. τὸ τῆς συντάξεως ἀπαιτεῖ ὅτι — διαφθαρήσονται — ἀλλὰ ἡ σύνταξις ἐνήλλακται. Sic ὅτι — μέλλειν Act. 27, 10.

H. Steph. in animadu. ad Dial. p. 28. notat, ἢ redun-
dare in Thucyd. 7, 77. δεινότερα ἐκεῖνά ἐστιν ἢ C
τοίωνδε. (sed ibi legitur ἐκ δεινοτέρων, ἢ τοίωνδε.) Aristoph. Nubb. 232. οὐ γὰρ ἀλλ' —

Schol. Aristoph. ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ, Ἀττικῶς. Καλλίμαχος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω. ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ ἥκω. lege Notas Annae Fabri filiae in Callim. p. 257.

ENALLAGE DICTIONVM.

Articuli pro Nomine; vt νῦν δὲ πρὸς μὲν τὰ ἀντειπεῖν δεῖ — Thucyd. 3, 61.

Schol. πρός τινα, δηλονότι κατηγορήματα.

τοῦ Aristoph. Lysistr. 605. pro τίνος. τῷ Ari-
D stid. tom. 1. p. 52. Dio Chrys. p. 7. pro τινί.

pro Pronomine; vt ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι τόν τε σίδηρον κατέθεντο Thucyd. 1, 6.

Schol. ἐν τούτοις. Ποιητικῶς. at H. Steph. in Animadu. ad Dial. p. 183. Scholiastae fidem refellit, probans, id esse Atticum.

78 καὶ ὃς, τί οὖν, ἔφη Xenoph. Cyrop. 3, 2, 8. ὃς
A pro οὗτος. 1) ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη Soph. Aj. v. 448.

1) Schol. ἀνδρὸς τοῦδε δεικτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ.

Nominis Primitiui pro Possessiuo; vt 1) Σκύθην οἶμον Aesch. Prom. v. 2. 2) γυναῖκα μαζὸν Hom. Ιλ. ω. 58.

1) Schol. τὴν Σκυθικὴν ὁδόν.

2) Eustath. in Hom. p. 1539. l. 8. Ἀττικοὶ καὶ Δωριεῖς τοῖς κυριωτέροις χρῶνται ἀντὶ κτητικῶν. οἷον Ἕλληνα στρατὸν, ἄνθρωπον ἦθος, Ἑλλάδα διάλεκτον, δοῦλον γένος, Σκύθην οἶμον. καὶ γυναῖκα μαζὸν ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον.

Corinthus de Dial. p. 45. addit (quod H. Steph. solis Poetis concedit, de Dial. p. 36.) vsum Possessiui pro Primitiuo; vt παρ-
B θενικὴ Hesiod. ἔργ. v. 63. 699. pro παρθένος.

Pronominis Adjectiui pro Substantiuo.

H. Steph. in animadu. ad Dial. p. 174. affert ex Aristophane οὗτος pro ἐγὼ, δεικτικῶς. Sic ἐμὲ τουτονὶ Aristoph. Plut. 869.

Possessiui pro Primitiuo; vt ὑμέτερα pro ὑμεῖς; τὰ ὑμέτερα ἀκούειν ἕτοιμα ἂν εἴη. H. Steph. in Anim. ad Dial. p. 174. ex Plat. (quidsi vox ὦτα

subintelligeretur?) et Dionys. Halic. de Idiom. Thucyd. p. 136. ex Thucydide affert τὸ ὑμέτερον ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς. quod videtur minus probare. C

Huc refer, quod Possessiuo Pronomini Primitiuum jungatur; vt τὰ ἡμέτερα αὐτῶν Thucyd. 1, 32.

Participii pro Nomine; vt [1]) οἱ θεώμενοι Aristoph. Rann. 2. Sic [2]) δυνάμενοι Job. 16, 14. [3]) τῶν εἰωθότων Aristoph. Rann. 1.

1) H. Steph. in Animadu. ad Dial. p. 53. pro θεαταί.

2) videtur mihi esse pro δυνάσται. nam ponitur pro Hebraeo גבור.

3) Schol. ἀντὶ τοῦ τῶν εἰθισμένων. μετοχὴ ἀντὶ τοῦ ὀνόματος.

Schol. in Nazianz. Στηλιτευτ. p. 73. χρῶνται ἀντὶ τοῦ ὀνόματος τῇ μετοχῇ οἱ συγγραφεῖς. D

pro Verbo infinito; vt ἐπαύσαντο φοροῦντες 79 Thucyd. 1, 6. παυσώμεθα μαχόμεναι Aesop. A p. 83. [1]) ἐν τῷ μὴ μελετῶντι Thucyd. 1, 142. ἅμα λέγων Xenoph. hist. Graec. 4, 3, 7. μεταξὺ θέουσαι Id. Cyneget. 3, 10. μεταξὺ δειπνοῦντες Dion. Hal. p. 720. l. 23. [2]) ῥᾳδίως ἂν ληφθὲν Thuc. 7, 42.

1) Schol. ἐν τῷ μὴ μελετᾷν.

2) Schol. σημείωσαι τὸ καινοπρεπὲς σχῆμα, ἀντὶ τοῦ, ληφθήσεσθαι ἄν.

pro Verbo finito; vt [1]) οἶσθ' ὡς ποιήσων Sophoc. Oedip. Tyr. v. 551. οἱ προδιδόντες Xen. hist. Graec. 1, 3, 12. *prodiderunt*.

1) Schol. ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. ἔστι δὲ Ἀττικισμός. Sed Suid. B habet οἶσθ' ὡς ποίησον. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ποιήσεις.

pro Adverbio; vt ἀνύσας ὑπόδυθι Aristoph. Vespp. 1153. κατάβαινε ἀνύσας Id. ibid. 1156. sq. *cito indue, cito descende.* ἄνοιγ' ἀνύσας Id. Nubb. 181. *cito aperi.* λέγ' ἀνύσας Id. Plut. 349. *cito dic.*

Huc adde Periphrasin Participii cum Verbo Substantiuo; vt μεμφόμενος εἶναι Xen. Cyrop. 5, 5, 11. pro μέμφεσθαι. (Sed hic locus non huc pertinet.) ἐπεσταλκὼς τυγχάνω Phalar. Epist. p. 38. H. Steph. in animadu. ad Dial. p. 161. affert ex Demosth. ἔσεσθε ἐψηφισμένοι, δοκεῖτε ὑπάρχειν ἐγνωκότες. et ex Xenoph. hist. Graec. 7, 2,
C 20. ἔσῃ διασεσωκώς.

Lege Bud. Comm. p. 136. et 137.

vel Adjectiuo; vt [1]) κρύψαντες ἔχουσι Hesiod. ἔργ. v. 42. pro ἔκρυψαν. [2]) ἀτιμάσας ἔχει Eurip. Med. v. 33. pro ἠτίμασε. H. Steph. in Animadu. ad Dial. p. 165. affert ex Demosth. πρὸς Λεπτίν. p. 489, 17. συλλαβοῦσα ἔχει, pro συνέλαβε. ex Thuc. ἔχω δήσας pro ἔδησα. ex Aristid. καταστήσασα ἔχει pro κατέστησε. ex Arriano σιγῶντα ἔχειν pro σιγᾷν.

D 1) Moschop. p. 19. ἀντὶ τοῦ ἔκρυψαν. Tzetz. p. 20. ἀντὶ τοῦ κεκρύφασιν, Ἀττικῶς. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὰς μετοχὰς ἀντὶ ῥημάτων λέγουσι. τινὲς κατὰ παρολκὴν, ἤγουν περισσῶς τιθέασι.

2) Schol. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἠτίμησε. καὶ Σοφοκλῆς, παῖδας γὰρ, οὓς ἔφυσ', ἀναλώσας ἔχει. καὶ πάλιν, εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω. [Locos Xenophonteos, et nonnullos Herodoti, habes in Lexic. Xenoph. Vol. II. p. 444. *S.*]

80 Priscian. p. 715. „Participia pro verbis ponunt Attici; Ari-
A stoph. δρώντων (Nubb. 452.) pro δράτωσαν. Xenoph. Hieron. (7, 1.) τιμὴ, ἧς ὀρεγόμενοι ἄνθρωποι, ἀντὶ τοῦ ὀρέγονται. Phrynichus: μή με ἀτιμάσας γένῃ. pro μή με ἀτιμάσῃς.“

His adde ex Herodoto ἔχεις δουλώσας 1, 27. εἶχε καταστρεψάμενος 1, 28.

Ex ea loquendi formula fluxit apud Linguam Graeco-Vulgarem et reliquas modernas vsus signorum; vt εἶχα γραμμένα, I have written, J'ai escrit, Io ho scritto.

Adverbii in loco pro Aduerbio ad locum.

B Eustath. p. 1384. l. 8. τὸ εἰς οἶκον Ἀττικοὶ μὲν οἴκοι ἐπιῤ-

ῥηματικῶς φασίν. Priscian. p. 718. „Attici Aduerbia in loco pro ad locum, et ad locum pro in loco ponunt."

Aduerbii pro Praepositione; vt ὡς pro πρὸς Aristoph. Plut. 32. ὡς τὸν θεόν. Thucyd. 2, 59. ὡς αὐτούς. ὡς βασιλέα Id. 2, 67. Liban. tom. 2. p. 67. ὡς τὴν πρεσβύτιν Aesop. fab. 21. p. 53. ὡς ἐμὲ Aristaen. Epist. p. 94.

Phauor. ὡς ἀντὶ τοῦ πρὸς Ἀττικῶς. Sic Schol. Aristoph. et Gerard. ad Plut. v. 32. v. Lexic. Xenoph. Vol. IV. p. 617.

Praepositionis ἐν pro εἰς; vt ἀποστελοῦντες ὁπλίτας [1]) ἐν τῇ Σικελίᾳ Thucyd. 7, 17. ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀπῄεσαν Xenoph. hist. Graec. 7, 5, 10. C ἐλθεῖν ἐν Ἰταλίᾳ Dion. Halic. p. 59. l. 38. ἐν Σπάρτῃ ἀπῄει Pausan. 5, 26. p. 110. l. 6. ῥίψας τὰ ἀργύρια ἐν τῷ ναῷ Matth. 27, 5.

1) Schol. ἀντὶ τοῦ ἐς τὴν Σικελίαν. καὶ τοῦτο μὲν κοινὸν, ἐκεῖνο δὲ καινόν.

εἰς pro ἐν; vt [1]) ἐς ἄλλα Thucyd. 5, 26. οἱ καταλειφθέντες. εἰς τὸ στρατόπεδον Dion. Hal. p. 276. l. 41. εἰς πατρίδας ὑπολειφθέντες Pausan. 7, 6. p. 211. l. 30. οὐ καταλείψεις τὴν ψυχήν μου εἰς ᾅδην Psalm. 16, 10.

1) Schol. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἄλλοις. Priscian. p. 710. „Attici frequenter εἰς pro ἐν ponunt. Aristoph. ἐν τῷ Πλούτῳ. (v. 411.) D Idem Σφηξί. (v. 123.) κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ. et Herodot. (1, 14.) θρόνον, ἐς τὸν προκατίζων — et Thucyd. πρώτῃ (1. 24.) καθεζόμενοι εἰς τὸ Ἡραῖον. (Schol. ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἥρας.) et Xenoph. οἰκονομικῷ. (18, 1.) εἰς τοῦτο."

pro Verbo; vt πάρα Strab. p. 484. A. pro πάρεστι.

Casaub. in Not. p. 199. pro παρατιμωρεῖν legi jubet πάρα τιμωρεῖν.

[1])Ἔνι Galat. 3, 18. Aristoph. Equu. 17. pro ἔνε- 81

1) Busb. Rudim. Graec. et Graeco-Lat. in Synt. Praep. A

στι. [2]) *μέτα* Herodot. 1, 88. p. 24. l. 6. pro *μέτεστι*. Sic [3]) *super* Virg. Aeneid. l. 3. v. 489. pro *superest*.

2) Aem. Port. in Lex. Ion.

3) Diomed. p. 408. Priscian. p. 720. et Busb. Rudim. Graeco-Lat. in Synt. Praep. Sed Seru. exp. *valde*, *vehementer*, *expresse*.

Conjunctionis; δὲ pro δὴ et γάρ; vt *κεφαλαιοῦντες ἐκ πολλῶν, μάλιστα* [1]) δὲ — Thucyd. 8, 53. *τειχομαχεῖν ἐδόκουν δυνατοὶ εἶναι. τοῖς* [2]) δὲ — Id. 1, 102.

B 1) Schol. *ὁ δὲ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δὴ κεῖται.*

2) *ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.*

ENALLAGE ACCIDENTIVM:

Declinationis.

Δένδρον flectitur quasi *δένδρος δένδρεος*; *δένδρεσι* Thucyd. 2, 75.

C Schol. *σημείωσαι τὸ δένδρος εὐθεῖαν.*

ὄνειρον flectitur *ὀνείρατος* Pausan. 1, 34. extr. p. 33. l. 32. *ὀνείρατι* Aristid. tom. 1. p. 20. Aeschyl. Choeph. v. 529. *ὀνείρατα* Pausan. 1, 34. p. 33. l. 26. *) *ὀνειράτων* Ibid. l. 27. Aeschyl. Choeph. v. 521. Lycophr. v. 1182. *ὀνείρασι* Xenoph. Hipparch. 9, 9.

*) Tzetz. in Lycophr. *ἀπὸ εὐθείας ὀνείρατον.*

δίλημμα flectitur *διλήμματον*, *διλημμάτου* Hermogen. p. 212.

D Sic *παθημάτοις* pro *παθήμασι* Eustath. p. 279. l. 42.

Huc refer *ῥινοκέρων* Agatharch. p. 66. pro *ῥινοκερώτων*. *ἄμπωτις*, *ἀμπώτιδος*, *ἀναπώτεως*,

ἀμπώτεων Id. p. 74. At de Metaplasmo plura in Dialecto Poetica. (p. 359.)

Casus. 82

Nominatiui pro Genitiuo; vt εἰωθότες οἱ ἄνθρω- A
ποι — Thucyd. 4, 108.

Schol. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ, εἰωθότων τῶν ἀνθρώπων.

Sic ὁ ἕτερος τῷ ἑτέρῳ παραγγέλλων — Xenoph. hist. Graec. 2, 2, 2. ξυνδόξαν Id. ibid. 5, 1, 1. pro ξυνδόξαντος.

et pro Accusatiuo; vt οἴονται δεῖν φρόνιμοι καὶ B
μέτριοι φαίνεσθαι Xenoph. Cyrop. 5, 2, 8. ἕτοιμος ἔλεγεν εἶναι Apollodor. 2, 5, 5. ἔλεγεν οὐκ ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶναι Aesop. fab. 109. p. 74. Sic apud Latinos, Retulit Ajax esse Jouis pronepos, Ouid. Metam. l. 13. v. 141.

et pro Vocatiuo; vt ἠέλιος — Hom. Ιλ. γ. v. 277.

Schol. ἀντὶ τοῦ ὦ ἥλιε. παράπτωσις. ὀρθὴ ἀντὶ κλητικῆς, κατ' Ἀττικισμόν.

Genitiui pro Datiuo; vt σφῶν πείθεσθαι Thucyd. 7, 73.

Schol. τὸ πείθεσθαι μετὰ γενικῆς ἀντὶ τοῦ ὑπακούειν σπα- C
νιώτερον.

et pro Accusatiuo; [1]) vt ξυναράμενοι τοῦ κινδύνου Thucyd. 4, 10. [2]) τοῦ φρουρίου παρεῖλε Id. 3, 89.

1) Schol. ἀντὶ, τὸν κίνδυνον.

2) subaud. μέρος.

δάφνης λαβὼν Theophr. Char. 16, 1. πίνει τοῦ νέκταρος Eustath. de Ismen. p. 18. δράξασθε παιδείας Psal. 2, 12. προσελάβοντο τροφῆς Act. 27, 36.

Id esse Atticum notat Is. Casaub. in Theophr.

πλεύσαντες [1]) *ἐπὶ Σάμου* Thucyd. 1, 116. *Φυ-*
D *γὴν ἐποιεῖτο ἐπὶ τῆς Σάμου* Id. 8, 16.

1) Schol. Ἀττικὸν τὸ ἐπὶ Σάμου.

Φεύγει πρὸς τῶν Ἑλλήνων, *fugit ad Graecos.* Xenoph. Anab. 1, 10, 2.

Datiui pro Genitiuo; vt *εἰργομένοις αὐτοῖς* Thuc. 8, 24.

Schol. ἀντὶ τοῦ, εἰργομένων αὐτῶν.

83 Accusatiui pro Genitiuo; vt *δοκοῦν* Thucyd. 4, 125.
A Schol. ἀντὶ τοῦ δοκοῦντος.

τοὺς συμμάχους ἡγοῦντο Thucyd. 1, 19.

Schol. ἀντίπτωσις, ἀντὶ τοῦ, τῶν συμμάχων.

H. Steph. in Animadu. ad Dial. p. 172. ex Euripidis Phoenissis v. 30. affert *τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον.*

Vbi notat Scholiastes poni pro τὸν πόνον τῶν ἐμῶν ὠδίνων.

B et pro Datiuo; vt *σὲ ἀρέσκει* Thucyd. 1, 128.

Schol. ἀντὶ τοῦ, σοί. Ἀττικὴ δὲ καὶ ἀρχαία ἡ φράσις, ἀντὶ δοτικῆς αἰτιατικὴν συντάξαι.

Schol. Aristoph. Plut. 69. τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς καὶ ἀντὶ δοτικῆς Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς Θουκυδίδης, σὲ ἀρέσκει — καὶ Σοφοκλῆς, οὐ γάρ μ' ἀρέσκει — Imo et Aun. 1269. Ἀττικὸν σχῆμα, αἰτιατικὴ ἀντὶ εὐθείας. locus Aristophanis sic se habet,

Δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ τοὺς βροτοὺς
Οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν.

Schol. in Nazianz. Στηλιτ. p. 75. οἱ Ἀττικοὶ τὸ δυσχεραίνω πρὸς αἰτιατικὴν συντάττουσι· νυνὶ δὲ ὁ Πατὴρ πρὸς δοτικὴν
C συνέταξεν. H. Steph. in Thes. ex Demosth. Aristot. Plat. Plut. Lucian. cum Accusatiuo. ex Plut. cum Datiuo. δυσχεραίνειν τοὺς τυράννους Themist. p. 8.

Legitur in Aristaeneti Epistolis p. 157. *σὺν τὸ σῶμα* pro *σὺν τῷ σώματι.* aut potius *σὺν* nullum

casum regens adverbiascit, et significat *etiam*; vti in Ecclesiast. c. 2. v. 17. *καὶ ἐμίσησα σὺν τὴν ζωήν.*

Numeri.

Singularis pro Plurali; vt *τὸν μὲν Συρακούσιον,* D
ἑαυτὸν δ' οὐ πολέμιον εἶναι τῷ Ἀθηναίῳ Thucyd. 6, 78. *βούλεται* (vti notat Dion. Halic. de Idiom. Thuc. p. 134.) *τοὺς Συρακουσίους λέγειν καὶ τοὺς Ἀθηναίους.*

Pluralis pro Singulari; vt *) *ἐπιχειρητέα* Thucyd. 84
1, 118. *οὓς οὐ παραδοτέα* Id. 1, 86. vbi Ma- A
sculinum jungitur neutri. *ἀνθεκτέα ἐστὶ* Id. 1, 95.

*) Schol. *ἔχρη εἰπεῖν ἐπιχειρητέον.* Schol. Aristoph. Acharnn. 393. *καί μοι βαδιστέ' ἐστί. βαδιστέα ἀντὶ τοῦ βαδιστέον. τὰ δὲ τοιαῦτα σχηματίζουσι καὶ πληθυντικῶς λεγόμενα. καὶ ἐν Πλούτῳ* (v. 1086.) *συνεκποτέα ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα. καὶ Θουκυδίδης, πολεμιστέα τοῖς Ἀθηναίοις.*

et pro Duali; vt *εὔχεσθε σφῷ* Aristoph. Rann. 912. *δυοῖν ὄντων πραγμάτων* Aristid. tom. 3. p. 13. *τοῖν παιδοῖν ὑπενεχθέντων* Eunap. p. 108.

Generis. B

Masculini pro Foeminino; vt *τὼ πόλεε* Thucyd. 5, 23. *τοῖν πόλεοιν* Id. 5, 29. H. Steph. in Animadu. ad Dial. p. 184. affert *τὼ τέχνα* ex Plat. de leg. et *τὼ ἡμέρα* ex Xenoph. Cyrop. 1, 2, 11. *τὼ χεῖρε* Dion. Halic. p. 205. l. 45. Xenoph. Cyrop. 2, 2, 1. extr. *τὼ γυναῖκε* Id. ibid. 5, 5, 1. *τὼ φάλαγγε* Id. Anab. 1, 8, 12. *οὐδεὶς γυνὴ* Achill. Tat. p. 143. *οὐδενὶ τῶν θηλειῶν* Agatharch. p. 72.

Occurrit mira Generis Enallage in Epistolis Ari- C
staeneti p. 73. *χρυσίου μείζω τεκμήριον. μείζω* pro *μεῖζον.* Sed Pigetius obseruat in no-

tis p. 225. voces *βελτίω, καλλίω*, et *μείζω* apud Aristaenetum esse indeclinabiles.

Vocis.

Actiuae pro Passiua; vt *περιέχει* 1 Pet. 2, 6. pro
D *περιέχεται*. *Φράσαι* Thucyd. 3, 42.

Schol. ἀντὶ τοῦ Φράζεσθαι. ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ ἐτέθη, ὃ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ τούτῳ τῷ ξυγγραφεῖ ἐν χρήσει μάλιστα εὑρήσεις.

85 *εὐκοσμότεροι* [1]) *ἄρχειν* Id. 6, 42. Sic *χαλεπαὶ*
A *ἄρξαι* Id. 7, 14. [2]) *ἐπιμιγνύντες* Id. 1, 2.

1) Schol. ἀντὶ τοῦ ἄρχεσθαι, Ἀττικῶς.

2) Schol. ἐπιμιγνύμενοι.

πόλεις οἰκήσειαν Xenoph. Cyrop. 8, 1, 1. p. 462. pro *οἰκοῖντο*. Notat Dion. Halic. in Idiom. Thuc. p. 134. quod et *ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ*, et *παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ* Thucydides vsurpet.

Passiuae pro Actiua; vt *ἐπήγγελται* Rom. 4, 21.
B pro *ἐπήγγελκε*. *πεποίηται* Pausan. 1, 33. p. 32. l. 41. pro *πεποίηκε*.

Modi.

Indicatiui pro Potentiali; H. Steph. in Animadu. ad Dial. p. 137. *ὅπως κομισθήσεται* ex Demosth. pro Coron. p. 526, 11. *ὡς ἂν ὑπομείναιμι οἰχήσομαί τε* ex Andocid. p. 2. et ex Sophoc. Trachin. v. 869. *ἀπέμολε* —

C Schol. ἀντὶ τοῦ ἀπομόλοι.

pro Subjunctiuo; vt *ἀπολέσουσι* Marc. 11, 18. pro *ἀπολέσωσι*.

Imperatiui pro futuro; Gregorius Corinthius de Attic. p. 6. sqq. affert ex Euripidis Hecuba (quam

vocat Polydori, scilicet quia de Polydoro) v. 225. δρᾶσον pro δράσεις, quam lectionem H. Stephanus (in Anim. ad Dial. p. 21. et p. 168.) suspectam habet, nam in libris excusis habetur δράσεις, at Schol. legit δρᾶσον.

Schol. Eurip. οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται τοῖς προστακτικοῖς ἀντὶ D
ὑποτακτικῶν ἀπαγορευτικῶν, ὡς Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφ. (v. 877.)
μὴ ψεῦσον — καὶ αὐτοῖς τοῖς προστακτικοῖς ἀντὶ ὁριστικῶν, ὡς
Μένανδρος, οἶδ' ὅτι ποίησον, ἀντὶ τοῦ, ὅτι ποιήσεις. Aem. Port.
in notis ad Hecub. legit δρᾶσον cum Scholiasta, sed fatetur δράσεις
esse γραμματικώτερον. Legitur οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον in Aristoph.
Equu. 1155. vbi Schol. Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ δράσεις. et Pac. 1061. 86
vbi Christian. monet legi posse δράσων in Participio, sicut Sophoc. A
Oedip. Tyr. v. 551. οἶσθ' ὡς ποιήσων.

Potentialis pro Indicatiuo; vt καταδύσειαν Thuc. 1, 50.

Schol. Ἀττικῶς pro κατέδυον.

pro Imperatiuo; vt κλύοις Lycoph. Cassand. v. 9.

Tzetz. ἀντὶ τοῦ κλῦθι, Ἀττικῶς. εὐκτικὸν ἀντὶ προστακτικοῦ.

Infinitiui pro Indicatiuo; H. Steph. in Animadu. ad Dial. p. 138. αὐτὸς δὲ θαυμάσας ἐρέσθαι τινὰ, etc. ex Demosth. περὶ παραπρεσβ. p. 459, 5.

et pro Imperatiuo; vt λέγειν Xenoph. Anab. 7, B
7, 9. pro λέγε. (Sed est ibi potius ἀνανταπόδοτον. de quo supra p. 74.) Sic ἐπεχθεῖν Thucyd. 5, 9. vbi Schol. subaud. θέλησον. χαίρειν Rom. 12, 15. pro χαίρετε. Hujusmodi Enallage frequens est in formis foederum apud Polybium; vt p. 63. εἶναι, ἐκχωρεῖν, ἐπιφέρειν, etc. sic p. 86. 177. 178. etc.

Temporis.

Praesentis pro Futuro; vt ποιοῦμεν Johan. 6, 28. C
pro ποιήσομεν. ἔχετε Matth. 5, 46. pro ἕξετε.

H. Steph. in Dial. p. 138. *βοηθοῦντας* Thucyd. l. 5. c. 65. quod Schol. exp. *βοηθήσοντας.*

et pro praeterito; vt *ἀναβαίνει* Marc. 3, 13. pro *ἀνέβαινε.* *ἥκω* Eurip. Hec. v. 1.

Schol. τὸ ἥκω Ἀττικόν ἐστιν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἧκον, ἥκω λέγουσι.

Imperfecti pro praesenti; vt *οὐκ ἦν ἄλφιτα* Ari-
D stoph. Plut. 219. *ἦν* pro *ἐστί.*

Perfecti pro praesenti; vt *τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι* Aristoph. Nubb. 293.

87 Indefiniti pro praesenti; vt *ἵππος — θυμὸν οὐκ*
A *ἀπώλεσεν, ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν.* Sophoc. Electr. v. 26.

et pro futuro; vt *ἐφύλαξα* Callim. Hymn. in Del. v. 240. Schol. *ἀντὶ τοῦ φυλάξω.* Schol. Euripid. Phoenn. v. 215. (vt notat H. Steph. ad Dial. p. 145.) *κατενάσθην* exponit *καταναστήσομαι*, et in Hecub. v. 215. esse *ἀντιχρονισμὸν* ait in verbo *ἐκύρησεν.* (Sed ipsa verba legenda sunt.)

B Futuri in infinitiuo pro praesenti sive indefinito; vt *εἵρξειν* Thucyd. 8, 74.

Schol. τὸ εἵρξειν ἀντὶ τοῦ εἷρξαι.

Personae.

Primae pro tertia; vt *ἀλλὰ λέγω* Rom. 10, 18. pro *ἀλλὰ λέγει τίς.* Has et plures hujusmodi Enal-
C lagas affert Pasor in Gramm. Sacr. p. 229. etc.

NOMENCLATVRA:

Siue Specimen Vocum, quas Attici sibi peculiares habent.

Ἀμηγέπῃ Suid. ex Agathia. Inter Attica vocabula D
recensetur a Lucian. Lexiph. tom. 1. p. 969.

ἀμηγέπου Aristoph. Acharnu. 608.

Schol. ἁπανταχοῦ.

Ἄνακες. Plut. in Numa c. 13. p. 69. B. τοὺς Διοσκούρους, Ἄνακας Ἀθηναῖοι προσηγόρευσαν.

ἀνδράχλη διὰ τοῦ λ φασὶν οἱ Ἀττικοὶ Phot. 88
ex Hellad. Chrestom. p. 1587. (p. 16. ed. Me- A
urs.) pro ἀνδράχνη Dioscor. p. 138. at juxta H. Steph. in Thes. Ind. et Suid. et Eustath. p. 1571. l. 21. ἀνδράχλη est αἴθρανος, γυναικεῖον ὑποπόδιον.

ἀνεκὰς et ἀνέκαθεν. Plut. Vit. Thes. c. 33. p. 16. A. τὸ ἄνω Ἀττικοὶ ἀνεκὰς ὀνομάζουσι, καὶ ἀνέκαθεν τὸ ἄνωθεν. Id. vit. Solon. c. 1. p. 78. F. Κοδρίδης ἀνέκαθεν. Athen. p. 16. E. τοῦ Μιτυληναίου Λέοντος, τοῦ ἀνέκαθεν Ἀθηναίου. Aristoph. Vespp. 18. φέρειν ἀνεκὰς εἰς τὸν οὐρανόν. Herodot. 1, 170. ἀνέκαθεν γένος ἐόντος Φοίνικος. Cf. 5, 55. γένος B
ἐόντες τὰ ἀνέκαθεν Γεφυραῖοι.

Schol. Aristoph. ἀνεκὰς ἀντὶ τοῦ ἄνω, πάνυ ἑκὰς καὶ εἰς ὕψος. Thom. Magist. p. 77. ἄνωθέν σοι φίλος εἰμὶ, ἀλλ' οὐκ ἀνέκαθεν. τὸ γὰρ ἀνέκαθεν ἐπὶ τόπου λαμβάνουσιν Ἀττικοί· οἷον, ἀνέκαθεν κατέπεσε. Cf. Plut. in Numa c. 13. Phryn. p. 116. ἀνέκαθεν φυλακτέον ἐπὶ χρόνου λέγειν, οἷον ἀνέκαθέν μοι ἐστὶ φίλος· ἐπὶ γὰρ τόπου τάττουσιν αὐτὸ Ἀθηναῖοι, λέγοντες, ἀνέκαθεν κατέπεσε. λέγειν οὖν χρὴ, ἄνωθέν σοι φίλος εἰμί. εἰ δέ τις φαίη παρὰ Ἡροδότῳ ἐπὶ χρόνου εἰρῆσθαι, οὐ τῷ ὑφ' Ἡροδότου εἰρῆσθαι τὰ δόκιμον τῆς χρήσεως παρέχεται.

ἀσπαίρω Athen. p. 119. D. ex Herodot. 9, 120. Hom. Ιλ. γ. 293. Sic Apollodor. 3, 13, 6. Aeschyl. Pers. 983. σπαίρω Anthol. l. 6. c. 3. (T. III. p. 119. ed. Brunck.) Apollon. Rhod. 4, 874.

Thom. Magist. p. 117. ἀσπαίρω Ἀττικοί. ἄλλοι σπαίρω. Cf. Valckenar. ad Herodot. 8, 5. et Eustath. p. 957. l. 14.

Βαβυλώνιοι, οἱ βάρβαροι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Hesych.

C Γραμματεῖον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν ᾧ ἀργύριον ἀπέκειτο Jul. Poll. 4, 19.

γρῦ Aristoph. Plut. 17. Haec vox Atticis adnumeratur in Epigr. Ammiani, Anthol. l. 2. c. 46. (In Lucillii epigrammatibus habet Brunck. T. III. p. 335.)

Πολλοῦ δεῖ, καὶ σφὶν, καὶ τρὶς παρ' ἕκαστα, δικασταὶ
Ἄνδρες· καὶ, λέγε δὴ τὸν νόμον ἐνθάδε μοι,
Καὶ ταυτὶ, καὶ μῶν, καὶ τετταράκοντα, καὶ ἅττα,
Σκεψάμενος· καί τοι νὴ Δία, καὶ μὰ Δία.
Ῥήτωρ ἐστὶ Κρίτων, καὶ παιδία πολλὰ διδάσκει.
Προσθήσει δ' αὐτοῖς γρῦ, φάθι, καὶ μὶν ἔτι.

D Demosth. πολλοῦ δεῖ p. 528, 4. ὦ ἄνδρες δικασταὶ p. 225, 21. λέγε δ' αὐτόν μοι τὸν νόμον p. 267, 20. ταυτὶ p. 202, 15. τετταράκοντα p. 47. ἅττα p. 17, 15. νὴ τὸν Δία p. 1203, 14. μὰ Δία p. 14, 25. Brodaeus in Anthol. p. 249. notat, Aeschinem saepius Ἀθηναῖοι solum, vti p. 274. edit. Steph. ter; Demosthenem vero ἄνδρες Ἀθηναῖοι, vti p. 35 — 38. septies, vsurpare.

89 Δικαίως κἀδίκως Aristoph. Plut. 235. *quo jure*
A *quaque injuria* Ter. Andr. Act. 1. Sc. 3. v. 9.

Schol. ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ, Ἀττικοί.

Δαῦοι. Strab. p. 304. C. et Steph. de Vrb. ἀπὸ

Γετῶν καὶ Δάκων (Δαύων τὸ παλαιὸν) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὰ τῶν οἰκετῶν ὀνόματα Γέται καὶ Δᾶοι.

δήπουθεν Gnom. Philemon. p. 387. et legitur inter alia Attica vocabula apud Lucian. Lexiph. tom. 1. p. 969.

H. Steph. Thes. hoc vtuntur Demosthenes, aliique Attici, vt B
Aristoph. Plut. 140.

δοῖδυξ Aristoph. Plut. 711. ὁ τῆς θυΐας τριβεὺς δοῖδυξ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Phot. ex Hellad. p. 1587. (p. 14. ed. Meurs.)

Ἐμβατεύειν Coloss. 2, 18. et Bud. Comm. p. 98. ex Demosth. πρὸς Λεωχάρην (p. 1085, 24.) et ex Isaeo.

Lexic. Erotian. ἐμβατευόμενον ἐστὶ λέξις Ἀττική.

ἐρυγγάνειν Theodoret. de Prouid. orat. 5. p. 97. ἐρεύγεται Psal. 19, 2. Levit. 11, 10.

Thom. Mag. p. 367. ἐρυγγάνει λέγουσιν Ἀττικοὶ (Bernardus edidit τεχνικοὶ), ὅταν τὶς ἀπόσιτος ᾖ. ἐρεύγεται δὲ, μετὰ τὴν τροφήν. Phryn. p. 20. ἐρεύγεσθαι, ὁ Ποιητὴς (Ὀδ. ι. v. 374.) ἀλλ᾽ ὁ Πολιτικὸς ἐρυγγάνειν λέγει. Hoesch. ἐρυγγάνειν ex Lucian.

ἑταῖραι Aristoph. Plut. 149. τοὺς Ἀθηναίους C
λέγουσι τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπικαλύπτοντας ἀστείως ὑποκορίζεσθαι· τὰς μὲν πόρνας, ἑταίρας, τοὺς δὲ φόρους, συντάξεις, φυλακὰς δὲ τὰς φρουρὰς τῶν πόλεων, οἴκημα δὲ τὸ δεσμωτήριον καλοῦντας Plut. Vit. Solonis c. 15. p. 86. C.

Ἦν δ᾽ ἐγὼ Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 2. p. 573. B. ἦ δ᾽ ὅς ibid. A. Aristoph. Vespp. 791. Hanc

formulam inter Atticas Lucianus memorat in Lexiph. tom. 1. p. 969.

D Θάκος. *θάκων* Xenoph. Cyrop. 8, 7, 3. p. 543. Aristoph. Nubb. 989. Editiones Aristoph. habent *θακῶν*, qu. a *θάκος -εος*, nam Schol. in Aristoph. Nubb. 94. *θάκος παῦλαν ἔχον σοφῶν. θάκος δὲ καλεῖται* (quod citat Casaub. in Theophr. Charact. 14, 2.) *ὁ τόπος Ἀττικῶς, ἔνθα πολλοὶ*
90 *συνέρχονται σκεψόμενοι. τὸν θάκον* ex Athe-
A naeo, *θάκοι* ex Suida, *ὁ θάκος* ex Etymologo affert H. Steph. in Thes. et *θάκοισιν* ex Sophocle, et Euripidis Phoeniss. v. 847. vbi Schol. *οἱ δὲ θᾶκοι, τόπος Θήβης, ὅπου ἐμαντεύετο ὁ Τειρεσίας.*

Ἰδεῖν significat *colloqui.* Luc. 8, 20. *ἰδεῖν σε θέλοντες.* quod Matth. 12, 46. *ζητοῦντές σοι λαλῆσαι.* Lucian. tom. 1. p. 139. (vti observat H. Steph. de Dial. p. 198.) *ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ,*
B *νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; — ἄκαιρον γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι.* Thuc. 4, 125. *πρὶν τὸν Βρασίδαν ἰδεῖν.*

Schol. *πρὶν διαλεχθῆναι τῷ Βρασίδᾳ. οὕτω γὰρ οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς τὸ, ἰδεῖν τι σὲ ἐβουλόμην, ἀντὶ τοῦ, διαλεχθῆναί σοι τί.*

ἴκταρ Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 2. p. 575. C. Aeschyl. Eumen. v. 1001. Hesiod. Theogon. v. 691. ac inter voces Atticas apud Lucian. Lexiph. tom. 1. p. 969.

Schol. Hesiod. p. 290. *εὐθέως, ἐκ τοῦ συνεγγυς.* Galen. in
C Lex. Hippoc. *ἴκταρ, ἐγγὺς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.*

ἰχθὺς forum piscarium. sic *ἐν τοῖς ἰχθύσι* Alexis apud Athen. p. 104. D. vti interpretatur Casaub. in Theophr. Charact. 14, 2. p. 268. qui etiam laudat Aristot. hist. Anim. 9, 43.

Κάρυα, οἱ Ἀττικοὶ καὶ οἱ ἄλλοι συγγραφεῖς κοινῶς πάντα τὰ ἀκρόδρυα λέγουσι Athen. p. 52. A.

κᾶτα Aristoph. Nubb. 1295. Lucian. Lexiph. tom. 1. p. 969. notat, esse Atticam dictionem.

κατωκάρα Aristoph. Pac. 152.

Schol. κατωφερῶς. τὸ ἐπὶ κεφαλῆς πεσεῖν κατωκάρα λέγεται Ἀττικῶς, ὑφ' ἕν.

κέρχνον ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὸ ξηρόν. Lex. Erotian. in Αἱμόκερχνα.

κόκκυ Aristoph. Auu. 505.

Schol. ἀντὶ τοῦ ὀλίγον. Etym. p. 524. l. 52. κόκκυ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ταχύ. Hesych. κόκκυ, τὸ ἐλάχιστον. Suid. κοκκῶ (Aem. Port. reponit κόκκυ) Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ταχεῖ.

[1]) κομψεύομαι *cauillor*. H. Steph. in Thes. ex Plat. Rep. l. 4. [2]) κομψότερον Aristoph. Auu. 195. [3]) κομψευριπιδικῶς Id. Equu. 18.

1) Lex. Erotian. κομψευόμενος, πανουργευόμενος. οἱ Ἀττικοὶ τὴν πανουργίαν κομψείαν καλοῦσι, καὶ τὸ στρεβλὸν, κομψόν. ὡς καὶ Εὐριπίδης.

2) Schol. πανοῦργον, ἀπατητικόν.

3) ἀντὶ τοῦ Εὐριπιδικῶς καὶ δεινῶς. οἷον πανούργως. κομψοὶ δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγοντο οἱ πανοῦργοι. Hesych. κομψόν· πανοῦργον. Sic Suid. qui citat locum Aristophanis (Thesmoph. 99.) vbi Mnesilochus inducitur dicens Euripidi, τὸ πρᾶγμα κομψὸν, καὶ σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρόπου. quod Bourdinus exp. πανούργως συντεταγμένον. H. Steph. in Thes. affert ex Eurip. (Rhes. 625.) τρίβων εἶ τὰ κομψὰ, *in versutiis exercitatus es*. Aristotel. Polit. l. 3. c. 4. habet τὰ κόμψ' ex Euripide.

κράδη [1]) Nicand. Ther. v. 853. [2]) Hesiod. ἔργ. v. 681. Φυτεύεται καὶ ἡ συκῆ, ἐάν τις κράδην παχεῖαν ἀποξύνας σφυρᾶ παίσῃ Theophrast. Plant. p. 85.

1) Schol. fol. 59. κράδην δὲ τὴν ἀγρίαν συκῆν λέγει.

2) Procl. in Hes. p. 146. κράδας λέγουσι τοὺς νέους συ-

κίνους βλαστούς. Jul. Poll. 4, 129. κράδην δὲ τὴν συκῆν λέγουσιν Ἀττικοί. Galen. in Lex. Hippoc. κράδαι, συκῆς οἱ ἀκρέμονες. Etym. p. 534. l. 39. κράδη ἡ συκῆ. et κράδη οὐ μόνον τῆς συκῆς οἱ κλάδοι, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἀκροδρύου.

Λῷστε Xenoph. Sympos. 4, 1. Legitur inter voces Atticas in Lucian. Lexiph. tom. 1. p. 969.

Μαμμία Aristoph. Lysistr. 878.

C Biset. et Suid. οὕτως οἱ Ἀττικοὶ τὴν μητέρα καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ τὰ παιδία μαμμᾶν τὸ φαγεῖν λέγειν. Aristoph. Nubb. 1386. μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον. vbi Schol. μαμμᾶν ἄσημος φωνὴ τῶν παιδίων λαλούντων. Eustath. p. 971. l. 35. μάμμην Ἀττικοὶ καὶ μαμμαίαν τὴν μητέρα καλοῦσι. Sic Martial. l. 1. Epigr. 101. mammas — vbi consule notas Raderi.

μουσικὴν, πᾶσαν τέχνην οἱ Ἀττικοί. Hesych. οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι, πλὴν τῶν γραμμάτων Aristoph. Equu. 188. vbi Schol. μουσικὴν τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν φησί. H. Steph. in Thes. notat, apud Isocrat. Epist. ad Mityl. (p. 245. p. 752. ed. Lang.) πόλιν μουσικὴν esse *literarum amantem*.

D μύρον Aristoph. Equu. 1372. τὰ μειράκια τὰ 'ν τῷ μύρῳ καθήμενα.

Schol. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ, ἐν μυροπωλείῳ, ἀπὸ τῶν πωλουμένων τοὺς τόπους καλοῦντες. Lege Casaub. in Theophr. Char. 14, 2. p. 268.

92 A μῶν Aristoph. Nubb. 314. quae inter Atticas voces habetur in Ammiani Epigrammate allato p. 88.

Νάπυ Aristoph. Equu. 628. οὐδεὶς δ' Ἀττικῶν σίναπι ἔφη Athen. p. 366. D. et 367. A. vbi Crates de Atticis Dictionibus citat ex Aristophanis loco laudato σίναπι.

Οἴκημα Attici vocabant *carcerem*. Plut. Vit. Solonis c. 15. p. 86. C. ac etiam *lupanar*. Philemon apud Athen. p. 569. D. et ᾠκοδόμησας σεαυ-

τῷ οἴκημα πορνικὸν Ezech. 16, 24. Xenoph. memm. 2, 2, 4.

Hesych. οἴκημα, τὸ δεσμωτήριον. Ἀττικοὶ δὲ τὸ πορνεῖον. Jul. Poll. 9, 34. πορνεῖα, οἰκήματα. Suid. οἰκήματα, τὰ χαμαι- B τυπεῖα.

οἰκίσκος Demosth. p. 258, 20.

Schol. Φασὶ τὸν ὀρνέων οἶκον οὕτω καλεῖσθαι παρὰ Ἀττικοῖς.

Πεσσοί. πεσσοὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίτατοι θάσσουσι. Eurip. Med. v. 67.

Schol. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις ὠνόμαζον τοὺς τόπους. πεσσοὺς γὰρ νῦν καλεῖ τοὺς τόπους τῶν κυβευτῶν, ὡς ὄψον καὶ μύρα, ἔνθα ταῦτα συνήθως ἐστί. Id Atticum esse obseruat Casaub. in Theophr. Char. 14, 2. p. 268.

πλύνειν καταχρηστικῶς καὶ τὸ ἐλέγχειν ἔλεγον οἱ παλαιοί. ὥς που καὶ Μένανδρος, πλυνῶ ἀντὶ τοῦ ἐλέγξω. Artemidor. p. 86. C et Suid. λοιδορουμένους καὶ πλύνοντας Demosth. p. 1335, 5. διέβαλλε — κἄπλυνεν Aristoph. Acharnn. 379. 380.

Jul. Poll. 7, 38. πλυνόν με ποιεῖς, ἡ κωμῳδία (Aristoph. Plut. 1062. vbi Schol. ἐφύβριστον πλῦμα) φησὶν, ἤγουν ἐξονειδίζεις, ἢ αἰσχύνεις. καὶ τὸ οὐδενὸς ἄξιόν τι ἀποπεφάνθαι, καταπεπλύσθαι ὁ ῥήτωρ ἔφη Αἰσχίνης (p. 300. p. 567. sq. ed. Reisk.) Hesych. πλυνθήσομαι Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν λοιδοριῶν λέγουσι.

πράττειν Thucyd. 4, 113. 114. Polyb. p. 287. 555. Aristotel. Polit. l. 5, c. 6. p. 394. Casaub. in Comm. ad Polyb. p. 187. notat, πράττειν idem esse apud Atticos Scriptores ac *prodere*.

Schol. Thucyd. exp. πράττειν τὰ τῆς προδοσίας. D

Προμηθεῖς Lucian. tom. 1. p. 15. αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας καὶ ἰπνοποιοὺς καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν, καὶ τὴν ἐν πυρὶ τῶν σκευῶν ὄπτησιν.

93 A πώμαλα Aristoph. Plut. 66.

Gerardus notat, Atticos hoc negandi aduerbio peculiariter vti. Schol. οὐδαμῶς. ἔστι δὲ Ἀττικὸν ἐπίῤῥημα ἀρνήσεως.

Ῥύπον Ἀττικοὶ τὸν εἰς τὰς σφραγίδας κηρὸν λέγουσι. Hesych. Hunc Hesychii locum citat Biset. in Aristoph. Lysistr. 1192. et Jul. Poll. 10, 59. τὸν ἐπιτήδειον εἰς τὸ κατασημήνασθαι κηρὸν οἱ παλαιοὶ ῥύπον ὠνόμαζον, καὶ ῥύπους· ὡς ἐν Λυσιστράτῃ Ἀριστοφάνης. v. 1201. H. Steph. Thes. in V. L. annotatur legi et apud Ciceronem in Epist. ad Attic. *rhypos* pro ceris siue formis, vnde sigilla fiebant.

B Σκορδινᾶσθαι Aristoph. Acharnn. 30. Hoc etiam inter Attica vocabula Lucianus in Lexiph. p. 169. recenset; sicut et

σκύλλεσθαι Luc. 7, 6. σκύλλεις Marc. 5, 35.

στρατήγιον Sophoc. Aj. v. 736.

Schol. στρατήγιον, τὸ στρατόπεδον Ἀττικῶς.

συντάξεις Aeschin. p. 287. (p. 484, 5.) Ἀθηναῖοι τοὺς φόρους συντάξεις καλοῦσι Plut. Vit. Solonis c. 15. p. 86. C.

Τευτάζειν, πραγματεύεσθαι Suid. et Etym. p. 755. l. 38. ex Lycophr. et Didymo. τευτάζεσθαι inter Atticas voces euomit Lexiphanes apud Lucian. tom. 1. p. 970. v. Ruhnken. ad Timaei lex. Plat.

C τηνάλλως Aristid. tom. 1. p. 48.

Schol. Aristoph. Acharnn. 114. ἄλλως, ἠλιθίως καὶ ματαίως. οἱ δὲ Ἀττικοὶ εἰώθασι προστιθέναι τὴν τὴν, λέγοντες τηνάλλως.

Φιλήτης Hesiod. ἔργ. v. 375.

Hesych. φιλήτης, κλέπτης, λῃστής. Phot. ex Hellad. Chrest. p. 1595. (p. 24. ed. Meurs.) κατ' εὐφημισμὲν οἱ Ἀττικοὶ τὸν κλέπτην φιλήτην λέγουσι.

Φρουρὰ carcer. Herodian. 3, 2, 7. Ἀθηναῖοι Φυλακὰς τὰς φρουρὰς τῶν πόλεων καλοῦσι Plut. Vit. Solonis c. 15. p. 86. C.

Χέδροπα Theophr. Plant. l. 7. c. 1. D

Lexic. Erotian. τὰ ὄσπρια οὕτω καλοῦσιν οἱ Ἀττικοί. ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ κ γράφουσι κέδροπα. Ἀριστοφάνης δ' ὁ γραμματικὸς διὰ τοῦ χ. Hesych. χεδροπὰ, ὄσπριόν τι.

Ὦ 'τᾶν cum duali [1]) Aristoph. Plut. 66. ὦ 'τὰν 94
cum plurali [2]) Id. Acharnn. 891. (vbi legitur A
ὦ τέν') ὦ 'τᾶν cum singulari Id. Nubb. 1270. et 1434. Plat. Edit. H. Steph. tom. 1. p. 25. C. pro quo postea ὦ 'γαθὲ ibid. D. Demosth. p. 16, 23.

1) Schol. ὦ ἑταῖρε. ὅτι οὐ πρὸς ἕνα μόνον τὸ ὦ 'τᾶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς δύο. καὶ Κρατῖνος, ἄραγε ὦ 'τᾶν ἐθελήσετε. ἄλλως. ὦ 'τᾶν. ὦ φίλοι, πληθυντικῶς νοητέον. ἢ ἀντὶ τοῦ, ὦ φίλε, πρὸς μόνον τὸν Χρέμυλον.

2) Idem Biset. Hesych. ὦ οὗτος. ὦ μακάριε. ὦ βέλτιστε. ὦ σύ. ὦ ἑταῖρε. Suid. ὦ οὗτος. ὦ φίλε. ὦ τάλαν. ὦ μέλεε. ταῦτα παρὰ τοῖς νεωτέροις ὑπὸ μόνων λέγεται γυναικῶν. (Lysistrat. in Aristoph. v. 501.) παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὑπ' ἀνδρῶν. πολλάκις δὲ ἐπὶ πλήθους φασὶ τὸ ὦ 'τάν. ὡς παρὰ Κτησιφῶντι. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν περισπῶσι, τὴν δὲ δευτέραν βραχύνουσιν. B ἀδύνατον γὰρ εὑρεθῆναι μίαν λέξιν δύο ἔχουσαν περισπωμένας. Δίδυμος δὲ τὸ πλῆρες εἶναί φησιν ὦ ἐτάν, ἀγνοῶν ὡς ἄρα τοῦ ἔτης ἡ κλητική ἐστιν ἔτα, καὶ Δωρικῶς ἐτάν. Ἀριστοφάνης (Rann. 983.) ἔασον ὦ 'τάν. καὶ πρὸς δύο, Ἀριστοφάνης Πλούτῳ, (v. 66.) ὦ 'τᾶν ἀπαλλάχθητον. vbi Gerardus scribit, ἔτης ἔτου in Vocatiuo Sing. et Dual. ἔτα, et ν Attice addito ἔταν, et ὦ ἔταν contracte ὦ 'τᾶν.

Specimen Vocum quibusdam Atticis
C Scriptoribus peculiarium:

Thucydidi. [1]) κωλύμη 1, 92. (legitur etiam in Theodor. Prodrom. Amarant. p. 441.) [2]) πρέσβευσις, καταβοὴ 1, 73.

1) Schol. κώλυσις, ἰδία ἡ λέξις Θουκυδίδου.

2) Schol. ἡ πρέσβευσις καὶ καταβοὴ παρὰ Θουκυδίδῃ ἰδίως. καταβοὴν, κατηγορίαν.

Dionys. Hal. de Idiom. Thucyd. p. 133. τοιουτοσὶ
μὲν δή τις ἐστὶν ὁ Θουκυδίδης κατὰ τὸν τῆς
λέξεως χαρακτῆρα, ᾧ παρὰ τοὺς ἄλλους διήνεγκε. γλωσσηματικὰ μὲν οὖν, καὶ ἀπηρχαιωμένα, καὶ δυσείκαστα τοῖς πολλοῖς ἐστι, τό
D τε ἀκραιφνεῖς (Thuc. 1, 52.) καὶ ἡ ἀνακωχὴ
(Id. 1, 40. vbi potius legendum ἀνοκωχὴ) καὶ ἡ
περιωπὴ (H. Steph. in Thes. ex Thuc. l. 4. c. 86.)
καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. ποιητικὰ δὲ ἥ τε κωλύμη, καὶ ἡ πρέσβευσις, καὶ ἡ καταβοὴ, καὶ ἡ
95 ἀχθηδὼν (Thuc. 4, 40.) καὶ ἡ δικαίωσις (Id. 8.
A 66. ἀντὶ τοῦ κόλασις, ἢ εἰς δίκην ἀπαγωγὴ,
ἤτοι κρίσις Schol. sic Psal. 35, 23. Symmach.
δικαίωσιν pro lxx. δίκην ריב et Leuit. 24, 22.
lxx. משפט) καὶ τὰ παραπλήσια.

Suid. περιωπὴ (Hom. Ἰλ. ξ. v. 8.) καὶ πίσυνοι, (Ἰλ. ε. v. 205. Thucyd. 2, 89.) καὶ πύστεις (Thuc. 1, 5. πύστιν Id. 1, 136. Schol. φήμηκ.) πάντα ταῦτα γλωττώδη παρὰ Θουκυδίδῃ. καλεῖ δὲ περιωπὴν, τὴν φροντίδα καὶ τὴν περίσκεψιν, οὐ τὸν τόπον, ὡς Ὅμηρος. De Thucydidis Idiotismis fuse disserit Dionys. Hal. tom. 2. p. 132.

Xenophonti. ἀγλαΐα de re equestr. 5, 8. (Hom. Ἰλ.
B ξ. v. 672.) ἀδαὴς Cyrop. 1, 6, 19. p. 83.

λοις. *S.*] At Schol. in Hesiod. p. 246. extr. et Etymol. p. 523. l. 49. οἱ Αἰολεῖς τὸ κ ἀντὶ τοῦ π τίθενται. Cf. Gregor. p. 272. Phauor. κοῖον· ποῖον. Αἰολεῖς. et Id. κόσον· πόσον. Ἰωνικῶς. Idem deriuat ἐγκόνει a πονῶ, π in κ mutato, velut in κοῖος. ἐγκόνει Aristoph. Acharnn. 1087.

Pro [5]) χ; vt δέκομαι Herodot. 1, 60. p. 15. l. 2. Lucian. de Syr. Dea p. 882. [δεκόμεθα Herodot. 8, 137. ἐκδεκόμενος Herodot. 1, 7. ἐκδεκομένη Id. 4, 39. ἐνδέκομαι Id. 3, 115. προσεδέκοντο Id. 8, 130. *S.*] ὑποδέκομαι Arrian. Ind. c. 20. p. 182. [ὑπεδέκετο Herodot. 1, 24. 3, 130. δουροδόκης Hom. Οδ. α. v. 128. καπνοδόκης Herodot. 4, 103. Cf. infra p. 132. B. *S.*]

5) Apollon. Synt. p. 61. μετατιθέασιν οἱ Ἴωνες τὰ δασέα εἰς ψιλά.

M D

Phauor. et Eustath. p. 370. l. 15. Δημόκριτος τὸ μῦ μῶ λέγει, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ.

Ξ 99

Aem. Portus in Lex. Ionic. habet ξ pro κ, ξοινὸς pro κοινός. Sed A in textu Herodot. 7, 53. p. 255. l. 42. ξυνός. [vt 4, 12. et Hom. Ιλ. ο. v. 193. π. v. 262. σ. v. 309. Et ξυνοῦσθαι Arrian. Ind. c. 20. (qui tamen locus dubius est. Certe c. 15. extr. legitur ἀνεκοινοῦντο.) Neque tantum Iones hac forma vsi sunt, sed etiam Dores, vt Heraclitus apud Sext. Empir. adv. mathematt. 7, 133. Pind. Olymp. Od. 3. v. 32. et Pyth. Od. 4. v. 274. Theocr. Idyll. 7, v. 35. Et Attici, vt Aeschyl. Suppl. v. 372. ξυνῇ, Xenoph. hist. Graec. 1, 1, 21. ἀνεξυνοῦντο. de quo tamen loco v. lexicon Xenophont. T. I. p. 199.

Pro σ poni ξ ab Ionibus, vidimus p. 3. B. *S.*]

Σ

σσ pro θ; vt βυσσὸς Herodot. 3, 23. p. 108. l. 13. pro βυθὸς Exod. 15, 5. [ἀβύσσους et ἄβυσσοι Herodot. 2, 28.

v. Schol. Aristoph. Rann. 138. et Etymol. p. 217. l. 18. *S.*]

96 Aristoph. Equu. 906. ἀπομυξάμενος —

A Biset. Εὐστάθιος (p. 176. l. 18.) ἀπομύξαι τινὰ, τὸ ἐξαπατῆσαι, ὡς εὐήθη. hinc Terent. Phorm. Act. 4. Scen. 4. v. 1. emunxi argento senes. Jul. Poll. 2, 78. ἤδη δέ τινες τῶν Κωμικῶν, τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν, ἀπομύττειν εἶπον.

Aristoph. Plut. 182. et Lycurg. in Leocrat. p. 197, 1. μονώτατος.

Phot. ex Hellad. Chrest. p. 1589. (p. 18. ed. Meurs.) τὸ μόνος ἐπίτασιν φασὶ μὴ λαμβάνειν οἱ Γραμματικοί. διὸ τὸ μονώτατος σόλοικον ἡγοῦνται. Ἀριστοφάνης δὲ ὅμως κέχρηται τῇ φωνῇ. Thom. Mag. p. 620. μονώτατος παρὰ Ποιηταῖς. μονώτερος δὲ οὐκέτι. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ, μονώτατος.

B Aristoph. Plut. 83. Χρ. Ἐκεῖνος αὐτός; Πλ. Αὐτότατος.

Schol. ἡ αὐτότατος ἀντωνυμία πέπαικται κωμικῶς. τὰ γὰρ ἀόριστα τῶν πραγμάτων ἀνεπίτατα. εἰ οὖν ἡ ἀντωνυμία ἐπὶ οὐσίας παραλαμβάνεται, κατὰ τοῦτο ἐπίτασιν οὐ δέχεται, ὡς τὰ ἄλλα μέρη. ἰστέον, ὅτι τὸ μὲν μονώτατος εὕρηται ἐν τοῖς λογοποιοῖς, τὸ δὲ αὐτότατος οὔ. Thom. Mag. p. 128. αὐτὸς, οὐκ αὐτότατος. πέπαικται γὰρ τοῦτο παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ.

C

Finis Primae Partis.

D

λοις. *S.*] At Schol. in Hesiod. p. 246. extr. et Etymol. p. 523. l. 49. οἱ Αἰολεῖς τὸ κ ἀντὶ τοῦ π τίθενται. Cf. Gregor. p. 272. Phauor. κοῖον· ποῖον. Αἰολεῖς. et Id. κόσον· πόσον. Ἰωνικῶς. Idem deriuat ἐγκόνει a πονῶ, π in κ mutato, velut in κοῖος. ἐγκόνει Aristoph. Acharnn. 1087.

Pro 5) χ; vt δέκομαι Herodot. 1, 60. p. 15. l. 2. Lucian. de Syr. Dea p. 882. [δεκόμεθα Herodot. 8, 137. ἐκδεκόμενος Herodot. 1, 7. ἐκδεκομένη Id. 4, 39. ἐνδέκομαι Id. 3, 115. προσεδέκοντο Id. 8, 130. *S.*] ὑποδέκομαι Arrian. Ind. c. 20. p. 182. [ὑπεδέκετο Herodot. 1, 24. 3, 130. δουροδόκης Hom. Οδ. α. v. 128. καπνοδόκης Herodot. 4, 103. Cf. infra p. 132. B. *S.*]

5) Apollon. Synt. p. 61. μετατιθέασιν οἱ Ἴωνες τὰ δασέα εἰς ψιλά.

M D

Phauor. et Eustath. p. 370. l. 15. Δημόκριτος τὸ μῦ μῶ λέγει, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ.

Ξ

99

Aem. Portus in Lex. Ionic. habet ξ pro κ, ξοινὸς pro κοινός. Sed in textu Herodot. 7, 53. p. 255. l. 42. ξυνός. [vt 4, 12. et Hom. Ιλ. ο. v. 193. π. v. 262. σ. v. 309. Et ξυνοῦσθαι Arrian. Ind. c. 20. (qui tamen locus dubius est. Certe c. 15. extr. legitur ἀνεκοινοῦντο.) Neque tantum Iones hac forma vsi sunt, sed etiam Dores, vt Heraclitus apud Sext. Empir. adv. mathematt. 7, 133. Pind. Olymp. Od. 3. v. 52. et Pyth. Od. 4. v. 274. Theocr. Idyll. 7, v. 35. Et Attici, vt Aeschyl. Suppl. v. 372. ξυνῇ, Xenoph. hist. Graec. 1, 1, 21. ἀνεξυνοῦντο. de quo tamen loco v. lexicon Xenophont. T. I. p. 199. A

Pro σ poni ξ ab Ionibus, vidimus p. 3. B. *S.*]

Σ

σσ pro θ; vt βυσσὸς Herodot. 3, 23. p. 108. l. 13. pro βυθὸς Exod. 15, 5. [ἀβύσσους et ἄβυσσοι Herodot. 2, 28.

v. Schol. Aristoph. Rann. 138. et Etymol. p. 217. l. 18. *S.*]

B T

[Pro δ; vt Ἄφυτις Thucyd. 1, 64. vbi Schol. Ἰωνικῶς δὲ εἶπεν Ἀφύτιος· ἔδει γὰρ διὰ τοῦ δ. *S.*]

Pro ϑ; ἐκτορμεῖν Suid. quod Ionice dictum pro ἐκϑορμεῖν putat Aem. Portus. Apollon. Synt. p. 61. τὰ ψιλὰ εἰς δασέα μετατιϑέασιν οἱ Ἴωνες, ὡς ἐπὶ τοῦ τάφος, καὶ ἐπὶ τῶν συναλοιφῶν, κατορᾷς.

[Additur initio; in articulo subjunctiuo, vt τοῦ Herodot. 1, 14. Hom. Ιλ. δ. v. 77. pro οὗ. τῆς Id. Οδ. ν. v. 265. Herod. 1, 100. et τῆςπερ Ibid. c. 124. pro ἧς et ἧσπερ. τῷ Ibid. c. 9. Hom. Οδ. α. v. 17. τῇ Herod. 1, 60. τὸν Id. 1, 5. Hom. Ιλ. β. v. 309. τὴν Ιλ. α. v. 319. Herodot. 1, 173. τὸ Id. 1, 31. Hom. Ιλ. β. v. 101. τὼ Ιλ. γ. v. 258. τοὶ Οδ. α. v. 23. τῶν masc. Herodot. 1, 14. τῶν neutr. Hom. Ιλ. ε. v. 192. τοῖσι neutr. Herodot. 1, 18. τῇσι Id. 2. 151. τοὺς Id. 1, 11. Hom. Ιλ. ψ. v. 182. τὰς Ιλ. η. v. 468. Herodot. 1, 66. τὰ Id. 1, 11. Hom. Ιλ. δ. v. 219.

Gregor. p. 177. τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρϑροις, τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις, προςτιϑέασι τὸ τ οἱ Ἴωνες. Cf. Johann. Grammat. p. 372. et infra p. 337. A. *S.*]

Demitur initio; Athen. p. 229. B. χωρὶς τοῦ τ Ἴωνες τήγανον λέγουσιν ἤγανον, ὡς Ἀνακρέων.

Eustath. p. 1862. l. 11. ἤγανον Δωρικῶς. quod non probat Casaub. in Athen. p. 403. quia Anacreon moribus et scriptione fuit Ionicus, non Doricus. v. Schweighäuser. T. III. p. 326.

Alterna tenuium et aspiratarum commutatio notanda est in eadem voce; vt κιϑὼν Herodot. 1, 8. p. 3. l. 15. 1, 50. 5, 87. pro χιτών. κύϑρη Herodes in Stob. Serm. p. 453. pro χύτρα. κυϑριδίοις Clem. Alex. paedagog. 2. p. 141. B. pro χυτριδίοις. κυϑρογαύλους Joseph. Antiq. p. 233. et
C Var. Lect. in 3. Reg. 7, 38. pro χυτρογαύλους.

Phauor. in κιϑών. τρέπουσιν οἱ Ἴωνες τὰ δασέα εἰς ψιλὰ, καὶ τὰ ψιλὰ εἰς δασέα· οἷον ἀκάνϑιον, ἀχάντιον, βάτραχος, βάϑρακος, καὶ τὰ ὅμοια. Sic Gregor. p. 193. Hort. Adon. in ταφών, et Eu-

Inseritur; vt ἀδελφεὸς Herodot. 3, 61. p. 117. l. 42. ἀδελφεὴ Id. 3, 31. p. 110. l. 10. Hippoc. Sect. 7. p. 253. αἰελούρους Herodot. 2, 66. (Cf. Pierson. ad Moer. p. 37.) προμαχεὼν Herodot. 1, 98. p. 27. l. 15. μνέαι Id. 2, 168. pro μναῖ. ἄεθλον Id. 1, 126. κενεὴ Aret. p. 64. l. 33. καινέης Id. p. 74. l. 31. ξένεα Id. p. 8. l. 30. ἄκρεα Id. p. 14. l. 2. πεπέων Id. p. 125. l. 22. (πέπων Id. p. 135. l. 35.) πλευρέου Id. p. 14. l. 11. [Sic ἀείδουσι Herodot. 2, 60. pro ᾄδουσι. ἐπαείδει Id. 1, 132. ἐπαείρουτα Id. 1, 204. pro ἐπαίροντα. Et seruatur ε in ἀέκων Herodot. 1, 35. *S.*]

v. Gregor. p. 216.

εα pro η; vt γέα Democrit. in Clem. Alex. Strom. lib. 1. p. 304. A. vnde γεάοχος Pind. Olym. Od. 13. v. 114. D

In Hippoc. Sect. 4. p. 5. l. 50. legitur ὑστερέῃ pro ὑστεραίᾳ vel ὑστέρᾳ. (Haud dubie perperam. v. Koen. ad Gregor. p. 249. sq.)

H

Pro α; [1]) vt πρῆγμα Herodot. 1, 19. p. 5. l. 20. Hippoc. Sect. 8. p. 6. l. 41. Arrian. Ind. c. 12. extr. p. 177. ἠὴρ Herodot. 1, 172. p. 44. l. 26. A Hippoc. Sect. 3. p. 91. l. 41. ἰητρὸς Herodot. 1, 197. Aret. p. 6. l. 2. ἠέριος Lucian. Astrol. p. 986. θώρηξ Arrian. Ind. c. 16. p. 180. Aret. p. 7. l. 5. ἡμέρῃ Herodot. 1, 11. p. 3. l. 35. et Diog. Laert. 7, 56. ex Diogene; κατὰ τὴν Ἰάδα, ἡμέρη. [Sic ἀγορὴν Herodot. 1, 21. ἡγεμονίη Id. 1, 7. εὐδαιμονίη, et συμφορὴ, et ἐπιθυμίην, et εὐτυχίη, et χώρη Id. 1, 32. ὥρη Id. 1, 10. ἀξιοθέητος Id. 1, 14. [2]) ἄκρητος Id. 1, 207.

1) Gregor. p. 179. sq. laudat Ἥρη ex Hom. Ιλ. α. v. 55. δημοσίῃ Herodot. 3, 55. Cf. infra p. 105. B. et p. 365. C.

2) v. Koen. ad Gregor. p. 164. sq.

3) κρητῆρες Id. 1, 14. νηὸς Id. 2, 63. 4) ληὸν Id. 5, 42. πρῆσις Id. 1, 153. διήκονος Id. 4, 71. 5) ἀγγελίης Hom. Ιλ. γ. v. 206. Τιτῆνες Ιλ. ξ. v. 279.

3) v. Etymol. p. 538. l. 27.

4) Recte sic pro λαὸν legi docuit ex Eustathio Valckenarius.

5) Schol. Ἰὰς ἡ διάλεκτος. S.]

Pro ε; vt ἐπηρωτέοντας Herodot. 1, 47. p. 11. l. 31. [(vbi Wesselingius edidit ἐπειρωτέοντας. v. paulo post.) θηησάμενον Id. 1, 11. pro θεησάμενον, i. e. θεασάμενον. θηήσονται Hesiod. ἔργ. v. 482. S.]

Pro ει; vt *) ἠρίνεος Herodot. 1, 195. p. 50. l. 42. pro εἰρίνεος Id. 4, 73. p. 155. l. 6.

B *) Aem. Port. in Lex. Ion. et H. Steph. in Thes. Ind.

[Pro ω; vt Μαιῆτις Herodot. 4, 86. Μαιήτιδος Id. 1, 104. 4, 20. Μαιῆτιν Id. 4, 123. Μαιητέων ibid.

Inseritur medio; vt πολιήτης Herodot. 7, 237. πολιήτεω Id. 1, 120. πολιητέων Id. 4, 150. πολιήτῃσι Id. 1, 57. πολιήτας Id. 3, 80. S.]

Aristides Quintilianus l. 2. de Musica p. 92. 93. ἡ Ἰὰς τὸ στερεὸν ὑποστελλομένη τοῦ α, καταφέρεται πρὸς τὸ η· τὸ δὲ θῆλυ μέν ἐστι κατὰ τὸ πλεῖστον. Eadem ratione Iones vtuntur etiam vocali ε, nam ibid. p. 92. τεθήλυνται τὸ ε.

I

Pro ε; vt 1) ἱστίη Herodot. 1, 176. p. 45. l. 28.
C ἱστιητόριον Id. 4, 35. p. 147. l. 22.

1) Phauor. in ἱστία. ἑστία Ἰωνικωτέρα διὰ τοῦ ι γραφή. [Eustath. p. 1561. l. 60. Heraclide auctore, Siculos dicit τὸ ε, ᾧ ἕπεται τὸ σίγμα, μετατιθέναι εἰς ἰῶτα, οἷον ἑστία ἱστίη. Id. p. 1562. l. 41. εἰπὼν (Heraclides) ὡς Σικελοὶ τὸ ἀρκτικὸν ε, ᾧ ἔπε-

I

ται τὸ σίγμα, εἰς ι μετατιθέασιν, ἐπάγει ὅτι οὕτω τὴν τοιαύτην ἀκολουθίαν ἐκεῖνοι σώζουσιν, ὥστε κἂν μὴ ἕπηται τὸ σίγμα φύσει, ἀλλ' ἔξωθεν παρεισπέσῃ, ὁμοίως ποιοῦσι. τὸ γοῦν ἔχω, ἴσχω φασί· καὶ τὸ ἕπω, ἴσπω, καὶ ἐνίσπω. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἕζω, ὅθεν τὸ καθέζομαι, ἵζω λέγουσι. *S.*] Id. p. 1579. l. 47. τὸ ἑστιᾶν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οἱ Δωριεῖς ἱστιᾶν λέγουσιν ἐν τῷ ἰῶτα. at Id. p. 280. l. 17. ἑστία Ἰωνικωτέρα ἡ διὰ τοῦ ι γραφή. Cf. Etymol. p. 382. l. 41.

²) Demitur diphthongis αι et ει; vt ἑτάρῳ Herodot. 5, 95. ἐπιτήδεος Herodot. 9, 37. p. 533. l. 15. τέλεον Aret. p. 52. l. 26. τελέην Herodot. 1, 121. τελεώτατος Democrit. in Stob. Serm. p. 4. χέρα Herodot. 7, 42. ἀπόδεξις Herodot. 1, 207. p. 54. l. 3. [διέδεξαν Id. 7, 172. ὑποδέξας Id. 1, 189. Vnde Wesseling. 2, 46. recte dedit ἐπίδεξιν pro ἐπίδειξιν. et 2, 35. εὐμαρέη rescribere e codd. debebat pro εὐμαρίῃ, s. communi εὐμαρείᾳ. v. Valckenar. ad 4, 113. et Koen. ad Gregor. p. 205. 247. *S.*]

Aliquando inseritur; vt ἡσύχιος Herodot. 1, 107. p. 29. l. 6. Legitur ἡσυχέος Hippoc. Sect. 7. p. 359. l. 5. τριτημοίριος Herodot. 1, 192. p. 49. l. 37. pro τριτημόριος Id. 9, 34. p. 533. l. 1. [Inprimis ³) post ε; vt κεινὸν Id. 7, 259. κεινὴν

2) Phauor. Ἀπόδεξις. Ἴωνες γὰρ πολλάκις ὑπεξαίρουσι τὸ ι. Id. in κλαίω. Ἴωνες σὺν Ἀττικοῖς χρύσειος καὶ τὰ ὅμοιά φασι χρύσεος. Hort. Adon. in voce Ἀχαιός. Biset. in Aristoph. Lysistr. 94. αἱ τοῦ ι ὑπεξαιρέσεις τῶν Ἀττικῶν καὶ τῶν Ἰώνων ἴδιαι, καθάπερ δῆλον ἐκ τῶν τοῦ Κορίνθου διαλέκτων. (p. 200. sq.) [Gregor. p. 215. de Dial. Ionica: ἔλλειψις δὲ ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ τὸ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβὴν, οἷον αἰμύξαι ἀμύξαι, ἑταῖρος ἕταρος, ἔστι δὲ τοῦτο καὶ Ἀττικόν. D

3) Gregor. p. 178. Ἴωνες τῷ ε προστιθέασι τὸ ι. ὡς ξεῖνον, (Hom. Οδ. ο. v. 74.) ξείνια, (Οδ. ι. v. 229.) καὶ εἰνάλιος θὴρ, ἀντὶ τοῦ ἐνάλιος. (v. Empedocl. v. 285.) Id. p. 207. αἱ προσθέσεις τοῦ ι τῷ ε, ἐπιφερομένου φωνήεντος, ἢ τῶν ἀμεταβόλων ἑνὸς. Ἰώνων εἰσίν. οἷον ἕως εἰώς, (v. infra p. 328. A.) κεινὴ ἀντὶ τοῦ κενὴ, (Hom. Ιλ. γ. v. 376. vbi Schol.: κενή· Ἰωνικῶς. Cf. infra p. 365. C.) καὶ ξεῖνος ἀντὶ τοῦ ξένος. (v. infra p. 367. D.)

Id. 5, 16. στεινὴ Id. 2, 8. δείρη Id. 1, 51. εἴριον Id. 1, 203. 4) εἰρώτα Id. 3, 22. (vbi ante Wesseling. fuit ἠρώτα.) ἐπείρετο Ibid. εἰρωτεῦντας Id. 3, 62. εἰρομένου Id. 1, 27. Etiam post α; vt αἰετὸς Id. 3, 28. Et post ο; vt ποιηφαγέοντες Id. 3, 25. *S.*]

4) Gregor. p. 228. Ἴωνες εἰρώτα διὰ διφθόγγου γράφουσι. Cf. quae plura ibi sequuntur. *S.*]

102 O

A Pro ω; vt ζόη Herodot. 2, 105. p. 80. l. 27. accentu retracto, pro ζωή. λαγὸς et λαγὸν Id. 4, 134. λαγοῦ Id. 1, 123.

Inseritur; vt ἐπίπλοα Herodot. 1, 94. pro ἔπιπλα 1, 150.

Υ

Pro ι; βύβλος Herodot. 2, 92. p. 77. l. 20. pro βίβλος Gen. 2, 4. Βύβλινος Hesiod. ἔργ. v. 589. pro Βίβλινος Eurip. Ion. v. 1195. vbi v. Barnes.

Phauor. βιβλίον διὰ τοῦ ι Ἀττικῶς, διὰ τοῦ υ Ἰωνικῶς. [Cf. Pierson. ad Moer. p. 95. Legitur tamen βυβλίον in Aristoph. Auu. 975. 977. et saepius, vt v. 1037. vbi v. Biset. *S.*]

[Pro οι in vocabulo ξυνὸς, de quo v. supra p. 99. A. *S.*]

Ω

[Pro α; vt χρειὼ Hom. Ιλ. κ. v. 142. χρειοῖ Ιλ. θ. v. 57.

Eustath. p. 698. l. 11. χρεία μὲν τὸ κοινόν· ὁ δὲ Ἰωνίζων χρειὼ λέγει. Fischerus animaduu. ad Weller. Vol. I. p. 65. huc refert δεδοξώσθε apud Herodot. 7, 135. (vbi alii legunt δεδόξασθε) et 9, 48. Sed Portus in lex. Ion. fortasse rectius deriuat a verbo δοξοῦσθαι, quod idem sit, quod δοκεῖν, quemadmodum 8, 124. est ἐδοξώθη. *S.*]

[Pro η; vt πτώσσειν Hom. Ιλ. ε. v. 634. πτώσσοντας Herodot. 9, 48.

Eustath. p. 484. l. 3. πτήσσω μὲν κοινὸν, καὶ Ἀττικὸν, πτώσσω δὲ Ἰωνικόν· οὕτω δὲ καὶ ῥήσσω ῥώσσω. *S.*]

Pro αυ; τρῶμα Herodot. 4, 160. p. 173. l. 27. Hippoc. Sect. 2. p. 182. Aret. p. 16. l. 27. τρωματίζω Herodot. 3, 78. p. 123. l. 2. Sic Id. 6, 47. θωμασιώτατα in exemplo Wesseling. B

[Grammat. Meerman. p. 322. τῷ ω ἀντὶ τῆς αυ διφθόγγου ἐκφέρει ἡ Ἰάς· οἷον καῦμα κῶμα, θαῦμα θῶμα. Hesychius: θῶμα· θαῦμα. *S.*]

Pro οη; vt [1]) χλωρὸς Hom. Ιλ. κ. v. 376. pro χλοηρὸς Lexic. Galen. ex Hippocr. [2]) νῶμα Empedocl. v. 361.

1) Sic Phauorin.

2) Suid. in voce ἀβέλτερος. ἀνωσία· Aem. Port. pro ἀνοησία. Et sic habet Etymol. p. 3. l. 17.

[DIPHTHONGVS ET

Prò εο; vt Λευτυχίδης Herodot. 6, 65. pro Λεοτυχίδης vel Λεωτυχίδης. Cf. infra p. 113. B.

Pro communi ου; vt θηεύμενος Herodot. 7, 44. φωνεῦντος Id. 1, 47. Sic πιεζεύμενοι Id. 3, 146. et saepius, quasi a verbo πιεζέω. v. Wesseling. ad 8, 142. et infra p. 212. B. p. 359. et 361.

OI

Pro εοι vel ει; vt οἰκὼς Herodot. 6, 125. τὸν οἰκότα Id. 3, 61. οἰκὸς Id. 7, 160. τὰ οἰκότα Id. 7, 129. Quare Wesselingius 2, 25. etiam οἰκότως e MS. edidit pro εἰκότως. *S.*]

DIPHTHONGI RESOLVVNTVR:

ει in εε; vt ῥέεθρον Herodot. 1, 75. p. 19. l. 42. pro ῥεῖθρον Aelian. Var. Histor. l. 2. c. 33.

ου in εο; vt νεομηνία Herodot. 6, 57. p. 222. l. 13. C

Numer. 28, 11. pro νουμηνία Id. 10, 10. χρύσεον et ἀργύρεον Herodot. 1, 51. χάλκεον Id. 1, 24.

ου in οε; vt ἀγαθοεργίη Herodot. 3, 160. p. 139. l. 35. pro ἀγαθουργίη Id. 3, 154. p. 138. l. 10. [Sed 5, 83. Wesseling. edidit ἰρουγίαι.

in οο; vt νόος Herodot. 9, 120. νόον Id. 3, 21. πλόον Id. 6, 95.

v. Gregor. p. 228.

ου ponitur pro vocali ο, vt νοῦσος Herodot. 1, 105. μοῦνος Id. 1, 25. κοῦρος Emped. v. 2. κουροτρόφος Herodot. vit. Hom. c. 30. οὔνομα et οὐνομάζειν Id. 4, 6. v. infra p. 155. A. p. 365. C. et p. 360. A. et Gregor. p. 178. sq. Etymol. p. 607. l. 34. et Schol. Hom. Ιλ. α. v. 275. *S.*]

PROSODIA.

Spiritum lenem pro aspero, Aeolum more, Iones vsurpant: (τοῖς ψιλοῖς οἱ Ἴωνες χαίρουσιν Gregor. p. 195.) vt οὖρος Herodot. 1, 52. p. 8. l. 25. οὐρίζων Id. 2, 16.

D Apostrophus rarior est; seruant enim vocalem finalem ante alteram, vt ἀναλείχουσι ἀλλήλων Herodot. 1, 74. p. 19. l. 29. σμικροῖσι ἐδέσμασι Aret. p. 2. l. 7. ἐξήντλησε ἡ νοῦσος Id. p. 20. l. 22. ἔστι οὔνομα Id. p. 18. l. 21.

103 A Dialysin patiuntur Diphthongi ει, αυ, ῳ, οι, ῃ et ᾳ.

ει fit ηϊ, vt *) ἀνθρωπήϊος Herodot. 1, 5. p. 2. l. 29. Lucian. Astrol. p. 995. [βασιλήϊα Herodot. 1, 178. βασιληΐην Id. 1, 11. βασιλήϊον Id. 1, 14. ἀγγήϊα Id. 4, 2. ἐπιστρατηΐην Id. 9, 3. γυναικήϊα Id. 4, 114. ἀνδρηΐης Id. 7, 99. κναφηΐου Id. 1, 92. μαντηΐων Id. 1, 46. οἰκηΐης Id. 1, 107. στρατηΐην Id. 1, 171. χαλκήϊον Id. 4, 152. *S.*] κληῗς Herodot. 5, 108. p. 208. l. 7. Hippoc. Sect. 2. p. 27. l. 3. κληῗδα Aret. p. 23. l. 24. Νηρηΐδος, Νηρηΐδι, Νηρηΐδων Arrian. Ind. c. 31. p. 190. [περικεκληϊμένον et ἀποκεκληϊμένου Herodot. 3, 117.

*) Gregor. p. 173. sq. τὸ κλεισθέντες κληϊσθέντες (Herodot. 3, 55. ἀποκληϊσθέντες) Ἴωνες λέγουσι· διαλύουσι γὰρ τὴν ει δίφθογγον εἰς ε καὶ ι εἶτα ἐκτείνουσι τὴν ε συλλαβὴν, τρέποντες εἰς η, ὥσπερ καὶ τὸ ἱερεῖον ἱερέϊον, ἱερήϊον (Hom. Ιλ. χ. v. 159.), καὶ τὸ Πηλείδης, Πηλεΐδης, Πηληΐδης, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Multos Herodoti locos hanc in rem indicauit Koen. ad h. l. *S.*]

αυ fit ωϋ; vt θώϋμα Herodot. 1, 23. p. 6. l. 7. Aret. p. 6. l. 24. Arrian. Ind. c. 34. p. 192. Lucian. Syr. p. 879. θωϋμάζω Ibid. p. 883. Herodot. 7, 125. p. 267. l. 30. ἐθωΰμαζον Aret. p. 5. l. 13. ἀπεθωΰμαζε Herodot. 1, 11. τρωϋμάτων B Id. 4, 180.

Gaza l. 2. p. 94. ἡ δὲ ωϋ Ἰώνων. Phauor. in θωϋμάσας. Johan. Grammat. p. 372. et Corinth. in Dial. p. 196. Ἴωνες τῷ ω ἀντὶ τοῦ α ἐν τῇ αυ διφθόγγῳ χρῶνται· οἷον θωϋμάσας.

ῳ fit ωϊ, vt πατρώϊος Herodot. 1, 41. p. 10. l. 30. pro πατρῷος Id. 7, 104. p. 263. l. 38. [Hoc enim Atticum est teste Gregorio p. 75. illud Ionicum. v. idem p. 206. *S.*]

οι fit οϊ; quod testatur Aristophan. Pac. 928–932.

Χο. Ὀΐ.

Τρ. Ὀΐ; Χο. Ναὶ μὰ Δί. Τρ. Ἀλλὰ τοῦτό γ' ἔστ' Ἰωνικὸν

Τὸ ῥῆμά γ'. Χο. Ἐπίτηδές γ' ἵν' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.

C Ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγει τις, οἱ καθήμενοι

Ὑπαὶ τοῦ δέους λέγουσ' Ἰωνικῶς, Ὀΐ.

Schol. Aristoph. οἱ γὰρ Ἴωνες δισυλλάβως λέγουσιν ὄϊς, οἱ δὲ Ἀττικοὶ μονοσυλλάβως τὰς οἶς, καὶ πολλὰ τοῦ αὐτοῦ γένους οἱ Ἀττικοὶ συναιροῦντες τὴν ὄϊν τὴν οἶν. οἱ γὰρ Ἴωνες πολλὰ διῃρημένως φασίν. τὸ ὀΐ ὀδυρομένων ἐστὶν ἐπίφθεγμα καὶ δυσχεραινόντων.

[Sic ὀϊστὸν Herodot. 5, 105. *S.*]

[η et α fit ηϊ, vt [1]) ληϊστὰς Hom. hymn. Bacch. v. 7. [2]) χρηΐζων Herodot. 8, 58. Θρήϊκες Herodot. 5, 10. pro Θρᾶκες vel Θρῆκες Id. 1, 28. Θρηΐκης Id. 2, 134. 4, 143. Θρηΐκην Id. 5, 2. 9, 89. Θρηΐκων Id. 1, 168. 5, 3.

1) v. Quintilian. 1, 7, 17.

2) v. Gregor. p. 206. sq. ibique Koen. *S.*]

D. ETYMOLOGIA.

Crasin, licet apud Atticos sit frequentior, Iones tamen nonnunquam admittunt.

ου ex ο ε; vt οὔτερος Herodot. 1, 34. p. 9. l. 15.
104 τοὔτερον Id. 1, 32. p. 8. l. 27. vbi τ pro
A θ; nam ἕτερος aspiratur.

ex ου ε; vt τοὐμοῦ Id. 1, 41. p. 10. l. 28.

ex ο ο; vt τοὔνομα Id. 1, 2. p. 1. l. 22.

ω ex ο α; vt ὡ 'νὴρ Id. 1, 162. p. 42. l. 6. τώ-

γαλμα Id. 2, 42. p. 67. l. 3. τὤρχαῖον Id. 1, 172. τὢληθὲς Id. 6, 68.

ω ex οι α; vt ὢ ̓́νδρες Id. 4, 134. p. 167. l. 25. ὤνθρωποι Id. 7, 11. et 49. *) ὦλλοι Id. 1, 48. p. 11. l. 43. et ὤλλοι Id. 2, 36. p. 65. l. 6.

[*) Etymol. p. 821. l. 59. ὦλλοι, ἀντὶ ταῦ οἱ ἄλλοι. αἱ τοιαῦται δὲ συναλοιφαὶ τῆς δευτέρας εἰσὶν Ἰάδος, ᾗ Ὅμηρος οὐκ ἐχρήσατο. Cf. Schol. Apollon. 1, 1081. et Wesseling. ad Herodot. 2, 14. qui probat ὤλλοι. In uniuersum tenenda sunt, quae Gregorius p. 193. sqq. praecepit: τῷ ω ἀντὶ τοῦ α ἔσθ' ὅτε χρῶνται Ἴωνες. ὤνθρωπον γὰρ τὸν ἄνθρωπον λέγουσι, καὶ τὸν ἄριστον ὤριστον. (quae sunt verba Johannis Gramm. p. 372.) ἐγὼ δὲ οἶμαι ἐκ συναλοιφῆς ἐπὶ μόνων τῶν εὐθειῶν τοῦτο ποιεῖν αὐτούς, καὶ ἐπὶ τῶν κλητικῶν, ὡς καὶ οἱ Ἀττικοὶ ποιοῦσιν. (v. supra p. 11. C.) αὐτίκα, Ἡρόδοτος (1, 35.) ἐπὶ τῆς κλητικῆς φησιν, ὤνθρωπε, ἀντὶ τοῦ ὦ ἄνθρωπε. καὶ ἀλλαχοῦ (4, 150.) ὦναξ, ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ. De nominatiuo ὤριστος v. infra p. 157. C. *S.*]

[ῳ ex αοι; vt ὀπτῷτο Herodot. 8, 137. vbi Valckenar. etiam ἀνιῷτο et κοιμῷτο et similia ex Herodoto memorat. Sed haec omnia communia esse constat reliquis Graecis. *S.*]

Nota, quod in τὼ 'πὸ Id. 1, 199. p. 52. l. 5. et τὼ 'ποβαῖνον Id. 2, 82. p. 75. l. 20. pro τὸ ἀπὸ, τὸ ἀποβαῖνον, post crasin accentus vocis prioris servetur.

In Hippocrate Sect. 1. p. 30. l. 50. (si vitiosa non sit lectio, quod suspicatur Foesius) occurrit mira vocis contractio βοῦσθην pro βοηθείην. B

ARTICVLVS.

C Sing. G. τέω, ἀπὸ τέω Lucian. Astrol. p. 989. D. τέῳ Herodot. 1, 11. p. 4. l. 4.

Plur. G. τέων Id. 5, 57. p. 194. l. 20. D. τοῖσι Id. 1, 34. p. 9. l. 20. Hecataeus apud Athen. p. 70. B. Hippoc. Sect. 1. p. 2. l. 8. Aret. p. 4. l. 21. τεοῖσι *) Herodot. 1, 37. p. 10. l. 7. Aret. p. 89. l. 16. οἷσι Democrit. apud Stob. Serm. p. 157. Aret. p. 15. l. 31. τῇσι Herodot. 1, 52. p. 12. l. 42. Hippoc. Sect. 1. p. 2. l. 6. Aret. p. 3. l. 31. τῇς Lucian. Syr. p. 880. ᾗσι Hippoc. Sect. 2. p. 17. l. 4.

D [*) Sed in loco Herodoti τεοῖσι est pro σοῖς. S.]

---

105 A

NOMEN.

Declinationes Substantivorum.

Declinatio Prima.

Nomina in -ας et -α flectuntur per η pro α. -ου B Genitiui fit -εω; -ῶν, -έων; -αις Datiui, -αισί, -ῃσι, -ῃς; -ην Accusatiui, -εα; -ας ab -ας vel -ης vel -α, -έας.

Johan. Gram. p. 370. ἡ Ἰὰς τὰ εἰς -ας λήγοντα ὀνόματα εἰς η τρέπει. Corinth. p. 172. τὰς εἰς -ας ληγούσας εὐθείας τὰς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς (legitur tamen Μίδης Herodot. 1, 14. p. 4. l. 27.) εἰς -ης ἐκφέρουσιν Ἴωνες. Ἡρόδοτος (3, 55. p. 116. l. 27.) Ἀρχίης καὶ Λυκώπης. Johan. Gram. p. 371. τὰς εἰς -α εὐθείας εἰς η τρέπουσιν Ἴωνες. ὡς χώρα χώρη. (Vranius apud Steph. de Vrb. p. 7.) Phauor. in Αἰνείας. τὰ εἰς -ας καὶ εἰς -ης ὀνόματα ἰσοσυλλάβως κλινόμενα ἔχει γενικὴν διὰ τοῦ εω Ἰωνικῶς.

Eustath. in Hom. p. 12. l. 40. Johan. Gram. p. 370. πᾶν εἰς -ης λῆγον, οὗ ἡ γενικὴ εἰς -ου περατοῦται, παρὰ τῆς Ἰάδος εἰς -εω λήγει. Corinth. p. 176. τὰς εἰς -ου ληγούσας γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς -ας ἢ εἰς -ης εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ -εω προφέρουσιν Ἴωνες· ἀπὸ μὲν τῶν εἰς -ας, Ἡρόδοτος (3, 55. p. 116. l. 29.) Ἀρχίεω. ἀπὸ δὲ τῶν εἰς -ης, Ἀτρείδεω. (Hom. Ιλ. β. v. 185.) C Johan. Gram. p. 371. τὰ εἰς -αι πληθυντικὰ διαιρεῖ Ἰὰς ἐπὶ γενικῆς διὰ τοῦ ε· οἷον Πέρσαι Περσέων (Herodot. 1, 1. p. 1. l. 6.) νύμφαι νυμφέων. Corinth. p. 175. τὰς τῶν ἀρσενικῶν πληθυντικῶν γενικὰς, ἐκ τῶν εἰς -ης εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ -έων προφέρουσι· νησιωτέων Ἡρόδοτος. (3, 57.) Id. p. 174. τὰς εἰς -ῶν ληγούσας γενικὰς τῶν πληθυντικῶν θηλυκῶν διαλύουσιν Ἴωνες. Ὅμηρος (Ιλ. η. v. 1.) πυλέων. Ἱπποκράτης (Sect. 2. p. 17. l. 46.) ὡρέων. Phavor. in voce αἰχμητὴς scribit, αἰχμητέων πυλέων esse formam Doricam. Id. Ἀτρείδῃσι Ἀτρείδαισι Ἰωνικῶς. Johan. Gram. p. 371. πᾶσα δοτικὴ πληθυντικὴ εἰς -αις λήγουσα μεταβάλλει τὸ α εἰς η ἐπὶ τῆς Ἰάδος, προσγραφομένου μὲν ι, μὴ συνεκφωνουμένου δέ. Corinth. p. 175. sq. ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν θηλυκῶν ὀνομάτων οὐ μόνον τὸ ι προστιθέναι εἰώθασιν, ὡς ἐν ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν ἀρσενικῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς αι διφθόγγου τρέπειν τὸ α εἰς η· ὡς Ἱπποκράτης, (Sect. 7. p. 355. l. vlt.) τῇσι χρονίῃσι λειεντερίῃσι. Add. Etymol. p. 166. l. 33. et Gregor. p. 217.

Flexio Nominum in -ας. D

Sing. N. Ἀμύντης Herodot. 5, 18. p. 185. l. 16. Μίδης Id. 1, 14. p. 4. l. 27. Ἀρισταγόρης Id. 4, 138. p. 168. l. 24. νεηνίης Id. 1, 37. p. 10. l. 4. Aret. p. 83. l. 17.

G. Ἀμύντεω Id. 5, 18. p. 185. l. 10. Μίδεω Id. 1, 45. p. 11. l. 14. Ἀρισταγόρεω Id. 5, 30. p. 187. l. 40. βορέω Id. 4, 54. p. 151. A l. 36. pro βορέου. νεηνίεω Id. 3, 55.

D. Μίδῃ Id. vit. Homer. c. 11. p. 357. l. 16. Ἀρισταγόρῃ Id. 5, 30. p. 188. l. 7. φλεγματίῃ Aret. p. 57. l. 31.

A. Ἀμύντην Id. 5, 17. p. 185. l. 5. Μίδην Id. 1, 14. p. 4. l. 27. Ἀρισταγόρην Id. 5,

35. p. 189. l. 18. βορέην Id. 4, 49. p. 150. l. 13. Ἀρισταγόρεα Id. 5, 32, 33. p. 188.
B l. 32.

Plur. G. νεηνιέων Id. 1, 61. p. 15. l. 8.

D. νεηνίῃσι Id. 1, 43. p. 10. l. 37. Aret. p. 95. l. 5.

Flexio Nominum in -ης, et -ῆς.

Sing. G. Καμβύσεω Herodot. 1, 46. p. 11. l. 19. Arrian. Ind. c. 9. p. 175. Κανδαύλεω Herodot. 1, 12. Γύγεω Id. 1, 13. Ἀΐδεω Heraclit. apud Ποίησ. Φιλ. p. 163. Democrit. apud Stob. Serm. p. 56. δεσπότεω Herod. 5, 29. p. 187. l. 29. Θαλέω Id. 1,
C 170. p. 43. l. 39. Μιθριδάτεω Aret. p. 134. l. 28. Ὀτάνεος Herod. 3, 71. Ὑστάσπεος Id. 3, 70. 71. 140.

A. Καμβύσεα Herodot. 3, 1. p. 102. l. 10. δεσπότεα Id. 1, 11. p. 4. l. 2. Γύγεα Id. 1, 10. Ὀρέστεα Id. 1, 68. Πολυκράτεα Id. 3, 56.

Plur. G. κομητέων Id. 6, 19. p. 214. l. 37. ἱκετέων Lucian. Syr. p. 882. ναυτέων Arrian. Ind. c. 23. p. 185.

D. δεσπότῃσι Herodot. 6, 83. p. 228. l. 12. νησιώτῃσι Id. 1, 27. ναύτῃσι Arrian. Ind. c. 30. p. 189. πρεσβύτῃσι Aret. p. 144. l. 10. μαθηταῖσι Hippoc. Sect. 1. p. 1. l. 14. Σκύθῃσι Herodot. 1, 104. θηρευτῇς Hesiod. Ἀσπ. v. 388.

A. δεσπότεας Herodot. 1, 111. p. 30. l. 9. ἐξηγητέας Id. 1, 78.

Flexio Nominum in -α.

D Sing. N. -ίη pro -εια; vide prius p. 100. B.

αἰτίη Herod. 6, 115. p. 235. l. 35. Democrat. in Galei Opusc. Myth. p. 16. (p. 629.) ἡλικίη Hippoc. Sect. 2. p. 14. l. 38. ἰδέη Herodot. 2, 76. p. 74. l. 16. Aret. p. 33. l. 107
30. καρδίη Id. p. 7. l. 6. ἡμέρη Id. p. 3. A
l. 35. χροίη Democrit. in Ποίησ. Φιλ. p. 156. Aret. p. 8. l. 6.

G. αἰτίης Herodot. 1, 137. p. 36. l. 41. ἡλικίης Id. 1, 216. p. 55. l. 34. ἡμέρης Id. 1, 74. p. 19. l. 22. Hippoc. Sect. 2. p. 7. l. 3. Aret. p. 106. l. 32. ἀρτηρίης Id. p. 6. l. 13. οὐραίης Id. p. 150. l. 2. pro οὐρᾶς. ἰδέης Herodot. 2, 71. p. 73. l. 25.

D. αἰτίῃ Id. 5, 106. p. 207. l. 24. ἡλικίῃ Hippoc. Sect. 7. p. 343. l. 4. ἡμέρῃ Herodot.
1, 32. p. 8. l. 32. Hippoc. Sect. 2. p. 4. l. 7. B
Euseb. apud Stob. Serm. p. 130. γενεῇ Herodot. 1, 3. p. 2. l. 2. βίῃ Aret. p. 3. l. 17. ἕδρῃ Id. p. 10. l. 11.

A. αἰτίην Herodot. 5, 70. p. 197. l. 21. ἡμέρην Id. 1, 8. p. 8. l. 36. Hippoc. Sect. 1. p. 19. l. 29. Aret. p. 3. l. 10. καρδίην Id. p. 6. l. 20. ἰδέην Id. p. 6. l. 28.

Plur. G. γλωσσέων Herodot. 4, 24. p. 145. l. 18. ἡλικιέων Hippoc. Sect. 3. p. 8. l. 10. ἡμερέων Id. Sect. 4. p. 77. l. 23. Herodot. 1, 203. p. 52. l. 35. Aret. p. 86. l. 7. μουσέων Id. p. 37. l. 31. μνέων Herodot. 3, 131.

D. διαίτῃσι Hippoc. Sect. 7. p. 342. l. 5. ναυ- C
τιλίῃσι Herodot. 1, 1. p. 1. l. 10. ἡμέρῃσι Id. 1, 185. p. 47. l. 26. Hippoc. Sect. 2. p. 5. l. 20. γενεῇσι Herodot. 1, 184. p. 47. l. 13. πλευρῇσι Aret. p. 10. l. 14. ἰδέῃσι Id. p. 82. l. 2. αἰώρῃς Id. p. 111. l. 13.

συμφοραῖσι Democrit. in Ποίησ. Φιλ. p. 177.

A. μνέας Herodot. 1, 51. p. 12. l. 27. pro μνᾶς.

Flexio nominum in -η.

DSing. N. *) -αίη pro -η; vt Ἀθηναίη Pherecyd. apud Schol. Apollon. Arg. 3, 1178. p. 166. l. 1. Herodot. 1, 19. p. 5. l. 21. ἀναγκαίη Id. 1, 11. p. 4. l. 1. γαληναίη Oppian. halieut.
108 1, 460. σεληναίη Lucian. Astrol. p. 986.
A Herodot. 1, 62. pro Ἀθήνη, ἀνάγκη, γαλήνη, σελήνη.

[G. Ἀθηναίης Herodot. 1, 19. ἀναγκαίης Id. 7, 99. 233. σεληναίης Aristoph. Nubb. 614.

*) v. infra p. 349. A. B. et Rittershus. ad Oppian. halieut. 1, 265. et 460. S.]

Plur. G. ἀρχέων Aret. p. 14. l. 5. Herodot. 1, 192. p. 49. l. 39. γνωμέων Id. 6, 109. p. 234. l. 23. τεχνέων Hippoc. Sect. 1. p. 2. l. 1.

D. ἀρχῇσι Id. Sect. 7. p. 343. l. 14. Aret. p. 3. l. 31. γνώμῃσι Herodot. 1, 96. p. 26. l. 36. [ὑποφραδμοσύνῃσιν Hesiod. theog. v. 658. ἀτασθαλίῃσι Hom. Οδ. μ. v. 300. S.] Θήβῃσι Pherecyd. apud Schol. Apollon. Arg. 3, 1178. p. 166. l. 1. τέχναισι Hippoc. Sect. 1. p. 24. l. 39. ᾠδαῖσι Arrian. Ind. c. 14.
B p. 178.

Declinatio Secunda.

Pluraliter -ων Genitiui vertitur in -έων, -οις Datiui in -οισι.

Corinth. p. 173. et Johan. Gram. p. 371. ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν ταῖς ληγούσαις εἰς -οις προστιθέασι τὸ ι. Ἡρόδοτος, τοῖσι Σαμίοισι. (3, 55. et 146. p. 136. l. 40.)

Legitur in Hippocrate Genitiuus *Δημοκρίτεω* Sect. 8. p. 5. l. 45. in Abderitarum Epistola. et Ibid. p. 7. l. 33. in Hippoc. Epistol. et p. 8. l. 42. pro *Δημοκρίτου* in Abderit. Epistol. p. 6. l. 18. [Sic *Βάττεω* Herodot. 4, 160. *Κλεομβρότεω* Id. 5, 32. *Κροίσεω* 8, 122. *Μεμβλιάρεω* Id. 4, 147, vbi v. Wesseling. *S.*]

Plur. G. *πεσσέων* Herodot. 1, 94. p. 26. l. 4. *πυ-* C
ρέων Id. 2, 36. p. 65. l. 6. *βρυτέων* Aret. p. 9. l. 23.

D. *ἀνθρώποισιν* Herodot. 1, 8. p. 3. l. 16. Hippoc. Sect. 3. p. 63. l. 9. Heraclit. apud *Ποίησ. Φιλ.* p. 129. Democrit. apud Stob. Serm. p. 4. Luc. Astrol. p. 984. *λίθοισι* Pherecyd. apud Schol. Apollon. Arg. 3, 1178. p. 166. l. 3. *ὀχετοῖσι* Hecat. apud Athen. p. 70. B. *ταύροισι* Aret. p. 3. l. 14. *Λυδοῖσι* Herodot. 1, 10.

Declinatio Tertia. D

Genitiuus Pluralis *-ων* vertitur in *-έων*; vt *ἀνδρέων*, *μυριαδέων* Herodot. 7, 187. p. 282. l. 40. *χειρέων* Hippoc. Sect. 1. p. 26. l. 13. Aret. p. 78. l. 6. *μηνέων* Lucian. Astrol. p. 986. *Ἀβοριγινέων* ex 109
Oraculo affert Steph. de Vrb. p. 11. sed videtur A
ibi metaplasmum agnoscere: *ἔστι καὶ ἄλλη κλίσις ἐν χρησμῷ κειμένη, ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ ναῦται ναυτέων, οὕτως Ἀβοριγῖναι Ἀβοριγινέων.*

Nomina in [1]) *-ις -ιδος* amittunt δ; in [2]) *-ας*

1) Gaza l. 2. p. 157. Ἰώνων δὲ ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ὀνομάτων ἐξαίρεσις τοῦ δ, Πάριος, Θέτιος. καὶ ἡ περὶ τὰ τῷ τ κλινόμενα ἐξαίρεσις τοῦ τ, κρέατος κρέαος. Hort. Adon. in voce ἄϊδι. [Etymol. p. 42. l. 18. τὰ εἰς δος λήγοντα ὀνόματα ἀπὸ βαρυτόνων, εὑρίσκομεν παρ' Ἴωσι καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ δ λεγόμενα· οἷον, μήνιδος μήνιος, (Hom. Οδ. γ. v. 135.) Πάριδος Πάριος. S.]

2) Corinth. p. 191. τὰς ἀπὸ τῶν εἰς -ας εὐθειῶν οὐδετέρων

-ατος, τ in obliquis; vt Ὀσίριος Herodot. 2, 144. p. 92. l. 31. pro Ὀσίριδος Id. 2, 156. p. 96. l. 14. καννάβιος Id. 4, 74. 75. p. 155. l. 11. Sed καννα-βίδα Ibid. c. 74. l. 12. (vbi nota accentus discri-
B men.) τῇ Θέτι Id. 7, 191. p. 283. l. 32. γήραος Id. 3, 14. p. 105. l. 43. Aret. p. 5. l. 1. [3]) Post extritam τ, α mutatur in ε; vt κέρεος Herodot. 9, 26. p. 330. l. 13. κέρεα Id. 4, 29. p. 146. l. 8. κερέων Id. 4, 183. τέρεα et τέρεος Id. 8, 37. γέρεα Id. 7, 104. p. 263. l. 58.

ὀνομάτων, διὰ τοῦ -τος κλινομένων, γενικὰς καθ᾽ ὑποστολὴν τοῦ τ λέγουσι. Etiam Doriensium hoc est. v. Gregor. p. 144.

3) Haec flexio potest deriuari a recto in -ος pro -ας; vt τὸ γῆρος pro τὸ γῆρας, vnde τοῦ γήρους 3 Reg. 11, 4.

C Nomen in -ῶν resoluitur per ε; vt Ποσειδέων Herodot. 4, 59. p. 152. l. 2. Ποσειδέωνος Id. 2, 50. p. 69. l. 10. Ποσειδέωνι Id. 4, 59. p. 151. l. 43. Ποσειδέωνα Id. 7, 129. p. 268. l. 26.

Herodotus flectit vocem ναῦς, νηῦς 6, 139. p. 241 l. 15. νηὸς 1, 1. p. 1. l. 17. νηῒ Ibid. c. 2. l. 25. νέα Ibid. 1, 1. l. 19. νέες 7, 144. p. 272. l. 11. νηῶν 7, 194. p. 284. l. 6. νεῶν 7, 184. p. 281. l. 43. νηυσὶ 7, 144. p. 272. l. 23. νῆας 7, 192. p. 283. l. 42. *) νέας 7, 188. p. 283. l. 3. Aretaeus flectit νεὼς p. 73. l. 11. νηὸς p. 77. l. 19. νηῒ p. 139. l. 4. νῆες p. 76. l. 24.

[*) Gregor. p. 185. Ἴωνες τὰς νῆας νέας λέγουσι, συστέλλοντες τὸ η εἰς ε. Cf. p. 189. et 217. *S.*]

D Forma Incontracta.

Iones casus nominum contrahibilium non contrahunt; vt ἐνίδρυες Herodot. 4, 109. p. 162. l. 22. ὀφρύας Id. 2, 66. p. 72. l. 29. Ἡρακλέης Id.
110 2, 43. p. 67. l. 23. Ἡρακλέος Ibid. l. 12. ἔπεος
A Id. 1, 13. p. 4. l. 18. Ἀστυάγεος 1, 73. p. 18. l. 42. Ἡρακλέϊ Id. 2, 145. p. 92. l. 37. Ἀστυά-

γεϊ Id. 1, 74. p. 19. l. 26. βασιλέϊ Id. 7, 139. p. 270. l. 26. πόλεϊ Id. 2, 60. p. 71. l. 6. Ἡρακλέα Id. 2, 42. p. 67. l. 1. Ἀστυάγεα Id. 1, 73. p. 18. l. 43. βασιλέες Id. 1, 13. p. 4. l. 18. ἔθνεα Id. 1, 4. p. 2. l. 18. ἄστεα Id. 1, 5. l. 28. ἔτεα Id. 1, 15. ἐτέων Id. 1, 26. p. 6. l. 40. βασιλέας Id. 2, 169. p. 99. l. 6. ὀφρύες Aret. p. 3. l. 22. ἰχθύας Id. p. 150. l. 5. μεγέθεος Aret. p. 6. l. 14. μεγάθεϊ Herodot. 3, 21. ἀφίξεϊ Id. 1, 69. ἔτεϊ Id. 1, 19. πάθεϊ Aret. p. 6. l. 16. τὼ σκέλεε Id. p. 65. l. 8. μελέων Id. p. 21. l. 5. πε- B
πέρεϊ Id. p. 102. l. 22. (πεπέρεος Id. p. 89. l. 39.) πήχεας Id. p. 97. l. 29. Φαρμακέας Id. p. 148. l. 26.

Johan. Gramm. p. 371. Corinth. p. 180. 181. τὰς εἰς -ους ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ -εος προφέρουσιν. ὡσαύτως καὶ τὰς ἄλλας πτώσεις οὐ συνῃρημένας, ἀλλ' ἐντελεῖς ποιοῦσι. [(Haec Maittaire modo ad sensum dedit.) Johann. Gramm. p. 373. et Gregor. p. 199. αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ει ληγόντων ἑνικῶν δοτικῶν, Ἰώνων εἰσὶ, βέλεϊ (Hom. Ιλ. δ. v. 99.) ἀντὶ τοῦ βέλει, ἔγχεϊ (Ιλ. β. ψ. 389.) ἀντὶ τοῦ ἔγχει. Cf. Grammat. Meerman. p. 323. *S.*]

Declinatio Quarta.

Nomina in -ὼ finiunt Accusatiuum Singularem in -οῦν; vt Ἰοῦν Herodot. 1, 1. p. 1. l. 19. Λη- C
τοῦν Id. 2, 156. p. 96. l. 15. Μητροῦν Marm. Oxon. p. 594. l. 1.

Johan. Gram. p. 372. Corinth. p. 199. sq. Phauor. in voce Λητοῦν. τὰ εἰς -ω λήγοντα θηλυκὰ ἐπὶ αἰτιατικῆς εἰς -οῦν περατοῦσιν Ἴωνες. Cf. Valckenaer. et Wesseling. ad Herodot. 1, 85.

Declinatio Quinta.

Nomina in -εὺς (-ις -ης raro) flectuntur per η incontrahibile; vt βασιλῆος Herodot. 1, 2. p. 1. l. 27. Ἄρηος Id. 4, 62. p. 152. l. 26. (pro Ἄρεος Id. 2, 83. p. 75. l. 23.) Ἄρηϊ Id. 4, 62. p. 152.

l. 20. *βασιλῆα* Id. 1, 2. p. 1. l. 27. *Ἡρακλῆα*
Id. p. 28. l. 2. *βασιλῆες* Id. 1, 184. p. 47. l. 11.
βασιλήων Id. 2, 129. p. 88. l. 22. *πολήων* Id.
D 2, 137. p. 90. l. 40. *ἀνοχῆες* Aret. p. 29. l. 13.
τοκήων Id. p. 65. l. 34. *ἀνοχῆας* Id. p. 21.
l. 30.

Steph. de Vrb. p. 650. Πυθεὺς Πυθῆος γενικὴ Ἰωνική. Johan. Gram. p. 371. πᾶσα εὐθεῖα εἰς -εὺς διὰ τοῦ -ῆος ἐκφέρεται ἐπὶ γενικῆς παρὰ Ἴωσιν. Corinth. p. 264. διαπορήσειε δ' ἄν τις,
A πῶς τὰς γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς -ῆς εὐθειῶν, οὐ προφέρουσι διὰ τοῦ -ῆος, οἷον ὀξῆος, ὥσπερ βασιλῆος. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐδέποτε ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς μείζων θέλει εἶναι τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας ἐπὶ τῶν περιττοσυλλάβως κλινομένων.

Nomina in *-ις* flectuntur per *ι* contrahibile; vt *πόλιος* Herodot. 1, 30. p. 7. l. 40. *ὄφιος* Id. 2, 76. p. 74. l. 19. *ἐν πόλι* Id. 2, 61. p. 71. l. 11. *τῷ μάντι* Id. 7, 228. p. 290. l. 34. *δυνάμι* Id. 2, 102. in Wesselingii quidem editione. *πόλιες* Id. 1, 143. p. 38. l. 29. *πόλις* Id. 7, 234. p. 291. l. 36. *μάντιες* Id. 4, 67. p. 153. l. 19. *πολίων* Id. 1, 6. p. 2. l. 39. *ὀφίων* Id. 2, 75. p. 74. l. 5. *μαντίων* Id. 4, 68. p. 153. l. 38. *πόλισι* Id. 2, 65. p. 72. l. 11. *μάντισι* Id. 4, 69. p. 153. l. 42. *πόλιας* Id. 5, 92. p. 202. l. 26. [*τὰς πόλις* Id. 2, 102. *τὰς τάξις* Id. 9, 31. *πίστις* Id. 3, 7. Sic 2, 59. Wesselingius e Mss. dedit *πανη-*
B *γύρις*. S.] *τὰς Σάρδις* Id. 5, 103. p. 206. l. 43. *μάντιας* Id. 4, 69. p. 154. l. 1. *ὄψιος* Aret. p. 2. l. 10. *σινήπιος* Id. p. 90. l. 15. *πεπέριος* Id. p. 104. l. 10. *τῇ θλίψι* Id. p. 3. l. 35. *ξὺν πεπέρι* Id. p. 130. l. 6. *ἔχιες* Id. p. 150. l. 4. *ψαυσίων* Id. p. 41. l. 2. *ὄψισι* Id. p. 24. l. 15. *ὄψιας* Id. p. 33. l. 21.

Corinthus p. 187. scribit, hac forma vti Iones, et praecipue Homerum. πόλιος. (Ιλ. ε. v. 791.) καὶ Ἱπποκράτης (Sect. 7. p. 352. l. 33.) φθίσιος. Et p. 225. ἡ κρᾶσις τοῦ ι καὶ ε εἰς ι

μακρὸν τῶν Ἰώνων ἐστίν. ὄφιες (Herodot. 2, 74. p. 73. l. 43.) ὄφις (Id. 2, 76. p. 74. l. 11.) C

Declinationes Adjectiuorum.

Adjectiua variantur juxta formas parisfinium Substantiuorum; vt ἑτέρη Herodot. 1, 32. p. 8. l. 32. τοίη 1, 31. ibid. l. 5. ἐρυθρῆς Id. 1, 1. p. 1. l. 8. ἑτέρη Id. 1, 32. p. 8. l. 32. θείη Id. 1, 62. p. 15. l. 30. ὁκοτέρην Id. 1, 11. p. 3. l. 39. τοίην Id. 2, 30. p. 63. l. 12. ἐσχατέων χωρέων Id. 8, 47. p. D 302. l. 8. πασέων Id. 1, 8. p. 3. l. 8. μελαινέων Id. 2, 76. p. 74. l. 15. βαρβάροισι Id. 1, 1. p. 1. l. 4. μακρῇσι Ibid. l. 10. πάσῃσι Id. 1, 89. p. 24. l. 13. ἰσχυρὴ Aret. p. 4. l. 27. ὀξείη Aret. p. 27. l. 27. δευτέρης Id. p. 10. l. 23. ὀξείης Id. p. 24. l. 11. ὀξείη Aret. p. 34. l. 24. πονηρὴν A Id. p. 6. l. 22. ναυτιαίην Id. p. 10. l. 15. λοιμώδεος Id. p. 6. l. 30. ἡμίσεϊ Id. p. 33. l. 5. ἀληθέϊ Herodot. 1, 14. ἀληθέα Id. 1, 27. εὐτυχέα Id. 1, 32. ἀτρεκέα Aret. p. 42. l. 16. ὀξέες Id. p. 9. l. 28. ἀληθέες Id. p. 36. l. 9. διηνεκέα Id. p. 2. l. 8. πασέων Id. p. 24. l. 7. ὀξείαισι Id. p. 27. l. 8. τρηχείῃσι Id. p. 79. l. 9. γεραιτέρῃσι Id. p. 29. l. 16. πρώτοισι Id. p. 13. l. 4. ἁπλοῖσι Id. p. 98. l. 4. ξυνήθεας Id. p. 3. l. 6. οὐδαμέας Herodot. 4, 114.

Adjectiuorum in -υς -εια -υ casus foeminini perdunt ι; vt Sing. N. βαθέα, εὐρέα Herodot. 1, 178. p. 45. l. 41. ἰθέα Id. 2, 17. p. 60. l. 17. B ἡμίσεα Id. 5, 111. p. 208. l. 32. θήλεα Id. 3, 86. p. 125. l. 18. εὐρέη Hippoc. Sect. 6. p. 178. l. 47. ἡμισέη Lucian. Syr. p. 884. ὀξέη Hippoc. Sect. 5. p. 39. l. 57. τραχείη Arrian. Ind. c. 23. p. 184. G. ἰθείης Herodot. 3, 127. p. 131. l. 39. ὀξέης Aret. p. 119. l. 19. ὀξείης Hippoc. Sect. 2. p. 180. l. 22. τρηχέης Herodot. 4, 99. p. 160.

l. 45. D. βαθέῃ Id. 3, 110. p. 128. l. 8. ἰθείῃ Id. 9, 57. p. 338. l. 5. A. βαθέην Id. 1, 75. p. 19. l. 40. (θήλειαν Id. 1, 105. p. 28. l. 31.) θη-
C λέην Lucian. Syr. p. 885. ὀξέην Hippoc. Sect. 7. p. 215. l. 3. ὀξείην Id. Sect. 5. p. 9. l. 43. Plur. N. εὐρέαι Id. Sect. 6. p. 177. l. 57. ἡμίσεαι Herodot. 8, 18. p. 296. l. 38. τὰ ἡμίσεα Id. 6, 25. G. θηλεῶν Id. 2, 46. p. 68. l. 12. ὀξειῶν Hippoc. Sect. 4. p. 53. l. 4. D. ὀξείῃσι Ibid. l. 50. βραχέῃσι Id. Sect. 7. p. 214. l. 31. A. τοὺς ἡμίσεας Herodot. 9, 51. p. 537. l. 3. τὰς ἡμισέας Id. 8, 27. p. 298. l. 36. ὑπερημίσεας Id. 7, 156.

Corinth. p. 205. τῆς θηλείας τὸ ι ἐξαιροῦσι, καὶ ἐπὶ πάσης πτώσεως τοῦτο ποιοῦσιν. Ἡρόδοτος (3, 85.)· θηλέων ἵππων. καὶ θηλέῃ. (ibid.)

Adjectiuum ὅστις flectitur ὅτεῳ Herodot. 1, 95. p.
D 26. l. 20. ὅτεων Id. 8, 65. p. 305. l. 11. ὀτέοισι Id. 2, 66. p. 72. l. 29. ὀτέῃσι Ibid. l. 28.

115 Comparatio Adjectiuorum.

A 'Αγαθός. κρέσσων Herodot. 7, 172. p. 279. l. 34. Aret. p. 59. l. 15. τὴν κρέσσονα Herodot. 9, 41. τὰ κρέσσω Hippoc. Sect. 1. p. 6. l. 3.

v. Gregor. p. 219.

Μέγας, μέζων Aret. p. 7. l. 11. Herodot. 1, 202. p. 52. l. 17. τὰ μέζω Id. 2, 35. p. 64. l. 32. Aret. p. 11. l. 9.

B Phanor. μέζων. ἴδιον γὰρ Ἰώνων ἀποβάλλειν τὸ ι τῆς ει διφθόγγου. Hort. Adon. in μείζων. μέγας μέσσων, καὶ Αἰολικῶς μέζων. Sic et Etymol. p. 582. l. 13.

Μικρὸς, ἔσσων. ἔσσονες Herodot. 5, 86. p. 200. l. 36. vnde Verba ἑσσᾶν et ἑσσοῦν. ἑσσῶντο Id.

1, 67. p. 17. l. 3. ἐσσώθη Id. 3, 83. p. 124. l. 28. In priore loco Wesseling. dedit ἑσσοῦντα.

Πολὺς, πλέον. πλεῦν Herodot. 2, 19. p. 60. l. 35. πλεύνων Id. 7, 160. p. 276. l. 35. πλεῦνας Id. 1, 106. p. 28. l. 37. πλεῦνα Aret. p. 8. l. 2. πλεῦνες Id. p. 22. l. 29. Herodot. 1, 82. 193. πλεύνων Aret. p. 24. l. 16. πλεῦνος Herodot. 1, 202. 5, 34.

Phauor. τὸ ε καὶ ο εἰς τὴν ευ δίφθογγον κιρνᾶται παρὰ Ἴωσιν· Ἡρόδοτος, (2, 78.) τέρπευ. καὶ πλεῦνας, τοὺς πλέονας. πλεῦνος ἀντὶ τοῦ πλέονος. Cf. Gregor. p. 221. 222.

Comparatiuus ὀλίζον fit positiuus apud Grammaticos pro ὀλί- C
γον. vide prius p. 97. D. sic Hort. Adon. in ὀλίγον.

Adjectiuum Numerale.

Cardinale.

Μίη Hippoc. Sect. 4. p. 52. l. 11. Aret. p. 54. l. 6. D
μηδεμίη Herodot. 2, 15. p. 59. l. 37. οὐδεμίη c. 13. ibid. l. 16. μιῆς Id. 1, 137. p. 36. l. 41. μιῇ Ibid. l. 42. μίην Hippoc. Sect. 5. p. 212. l. 114
51. μηδεμίην Herodot. 1, 136. p. 36. l. 40. A
μιῆς Aret. p. 10. l. 8. οὐδεμίης Id. p. 139. l. 14. μίην Id. p. 86. l. 9.

Δυῶν Herodot. 1, 94. p. 26. l. 7. δυοῖσι Id. 1, 32. p. 8. l. 39. Aret. p. 13. l. 4.

Hesych. δυοῖς, τοῖς δύο.

Τέσσερες τέσσερα Herodot. 3, 10. p. 104. l. 20. τεσσέρων Id. 2, 31. p. 63. l. 26. τέσσερας Id. 2, 110. p. 81. l. 29.

Τριήκοντα Id. 1, 14. p. 4. l. 24. vnde τριηκονταέτις Id. 7, 149. p. 273. l. 35. τρικόντερος Id. 4, 148. B
p. 170. l. 28. τριηκοντήμερος Id. 2, 4. p. 57. l. 8.

Τεσσεράκοντα Id. 3, 10. p. 104. l. 20. τεσσερήκοντα Id. 4, 90. p. 159. l. 4.

Ὀγδώκοντα Id. 1, 189. p. 49. l. 1[illegible].

Ὀγδώκοντα cum ι subscripto in editionibus H. et P. Stephan. Sed Aem. Port. in Suid. ad vocem Ἀγηθώκεος eo opus non esse observat, quia contrahitur ex ὀγδοήκοντα. Sine ι edidit etiam Wesseling.

Διηκόσιοι Herodot. 8, 17. p. 296. l. 35. διηκόσιαι
C Hippoc. Sect. 3. p. 55. l. 19. διηκόσια Arrian. Ind. c. 14. p. 178.

Τριηκόσιοι Herodot. 3, 90. p. 126. l. 16. τριηκόσιαι Hippoc. Sect. 3. p. 35. l. 43. τριηκόσια Herodot. 3, 90. p. 126. l. 15. τριηκοσίων Id. 2, 100.

Διξὸς Herodot. 3, 32. p. 110. l. 25. [διξοὶ Id. 7, 70. διξαὶ Id. 2, 76. διξῶν Id. 7, 205. διξοὺς Id. 9, 74. διξὰς Id. 5, 52. διξὰ Id. 7, 57. S.] τριξὸς Id. 1, 171. p. 44. l. 7. τριξὰς Id. 9, 85. δισσέοισι Aret. p. 8. l. 12.

Johan. Gram. p. 374. et Corinth. p. 203. τὸ σσ εἰς ξ τρέπουσιν Ἴωνες. διξὸς, τριξός.

Διφάσιος Herodot. 1, 18. p. 5. l. 11. τριφάσιος Id. 2, 156. p. 96. l. 7. v. Koen. ad Gregor. p. 250.

Διπλέη Herodot. 3, 42. p. 113. l. 21. διπλήσιος Id. 7, 103. p. 263. l. 20. πενταπλήσιος Id. 6,
D 13. p. 213. l. 32. ἐξαπλήσιος Id. 4, 81. p. 157. l. 13. πολλαπλήσιος Id. 8, 140. p. 322. l. 18. πολληπλήσιος Id. 3, 135. p. 134. l. 9.

Τριηκοστὸς Id. 4, 44. p. 149. l. 9. τριηκοσταῖος Hippoc. Sect. 2. p. 9. l. 31.

Plur. N. ὡῦτοὶ Id. 2, 168. p. 98. l. 34. Aret. p. 63. l. 22. ὡυτὰ Id. p. 73. l. 4. ἑωυτὰ Id. p. 85. l. 35. τωυτὰ Id. p. 39. l. 8.

G. τουτέων Herodot. 1, 59. p. 12. l. 17. Aret. p. 3. l. 1. αὐτέων Id. p. 19. l. 2. Herodot. 1, 29. p. 7. l. 24. ὡυτῶν Aret. p. 117. l. 35. ὡυτέων Id. p. 74. l. 5. ἑωῦτῶν Id. p. 65. l. 34. Herodot. 1, 82. p. 22. l. 2. D
ἑωυτέων Aret. p. 9. l. 27. Hippoc. Sect. 3. p. 7. l. 4. ἑαυτέων Ibid. p. 33. l. 2. ἐκεινέων Herodot. 4, 111. p. 162. l. 41. *) το- 117
σουτέων Id. 7, 187. p. 282. l. 40. τοιου- A
τέων Hippoc. Sect. 1. p. 22. l. 4.

*) In Marg. τοσαυτέων, nam concordat cum foeminino μυριαδέων.

D. τούτοισι Herodot. 1, 20. p. 5. l. 28. Aret. p. 22. l. 8. τουτέοις Hippoc. Sect. 2. p. 23. l. 34. τουτέοισι Aret. p. 3. l. 2. Hippoc. Sect. 1. p. 14. l. 25. αὐτοῖσι Id. Sect. 2. p. 14. l. 23. αὐτέοισι Id. Sect. 1. p. 9. l. 2. Aret. p. 5. l. 3. ὡῦτοῖσι Hippoc. Sect. 2. B
p. 49. l. 44. ὡυτέοισι Id. Sect. 3. p. 74. l. 26. Aret. p. 20. l. 15. ταύτῃσι Herodot. 1, 165. p. 42. l. 38. Aret. p. 72. l. 18. αὐτῆς Hesiod. theog. v. 64. αὐτῇσι Arrian. Ind. c. 24. p. 185. αὐτέῃσι Hippoc. Sect. 2. p. 11. l. 24. Aret. p. 28. l. 25. ἑωῦτοῖς Herodot. vit. Hom. c. 7. p. 356. l. 26. ἑωϋτοῖσι Id. 1, 74. p. 19. l. 23. ἑωϋτέοις Hippoc. Sect. 3. p. 74. l. 49. ἑωϋτέοισι Aret. p. 3. l. 8. ἑωῦταῖς Hippoc. Sect. 4. p. 80. l. 23. ἐκείνοισι Ibid. l. 39. τοιούτοισι Id. Sect. 2. p. 19. l. 35. τοιουτέοισι Id. Sect. 1. p. 29. l. 15. C

A. τουτέους Id. Sect. 1. p. 3. l. 17. αὐτέους Aret. p. 20. l. 17. ἑωϋτοὺς Herodot. 1,

97. p. 27. l. 5. ἑωϋτὰς Id. 1, 93. p. 25. l. 35. ἑωϋτὰ Hippoc. Sect. 4. p. 82. l. 7.

Accentus.

Genitiuus Nominum primae Declinationis in -εω D acquit antepenultimam, vide p. 105. Accentus post literae mutationem, vel abjectionem aliquando retrahitur; vt ζόη p. 102. A. καννάβιος p. 109. A.

---

118 A

VERBVM.

Substantiuum.

Indic. Praes. Plur. prima εἰμὲν Herodot. 1, 97. p. 27. l. 2.

tertia ἔασιν Id. ex Pythiae carmin. 1, 66. p. 16. l. 33. ἔασι Aret. p. 4. l. 16. εἴασι Id.

B p. 136. l. 9.

Imperf. Sing. prima ἔα Herodot. 2, 19. p. 60. l. 37. ἔσκον Hom. Ιλ. η. v. 153.

secunda ἔης *) Herodot. 1, 187. p. 48. l. 26.

tertia ἔσκε Id. 1, 196. p. 51. l. 10. ἔην Id. 7, 184. p. 281. l. 39. Aret. p. 20. l. 22.

Plur. secunda ἔατε Herodot. 4, 119. p. 164. l. 21.

tertia ἔσκον Id. 1, 196. p. 51. l. 11. ἔσαν Id. 1, 31. p. 8. l. 6.

[*) Camerar. ἔεις, Wesseling. ἔας. S.]

Indic. Fut. 1. Sing. secunda ἔσεαι Id. 7, 14. p. 247. C
l. 23.

Subjunct. Praes. Sing. tertia ἔῃ Aret. p. 4. l. 3.
Plur. tertia ἔωσι Id. p. 18. l. 12.
Hippoc. Sect. 1. p. 24. l. 20.

Infinit. ἔμεναι Aret. p. 35. l. 20. ἔμμεναι Id. p. 6. l. 22. Lucian. Syr. p. 904.

Adjectiuum.

Simplex.

Quaedam verba simplici more contrahibilium fle- D
ctuntur; vt περισπερχέω Herodot. 7, 207. p. 286. l. 27. ῥιπτέω Id. 8, 53. p. 303. l. 6. ῥι- 119
πτούντων Act. 22, 23. διαβυνέομαι Herodot. A
4, 71. p. 154. l. 16. συμβαλλεόμενος Id. 3, 68. p. 120. l. 4. Sic apud Atticos; vt τυπτήσεις Aristoph. Plut. 21. χαιρήσεις Id. ibid. 64. κεχάρηκα Id. Vespp. 761. ἑλκοῦντα Aret. p. 124. l. 11. Lege plura in Rudim. Graeco-Lat. Anom. Verb.

Legitur σῶσι Herodot. 1, 200. p. 52. l. 12. pro σώζουσι vel σώουσι, vti notat Aem. Port. in Lex. Ion. sed pro σήθουσι auctore Etymol. M. p. 710. l. 41.

Verba κεῖμαι et ἀνεῖμαι sequuntur formam κέομαι B
et ἀνέομαι, vnde suam originem habuerunt; vt κέεται Herodot. 1, 178. p. 45. l. 37. κέονται Hippoc. Sect. 3. p. 64. l. 13. κέοιτο Herodot. 1, 67. p. 17. l. 7. ἐκέετο Id. 1, 51. ἀνέονται Id. 2, 165. p. 98. l. 18. κέεται Aret. p. 3. l. 12. ξυγκέονται Id. p. 24. l. 16. κατακέωνται Id. p. 9. l. 31. ἐγκεομένης Id. p. 102. l. 36. Huc refer resolutiones sequentes: ξυγκέηνται Id. p. 63. l. 4. ἐπικέηνται Id. p. 96. l. 3.

Irregulare λαμβάνω formatur quasi a λαβέω et λάμβω inusitatis; καταλελάβηκε Herodot. 3, 42.
C p. 115. l. 27. Pherecyd. Epist. ad Thalet. apud Diog. Laert. 1, 122. ἀπολελαμφέναι Hippoc. Sect. 2. p. 50. l. 24. ἀπολελαμμένης Ibid. p. 54. l. 7. ἀπολελημμένη Aret. p. 22. l. 27. λάμψομαι Herodot. 1, 199. p. 52. l. 6. λάμψεαι Id. 1, 199. λαμφθείη Id. 7, 239. p. 293. l. 5. λαμψοίμην Id. 9, 38. p. 333. l. 37. λαμφθῆναι Id. 2, 89. p. 76. l. 26. λάμψεσθαι Id. 2, 120. p. 84. l. 28. λαμφθεὶς Id. 8, 97. p. 312. l. 15. λαμφθεῖσαι Id. 6, 92. καταλαμφθεὶς Id. 5, 21. λαμψόμενος Id. 6, 39. p. 218. l. 25. Sic ἐπίλαμπτος Id. 3, 69. pro ἐπίληπτος.

Herodotus vsurpat εἴκω regulariter οἶκα 5, 97. p. 205. l. 24. pro Attico et vsitatiori ἔοικα. Cf. supra ad p. 102. B.

D

Contractile.

Iones forma incontracta plerumque vtuntur.

Johan. Gram. p. 378. Ἰὰς τὰ ῥήματα τὰ ἐν ληγούσῃ περισπώμενα διαιρεῖ. Corinth. p. 182. Ἴωνες τοῖς ἐνεστῶσι καὶ τοῖς παρατατικοῖς καὶ ταῖς μετοχαῖς τῶν περισπωμένων, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, πάσαις ἐγκλίσεσιν ἐντελῶς κέχρηνται. [Heraclides apud Eustath. p. 1892. l. 38. τὸ παρ' ἡμῖν ἔπλει καὶ ἔῤῥει παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἔπλεεν, ἔῤῥεεν· ὡς τῆς ει διφθόγγου τεμνομένης παρ' αὐτοῖς εἰς ἄμφω ταῦτα. S.]

120 ποιέω Herodot. 1, 38. p. 10. l. 11. ποιέεις Ibid.
A c. 39. l. 21. ποιέει Id. 3, 81. p. 124. l. 3. καλέομεν Id. 5, 49. p. 192. l. 23. ποιέετε Id. 8, 22. p. 297. l. 25. ποιέουσι Id. 1, 98. p. 27. l. 8. νοσέουσι Aret. p. 11. l. 20.

ἐποίεε Herodot. 1, 22. p. 5. l. 38. ἐποίεον Id. 5, 1. p. 182. l. 9. ἐσωφρόνεε Aret. p. 58. l. 5. [ἐκάλεε Herodot. 1, 11. κατεδόκεον Id. 8, 4. ἐπε-

νόεε Id. 1, 27. ἐπολέμεε Id. 1, 18. παρηγόρεον Id. 9, 53. ἐτιμώρεον Id. 1, 18. *S.*]

ποίεε Herodot. 8, 100. p. 513. l. 5. ποιέετε Id. 4, 115. p. 163. l. 53.

ποιέοιμι Id. 5, 106. p. 207. l. 27. ποιέοιεν Id. 7, 208. p. 286. l. 30. ἀφαιρέοις Aret. p. 105. l. 14.

ποιέῃς Herodot. 3, 56. p. 112. l. 29. διατελέῃ Id. 1, 52. p. 9. l. 6. ποιέωμεν Id. 1, 159. p. 41. l. 22. ἱδρώσαι Democrit. apud Ποίησ. Φιλ. p. 169. παλινδρομέῃ Aret. p. 10. l. 33. B

ποιέειν Herodot. 1, 39. p. 10. l. 21. [(Sed 6, 137. Wesselingius edidit ποιέεν. Nisi est error operarum. Nam est Dorica forma. v. infra p. 230.) πωλέειν Id. 1, 165. ἐπισχέειν Id. 1, 32. χωρέειν Id. 1, 24. *S.*] δοκέειν Aret. p. 2. l. 10.

ποιέων Herodot. 1, 18. p. 5. l. 10. ἱστορέων Id. 2, 19. νοσέων Aret. p. 10. l. 27. νοσέοντος Id. p. 4. l. 19.

ποιέομαι Arrian. Ind. c. 34. p. 192. ποιέεται Herodot. 1, 129. p. 55. l. 12. αἱρέεται Id. 1, 11. τυραννεόμεθα Thalet. Epist. ad Solon. apud Diog. Laert. 1, 44. ποιέεσθε Herodot. 9, 7. p. 325. l. 29. ποιέονται Id. 1, 99. p. 27. l. 29. συνωνέονται Id. 1, 27. καλέεται Aret. p. 6. l. 16. δέεται Id. p. 86. l. 30.

ἐποιέετο Herodot. 1, 50. p. 12. l. 19. ἐδέετο Id. 1, 35. ἐποιέοντο Id. 4, 128. p. 166. l. 28. C

ποιέοιτο Id. 8, 67. p. 306. l. 5.

ποιέηται Id. 3, 8. p. 104. l. 2. ποιέωνται Id. 4, 70. p. 154. l. 3. κινέηται Aret. p. 71. l. 24. ἀφικνέωνται Id. p. 3. l. 34.

ποιέεσθαι Herodot. 5, 37. p. 190. l. 7. αἱρέεσθαι Aret. p. 95. l. 6. ἱστορέεσθαι Herodot. 1, 24. ὠνέεσθαι Id. 1, 1.

ποιεόμενος Herodot. 1, 73. p. 19. l. 4. καλεομένης et καλεομένη Id. 1, 1. καλεομένας Id. 1, 165.

D Flectuntur Verba in -άω per ε.

Corinth. p. 183. Ἴωνες τὸ ὁράω ὁρέω λέγουσι, τὸ α εἰς ε τρέποντες· καὶ τὸ ἐχράοντο ἐχρέοντο. (Herodot. 3, 57. vbi tamen male editur ἐχρέωντο.)

Ὁρέω Hippoc. Sect. 8. p. 10. l. 20. φοιτέω He-
rodot. 1, 37. p. 10. l. 6. φοιτέεις Thalet. Epist.
121 ad Pherecyd. apud Diog. Laert. 1, 44. ὁρέομεν
A Herodot. 5, 40. p. 190. l. 25. φοιτέουσι Anaxi-
menis Epist. ad Pythag. apud Diog. Laert. 2,
5. τιμέουσι Lucian. Astrol. p. 984. ὡρέο-
μεν Herodot. 2, 131. p. 88. l. 43. ὥρεον Id.
4, 3. p. 140. l. 31. ἐφοίτεον Id. 1, 96. p. 26. l.
37. ὁρέων Id. 1, 68. p. 17. l. 21. διαφοιτέον-
τες Id. 1, 60. p. 15. l. 4. τιμέοντες Lucian.
Astrol. p. 987. ἀπατέοντες Hippoc. Sect. 1. p.
24. l. 18. χρέουσα Herodot. 7, 111. p. 265. l.
14. τολμέουσι Aret. p. 32. l. 7. ὁρέουσι Id.
p. 36. l. 10. ὁρέοντι Id. p. 5. l. 35. μηχανέε-
σθαι Id. p. 84. l. 55. ἐπειρώτεον (all. ἐπηρώ-
τεον) Herodot. 1, 47.

B χρέεται Herodot. 1, 58. p. 14. l. 3. χρεόμεθα Hippoc. Sect. 1. p. 11. l. 40. χρέονται Herodot. 1, 34. p. 9. l. 20. κοιμέονται Id. 2, 95. p. 78. l. 12. πλανέονται Id. 2, 41. p. 66. l. 33. ἐχρέοντο Lucian. Astrol. p. 986. χρεέσθωσαν Hippoc. Sect. 4. p. 5. l. 41. χρέεσθαι Herodot. 1, 99. p. 27. l. 26. χρεόμενος Hippoc. Sect. 2. p. 24. l. 41. χρεομένου Aret. p. 104. l. 22. πλανεόμενος Lucian. Astrol. p. 994. ὁρεομένων Democrit. Epist. ad Hippocr. Sect. 8. p. 19. l. 27. [Sed ἐθηεῖτο Herodot. 1, 68. ortum est ex ἐθεέετο pro ἐθεάετο. Sic ἐθηῆτο Id. 1, 10. 4, 85. S.]

ει per εει.

Indic. Fut. κερδανέεις Id. 1, 35. p. 9. l. 33. ἀποβαλέεις Id. 1, 71. p. 18. l. 28. ἀπολέει Id. 1, 34. p. 9. l. 17.

Infinit. ἀποφυγέειν Id. 1, 1. p. 1. l. 18. [διαφυγέειν Id. 1, 10. ἰδέειν Id. 1, 32. περιιδέειν Id. 1, 24. βαλέειν Id. 3, 35. S.] μαθέειν Id. 1, 10. p. 3. l. 32. παθέειν Aret. p. 6. l. 25. Herodot. 1, 32. B

ει per εε.

Indic. Fut. πεσέεται Herodot. 8, 130. p. 320. l. 2. ἀποθανέεται Id. 4, 190. p. 179. l. 4.

Infinit. φανέεσθαι Id. 1, 60. p. 14. l. 43. ἀπολέεσθαι Id. 6, 29. p. 216. l. 30. προςκέεσθαι Id. 3, 34.

οι per εοι.

Potent. προσθέοιτο Id. 1, 53. p. 13. l. 3. [ὑποθέοιτο Id. 7, 237. δοκέοι Id. 1, 24. καλέοι Id. 1, 11. S.]

ου per εο et εου. C

Indic. Fut. 1. κερδανέομεν Id. 8, 60. p. 304. l. 23. ἀποθανέονται Id. 4, 95. p. 160. l. 2. ἐρέουσι Aret. p. 20. l. 23.

Formatio Temporum.

In Imperfecto et Indefinito secundo inseritur syllaba -εσκ-; vt ἐπετείνεσκε Herodot. 1, 186. p. 48. l. 6. κατελίπεσκε Id. 4, 78. p. 156. l. 15. Plur. D tertia ἐσεπέμπεσκον Id. 1, 100. p. 27. l. 32. ἐλάβεσκον Id. 4, 130. p. 166. l. 40.

Aulus Gellius l. 6. c. 15. notat, σκ esse Ionicum.

124 In Indefinito primo retinetur breuis ε Verborum in A -έω; vt *) ἐπόθεσαν Herodot. 9, 22. p. 329. l. 13. **) ἐπεπείθεσαν Id. 9, 88. p. 344. l. 41.

[*) Sic ποθέσαι Hom. Οδ. δ. v. 748. quod Atticum esse ait Eustath. p. 1450. l. 26. de quo Eustathii loco v. Fischer. ad Plat. Phaed. c. 46. n. 17. Gregor. p. 289. Doribus et Aeolibus tribuit ἀδικέσαι, vt Ἄρες pro Ἄρης, quod ipsum Etymol. p. 189. l. 47. ait Αἰολικῶς dici. Johann. Gramm. p. 384. cum his consentit, nisi quod ἀδικᾶσαι Aeolès pro ἀδικῆσαι dicere auctor est, et Ἀρέϊον addit pro Ἀρήϊον. Sed Etymol. p. 139. l. 50. Ἄρειος, inquit, καὶ Ἰωνικῇ διαλύσει Ἀρέϊος. *S.*]

**) Aem. Port. in Lexic. Ion. videtur suspicari mendum, et putat scribendum esse ἐπεποίθεσαν pro ἐπεποίθεισαν Attice, a πείθω.

[Alia v. supra ad p. 10. A. *S.*]

Assumitur Perfecti Characteristica κ, in ἐνέχω; ἠνείκαντο Herodot. 1, 173. p. 44. l. 34. ἐνείκας Id. 4, 64. p. 152. l. 40. ἐνείκωνται Id. 4, 67. p. 153. l. 21.

Corinth. p. 226. τοῦ ἐνέγκω ἀφαιρεῖται τὸ γ, καὶ ἀντὶ αὐτοῦ ἐπεντίθεται τὸ ι, ἐνείκω. Ἡρόδοτος μυριαχοῦ τούτῳ χρῆται. Rudim. Gr. Gram. Busb. in φέρω. ἤνεικα pro ἤνειξα.

B In Perfecto, κ demitur, et corripitur penultima; vt προεστέατε Herodot. 5, 49. p. 192. l. 10. κατεστέασι Id. 1, 200. p. 52. l. 10. ἑστεὼς Id. 3, 8. p. 103. l. 41. τεθνεὼς Id. 1, 112. p. 30. l. 29. ἑσταότες Aret. p. 54. l. 5. [Hom. Ιλ. β. v. 320. ἑσταότων Odyss. ι. v. 442. Alia exempla habes infra p. 325. C. quibus addi possunt μεμάασι Hom. Ιλ. χ. v. 384. μεμαυῖα Ιλ. δ. v. 440. βεβαὼς Ιλ. ξ. v. 477. βεβάασι Ιλ. β. v. 134.

Etymol. p. 193. l. 24. βεβάασιν· ἀπὸ τοῦ βεβήκασι παρακειμένου, κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ η εἰς α. ἢ ἡνίκα οἱ Ἴωνες ἐν τῷ ῥήματι ἀφαίρεσιν ποιήσονται τοῦ συμφώνου, τότε καὶ συστολὴ παρακολουθεῖ· οἷον, ἕστηκα, ἕσταα· βέβηκα, βέβαα.

Neque tamen semper in his penultima corripitur;

vt ἑστηὼς Hesiod. theog. v. 519. κεκμηῶτι Hom. Ιλ. ζ. v. 261.

Eustath. p. 641. l. 2. τὸ κεκμηῶτι δῆλον ὅτι Ἰωνικόν ἐστι, ταὐτὸν ὂν τῷ κεκμηκότι, ἀποβολὴν τοῦ κ πεπονθὸς Ἰωνικῶς, καὶ ἔκτασιν τοῦ ο.

Caeterum etiam Aeoles κ in perfecto eiiciunt, Gregor. p. 272. sq. τὸ κ ὑπεξαιρεῦσι τῶν εἰς κως ληγόντων μετοχῶν, πεποιηὼς, καὶ τεθνηὼς καὶ τετιηὼς, καὶ πεποιηυῖα, καὶ τεθνηυῖα, καὶ τετιηυῖα προφέροντες. Sic τεθνηότος habet Hom. Ιλ. ρ. v. 435. τεθνηότα ibid. v. 402, τεθνηότας Οδ. ψ. v. 84. S.]

Legitur in Perfecto ἀπεξηραμένον Herodot. 7, 109. p. 264. l. 34, pro ἀπεξηραμμένον ab ἀποξηραίνω.

Aem. Port. in Lex. Ion. vel ab ἀποξηράω, vt a πειράω πεπείραμαι.

Augmentum. C

Iones [1]) Augmenta negligunt:

Temporale; vt ἀμείβετο Herodot. 1, 35. p. 9. l. 28. οἴχοντο Id. 1, 48. p. 11. l. 42. παραίνεσε Id. 1, 80. p. 21. l. 13. ἄφθη Id. 1, 19. p. 5. l. 24. ἀμείψατο Id. 1, 36. p. 10. l. 2. ἀναμμένος Id. 7, 69. p. 258. l. 23. ἐργάζοντο Id. 1, 66. p. 16. l. 41. κατεργασμένου Id. 1, 123. p. 33. l. 33. κατέργαστο Ibid. l. 31. ἕωθα Id. 2, 91. p. 77. l. 1. εώθασι Id. 1, 133. εώθεε Id. 1, 11. ἔων Id. 7, 219. p. 288. l. 41. pro εἴων, ab ἐάω. αἴτεε Id. 3, 1. ἕλεν Aret. p. 20. l. 23. D

Syllabicum; vt βεβρώκει Herodot. 1, 119. p. 32. l. 30. δεδούλωντο Id. 1, 94. p. 26. l. 18. περιτετήκεισαν Aret. p. 80. l. 6.

1) Johan. Gram. p. 377. et Corinth. p. 188. Ἴωνες εἰώθασι συναρχομένους ποιεῖν τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν, ἐξ ὧν ἐγένοντο· οἷον τύπτε, βῆ, θῆκε, ἕλε, ὅλοντο, ὀνάμηνε. Sic Hort. Adon. in voce ἄλτο. Herodian. de Synt. p. 191. Phav. in voce ἦγεν. Eustath. p. 1523. l. 46. et p. 72. l. 46. infra p. 165. C,

125 2) Reduplicationem primae consonae; vt ἔκτηται
A Herodot. 4, 64. p. 152. l. 42. ἔκτητο Id. 3, 59.
p. 112. l. 33. ἐκτῆσθαι Id. 1, 49. p. 12. l. 10.
ἐκτημένος Id. 7, 161. p. 277. l. 6.

Et 3) primae Syllabae; vt τεχνέαται Hippoc. Sect. 1. p. 19. l. 15. pro τετέχνηνται. ἐβούλευντο Herodot. 1, 165. p. 42. l. 31. pro 4) ἐβεβούλευντο.

2) Eustath. p. 274. l. 17. Phauor. ἐκτῆσθαι Ἰωνικὸν ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς αὐξήσεως. at Hort. Adon. in voce
ἐκτῆσθαι. κτάω ἔκτηκα ἔκτημαι regulariter. ὅταν γὰρ ἀπὸ συμ-
B φώνων δύο ἄρχηται ὁ ἐνεστὼς, οὐκ ἀναδιπλασιάζει ὁ παρακεί-
μενος. Sed in Gramm. Busb. excipiuntur κτάομαι et πτάομαι.

3) Eustath. p. 73. l. 3. αὔξησιν διὰ διπλασιασμοῦ γενομένην οὐδέποτε καταβάλλουσι· οὐ γὰρ ἂν τὸ τέτυφα τύφα ἐροῦσιν. οὐδὲ τὸ πεποίηκα ποίηκα. Id. p. 1295. l. 31. οἱ τῶν παρακειμένων ἀναδιπλασιασμοὶ οὐκ ἀφαιροῦνται Ἰωνικῶς, εἴ μήτι ἄρα Αἰολικῶς κατὰ τὸ δέγμενος, at Phauor. in voce δέχθαι docet, id fieri Ionice.

4) Aem. Port. in Lex. Ion. Ionice pro ἐβούλοντο, vel (quod longe verisimilius) pro ἐβεβούλευντο. vel à βουλέομαι ἐβουλέοντο ἐβουλοῦντο ἐβουλεῦντο. At in Herodoto antepenacuitur ἐβούλευντο.

Augmenti omissio frequenter per Injectionem Sylla-
bae -εσκ- compensatur; vt ἄρδεσκε Herodot. 3.
117. p. 129. l. 12. ἔχεσκε Id. 6, 12. p. 213. l.
C 13. Plur. 3. ἄγεσκον Id. 1, 148. p. 59. l. 17.
ἔχεσκον Id. 7, 120. p. 266. l. 24. πέμπεσκε Id.
7, 106. p. 264. l. 13. Plur. 3. φεύγεσκον Id. 7,
211. p. 287. l. 25. λάβεσκε Id. 4, 78. p. 156. l. 16.

Phav. in φράζεσκε. Ἴωνες εἰώθασι χρηματίζειν τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ παρατατικοῦ καὶ τοῦ β' ἀορίστου ἐνεργητικοῦ ἀποβολῇ τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως, καὶ προσθήκῃ τῆς σκε συλλαβῆς ἐν τοῖς βαρυτόνοις ῥήμασιν· ἐν τοῖς περισπωμένοις δὲ, καὶ ἐν τοῖς εἰς -μι οὕτως· ἐβόα ἐβόασκε συστολῇ τοῦ α, ἐποίεε ἐποίεσκε, ἐχρύσου ἐχρύσοσκε, ἐκβολῇ τοῦ ι καὶ τοῦ υ, ἐτίθει ἐτίθεσκε συστολῇ τοῦ η εἰς ε, ἐδίδοσκε συστολῇ τοῦ ω εἰς ο, ὁμοίως ἐζεύγνυ ζεύγνυσκε, ἵστασκε συστολῇ τοῦ η εἰς α. Haec epenthesis apud poe-

tas, vti suo loco (infra p. 351. sq.) patebit, frequentior est. [Multa exempla collegit Fischer. ad Weller. Spec. II. p. 340. sq. *S.*]

Phav. et Hort. Adon. in φιλέεσκε. φιλέω φιλήσω καὶ Δωρικῶς φιλεέσω, καὶ πλεονασμῷ φιλεέσκω, ὁ παρατατικὸς ἐφιλέε- D
σκον -ες -ε, καὶ ἀφαιρέσει φιλέεσκε.

Verbum ἄγνυμι habet duplex augmentum, Syllabicum Atticum, Temporale Ionicum; κατέηγα Hippoc. Sect. 5. p. 5. l. 48. κατεηγὼς Herodot. 126
7, 224. p. 289. l. 42. A

Occurrit in Herodot. 5, 108. p. 207. l. 42. et 6, 1. p. 211. l. 2. et 7, 229. p. 290. l. 43. mira auctio μεμετιμένος pro μεθειμένος.

Aem. Port. in Lex. Ion. τῆς συλλαβῆς με ἐπαναδίπλωσις, καὶ τοῦ θ εἰς τ Ἰωνικὴ τροπὴ, καὶ ἐκβολὴ τοῦ ε.

Legitur augmentum Temporale vltra Indicatiuum in Indefinito primo ἀνῷσαι Herodot. 1, 157. p. 41. l. 8.

Aem. Port. in Lex. Ion. monet, in vulgatis Lexicis perperam B
ἀνῶσαι sine ι subscripto legi in verbo ἀνωθέω, et ad ἀνώθω referri. Valckenar. malit ἀνοῖσαι vel ἀνοίσειν.

Flexio Personarum.

Primae Singularis.

-ειν Plusquam-perfecti fit -εα; vt ᾔδεα Herodot. 2, C
150. p. 94. l. 22.

Hort. Adon. in ἐτετύφειν. οἱ Ἴωνες τὴν τοῦ ὑπερσυντελικοῦ ει δίφθογγον ἐν τῷ α΄ προσώπῳ εἰς εα, τοῦ ν ἀποβληθέντος, διαλύουσι. Phav. in EI. Eustath. p. 50. l. 27.

Secundae Singularis.

Abjicitur σ ex -εσαι, -ασαι, -ησαι, -εσο, -ασο, -ησο.

Corinth. p. 191. Ἴωνες τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ἑνικῶν παθητικῶν ποιοῦσιν ἐκ τοῦ τρίτου προσώπου τῶν ἑνικῶν καθ'

ὑποστολὴν τοῦ τ. Ὅμηρος, γνώσεαι (Ιλ. β. v. 367.) ἔδεαι. (Ιλ.
D ω. v. 129.) Hort. Adon. in μέμφεαι, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν παθητικῶν ποιοῦσιν· ἵκηαι (Ιλ. ζ. v. 143.) Eustath. p. 969. l. 26. Ἴωνές φασιν, ἐπίστεαι, δύνεαι, καὶ τὰ ὅμοια. Hort. Adon. p. 183. et Phav. ἐτιθέμην -εσο -εο, ἐθέμην -εσο -εο, τὸ μὲν εἰς -σο κοινὸν, τὸ δ' εἰς -εο Ἰωνικόν. Phauor. Φάο (Hom. Ὀδ. π. v. 168.) προστακτικόν, pro φάσο. Schol. Aristoph. Nubb. 644. in vocem περίδου, δίδημι ἐδέμην ἔδεσο· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ ἔδεο. Biset. ibid. δίδωμι ἐδόμην ἔδοσο· καὶ Ἰωνικῶς ἔδοο κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ.

127 Indicat. Praes. φαίνεαι Herodot. 1, 27. p. 7. l. 11.
A φοβέεαι Id. 7, 52. p. 255. l. 30. ἐπαινέεαι Id. 5, 34. φοβέαι Id. 1, 39. p. 10. l. 20. βούλεαι Id. 1, 11. p. 3. l. 59. a βούλομαι, βούλεσαι. Sic ὄψεαι Aret. p. 15. l. 19. ἐξεπίστεαι (mutata α in ε) Herodot. 7, 104. p. 263. l. 38.

Fut. 1. τεύξεαι Id. 1, 90. p. 24. l. 27. εὐφρανέεαι Id. 4, 9. p. 142. l. 13.

Fut. 2. ἀποθανέεαι Id. 4, 163. p. 174. l. 16.

Imperf. ἐνετέλλεο Id. 1, 117. p. 32. l. 1.

B Indef. 1. ἐδέξαο Id. 5, 18. p. 185. l. 15. ὑπεθήκαο Id. 7, 15. p. 247. l. 27.

Indef. 2. ἐγένεο Id. 1, 35. p. 9. l. 28.

Imperat. Praes. ἕπεο Id. 5, 18. p. 185. l. 15. φοβέο Id. 7, 50. p. 255. l. 3. φείδεο Aret. p. 112. l. 23. ἐξηγέο Herodot. 3, 72.

Perf. μέμνεο Herodot. 5, 105. p. 207. l. 18. mutata η in ε.

C Subjunct. ἴδηαι Id. 4, 9. p. 142. l. 10.

Tertiae Singularis.

-ει Plusquam-perfecti fit -εε; vt ἐγεγόνεε Herodot. 1, 11. p. 3. l. 35. Lucian. Syr. p. 878.

Hort. Adon. in ἐτετύφειν. οἱ Ἴωνες τὴν τοῦ ὑπερσυντελικοῦ ει δίφθογγον ἐν τρίτῳ προσώπῳ εἰς εε διαλύουσι.

Notandum est ἐνείχεε Herodot. 1, 118. p. 32. l. 7. pro ἐνεῖχε Id. 6, 119. p. 236. l. 19.

In Subjunctiuo Syllaba -σι adsciscitur; vt ἐθέλῃσι D
Lucian. Syr. p. 905.

Suid. φθαίησι in Potentiali pro φθαίη.

Nonnunquam tertiae Singulari injicitur α; vt ἐπανιστaίατο Herodot. 4, 166. p. 175. l. 2. et (correpta penultima) οἰκέαται Id. 1, 193. p. 50. l. 10. 128
παρηγορέατο Id. 5, 104. p. 207. l. 4. A

Tertiae Pluralis.

Tertia pluralis sumit α pro ν ante -ται et -το.

Lege Eustath. p. 234. l. 10, 15.

In Indicatiuo.

Praes. -έαται pro -ενται, -ανται, -εινται; vt προ- B
τιθέαται Herodot. 1, 133. p. 36. l. 8. δυνέαται Id. 2, 142. p. 92. l. 6. διακέαται Id. 1, 105. p. 28. l. 33. ἐγκέαται Aret. p. 118. l. 13.

-ύαται pro -υνται; vt ἐνιδρύαται Herodot. 2, 156. p. 96. l. 8.

Imperf. -έατο pro -οντο, -εντο, -αντο, -ειντο, -ῶντο; vt ἐβουλέατο Id. 1, 4. p. 2. l. 13. παρετιθέατο Id. 1, 119. p. 32. l. 22. ἐδυνέατο Id. 7, 211. p. 287. l. 28. ἐκέατο Id. 1, 167. p. 43. l. 12. ἐμηχανέατο Id. 5, 65. p. 195. l. 28.

-ύατο pro -υντο; vt ἱδρύατο Id. 2, 182. p. 101. l. 38.

C -ώατο pro -ῶντο; vt ἐπειρώατο Id. 1, 68. p. 17. l. 36.

Perf. -έαται pro -ηνται; vt οἰκέαται Id. 1, 142. p. 38. l. 9. μεμνέαται Democrit. in Stob. p. 310. εἰρέαται Aret. p. 134. l. 13.

et pro -ανται; vt ἀναπεπτέαται Herodot. 9, 9. p. 326. l. 5.

-ύαται pro -υνται; vt κατακεχύαται Id. 2, 75. p. 74. l. 7. εἰρύαται Hippoc. Sect. 2. p. 50. l. 43.

Etymol. p. 294. extr. Suid. et Phav. ἔαται ἦνται Ἰωνικῶς. Hom. Ιλ. γ. v. 134. Phav. δεδαίαται (Ὀδ. α. v. 23.) ἀντὶ τοῦ δέδαινται Ἰωνικῶς.

D Corinth. p. 230. sq. οἱ Ἴωνες, ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τοῖς ἔχουσι πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, τρέπουσι τὸ ψιλὸν εἰς τὸ ἀντιστοιχοῦν δασὺ, καὶ ποιοῦσι προσθήκην τοῦ α· νένιπται νενίφαται, λέλεκται λελέχαται. εἰ μέντοι εἴη τὸ κοινὸν διὰ τοῦ σ βαρύτονον, τότε καὶ τὸ Ἰωνικὸν ἔχει πρὸ τοῦ -αται τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μέσου παρακειμένου· πέφρασται, πεφράδαται, ὅτι πέφραδα. εἰ μέντοι ἀπὸ περισπωμένων φύσει μακρᾷ παραληγομένων, ταύτην συστέλλουσι πρὸ τοῦ -αται εἰς τὴν ὀφειλομένην συστολήν. πεποίηται πεποιέαται. Lege Phauor. in vocibus ἐληλέδαται, ἐρηρέδαται, πεφράδαται, λελέχαται, δεδέχαται, ἔρχαται, κέαται, δεδέατο. Hort. Adon. in ἐρηρέδαται, δέχαται, ἐπιτετράφαται. Id. ἐπώχατο ἀπὸ τοῦ οἴγω, ᾠγμην, ἐπῴγμην. Gaza p. 226. et p. 77.

129 A

-φαται pro -μμένοι εἰσί; vt τετρίφαται Herodot. 2, 93. p. 77. l. 37. κεκρύφαται Hippoc. Sect. 5. p. 228. l. 27. γεγράφαται Aret. p. 71. l. 24.

-χαται pro -γμένοι εἰσί; vt ἀποδεδέχαται (a δέχομαι) Herodot. 2, 43. p. 67. l. 19. (a δείκνυμι) Id. 2, 65. p. 72. l. 10. λελέχαται Aret. p. 112. l. 24. τετάχαται Thucyd. in Mitylenaeorum concione 3, 13.

B -ραται pro -ρμένοι εἰσί; vt ἐφθάραται Ibid.

-καται pro -γμένοι εἰσί; vt ἀπίκαται Herodot. 7, 209. p. 287. l. 4. vbi κ pro χ.

-δαται pro -σμένοι εἰσί; vt κεχωρίδαται Id. 1, 140. p. 37. l. 22. ἐσκευάδαται Id. 2, 138. p. 91. l. 4.

Plusquamperf. -έατο pro -εντο -ηντο -ῃντο; vt ἐδεδέατο Herodot. 1, 66. p. 16. l. 41. ἐκεκοσμέατο Id. 3, 91. p. 126. l. 25. ἀποκεκλέατο Id. 9, 50. p. 336. l. 33.

Aem. Port. in Lex. Ion. pro ἀποκέκλῃντο ab ἀποκλήω, pro ἀποκλείω · vel pro ἀποκέκλειντο ab ἀποκλείω.

-φατο pro -μμένοι ἦσαν; vt κατεστράφατο Id. 1, 27. p. 7. l. 3. C

-χατο pro -γμένοι ἦσαν; vt ἐτετάχατο Id. 1, 191. p. 49. l. 22.

-κατο pro -γμένοι ἦσαν; vt ἀπίκατο Id. 8, 46. p. 502. l. 1.

-δατο pro -σμένοι ἦσαν; vt ἐσκευάδατο Id. 7, 62. p. 257. l. 34.

Legitur ἐστελάδατο Id. 7, 89. p. 261. l. 12. pro ἐσταλμένοι ἦσαν per Epenthesin Syllabae δα; nam *) ἐστάλαται Hesiod. Ἀσπ. v. 288. Edit. Heins. et H. Steph. sed Winterton. ἔσταλον. D

*) Diacon. p. 212. b. ἀπὸ τοῦ στέλλω.

Lege Aem. Port. Lex. Ion. et Canin. Hellen. p. 214.

Indef. 2. -έατο pro -οντο; vt ἀπικέατο Herodot. 1, 152. p. 39. l. 37. 130 A

In Potentiali.

Praes. -οίατο pro -οιντο; vt βουλοίατο Id. 1, 3. p. 2. l. 8. λυπεοίατο Id. 1, 99. et -ῷντο; vt μηχανοίατο Id. 6, 46. p. 220. l. 9. vel potius a μηχανέο-

μαι pro *μηχανάομαι*, vti Aem. Port. in Lex. Ion.

-αίατο pro *-αιντο*; vt *δυναίατο* Id. 7, 103. p. 265. l. 25.

B *-ῴατο* pro *-ῷντο*; vt *πειρῴατο* Id. 4, 139. p. 168. l. 31.

Indef. 1. *-αίατο* pro *-αιντο*; vt *γευσαίατο* Id. 2, 47. p. 68. l. 29.

Indef. 2. *-οίατο* pro *-οιντο*; vt *ἀπικοίατο* Id. 2, 160. p. 97. l. 16.

Verbum in *-μι*.

C Indic. Praes. Plur. tertia *-έασι* pro *-ᾶσι* et *-εῖσι*, *-όασι* pro *-οῦσι*, *-ύασι* pro *-ῦσι*; vt *ἀνιστέασι* Herodot. 5, 71. p. 397. l. 25. *τιθέασι* Matth. 5, 15. *συντιθέασι* Herodot. 4, 23. p. 145. l. 8. *διδόασι* Prov. 29, 15. Hippoc. Sect. 5. p. 9. l. 16. *ἐκδιδόασι* Herodot. 1, 93. p. 25. l. 35. *σβεννύασι* Plat. p. 910.

Phryn. p. 104. διδοῦσιν ἐν τῷ περὶ εὐχῆς Φαβωρῖνος οὕτω λέγει, δέον διδόασι. τὸ γὰρ διδοῦσιν ἄλλο τι σημαίνει, τὸ δεῖν.

Hort. Adon. p. 207. οἱ Ἀττικοὶ, ὡς δοξάζει Ἀπολλώνιος, ποιοῦσιν ἐπὶ τῶν εἰς -μι τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν κατὰ διαίρεσιν, ὅτι συστέλλουσι τὴν παραλήγουσαν, καὶ προσλαμβάνουσι τὸ α πρὸ τοῦ σ, καὶ ἐκτείνουσιν αὐτό. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς νομίζει γίνεσθαι διαίρεσιν τῆς μακρᾶς, τουτέστι, τὴν ει δίφθογγον διαλύεσθαι εἰς ε καὶ α, τὴν ου εἰς ο καὶ α, τὸ υ εἰς υ καὶ α,
D Hoc tamen magis pertinere videtur ad Iones, qui χρῶνται ταῖς διαιρέσεσι. Corinth. p. 216. Sic et Rudim. Metr. Busb. et Vrban. p. 142.

Hort. Adon. p. 208. τινὲς Ἀττικίζειν νομίζοντες ἁμαρτάνουσιν ἐν τῷ λέγειν τιθέαμεν διδόαμεν ζευγνύαμεν, τιθέατε διδόατε ζευγνύατε. At Phauor. in voce ἐφέστιος habet μεταδιδέαμεν. et in Διδόαμεν docet, id fieri per pleonasmum. Lege Eustath. p. 210. l. 9. et p. 1609. l. 17. Legitur ἀποδιδόαμεν apud Theodoret. de Prouid. Orat. 2. p. 42. (T. IV. opp. ed. Schulz. p. 509. est ἐντιδι-

δώσομεν.) et τιθέσμεν in Eustathii Epistola Dionysio Afro praefixa p. 2.

Imperf. Sing. Pers. prima -εα pro -ην; vt ὑπερετί- 131
θεα Herodot. 3, 155. p. 138. l. 22. A

Pers. tertia -εε pro -η; vt προετίθεε Id. 8. 49. p. 302. l. 18.

Indef. 1. παρήσωσι Id. 8, 15. p. 296. l. 21. regularius pro vsitatiori παρήκωσι, a. παρίημι.

Aem. Port. in Lex. Ion. putat legendum παρήσουσι.

Formatio Infinitiui. B

In soluta Oratione raro occurrit -μεναι pro -ναι; vt ἑστάμεναι Herodot. 1, 17. p. 5. l. 5. ἀπελθέμεναι Aret. p. 5. l. 37. ἀνελθέμεναι Id. p. 21. l. 24. οἰδαλεηθήμεναι Id. p. 90. l. 17. θέμεναι Id. p. 144. l. 13.

PARTICIPIVM. C

Obseruat variationes nominis, et resolutiones verbi; ac in verbo Substantiuo ε initio praeponit.

λεγομένοισι Herodot. 1, 60. p. 14. l. 39. μαχομενέων foemin. Id. 2, 76. p. 74. l. 15. ἐχουσέων Id. 3, 59. p. 117. l. 22. Hippoc. Sect. 5. p. 164. l. 34.

ἀγγελέων Herodot. 1, 43. p. 10. l. 41. ὑπερεπαινέων Id. 1, 8. p. 3. l. 11. ἀποκτενέοντα Id. 3, 62. p. 118. l. 9. καλεόμενος Id. 1, 7. p. 3. l. 3. χρεώμενος Id. 1, 62. p. 15. l. 30. D

Johan. Gram. p. 374. τὰς εἰς -ῶν ληγούσας μετοχὰς ἀπὸ τῆς ά συζυγίας τῶν περισπωμένων γενομένας, ὧν τὸ προστακτικὸν ἐπὶ β' καὶ γ' προσώπου εἰς -ει λήγει, διαιροῦσιν Ἴωνες· Φρο-

μηδὲ ἐλάσσω προσκτή-
σωμαι δύναμιν Πέρ-
σῃσι. Φροντίζων δὲ
εὑρίσκω, ἅμα μὲν κῦ-
δος ἡμῖν τε προσγινό-
μενον, χώρην τε τῆς
D νῦν ἐκτήμεθα οὐκ ἐλάσ-
σονα οὐδὲ φαυλοτέρην,
παμφορωτέρην δέ· ἅμα
δὲ τιμωρίην τε καὶ τίσιν
γινομένην. διὸ ὑμέας ἐγὼ
συνέλεξα, ἵνα τὸ νοέω
137 πρήσσειν, ὑπερθέωμαι
A ὑμῖν. μέλλω, ζεύξας
τὸν Ἑλλήσποντον, ἐλᾶν
στρατὸν διὰ τῆς Εὐ-
ρώπης ἐπὶ τὴν Ἑλλά-
δα, ἵνα Ἀθηναίους τι-
μωρήσωμαι, ὅσα δὴ
πεποιήκασι Πέρσας τε
καὶ πατέρα τὸν ἐμόν.
ὡρᾶτε μέν νυν καὶ
πατέρα τὸν ἐμὸν Δα-
ρεῖον ἰθύοντα στρα-
τεύεσθαι ἐπὶ τοὺς ἄν-
B δρας τούτους· ἀλλ' ὁ
μὲν τετελεύτηκε, καὶ
οὐκ ἐξεγένετο αὐτῷ
τιμωρήσασθαι· ἐγὼ δὲ
ὑπέρ τε ἐκείνου καὶ

τιμῇ τῇδε, μηδ' ἐλάσσω προσκτήσωμαι δύναμιν Πέρσαις. Φροντίζων δὲ εὑρίσκω, ἅμα μὲν κῦδος ἡμῖν προσγινόμενον, χώραν τε ἧς νῦν κεκτήμεθα οὐκ ἐλάσσονα οὐδὲ φαυλοτέραν, παμφορωτέραν τε· ἅμα δὲ τιμωρίαν καὶ τίσιν γινομένην. διὰ δὴ ταῦτα νῦν ὑμᾶς ἐγὼ συνέλεξα, ἵνα ἃ διανοοῦμαι πράττειν, ὑποθῶ ὑμῖν. μέλλω, ζεύξας τὸν Ἑλλήσποντον, ἐλαύνειν στρατὸν διὰ τῆς Εὐρώπης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, ἵνα Ἀθηναίους τιμωρήσωμαι, ὅσα δὴ πεποιήκασι Πέρσας τε καὶ πατέρα τὸν ἐμόν. ὁρᾶτε μὲν δὴ καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν Δαρεῖον προθυμούμενον στρατεύεσθαι ἐπὶ τοὺς ἄνδρας τούτους· ἀλλ' ὁ μὲν τετελεύτηκε, καὶ οὐκ ἐξεγένετ' αὐτῷ τιμωρήσασθαι· ἐγὼ δ' ὑπέρ τ' ἐκείνου καὶ

54. ἐγκρατέως Hippoc. Sect. 1. p. 20. l. 44. D ἀσινέως Aret. p. 62. l. 31. ἀφειδέως Id. p. 93. l. 16. εὐτυχέως Herodot. 3, 39.

v. Gregor. p. 212.

κ pro π; κῶς Herodot. 1, 75. p. 20. l. 2. εἴ κως Id. 1, 46. κω Id. 1, 52. p. 9. l. 1. κῇ Ibid. l. 8. 133 κόθεν Ibid. 1, 35. l. 27. κου Id. 7, 8. κότε Id. A 1, 37. p. 10. l. 5. Aret. p. 3. l. 9. ὅκως Herodot. 1, 8. p. 5. l. 13. Aret. p. 3. l. 9. μήκοτε Id. p. 11. l. 13. οὐδέκοτε Herodot. 4, 184. οὔκοτε Aret. p. 42. l. 3. ὁκόθεν Herod. 1, 35. p. 9. l. 26. οὔκω Id. 1, 32. p. 8. l. 34. οὐδέκοτε Id. 8, 111. p. 316. l. 4. ὅκωσπερ Heraclit. apud Ποίησ. Φιλ. p. 130. ὅκου Hippoc. Sect. 6. p. 6. l. 24. ὁκόταν Id. Sect. 2. p. 26. l. 8. οὐδέκω Aret. p. 25. l. 26.

pro χ; πανταχῇ Herodot. 2, 124. p. 87. l. 23. *) οὐκὶ Id. 1, 133. p. 36. l. 13.

[*) v. paulo post p. 134. A. S.]

**) οὐκ ὁμοίως Id. 1, 32. p. 8. l. 41. [οὐκ ὅσα Id. 1, 71. οὐκ ὑγιέα Id. 1, 8. οὐκ οἷοί τε Id. 1, 67. S.] οὐκ ὡς Id. 1, 2. p. 1. l. 21. it. 1, 16.

[**) Gregor. p. 185. Ἴωνες τὰ ψιλὰ ἀντὶ δασέων ἀσπάζονται, ἀπιγμένοι λέγοντες, καὶ ἀπίκοντο, καὶ ἀπηλιώτης (v. pag. sq.), καὶ ἀντ᾽ ᾅδου· οὐ μὴν δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς συναλοιφαῖς. Ἡρόδοτος (3, 58.)· οὐκ οἷοί τε ἦσαν. S.]

π pro φ; ἐπεξῆς Id. 5, 18. p. 185. l. 19. ἐξα- B πίνης Id. 1, 74. p. 19. l. 19. ἐξαπιναίως Hippoc. Sect. 8. p. 8. l. 4. Aret. p. 16. l. 6. ἐξάπινα Leuit. 21, 4. Marc. 9, 8.

τ pro θ; αὐτημερὸν Herodot. 6, 139. p. 241. l. 15. [κατὰ Id. 1, 208. 2, 6. 3, 86. in quibus tamen locis Koenius ad Gregor. p. 185. malit κατὰ τὰ, qua formula frequentius vtitur Herodotus, τὰ

scribens Ionice pro ᾰ, vt κατὰ τὰ ἔταξε 4, 162. κατὰ τὰ ἤκουον 2, 99. vbi v. Wesseling. *S.*] κατάπερ Id. 7, 62. p. 257. l. 55. [1]) αὖτις Id. 1, 54. p. 15. l. 13. 2, 122. μεταῦτις Id. 1, 62.

[1) Helladius Chrestom. p. 24. ed. Meurs. τὸ μὲν αὖτις Ἰωνικόν· τὸ δὲ αὖθις Ἀττικόν. Gregor. p. 224. Ἴωνες τὸ πάλιν, αὖτις ἀεὶ λέγουσι, καὶ οὐκ αὖθις. *S.*]

Alternatur tenuium et aspiratarum commutatio; [2]) ἐνθαῦτα Id. 1, 61. p. 15. l. 15. ἐνθεῦτεν Id. 1, 2. p. 1. l. 26.

[2) Gregor. p. 220. τὸ ἐνταῦθα ἐνθαῦτα φασὶν Ἴωνες ἐνηλλαγμένως. Ἡρόδοτος (2, 68.). ὡς ἀπὸ τοῦ ἔνθα. *S.*]

ε pro α; θαρσελέως Hippoc. Sect. 1. p. 30. l. 49.

η pro α; λίην Ibid. p. 21. Aret. p. 16. l. 34. λάθρῃ Herod. 8, 75. Aret. p. 8. l. 17. πέρην Id. p. 24. l. 18. ῥηϊδίως Id. p. 5. l. 5. πρηέως Id.
C 94. l. 23. Hippoc. Sect. 7. p. 247. l. 1. τρηχέως Herodot. 1, 114.

ι demitur; ἐπιτηδέως Herodot. 1, 108. p. 29. l. 21. μεζόνως Id. 2, 161. p. 97. l. 23. Aret. p. 48. l. 16.

υ pro ο; πλεύνως Id. 5, 18. p. 185. l. 24.

ω pro ου; γῶν Id. 1, 31. p. 8. l. 4. ὁσονῶν Id. 2, 22. p. 61. l. 23. οὔκων Id. 1, 11.

ὀλιγαχόθεν Id. 3, 96. p. 127. l. 16. τέως Id. 4, 165. p. 174. l. 31. κάρτα Id. 1, 71. p. 18. l. 22. pro σφόδρα.

πρόσω Id. 2, 121. p. 86. l. 7. προσωτέρω Id. 2, 103. p. 80. l. 6. προσωτάτα Ibid. l. 5. pro
D πόῤῥω, ποῤῥωτέρω, ποῤῥωτάτω.

PRAEPOSITIO. 134

A

*) Servat tenuem ante aspiratam tam in appositione, quam compositione; vt ἀπ' ἧς Herodot. 1, 1. p. 1. l. 14. ἀπῆκε Id. 3, 118. p. 129. l. 35. [ἀπικομένους et ἐσαπικνέεσθαι et ἀπίκοντο Id. 1, 1. ἀπικέσθαι, ἀπηγήσασθαι Id. 1, 2. ἀπελόμενοι Id. 1, 14. ἀπίστασθαι Id. 1, 95. *S.*] ἀπηλιώτης Ezech. 20, 47. [ἐπόδια Herodot. 4, 203. ἐποδιάσαντές Id. 9, 99. *S.*] ἐπ' ὅσον Herodot. 1, 64. p. 16. l. 5. ἐπίστιος Id. 1, 35. p. 9. l. 27. [ἐπορᾷ Id. 1, 10. ἐπορέωσι Id. 1, 124. ἐπώρα Id. 1, 48. ἐπ' ᾧτε Id. 1, 22. *S.*] κατ' ἡσυχίην Id. 1, 9. p. 3. l. 25. κατηγήσασθαι Id. 3, 134. p. 133. l. 41. [κατήκουσι Id. 4, 178. κατ' ἡλικίην Id. 1, 172. κάτισε Id. 1, 88. κατώρα Id. 9, 59. κατύπερθε Id. 2, 32. κατήμενος Id. 1, 183. *S.*] μετ' ἡμέρην Id. 4, 146. p. 170. l. 3. μετιέναι Id. 1, 24. p. 6. l. 28. μετήσεσθαι Id. 5, 35. ὑπ' ἑωϋτῷ Id. 7, 157. p. 275. l. 43. B
ὑπαρπάσας Id. 5, 50. p. 192. l. 41. [ὑπίεται Id. 4, 181. ὑπιστάμενον Id. 4, 2. *S.*]

[*) Etymol. p. 624. l. 14. οἱ Ἴωνες τοῖς ψιλοῖς ἀντὶ δασέων χρῶνται. τὸ ἀφικόμεθα γὰρ ἀπικόμεθα λέγουσι, καὶ τὸ οὐχὶ οὐκί. Johann. Grammat. p. 371. sq. τῶν ῥημάτων τὰς συνθέσεις διὰ ψιλῶν συμφώνων ποιοῦσιν Ἴωνες· κατορῶ, κατορᾷς, κατορᾷ. Id. p. 375. τῷ π ἀντὶ τοῦ φ χρῶνται. ἀφικόμην γὰρ, ἀπικόμην λέγουσι. *S.*]

Pro ἀμφέχουσα legitur ἀμπέχουσα in **) Empedocle apud Stob. Eclog. p. 141.

[**) Non est verbum Empedocleum, sed ab ipso Stobaeo additum, et ab Heerenio μεταμπίσχουσα e codd. editum pro μετ' ἀμπέχουσα. v. Heeren. p. 1049. eclog. phys. *S.*]

[ἐς pro εἰς; vt ἐς Herodot. 5, 56. Et in compositis, vt ἐσέβαλεν Id. 1, 15. ἐσβιβάσαντες Id. 1,

6ω. ἐσακοντίζοντες Id. 9, 49. ἐσηκόντιζον Id. 1, 43. ἔσοδος Id. 8, 53.

Gregor. p. 182. τὴν εἰς πρόθεσιν ἐς λέγουσιν Ἴωνες, ὁμοίως τοῖς Ἀττικοῖς καὶ Δωριεῦσιν. Cf. infra p. 347. A. *S.*]

CONIVNCTIO.

*) Ὦν Herodot. 1, 2. p. 2. l. 2. Aret. p. 39. l. 22. pro οὖν. εἴκως Herodot. 1, 46. p. 11. l. 20. pro
C εἴπως. ἦν Aret. p. 29. l. 9. κἢν Id. p. 5. l. 20. †) ἐπεὰν Herodot. 1, 74. p. 19. l. 28. et ἐπὴν Democrit. apud Ποίησ. Φιλ. p. 168. Hippocrat. Sect. 5. p. 31. l. 5. Aret. p. 10. l. 6. pro ἐπάν.

[*) Gregor. p. 184. τὸ ὦν ἀντὶ τοῦ οὖν λέγουσιν Ἴωνες.

†) Gregor. p. 219. τὸ ἐπὰν ἐπεὰν λέγουσιν Ἴωνες. Ἡρόδοτος 2, 68. *S.*]

SYNTAXIS.

Iones cum Atticis easdem Figuras vsurpant; quarum, quia in Attica Syntaxi de iis satis disserui,
D hic breuissimum tantum specimen subnectam.

Elleipsis; vt ἐς τὴν σφετέρην Herodot. 4, 1. p. 140. l. 11. Subaud. πατρίδα. ὄψιν Id. 7, 61.
135 p. 257. l. 20. Subaud. ἔχοντας. ἵππῳ Id. 3,
A 126. p. 151. l. 37. ἀπογνῶσι τοῦ βίου Aret. p. 18. l. 7. Subaud. σύν.

Pleonasmus; vt ἔφη λέγων Herodot. 3, 156. p. 139. l. 1. μεγάθεϊ μέγιστον Id. 7, 117. p. 266. l. 5. [Pleonasmus etiam vel epenthesis est, cum in verbis compositis syllaba ων ponitur inter praepositionem et verbum; vt *) ἀπωνέδοντο Herodot. 2, 39. pro ἀπέδοντο. ἐξωνεῖλον pro ἐξεῖ-

λον Id. 2, 40. et 86. κατωνεκάλυψε Id. 2, 47. προσωνέθηκαν 4, 196. περιωνέβαλε 4, 60. pro κατεκάλυψε, προσέθηκαν, περιέβαλε.

*) Johann. Gramm. p. 374. ἀεὶ τὴν ων συλλαβὴν περισσὴν τιθέασι μεταξὺ τῶν προθέσεων· ἐξωνεῖλον καὶ ἀπωνέδοντο, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον καὶ ἀπέδοντο. Haec ipsa verba habet Gregor. p. 209. nisi quod scribit ἐξ ὧν εἶλον et ἀπ' ὧν ἔδοντο, quo eodem modo legitur in libris Herodoti. Cum vero conjunctioni in his non sit locus, praetuli scripturam Johannis Grammatici, quam nec Gregorius neglexit, addens haec: ἢ ἐξωνεῖλον καὶ ἀπωνέδοντο, ἄτονα. Cf. Wesseling. ad Herodot. 4, 60. *S.*]

Enallage; vt συνιέντα Ἀρταφέρνεα Id. 6, 2. p. 211. l. 11. pro συνιέντος Ἀρταφέρνους. ὡς παρεῖναι αὐτοὺς Id. 1, 24. p. 6. l. 29. pro ὡς αὐτοὶ παρῆσαν. καλέειν Id. 1, 32. p. 9. l. 1. pro κάλει. **) ἒν Hecat. apud Steph. de Vrb. p. 730. pro ἔνεστι. ἔπι Pyth. apud Herodot. 6, 86. p. 229. l. 28. pro ἔπεισι.

Tmesis; vt ἀνά τε ἔδραμον Herodot. 1, 66. p. 16. l. 29. pro ἀνέδραμόν τε. B

Lege Aem. Port. Lex. Ion. in Ἔλλειψις, Πλεονασμὸς, Αἰτιατικὴ, Ἀπαρέμφατα, Δοτικὴ, Ὀνομαστικὴ, Ἒν, Τμῆσις, etc.

[**) v. quos laudat Creuzerus ad Hecataei fragmenta p. 66. *S.*]

NOMENCLATVRA C

Ionicarum dictionum petatur ex Lexicis, quae Viri Docti ex Ionicis Authoribus conflauerunt, scil. ex Herodoto Aemylius Portus, ex Hippocrate Galenus, Erotianus, Foesius. Herodoti vocabula partim a Camerario, partim ab Henrico Stephano

collecta in variis Stephanorum Editionibus habentur. *) Cum itaque tam eruditis tantorum virorum laboribus nihil possim addere; **) neque quidem Glossarium, sed Grammaticam texere instituerim: hunc de Dialecto Ionica tractatum claudam Oratione Xerxis ad Persas ex Polymnia Herodoti (7, D 8. p. 243.) quam ex Ionismo in Atticismum vertit Dionysius Halicarnasseus Tom. 2. p. 189.

[*) Repetita haec sunt et aucta in Wesselingii editione p. 7—21. appendicis, vbi etiam p. 173—177. extat Λεξικὸν τῶν Ἡροδοτείων λέξεων ex Codice Bibliothecae S. Germani. Add. Gregor. p. 233—269.

**) Quia tamen praeter Herodotea et Hippocratea, etiam alia ex aliis scriptoribus Ionicis vocabula ab antiquis grammaticis commemorata reperiuntur, saltem nonnulla speciminis loco afferre placuit.

Βρόταχος, τὸν βάτραχον Ἴωνες Etymol. p. 214. l. 44.

Γέγειος, ὁ ἀρχαῖος, παρὰ Ἑκαταίῳ Id. p. 223. l. 33. Cf. Creuzer. in Hecataei fragmm. p. 74.

Ἐγχειρογάστορες Ἑκαταῖος λεγέτω (np. pro ἑδραῖοι τεχνῖται) Poll. 2, 50. Ita enim legendum putabam pro χειρογάστορες, quanquam vtrumque Hesychius habet. Cf. Creuzer. l. l. p. 71. sq.

Ἐπίσσας λέγεσθαι Ἰωνικῶς παρ' Ἑκαταίῳ. ἔστιν ἐπισσαι, αἱ ἐπιγινόμεναι τοῖς προγόνοις Etymol. p. 596. l. 34. Cf. Hesych. in v. ἔπισα et ἔπισσον.

Ἐρεσχελεῖν, σημαίνει τὸ ἀπατᾷν. πολὺ παρὰ Πλάτωνι καὶ παρ' Ἴωσιν Etymol. p. 371. l. 3.

Ζητρεῖον σημαίνει κατὰ Ἴωνας τὸ βασανιστήριον Id. p. 408. l. 13. Cf. Hesych. ejusque interpp.

Ἠγός. ἠγὸν τὸν εὐδαίμονα λέγουσιν Ἴωνες Id. p. 390. l. 37. Cf. Hesych. in v. εὐηγεσίη, vbi scribitur ἧγον.

Κοκκύας, ὁ πρόγονος. ἔστι δὲ Ἰωνικὴ ἡ λέξις Etymol. p. 524. l. 52.

Λόγχας τὰς μερίδας Ἴωνες λέγουσιν Id. p. 569. l. 34. Vnde intelliguntur εὔλογχα εἴδωλα Democriti apud Plut. vit. Aemil. Paul. c. 1. et de def. orac. c. 17. p. 419. A. Cf. interpp. Hesychii in v. εὐλογχεῖν.

Σμῶξαι λέγουσιν οἱ Ἴωνες τὸ πατάξαι Etymol. p. 721. l. 21. Sic Hesychius: ἔσμωξεν, ἐπάταξεν, ἔπαισεν.

Χειρογάστορες, v. paulo ante.

Ψύδραξ. οἱ Ἴωνες ψύδρακας λέγουσι τὰς ποικίλας Etymol. p. 819. l. 10. *S.*]

Herodotus.

Ἄνδρες Πέρσαι, οὔτ᾽ αὐτὸς κατηγήσομαι νόμον τόνδε ἐν ὑμῖν τιθεὶς, παραδεξάμενός τε, αὐτῷ χρήσομαι. ὡς γὰρ ἐγὼ πυνθάνομαι τῶν πρεσβυτέρων, οὐδαμᾶ κω ἠτρεμήσαμεν, ἐπεί τε παρελάβομεν τὴν ἡγεμονίην τήνδε παρὰ τῶν Μήδων, Κύρου κατελόντος Ἀστυάγεα. ἀλλὰ θεός τε οὕτω ἄγει, καὶ αὐτοῖσι ἡμῖν πολλὰ ἐπέπουσι συμφέρεται ἐπὶ τὸ ἄμεινον. τὰ μέντοι Κῦρός τε καὶ Καμβύσης πατήρ τε ἐμὸς Δαρεῖος κατεργάσαντο καὶ προσεκτήσαντο ἔθνεα, ἐπισταμένοισι εὖ οὐκ ἄν τις λέγοι· ἐγὼ δὲ ἐπεί τε παρέλαβον τὸν θρόναν, τοῦτο ἐφρόντιζον, ὅκως μὴ λείψωμαι τῶν πρότερον γενομένων ἐν τιμῇ τῇδε,

Dionysius. 136

Ἄνδρες Πέρσαι, οὔτ᾽ A
αὐτὸς καθηγήσομαι νό-
μον τόνδ᾽ ἐν ὑμῖν τι-
θείς· παραδεξάμενός τε,
αὐτῷ χρήσομαι. ὡς
γὰρ ἐγὼ πυνθάνομαι
τῶν πρεσβυτέρων, οὐ-
δένα χρόνον ἠτρεμήσα-
μεν, ἐξ οὗ παρελάβομεν
τὴν ἡγεμονίαν τήνδε πα- B
ρὰ τῶν Μήδων, Κύρου
καθελόντος Ἀστυάγην.
ἀλλὰ θεός τε οὕτως
ἐνάγει, καὶ αὐτοῖς ἡμῖν
πολλὰ ἐπιοῦσι συμφέ-
ρεται ἐπὶ τὸ ἄμεινον.
ἃ μὲν δὴ Κῦρός τε καὶ
Καμβύσης πατήρ τε ὁ
ἐμὸς Δαρεῖος κατειργά-
σαντο καὶ προσεκτή-
σαντο ἔθνη, ἐπισταμέ-
νοις οὐκ ἄν τις λέγοι· C
ἐγὼ δ᾽, ἐπειδὴ παρέλα-
βον τὸν θρόνον, τού-
του ἐφρόντιζόν, ὅπως
μὴ λείψωμαι τῶν πρό-
τερον γενομένων ἐν τῇ

μηδὲ ἐλάσσω προσκτήσωμαι δύναμιν Πέρσῃσι. Φροντίζων δὲ εὑρίσκω, ἅμα μὲν κῦδος ἡμῖν τε προσγινόμενον, χώρην τε τῆς
D νῦν ἐκτήμεθα οὐκ ἐλάσσονα οὐδὲ φαυλοτέρην, παμφορωτέρην δέ· ἅμα δὲ τιμωρίην τε καὶ τίσιν γινομένην. διὸ ὑμέας ἐγὼ συνέλεξα, ἵνα τὸ νοέω
137 πρήσσειν, ὑπερθέωμαι
A ὑμῖν. μέλλω, ζεύξας τὸν Ἑλλήσποντον, ἐλᾶν στρατὸν διὰ τῆς Εὐρώπης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, ἵνα Ἀθηναίους τιμωρήσωμαι, ὅσα δὴ πεποιήκασι Πέρσας τε καὶ πατέρα τὸν ἐμόν. ὡρᾶτε μέν νυν καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν Δαρεῖον ἰθύοντα στρατεύεσθαι ἐπὶ τοὺς ἄν-
B δρας τούτους· ἀλλ' ὁ μὲν τετελεύτηκε, καὶ οὐκ ἐξεγένετο αὐτῷ τιμωρήσασθαι· ἐγὼ δὲ ὑπέρ τε ἐκείνου καὶ

τιμῇ τῇδε, μηδ' ἐλάσσω προσκτήσωμαι δύναμιν Πέρσαις. Φροντίζων δὲ εὑρίσκω, ἅμα μὲν κῦδος ἡμῖν προσγινόμενον, χώραν τε ἧς νῦν κεκτήμεθα οὐκ ἐλάσσονα οὐδὲ φαυλοτέραν, παμφορωτέραν τε· ἅμα δὲ τιμωρίαν καὶ τίσιν γινομένην. διὰ δὴ ταῦτα νῦν ὑμᾶς ἐγὼ συνέλεξα, ἵνα ἃ διανοοῦμαι πράττειν, ὑποθῶ ὑμῖν. μέλλω, ζεύξας τὸν Ἑλλήσποντον, ἐλαύνειν στρατὸν διὰ τῆς Εὐρώπης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, ἵνα Ἀθηναίους τιμωρήσωμαι, ὅσα δὴ πεποιήκασι Πέρσας τε καὶ πατέρα τὸν ἐμόν. ὁρᾶτε μὲν δὴ καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν Δαρεῖον προθυμούμενον στρατεύεσθαι ἐπὶ τοὺς ἄνδρας τούτους· ἀλλ' ὁ μὲν τετελεύτηκε, καὶ οὐκ ἐξεγένετ' αὐτῷ τιμωρήσασθαι· ἐγὼ δ' ὑπέρ τ' ἐκείνου καὶ

τῶν ἄλλων Περσέων οὐ πρότερον παύσομαι πρὶν ἢ ἕλω τε καὶ πυρώσω τὰς Ἀθήνας, οἵ γε ἐμὲ καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν ὑπῆρξαν ἄδικα ποιεῦντες. πρῶτα μὲν, ἐς Σάρδις ἐλθόντες ἅμα Ἀρισταγόρῃ τῷ Μιλησίῳ, δούλῳ δὲ ἡμετέρῳ, ἀπικόμενοι, ἐνέπρησαν τά τε ἄλσεα καὶ τὰ ἱρά. δεύτερα δὲ, ὑμέας οἷα ἔρξαν ἐς τὴν σφετέρην ἀποβάντας, ὅτε Δᾶτίς τε καὶ Ἀρταφέρνης ἐστρατήγεον, τὰ ἐπίστασθέ κου πάντες. τουτέων μέντοι εἵνεκα ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτοὺς στρατεύεσθαι. ἀγαθὰ δὲ ἐν αὐτοῖσι τοσάδε εὑρίσκω ἀναλογιζόμενος, εἰ τούτους τε καὶ τοὺς τούτοισι πλησιοχώρους καταστρεψόμεθα, οἳ Πέλοπος τοῦ Φρυγὸς νέμονται χώρην, γῆν τε τὴν Περσίδα ἀποδέξομεν τῷ Διὸς αἰθέρι ὁμουρέουσαν.

τῶν ἄλλων Περσῶν οὐ πρότερον παύσομαι, πρὶν ἕλω τε καὶ πυρώσω τὰς Ἀθήνας, οἵγ' ἐμέ τε καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν ὑπῆρξαν ἄδικα ποιοῦντες. πρῶτα μὲν εἰς Σάρδεις ἐλθόντες ἅμα Ἀρισταγόρᾳ τῷ C
Μιλησίῳ, δούλῳ δὲ ἡμετέρῳ, ἐνέπρησαν τά τε ἄλση καὶ τὰ ἱερά. δεύτερα δὲ, ὑμᾶς οἷα ἔδρασαν, εἰς τὴν γῆν τὴν σφετέραν ἀποβάντας, ὅτε Δᾶτίς τε καὶ Ἀρταφέρνης ἐστρατήγουν, ἐπίστασθέ που πάντες. τούτων μέντοι ἕνεκα ἀνώρμημαι ἐπ' αὐτοὺς στρατεύεσθαι. ἀγαθὰ δ' ἐν αὐτοῖς τοσάδε D
ἀνευρίσκω λογιζόμενος, εἰ τούτους τε καὶ τοὺς τούτοις πλησιοχώρους καταστρεψόμεθα, οἳ Πέλοπος τοῦ 138
Φρυγὸς νέμονται χώ- A
ραν, γῆν τε τὴν Περσίδα ἀποδείξομεν τῷ Διὸς αἰθέρι ὅμορον οὖσαν.

οὐ γὰρ δὴ χώρην γε οὐδεμίην κατόψεται ὁ ἥλιος ὅμουρον ἐοῦσαν τῇ ἡμετέρῃ, ἀλλά σφεας πάσας ἐγὼ ἅμα ὑμῖν μίαν χώρην θήσω, διὰ πάσης διεξελθὼν τῆς Εὐρώπης. πυνθάνομαι

B γὰρ ὧδε ἔχειν· οὔτέ τινα πόλιν ἀνδρῶν οὐδεμίην, οὔτε ἔθνος οὐδὲν ἀνθρώπων ὑπολείπεσθαι, τὸ ἡμῖν οἷόν τε ἔσται ἐλθεῖν ἔς μάχην, τουτέων τῶν κατέλεξα, ὑπεξαραιρημένων. οὕτω οἵ τε αἴτιοι ἕξουσι δούλιον ζυγὸν, οἵ τε ἀναίτιοι. ὑμεῖς δ' ἄν μοι τάδε ποιέοντες χαρίζοισθε·

C ἐπεὰν ὑμῖν σημήνω τὸν χρόνον ἐς τὸν ἥκειν δεῖ, προθύμως πάντά τινα ὑμέων χρήσει παρεῖναι. ὃς ἂν δὲ ἔχων ἥκῃ παρεσκευασμένον στρατὸν κάλλιστα, δώσω οἱ δῶρα τὰ τιμιώτατα νομίζεται εἶναι ἐν ἡμετέ-

οὐ γὰρ δὴ χώραν γε οὐδεμίαν κατόψεται ὁ ἥλιος ὅμορον οὖσαν τῇ ἡμετέρᾳ, ἀλλ' αὐτὰς ἁπάσας ἐγὼ ἅμα ὑμῖν μίαν χώραν θήσω, διὰ πάσης ἐξελθὼν τῆς Εὐρώπης. πυνθάνομαι γὰρ ὧδε ἔχειν· οὔτέ τινα πόλιν αὐτῶν οὐδεμίαν οὔτε ἔθνος ἀνθρώπων οὐδὲν ὑπολείπεσθαι ἡμῖν, ὃ οἷόν τε ἔσται ἐλθεῖν εἰς μάχην, τούτων ὧν ἔλεξα ὑπεξῃρημένων. οὕτως οἵ τε ἡμῖν [ἀντίοι] ἕξουσι δούλιον ζυγὸν, οἵ τε ['Αθηναῖοι.] ὑμεῖς δ' ἂν μοι τάδε ποιοῦντες χαρίζεσθε· ἐπειδὰν ὑμῖν σημήνω τὸν χρόνον εἰς ὃν ἡμῖν ἥκειν δοκεῖ, προθύμως ὑμᾶς ἅπαντας δεῖ παρεῖναι. ὃς δ' ἂν ἔλθοι ἔχων κατεσκευασμένον στρατὸν κάλλιστα, δώσω αὐτῷ δωρεὰν ἤδη τιμιωτάτην ἣ νομίζεται ἐν

ρω. ποιητέα μέν νυν ταῦτά ἐστι οὕτω. ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλεύειν ὑμῖν δοκέω, τίθημι τὸ πρῆγμα ἐς μέσον, γνώμην κελεύων ὑμέων τὸν βουλόμενον ἀποφαίνεσθαι.

ἡμετέρᾳ. ποιητέα μὲν δὴ ταῦτ᾽ ἔστιν οὕτω. ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλεύειν ὑμῖν δοκῶ, τίθημι D τὸ πρᾶγμα ἐς μέσον, γνώμην κελεύων ὑμῶν τὸν βουλόμενον ἀποφαίνεσθαι.

Finis Secundae Partis.

---

139 A

PARS TERTIA.

DIALECTVS DORICA.

B

ORTHOEPEIA.

CONSONAE.

B

Pro γ; vt *βάνα* pro *γυνὴ* Corinna apud Apollon.
C Dyscol. infra p. 422. A.

Salmas. Hellen. p. 77. Hesych. et Phauor. βάννα γυνὴ ὑπὸ Βοιωτῶν. βανῆκας γυναῖκας Βοιωτοί. βάττικες γυναῖκες Βοιωτοί.

Pro δ; βλὴρ, Αἰολικῶς τὸ δέλεαρ. οἱ Αἰολεῖς τὸ δ εἰς β τρέπουσι, τοὺς γὰρ δελφῖνας βελφῖνάς φασι, καὶ τοὺς Δελφοῦς Βελφούς. Etymol. p. 200. l. 27. et Phauor. Βλὴρ δέλεαρ. Hesych. Sic σάμβαλα idem explicat nomine σάνδαλα.

Pro μ; *βυρσίνην* Aristoph. Eqq. 59.

Schol. et Suid. in Παραγραμματισμός. Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ μ τῷ β ἐχρήσατο. δέον γὰρ εἰπεῖν μυρσίνη, βυρσίνη εἴρηκε, ὁ δὲ ἔπαιξε διὰ τὸν βυρσοδέψην. Cf. interpp. Hesych. in v. βύρμακας.

lxx נמרד interpretantur Νεβρὼδ Gen. 10, 8. et Jos. Scal. in Emend. Temp. Fragm. p. 35. notat,
D in veteribus libris nullam esse differentiam inter *βῆτα* et *μῦ*. In Hort. Adon. Edit. ann. 1496. *βῆτα* passim occurrit figuratum sicut *μ*, p. 29.

l. 3. 4. 8. 10. Sic in Gaza Edit. ann. 1495. de mensibus p. 24. l. 1.

Pro π; Plut. quaestt. Graec. c. 9. T. II. p. 292. E. 140
τῷ β χρῶνται Δελφοὶ ἀντὶ τοῦ π. καὶ γὰρ A
τὸ πατεῖν βατεῖν καὶ τὸ πικρὸν βικρὸν καλοῦσιν.
ἔστιν οὖν Πύσιος ὁ Βύσιος, ἐν ᾧ πυστιῶνται
καὶ πυνθάνονται τοῦ θεοῦ.

Jos. Scalig. in Animadv. ad Chron. Eus. p. 118. ἐμβολὴ pro ἐμπολή. Hieronymus notat, ἀμβλάκημα a Theodotione Dan. 6, 4. scriptum fuisse pro ἀμπλάκημα, nam Euripides in Medea v. 116. ἀμπλακίας per π, non β, ἁμαρτίας appellat.

Pro φ; Plut. Ibid. ἀντὶ τοῦ φ τῷ β χρῶνται
Μακεδόνες, Βίλιππον καὶ βαλακρὸν καὶ Βερο-
νίκην (immo Βαρενίκην) λέγοντες. Strab. p. 295.
C. οἱ Φρύγες Βρύγες εἰσί. Herodot. 7, 73. p.
259. l. 4. οἱ δὲ Φρύγες (ὡς Μακεδόνες λέ- B
γουσι) ἐκαλέοντο Βρίγες χρόνον ὅσον Εὐρω-
πήϊοι ἐόντες συνοίκουν Μακεδόσι· μεταβάντες
δὲ ἐς τὴν Ἀσίην, ἅμα τῇ χώρῃ καὶ τὸ οὔνο-
μα μετέβαλον ἐς Φρύγας.

Steph. de Vrb. Βέροια πόλις Μακεδονίας, ἣν Φέρωνα κτίσαι φασίν· αὐτοὺς δὲ τὸ φ εἰς π μεταποιεῖν, ὡς φαλακρὸν βαλακρὸν καὶ Βίλιππον καὶ βεβαλῖνον. Berkel. emendat κεβαλῖνον. nam Etymol. in Βέροια p. 195. l. 37. καὶ γὰρ κεφαλὴν κεβαλὴν λέγουσι. Cf. Id. p. 179. l. 17. Hesych. κεβαλὴ κεφαλή. Eustath. p. 1654. l. 19. οὐδέποτε (φησὶν Ἡρακλείδης) κατ' ἀρχὰς λέξεων Μακεδόνες τῷ φ χρῶνται, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τῷ β. ὡς ὁ Βίλιππος. Sic Hort. Adon. in φράζεσθαι. Lege Aem. Port. in Suid. Ἀβρικέστερον, [et Valckenar. ad Herodot. 6, 45. omninoque quos laudaui in dissert. de dialecto Alexandrina p. 25. Add. Plin. H. N. 5, 32. et Eustath. p. 1618. l. 42. *S.*]

B inseritur; Ἀλιβδύειν, τὸ καταδύνειν εἰς θάλασσαν, Αἰολι-
κῷ πλεονασμῷ τοῦ β, ὡς σίδη σίβδη. Δερβιστὴρ παρὰ τὸ δέρος C
δεριστὴρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β δερβιστήρ. πλεονάζουσι δὲ τὸ β
οἱ Συρακούσιοι, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ὀλβάχνιον ὀλάχνιον Etymol. p.
257. l. 52. et p. 63. l. 15. et ex vtroque loco Phauor. ἔβασον

ἄσσον Συρακούσιοι Hesych. et Phauor. [Sic Eustath. p. 1654. l. 20. ex Heraclide tradit, Pamphylios literam β' praemittere cuicunque vocali, φάβὸς et ὀρούβω dicentes pro φάος et ὀρούω. v. infra p. 162. B. Hesychius: ἀβέλιον· ἥλιον. Κρῆτες. (np. pro ἀέλιον.) Pleonastice item β inseritur vocabulis nonnullis ante literam ρ. (Cf. infra p. 161. A.) Etymol. p. 241. l. 7. γαμβρὸς παρὰ τὸ γάμω, γαμηρός· καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ πλεονασμὸν τοῦ β, ἢ παρὰ τὸ γάμος. Schol. Theocr. Idyll. 1. v. 15. τὸ μεσαμβρινόν· τὸ μεσημερινὸν, ἐκ τοῦ μεσημερινοῦ, ἐκβολῇ τοῦ ε, καὶ προσθέσει τοῦ β. Cf. Eustath. ad Hom. p. 548. l. 14. *S.*]

Γ

Pro β; vt γλέφαρα Phauor. Hesych. Eustath. p. 1534. l. 63. ὅτι δὲ τὰ βλέφαρα γλέφαρα φασὶν οἱ Δωριεῖς, δηλοῖ καὶ Πίνδαρος. (Pyth. Od. 4. v. 216. et Isthm. Od. 8. v. 99.) Salmas. Plinian. Exercit. p. 64. Aeoles γ in β et contra mutant; vt γλέφαρον pro βλέφαρον, γάλανος pro βάλανος, vnde Latinum *glans*. πρειγήϊα Marm. Oxon. marm. III. l. 29. pro πρεσβεῖα. πρειγευτὰς pro πρεσβευτὰς, Id. p. 531. l. 16. [γλάχων Boeotus apud Aristoph. Acharnn. v. 861. 869. Theocr. idyll. 5. v. 56. et γλήχων Leonidas Tarent. in Brunckii analectt. T. I. p. 234. pro βλήχων, et γλαχὼ pro βληχώ. v. supra p. 1. *S.*]

Pro κ; vt ὠγῆνος pro ὠκεανὸς Clem. Alex. ex Pherecyde l. 6. Strom. p. 621. A. et ὠγένου Ly-
D cophr. v. 231. κυθρόγαυλος pro χυτρόκαυλος Var. Lect. in 3 Reg. 7, 38. nam γ et κ sunt literae ejusdem organi; sic ἐοίκαμεν fit ἔοιγμεν Sophoc. Aj. v. 1259. lxx כפתרים interpretantur
141 Γαφθοριεὶμ Gen. 10, 14. Jos. Scalig. in Anim-
A adv. ad Chron. Eus. p. 112. Caius pronunciabant Gaius, et Cneius Gneius.

Plut. quaestt. Rom. c. 54. T. II. p. 277. τὸ κ πρὸς τὸ γ συγγένειαν ἔχει παρ' αὐτοῖς (Romanis). ὀψὲ δὲ ἐχρήσαντο τῷ γ, Καρβιλίου Σπορίου προσεξευρόντος.

[De vocabulo Ὠγῆνος dixi in Pherecyde meo p. 52. *S.*]

γ praeponitur Aeolice, vt γνοεῖν, γνόφος. Phauor. et Hort. Adon. in 'Αλευάδα et Γινώσκω. Eustath. p. 1722. l. 42. νώσκω,

80. [ἀπῆνθον Id. Idyll. 2. v. 84. ἔνθε pro ἐλθὲ Id. Idyll. 1. v. 124. *S.*]

καὶ τὸ ἦνθ' Ἑρμᾶς. Eustath. p. 918. l. 28. Etym. p. 503. l. 48. Κένται pro Κέλται Phavor. in αἴψηρος. κέντο pro κέλτο κέλετο ex Alcmane. Sic γέντο pro εἵλετο. v. Eustath. p. 1722. l. 48. p. 1934. l. 30. Rudim. Graec. Lat. Busb. in Anom. et Etym. p. 226. l. 10. [Rectius tamen hoc putatur esse ab antiquo verbo γέννομαι vel γένομαι, h. e. λαμβάνω. Hesychius: γέννου· Κύπριοι, λαβέ. Alia exempla attulerunt Eustath. p. 1648. l. 4. et Koenius ad Gregor. p. 87.

N inseritur ante υ verborum in υω desinentium. Heraclides apud Eustath. p. 670. sq. πάντα τὰ πλεονάσαντα τῷ ν ὁμοτονεῖ τοῖς πρωτοτύποις· οἷον ἐλάω ἐλαύω Αἰολικῶς, καὶ ἐλαύνω κατὰ Δωριεῖς· θύω θύνω· δύω δύνω. Etymol. p. 632. l. 21. ἐκ τοῦ ὄρω, ὀρύω· καὶ πλεονασμῷ Δωρικῷ τοῦ ν, ὀρύνω. *S.*]

ν tollitur; ἀδρὶ ἀνδρὶ Παμφύλιοι Hesych.

Ξ

B

[Pro κ; vt εἴξασι. v. infra p. 225. B. C. *S.*]

Pro σ; vt κλὰξ Theocr. Idyll. 15. v. 33.

Schol. κλὰξ, ἡ κλεὶς Δωρικῶς. Cf. infra p. 179. C. D. et supra p. 3. B.

Π

Pro β; Plut. Sympos. 6, 8, 1. T. II. p. 694. A. τὸ μὲν οὖν βούλιμον ἐδόκει μέγαν ἢ δημόσιον ἀποσημαίνειν, καὶ μάλιστα παρ' ἡμῖν τοῖς Αἰολεῦσι, ἀντὶ τοῦ β τῷ π χρωμένοις. οὐ γὰρ βούλιμον, ἀλλὰ πολύλιμον [οἷον πολύνον πάλιν ὀνομάζομεν. Wyttenbach. et Hutten. recte emendarunt ἀλλὰ πούλιμόν, οἷον πολὺν ὄντα, πάλαι ὀνομάζ. (Wyttenb. ὠνομ.) Fortassis huc

sistr. 198. Aeschyl. in Choro Eumen. v. 844. δᾶν Theocr. Idyll. 7. v. 39.

Biset. in Aristoph. δᾶ, γῆ Δωρικῶς. [Schol. Aeschyl. δᾶ, ὦ γῆ, Δωρικῶς. ὅθεν καὶ Δαμάτηρ. *S.*] Hesych. Δίφουρα γέφυρα Λάκωνες. Phauor. et Hort. Adon. in Ἀλευάδα, οἱ Δωριεῖς γῆν γᾶν καὶ δᾶν λέγουσι. [Fere eadem praecipit Etymol. p. 60. l. 8. et Schol. Aeschyl. Prometh. v. 570. *S.*]

C Pro ζ; *καὶ τόγε ζυγὸν οἶσθα ὅτι δυογὸν οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν*; Plat. p. 287. (Tom. I. p. 418. D. edit. Steph.) et paulo prius, (ibid. B.) *οἶσθα ὅτι οἱ παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι τῷ δ εὖ μάλα ἐχρῶντο.* lxx זִפְרֹנָה interpretantur Δεφρωνὰ Num. 34, 9. Salmas. Plin. Exercit. p. 511. *βάζω vado* apud Latinos.

Hesych. Δεὺς Ζεύς. Affinitatem inter δ et ζ notat Phauorinus in vocibus ἐριδαίνω, ἀλαπαδνὸς, παιδνὸς, ἐδώλιον. [Sic Etymol. p. 316. l. 56. ἕδος παρὰ τοῦ ἕζω, κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ ζ εἰς δ, οἷον ζυγὸς δυγὸς, καὶ ζωμὸς δωμός. p. 466. l. 35. ἱδρύω, ἐκ τοῦ ἵζω, γίνεται ἵδω, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ Αἰολικῶς, ὡς δυγὸς ζυγός. p. 370. l. 16. ἔρδω παρὰ τὸ ῥέζω, ὑπερθέσει ἔρζω, καὶ τροπῇ Δωρικῇ ἔρδω. *S.*]

Pro θ; vt 1) Δύμβρις Asclepiades apud Schol. Theocr. Idyll. 1. v. 118. 2) ἄνδηρα Id. Idyll. 5. v. 93.

1) Steph. de Vrb. in Θύμβρα. ποταμὸς Θύμβριος. ἀφ' οὗ Ἀπόλλωνος Θυμβραίου ἱερόν. λέγεται καὶ διὰ τοῦ ζ, Ζυμβραῖος. Ἑλλάνικος Δύμβριός φησι διὰ τοῦ δ.

D 2) Aem. Port. in Lex. Dor. ἄνδηρα Dorice pro communi ἄνθη. Schol. ἄνδηρα, ἤγουν ἄνθη, ἢ τὰ ἄκρα· κυρίως δὲ ἄνδηρα, τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν. Hesych. ἄνδηρον, ἄκρον, ἢ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. Hort. Adon. θ καὶ δ εἰς ἄλληλα τροπὴν Αἰολέων εἶναί φασι. Phauor. vt Etymol. p. 317. l. 23. scribit, Macedones efferre δ pro θ in ἐέλδομαι a θέλω, [e quo fit primo δέλω, deinde ἔλδω. Sic δάνος pro θάνατος. v. infra p. 279. B. *S.*]

142 Pro λ; Plut. Vit. Lycurg. c. 12. p. 46. B. *τὰ συσ-*
A *σίτια οἱ Λακεδαιμόνιοι φιδίτια προσαγορεύου-*

σιν, εἴτε ὡς Φιλίας καὶ Φιλοφροσύνης ὑπαρχόντων, ἀντὶ τοῦ λ τὸ δ λαμβάνοντες. — Sic lxx דלילה interpretantur Δαλιδὰ Judic. 16, 4. et certe litera Lamed, si recta superior linea dematur, similis est literae Daleth; vti et litera majuscula Delta, si inferior linea dematur, majusculae Lambda.

[Pro σ; Gregor. p. 276. Αἰολεῖς τὸ σ εἰς δ τρέπουσι, τοῦ μ ἐπιφερομένου. τὸ γὰρ ἴσμεν ἴδμεν, καὶ τὴν ὀσμὴν ὀδμὴν λέγουσι. Cf. vita Homeri in Galei opuscc. mytholog. p. 288. infra p. 365. B. Sed Thom. Mag. p. 659. aliique (v. supra p. 97. C.) hanc rationem dicunt Ionum esse. *S.*]

δδ

Pro ζ; vt [1]) *μάδδα* Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 732. [[2]) *θερίδδειν* Boeotus apud eund. ibid. v. 946. *γυμνάδδομαι* Lacaena apud eund. Lysistr. 82. [3]) *ποτόδδει* ibid. v. 206. [4]) *μυσίδδειν* Lacones ibid. v. 1078. Cf. infra p. 213. *S.*] B

1) Biset. τὸ πρέπον ἐνταῦθα τηρεῖται. καὶ γὰρ ὁ Μεγαρεὺς Μεγαριστὶ, καὶ Δωριεὺς Δωριστὶ λαλεῖ. Id. ad Lysistr. 81. Δωρικόν ἐστι τρέπειν ζ εἰς δδ, ὡς μάδδα. Suid. ad Phav. μάζα, οἱ δὲ Μεγαρεῖς μάδδα. [Etymol. p. 573. l. 21. μάδδα, ἀντὶ τοῦ μάζα, Δωρικῶς· ἀπὸ τοῦ μάττειν.

2) Schol. θερίζειν. Etymol. p. 447. l. 41. θερίδδειν ἀντὶ τοῦ θερίζειν, Βοιωτικῶς, παρὰ Ἀριστοφάνει.

3) Biset. προσόζει.

4) Biset. μυθίζειν. Et ad v. 94. μύσιδδε Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ μύθιζε. *S.*]

Z

Pro β; ζέρεθρον κατὰ Μακεδόνας Eustath. p. 1715. l. 38. et p. 695. l. 34. ζέρεθρον τὸ βάραθρον Ἀρκάδές φασι Phauor. in ἐπέβρισαν.

Pro γ; vt ποτίβαζις Athen. p. 503. F. ex Persicis Dinonis pro ποτίβαγις. פתבג Dan. 1, 8.

C Jos. Scal. in Anim. ad Chron. Eus. p. 112. Phauor. ζεύσασθαι pro γεύσασθαι.

Pro δ; lege prius p. 98. A.

Pro ϑ; vt Ζυμβραῖος Eustath. p. 816. l. 11. Steph. de Vrb. in Θύμβρα.

Pro σ; Lucian. in Judic. Voc. p. 53. inducit literam σ sic conquerentem: ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ Ζῆτα σμάραγδον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν σμύρναν. Sext. Empir. adv. Mathematt. 1, 169. et 173. sq. πότερον διὰ τοῦ ζ γραπτέον ἐστὶ τὸ σμίλιον καὶ τὴν σμύρναν, ἢ διὰ τοῦ σ; Ζμυρναίων Marm. Oxon. p. 559. l. 21.

D Eustath. p. 217. l. 24. ὅτι δὲ τὸ σμῶδιξ, καθὰ καὶ τὸ σμερδαλέον καὶ τὸ σμικρὸν διὰ τοῦ ζ εἶχον τὴν προφορικὴν ἀρχὴν πάλαί ποτε διὰ τὸ παρεοικὸς τοῦ ἤχου, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. ζμινύη, ζβέσαι, ζμῶσαι, ζμῆγμα. [Et p. 228. l. 26. Δωρικῶς μέρδω, καὶ μετὰ τοῦ ζα ἐπιτατικοῦ κατὰ συγκοπὴν, ζμέρδω κατὰ τοὺς παλαιοὺς γραμματικούς. ἐφ' ὧν καὶ τὸ Ζμύρνα καὶ τὸ ζμικρὸς διὰ τοῦ ζ κατήρχετο. Sed in priore loco l. 29. Aelius Dionysius praecepisse legitur, ex Attica dialecto sic dici. *S.*]

143

Θ

A Pro δ; vt [1]) ψύθος Aeschyl. Agam. v. 486. [Callim. ap. Etymol. p. 819. l. 4. ψύθη Aeschyl. Agam. v. 1098. ψυθῆ ibid. v. 1008. *S.*] [2]) Προμηθεὺς Id. Prometh. v. 85. ἐπιμηθὴς Theocr. Idyll.

1) Schol. τὸ ψύθος σύστοιχον τῷ ψεύδει. ὅτι δὲ συγγενῆ τὸ δ καὶ τὸ ϑ, δῆλον.

2) Schol. Προμηθεύς ἐστιν ὁ προορῶν τὰ μήδεα, τροπῇ τοῦ δ εἰς τὸ ϑ.

25. v. 79. a μῆδος. 3) ἔσθομαι Deut. 12, 22. Sic lxx מִשְׁמָר interpretantur Ματραῖθ. Gen. 36, 39.

3) Eustath. p. 452. l. 21. Ἡρακλείδης εἰπὼν ἐκ τοῦ ἔδω τὸ ἔσθω γίνεσθαι Δωρικῶς τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, ὡς τὸ ἔθων (* Ιλ. ι. v. 536.) μαδὸν μασθὸν (Phav. ἔσθων ἔδων, μασθὸν μασδὸν) λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, καὶ τὸ ψεῦδος, ἄραντες τὸ υ (leg. ε), ψύθος. [Et p. 1841. l. 23. ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς ἡ μετάθεσις τοῦ θ καὶ τοῦ δ εἰς ἄλληλα, Αἰολέων εἶναι, οἷον τὸ οὐδὲν οὐθὲν, ἐξουδενῶ ἐξουθενῶ (cf. supra p. 2.), μήδω μήθω, δάσος θάσος. *S.*]

* Eustath. p. 773. l. 25. ἔθων, ἀντὶ τοῦ ἐξ ἔθους βλάπτων. Τισίας γραμματικὸς κατὰ τὴν τῶν στοιχείων μετάθεσιν, ἀντὶ τοῦ θέων, κατατρέχων. Ἡρακλείδης δὲ ἐκ τοῦ ἔδω, [κατὰ Δωριεῖς τὸ ἔθω, οἳ καὶ τὸν μαδὸν μαθὸν λέγουσι, καὶ τὸ ψεῦδος ψύθος. *S.*] Schol. min. ἐξ ἔθους κατατρέχων. B

Aufertur in voce ἐσλὸς Pindar. Olymp. Od. 2. v. 112. et 177. et Nem. Od. 4. v. 155.

Phav. in ἐσλός. [Gregor. p. 95. qui laudat Pindarum Olymp. Od. 2. v. 35. Cf. Albert. ad Hesych. in v. ἐσθλῶν. *S.*]

[Injicitur medio; vt 1) διχθὰ Hom. Ιλ. π. v. 431. διχθαδίας Ιλ. ι. v. 411. τριχθὰ et τετραχθὰ Ιλ. γ. v. 363. τριχθαδίη 2) Oppian. halieut. i. v. 374. μαλθακὸς (v. infra p. 292. A.), χθαμαλὸς (v. infra p. 378. B.) 3) τέλθος Callim. lauacr. v. 106. pro τέλος.

1) Eustath. p. 1385. l. 28. ἔστι δὲ τὸ μὲν διχθὰ (Odyss. α. v. 23.), καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι τὸ τριχθὰ καὶ τετραχθὰ, Δωρικόν. Δωριέων γὰρ ἡ τοῦ θ ἐν τούτοις ἐπένθεσις· ὡς καὶ ἐν τῷ πονῶ πονήσω πεπόνηκα πέπονα, καὶ πλεονασμῷ πέπονθα, πρός τινα ὁμοιότητα τοῦ πέποιθα· οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ μαλακὸς μαλθακὸς, καὶ χαμαλὴ χθαμαλή. ὁμοίως καὶ ἐκ τοῦ ἄχος, τὸ ἄχθος. καὶ ἐκ τῆς ὀχῆς δὲ, ὅ ἐστι τροφῆς, ὁ παρὰ Ἡσιόδῳ (Ἔργ. v. 477.) εὐοχθέων.

2) Schol. Oppian. fere eadem praecipit.

3) v. Spanhem. ad Callim. l. l. *S.*]

K

Pro ρ; vt μικκὸς Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 909. Theocr. Idyll. 5. v. 66. Callimach.

C Hymn. in Cerer. v. 111. *μικκύλος* Mosch. Idyll. 1. v. 13.

Biset. in Aristoph. μικκὸς ἀντὶ τοῦ μικρός. [Cf. Gregor. p. 230. Eustath. p. 610. l. 25. τὸ μικκὸς, ὅπερ ἐστὶ μικρός. ὀξυνόμενον μὲν, κατὰ τὸ μικρός· διπλάζον δὲ τὸ κάππα, ὡς δῆθεν Αἰολικὸν, κατὸ (leg. κατὰ τὸ) Ἰκκὸς. ὅπερ ἔστι κύριον ὄνομα σοφοῦ ἰατροῦ Ῥηγίνου. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος μικκοῦ, ὑποκοριστικὸν ὁ μικκύλος, παρὰ τῷ Συρακουσίῳ Μόσχῳ. *S.*] Suid. penacuit μίκκος. vti et Etymologus p. 587. l. 36. qui affert ex Callimacho, -τοῖς μίκκοις μίκκα διδοῦσι θεοί. Sed in H. Steph. Callim. p. 70. legitur σμικροῖς σμικρὰ — in Spanhemiana p. 288. μικροῖς μικρά. Eustath. p. 217. l. 29. ex Aelio Dionysio, μικκὸν Ἴωνες.

Pro σ; ἀκκὸρ. ἀσκὸς Λάκωνες. Hesych.

[Pro χ; Johannes Grammat. p. 581. et Gregor. p. 158. Σικελοὶ τὴν χύτραν, κύτραν λέγουσι· καὶ τὸν χιτῶνα, κιτῶνα. Legitur τοῦ κιτῶνος in Sophrone apud Etymol. p. 774. l. 45. v. Koen. ad Gregor. d. l.

Redundat ab initio; vt καπάνη. Athenae. p. 418. D. Θετταλοὶ τὰς ἀπήνας, καπάνας ἔλεγον. Cf. Eustath. p. 857. l. 27. *S.*]

Λ

Pro δ; Eustath. p. 289. l. 38. ὁ Ὀδυσσεὺς δέ που (εὕρηται) Ὀλυσσεὺς, καὶ ἡ Ὀδύσσεια Ὀλύσσεια. aut forsan scribam fefellit par figura literarum Δ et Λ, aut in Manuscripto euanuit inferior linea consonae Δ. [Hac tamen conjectura vix opus videtur. Saltem Hesychius habet haec: λάφνη· δάφνη. Περγαῖοι. Sic pro δίσκος alii dixerunt λίσκος, eodem auctore, et Latini *lacryma* pro *dacryma* ex δάκρυμα. Cf. infra p. 379. C. *S.*]

Pro ρ est balbutientium; vti Aristophanes in Ve-
D spis v. 42-46. deridet Alcibiadem:

Σω. Ἐδόκει δέ μοι Θέωρος αὐτῆς πλησίον
Χαμαὶ καθῆσθαι, τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχων.
Εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας,

Ὀλᾷς Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. 144

Ξαν. Ὀρθῶς γε τοῦτ' Ἀλκιβιάδης ἐτραύλισεν. A

Biset. ὀλᾷς ἀντὶ τοῦ ὁρᾷς. Schol. τραυλισμὸς τοῦ στίχου εἰς τὸ Θέωρος. οἱ τραυλοὶ τὸ λ ἀντὶ τοῦ ρ λέγουσι. Lege prius p. 3. B. de λ pro ρ. et Suid. in voce Παραγραμματισμός. [Etymol. p. 538. l. 19. οἱ Δωριεῖς κλίβανον λέγουσι. S.]

Plut. in Vita Alcibiad. c. 1. p. 192. B. μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης αὐτοῦ τῆς τραυλότητος, ἐν οἷς ἐπισκώπτει Θέωρον,

Εἶτ' Ἀλκιβιάδης, etc.

καὶ Ἄρχιππος τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου σκώπτων,

Βαδίζει (φησὶ) διακεχλιδὼς, ὅπως ἐμφερὴς τῷ πατρὶ μάλιστα δόξειεν εἶναι, κλαυσαυχενεύεταί τε καὶ τραυλίζεται. B

Plut. quaestt. Rom. c. 54. T. II. p. 277. de Romanis sic scribit: διὰ τί τὰ κρεωπώλια μάκελλα καὶ μακέλλας καλοῦσι; πότερον ἀπὸ τῶν μαγείρων τοὔνομα διαφθαρὲν τῇ συνηθείᾳ κεκράτηκε; — — τὸ λ τοῖς ἀπολισθαίνουσι τοῦ ρ διὰ ἀμβλύτητα τῆς γλώττης ὑπόκειται τραυλιζόμενον.

lxx כדרלעמר interpretantur Χοδολλογομὸρ Gen. 14, 1. et Quintil. Instit. l. 1. c. 11. §. 5. »ρ literae, qua Demosthenes laborauit, λ succedit.« et Varr. de Ling. Lat. l. 4. c. 21. p. 27. *lilium* C ἀπὸ λειρίου.

[Aeoles λ duplicarunt. Etymol. p. 658. l. 55. πέδιλλα λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, ὥσπερ ὅμιλος ὅμιλλος. Sic χαλινὸς χάλλινος. v. Koen. ad Gregor. p. 276. Et diphthongo ει in ε mutata. Etymol. p. 120. l. 51. ἀπειλὴ παρὰ τὸ ἀπείλλειν, ὅ ἐστιν ἀπείργειν, Αἰολικῶς ἀπέλλειν. S.]

M

Pro β; vt στιμμίζομαι 4. Reg. 9, 30. στιβίζομαι Ezech. 23, 40. τερέμινθος Jos. 17, 9. τέρμινθος Id. 24, 26. τερέβινθος Gen. 14, 6. [Sed Cod. Alex. τερέμινθος. Ac Geoponicorum auctores 10, 65, 2. et 10, 73, 2. probant formam τέρμινθος vt antiquam, τερέβινθος autem vulgo dici ostendunt. Cf. Niclas ad 10, 73, 2. quo auctore forma τερέβινθος non nisi semel, et per librariorum quidem vitium, apud antiquum scriptorem Theophrastum hist. plant. 3, 15. legitur. *S.*] lxx סנחריב interpretantur Σενναχηρὶμ 4. Reg. 18, 13.

Etym. p. 188. l. 20. Βάρβιτον οἱ Αἰολεῖς βάρμιτον διὰ τοῦ μ φασί. Cf. Steph. de Vrb. in Ἀβαντίς.

Pro π; Johan. Gram. p. 385. et Corinth. *) οἱ Αἰολεῖς τιθέασι τὸ μ ἀντὶ τοῦ π· πατεῖς ματεῖς, πατοῦσα ματοῦσα.

D. μ Aeolice geminatur correpta praecedente vocali; vt Φίλημι Φίλεμμι Eustath. p. 1408. l. 1. vel diphthongo; vt εἶμα ἔμμα Phauor. Etym. p. 300. l. 18. Hesych. Johan. Gram. p. 385. et Gregor. p. 280.

[μ demitur initio Aeolice; vt μία ἴα Gregor. p. 296. et Grammat. Meerman. p. 334. Alii primo ἴα dictum esse praecipiunt, deinde per pleonasmum μία, vt Eustath. p. 663. l. 26. Etymol. p. 573. l. 39. Sed redit res eodem.

*) Apud Gregorium vix inuenias haec. *S.*]

145

N

A Pro λ; vt [1]) Φίντις Pindar. Olymp. Od. 6. v. 37. [2]) ἦνθε Theocr. Idyll. 1. v. 77. ἦνθον Ibid. v.

1) Schol. Δωρικῶς ἐσχημάτισται. εἴη δ' ἂν κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον, Φίλτις. οἱ Δωριεῖς γὰρ μετατιθέασι τὸ λ εἰς ν, ὅταν ᾖ εἴτε τ, εἴτε θ.

2) Schol. τὸ λ εἰς ν τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς· οὐ πάντοτε, ἀλλ' ὅταν αὐτὸ τὸ θ ἢ τὸ τ ἐπιφέρηται· οἷον, βέλτιστος βέντιστος (Theocr. Idyll. 5. v. 76.), Φίλτατος Φίντατος. οὕτως οὖν

Pro σ; vt Ἀρταμίτιον pro [1]) Ἀρτεμίσιον Laco apud Aristoph. Lysistr. 1253. [2]) Ποτείδαν pro Ποσειδῶνα Megarensis apud Eund. Acharnn. 798. Lucian. p. 52. — ἀγανακτῶ — μὴ τῷ χρόνῳ καὶ B
τὰ σῦκα τῦκά τις ὀνομάζῃ. Athen. p. 621. extr. et 622. A. [3]) τῦκα pro σῦκα legitur inter dictiones Thebanas a Strattide in Phoenn. enumeratas. Ἀρτεμιτίῳ μηνὶ Corcyr. Inscript. in Montfauc. Diar. Ital. p. 415. l. 25.

1) Christ. „Artemisium, promontorium Euboeae, Philistus vocat Ἀρτεμίτιον." Steph. de Vrb. Φίλιστος δὲ Ἀρτεμίτιον καλεῖ, ἴσως Δωρικῶς.

2) Eustath. p. 708. l. 26. ὁ δὲ Ποσειδῶν Ποτιδὰν παρὰ Δωριεῦσι λέγεται. Hesych. et Phav. ἐττία· ἑστία. ἔττακαν· ἕστησαν.

3) Hunc Athenaei locum affert Eustath. p. 1818. l. 2.

Pro σσ; Xiphil. p. 252. Ἀσσυρία καὶ Ἀτυρία C
βαρβαριστὶ, τῶν σίγμα εἰς τὸ ταῦ μεταπεσόντων, ἐκλήθη.

Φ

Pro β; vt ἀμφιλαφὲς pro ἀμφιλαβές. v. infra p. 396. D.

Pro γ; Athen. p. 622. A. φλέφυρα pro γέφυρα inter dictiones Thebanas a Strattide in Phoenn. memoratas. Eustath. p. 1818. l. 2. reponit βλέφυρα. Casaub. in Animadv. vtramque lectionem admittit.

Pro ϑ; vt [1]) φὴρ Pind. Pyth. Od. 5. v. 8. et Od. 4. v. 231. [2]) φλίβεται Theocr. Idyll. 15. v. 76. φλίψεται Hom. Ὀδ. ρ. v. 221, D

1) Eustath. p. 101. l. 46. Αἰολικὴ λέξις φῆρες ἀντὶ τοῦ ϑῆρες. Hesych. φηρία· ϑηρία. Αἰολικῶς. Hort. Adon. φηρσὶ ϑηρσὶ κατὰ μετάϑεσιν ἢ μετάληψιν Αἰολέων τοῦ ϑ εἰς τὸ φ, ὡς ϑλίβω φλίβω.

2) Sic pro excuso ϑλίβεται reponit Casaub. ex authoritate Eustathii, qui p. 102. l. 1. ἐκεῖνοι (Ἀττικοὶ) τὸ ϑλᾶν φλᾶν λέ-

referre liceat τὰ πάλσαμα ap. Pausan. 9, 28. p. 503. l. 6. pro βάλσαμα, nisi quis malit peruersae pronunciationi aut errori describentium imputare. *S.*]

C Eustath. in Dionys. Af. v. 492. p. 70. τὸ Ἄμβραξ εἰσὶν οἳ ἀρχαϊκώτερον διὰ τοῦ π γράφουσι, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὴν χώραν Ἀμπρακίαν, ὡς καὶ τὰς νήσους Βρετανικὰς Πρετανικάς. πλείων δὲ ἡ διὰ τοῦ β γραφή. Lege Steph. de Vrb. in Ἀμβρακία.

lxx אזב interpretantur ὕσσωπος Leuit. 14, 52. Apud Latinos *scripsi* a *scribo*. Gruter. Inscript. LXI. 1. *apsenti.*

Pro κ; οἱ κύαμοι καὶ πύαμοι ἐλέγοντο διὰ τοῦ πι. Eustath. p. 948. l. 28.

Pro μ; οἱ Αἰολεῖς τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῶνται, ὄππατα ἀντὶ τοῦ ὄμματα. Johan. Gram. p. 384. et Corinth. p. 272. sic Phauor. Etym. p. 64. l. 40. ἄλιππα Αἰολικῶς, ἄλειμμα. Sic πέδα pro μετά. v. infra p. 251. sq.

Pro τ; οἱ Αἰολεῖς ἀντὶ τοῦ τ τὸ π· στολὴν σπολὴν, σταλεὶς
D σπαλείς. Johan. Gram. p. 385. et Corinth. p. 290. [σπολάδα habet Aristoph. Auu. 936. et pro στάδιον Cretenses dixere σπάδιον, teste Gregorio p. 167. *S.*] Sic Latini *spica* a στάχυς, Aeolice σπάχυς. Jos. Scalig. Etymol. in Varron. p. 175. (p. 188. edit. H. Steph. 1573.) Sic πέμπε pro πέντε. v. infra p. 189. B.

[Pro φ; Etymol. p. 85. l. 48. ἡ ἀμφὶ πρόθεσις λέγεται καὶ ἀμπὶ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, οἷον ἀμπεχόνη, ἀμπίσχουσα. v. etiam p. 94. l. 19. et Koen. ad Gregor. p. 159. *S.*]

Injicitur ante φ; Athen. p. 498. σκύφος Ἡσίοδος ἐν τῷ δευτέρῳ Μελαμποδίας σὺν τῷ π σκύπ-
146 φον λέγει. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀναξίμανδρος ἐν τῇ
A Ἡρωολογίᾳ, καὶ Πανύασις τρίτῳ Ἡρακλείας· σκύφος Hom. Οδ. ξ. v. 112.

lxx צִפֹּרָה interpretantur Σεπφώρα Exod. 2, 21.

Jos. Scalig. in Chron. Eus. p. 119. obseruat, φ durum Hebraeorum exprimi per πφ; vt ἐπφεθὰ Marc. 7, 34. (at in Edit. R. Steph. ἐφφαθά.) ἀφῦς ἀπφῦς Theocrit. (Idyll. 15. v. 14.) κεφωθεὶς κεπφωθεὶς Hesych. (Prov. 7, 22.) — αἰόλον ὄφιν (Hom. Ιλ. μ. v. 208.) quod pronunciandum ὄπφιν, vt metrum constet. et in illo Heroico, σκύφον ἔχων ἑτέρῃ — scribitur σκύφον, legitur σκύπφον. Cf. Eustath. p. 900. l. 16. neque solum φ continet suam tenuem π, sed etiam χ suam κ, vt apud Theogn. (v. 1005. in Brunckii gnomicis v. 1057.) Βρόχον ἀποῤῥήξας — scribitur βρόχον, legitur βρόκχον. at H. Steph. Edit. βρόγχον. vti et in Ald. Edit. ann. 1495. et plerisque aliis. [(Sed Brunckius dicit, versum B esse ἀκέφαλον.) Similiter Aeoles ἀντὶ τοῦ ψ τὸ π καὶ σ, Πέλοψ Πέλοπς, Ἄραψ Ἄραπς, Johann. Grammat. p. 385. Cf. Gregor. p. 289. et Sext. Empir. adv. Mathemm. 1, 103. S.]

P

Pro λ; φαῦρος Pindar. Pyth. Od. 4. v. 485.

Aem. Port. in Lex. Pind. et Benedict. Comment. Dorice pro communi φαῦλος.

lxx אשׁבל interpretantur Ἀσυβὴρ Num. 26, 58.

Pro σ; Plat. p. 297. (T. I. p. 454. C. ed. Steph.) ἡμεῖς μὲν φαμὲν σκληρότης, Ἐρετριεῖς δὲ σκληροτήρ. Strab. p. 448. B. Ἐρετριεῖς ἐποίκους ἔσχον ἀπ' Ἤλιδος, ἀφ' οὗ καὶ τῷ γράμματι τῷ ρ πολλῷ χρησάμενοι οὐκ ἐπὶ τέλει μόνον τῶν ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ, κεκωμῴδηνται. Cf. Hesych. in v. Ἐρετριέων ῥῶ. C

Μιλήσιορ κλέορ in Spartanorum Senatus-consulto apud Boeth. de Music. l. 1. c. 1. pro Μιλήσιος κλέος. Lege Marm. Oxon. p. 653. ρ pro σ etc.

Athen. p. 467. A. B. οἱ μουσικοὶ, καθάπερ πολλάκις Ἀριστόξενός φησι, τὸ σῖγμα λέγειν παρῃτοῦντο, διὰ τὸ σκληρόστομον εἶναι καὶ ἀνεπι-

τήδειον αὐλῷ. τὸ δὲ ῥῶ διὰ τὸ εὔκολον πολλάκις παραλαμβάνουσι.

Phryn. p. 40. Πελαργὸς Ἐρετριακῶς Πελασγός. sed Strab. p. 221. extr. οἱ τὴν Ἀτθίδα συγγράψαντες ἱστοροῦσι περὶ τῶν Πελασγῶν, ὡς καὶ Ἀθήνησι γενομένων τῶν Πελασγῶν· διὰ δὲ τὸ πλανήτας εἶναι, καὶ δίκην ὀρνέων ἐπιφοιτᾶν, ἐφ' οὓς ἔτυχε τόπους, πελαργοὺς ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν κληθῆναι. Eustath. p. 492. l. 14. οἱ Ἐρετριεῖς ἐκωμῳδοῦντο ὡς πολλῷ τῷ ῥῶ χρώμενοι. Id. p. 279. l. 33. διὸ καὶ αὐτοὶ, καθὰ καὶ Ἠλεῖοι, βαρβαρόφωνοι ἐκαλοῦντο, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, διὰ τὸν πλεονασμὸν τοῦ ρ. Id. p. 114. l. 13. ex Herodiano: μάρτυς ἡ Αἰολέων διάλεκτος διὰ τοῦ ρ προφέρει. ἐκεῖνοι γὰρ τὸ σ εἰς ρ μεταβάλλουσι, τὸ οὗτος οὗτορ λέγοντες, καὶ τὸ ἵππος ἵππορ. εἰς δ. ζητητέον χρῆσιν καὶ ἐν τοῖς Ἰαμβλίχου εἰς τὰ κατὰ Πυθαγόραν. Id. Phauor. in voce Γενικὴ, et Hort. Adon. in voce Τρφὸς, Eleis tribuunt. Hesych. ἀκκὸρ, κίττεορ, πίσερ, πὸρ, σιὸρ, pro ἀσκὸς, κιττὸς, πίθος, ποῦς, θεὸς docet esse Laconica.

Pro τ; vt πόῤῥις Lycophr. v. 184. et 496. pro πόρτις Id. v. 857.

Tzetz. ad v. 184. πόῤῥιν διὰ ῥρ δεῖ γράφειν. πόρτις γὰρ ἦν, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς ρ, πόῤῥις. Sic et Phauor.

P transponitur; Eustath. p. 1430. l. 34. ἑορτὴ ἔροτις Αἰολικῶς. Hesych. ἐροτὴν ἑορτὴν Κύπριοι. Cf. Etymol. p. 667. l. 22.

geminatur, mutata diphthongo ει in ε; Etymol. p. 90. l. 11, ἔθος ἔχουσιν οἱ Αἰολεῖς τὸ ι τρέπειν πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον, οἷον εἴρω ἔῤῥω, φθείρω φθέῤῥω. Id. p. 300. l. 28. οἱ Αἰολεῖς λέγουσι τὸ σπείρω σπέῤῥω. [Id. p. 8. l. 13. ἀγείρω ἀγέῤῥω λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς. Id. p. 575. l. 55. Αἰολικῶς τὸ κείρω κέῤῥω. Id. p. 262. extr. δειρὴ οἱ Αἰολεῖς δέῤῥη λέγουσι. Cf. Gregor. p. 275. sq. *S.*]

geminatur et transponitur, mutata ι in ε; Phauor. et Etym. p. 665. l. 39. et 43. κόπρια κόπεῤῥα. Πέῤῥαμος Αἰολικῶς Πρίαμος. Hort. Adon. μέτεῤῥα πάθος Αἰολέων. ὁ γὰρ μέτριος μέτεῤῥος παρ' αὐτοῖς, καὶ τὰ μέτρια μέτεῤῥα. Sic Etym. p. 587. l. 12. qui citat ex quodam Authore, Αἰτιάω τὰ μέτεῤῥα —.

[demitur medio; Gregor. p. 218. ἡ ἔκθλιψις τῶν Δωριέων μόνων ἐστιν. οἷον σκῆπτρον σκᾶπτον Pind. Olymp. Od. 1. v. 19. vbi v. Schol. Sic κύφελλα (Callim. fragm. CCC. Bentl.)

κλᾳξ cum ι subscripto in Winterton, et Rud. Graec. Lat. Busb.

Injicitur mediae voci; vt ναυάγταις Lycoph. v. 827. ναυάται Id. v. 881.

[Sebastianus in priore loco edidit ναυβάταις. *S.*]

E C

Pro α; vt Μεγέρα Pind. Isthm. Od. 4. v. 109. pro Μεγάρα Eurip. Herc. Fur. in Argumento, et v. 926. *Megara* Senec. Herc. Fur. v. 546.

In Pind. Edit. Benedict. Μεγάρα. Aem. Port. in Lex. Dor. affert ἀδέματος ex Theocr. Idyll. 15. v. 4. Aeolice pro ἀδάμαστος. Alii exp. ἀσώματος. Aem. Port. in Suid. ἀβέλτερος. βάλλω βέλλω Aeolice. βέλτερος a βέλλω Etym. p. 195. l. 7. [Johann. Gramm. p. 384. Aeolice dici ait κρέτος, Πρίεμον, γελήνη, ἔηρ, pro κράτος, Πρίαμος, γαλήνη, ἀήρ. Etymol. p. 447. l. 24. τὸ θάρσος οἱ Αἰολεῖς θέρσος λέγουσιν.

Pro η; vt γαμεθεῖσα Theocr. Idyll. 8. v. 91.

v. Gregor. p. 126. et infra p. 165. C. *S.*]

Pro ι; vt Νεώβη Eurysus apud Clem. Alex. Stromm. 1, p. 321. B. pro Νιόβη.

Pro ο; Eustath. p. 183. l. 10. οἱ (Δωριεῖς) τὸν Ἀπόλλωνα Ἀπέλ- D
λωνα εἰπόντες, καὶ τὸν ἀνδροφόνον ἀνδρεφόνον, οὗτοι καὶ τὸν ἀλοτρίβανον ἀλετρίβανον εἴποιεν ἄν. Priscian. p. 20. „antiqui *compes* pro *compos*, in quo Aeoles sequimur. illi enim ἔδοντα pro ὀδόντα dicunt.“ Festus: „*Apellinem* antiqui dicebant pro *Apollinem*.“ Nonius: „*memordi, peposci, pepugi, spepon-* 153
di in veteribus lecta sunt.“ quorum exempla ex antiquis scri- A
ptoribus affert A. Gellius l. 7. c. 9. docetque id fieri in imitationem Graeci augmenti s. v. Gregor. p. 281. ibique et ad p. 274. Koen.

Pro αι; vt νέειν Simonid. apud Clem. Alex. Stromm. 4, p. 494. A. (vbi tamen legitur ναίειν) pro ναίειν. Sic γέα, γεάοχος, pro γαῖα, γαιάοχος. vide prius p. 100. C.

[Inseritur medio; vt βροτέαις Pind. Pyth. Od. 1.

καὶ ὁ θίασος, καθὰ δηλοῖ ὁ Δειπνοσοφιστὴς p. 362. E. vbi leguntur haec:

τοὺς θιάσους ἀπὸ τοῦ θεοῦ προσηγόρευον. καὶ γὰρ αὐτοὺς τοὺς θεοὺς οἱ Λάκωνες σιοὺς φασι. Aristotel. in Nicomach. l. 7. c. 1. οἱ Λάκωνες εἰώθασι προσαγορεύειν, ὅταν ἀγασθῶσι σφόδρα του, σεῖος ἀνήρ. Plat. in Menone (tom.
B 2. p. 99. D. Edit. H. Steph.) οἱ Λάκωνες, ὅταν τινὰ ἐγκωμιάζωσιν ἀγαθὸν ἄνδρα, θεῖος ἀνὴρ, φασὶν, οὗτος. Thucyd. 5, 77. ex foeder. Lacedaem. σιῶ pro θεοῦ. Charillus Lacedaem. apud Plut. apophthegm. p. 189. extr. νὴ τὼ σιώ. vti et Lacaena Ibid. p. 241. C. σιὼς Marm. Oxon. p. 601. l. 6. et p. 602. l. 9. pro θεούς.

Apollon. de Synt. p. 44. l. 10. οἱ μὲν ἄλλοι Δωριεῖς τηροῦσι τὸ θ· Λάκωνες δὲ εἰς σ μεταβάλλουσι. [Peloponnesiorum omnium esse formam σιὸς, dicit Eustath. p. 631. Sed Aeolibus eam tribuit Lactantius 1, 6, 7. S.]

Pro ν; vt μεὶς pro μὴν Pind. Nem. Od. 5. v. 82. Hom. Ιλ. τ. v. 117. Herodot. 2, 82.

Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 1. p. 409. C. ὁ μὲν
C μεὶς ἀπὸ τοῦ μειοῦσθαι εἴη ἂν μείης ὀρθῶς κεκλημένος.

Gaza l. 2. p. 129. τὸ μεὶς Αἰολικόν. Sic Suid. et Eustath. p. 1174. l. 19. [Sed Etymol. p. 583. l. 4. Δωρικῶς. Eodem modo Gregor. p. 176. τὸ μὲν μείς. S.]

Plut. Vit. Alex. M. c. 27. p. 680. E. de vate quodam comiter Alexandrum appellante παιδίον: ἐν τῷ τελευταίῳ τῶν φθόγγων ὑπὸ βαρβαρισμοῦ πρὸς τὸ σίγμα ἐξενεχθῆναι καὶ εἰπεῖν, ὦ παιδίος, ἀντὶ τοῦ ν τῷ σ χρησάμενον.

Tollitur de media voce; vt Laco apud Aristoph. in Lysistrata μῶα v. 1251. et v. 1299. πᾶα v. 994. μῶαν Marm. Oxon. p. 569. l. 27. 33. βιαταὶ Pind. Pyth. Od. 1. v. 81.

Biset. in Aristoph. Lysistr. 994. πᾶα μῶα Λακωνικῶς ἀντὶ τῶν πᾶσα μοῦσα. Eustath. p. 844. l. 7. Etymol. p. 391. l. 15. ἔθος ἔχουσι Δωριέων τινές· ὡς οἱ Ἀργεῖοι καὶ Λάκωνες καὶ Παμφύλιοι καὶ Ἐρετριεῖς καὶ Ὠρώπιοι, ἔνδειαν τοῦ σ ποιοῦντες, δασεῖαν χαράττουσι τοῖς ἐπιφερομένοις φωνήεσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ ποιῆσαι ποίηαι· καὶ Βουσόα Βούόα· καὶ μουσικὰ μωϊκά. κέχρηται τούτῳ τῷ εἴδει τῆς δασείας καὶ Δέρκυλλος. Priscian. p. 25. „in quibusdam dictionibus solebant Boeoti pro σ *h* scribere, *muha* pro *musa* dicentes.“ Cf. infra p. 295. G. D

σδ 149

Pro ζ; [v. Sext. Empir. adv. Mathemm. 1, 105. et Eustath. p. 1562. l. 45. *S.*] vt τράπεσδα Alcman apud Athen. p. 111. A. [1]) μασδὸς Theocr. Idyll. 3. v. 16. μάσδας Id. Idyll. 4. v. 54. ὀρίσδων Archyt. in Fragmentis Pythag. p. 852. ἀτιμάσδει Marm. Oxon. p. 569. l. 27. [[2]) παῖσδε pro παῖζε Theocr. Idyll. 15. v. 42. *S.*] A

1) Schol. in Theocr. Idyll. 1. v. 2. et Eustath. p. 753. l. 62. μαζὸς Αἰολικῶς μασδός. Id. p. 452. l. 16. μαζὸς μασδὸς Δωρικῶς.

[2) Gregor. p. 150. τὸν παῖδα Δωριεῖς παῖσδα. et addit verba Theocriti l. l. Quare Casaub. lectt. Theocr. c. 11. et Valckenar. ad Ammon. 3, 5. p. 180. παῖσδα rescribi jubent. *S.*]

σδεύγλα pro ζεύγλα Erinna Lesbia apud Stob. Serm. p. 87.

Etym. in voce ζυγὸς p. 411. extr. τὸ ζ διαλύουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς σ καὶ δ· οἷον ζυγὸς σδυγὸς, ζευκτῆρες σδευκτῆρες, θερίζω θερίσδω. B Johan. Gram. p. 384. οἱ Αἰολεῖς ἀντὶ τοῦ ζ τιθέασι σ καὶ δ· ζεὺς σδεὺς, ζυγὸν σδυγὸν, μελίζειν μελίσδειν. (Theocr. Idyll. 1. v. 2.) Cf. Gregor. p. 281.

σκ

Pro ξ; vt σκιφύδρια Epicharm. apud Athen. p. 85. D.

Casaub. Comm. in Athen. p. 165. „σκιφύδρια Epicharmo sunt, quae aliis ξιφύδρια.“ Hesych. ξιφύδρια· κοχλία. σκίφος, ξίφος. Phav. et Etym. p. 718. l. 11. σκίφος, τὸ ξίφος, διαιρέ-

θει τοῦ ξ εἰς κσ, καὶ ὑπερθέσει. Johan. Gramm. p. 384. οἱ Αἰολεῖς ἀντὶ τοῦ ξ τιθέασι κ καὶ σ, ξένος κσένος, ἵεραξ ἵερακς. [v. Gregor. p. 281. 288. 289. et Sext. Empir. adv. Math. 1, 103. *S.*] Jos. Scal. in Animadv. ad Chron. Euseb. p. 115. „Attici sero, Aeoles nunquam ξ receperunt, qui σκένος, ἵερακς, ἀντὶ τοῦ ξένος, ἵεραξ, scribebant." Sic apud veteres *conjugs, legs,* pro *conjux, lex* Victorin. p. 2466.

C **σπ**

Pro ψ; Corinth. p. 281. οἱ Αἰολεῖς πλανηθέντες κατά τινα προφορὰν λέγουσι ζυγὸν σδυγὸν, καὶ τὸ ξίφος σκίφος, καὶ τὸ ψέλλιον σπέλλιον, καὶ τὴν ψαλίδα σπαλίδα.

[**σσ**

Pro ττ; Johann. Grammat. p. 385. Αἰολεῖς ἀντὶ τοῦ ττ, δύο σσ. ἐμπίπτειν ἐμπίσσειν. Cf. infra p. 212. sq. et Gregor. p. 290. *S.*]

T

Pro θ; vt ἄνητον Alcaeus et Sappho apud Athen. p. 674. pro ἄνηθον Theophr. Plant. p. 731. ἀνήθινον 1) Theocr. Idyll. 7. v. 63. βάρατρον Clem. Alex. l. 5. Strom. p. 573. A. (vbi tamen legitur βάραθρον.) pro 2) βάραθρον. κλαΐστρον Pin-
D dar. Pyth. Od. 1. v. 16. pro 3) κλεῖθρον.

1) Hunc Alcaei et Sapphus locum laudant Schol. Theocr. et Poll. 6, 107.

2) Sylburg. Ind.

3) Dorice et Aeolice. Benedict. et Aem. Port. Lex. Pind.

150 Pro κ; Lucian. in Judic. Vocal. p. 55. ὁ μέν τι κα-
A λὸν εἰπεῖν βούλεται. τὸ δὲ (Ταῦ) παρεισπεσὸν ταλὸν εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει — πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται. τὸ δὲ, τλῆμον γάρ ἐστιν ἀληθῶς, τλῆμα πεποίηκε τὸ κλῆμα. — καὶ Κῦρον Τῦρον ἀπέφηνεν.

Pro π; Hesych. τεῖον ποῖον Κρῆτες.

Pro σ; vt Ἀρταμίτιον pro [1]) Ἀρτεμίσιον Laco apud Aristoph. Lysistr. 1253. [2]) Ποτείδαν pro Ποσειδῶνα Megarensis apud Eund. Acharnn. 798. Lucian. p. 52. — ἀγανακτῶ — μὴ τῷ χρόνῳ καὶ B τὰ σῦκα τῦκά τις ὀνομάζῃ. Athen. p. 621. extr. et 622. A. [3]) τῦκα pro σῦκα legitur inter dictiones Thebanas a Strattide in Phoenn. enumeratas. Ἀρτεμιτίῳ μηνὶ Corcyr. Inscript. in Montfauc. Diar. Ital. p. 415. l. 25.

1) Christ. „Artemisium, promontorium Euboeae, Philistus vocat Ἀρτεμίτιον." Steph. de Vrb. Φίλιστος δὲ Ἀρτεμίτιον καλεῖ, ἴσως Δωρικῶς.

2) Eustath. p. 708. l. 26. ὁ δὲ Ποσειδῶν Ποτιδὰν παρὰ Δωριεῦσι λέγεται. Hesych. et Phav. ἐττία· ἑστία. ἔττακαν· ἕστησαν.

3) Hunc Athenaei locum affert Eustath. p. 1818. l. 2.

Pro σσ; Xiphil. p. 252. Ἀσσυρία καὶ Ἀτυρία C βαρβαριστὶ, τῶν σίγμα εἰς τὸ ταῦ μεταπεσόντων, ἐκλήθη.

Φ

Pro β; vt ἀμφιλαφὲς pro ἀμφιλαβές. v. infra p. 596. D.

Pro γ; Athen. p. 622. A. φλέφυρα pro γέφυρα inter dictiones Thebanas a Strattide in Phoenn. memoratas. Eustath. p. 1818. l. 2. reponit βλέφυρα. Casaub. in Animadv. vtramque lectionem admittit.

Pro ϑ; vt [1]) φὴρ Pind. Pyth. Od. 5. v. 8. et Od. 4. v. 231. [2]) φλίβεται Theocr. Idyll. 15. v. 76. φλίψεται Hom. Ὀδ. ρ. v. 221, D

1) Eustath. p. 101. l. 46. Αἰολικὴ λέξις φῆρες ἀντὶ τοῦ ϑῆρες. Hesych. φηρία· ϑηρία. Αἰολικῶς. Hort. Adon. φηρσὶ ϑηρσὶ κατὰ μετάϑεσιν ἢ μετάληψιν Αἰολέων τοῦ ϑ εἰς τὸ φ, ὡς ϑλίβω φλίβω.

2) Sic pro excuso ϑλίβεται reponit Casaub. ex authoritate Eustathii, qui p. 102. l. 1. ἐκεῖνοι (Ἀττικοὶ) τὸ ϑλᾶν φλᾶν λέ-

γουσι. τὸ μέντοι Φλίψεται τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ (ρ. v. 221.) καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ ἐν Ἀδωνιαζούσαις, Αἰολικὸν καὶ αὐτό. [Theocr. idyll. 5. v. 150. Φλάσαιμι. Etiam Gregor. p. 289. Φλᾶται dicit Aeolicum esse pro Θλᾶται. *S.*]

151 Pro π; vt Φερσεφόνα Pind. Pyth. Od. 12. v. 3. pro
A Περσεφόνα Id. Olymp. Od. 14. v. 29.

Eustath. p. 1665. l. 14. οὐ μόνον ἐκ τοῦ Φέρω Φέρσω ἡ Φερσεφόνη, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἐκ τοῦ Φθείρω Φθέρσω, Αἰολικοῦ καὶ αὐτοῦ ῥήματος. Cf. Etymol. p. 665. l. 47.

V O C A L E S.

A

B Pro ε; vt [1]) τράφω Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 788. [ἔτραφε Theocr. Idyll. 3, v. 16. τράφεν Pind. Pyth. Od. 4. v. 205. pro τρέφειν. Θαητοῖσι Id. ibid. v. 242. pro Θεατοῖσι. *S.*] [2]) Ἄρταμις Pind. Nem. Od. 5. v. 86. σκιαρᾶν Id. Olymp. Od. 3. v. 25. pro σκιερῶν.

1) Biset. τὸ ε εἰς α Δωρικῶς ἐτράπη.

2) Eustath. p. 969. l. 7. Δωριεῖς τρέπειν εἰώθασι τὸ ε εἰς α, τὸ τρέχω τράχω λέγοντες, καὶ τὴν Ἄρτεμιν Ἄρταμιν, καὶ τὸ κύπειρον κύπαιρον. [Etymol. p. 671. l. 29. Ἴωνες καὶ Ἀττικοὶ, πιέζω λέγουσιν· οἱ δὲ Δωριεῖς, πιάζω. Cf. supra ad p. 15. et 100. Gregor. p. 138. sq. cum nota Koenii. *S.*]

Pro [1]) η; Aristid. Quintil. de Musica l. 2. p. 93. ἡ Δωρὶς τὴν θηλύτητα φεύγουσα τοῦ η, τρέπειν αὐτῆς τὴν χρῆσιν ὡς ἐς ἄῤῥεν τὸ α νενόμικεν. Plat. in Cratylo p. 281. (T. I. p. 408. extr. ed. Steph.) ἅλιον καλοῦσιν οἱ Δωριεῖς.

1) Eustath. p. 1481. l. 50. χαίρουσι Δωριεῖς τῇ τοῦ η εἰς α μεταποιήσει. [Gregor. p. 79. Δωριεῖς τὸ η εἰς α μακρὸν τρέπουσι, τὴν σελήνην σελάναν λέγοντες, καὶ τὸν ἥλιον ἅλιον, καὶ τὸ σήμερον σάμερον. (v. infra p. 247. C.) Id. p. 121. ὅταν ὦσι δύο ηη ἀλλεπάλληλα, καὶ ταῦτα εἰς α τρέπουσιν. ὡς Θεόκριτος (Idyll. 6. v. 46.)· ἀνάσσατοι, ἀντὶ τοῦ ἀνήσσητοι. Id. p. 280. τὸ η καὶ οἱ Αἰολεῖς εἰς α τρέπουσι· τὸ γὰρ Μίλητος Μίλατος

*) ἅλιος Pind. Olymp. Od. 1. v. 7. Theocr. Idyll. 1. v. 102. Timaeus Locrus apud Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 3. p. 96. D. ἁμέρα Ibid. p. 97. A. D. C Pind. Olymp. Od. 1. v. 9. Basilius in sua Grammatica notat, Dores dicere ἁμέραν. †) ἁμέρας Marm. Oxon. Marm. III. l. 62. [Ἀσκλαπιὸν Pind. Pyth. Od. 3. v. 12. βουλαφόροι Id. Olymp. Od. 12. v. 6. ἀὼς Theocr. Idyll. 21. v. 24. ἀοῦς Pind. Olymp. Od. 2. v. 148. θνατοῖς Id. Olymp. Od. 1. v. 49. μᾶκος Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 909. χᾶνας Id. ibid. v. 878. S.] μάτηρ Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 730. Theocr. Idyll. 3. v. 16. ἁδὺ Id. Idyll. 1. v. 1. Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 206. ἁδυεπὴς Pind. Olymp. Od. 10. v. 113. ἄρως Pind. Pyth. Od. 3. v. 13. ²) κλαΐδες Ibid. Od. 9. v. 69. μᾶνες Theocr. Idyll. 14. v. 45. ἁμιθέοις Id. Idyll. 18. v. 18. κᾶρυξ Pind. Olymp. Od. 6. v. 132. [μύρμαξ, μύρμακι Theocr. Idyll. 9. v. 31. μύρμακες Id. Idyll. 15. v. 45. μυρμάκων Id. Idyll. 17. v. 107. σφὰξ Id. Idyll. 5. v. 29. S.] νᾶσος Theocr. Idyll. 1. v. 124. — insula, quam ipsi (scil. Syracusani) *Nason* vo- D cant. Liv. l. 25. c. 24. [Πελοποννάσου Epigramm. apud Herodot. 7, 228. Foedus Lacedaem. apud Thucyd. 5, 77. Πελοπόννασον Ibid. S.]

λέγουσι. Cf. p. 289. Etymol. p. 9. l. 41. τὸ νικάνωρ, κατὰ τροπὴν Βοιωτῶν τοῦ η εἰς α. S.]

[*) Eustath. p. 1562. l. 57. Ἅλειον, ὅπερ ἦν ἡλίου ἱερὸν κατὰ Ῥοδίους. Δωρικὴ δὲ φασιν ἡ τοιαύτη φράσις. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ εἰρημένον Ῥοδιακῶς Ἅλειον, κοινῶς Ἡλιεῖον λέγεται.

†) Gregor. p. 124. τὸ ἡμέραν ἁμέραν, τὴν πηγὴν παγάν. S.]

2) Aem. Port. Lex. Pind. κλαῒς Dorice pro κλεὶς, per Dialysin diphthongi ει in εϊ, et mutationem vocalis ε in α; vel pro Ionico κλῄς, mutata η in α. [Sed Gregor. p. 146. Δωριεῖς τὰς κλεῖδας λέγουσι κλᾶδας. S.]

Damiurgis ciuitatum, qui summus est (apud Peloponnesios) magistratus. Liv. l. 38. c. 30. δαμιουργοὶ pro 3) δημιουργοί.

3) Hesych. δημιουργοὶ παρὰ Δωριεῦσιν οἱ ἄρχοντες τὰ δημόσια πράττοντες, ὥσπερ Ἀθήνησιν οἱ δήμαρχοι λέγονται. [Omnino v. Fischer. animaduu. ad Weller. P. I. p. 81—84. qui ingentem exemplorum hanc in rem struxit aceruum, et Valckenar. ad Eurip. Phoenn. p. 6. sqq. et ad Hippol. p. 282. qui ostendit, etiam poetas Atticos, maxime Tragicos, inprimis in choris, delectatos esse his formis vocabulorum Doricis. *S.*]

Quod Dores gaudeant vocali α, vtpote quae os
152 aperit, testis est Theocritus. πλατυάσδοισαι
A ἅπαντα Idyll. 15. v. 88.

Schol. ἤγουν Δωρίζουσαι. τὸ γὰρ πλατυάσδοισαι τοιοῦτόν ἐστιν. οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυστομοῦσι τὸ α πλεονάζοντες. Lege Aem. Port. Lex. Dor. inprimisque Koen. ad Gregor. p. 152. sq.

Pro ο; ἄναιρον, ὄνειρον Κρῆτες Hesych.

Pro υ; vt βάνα [et γάνα, auctore Gregorio p. 159.] pro γυνή. lege prius p. 159. B. [Etymol. p. 485. l. 9. Aeolice dici ait καλινδοῦμαι pro κυλινδοῦμαι. Verum neglexerunt hanc legem librarii et editores librorum veterum Atticorum fere in omnibus locis, quos laudarunt Bergler. ad Alciphr. p. 95. et Fischer. ad Plat. Phaed. c. 30. p. 341. *S.*]

Pro ω; vt Ποσειδάνιος Pind. Olymp. Od. 10. v. 52. 1) σᾶμα Ibid. v. 30. et 2) v. 84.

B 1) Aem. Port. in Lex. Pind. et annotat. in Pind. Dorice pro σῶμα. Sed Benedict. et

2) Schol. pro σῆμα. Lege Aem. Port. Lex. Pind. et Benedict. inprimisque recentiores editores et interpretes. Hesych. ἆτα, ὦτα, Ταραντῖνοι.

Pro ει; vt χαλκοπάραος Pind. Pyth. Od. 1. v. 84. εὐπάραος Ibid. Od. 12. v. 28. πετανὸς Id. Nem. Od. 3. v. 139. κλὰξ Theocr. Idyll. 15. v. 33. ἀπόκλαξον Ibid. v. 43. κατεκλάσθης Id. Idyll. 7. v. 84.

κλᾲξ cum ι subscripto in Winterton, et Rud. Graec. Lat. Busb.

Injicitur mediae voci; vt ναυάταις Lycoph. v. 827. ναυάται Id. v. 881.

[Sebastianus in priore loco edidit ναυβάταις. *S.*]

E C

Pro α; vt Μεγέρα Pind. Isthm. Od. 4. v. 109. pro Μεγάρα Eurip. Herc. Fur. in Argumento, et v. 926. *Megara* Senec. Herc. Fur. v. 546.

In Pind. Edit. Benedict. Μεγάρα. Aem. Port. in Lex. Dor. affert ἀδέματος ex Theocr. Idyll. 15. v. 4. Aeolice pro ἀδάμαστος. Alii exp. ἀσώματος. Aem. Port. in Suid. ἀβέλτερος. βάλλω βέλλω Aeolice. βέλτερος a βέλλω Etym. p. 195. l. 7. [Johann. Gramm. p. 384. Aeolice dici ait κρέτος, Πρίεμον, γελήνη, ἔηρ, pro κράτος, Πρίαμος, γαλήνη, ἀήρ. Etymol. p. 447. l. 24. τὸ θάρσος οἱ Αἰολεῖς θέρσος λέγουσιν.

Pro η; vt γαμεθεῖσα Theocr. Idyll. 8. v. 91.

v. Gregor. p. 126. et infra p. 165. C. *S.*]

Pro ι; vt Νεώβη Eurysus apud Clem. Alex. Stromm. 1, p. 321. B. pro Νιόβη.

Pro ο; Eustath. p. 183. l. 10. οἱ (Δωριεῖς) τὸν Ἀπόλλωνα Ἀπέλλωνα εἰπόντες, καὶ τὸν ἀνδροφόνον ἀνδρεφόνον, οὗτοι καὶ τὸν ἀλοτρίβανον ἀλετρίβανον εἴποιεν ἄν. Priscian. p. 20. „antiqui *compes* pro *compos*, in quo Aeoles sequimur. illi enim ἔδοντα pro ὀδόντα dicunt." Festus: „*Apellinem* antiqui dicebant pro *Apollinem*." Nonius: „*memordi*, *peposci*, *pepugi*, *spepondi* in veteribus lecta sunt." quorum exempla ex antiquis scriptoribus affert A. Gellius l. 7. c. 9. docetque id fieri in imitationem Graeci augmenti ε. v. Gregor. p. 281. ibique et ad p. 274. Koen. D 153 A

Pro αι; vt νέειν Simonid. apud Clem. Alex. Stromm. 4, p. 494. A. (vbi tamen legitur ναίειν) pro ναίειν. Sic γέα, γεάοχος, pro γαῖα, γαιάοχος. vide prius p. 100. C.

[Inseritur medio; vt βροτέαις Pind. Pyth. Od. 1.

v. 80. βροτεᾶν ibid. Od. 12. v. 2. pro βροταῖς et βροτῶν. *) κενεὰ Id. Olymp. Od. 10. v. 11. ἀδελφεὸν Id. Olymp. Od. 2. v. 89.

*) Gregor. p. 100. sq. αἱ ἐπεκτάσεις καὶ τῶν Δωριέων εἰσί. κενὸς κενεός. Id. p. 277. de dial. Aeolica: τὸ δένδρον, δένδρεον. (Hom. Oδ. δ. v. 458.) *S.*]

εα

Pro ει; Ἀτρεάδαισι Pind. Isthm. Od. 8. v. 111.

Aem. Port. in Lex. Pind. pro Ἀτρείδαισι. Benedict. suspicatur esse errorem graphicum, ac legendum Ἀτρείδαισι.

B

Η

[Pro αι et ει; Etymol. p. 32. l. 6. τὸ παληὸς, ἀρχηὸς καὶ Ἀχηὸς, Βοιώτιά εἰσι, κατὰ τροπὴν τῆς ει διφθόγγου εἰς ἦτα, ὡς τὸ ὄρηος καὶ λύκηος Λακωνικά. Cf. Eustath. p. 365. l. 27. *S.*]

Pro ι; vt Καφήσιος Pind. Olymp. Od. 14. v. 1. pro Κηφίσιος.

Aem. Port. in Pind. Lex. et Benedict. Schol. Καφησίων ὑδάτων exp. τὰ τοῦ Κηφισοῦ ὕδατα. Schol. in Hom. Oδ. π. v. 317. νηλητεῖς. τὸ νηλήτης γράφεται διὰ τοῦ η, ὅτι οἱ Αἰολεῖς ἔτραπον τὸ ι εἰς η. Sic Etym. in νηλήτεις p. 603. l. 54. Αἰολικῶς ἐτράπη τὸ ι εἰς η· οὕτω γὰρ τὸ ἀκτὶν καὶ τὸ ψιμμύθιον προφέρουσιν Αἰολεῖς. Id. p. 103. l. 25. τροπῇ Ἰωνικῇ τοῦ ι εἰς η, ψιμύθιον ψημύθιον. [vbi Piersonus ad Moer. p. 419. qui omnino conferendus est, pro Ἰωνικῇ legendum coniicit Αἰολικῇ. *S.*]

Pro υ; Etym. p. 608. l. 35. νυὸς τροπῇ Αἰολικῇ νηός.

[Pro ου; Eustath. p. 1432. l. 33. ἀπὸ τοῦ ῶ ἐνεργητικοῦ ὑπαρκτικοῦ θέματος, εἴη ἂν ὁ ἐνεργητικὸς παρατατικὸς οὖν, καὶ παθητικὸς οὔμην. ἐξ ὧν Αἰολικῶς ὁ οὖν, γέγονεν ἦν· καὶ ὁ οὔμην, ἤμην. (v. supra p. 44. D.) Αἰολεῖς γὰρ τὴν ου δίφθογγον, παρατέλευτον οὖσαν, ἐν τοῖς τοιούτοις εἰς η μετατιθέασιν. οἳ καὶ τὸ ἐκαλούμην καὶ ἐνοούμην, καὶ ὅσα ὅμοια τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἐκαλήμην καὶ ἐνοήμην λέγουσι. καὶ ἐπὶ μετοχῶν, καλήμενος καὶ νοήμενος, μεταπιπτούσης τῆς

ου διφθόγγου εἰς τὸ η. Sic ἀχρῆς et φοβήμενος Aeolice pro ἄχρους et φοβούμενος. v. Etymol. p. 182. l. 47. *S.*]

Inseritur; Athen. p. 64. F. Συρακούσιοι τὰς κίχλας κιχήλας λέγουσιν. Ἐπίχαρμος, τάς τ' ἐλαιοφυλλοφάγους κιχήλας. C

Eustath. p. 1934. l. 15. ὅτι τὰς κίχλας κιχήλας τρισυλλάβως ἔλεγον οἱ Δωριεῖς, οὐκ ἄδηλόν ἐστι. et hunc Athenaei textum cum Epicharmi loco citat. Cf. Etymol. p. 516. l. 12.

I

Pro α; Hesych. τρίπεζαν, τὴν τράπεζαν Βοιωτοί.

Pro ε; vt σιὸς pro θεός. de qua voce prius p. 147. C. χαλκίοικος Eurip. Helen. v. 251. Thucyd. 1, 128. Pausan. 10, 5. p. 321. l. 17. *Chalcioecum* Mineruae templum aereum Liv. l. 35. c. 36. χαλκίοις Aristoph. Rann. 737. Cf. supra p. 101. C. D

Hesych. διφοῦρα· γέφυρα. Λάκωνες. τίριος· θέρους. Κρῆτες.

[Pro υ; Johann. Grammat. p. 385. de dialecto Aeolica: ἀντὶ δὲ τοῦ υ, τὸ ι· ὑψηλὸν, ἰψηλόν· ὑψόθεν, ἰψόθεν· ὕπαρ, ἴπαρ. Cf. infra p. 177. B. *S.*]

Inseritur: post α; Etym. p. 575. l. 55. Μέλας. Αἰολικῶς μέλαις καὶ τάλαις, πλεονασμῷ τοῦ ι.

[Post ε; vt κεινὸς Pind. Olymp. Od. 3, 81. ξείνοιο Theocr. Idyll. 2. v. 162. ἀπεστείνωτο Theocr. Idyll. 22. v. 101. γεινόμενον Id. Idyll. 17. v. 75. εἰνάλιον Pind. Pyth. Od. 2. v. 144.

Schol. τὸ κεινὸς εἴην, Δωρικῶς κείμενον παρὰ τῷ Πινδάρῳ. Cf. Etymol. p. 582. l. 44.

Post ο; vt ἀλοιῶντες Theocr. Idyll. 10. v. 48. συνηλοίησε Id. Idyll. 22. v. 28. φοίνιον ibid. v. 99.

Gregor. p. 99. τὸ ἐπεντιθέναι τὸ ι τῷ ο τῶν Δωριέων ἐστί. τὴν πνοὴν γὰρ πνοιὴν φασι,

(Theocr. Idyll. 22. v. 16. et 168.) καὶ τὴν χροὰν χροιὰν, (Id. Idyll. 16. v. 49.) καὶ τὴν ψόαν ψοιὰν, (v. Casaub. ad Athenae. T. V. ed. Schweighäus. p. 205) καὶ τὴν ῥόαν ῥοιὰν, καὶ τὴν πόαν ποιάν. (Theocr. Idyll. 5. v. 34. scribitur ποία.) Πίνδαρος (Olymp. Od. 3. v. 56.)· πνοιᾶς. Idem p. 134. τὸ ἠγνόησεν ἠγνοίησε λέγουσι Δωριεῖς. vbi Koenius dicit, ἠγνοίησεν esse poetarum, quorum locos nonnullos laudauit. Sic ἐπτοίηται Hesiod. ἔργ. v. 447. *S.*]

154 Demitur; vt Συβάρτα Theocr. Idyll. 5. v. 5. [ἑτάρας Sappho apud Etymol. p. 250. l. 10. ἕταραι Callim. h. in Jov. v. 46. *S.*]

A

Schol. ἔστι δὲ κατὰ μὲν τὸ ἀνάλογον Συβαρίτης, κατὰ δὲ Δωριεῖς Συβάρτης.

Hort. Adon. in Ἄχαος. et Eustath. p. 28. l. 33. Ἀχαιὸς, παλαιὸς, ἑταῖρος, δίχα τοῦ κατὰ τὴν δίφθογγον ι προφέρουσιν Αἰολεῖς, Ἄχαος, πάλαος, ἕταρος. Sic Phav. in Ἄχαος. [it. Gregor. p. 286. Etymol. p. 66. l. 25. ὃν τρόπον οἱ Ἴωνες ἐκβάλλουσι τὸ ι τῶν κτητικῶν, ἤγουν τῆς ει διφθόγγου, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ οἱ Αἰολεῖς τῆς αι διφθόγγου ἐκβάλλουσι τὸ ι· οἷον Θηβαῖος Θηβάος, ἀρχαῖος ἀρχάος, Ἀλκαῖος Ἀλκάος. *S.*]

ι saepe tollitur ex Diphthongo ει, et sequentem consonam geminat, vt κλεεννὸς Pind. Pyth. Od. 5. v. 25. φαεννὸς Ibid. v. 75. κελαδεννὸς Id. Od. 9. v. 158. ἀποκτέννειν Habac. 1, 17. ἀπέκτεννε Tobit. 1, 18. Sic prius ἔμμα p. 144. D. φθέῤῥω p. 147. B.

B

Benedict. et Aem. Port. notant, Argiuorum et Cretensium Dialectum mutare ι in ν. Hort. Adon. in ἀργεννῆσι. οἱ Αἰολεῖς πρὸς τὰ ἐπαγόμενα σύμφωνα τρέπουσι τὸ ι τῆς ει διφθόγγου, οἷον φθείρω φθέῤῥω, κτείνω κτέννω, ἀργεινὸς ἀργεννός. Sic Phav. ἱμέῤῥων ἀντὶ τοῦ ἱμείρων, ὠτέλλας ἀντὶ τοῦ ὠτείλας. Lege Etymol. p. 90. l. 11. Eustath. p. 1648. l. 1. et p. 1604. l. 11. Id. p. 722. l. 59. Ἀργείων καὶ Κρητῶν γλώσσῃ ἐξαιρεῖται τὸ ι, ἐντάττεται τὸ ν. et huc refert σπείδω σπένδω. [Etymol. p. 582. l. 42. μείλιχος Αἰολικῶς γίνεται μέλλιχος, ὡς κείρω κέῤῥω. Sic ἐλλα-

τίνη dixerunt Aeoles pro ἐιλατίνη, v. Koen. ad Gregor. p. 276. S.]

De suffixione τοῦ ἰῶτα neglecta lege Marm. Oxon. Indic. p. 628.

O

Pro α; vt πόρδαλις Oppian. Cyneg. 3, 63. 83. πορδαλιαγχὲς Nicand. Alexiph. v. 38. πάρδαλις Jerem. 5, 6. C

[Johann. Gramm. p. 384. οἱ Αἰολεῖς ἔθος ἔχουσιν, ἀντὶ μὲν α τὸ ο τιθέναι· θράσεος, θρόσεος· στρατὸς, στροτός· ἄνω, ὄνω· ἀνέληται, ὀνέληται· ἀνεχώρησεν, ὀνεχώρησεν· σταλεὶς, στολείς. Cf. Etymol. p. 728. l. 44. omninoque Koen. ad Gregor. p. 215. S.]

Pro ι; Hesych. θρόδακα. θρίδακα Κύπριοι.

Pro ω; Plat. in Cratylo p. 288. (T. I. p. 420. B. ed. Steph.) ἔρως ἀπὸ τοῦ ἐσρεῖν ἔσρος τό γε παλαιὸν ἐκαλεῖτο (τῷ γὰρ ο ἀντὶ τοῦ ω ἐχρώμεθα). νῦν δ' ἔρως κέκληται. ἔρος Hom. Ιλ. ξ. v. 315. Theocr. Idyll. 29. v. 22.

Phauor. ὀτειλὴ pro ὠτειλή. Eustath. p. 136. l. 33. ἔρος Αἰολικὸν διὰ τοῦ ο μικροῦ. [Gregor. p. 290. Ἀντὶ τοῦ ω Αἰολεῖς τὸ ο. ὥρα ὄρα, ὠτειλὴ ὀτειλή. S.]

οο pro ου communi; vt Λυκόοργε Oracul. Delph. apud Herodot. 1, 65.

Inseritur ante υ; vt λιγουρὰν Salmas. Hellen. p. 77. ex Corin. apud Apollon. Dyscol. (infra p. 422. A.) *) λιγουροκωτίλης Corin. apud Hephaest. p. 60. D πούας Sappho infra p. 289. C.

*) Schol. Hephaest. p. 62. Βοιωτιακὴ ἡ τοῦ υ προσθήκη.

**) πουκότητα Simm. Rhod. Ov. Priscian. p. 22. 155 „Aeoles θουγάτηρ dicunt pro θυγάτηρ, ου corripientes, vel magis υ sono ου soliti pronunciare, ideoque ascribunt ο, non vt diphthongum faciant ibi, sed vt sonum υ Aeolicum ostendant; vt Callimachus, καλλιχώρου χθονὸς οὐρίας θουγάτηρ." A

**) Sic legitur in Edit. H. Steph. sed in Simm. Rhod. Wintert. πυκνότητα. Jos. Scal. κουφότητα, Salmas. p. 175. πυκωτάτων. notat tamen, legi posse πουκοτάτων, ου correpta Aeolice. Hesych. διφοῦρα· γέφυρα. Λάκωνες. Id. καροῦα· κάρυα. Λάκωνες. Eustath. p. 23. l. 26. νόσος νοῦσος, κατὰ τοὺς Ἴωνας, προσλήψει τοῦ ο. οὗπερ ἀνάπαλιν οἱ Βοιωτοὶ ποιοῦσι κατὰ τὴν Ἡρα-
B κλείδου παράδοσιν, προστιθέντες τῷ υ διχρόνῳ τὸ μικρὸν ο. καὶ βραχυνομένου μέν φησι βραχύνοντες, μηκυνομένου δὲ μηκύνοντες. τὸ ὕλη οὔλη λέγοντες, καὶ τὸ ὕδωρ οὔδωρ. Sic Hort Adon. in νοῦσος. Id. in ὄρουσεν. ὄρω ὀρύω Ἰωνικῶς, καὶ Βοιωτικῶς ὀρούω. κύνες κοῦνες, κῦμα κοῦμα. [Eadem legas in Etymol. p. 632. l. 49. Cf. Koen. ad Gregor. p. 179. *S.*]

Rejicitur ex Diphthongo ου; vt Clem. Alex. Προτρεπτ. p. 19. D. (Lutet 1641.) μούσας καλεῖ μύσας κατὰ τὴν διάλεκτον τὴν Αἰολέων. hinc Latine *musa*.

Lactant. 1, 6, 7. „consilium non βουλὴν, sed βυλὴν appellabant Aeolico genere sermonis."

Pro Ἰόλᾳ legitur Ἴλᾳ Pind. Olymp. Od. 10. v. 21.

C Schol. τῷ Ἰόλᾳ. Aem. Port. in Lex. Pind. κατὰ συγκοπήν. Bened. Ἴλᾳ, alii Ἰόλᾳ, alii Ὕλᾳ.

Υ

Pro α; σύρκεσι σαρξὶ Phav. Hesych. Etym. p. 708. l. 31. οἱ Αἰολεῖς σύρκα. τὰς γὰρ σάρκας σύρκας οἱ Δωριεῖς λέγουσι. et p. 486. l. 9. οἱ Αἰολεῖς τὸ α εἰς υ τρέπουσι, τὰς σάρκας σύρκας λέγοντες. Sic Tzetz. in Hesiod. p. 54. b.

Pro ι; Eustath. p. 832. l. 52. σιαγὼν ὑαγὼν τὸ καινότατον. [Sic Athenaeus quoque p. 94. F. nonnullos συαγόνα scripsisse auctor est. Contra Gregor. p. 293. Aeoles in vniuersum dicit χρῆσθαι τῷ ι ἀντὶ τοῦ υ. Cf. infra p. 177. B. Omnino saepe hae vocales inter se permutantur, vt in nomine κίβισις Hesiod. Ἀσπ. v. 224. quod etiam κίβυσις scriptum reperitur. v. Tzetz. ad h. l. p. 207. b. et van Swinden specim. commentarii in Apollodori bibliothecam, in Obss. misc. nou. T. III. p. 81. sqq. *S.*]

Pro λ; Hesych. et Phav. Κρῆτες, αὐκὰν ἀλκήν. αὐκύονα ἀλκύονα. αὔμα ἅλμη. Θύγεσθαι θέλγεσθαι. Cf. Koen. ad Gregor. p. 162.

Pro ο; vt ὄνυμα Pind. Olymp. Od. 6. v. 95. Anonym. inter Fragm. Pythag. p. 872. ὀνυμάζομαι Metop. inter Fragm. Pythag. p. 859. ὀνυμαίνομαι Tim. Loc. p. 1093. γυνὴ δὲ, γονὴ μοὶ φαίνεται βούλεσθαι εἶναι Plat. in Cratylo p. 284. (T. I. p. 414. A. ed. Steph.) ὕσδων Sappho (Edit. Commel.) p. 23. pro ὄζων.

Eustath. p. 27. l. 37. ὄλυμπος. ἔοικε δ' ἐκ τοῦ ὀλόλαμπος συγκοπῆναι μὲν ἡ λα συλλαβὴ, τραπῆναι δὲ τὸ δεύτερον ο εἰς υ Αἰολικῶς, ὡς τὸ ὄνομα ὄνυμα. ἐξ οὗ τὸ ὀνυμαίνω. καὶ ψιλοῦται, ψιλωταὶ γὰρ οἱ Αἰολεῖς. Sic Schol. Arat. v. 19. et Hort. Adon. 156 Id. in Σίσυφος. σύφος ὁ σοφὸς παρ' Αἰολεῦσι. Etym. p. 243. l. 18. γυνὴ γονὴ τροπῇ τοῦ ο εἰς υ Αἰολικῶς, ὡς ὅμοιον ὕμοιον. Eustath. p. 631. l. 43. σοφὸς σύφος Αἰολικῶς, ἀσσότερον ἀσσύτερον, ἀγορὰ ἄγυρις, ὄπτιος ὕπτιος. Aem. Port. in Annot. ad Lyr. p. 185. mauult legere ὄσδων quam ὕσδων. Etymol. p. 776. l. 47. et Procl. Chrest. p. 347. ὑμέναιος ἀπὸ τοῦ ὁμονοεῖν, τροπῇ Αἰολικῇ. [Tzetzes ad Hesiod. p. 147. b. οἱ Αἰολεῖς ὄρνιν τὸν ὄρνιν. Gregor. p. 274. τῷ υ στοιχείῳ ἀντὶ τοῦ ο χρῶνται Αἰολεῖς· τὸ γὰρ ὅμοιον ὕμοιον λέγουσι, καὶ τὸ ὄνομα ὄνυμα, καὶ τὸ στόμα στύμα. v. ibi Koen. *S.*]

[Pro ω; vt χελύνη Sappho. χελύνια Deut. 34, 7. in Codice Alexandr. pro χελώνια; quod est in reliquis. χελύνιον Joseph. archaeol. 4, 4. p. 109. D.

Orion Thebanus in Etymologico MS. apud Koen. ad Gregor. p. 275. ἀμύμων παρὰ τοῦ ἀμώμων, τροπῇ τοῦ ω εἰς υ, ὡς παρὰ Σαπφοῖ, χελώνη χελύνη. Hesychius: χελύνιον· χελώνιον. *S.*]

Inseritur post α; vt αὐάταν Pind. Pyth. Od. 2. v. 52. αὔως Sappho apud Ammon. p. 23.

Schol. Pind. Αἰολικῶς τὸ αὐάταν προσήγαγεν. ἐκεῖνοι γὰρ, ἐὰν ὦσι δύο φωνήεντα μεταξὺ, ἐντιθέασι τὸ υ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀὴρ αὐὴρ, καὶ ἄως αὔως. ὅτε δὲ σύμφωνόν ἐστιν, οὐκέτι. καὶ τάχα ἄν τις ἡμῖν ἀπορήσειε λέγων· πῶς τὸ ἄτη τὸ υ ἀνεδέξατο; καὶ φαμὲν, ὅτι ἀπὸ συναιρέσεως γέγονεν. ἦν γὰρ ἀάτη. [Gregor. p. 277. sq. αἱ προσθέσεις τοῦ υ, ἐπιφερομένου φωνήεντος, Αἰολέων εἰσίν. οἷον χεύαντες (Hom. Il. ω. v. 801.) ἀντὶ τοῦ χέαντες.

Cf. Id. p. 287. sq. Sic ποτιδευόμαι Theocr. Idyll. 5. v. 63. B ἐπιδευέες Id. Idyll. 22. v. 160. *S.*] Hort. Adon. ἠὼς διαλέκτου Ἰώνων, ἕως Ἀττικῶν. Δωριέων δὲ τὸ ἆως, Αἰολέων δὲ τὸ αὔως. Eustath. p. 154. l. 14. Αἰολέων τὸ προστιθέναι τῷ α τὸ υ. [Cf. Tzetz. ad Hesiod. p. 147. a. qui affert καυάξαις. v. infra p. 331. A. *S.*]

post ο; Quintilian. Instit. l. 1. c. 4. §. 16. Ὀδυσσεὺς *) Οὐδυσσέα fecerunt Aeoles.

[*) Immo Ὑδυσσέα, ita vt haec verba Quintiliani pertineant ad pag. 155. C. D. Magis pertineat huc Οὐλυμπίᾳ Pind. Olymp. Od. 3. v. 27. *S.*]

Rejicitur ex Diphthongo ου; vt †) ὀρανῷ Alcaeus (Edit. Commel.) p. 8. pro οὐρανῷ. Συράκοσσαι Pind. Pyth. Od. 3. v. 124. pro Συράκουσαι; defectu τοῦ υ per duplicationem τοῦ σ compensato. [Plut. quaestt. Rom. c. 101. p. 288. B. τῆς βούλλης (Xylander vult βουλῆς) ὑπὸ Αἰολέων βόλλας προσαγορευομένης. βόλλα Gruter. inscript. p. MXCI. 4. *S.*]

†) In Athen. p. 430. A. vbi locus Alcaei affertur, est ὠρανῷ.

C

Ω

Pro α; vt *) ὠγαθὸν Epicharm. apud Athen. p. 363. F.

[*) At hanc scripturam non nisi per operarum errorem irrepsisse in edit. 2. et 3. Casaub., jam Schweighäuserus animaduertit T. IV. p. 675. Omnino in talibus saepe peccatum fuit, etiam ab antiquis grammaticis. Etymol. p. 823. l. 55. ὤριστος ἀντὶ τοῦ ἄριστος, Βοιωτικῶς, τραπέντος τοῦ α εἰς ω. Immo Ionicum est ὤριστος pro ὁ ἄριστος, et legitur saepe apud Homerum, vt Ιλ. λ. v. 288. ψ. v. 536. quem locum vbi laudauit Gregor. p. 195. haec addit: ἀντὶ τοῦ ὁ ἄριστος. τὸ γὰρ ο καὶ τὸ α εἰς ω μέγα κιρνῶνται, ὥσπερ τὸ βόαξ βῶξ. Iis, quae ex Etymol. retuli, similia tradit Tzetz. ad Lycophr. v. 9. τὸ α οἱ Δωριεῖς εἰς ω μέγα τρέπουσι, τὸν ἄνθρωπον ὤνθρωπον λέγοντες, καὶ τὰ ὅμοια. Et sane apud Aretaeum p. 21. l. 12. legitur ὁ δὲ ὤνθρωπος. Sed haud dubie perperam. *S.*]

νω, κταίνω, Δωρικώτερον παρὰ Ἀλκαίῳ. καὶ κύπειρον κύπαιρον παρὰ Ἀλκμᾶνι. [Sic κυπαιρίσκος Alcman apud Hephaest. p. 44. Etymol. p. 28. l. 35. Αἴγειος, τὸ Δωρικὸν αἰγαῖος. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ει, αι λέγουσι. τὸ γὰρ κύπειρον κύπαιρον λέγουσι· καὶ τὸ αἴγειον αἰγαῖον πέλαγος. Hesych. λαῖαν Δωριεῖς ἐπὶ τῆς λείας. Sic ἄναιρος pro ὄνειρος supra p. 152. A. S.]

EI

Pro η; vt Θείβαθεν Θείβαθι Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 862. et 868. μεὶς, de quo prius p. 148. B. ἀείτα *aquilae* Lycophr. v. 461. vbi Canterus ἀήτου vel αἰήτου scribendum existimat.

Tzetz. in Hesiod. p. 127. a. μεὶς ὁ μὴν Αἰολικῶς. Eustath. p. 1401. l. 34. ὅτι κοινῶς μὲν διὰ τοῦ η ὁ λέβης, κατὰ δὲ Βοιωτοὺς διὰ διφθόγγου, καθὰ καὶ ὁ πένης καὶ τὰ κατ' αὐτὰ, ὁ Ἡρακλείδης δηλοῖ. [Id. p. 1442. l. 49. rursus ex Heraclide: δι' ἔθους Βοιωτοῖς μηδέποτε τῷ η χρῆσθαι ἐπὶ τῆς οἰκείας δυνάμεως, ἀλλ' ἑκάστοτε εἰς ει δίφθογγον μετατιθέναι. διὰ τοῦτο καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ ει προφέρονται· τίθειμι, κίρνειμι, ἵστειμι, καὶ πάνθ' ὁμοίως. καὶ τὸ εἰμὶ γοῦν τῆς αὐτῆς ἔχεται διαλέκτου. Etymol. p. 660. l. 50. καυστειρὸς γίνεται κατὰ διάλεκτον Βοιωτῶν, ὡς τὸ τέθηκα τέθεικα. Id. p. 675. l. 30. οἱ Αἰολεῖς τὸ η εἰς ει δίφθογγον μεταβάλλουσι. τὸ γὰρ πένης, πένεις λέγουσι. S.] Hort. Adon. p. 209. τὸ η τρεπόμενον εἰς α παρὰ Δωριεῦσιν, οἱ Βοιωτοὶ εἰς τὴν ει δίφθογγον οὐ τρέπουσιν. οἷον ἐν τῷ ἥρωες. ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς οὐ τρέπουσι τὸ η εἰς α, οὐδὲ γάρ φασιν ἄρωες (legitur tamen ἄρωα Pind. Pyth. Od. 3. v. 13.) οἱ Βοιωτοὶ τρέποντες τὸ η εἰς τὴν ει δίφθογγον λέγουσιν εἵρωες. ἐν δὲ τῷ ἡδὺ, ἐπειδὴ τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς τὸ η εἰς α (ἁδὺ Theocr. Idyll. 1. v 1.) οὐ τρέπουσιν οἱ Βοιωτοὶ εἰς τὴν ει δίφθογγον. Id. ζείδωρος, ἡ τὰ πρὸς ζωὴν δωρουμένη. τροπῇ Βοιωτικῇ τοῦ η εἰς τὴν ει, ὡς τέθεικα, καὶ οὐτήσω οὐτειλή. Cf. Etymol. p. 410. l. 6. et p. 626. l. 5.

Pro αι; vt ἀρχεῖαι Pind. Olymp. Od. 13. v. 132.

Benedict. et Aem. Port. in Lex. Pind. Pindarice pro ἀρχαῖαι.

Pro ευ; vt Ἐλειθυῖα Pind. Pyth. Od. 3. v. 15. Ἐλείθυια Id. Nem. Od. 7. v. 1. ab Ἐλευθὼ Id. Olymp. Od. 6. v. 72. Legitur Εἰλήθυια Callim. Hymn. in Del. v. 132.

Pro *ω*; Hesychius: ἔξει· ἔξω. Λάκωνες.

ΕΥ

Pro εο vel ου; vt θεῦς Callim. Hymn. in Cerer. v. 57. θεῦν Ibid. v. 130. θευμερὴς Pind. Nem. Od. 7. v. 122. θεύμορος Id. Olymp. Od. 3. v. 18. Θευδόσιε Anthol. l. 4. c. 4. (T. III. p. 134.) ὀστεῦν Sarapion et Leonid. in Anthol. l. 3. c. 5. et c. 6. (T. II. p. 291. T. I. p. 238. Θευπόμπου Damaget. ibid. T. II. p. 39. ed. Brunck.) Θεύδοτος Marm. Oxon. XI. l. 6. νευμενία Chishul. Antiq. Asiat. p. 118. l. 3. ex Arcad. Decret. Κλεύνικος Theocr. Idyll. 14. v. 13. Θευγενίδος Id. Idyll. 28. v. 13.

D Eustath. p. 1387. l. 29. τὴν θεῦν κραθὲν ἀπὸ τοῦ τὴν θεόν. Hort. Adon. et Etymol. p. 448. l. 31. θεῦν κράσει Δωρικῇ τοῦ εο εἰς τὴν ευ δίφθογγον θεῦν, ὡς ἔρεβος ἐρέβευς. [Etymol. p. 259. l. 28. Δεύνυσος, ὁ Διόνυσος. Ἀνακρέων — τοῦ ι τραπέντος εἰς ε, γίνεται Δεόνυσος· (οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσι) καὶ συναιρέσει Δεύνυσος, ὡς Θεόδοτος, Θεύδοτος. Cf. Id. p. 189. l. 36. Gregor. p. 164. Κρῆτες Θευκυδίδης, Θευκράτης, Θεύφραστος, ἀντὶ τοῦ Θουκυδίδης, Θεοκράτης, Θεόφραστος. v. Koen. ad p. 76. et Gregor. p. 222. *S.*]

ΟΙ

Pro ει; ὀνοίρος ὄνοιρος Δωριεῖς Phavor. Αἰολικῶς Etym. p. 669. l. 53. et Gregor. p. 285.

159 Pro *ου*; vt μοῖσα Theocr. Idyll. 1. v. 144. Pind.
A Nem. Od. 1. v. 15. Olymp. Od. 3. v. 7. Κρέοισα Id. Pyth. Od. 9. v. 30. Μέδοισα Alcman p. 126. Ἀρέθοισα Theocr. Idyll. 1. v. 117.

Eustath. p. 413. l. 9. μοῦσα κοινῶς, Αἰολικῶς μοῖσα. Cf. Gregor. p. 113.

[Pro *υ*; Tzetzes ad Hesiod. p. 147. b. Αἰολεῖς χροισὸς διὰ διφθόγγου γράφουσι. *S.*]

praesertim ante [1]) ϱ; vt βϱαδινὸς Sapph. p. 26. 161
pro ῥαδινός. [2]) βϱάκος Theocr. Idyll. 28. v. 11. A

Vel per γ; vt γέντο Callim. Cerer. v. 44. pro εἵλετο. de quo prius p. 145. A. Cf. Spanhem. et Ernest. ad Callim. l. l.

Vel per [3]) Digamma Aeolicum F; Dion. Halic. Antiq. p. 16. σύνηθες ἦν τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ὡς τὰ πολλὰ, προτιθέναι τῶν ὀνομάτων ὁπόσων αἱ ἀρχαὶ ἀπὸ φωνηέντων ἐγένοντο τὴν ου συλλαβὴν ἑνὶ στοιχείῳ γραφομένην. τοῦτο δ' ἦν ὥσπερ γάμμα διτταῖς ἐπὶ μίαν ὀρθὴν ἐπιζευγνύμενον ταῖς πλαγίαις· ὡς [4]) Fελένη, καὶ B

1) Aem. Port. in Lex. Pind. Aeolice pro communi ῥαδινός. C
Hort. Adon. in voce βροτὸς, et Eustath. p. 222. l. 4. προστιθέασιν οἱ Αἰολεῖς τὸ β τῷ ρ. ἡνίκα ἡ ἀφεξῆς συλλαβὴ ἔχει ἢ τὸ κ, οἷον ῥάκος βράκος. ἢ τὸ δ, οἷον ῥόδον βρόδον. ἢ τὸ ζ, οἷον ῥίζα βρίζα. ἢ τὸ τ, οἷον ῥυτὴρ βρυτήρ. οὕτως καὶ ῥοτὸς βροτός. [Cf. Eustath. p. 1654. l. 22. Apollon. Dysc. infra p. 435. B. Joh. Grammat. p. 382. 386. Gregor. p. 270. ibique Koen. S.] Hesych. βρύδα Αἰολεῖς ῥόδα. Priscian. p. 13. „In β solet apud Aeoles transire Digamma, quoties ab ϱ incipit dictio, quae solet aspirari, vt ῥήτωρ βρήτωρ.“ [Lascaris l. 3. p. 230. postquam fere eadem praecepit, quae Maittaire modo ex Eustathio attulit, et postquam verba Dionysii Halic. quae paulo post leguntur, repetiit, addit haec: ἅπαξ δὲ Ἀλκαῖος Fρήξεις ἀντὶ ῥήξεις εἶπεν, ὥς φησι Τρύφων ὁ γραμματικὸς, ὃς καὶ Ἴωνας, καὶ Δωριεῖς; καὶ Λάκωνας, καὶ Βοιωτοὺς αὐτῷ χρῆσθαί φησιν. ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἡμεῖς δασείᾳ ἢ ψιλῇ χρώμεθα. S.]

2) Aem. Port. Lex. Dor. [Etymol. p. 98. l. 4. ἀναξυρίδας ἐν τῇ συνηθείᾳ βρακία φασίν· ἀπὸ τοῦ ῥακία, πλεονασμῷ τοῦ β, Αἰολικῶς. S.]

3) Salmas. Inscript. Vet. p. 44. Jos. Scalig. Animadv. in Chron. Eus. p. 118. et p. 119.

4) Serv. in Virg. p. 512. amabant Majores, vbi aspiratio erat, ponere F; vt Ἑλένη F*elena*. Sic apud Pier. Valerian. in Virg. p. 12. F pro H, F*ircus*, F*orreum*, F*ostis*, F*ostia*. Priscian. p. 11. „Fοῦ pro οὗ. et teste Astyage, in hoc versu, Οἰόμενος Fελένην ἑλικώπιδα.“ Id. p. 12. „F Digamma apud Aeoles est, quando

5) Lenis etiam per Digamma] Ϝάναξ, καὶ Ϝοῖκος, καὶ Ϝανὴρ, καὶ πολλὰ τοιαῦτα. [Sic Johannes Grammat. p. 385. Aeolice docet Ϝοῖνον dici pro οἶνον. Sed Salmasius ad consecrat. temp. in agro Herod. p. 83. sq. ed. Cren. multis exemplis docuit, pro vtroque spiritu non raro etiam γ poni, vt γισχὺς pro ἰσχὺς, γέτος pro ἔτος, γοῖνος pro οἶνος, γεστία pro ἑστία, γάδος pro ἅδος etc. Et p. 81. sq. idem ostendit de litera β, vt βισχὺς, βέῤῥω, βεκὰς, βάγιον, pro ἰσχὺς, ἔῤῥω, ἑκὰς, ἅγιον. S.]

6) Digamma mediae quoque voci [vti apud Veteres Atticos Spiritus p. 10. C.] appingatur; Quintil. Instit. 1, 7, 26. „nostri praeceptores 7) *ceruom seruomque u* et *o* literis scripserunt: — nunc *u* gemina scribuntur," — §. 27. „nec inutiliter Claudius Aeolicam illam ad hos vsus F literam adjecerat." Id. 1, 4, 7. — „proprie in Latinis, vt in his, *seruus* et *vulgus*, Aeolicum Digamma desideratur."

in metris pro nihilo accipiebant, vt "Αμμες δ' Ϝειρήσαντο θεοὶ, τοὶ δ'."

5) Ibid. „Ϝῶμρραν, Ϝαῖεν." (Cf. verba Lascaris not. 1. allata.)

D 6) Ibid. „Epigrammata egomet legi in tripode vetustissimo Apollinis, qui stat in Xerolopho Byzantii, sic scripta, ΔημοφόϜων ΛαϜοκάϜων. ex Alcmane δάϜιον, pro δήϊον." Cf. p. 196. Casaub. in Athen. p. 117. Aeoles inter duas vocales digamma inserebant. Sic Latini, *ouum*, *ouis*. Pier. Valer. in Virg. p. 12. *tra*F*o*, *ve*F*o*, pro *traho*, *veho*.

7) Donat. in Terent. Andr. 1, 2, 2. „Digamma vtimur, et scribimus *Da*F*us*, *ser*F*us*, *cor*F*us*."

162 Digamma erat nota Musica apud antiquos illius artis
A Scriptores per Meibomium editos; Boethium p. 5. Alypium, p. 4. 5. 7. etc. et Digamma inuersum Ⅎ Alyp. p. 25. Vocatur aliquando δίγαμμα Alyp.

λοῦν τὴν ἐκείνου δύναμιν τοὺς παλαιούς. lege Jos. Scalig. in Chron. Eus. p. 115.

Pro τ; vt DIA PANDON i. e. διὰ πάντων Inscript. Vetustiss. Rom. Jos. Scalig. Animadv. in Chron. Euseb. p. 118.

Z

Pro σ; vt κόζμῳ Gruter. Inscript. p. LXXXVI. 8. D Cf. supra p. 142. C. D.

M

Pro ν ante β, π, μ, φ; ὁ: vt γηραιὸμ βιοτᾶς Marm. Oxon. XL. l. 10. τὴμ πόλιν II. l. 2. ἐάμ-164 περ Id. l. 26. ἐμ Μαγνησίᾳ Id. l. 14. ἐτάγησαμ A πέντε Id. l. 32. τὴμ Φιλίαν Id. l. 15. Sic ante initiales literas notatas spiritu aspero, aut leni; vt τῶμ ὁσίωμ προσόδων Id. l. 58. τὴμ ὁμολογίαν Id. l. 72. ὅμ ἂν Id. l. 55. Vide plura p. 638. Huc refer ἐμλείπων Chishul. Antiq. Asiat. p. 109. l. 30.

N

Retinetur in vocibus compositis ex praepositionibus ἐν, σὺν; vt ἔνκτησιν Marm. Oxon. CLVI. l. 17. B συνλαλήκασιν II. l. 23. συνκλήτου IV. l. 10. σύνβιος XIII. l. 6. συνγενῆ XXVI. l. 1. συνχωρήσωσι CLXXIV. l. 8. συνζησάσῃ XII. l. 6. συνσφραγισάσθωσαν II. l. 86. συνσφραγίσθῃ l. 58. Huc refer has alias hujusmodi voces; λανχανόντων III. l. 54. ἐντυνχάνωσι CLVI. l. 7. ὑπολανβάνωσιν II. l. 79. πάνκαρπος CLIV. l. 10. ἀμένπτως XII. l. 3.

[v. Index grammat. ad Gruteri inscriptiones, lit. N. *S.*]

ΤΗ, ΠΗ, ΚΗ, ΠΣ, ΚΣ,

Pro θ, φ, χ, ψ, ξ; vt ANETHEKE, AMΠHI- C

TPVON, MOVNAPKHEON, pro ἀνέθηκεν, Ἀμφιτρύων, μουναρχέων Jos. Scal. Animadv. in Chron. Eus. p. 121. ex tribus Epigraphis antiquissimis, quas vidisse se testatur Herodotus 5, 59–61. p. 194. l. 58. Cadmeis literis conscriptas. ΠΣΟΙΚΗΕ, ΚΣΕΡΟΝ, pro ψυχὴ, ξηρόν. Salmas. Not. ad duas Inscript. Her. p. 30. Graeci sequebantur sonum tantummodo literarum; θ, φ, χ, priusquam a Simonide inuenirentur, exprimebant juxta
D τ, et juxta π et κ, aspirationis notam H ponendo. ξ autem varie nunc per κ et σ, nunc per γ et σ. idem ψ nunc per βσ, nunc per πσ Victorin. p. 2459. [ξ etiam per χσ, vt Ἀλέχσιππος et Χσενοχάρες apud Spon. miscell. eruditae antiqu. p. 316. pro Ἀλέξιππος et Ξενοχάρης. *S.*]

165 **Ξ**

A Pro κσ, vocibus duabus in vnam coalescentibus; vt ἐξυβριτίας Chishul. Antiq. Asiat. p. 114. l. 13. et p. 125. l. 8. pro ἐκ Συβριτίας.

Retinetur in praepositione ἐξ ante σ; vt ἐξ Σμύρνης Marm. Oxon. II. l. 81. ἐξφράγισμα XVIII. l. 9. Vide ἐξσφραγίσθη p. 622.

B **T**

Pro θ; vt Ξαντίππου Marm. Oxon. I. l. 69. sed vide p. 659.

Φ

Pro π; vt ἐφιορκοῦντι Marm. Oxon. II. l. 69. 78. ἐφ' ἴσῃ II. l. 44. 75. ὑπέστη CLXXIX. l. 6. Lege p. 622. 663. Sic ἀφεσταλμένων Chishul. Antiq. Asiat. p. 69. l. 3. 17. [ἀφηλπισμένῳ Gruter. Inscriptt. p. LXXI. 1. 7. *S.*]

E

C Pro η; Plat. Cratyl. (p. 426. C. Edit. H. Steph.)

Κόρητες, pro τούτου, κοσμοῦσιν, πορεύου, Κούρητες. Salmas. Not. in Inscript. Vet. p. 38. Sic Hesych. et Phav. ἐβόλοντο pro ἐβούλοντο. quam glossam Alberti ad Hesych. sumtam putat ex Hom. Οδ. α. v. 234. Hesych. ὀπίττομαι, οὐ πείθομαι. Βοιωτοί. Gruter. Inscript. p. DV. Κόρητας. C
[Omnino v. Schweighäuser. ad Athenae. l. l. T. VI. animadverss. p. 66-68. *S.*]

Υ

Pro ι; vt ὀψυγόνοισι pro ὀψιγόνοισι Salmas. Inscript. Vet. p. 73. Lege Oxon. Marm. p. 661.

Pro ου; vt ΑΥΓΥΣΤΟΣ pro Αὔγουστος in nummo Augusti. Jos. Scalig. Animadv. in Chron. Eus. p. 119. Sic Boeoti pronunciabant θυγάτηρ θουγάτηρ. vide prius p. 155. A.

Pro υι; Athen. p. 467. A. παραπλησίως δὲ καὶ τὸ υ γράφουσιν, ὅταν καὶ κατ' αὐτὸ μόνον D ἐκφωνῆται, καὶ ὅταν συζευγνυμένου τοῦ ἰῶτα.

[Sed v. Schweighäuser. l. l. p. 68. *S.*]

Pro β; vt εὐδομήκοντα Inscript. Corcyr. apud Montfauc. Diar. Ital. p. 414. l. penult. Sunt enim, qui pronunciant βῆτα *Vita.*

ΑΙ 168

Pro ε; vt αἰσθίοντες Gruter. Inscript. p. CXXV. A pro ἐσθίοντες.

Pro η vel ᾳ; vt ΑΓΑΘΑΙ ΤΥΧΑΙ, ΤΑΙ ΦΙΛΙΑΙ Marm. Oxon. III. l. 2. 8. ΤΑΙ ΒΟΥΛΑΙ Gruter. Inscript. p. DV. pro ἀγαθῇ τύχῃ, τῇ φιλίᾳ, τῇ βουλῇ. Sic Lampito Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 174. ταὶ σιῷ. Biset. γραπτέον ταῖ σιῷ

B ἀντὶ τοῦ τῇ θεῷ. καὶ τοῦτο μὲν ἀρχαϊκῶς. τὸ γὰρ ι οὐχ ὑπογράφεται, ἀλλὰ παραγράφεται. Sed Kuster. edidit τᾷ. Lege Aem. Port. in Suid. Ἄβυσσος.

EI

Pro ε pronunciabant Veteres; Casaub. Animadv. in Athen. p. 784. ex Excerptis Athenaei, οἱ ἀρχαῖοι προσεχρῶντο τῷ ει ἀντὶ τοῦ ε. Hom. Argument. Ιλ. ε. Ει βάλλει Κυθέρειαν — in quem locum Eustath. τὸ ε στοιχεῖον ει ἔλεγον οἱ παλαιοὶ, προστιθέντες τὸ ι, ἵνα τῇ διὰ διφθόγ-
C γου ἐκτάσει δύνωνται περισπᾶν καὶ αὐτὸ, καθὰ καὶ ἄλλα στοιχεῖα. Sic Alypius in Musica p. 3. ε vocat ει. Jos. Scalig. Animadv. in Chron. Eus. p. 112. Plutarchus in opusculo περὶ τοῦ ει τοῦ ἐν Δελφοῖς illo ει intelligit ε literam, quam ει pronunciabant. Cf. omnino Athenae. p. 453. D. F.

Pro η; vt ἐπιείρανε Salmas. Inscript. Vet. p. 16. pro ἐπιήρανε. δεινάρια pro δηνάρια Gruter. Inscript. p. CXXV. Ἀσκλειπιάδης Id. p. CV. σωτεῖρι Id. p. XL. Sic prius p. 158. A.

D Pro ι; vt πείονα, τειμήσατε Salmas. Inscript. Vet. p. 21. πολείτης Romae in Via Appia. Jos. Scalig. Animadv. in Chron. Eus. p. 115. Id. p. 114. „literam ι in ει convertebant ante N, Ἀντωνεῖνος, Σαβεῖνος, Λατεῖνος apud Irenaeum: at ante alias
169 literas vitiosum est, vt τειμητής (Gruter. Inscript.
A p. CLXXIII. 8.) νείκη (Marm. Oxon. XXXVI. l. 4. et Timon Phliasius apud Clem. Alex. Stromm. 5, p. 550. D.) quod in nummis et marmoribus creberrimum.“ Lege Marm. Oxon. p. 620. εἰδίῳ Gruter. Inscript. p. DCXCI. 6. εἰωνικὸν Id. p. CCCXXX. 5. ὑμεῖν Id. p. CCCXV. 9. Sic He-

sych. εἱμείρεται, ἐπιθυμεῖ. et Priscian. inter Auth. Gramm. Latin. p. 1345. χείλια χεῖ πέλεται, καὶ Πεῖ —.

Pro υ; vt γειμνασιαρχήσας. Gruter. Inscript. p. B
CCCXVII. 2. μείωπα pro μύωπα Salmas. Inscript. Vet. p. 16. Idem affert μείουρον (H. Steph. Thes. ex Athen. l. 4.) pro μύουρον (Nicand. Ther. v. 287.)

Pro ευ; ἐπιπείσεται pro ἐπιπεύσεται Salmas. Inscript. Vet. p. 73.

Pro ῃ; vt TEI pro τῇ Columa. Farnes. et Jos. Scal. in Chron. Eus. p. 116. ex tabula quadam, in Apulia, vetustissimae Linguae Opicorum. Lege Append. ad Marm. Oxon. p. 6. l. 3. et Lennep. de C
analog. ling. Gr. p. 35.

OI

Pro ῳ; vt HODOI TOI Columa. Farnes. ΠΡΙΑΝΣΙΟΙ ΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙ. Marm. Oxon. III. l. 3. 5. (Sed consule p. 527. l. penult.) pro ὁδῷ, τῷ; Πριανσίῳ, Ἱεραπυτνίῳ.

Eurip. Phoenn. v. 685. σοὶ ἔκγονοι] Schol. γράφεται σῷ ἐκγόνῳ. ἐπ' ἄρχοντος γὰρ Ἀθήναισιν Εὐκλείδου, μήπω τῶν μακρῶν εὑρημένων, τοῖς βραχέσιν ἀντὶ μακρῶν ἐχρῶντο· τῷ ι (Salmas. Inscript. Vet. p. 232. reponit τῷ ε) ἀν- D
τὶ τοῦ η, καὶ τῷ ο ἀντὶ τοῦ ω. ἔγραφον οὖν τῷ δήμῳ μετὰ τοῦ ι δήμοι (Salmas. Ibid. reponit τοῖ δήμοι μετὰ τοῦ ι ἀντὶ τοῦ δήμῳ). μὴ νοήσαντες δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γρα- 170
φὴν καὶ δεῖ μεταθεῖναι τὸ ο εἰς τὸ ω μέγα, A
ἐτάραξαν τὸ νοητόν. *) [Similiter Boeoti pro

[*) v. Maioris epist. de iotorum subscriptione suspecta, co-

γελῷος et ἡρῷος et πατρῷος scripsere γελοῖος, ἡροῖος, πατροῖος. v. Etymol. p. 224. l. 36. *S.*]

rumque, praesertim ex numis veterum, Graece inscriptis, irrefragabili perpetuoque exilio, Kiliae 1685, 4. Altdorf. 1724, 4. p. 17. sq. et Chph. Theoph. de Murr de papyris s. voluminibus Graecis Herculanensibus, Argent. 1805, 8. p. 37. sq. *S.*]

ΟΥ

Pro ο pronunciabant veteres; Casaub. Animadv. in Athen. p. 784. ex Excerptis Athenaei, πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ ου ἀντὶ τοῦ ο στοιχείου προσεχρῶντο. Hom. Argument. Ιλ. ο. Ου Κρονίδης κεχόλωτο — vbi Eustath. ὅτι δὲ τὸ ο στοιχεῖον ου ἐγράφετο, καθὰ καὶ τὸ ε ει, δηλοῦ-
B σιν οἱ πάλαιοί. καὶ ἡ αἰτία, ἵνα στοιχιακῶς περισπῶνται καὶ αὐτὰ ὡς μακρά. βραχέα γὰρ ὄντα οὐκ εἶχον περισπᾶσθαι. Sic Alypius in Musica p. 5. ο vocat ου. Epigr. in Anthol. p. 509. Edit. Steph. (T. III. p. 264. ed. Brunck.) de Thrasymachi nomine:

Τοὔνομα, θῆτα, ῥῶ, ἄλφα, σᾶν, ὖ, μῦ, ἄλφα, χῖ, οὖ, σᾶν.

Ex literarum figura in Columna Farnesiana et aliis exemplis supra allatis satis constat, quod Plinius
C l. 8. c. 58. obseruat, literas Graecas veteres fuisse easdem pene, quae nunc sunt Latinae.

Si quis Phoeniciarum, et Ionicarum literarum figuram desideret, adeat tractatum eruditissimum Josephi Scaligeri, quem suis in Eusebii Chronicon Animaduersionibus inseruit, praefixa Columna Far-
D nesiana p. 110.

ETYMOLOGIA.

Crasis.

α ex α η; vt τᾶματα Theocr. Idyll. 21. v. 23.
ex ῳ α; vt τἀγκίστρῳ Ibid. v. 46.
ex ω α; vt τἀγαθῶ Tim. Loc. apud Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 3. p. 94. E.

η ex αι ε; vt κἠξαπίνης Theocr. Idyll. 2. v. 25. [κἠγὼ Id. ibid. v. 18. κἠμὲ Id. Idyll. 7. v. 92. κἠξ Id. Idyll. 1. v. 136. κἠπὶ Alcman apud Athenae. p. 140. C. Sic †*) κῆφα Theocr. Idyll. 1. v. 82. pro καὶ ἔφα. S.]
ex αι ει; vt κῆπε Id. Idyll. 1. v. 97. Idyll. 2. v. 149.

ω ex α α; vt τὤγκιστρα Id. Idyll. 21. v. 10.
ex α ο; vt τὠστέα Id. Idyll. 4. v. 16. τὠνείρατα Id. Idyll. 21. v. 31.
[ex ο α; vt ὤστοργος Id. Idyll. 2. v. 112. τὠργείου Pind. Isthm. Od. 2. v. 15. pro τὸ Ἀργείου. S.]
ex ο ε; vt *) ὤλαφος Theocr. Idyll. 1. v. 135. †) ὤτερος Id. Idyll. 7. v. 36. ὡξ Id. Idyll. 1. v. 65. et Idyll. 28. v. 17.
ex ου α; vt τὤλγεος Id. Idyll. 20. v. 16.
ex ου ε; vt τῶ ὐβούλοιο Id. Idyll. 2. v. 66.
[ex οι α; vt τὤνδρες Epist. Lacon. apud Xen. hist. Graec. 1, 1, 15. Laco apud Aristoph. Lysistr. 1262. pro τοὶ ἄν-

[†*) Gregor. p. 88. sq. τὸ καὶ εἶπα κῆφα λέγουσι Δωριεῖς. Sed rectiora docuit Koen. ad h. l. qui etiam plura huius generis exempla collegit. Vocales autem α et ε in η contrahi a Doriensibus, dicit Etymol. p. 201. l. 55. vt τημὰ pro τὰ ἐμά. Cf. Id. p. 413. l. 10. vbi exempla affert ἔζης et ἔζη pro ἔζαες et ἔζαε, quae ipsa etiam Attici in linguam recepere suam. Cf. supra p. 45. S.]

[†) v. Gregor. p. 123. et p. 82. S.]

δρες. Sic ὤρνες Theocr. Idyll. 8. v. 70. S.]

ex οι αι; vt *) ὠ 'πόλοι Id. Idyll. 1. v. 80.

[ex αι ο; vt χῷταν Pind. Pyth. Od. 2. v. 160. χῷστις Id. Nem. Od. 10. v. 58. S.]

C ex αι ο α; vt *) χ' ὠ δωνις Ibid. v. 109.

ex αι ο ε; vt *) χ' ὠ 'κ Ibid. v. 72.

[ex ῳ α; vt τῷντρῳ Theocr. Idyll. 11. v. 44. S.]

ῳ ex αι ῳ; vt κῷχετ' Id. Idyll. 4. v. 19.

*) Sic H. Steph. Sed Oxon. ὦλαφος, ὠπόλοι, χῷ 'κ, χὠ 'δωνις. De varia scriptura vocis ὠ 'πόλοι lege Aem. Port. Lex. Dor. et Gregor. p. 86. sq.

ARTICVLVS.

Sing. N. ἁ Hippodam. inter Pythag. Fragm. p. 805. Theocr. Idyll. 1. v. 6. ἃ Archimed. p.
D 121. l. 22.

G. τῶ Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 834. Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5,
172 77. Tim. Loc. apud Plat. p. 1089. Theocr.
A Idyll. 4. v. 21. τᾶς Decret. Byzant. apud Demosth. p. 255, 21. Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 869. Theocr. Idyll. 1. v. 20. τᾶρ Spartan. Decret. contra Timoth. ὧ Tim. Loc. apud Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 3. p. 98. D. ἇς Archim. p. 120. l. 30.

D. τῶ Archim. p. 120. l. 18. ὧ Id. p. 121. l. 32. τᾶ Id. p. 120. l. 30. ᾇ Id. p. 121. l. 30. τᾷ Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 77. Theocr. Idyll. 2. v. 130. ᾇ Pind.
B Pyth. Od. 2. v. 9.

A. *τὰν* Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 816. 817. Boeotus apud Eund. ibid. 860. 861. Lacon apud Eund. Lysistr. 1165. Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 77. Decret. Byzant. apud Demosth. p. 255, 27. 28. p. 256, 4. etc. Theocr. Idyll. 1. v. 11. pro *τήν*. Id. Idyll. 2. v. 12. pro *ἥν*. *ἅν* Archim. p. 126. l. 49. Pind. Olymp. Od. 3. v. 53.

Plur. N. *τοὶ* Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 759. Foed. Laced. apud Thucyd. 5, 77. Theocr. Idyll. 1. v. 80. pro *οἱ*. Ibid. v. 118. pro *οἵ*. *ταὶ* Ibid. v. 9. Id. Idyll. 2. v. 1. Aristoph. in choro Equu. v. 1326. Tim. Loc. apud Plat. (Edit. H. Steph.) C tom. 3. p. 98. B. pro *αἱ*. Theocr. Idyll. 7. v. 59. pro *αἵ*.

Apollon. de Synt. p. 56. l. 1. τὸ λεῖπον τ ἀνεπλήρωσε τὸ Δώριον ἔθος, τοὶ ἄνθρωποι, ταὶ γυναῖκες. οὐκ ἀπιθάνως. ἡ γὰρ διάλεκτος κατάπυκνος ἐπὶ τὴν τοῦ τ χρῆσιν. [Gregor. p. 110. Δωριεῖς τῷ οι ἄρθρῳ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν καὶ τῷ αι προστιθέασι τὸ τ, τοὶ θεοὶ λέγοντες, καὶ ταὶ μοῦσαι. Etymol. p. 749. l. 23. ταί γε, ἄρθρον εὐθείας τῶν πληθυντικῶν, Δωρικῶς. Etiam cum articulus vim pronominis habet, vt Pind. Olymp. Od. 6. v. 87. τοὶ δ', et Od. 12. v. 7. ταὶ δ', vbi refertur ad αἱ μέν. *S.*]

G. Foemin. *τᾶν* Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 795. Euryph. inter Fragm. Pythag. p. 815. Pind. Olymp. Od. 1. v. 152. Theocr. Idyll. 1. v. 12. *τάων* Id. Idyll. 22. v. 161. Hom. Ιλ. δ. v. 54.

A. *τὼς* Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 168. Decret. Byzant. apud Demosth. p. 256, 4. D 5. 16. *ὥς* Tim. Loc. apud Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 3. p. 96. A.

Phav. τὼς τοὺς Θεόκριτος. Idyll. 1. v. 92. Idyll. 3. v. 26.

173 A *τὸς* Foed. Cretens. apud Marm. Oxon. l. 17. Fragm. Foed. in Creta apud Gruter. Inscript. p. DV.

τὼρ, τὰρ Spartan. Decret. contra Timoth.

B
N O M E N.

Declinationes Substantivorum.

Declinatio Prima.

-Ης Nominatiui mutatur in -ας, vel *) -α; -η in -α.

*) Eustath. p. 1457. l. 18. — *ἱππότα* (Ιλ. β. v. 336.)
*ποιητικὴ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν. ἣν καὶ ὅσαι δὲ κατ' αὐτὴν, ὁ ἱπ-
πηλάτα,* (Ιλ. η. v. 125.) *καὶ τὰς ὁμοίας,* Εὐδαίμων ὁ Πηλουσιώτης
Μακεδόνων *γλώσσης εἶναι λέγει. οἳ τρέπουσιν εὐθειῶν κλινομέ-
νων διὰ τῆς ου τὸ -ης εἰς ἄλφα, ἵνα μὴ ἀπαραμύθητος ἀμφίμα-
κρος πέσῃ ἐπὶ πολλῶν. οἷς συνεξηκολούθησε καὶ τὸ,* Θυέστ'
C Ἀγαμέμνονι (Ιλ. β. v. 107.). *ὁρᾶται δὲ τοῦτο κατὰ τὴν ἐκείνου
παρατήρησιν, οὐ μόνον ἐπὶ εὐθειῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων πτώ-
σεων.* Ἄρατος (v. 664.) *γοῦν φησι, — πόδες ἱππότα φηρός.
ἤγουν ἱππότου.* (Schol. Arat. *τῷ ἱππότα ἀντὶ εὐθείας ἐχρήσατο*
ὁ Ποιητὴς, *οὗτος δὲ ἀντὶ γενικῆς.*) *παράγει δὲ ἐκεῖνος καὶ* Ἰλλυ-
ρικὸν ὄνομα ἐν Ἐπιγράμματι *— πατὴρ δέ μ' ἔφυσε* Κόπαινα.
ἤτοι ὁ Κοπαίνης. *καὶ* Συρακούσιον *τὸ, ὁ* Μύριλλα, *οὗ μεμνῆσθαι
λέγει τὸν* Σώφρονα. *— πάντως δὲ τοῖς εἰρημένοις ὀνόμασι τοῖς
ὡς ἄλλοί φασιν* Αἰολικοῖς *συντέτακται καὶ τὸ νεφεληγερέτα* (Ιλ.
α. v. 511.). Αἰολικὰ *δὲ καὶ μητιέτα* (Ιλ. α. v. 175.) *καὶ ἀκά-
κητα* (Ιλ. π. v. 185.). Cf. Gregor. p. 283. et Eustath. p. 75. l.
32. Schol. Theocr. Δωρική *ἐστιν ἡ κλίσις, ἰϋκτὰ* (Idyll. 8. v.
30.) *ἀντὶ τοῦ ἰϋκτής.* Aem. Port. in Lex. Pind. et Benedict. in
Pind. *βαθυμῆτα* (Nem. Od. 3. v. 92.) Nominatiuus Aeolicus pro
βαθυμήτης. Aem. Port. Lex. Dor. in -*τα* pro -*της* notat, Θυέστ'
in Homero esse Nominatiuum Macedonice formatum, non Vocati-
vum pro Nominatiuo, quia huic praefigitur Articulus ὁ, qui cum
Vocatiuo nunquam conjungitur. Id. Lex. Pind. *ἀγλαοτρίαιναν*
D (Olymp. Od. 1. v. 64.) et *ὀρσοτρίαιναν* (Pyth. Od. 2. v. 23.) sunt
Accusatiui a rectis *ἀγλαοτρίαινα* et *ὀρσοτρίαινα* pro *ἀγλαοτριαίνης*

et ὀρσοτριαίνης. Sed Benedict. Dorice pro ἀγλαοτριαίνην. Diacon. in Hesiod. p. 206. a. ἱππότα, ἤγουν ἱππότης. τὸ πάθος Δρυόπων, καὶ (sic Tzetz. in Eund. p. 135. a.) Αἰολέων καὶ Βοιωτῶν. Phauor. in Ἐναλλαγή, et Ἱππότα, et Μεταπλασμός. Hort. Adon. in Ἱππότα, Μεταπλασμὸς, et Μητιέτα. Apollon. Synt. p. 213. l. 18. κλητικὴ ἀντ' εὐθειῶν παραλαμβάνεται; κατὰ Μακεδονικὸν ἔθος ἢ Θεσσαλικόν. —αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' —συνελέγχοντος καὶ τοῦ ἄρθρου τὴν παραλλαγὴν τῆς πτώσεως. Sic et Priscian. p. 643. Busb. Gramm. Graec. Lat. docet esse Atticam Syntaxin, vt Gregorius p. 40. (vbi v. Koen.) et Phauor. in κλητικὰς ἐκφέρειν, sed Rudim. Graec. in figur. Enallag. Poetice. [Atque hoc rectius videtur. Nam legitur haec forma vix nisi apud Tragicos, vt Κρονίδα Eurip. Bacch. in Choro v. 95. *S.*] Latini hanc formam imitati sunt in his: *poeta, planeta, cometa*, etc. a ποιητής, πλανήτης, κομήτης. 174 A

-ου Genitiui in 1) -α vel 2) -αο, -ης in -ας, vel -αρ; -ῶν in 3) -ᾶν vel 4) -άων: -η Datiui in -ᾳ vel 5) -α: -ην Accusatiui in -αν, -ας in -αρ.

1) Hort. Adon. in Πηληϊάδεω, Phauor. in Αἰνείας. et Eustath. p. 12. l. vlt. et p. 13. l. 1. τὰ εἰς -ας καὶ εἰς -ης ὀνόματα ἰσοσυλλάβως κλινόμενα, Δωρικῶς εἰς -α μακρὸν περαίνει τὴν γενικὴν, οἷον τοῦ Αἰνεία, τοῦ Πηλείδα.

2) Id. ibid. Βοιωτικῶς δὲ διὰ τοῦ -αο, οἷον Αἰνείαο, Πηλείδαο, μακρᾶς ἐξάπαντος οὔσης τῆς παραληγούσης. Tzetz. in Hesiod. p. 49. b. extr. Οἰδιπόδαο (Ἐργ. v. 163.) διαλύσει Ἰωνικῇ. [Similiter Gregor. p. 287. Αἰακίδαο Ἰωνικῶς, καὶ Αἰακίδεω Ἀττικῶς, Αἰακιδεῦ γράφουσιν Αἰολεῖς. *S.*] B

3) Procl. in Hesiod. p. 45. b. Μελιᾶν (Ἐργ. v. 145.) Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ Μελιῶν.

4) Diacon. in Eund. p. 188. b. θηλυτεράων (Ἀσπ. v. 10.) ἐπεκτάσει Αἰολικῇ. Sic Phav. in Αἰχμητάων. Johan. Gram. p. 382. Corinth. p. 271. Eustath. p. 178. l. 19.

5) Vbique in Archimede subscriptio τοῦ ι negligitur. Aem. Port. in Suid. Ἀωρία. τὸ ι neglectum, aut sublatum Ionice, Aeolice, et Dorice, quod videtur parum verisimile. Id. in not. ad Eurip. Alcest. v. 448. Σπάρτα. vbi mauult Σπάρτᾳ cum ι subscripto.

-ας Accusatiui pluralis in -αις; Priscian. p. 30. „Aeoles νύμφαις pro νύμφας dicunt.“ [Grammaticus Leidensis p. 309. τισὶ δὲ ὀνόμασι θηλυκοῖς (Koen. addendum putat πληθυντικοῖς) αἰτια-

τικῆς πτώσεως τὸ ι προστιθέασιν Αἰολεῖς, ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ καλὰς καλαῖς, καὶ ἀντὶ τοῦ σοφὰς σοφαῖς. *S.*]

C

Flexio Nominum in -ας.

Sing. G. Ὕλα Theocr. Idyll. 13. v. 7. Ἱμέρα Id. Idyll. 7. v. 75. Αὐγείαο Id. Idyll. 25. v. 7. Ἑρμείαο Id. Idyll. 24. v. 113.

Plur. G. Μινυᾶν Pind. Pyth. Od. 4. v. 122.

Flexio Nominum in -ης.

Sing. N. χοιροπώλας Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 818. Ὀρέστας Fragm. Pythag. p. 868. μαντὰς Mosch. Idyll. 1. v. 3.
D Ἑρμᾶς Theocr. Id. 1. v. 77. χορευτὰ, στρατιῶτα, λοχίτα Onatus Stob. Eclog. p. 1. et p. 4.

G. τεχνίτα Ecphant. apud Stob. Serm. p. 333. Ἑρμᾶ Tim. Loc. apud Plat. p. 1091. Οἰδιπόδα Pind. Pyth. Od. 4. v. 467. Eu-
175 A rip. Suppl. in Chron. v. 836. [Aeschyl. Sept. adv. Theb. in Choro v. 731. Πισάτα Pind. Olymp. Od. 1. v. 112. Ἀλάτα Ibid. Od. 13. v. 17. *S.*] ὀρεσιβάτα Sophocl. Oedip. Tyr. in Choro v. 1120. Εὐρώτα Callim. Lav. Pall. v. 24. [αἰχμητᾶ Inscript. Tegeatica apud Paus. 8, 52. p. 280. l. 20. (in Brunckii analectt. T. II. p. 150.) *S.*] σκιρτητᾶ Mosch. Idyll. 6. v. 2. Εὐρώταο Theocr. Idyll. 18. v. 23. ἀΐδαο Id. Idyll. 2. v. 160. αἰχμήταο Pind. Pyth. Od. 4. v. 21.

D. ᾅδα Theocr. Idyll. 2. v. 33. ἀΐδα Id. Idyll. 1. v. 103. Ὀρέστα Pind. Nem. Od. 11. v. 44. ἀκερσεκόμα Id. Pyth. Od. 3.

v. 26. παντόπτα et παντάρχα. Aristoph. in Choro Auu. v. 1058. sq.

A. Ἀγχίσαν Theocr. Idyll. 1. v. 106. ἅδαν Ibid. v. 130. ἀΐδαν Ibid. v. 63. αἰχματὰν Pind. Pyth. Od. 1. v. 8. δεσπόταν Id. Olymp. Od. 1. v. 34. ποιητὰν Tim. Loc. apud Plat. p. 1095. Ἑρμᾶν Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 742.

Plur. G. θυμιτιδᾶν Ibid. πρεσβευτᾶν Gruter. Inscript. p. DV. Ἀτρειδᾶν Aeschyl. in Choro Choeph. v. 405. μυκητᾶν Theocr. Idyll. 8. v. 6. Ἡρακλειδᾶν Pind. Pyth. Od. 1. v. 122. αἰχμητάων Hom. Ιλ. α. v. 152. αἰειγενετάων Ιλ. β. v. 400.

Flexio Nominum in -α.

Sing. G. μώσας Theocr. Idyll. 1. v. 20. μελίσσας Pind. Pyth. Od. 4. v. 106. πολυχορδίαρ Spart. Decret. contra Timoth.

D. τραπέζα Theocr. Idyll. 16. v. 27. Edit. Winterton. Sed in Ald. H. Steph. et Oxon. τραπέζῃ.

Plur. G. μοισᾶν Id. Idyll. 7. v. 37. Mosch. Idyll. 3. v. 66. Pind. Pyth. Od. 1. v. 3. μουσᾶν Alcman p. 126. θεᾶν Pind. Isthm. Od. 8. v. 132. Hesiod. theog. v. 41. μεριμνᾶν Sappho p. 18. [οἰκιᾶν Decret. Byzant. apud Demosth. p. 256. l. 7. λειτουργιᾶν ibid. l. 10. S.] μελισσᾶν Pind. Pyth. Od. 6. v. 54. Eurip. Iphig. Taur. in Choro v. 165. μοιρᾶν Theocr. Idyll. 1. v. 140. Hippodam. apud Stob. Serm. p. 248. ξυμμαχιᾶν Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 79. ὁμολογιᾶν Lysid. inter Epistol. Graec. p. 455. μουσάων Aristoph. Auu.

910. 914. Theocr. Idyll. 16. v. 70. [*) μυιάων Hom. Ιλ. β. v. 469. θυράων Οδ. α. v. 107. θεάων ibid. v. 14.

*) Schol. Βοιωτικὴ ἡ διάλεκτος. Gregor. p. 271. τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γενικὰς διαιροῖσιν οἱ Αἰολεῖς, καὶ διὰ τοῦ αων προφέρουσιν. οἷον, Νύμφαι Νυμφάων, παρθενικαὶ παρθενικάων, θυράων, μελισσάων, (Hom. Ιλ. β. v. 87. vbi Schol. ἔστι τὸ σχῆμα ἐπέκτασις, ἴδιον Αἰολέων, καθάπερ τὸ μελισσέων Ἰώνων. Cf. Etymol. p. 40. l. 53.) ἐρχομενάων, (ibid. v. 88.) πυλάων. Ἡσίοδος· (Ἔργ. v. 383.) Ἀτλαγενάων ἐπιτελλομενάων. *S.*]

[D. τραπέζαισι Pind. Olymp. Od. 1. v. 80. *S.*]

Flexio Nominum in -η.

Sing. N. ἀρχὰ Megarensis apud Aristoph. Acharnn.
B 821. ἀρετὰ Theag. inter Pythag. Fragm. p. 833. ψυχὰ Archyt. Ibid. p. 826. γᾶ Tim. Loc. apud Plat. p. 1092.

G. ἀρετᾶς Metop. inter Pythag. Fragm. p. 837. ψυχᾶς Onat. apud Stob. Eclog. p. 4. γᾶς Decret. Byzant. apud Demosth. p. 256, 7. σελάνας Tim. Loc. apud Plat. p. 1093. Theocr. Idyll. 20. v. 43. ἀρετᾶρ, Σεμέλαρ Spart. Decret. contra Timoth.

D. ἀρετᾷ Onat. apud Stob. Eclog. p. 4. ψυ-
C χᾷ Pind. Pyth. Od. 1. v. 93. γᾷ Archim. p. 120. l. 29. δώλᾳ Theocr. Idyll. 2. v. 94.

A. ἀρχὰν Tim. Loc. apud Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 3. p. 93. A. ἀρετὰν Decret. Byzant. apud Demosth. p. 256, 18. ψυχὰν Theag. inter Pythag. Fragm. p. 836. γᾶν Pind. Pyth. Od. 1. v. 28. Ἀθαναίαν Theocr. Idyll. 5. v. 23.

V. ἀρετὰ Hymn. Aristot. apud Stob. Serm. p. 2. ψυχὰ Pind. Pyth. Od. 3. v. 109.

σελάνα Theocr. Idyll. 2. v. 10. σελαναία Ibid. v. 165.

Plur. G. ἀρετᾶν Metop. inter Pythag. Fragm. p. D 838. Pind. Olymp. Od. 1. v. 21. διαλλαγᾶν Laco apud Aristoph. Lysistr. 983. ψυχᾶν Tim. Loc. apud Plat. p. 1095. νυμφᾶν Theocr. Idyll. 1. v. 12. παγᾶν 177 Pind. Olymp. Od. 3. v. 25. ἀκτάων A Mosch. Idyll. 2. v. 113. ὀδυνάων Hom. Ιλ. δ. v. 191.

A. ἀκοὰρ Spartan. Decret. contra Timoth.

Declinatio Secunda.

Singulariter -ος mutatur in -ορ; -ου in [1]) -ω, rarissime in -α; -ῳ in [2]) -ω; Pluraliter -ων raro in -αν, et rarius in -άων; -ους in [3]) -ως vel [4]) -ος, vel -ωρ.

1) Johan. Gramm. p. 381. et Corinth. p. 82. sq. Ἀντὶ γενικῆς τῶν ἑνικῶν τῆς εἰς -ου ληγούσης ἀπὸ τῆς εἰς -ος εὐθείας τῇ δοτικῇ αὐτῶν χρῶνται οἱ Δωριεῖς· (ablato scilicet ι subscripto) ὡς Θεόκριτος, οἷον Πηνειῶ, Πίνδω Idyll. 1. v. 67. Schol. Theocr. Φόλω (Idyll. 7. v. 149.) ἀντὶ τοῦ Φόλου· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ου δίφθογγον εἰς ω μέγα τρέπουσι. B

2) Phav. [et Corinth. p. 285. δοτικαῖς εἰς -ω ληγούσαις Αἰολεῖς οὐ προσγράφουσιν ἰῶτα· οἷον Ὁμήρω, σοφῶ.

3) Corinth. p. 293. τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς εἰς -ους ἐκφερομένας διὰ τοῦ -ως λέγουσι Αἰολεῖς.

4) Id. p. 147. τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς τὰς εἰς -ους ληγούσας διὰ τοῦ -ος ἐκφέρουσι Δωριεῖς.

-ους in -οις; Phauor. in voce δοτικήν. et Gregor. Corinth. p. 292. Αἰολεῖς ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν παραλαμβάνουσιν ἐν τοῖς πληθυντικοῖς· οἷον ἀνθρώποις ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπους. τοῦτο δὲ ποιοῦσι, διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτοὺς τῷ ι ἀντὶ τοῦ υ. [Rarissimam hanc accusatiui pluralis formam Koenius ad Gregor. p. 292. sq. ex antiquo marmore illustrauit, vbi legitur τοὶς στραταγοὶς, Λαμψακανοὶς, καττοὶς νόμοις, pro τοὺς στρατηγοὺς, Λαμψακηνοὺς, κατὰ τοὺς νόμους. *S.*]

Sing. N. Τιμόθεορ Decret. Spartan. contra Timoth.
G. κόσμω Tim. Loc. apud Plat. p. 1089.
C Ἐπιδαύρω Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 77. ἐφάβω Theocr. Idyll. 23. v. 1. νότω Id. Idyll. 2. v. 95. Βοσπορίχω Decret. Byzant. apud Demosth. p. 255, 20. ἀνθρώπω Ares. apud Stob. Eclog. p. 105. σατύρω Mosch. Idyll. 6. v. 2. Πειριθόω Bion Epigr. 2. v. 2. οὐρανῶ Pind. Nem. Od. 3. v. 16. χρυσῶ Callim. Cerer. v. 127. Melissa inter Fragm. Pyth. p. 883.

χρυσαλακάτα Pind. Nem. Od. 6. v. 62.

Aem. Port. in Lex. Pind. Dorice pro χρυσηλακάτου. et Schol.
D χρυσηλάκατον εἶπε τὴν Λητώ. Benedict. mauult legere χρυσαλακάτας pro χρυσαλακάτης, vel citra Dialectum χρυσαλακάτου.

178 D. κόσμω Archim. p. 120. l. 29. δρόμω Ibid.
A l. 35. ἁλίω Ibid. l. 36.

Plur. G. 1) αὐλᾶν Pind. Pyth. Od. 12. v. 33. 2) ἀοιδᾶν Id. Isth. Od. 4. v. 46. 3) νησάων Callim. in Del. v. 66. et v. 275.

1) Aem. Port. Lex. Pind. Dorice pro αὐλῶν ab αὐλός.

2) vti et ἀοιδῶν, nam jungitur cum Participio ἐόντων. in Edit. P. Steph. H. Steph. Commel. vertitur, *poetarum*. sed in Benedict. *cantionum*.

3) Schol. παραλόγως ἔχει τὴν διαίρεσιν, οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς -α ἐστίν. Aem. Port. in Lex. Pind. -άων. νησάων pro νήσων. Sic Canin. p. 8. notatque id esse perrarum. Suid. κολωνάων καὶ νησάων παραλόγως ἐχρήσατο Καλλίμαχος. οὐ γὰρ παράγεται ἀπὸ τῆς κολώνης, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κολώνου. Anna Fabri notat, veteres dixisse νήση ex Virgilii Aen. 5. v. 826. Forsan νήση vsurpatur
B pro νῆσος, vti pro ψάμμος legitur ψάμμη, vnde τᾶς ψάμμας apud Aristoph. Lysistr. 1263. ac Christian. ψάμμην putat esse ψάμμον vel ψάμαθον.

A. ἀνθρώπως Metop. inter Fragm. Pythag. p. 839. Epicharm. apud Diog. Laert. 3, 11. Epimenid. apud Eund. 1, 113. Ἀργείως

Foed. Laced. apud Thucyd. 5, 77. νόμως Decret. Byzant. apud Demosth. p. 256, 4. Hippodam. inter Fragm. Pythag. p. 810. λόγως Ibid. Tim. Loc. apud Plat. p. 1094. Lysis apud Jamblich. vit. Pythag. c. 17. Μήδως Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1255. λαγὼς, ἐχίνως, αἰλούρως Boeo- C
tus apud Eund. Acharnn. 878. 879. ἐρίφως Theocr. Idyll. 1. v. 26. ταύρως Ibid. v. 121. ὀϊστὼς Bion Idyll. 1. v. 81. ἀλαβάστρως Callim. Lav. Pallad. v. 15. νόμος Cretens. Foed. apud Marm. Oxon. l. 17. θεὸς Gruter. Inscript. p. DV. παρθένος Theocr. Idyll. 1. v. 90. [λύκος Id. Idyll. 4. v. 11. ἀμπέλος Id. Idyll. 5. v. 109. φακὸς Id. Idyll. 10. v. 54. *S.*] Ἐφόρωρ Decret. Spartan. contra Timoth.

Nomina in -αος flectuntur per -ας, -α etc. adinstar primae declinationis; vt N. Ἀρκεσίλας Pind. Pyth. Od. 4. v. 116. D

G. Μενέλα Id. Nem. Od. 7. v. 41.

A. Ἀρκεσίλαν Id. Od. 11.179
v. 14. A

V. ὦ Ἀρκεσίλα Id. Pyth. Od. 4. v. 444. Πρωτεσίλα Id. Isth. Od. 1. v. 83.

Aem. Port. Lex. Pind. in terminatione —λας. Benedict. Comment. Etym. p. 579. l. 18. ἀμφίβολον, εἴτε συγκοπῇ Μενέλας καὶ Δορύλας, εἴτε κράσει τοῦ ο καὶ α εἰς α μακρόν.

Declinatio Tertia. B

Singulariter -ος mutatur in -ορ; Pluraliter -ων in -αν, -ας in -αρ.

Sing. G. Δάματρορ, χρώματορ Spart. Decret. contra Tim.

A. βάρορ Ibid.

Plur. G. κρανιάδαν Theocr. Idyll. 1. v. 22. αἰγᾶν Id. Idyll. 5. v. 148. θηρᾶν Eurip. Helen. v. 384. *) Pind. Isthm. Od. 4. v. 78.

*) apud Steph. et Commelin. Θηρᾶν a θηράω. Sed hoc rejicit Benedict.

C A. ὠδῖναρ Spart. Decret. contra Timoth.

Flexio quorundam nominum in -ις, -ης, -ους, -ως, -ην, -ων, -εας, -εαρ, -αυς.

-ις] Athen. p. 374. D. οἱ Δωριεῖς λέγοντες ὄρνιξ τὴν γενικὴν διὰ τοῦ χ λέγουσιν, ὄρνιχος. Ἀλκμὰν δὲ διὰ τοῦ σ τὴν εὐθεῖαν ἐκφέρει ὄρνις, καὶ τὴν γενικὴν ὀρνίχων.

ὄρνιχος Pind. Pyth. Od. 8. v. 70. ὄρνιχα Id. Olymp. Od. 2. v. 159. ὄρνιχες Theocr. Idyll. 5. v. 48. et 7. v. 47. ὀρνίχων Id. Idyll. 7. v. 60. et Pind. Nem. Od. 9. v. 44. ὀρνίχεσσι
D Theocr. Idyll. 22. v. 73. Pind. Pyth. Od. 4. v. 338. ὄρνιξιν Ibid. Od. 5. v. 149. vnde ὀρνιχολόχος Id. Isthm. Od. 1. v. 67. Χαρίταν Id. Olymp. Od. 14. v. 11.

Eustath. p. 1419. l. 16. τὸ μὲν ὄρνις κοινόν ἐστιν ὄνομα. Δωριεὺς δὲ ἀνὴρ ὄρνιξ-ὄρνιχος κλίνει, ὡς καὶ Πίνδαρος δηλοῖ, τροπῇ Δωρικῇ τοῦ σ εἰς ξ, ὁποία γίνεται καὶ ἐν τῷ ἁρπάσω ἁρπάξω, καὶ τοῖς ὁμοίοις. [p. 1439. l. 35. ὅτι Ἀττικὸν μὲν τὸ ὄρνις, Δωρικὸν δὲ τὸ ὄρνιξ, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Cf. Gregor. p. 97. S.]

180
A Θέμις, θέμιτος Pind. Olymp. Od. 13. v. 11. μέρις, μέριτος; vnde μεριτεύομαι Job. 4, 6.

Eustath. p. 92. l. 46. τὸ θέμιστας (Ιλ. α. v. 238.) Δωρικόν· ὡς γὰρ χάρις χάριδος χάριτος, οὕτω θέμις θέμιδος καὶ

θέμιτος· πλεονασμῷ δὲ τοῦ σ, θέμιστος. (Hom. Οδ. β. v. 68. Cf. Etymol. p. 445. l. 18.) Id. p. 735. l. 52. θέμις ἐκλίνετο θέμιδος, καὶ Δωρικῶς θέμιτος. Id. p. 1618. l. 29. χάρις χάριδος, Δωρικῶς χάριτος· κατὰ δὲ τὴν παρὰ Ἡρωδιανῷ Ἀλκμανικὴν χρῆσιν καὶ Ἀρτέμιδος Ἀρτέμιτος, οἷον Ἀρτέμιτος θεράποντα. Sic Hort. Adon. in χάρις.

-ης] N. σκληροτὴρ, de qua voce prius p. 146. B. ταχυτὰς Pind. Olymp. Od. 1. v. 154. νεότας Id. Isthm. Od. 8. v. 150. ἐσθὰς Id. Pyth. Od. 4. v. 140.

G. ἔσθᾶτος Ibid. v. 451. Melissa inter Fragm. B Pythag. p. 883. καινότατορ Spart. Decret. contra Timoth. D. ταχυτᾶτι Pind. Isth. Od. 5. v. 12. νεότατι, φιλότατι Id. Olymp. Od. 10. v. 103. 105. Plur. N. ἰδιότατες Metop. et πλανᾶτες Hippod. inter Pyth. Frag. p. 840. 841. G. φιλοτάτων Pind. Nem. Od. 8. v. 2.

-ους] Athen. p. 316. A. B. πολύπους. οὕτως φασὶν οἱ Ἀττικοὶ, τὴν δὲ αἰτιατικὴν πολύπουν. τὸ δὲ πόλυπον λέγειν Αἰολικόν. Id. p. 318. F. Δωριεῖς διὰ τοῦ ω καλοῦσι πωλύπουν· C ὡς Ἐπίχαρμος καὶ Σιμωνίδης.

-ως] ἔρως, ἔρος [1]) Hesiod. Theogon. v. 120. Hom. Ιλ. ξ. v. 315. (de quo prius p. 154. C.) ἔρον [2]) Ιλ. α. v. 469.

1) Schol. p. 246. a. Αἰολικὸν ἔρος. Tzetz. p. 104. a. τὸν ἔρον καὶ τὸν γέλον Αἰολικῶς.

2) Schol. ἔρον τὸν ἔρωτα Αἰολικῶς λέγει.

Priscian. p. 197. „Syracusii *Heron* pro *Heros* dicunt. Sic Sophron Ἥρων Ἥρως dixit. similiter et Μίνων pro Μίνως." p. 196. „*Minonis* pro *Minois* in Genitiuo ex Sallustii Historiis."

-ην] flectitur per α; vt ποιμὰν Theocr. Idyll. 1. v. 7. μᾶνες Id. Idyll. 14, v. 45. μασὶ Id. Idyll.

D 17. v. 127. Φρασὶν Pind. Isthm. Od. 5. v. 4. Φρασὶ Id. Nem. Od. 3. v. 108. pro *) Φρεσὶ Id. Pyth. Od. 4. v. 389. χᾶνας Boeot. apud Aristoph. Acharnn. 877.

*) Sic Edit. H. et P. Steph. et Benedict. sed Commel. Φρασί. [Eustath. p. 32. l. 13. τὸ μὴν καὶ διὰ τοῦ α λέγεται μάν. καθὰ καὶ ἀπὸ τοῦ Φρὴν γίνεται καὶ τὸ Φρεσὶν κοινῶς, καὶ τὸ Φρασὶ Δωρικῶς παρὰ Πινδάρῳ. S.]

181-ων] ἀηδιὼν, G. ἀηδοῦς Sophoc. Aj. v. 636. V. ἀη-
A δοῖ Aristoph. in Choro Auu. 680.

Schol. Sophocl. ἡ ἀηδὼ κατὰ Μιτυληναίους. Suid. ἀηδὼν, ἀηδοῦς, ὡς Σαπφὼ κατὰ Μιτυληναίους. Σοφοκλῆς. Eustath. p. 601. l. 43. et p. 716. l. 52. χρῆσις δὲ τῆς Γοργοῦς (Hom. Ιλ. Θ. v. 349. Schol. ἀντὶ τοῦ Γοργόνας· ἀπὸ εὐθείας τῆς Γοργὼ) πολλαχοῦ, εἰ καὶ κοινῶς εὐθεῖα ταύτης ἡ Γοργὼν, ὡς τρυγών. οὕτω δὲ καὶ ἀηδὼν μὲν τὸ κοινόν. εὕρηται δὲ καὶ ἀηδοῦς γενικὴ παρὰ Σοφοκλεῖ, ὡς Λητοῦς· καὶ κλητικὴ ἀηδοῖ, ὡς χελιδοῖ, παρὰ τῷ Κωμικῷ.

Ποσειδῶν N. Ποσειδᾶν Pind. Olymp. 8. v. 41.
G. Ποσειδᾶνος Ibid. Od. 13. v. 5. Ποσειδάονος Id. Pyth. Od. 4. v. 80.
B D. Ποσειδάονι Id. Olymp. Od. 6. v. 48. (All. Ποσειδάωνος et Ποσειδάωνι.)
A. Ποσειδάωνα Id. Nem. Od. 5. v. 67. *) Ποτείδαν (de qua voce prius, T pro σ p. 150. A.) Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 798. et τὸν Ποσείδαν Oxon. Marm. p. 601. l. 2.
V. Ποσειδᾶν Pind. Pyth. Od. 6. v. 51. Ποσείδαον Id. Olymp. Od. 1. v. 121.

*) Biset. ἀντὶ τοῦ, Ποσειδῶνα. τὸ σ εἰς τ ἐτράπη, καὶ μεταπλασμὸς τῆς κλίσεως γέγονεν, ὡς ἀπὸ τῆς εὐθείας, ὁ Ποτείδας.

Ἀμυθάων (*) Hom. Οδ. λ. v. 258.) Ἀμυθὰν Pind. C
Pyth. Od. 4. v. 225.

*) Hunc locum citat Pindari Scholiastes.

Ἀλκμαίων (Apollodor. 3, 7, 2. 3. 5. vnde Ἀλκμαιονιδᾶν Pind. Pyth. Od. 7. v. 2.) Ἀλκμᾶνα Ibid. Od. 8. *) v. 66. et 80.

*) Schol. pro Ἀλκμάονα ab Ἀλκμάων. Eustath. p. 1681. l. 50. Ἀμυθάονα ὁ Πίνδαρος Ἀμυθᾶνα λέγει, ὡς καὶ τὸν Ἀλκμάονα Ἀλκμᾶνα. Id. p. 1689 l. 9. Ἀλκμαίωνι, ὃν Πίνδαρος Ἀλκμᾶνα καλεῖ. Aem. Port. in Lex. Pind. docet, haec per Syncopen fieri.

-εας] κρέας. κρῆς Megarensis apud Aristoph. Acharn. D
795. Theocr. Idyll. 1. v. 6.

Biset. κρέας κρῆς, κρᾶσις. οὕτω καὶ Θεόκριτος. [Gregor. p. 108. τὸ κρέας κρῆς ὀνομάζουσι Δωριεῖς. Id. p. 165. Κρῆτες τὸ κρέα κρῆ. Johann. Gramm. p. 384. Αἰολεῖς ἀντὶ τοῦ ε καὶ α, τὸ η. κρέας κρῆς. S.]

-εαρ] Φρέαρ. Φρέατι, Φρητὶ Callimach. Cerer. v. 16.

-αυς] ναῦς. νᾶες Theocr. Idyll. 17. v. 90. ναῶν 181 Pind. Pyth. Od. 1. v. 144. (lege prius p. 23. C.) A
νᾶας Theocr. Idyll. 22. v. 17.

Lege Aem. Port. in Lex. Dor. Etym. p. 605. l. 25. ναῦς, νᾶς παρὰ Δωριεῦσι. Steph. de Vrb. in Κατάνη. ναῦς Δωριεῖς χωρὶς τοῦ υ νᾶν φασί. Hesych. (corrigente Salmasio ad Solin. p. 78. C.) κατὰ νᾶν, κατὰ ναῦν. Gregor. p. 145. Δωριεῖς τὴν ναῦν νᾶν λέγουσι. v. ibi Koen.

Declinatio Quarta.

ου variatur in omnibus casibus per ω, et in Genitiuo etiam per οι. B

Sing. N. ἁ 1) βῶς Theocr. Idyll. 8. v. 77.

1) Priscian. p. 196. „Aeoles et Dores βῶς dicunt pro βοῦς, ου diphthongum in ω longam vertentes.“ Phavor. in ἔρανος. χῶς βῶς Δωριεῖς.

G. τᾶς [2]) Ἀχῶς Mosch. Idyll. 6. v. 1. [3]) Χαρικλοῖς Pind. Pyth. Od. 4. v. 182. υἱὸς Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 741. pro ὑός! (quod ipsum dedit Kusterus.)

A. [4]) τὰν βῶν Callim. Cerer. v. 109. Theocr. Idyll. 27. v. 63. Λατὼν Marm. Oxon. p. 600. l. 8. et p. 667. Ω pro ου. [5]) χῶν. Ἀργεῖοι τὴν συμβολὴν χῶν καλοῦσι Athen. p. 365. D.

C Plur. D. βωσὶν Theocr. Idyll. 9. v. 3.

A. τὰς βῶς Id. Idyll. 8. v. 48. Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 866.

2) Hort. Adon. p. 267. ὁ Ῥωμανὸς, ὁ τοῦ Φιλοπόνου διδάσκαλος, λέγει, ὅτι ἡ Σαπφὼ προσθέσει τοῦ σ ἐγένετο τῆς Σαπφῶς. et p. 268. οἱ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνες, οἵτινές εἰσι μέρος Δωριέων, προσθέσει τοῦ σ ποιοῦσι τὴν γενικὴν, οἷον ἡ Σαπφὼ τῆς Σαπφῶς, ἡ Λητὼ τῆς Λητῶς.

3) Benedict. notat, Romanum Exemplar habere Χαρικλῆς. at Schol. deriuat a Χαρικλὼ Χαρικλοῦς.

4) Hort. Adon. p. 268. τὴν αἰτιατικὴν οἱ Αἰολεῖς καὶ μόνοι προσθέσει τοῦ ν ἐποίουν τὴν Λητών. ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ, Ἡρὼν ἐξεδίδαξε. αἰτιατικῶς γάρ ἐστιν ἀπὸ εὐθείας τῆς Ἡρώ.

5) Eustathius p. 1085. l. 50. affert hunc Athenaei locum, et D addit, ἐστὶ τὸ χῶν ἐκ τοῦ χοῦν, ὃ καὶ χοεὺς Ἀττικῶς (lege prius p. 27. A. B.) λέγεται. οὐ κλίσις χοέως χῶς, ὡς Πειραιῶς. ἀναλογία δὲ αὐτοῦ κατὰ τὸ βῶν. ὡς γὰρ βοῦς βῶς Δωρικῶς, οὕτω καὶ χοῦς χῶς.

183 A

Declinatio Quinta.

Singulariter -εὺς Nominatiui vertitur in -ης, et -ης in -εύς; -ους Genitiui in -ευς vel -εος, -εος vel -εως in -ευς vel -ειάς vel -ιος; -ος Accusatiui in -ος; -ες Vocatiui in -ε, -εῦ in -η: Pluraliter -εῖς Nominatiui in -ης vel -ειες; -έων Genitiui

in -ᾶν vel -είων; -εῦσι Datiui in -έεσσι; -έας Accusatiui in -έαρ.

Sing. N. Priscian. p. 211. „Dores pro Φιλεὺς, 'Ορφεὺς, Τυδεὺς dicunt Φίλης, "Ορφης et B "Ορφην ex Ibyco, Τύδης ex Antimacho in primo Theban. Graeci Poetae -εὺς pro -ης proferunt; 'Αντιφατεὺς, Γερυονεὺς ('Αντιφατῆα Hom. Οδ. κ. v. 114. Γηρυονέα Hesiod. Theogon. v. 982.) Δαρεὺς ex Sappho, pro 'Αντιφάτης (Hom. Οδ. ο. v. 243.) Γηρυόνης (Apollodor. 2, 5, 10. Schol. in Hesiod. p. 510. a. ὁ Γηρύων, ὁ Γηρυονεὺς καὶ ὁ Γηρυόνης), Δάρης." (Hom. Ιλ. ε. v. 9.)

Lascar. l. 3. de tertia flex. ὀλιγοσ. p. 279. flectit "Αρης, ὁ C "Αρευς, τοῦ "Αρευος, τῷ "Αρευι, τὸν "Αρευα Αἰολικῶς. Eustath. p. 518. l. 36. ἔσται καὶ "Αρευς εὐθεῖα, ἥτις παρ' 'Ομήρῳ μὲν οὐκ ἔστι. παρὰ δὲ 'Αλκαίῳ εὑρέθη. vnde formantur "Αρεως Hom. Ιλ. ξ. v. 481. et "Αρηος Ιλ. β. v. 12.

G. 'Αριστοφάνευς Pind. Nem. Od. 3. v. 35. Εὐμήδευς Theocr. Idyll. 5. v. 134. χείλευς Id. Idyll. 7. v. 20.

Serv. in Virg. Aen. 3. v. 122. — „Quinque Graecae sunt Linguae, Aeolica, Ionica, Dorica, Attica, Communis. Fit, vt in vno nomine varietas inueniatur. Vt Idomeneus; Communis Lingua facit genitiuum, 'Ιδομενέος, Dorica 'Ιδομένευς, Attica 'Ιδομενέως, Ionica 'Ιδομενῆος." Cf. Gregor. p. 136.

μέλεορ Decret. Spartan. contra Timoth. "Αρευς Leonid. apud Anthol. l. 1. c. 3. D (T. I. p. 232. ed. Brunck.) ab "Αρης.

πόλευς Theogn. v. 774. Empedocl. apud Anthol. l. 1. c. 86. a πόλις. [v. tamen, quae dixi in notis ad Empedocl. v. 365. S.]

1) 'Οδυσεῦς Hom. Οδ. ω. v. 397. ab 'Οδυσσεύς. 184 A

1) Eustath. p. 1965. l. 24. δόξοι ἂν τῷ ἀπεριέργως ἀκού·

[2]) Περσεῖος Nicand. Ther. v. 764. Callimach. a Περσεύς.

πόλιορ Decret. Spartan. contra Timoth.

οντι, ὅτι ὁ Ὀδυσεὺς ἔκυσε τὴν τοῦ δούλου χεῖρα. ἀλλὰ ἐν γενικῇ Αἰολικῇ ἢ Δωρικῇ εἴρηται κατὰ κρᾶσιν μετὰ περισπωμένου τόνου τὸ Ὀδυσεῦς. ὡς γὰρ πρὸ ὀλίγων Θάμβεος Θάμβευς (v. 293.) εἶπεν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ Ὀδυσσέος συνεῖλεν εἰς τὸ Ὀδυσεῦς. Tzetz. in Hesiod. p. 68. b. τοῦ Ἀχιλλέως ἡμεῖς φαμὲν, Αἰολεῖς δὲ καὶ Δωριεῖς τοῦ Ἀχιλλεῦς. Vrban. p. 88. Ὀδύσσῆος κατὰ τοὺς παλαιοὺς Ἴωνας καὶ Αἰολεῖς, καὶ Ὀδυσσεῖος διὰ τῆς ει κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ Ὀδύσσηος προπαροξυτόνως κατὰ
B τοὺς παλαιοὺς Αἰολεῖς, καὶ Ὀδύσσειος διὰ διφθόγγου κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ Ὀδύσσιας Βοιωτικῶς. καὶ Ὀδυσσεῦς περισπωμένως Δωρικῶς καὶ Αἰολικῶς. Ὀδυσσ. ω. Idem de Ἀχιλλεὺς Lascaris l. 3. de tert. flex. Ὀλιγοπ. p. 278. sed ait: ὥσπερ Δεὺς Διές· καὶ Δωρικῶς καὶ Ἰωνικῶς Ἀχιλλεῦς περισπωμένως. Ἀχίλλευς δὲ βαρυτόνως Αἰολικῶς. Etym. Βασιλεύς p. 189. l. 28. οἱ Αἰολεῖς προπαροξύνουσιν Ἀχίλληος καὶ βασίληος. βασιλέος κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς τὴν δίφθογγον βασιλεῦς, παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἢ Δωριεῦσιν· ὥσπερ Ὀδυσεῦς ἀντὶ τοῦ Ὀδυσσέως.

2) Schol. Nicand. p. 56. Περσεῖος δὲ τὴν γενικὴν εἶπεν, ὡς ἀπὸ Περσεὺς εὐθείας, Περσέος καὶ Περσεῖος Αἰολικῶς. ἀρσενικῶς κλίνας, ὡς βασιλεὺς βασιλέος καὶ βασιλεῖος. Id. p. 70. ex Callimacho, καὶ τριτάτη Περσῆος ἐπώνυμος — at in Edit. Colon. 1530. Περσεῖος — et sic legit Salmas. Inscript. Vet. p. 66. ac H. Steph. in Thes. 2. Tom. p. 1632. [Immo scribendum est Περσῖος et βασιλῖος. v. infra p. 185. A. ex Eustathio. S.]

A. Κλέορ Decret. Spartan. contra Timoth.

C V. *) *Hercule* Plaut. Rud. Act. 1. Sc. 2. v. 72.

*) Nouvelle Methode Latine p. 213. et citat *o Socrate* ex Cicerone (apud Priscian. p. 192.) Corinth. p. 291. sq. Αἰολεῖς τὴν εἰς -ες κλητικὴν τῶν εἰς -ης ὀνομάτων δίχα τοῦ ς προφέρουσι. Σώκρατες Σώκρατε. Ἀριστόφανες Ἀριστόφανε. Δημόσθενες Δημόσθενε.

Dores vocatiuum nominum in -εὺς faciunt in -η; vt Τύδη, teste Herodiano, qui hoc ponit in primo Catholicorum. Priscian. p. 211.

Plur. N. Δωριῆς Pind. Pyth. Od. 1. v. 125. Edit. Rom. 1515. et Commel. Sed Steph. et Benedict. Δωριῆς Attice pro Δωριεῖς.

Benedict. Dorice et Aeolice, sublato ι subscripto. lege Aem. Port. in Lex. Pind. D

ἀτρεῖες ex Inscript. Vet. Salm. p. 3. pro ἀτρῆες Aeolice.

Lege notas Salmasii p. 66. 67.

G. Κεστρᾶν Aristoph. Nubb. 338. a Κεστρεὺς 185
Athen. p. 306. D. A

Aem. Port. Not. in Eurip. Alcest. v. 448. pro κεστρῶν a recto κεστρεύς. Hunc Aristophanis locum citat Suidas, et distinguens inter τοὺς κεστρεῖς et τὰς κεστρέας videtur hanc vocem κεστρᾶν a κεστρεῖς deriuare; vti Scholiastes quoque Aristophanis, qui exponit τοὺς κεστρέας.

Ὑλλείων Dionys. Af. v. 386. ab Ὑλλεύς.

Eustath. Ὑλλήων, ἤτοι Ὑλλέων πολλὰ τῶν ἀντιγράφων διὰ διφθόγγου γράφουσι, πλεονασμῷ τοῦ ἰῶτα. ἰστέον δὲ, ὅτι τὰ εἰς -εὺς τὴν κλίσιν εἶχον διὰ τοῦ -ῆος κατὰ τὴν νέαν Ἰάδα· κατὰ δὲ τὴν παλαιὰν καὶ διὰ τοῦ -έïος, κατὰ παράλειψιν τῆς ει διφθόγγου. καὶ διὰ τοῦ -ιος, ἐκτεταμένου τοῦ ἰῶτα, ὡς καὶ Σωφρόνιος λέγει. Steph. de Vrb. Ὑλλεῖς ἔθνος Ἰλλυρικόν. τὸ ἐθνικὸν Ὑλλεύς.

D. Δωριέεσσι Theocr. Idyll. 15. v. 93. pro Δωριεῦσι. B

Hunc locum notat Corinthus in Dialecto Dorica p. 154. sq. τὰς δοτικὰς τῶν πληθυντικῶν τὰς ἀπὸ τῶν εἰς -εὺς εὐθειῶν γινομένας οὐχ' οὕτως ἐκφέρουσιν, ὥσπερ ἡμεῖς, Πηλεῦσι καὶ βασιλεῦσιν· ἀλλ' ἐπίσης τῷ Δημοσθένει καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὡς γὰρ ἐκεῖ ἡ Δημοσθένεσι δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, οὕτω κἀνταῦθα Θεόκριτος, τοῖς Δωριέεσσι.

A. βασιλέαρ Decret. Spartan. contra Timoth.

[V. Μεγαρῆς Aristoph. Pac. 499. S.]

C Declinationes Adjectiuorum.

Adjectiua Substantiuorum parisinium formas imitantur.

Declinatio Prima.

D Sing. N. ἕκαστορ Decret. Spartan. contra Timoth. ἀνθρωπίνα Hippodam. inter Pyth. Fragm. p. 808.

G. ἀγαθῶ Theocr. Idyll. 23. v. 2. Archyt. Ibid. p. 824. ἀνθρωπίνω Id. p. 826. ὀρ-
:86 θᾶς Theag. Ibid. p. 849. συμπάσας Id.
A p. 842. κοινᾶς Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 79. Ἐλευσινίαρ Spartan. Decret. contra Timoth.

D. μέσω Archim. p. 121. l. 28. ἑτέρω Ibid. l. 45. ἑτέρα Id. p. 56. l. 24. μέσα Archyt. inter Pyth. Fragm. p. 826.

A. καλὰν Theocr. Idyll. 1. v. 52. μεγάλαν Archyt. inter Pythag. Fragm. p. 832. διπλόαν Pind. Nem. Od. 5. v. 96.

V. φίλα Sophoc. Elect. in Choro v. 229.

Plur. G. Masc. ἱερᾶν (ἀγώνων) Pind. Nem. Od. 2.
B v. 5.

Foem. τᾶν ἱερᾶν Callim. Lav. Pall. v. 3. πασᾶν Alcaeus p. 14. Pind. Olymp. Od. 1. v. 21. Decret. Byzant. apud Demosth. p. 256, 10. Periander apud Diog. Laert. 1, 100. p. 26. Edit. Lond. 1664. sed πᾶσαν in Edit. H. Steph. p. 70. αἱμυλᾶν Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1271. λευκᾶν Theocr. Idyll. 8. v. 49. λιγεᾶν Id. Idyll. 22. v. 221. βαθειᾶν Sophoc. Aj. in Choro v. 1222. [βαρειᾶν Pind. Pyth.

Od. 5. v. 85. σεμνᾶν Id. Olymp. Od. 14. v. 11. *S.*] ἄλλαν (ἀρετᾶν) Crito inter Pyth. Fragm. p. 857. C
πασάων Theocr. Idyll. 13. v. 48. ϑηλειάων Id. Idyll. 25. v. 107. [πολλάων Hom. Ιλ. β. v. 117. (vbi Schol. hanc rationem dicit Ionicam esse.) μελαινάων Ιλ. δ. v. 191. *S.*]

Neut. ὀρϑιᾶν (κνωδάλων) Pind. Pyth. Od. 10. v. 56.

A. Λακεδαιμονίως, Ἀργείως Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 79. Ἀσαναίως Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1246. 1252. κακῶς Epimenides apud Diog. Laert. 1, 113. βαρβάρως Agesilaus apud Plut. Lacon. apophthegm. p. 211. B. μεγάλως Callim. D
Lav. Pall. v. 5. ἐσλῶς Pind. Nem. Od. 3. v. 50. (vbi all. rectius ἐσλός. v. supra p. 178. C.) ἱλέος Gruter. Inscript. p. DV.

νέωρ, περιττὰρ Spartan. Decret. 187
contra Timoth. νέορ legit Casaub. A
in Not. ad Athen. p. 614.

Declinatio Secunda.

-ις] σὰ Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 757. τιοῖσι Sappho.

Schol. σαμὰν ἀντὶ τοῦ τί μήν. Eustath. p. 148. l. 38. σὰ δηλοῖ τὸ τινὰ, Μεγαρικῶς καὶ Δωρικῶς. Cf. Etym. p. 157. l. 48. B
Id. p. 752. l. 11. ἔστι τὶς τινὸς, ἐκβολῇ τοῦ ν τίος, καὶ μεταγίνεται ἡ γενικὴ εἰς εὐϑεῖαν, καὶ γίνεται τίος τίου. Apollon. Synt. p. 112. l. 2. τὸ τίος παρ' Αἰολεῦσι τῆς εἰς -ος εὐϑείας ἔτυχε. Etym. p. 759. l. 55. οἱ Αἰολεῖς φασι, τιοῖσιν ὀφϑαλμοῖσιν. ὡς παρὰ Σαπφοῖ. Hesych. τὶρ τὶς Λάκωνες.

-ης] Sing. D. θευμερᾷ Pind. Nem. Od. 7. v. 122.

Aem. Port. in Lex. Pind. θευμερεῖ, Attice θευμερῇ (vide prius p. 29. C.) Dorice θευμερᾷ. Sed Benedictus reponit ἡμέρα, tum ratione metri, tum vocabuli θευμερᾷ, quod ait Graecum non esse; Schmidius ἀθρόα. Oxon. retinet θευμερᾷ. Pauw et Heyn. volunt θευμόρα.

A. ὁμογενᾶ Eurip. Phoenn. in Choro v. 1298. et v. 1299. pro ὁμογενῆ.

-ος Compositum.] Sing. G. Masc. αἰγιόχω Theocr. Idyll. 20. v. 1.

C Foem. ἀλόγω Eurysus apud Stob. Eclog. p. 16.

Plur. G. Foem. παντοδαπᾶν Pind. Pyth. Od. 3. v. 13.

A. Masc. κακαγόρως Id. Olymp. Od. 1. v. 85. ἐκδάμως Chilo apud Diog. Laert. 1, 73. ἐγγύος Cret. Foed. apud Marm.

D Oxon. p. 120.

Foem. δασυκέρκος Theocr. Idyll. 5. v. 112.

188 Comparatio Adjectiuorum.

A Φίλος. φίντατος Epicharm. apud Athen. p. 325. F. lege prius p. 145. A.

Ἀγαθός. κάῤῥων Alcman apud Apollon. de Synt. p. 211. Mandricidas apud Plut. Vit. Pyrrhi c. 26. p.

B 401. C. (vti legit H. Steph.) κάῤῥονες Lacon. Carm. apud Plut. Vit. Lycurg. c. 21. p. 53. B. καῤῥόνων Tim. Loc. apud Plat. p. 1095. κάῤῥονας Argileonis Brasidae mater Lacaena apud Plut. Vit. Lycurg. c. 25. p. 55. D. Epicharm. apud Athen. p. 363. F. κάῤῥονα Tim. Loc. apud Plat. p. 1095. βέντιστος Theocr. Idyll. 5. v. 76.

Κακός. χερήων. χέρηον Theag. inter Fragm. Pythag. p. 845. χερήονος Archyt. apud Stob. Serm. p. 268.

Μέγας. μέσδων. μέσδω Leonidas apud Plut. Vit. Lycurg. c. 19. p. 52. B. μάσσων Pind. Isth. Od. 5. v. 7. μᾶσσον Aeschyl. Prometh. v. 630. μάσσονες Callim. Dian. v. 102. τὰ μάσσονα Aeschyl. C
Pers. v. 440. Pind. Olymp. Od. 13. v. 162. Theocr. Idyll. 22. v. 113. μασσότερον Dius apud Stob. Serm. p. 408.

Μικρός. μήων. μήονα Mosch. Idyll. 5. v. 9.

Πολύς. πλήων. πλήονος Ibid. v. 12. πλήονα Ibid. v. 3.

Phav. βέντιον ἀντὶ τοῦ βέλτιον Κρῆτες λέγουσι. Id. χέῤῥονα χείρονα Αἰολεῖς. Schol. Aeschyl. μάσσονα μείζονα. Eustath. p. 1643. l. 32. οἱ Δωριεῖς ἄσσον ἄσσιον φασὶ, καὶ μᾶλλον μάλλιον.

Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1262. ἐλάσσως in Nominatiuo plurali, pro contracto ἐλάσσους. D

Adjectiuum Numerale. 189 A

Cardinale.

Δύων· δύο. Δωριεῖς. Hesych.

Τέσσαρες. [1]) τέττορα Tim. Loc. aqud Plat. p. 1094. τέτορα Hesiod. Ἔργ. v. 698. τετόρων Theocr. Idyll. 14. v. 16. Musaeus apud Alcidamant. p. B
75. ed. Reisk.

Πέντε. [2]) πέμπε Aeolice. Herodot. p. 362. l. 20. de Homero c. 37. δηλοῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἔπεσιν, ὅτι

1) Eustath. p. 1398. l. 21. τὸ τέττορας Δωρικῶς λεχθὲν, οὗ ἡ εὐθεῖα κεῖται παρ' Ἡσιόδῳ. Tzetz. p. 149. b. et Etymol. p. 754. l. 10. et Phauor. habent τέτορε in Hesiodo.

2) Phauor. in πεμπάς. Hesych. πέμπε· Αἰολεῖς, πέντε. Eustath. p. 135. l. 38.

Αἰολεὺς ὤν — πεμπώβολα (Ιλ. α. v. 463.) — καὶ γὰρ ὀνομάζουσιν οἱ Αἰολεῖς τὰ πέντε πέμπε. Vnde πεμπάζειν. ὡς δὲ μεγάλου πρὸς τὰ ὅλα κυρίου σημεῖον ἀριθμοῦ προτετιμῆσθαι τῆς πεμπτάδος, ἀφ' ἧς τὸ ἀριθμεῖν οἱ σοφοὶ πεμπάζειν ὠνόμαζον. Plut. de EI apud Delphos c. 7. p. 387. E. ἀναπεμπάζειν Anthol. l. 2. c. 22. (T. III. p. 58. ed. Brunck.) et 3) πεμ-
C παστὴς Aeschyl. Pers. v. 986.

Εἴκοσι. 4) εἴκατι Theocr. Idyll. 5. v. 86. Callim. Cerer. v. 70.

Δώδεκα et τριάκοντα flectuntur; 5) τὸν δυοκαίδεκον Alcaeus. 6) τριηκόντων Hesiod. Ἔργ. v. 696. Callim. Epigr. 11.

Multiplicatiuum. 7) ΔεκαΦύϊα Callim. Fragm. p. 157.

3) Ibid. πεμπάζειν, κατὰ πεμπάδας ἀριθμεῖν. Sic Schol. Aeschyl. et Hesych. in πεμπάσσεται. (Hom. Οδ. δ. v. 412.)

4) Hesych. ἴκατι, ἢ εἴκατι· εἴκοσι. Phauor. εἴκοτι, ἢ εἴκατι. Δωριεῖς. Gregor. p. 124.

5) Etym. p. 290. l. 49. ἀντὶ τοῦ δυοκαίδεκα. Canin. p. 126. ex Alcmane.

D 6) Etym. p. 290. l. 51. sed Tzetz. in Hesiod. p. 150. a. μὴ γράψῃς τριηκόντων, εἴτε Ἡσιόδου, εἴτε μεταγραφικὸν τὸ πταῖσμα τυγχάνει, ἀλλὰ τριάκοντα.

7) Etym. p. 254. l. 14. δεκαΦύϊα, τὰ δεκαπλάσια, Καλλίμαχος. δεκαΦύϊον εἴρηται οἱονεὶ δεκάΦυον. τὸ γὰρ Φύω, Αἰολικῶς Φυίω.

190

Ordinale.

A Πρῶτος. †) πρᾶτος Theocr. Idyll. 8. v. 5. πράτιστος Id. Idyll. 1. v. 77.

[†) Gregor. p. 84. Δωριεῖς τὸ πρῶτος πρᾶτος λέγουσι, καὶ τὸ πρώτιστον πράτιστον. S.]

Temporale. *) τετράενες Id. Idyll. 7. v. 147.

*) Aem. Port. in Lex. Dor. Theocriteum et Poeticum vocabulum. Schol. Theocr. τετραετὲς Ἀττικῶς. Etym. p. 177. l. 53. τετράενον ex Callimacho. Corinth. p. 125. Δωριεῖς τετράενες λέγουσι. Θεόκριτος. [Scilicet ἔνος est i. q. ἐνιαυτός. v. Etymol. l. l. *S.*]

Substantiuum Numerale. B

Πεμπτάς. Aeolice πεμπάς. †) πεμπάδα, πεμπάδας Xenoph. Cyrop. 2, 1, 13. et 15. πεμπάδες, πεμπάδαρχοι Id. ibid. 2, 3, 9. 10. πεμπτάδος Id. Hist. Graec. 7, 2, 6.

†) in Marg. πεμπτάδα, πεμπτάδας, πεντάδες, πεντάδαρχοι. [v. Iungermann. ad Poll. 1, 127. et Lexicon Xenoph. *S.*]

Legitur in Excerptis Chronologicis Authoris Anonymi apud Johannem Antiochenum p. 6. χιλιονταετία pro χιλιετία. Sic μυριόνταρχον Aeschyl. Pers. v. 999.

Nominum Diuisio. C

Gentile:

-εύς; ἔστι νῆσος Ἀγάθη Λυκίας. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν Ἀγαθεύς. ἡ γὰρ χώρα τῷ εἰς -εὺς τύπῳ χαίρει, ὡς Παταρεὺς, Τλωεὺς, Τελμισεὺς, Κρυεύς. Steph. de Vrb. in Ἀγάθη, Σιδάκη, Βουβὼν, Δολιχή.

(Κᾶρες) χαίρουσι τοῖς εἰς -εὺς, Ξυλεύς. Id. in Ξύλος, Ἄθυμβρα, et Πλατηΐς. Μέτακα, πόλις Ἀκαρνανίας. τὸ ἐθνικὸν Μετακαῖος, ἢ Μετακαεὺς, διὰ τὸ ἐπιχώριον Id. Ἄδροττα. οἱ οἰκήτορες Ἀδροττεῖς. τὰ γὰρ εἰς -α οὐδέτερα παρά τε τοῖς Λυδοῖς καὶ τὴν Καρίαν οἰκοῦσι χαίρει τῷ εἰς -εὺς ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν τύπῳ Id. D

-ηνός. δύναται καὶ Ἀδροττηνὸς, καὶ γὰρ ὁ τύπος τῶν Ἀσιανῶν. καὶ οὕτως οἱ ἐπιχώριοι λέγουσι Id. Ibid. Μαρσύα, τὸ ἐθνικὸν Μαρσυηνὸς, τῷ τῆς Ἀσίας τύπῳ Id.

191-ῖνος. Ἀμβρακία. τὸ ἐθνικὸν Ἀμβρακιεὺς καὶ Ἀμβρακιώτης. Φί-
A λιστος δὲ Ἀμβρακῖνός φησι, Σικελικῷ τύπῳ Id. sic in Ἴνυκον et Ὀμφάκη.

-αῖος. Ἀγάθυρσα, πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀγαθυρσαῖος. οὐ γὰρ ἀηθὴς ὁ τύπος τοῖς τὴν Σικελίαν οἰκοῦσι. Ἱμεραῖος γὰρ, καὶ Ἐνναῖος, καὶ Καταναῖός φασιν Id.

-άτης. Ἀμφιγένεια. τὸ ἐθνικὸν Ἀμφιγενειάτης διὰ τὸν Πελοποννήσιον χαρακτῆρα Id. Ταρχία πόλις Σικελική. τὸ ἐθνικὸν Ταρχιάτης καὶ Ταρχιανὸς τῷ τύπῳ τῆς χώρας Id.

-ώτης. Κασταλία, πόλις Κιλικίας. τὸ ἐθνικὸν Κασταλιώτης. ὁ τύπος τοῖς Κίλιξι συνήθης Id.

-άστης. Δῖον, πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν Διεύς. Παυσανίας δὲ Διάστας φησί· (editur in Pausania 9, 30. p. 305. Διᾶται) Μακεδόνων γὰρ ὁ τύπος Id.

B Diminutiuum; πάσσαξ, vnde πάσσακι Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 763.

Schol. ὑποκοριστικῶς τῷ πασσάλῳ. Corinth. p. 111. Δωριεῖς πάσσακα τὸν πάσσαλον λέγουσι. Eustath p. 540. l. 22. ὡς δὲ καὶ πάσσαξ ὁ πάσσαλος λέγεται καθ' ὑποκορισμὸν, ἡ κωμῳδία οἶδε.

Patronymicum:

Masculinum; -ίδας pro -ίδης; vt Ἀλκιμίδας Pind. Nem. Od. 6. v. 14.

-εάδης et -εῖδας pro -είδης; vt Ἀτρεάδαισι (lege prius p. 153. A.) Ἀριστοκρεῖδας Ibid. Od. 3. v. 24. Κρηθεῖδας Id. Pyth. Od. 4. v. 271.
C

-ιάδας pro -ιάδης; vt Ἀμφιτρυωνιάδας Id. Olymp. Od. 3. v. 26.

Foemininum; -αΐς pro -ηΐς; vt Ἐνδαΐς, Ἐνδαΐδος Id. Nem. Od. 5. v. 21. pro Ἐνδηΐς Apollodor. 3, 12, 6.

D

R

PRONOMEN. 192

A

Substantiuum.

'Εγώ: B

Sing. N. ἐγὼν Chilo, Cleobulus, Periander apud
Diog. Laert. 1, 73. 93. 99. Theocr. Idyll.
1. v. 14. Lacon apud Aristoph. Lysistr.
982. ἔγωγα Id. apud Eund. ibid. v. 985.
989. ἐγώνγα Megarensis apud Eund.
Acharnn. 736. et 764. ἰὼ, ἰῶγα Boeotus
apud Eund. ibid. v. 898. ἰώνγα Corinn.
apud Apollon. Dyscol. infra p. 422. A. C

Moschopul. p. 12. Δωρικῶς ἐγὼν ἐγώνη. Ibidem reliquae Pronominum variationes habentur. Cf. Etymol. p. 314. l. 37. et Gregor. p. 114. Eustath. p. 641. l. 51. ἐγὼ ἐγώνη κατὰ τοὺς παλαιούς. Id. p. 695. l. 26. Δωριεῖς τὸ ἐγὼ σὺν τῷ ν προφέρονται, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἐγώνγα, ἤγουν ἔγωγε. Hesych. ἐγὼν, αὐτὸς ἐγώ, ἐγώνη, ἐγὼ Λάκωνες. ἰώγα ἔγωγε Βοιωτοί. Phavor. ἐγὼν Δωριεῖς, Αἰολεῖς ἐγῶν. ἐγώνγα ἰών ἰώνγα Βοιωτοί. Schol. Aristoph. Acharnn. 898. ἰῶγα ἀντὶ τοῦ ἐγώ. Ibid. v. 899. ἄξεις ἰών. γράφεται καὶ ἰὼ ἀντὶ τοῦ ἐγώ. καὶ δύο στιγμαὶ ἐν τῷ ἄξεις, εἶτα τὸ ἰώ. Tzetz. in Hesiod. p. 11. b. Δωρικὴ παράγωγος ἀντωνυμία τύνη, οὗτοι γὰρ τὸ τύνη ἀντὶ τοῦ σὺ λέγουσι, καὶ ἐγώνη, καὶ τὰ ὅμοια.

G. ἐμεῦ Hom. Ιλ. α. v. 88. μεῦ Thrasybulus
apud Diog. Laert. 1, 100. Theocr. Idyll. 2.
v. 55. D

Moschopul. p. 12. Δωρικῶς καὶ Αἰολικῶς ἐμεῦ. Cf. Etymol. p. 189. l. 36. Hesych. ἐμήνη ἐμοῦ. Priscian. p. 1466. sq. „apud Graecos ἐμοῦ et ἐμοῦς Dorice, σοῦ et σοῦς, et οὗς dici solet."

D. ἐμὶν Megarensis apud Aristoph. Acharnn.
733. Chilo apud Diog. Laert. 1, 73. Epi- 193
charm. apud Ποίησ. Φιλ. p. 55. Theocr. A
Idyll. 2. v. 156. Fοὶ Sappho.

Moschopul. p. 15. παρὰ τοῖς Ποιηταῖς καὶ ἕτεραί εἰσιν ἀν-

τωνυμίαι μονόπτωτοι. λέγουσι γὰρ οὗτοι ἐμὶν ἀντὶ ἐμοί. καὶ τὶν ἀντὶ σοί. καὶ νὶν ἐπὶ τρίτου, ἀντὶ αὐτὸν ἢ αὐτὴν ἢ αὐτό. καὶ μὶν ὁμοίως, ὃ καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν λέγεται. Eustath. p. 839. l. 34. Δωρικὴ ἀντωνυμία — ἐμὶν ἀντὶ τοῦ ἐμοί. Voss. in Catull. p. 114. hunc Sapphus locum ex Apollonio Alexandrino citat, additque, Ϝοὶ Aeolice dici pro μοί.

A. ἀμὲ Theocr. Idyll. 11. v. 42.

Edit. H. Steph. ποτ' ἀμέ, Oxon. et Winterton. ποτ' ἄμμε,
B Ald. 1495. ποτί με.

Dual. A. ἄμμε Id. Idyll. 8. v. 25. Pind. Olymp. Od. 9. v. 160.

Moschopul. p. 12. ἔστι καὶ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν ἄμμε.

Plur. N. ἅμες Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 868. Anonym. inter Pythag. Fragm. p. 872. ἁμές γε Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1164. ἄμμες Theocr. Idyll. 5. v. 67. Alcaeus p. 9. Epicharm. apud Ποίησ. Φιλ. p. 54. Callim. Cerer. v. 128. Laconic.
C Cantilen. apud Plut. Vit. Lycurg. c. 21. p. 53. B. et ἅμες institutt. Lacon. p. 238. A. B.

Biset. in Aristoph. Lysistr. 168. τὰ δὲ ἁμῶν ἅμες Δωρικά ἐστιν ἀντὶ τῶν ἡμῶν ἡμεῖς. Grammat. Basil. ἅμες Δωριεῖς. Eustath. p. 1112. l. 39. ἡμεῖς ἅμες λέγουσι Δωριεῖς, ἄμμες δὲ οἱ Αἰολεῖς.

G. ἁμῶν Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 168. Archimed. p. 120. l. 27. Theocr. Idyll. 2. v. 158. ἁμέων Tim. Loc. apud Plat. p. 1095.

D. ἁμῖν Periander apud Diog. Laert. 1, 100. Theocr. Idyll. 5. v. 106. Callim. Cerer. v. 122. Boeotus et Lacon apud Aristoph.
D Acharn. 903. Lysistr. 1083. ἁμὶν Id. apud Eund. Lysistr. 1164. ἄμμιν Theocr. Idyll. 2. v. 35. ἄμμι Id. Idyll. 1. v. 102.

Epicharm. apud Ποίησ. Φιλ. p. 57. Pind. Pyth. Od. 4. v. 275. Alcaeus apud Athen. 194
p. 687. E. Philoxen. apud Eund. p. 146. A
extr.

Eustath. p. 1112. l. 34. τὸ ἡμῖν ἄμμιν λέγουσιν Αἰολεῖς. Phauor. Hesych. ἐντὶν, ἡμῖν.

A. ἁμὲ Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 95. ἀμὲ Lacon apud Eund. ibid. 1252. et Megarensis apud Eund. Acharnn. 759. ἅμμε Epimenides apud Diog. Laert. 1, 113. ἅμμε Leonidas apud Plut. Lacon. apophthegm. T. II. p. 225. B. Archytas apud Diog. Laert. 3, 22. Theocr. Idyll. 15. v. 75. Crates apud Athen. p. 158. B. Odae B
Locrenses apud Eund. p. 697. B.

Biset. in Aristoph. Lysistr. ll. ll. ἀμὲ, ἡμᾶς. Eustath. p. 47. l. 50. ἄμμε, ἤγουν ἡμᾶς Αἰολικόν.

Σύ.

Sing. N. τὺ Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1190. Timocreon apud Plut. Vit. Themistocl. c. 21. p. 122. D. Epicharm. apud Eund. Vit. Poplic. c. 15. p. 105. B. Theocr. Idyll. 1. v. 2. τύγα Id. Idyll. 5. v. 69. τύνη Callim. Dian. v. 124. ὁ δὲ Χίλων Λακω- C
νίσας τῇ φωνῇ, καὶ τύνη, ἔφη — Plut. Conuiu. septem Sap. c. 4. p. 150. A.

Hesych. τούνη σὺ Λάκωνες. τύνη Δωρικῶς, σύ. Sic Suid. Gregor. p. 295. τὺ et Aeolibus et Doribus tribuit. Eustath. p. 573. l. 19. τὸ δὲ τύνη, Δωρικὴ καὶ νῦν ἀντωνυμία πεζογράφοις ἄχρηστος· κειμένη καὶ παρ' Ἡσιόδῳ Ἔργ. v. 10. Schol. in Hom. Ιλ. ε. v. 485. ἀπὸ τοῦ τὺ ἐν παραγωγῇ τύνη, ὅ ἐστι σὺ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐγὼ ἐγώνη καὶ ἐγών. [Etymol. p. 314. l. 38. Δωριεῖς τὴν σὺ ἀντωνυμίαν λέγουσι μετὰ τοῦ ν τύν· ὅπερ προσθέσει τοῦ η, γίνεται τύνη. Cf. ibi sequentia. *S.*]

G. σεῦ Scolion Aristotelis apud Athen. p. 696. C. Thrasybulus apud Diog. Laert. 1, 100.

τεῦ Charillus apud Plut. apophthegm. T. II. p. 189. F. et Mandricidas apud Ejusd. Vit. Pyrrhi c. 26. p. 401. (vti legit H. Stephanus in sua Epistola praefixa ipsius commentario de Attica Dialecto.)
D Callimach. Lav. Pall. v. 120.

Hesych. *τέορ σοῦ Κρῆτες.*

195 D. *τοὶ* Pittacus, Cleobulus, Periander, Epi-
A menides, Thrasybulus apud Diog. Laert. 1, 81. 93. 100. 113. 100. Callim. Lav. Pall. v. 33. Theocr. Idyll. 1. v. 25. 146. *τὶν* Demaratus apud Plut. Vit. Lycurg. c. 20. p. 52. C. et Agis apud Ejusd. apophthegm. T. II. p. 190. Archyt. apud Diog. Laert. 3, 22. Callim. Dian. v. 90. Theocr. Idyll. 2. v. 11. Pind. Nem. Od. 7. v. 9. *τεῖν* Aristoph. Auu. 931. Callim. Lav. Pall. v. 37. Herodot. 5, 60. 61. p. 194. l. 58. ex inscriptione antiqua. Legitur apud Ari-
B stophanis Thesmoph. 1004. in Editione Frobeniana p. 534. et Aem. Port. p. 821. *συϊ*, sed in Raphelengiana et Kusteriana *σοί.*

Hesych. *γὶν, σοί.* Schol. in Theocr. Idyll. 1. v. 146. *ἀντωνυμία τὸ τοί.* Apollon. Synt. p. 161. l. 2. *ἡ σοὶ γενομένη τὶν παρὰ Δωριεῦσι, γίνεται καὶ τεῖν, τεῖν τάδε μυθήσασθαι.* (Hom. Ιλ. λ. v. 201. vbi Schol. *τεῖν σοὶ Δωρικῶς.*) Alcman apud Athen. p. 681. A. *τιν' εὔχομαι* — sed Casaub. reponit *τὶν* Dorice pro *τοί.* In Plut. apophthegm. p. 190. D. legitur *τύνη*, sed ex simili loco ex ejusd. Vit. Lycurg. c. 20. p. 52. C. videtur reponendum *τίν.* Suid. *τεῖν σοὶ Δωρικῶς.* et citat inscriptionem ab Herodoto laudatam. Schol. Aristoph. Auu. 931. *ἐμὶν τεῖν. χλευάζει τῶν διθυραμβοποιῶν τὸν συνεχῆ τοῖς τοιούτοις Δωρισμόν. καὶ μάλιστα τὸν Πίνδαρον συνεχῶς λέγοντα ἐν ταῖς αἰτήσεσι τὸ ἐμίν.*

C A. *τὲ* Theocr. Idyll. 1. v. 5. *τὺ* Ibid. v. 78. Aristoph. Equu. 1222. Megarensis apud Eund. Acharnn. 730. et 779.

Apollon. Synt. p. 20. l. 24. ἡ γοῦν ἐγκλιθεῖσα τῆς ὀρθῆς πτώσεως παρὰ Δωριεῦσι τὺ, ἀναγκαίως παρέφθειρε καὶ τὴν εὐθεῖαν, μεταστᾶσα εἰς τὴν συγγενῆ αἰτιατικήν. Id. p. 136. l. 2. ἡ τοὶ διὰ τοῦ τ γραφομένη, καὶ ἡ παρὰ Δωριεῦσι τὺ κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν. Sic Id. p. 125. l. 25. vbi affert ὥς τυ φιλάσω ex Theocr. Idyll. 3. v. 19. [Gregor. p. 106. Δωριεῖς τὸ τὺ ἀντὶ τοῦ σὺ καὶ σὲ λέγουσι. S.]

V. τὺ Epimenides apud Diog. Laert. 1, 113. Theocr. Idyll. 2. v. 32. Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 861.

Dual. A. ὕμμε Hom. Ιλ. ψ. v. 412. D

Plur. N. ὑμὲς Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 760. ὕμμες Theocr. Idyll. 5. v. 111.

D. ὕμμιν Pind. Olymp. Od. 13. v. 17. ὕμμιν 196 Id. Pyth. Od. 2. v. 6. Theocr. Idyll. 1. v. A 116. ὕμμι Hom. Ιλ. ζ. v. 77.

A. ὕμμας Theogn. v. 1100. ὕμμε Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1078. ὕμμε Theocr. Idyll. 5. v. 145. Pind. Olymp. Od. 8. v. 19. ὑμὲ Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 87. et Megarensis apud Eund. Acharnn. 737. 739.

Biset. in Aristoph. Acharnn. 737. τὸ ὑμὶ ἀντὶ τοῦ ὑμᾶς.

[V. ὑμὲς Aristoph. Acharnn. 862. S.]

Οὗ. B

Sing. G. ἑῦ Hom. Ιλ. ξ. v. 427.

Plur. D. φὶν Callim. Dian. v. 125. et v. 213.

A. ψὲ Theocr. Idyll. 4. v. 3.

Lascar. l. 3. de Pronom. p. 344. τοῦ τρίτου προσώπου ἡ ὀνομαστικὴ κατὰ παλαιοὺς ἷ καὶ ὅς.

Schol. Callim. Dian. v. 125. φὶν χωρὶς τοῦ σ, διὰ τὸ μέτρον. Phavor. Hesych. φὶν, αὐτοῖς ἢ αὐταῖς. ψὶν, αὐτοῖς, αὐτόν. Hort. Adon. in ῥάσφιν. Συρακούσιοι τὴν ψὶν λέγουσι·

Λάκωνες τὴν σφίν. Schol. Theocr. Idyll. 4. v. 5. τῷ ψέ οἱ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ σφὲ χρῶνται. Hesych. ψὲ, αὐτοὺς αὐτὰς αὐτὸν αὐτὰ αὐτὴν αὐτό. Hic apud Theocritum ponitur pro αὐτὰς, vti in Lexico Dorico obseruat Aem. Portus, qui non probat, quod in vul-
C gatis Lexicis scribitur, nempe ψὲ pro σφᾶς. Corinth. p. 116. Δωριεῖς τὰ σφᾶς ψὲ λέγουσι· Θεόκριτος.

Adjectiuum.

Primitiuum.

Ἐκεῖνος. Sing. N. κῆνος Sappho. τῆνος Theocr. Idyll. 1. v. 4. τήνα Ibid. v. 1. τῆνο Ibid. v. 8. Timae. Locr. apud Plat. (Edit. H. Steph.) Tom. 3. p. 95. A. Archyt. apud Diog. Laert. 3, 22.
D G. τήνου Argileonis Brasidae mater apud Plut. Lacaen. apophthegm. p. 240. C. Lysis apud Jamblich. vit. Pythag. c. 17. ἐκείνω Melissa inter Fragm. Pythag. p. 883. τήνω Theocr. Idyll. 2. v. 60. Epimenides apud Diog. Laert. 1, 113. Ar-
197 chyt. apud Eund. 3, 22. τήνας Id. ibid. Callim.
A Lav. Pall. v. 17. D. τήνῳ Theocr. Idyll. 2. v. 40. Callim. Fragm. ap. Schol. Aristoph. Auu. 873. A. τῆνον Theocr. Idyll. 1. v. 71. Chilo apud Diog. Laert. 1, 73. τήναν Callim. Lav. Pall. v. 68. Agesilaus apud Plut. vit. Ages. c. 11. p. 602. B. Plur. N. τῆναι Anonym. inter Fragm. Pythag. p. 872. G. τήνων Id. p. 869. D. τήνοις Id. p. 866. τήναις Theocr. Idyll. 1. v. 11. A. τήνας Archidamidas apud Plut. Vit. Lycurg. c. 20. p. 52. E. τῆνα Theocr. Idyll. 2. v. 153.

Κῆνος ex Sapphone apud Apollonium (v. infra p. 423. B.)
B affert Vossius in Observ. ad Catull. p. 114. [Etymol. p. 321. l. 29. ἐκεῖνος, ἡ ἀντωνυμία. καὶ οἱ Δωριεῖς κῆνος αὐτήν φασι καὶ τῆνος. Schol. Theocrit. idyll. 1. v. 1. τήνα ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος τῆνος λέγουσι· καὶ τὸ ἐκείνη τήνα, ἀναλόγως τὰ θηλυκά. S.] Moschopul. p. 15. Δωριεῖς τῆνος λέγουσι, τὸ κ τρέποντες εἰς τ, καὶ τὴν δίφθογγον διαιροῦντες, εἶτα τὸ μὲν ε εἰς η τρέποντες, τὸ δὲ ι ἐκβάλλοντες. Lascar. l. 3. de Pronom.

p. 346. ἐκεῖνος λέγεται χωρὶς τοῦ ε κατ' ἀφαίρεσιν ποιητικῶς. οἱ δὲ Δωριεῖς τρέποντες τὸ κ εἰς τ. καὶ τὸ ε τῆς ει εἰς η, ὑπογράφοντες καὶ τὸ ι, τηνος ἀντὶ κεῖνος λέγουσι. ι subscribitur in Rudim. Metr. Graec. Lat. Busb. Lege Aem. Port. in Lex. Dor. vbi notat, τήνω (Theocr. Idyll. 2. v. 145.) scribi per ω vocalem in omnibus codicibus, quos vidit. (et sic in Edit. H. Steph. et Winterton.) sed cum sit Datiui casus, vt ex praecedente ἐμὶν patet, per ῳ diphthongum legendum (vti in Edit. Ald. et Oxon.) putat; alioquin Δωρικῶς τὸ ι sublatum dices. Hesych. et Phauor. εἰναντωνυμία ἐκεῖνος.

Οὗτος, αὐτός. Sing. N. αὐτόσκα Chilo apud Diog. Laert. 1, 73. [ὠὐτὸς Theocr. Idyll. 11. v. 34. ὠύτος Id. Idyll. 18. v. 22. *S.*] G. τούτω Theocr. Idyll. 14. v. 26. αὐτᾶς Ibid. v. 23. D. αὐ- C
τᾶ Archimed. p. 125. l. 23. τ'αυτᾳ Carcinus apud Athen. p. 695. E. A. αὐτὰν Tim. Loc. apud Plat. (Edit. H. Steph.) Tom. 3. p. 94. C. Theocr. Idyll. 15. v. 33. ταύταν Id. Idyll. 4. v. 53. Tim. Loc. in loco modo citato. [τωὖτ' Pind. Olymp. Od. 1. v. 71. pro ταὐτό. Cf. Gregor. p. 108. *S.*] Plur. A. αὐτὼς Anonym. inter Fragm. Pythag. p. 870. [τούτας pro ταύτας, auctore Gregorio p. 167. *S.*]

Αὐτοῦ. G. αὐτῶ Theocr. Idyll. 1. v. 92. αὐτᾶς Melissa inter Fragm. Pythag. p. 883. A. αὐτὰν Tim. Loc. apud Plat. p. 1089.

Μὶν pro αὐτὸν Theocr. Idyll. 1. v. 48. pro αὐτὴν D
Ibid. v. 143.

Νὶν pro αὐτὸν Ibid. v. 42. pro αὐτὴν Ibid. v. 151. Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 775. pro τοῦτο Theocr. Idyll. 1. v. 150. pro αὐτὰς So- 198
phoc. Oedip. Col. v. 43. A.

In Chilone apud Diog. Laert. Edit. H. Steph. legitur αὐτὸς καὶ, sed Menagius ex Mss. habet αὐτόσκα, et Is. Casaub. legit καὶ αὐτός. Hesych. αὗς, αὐτός. Κρῆτες καὶ Λάκωνες. ἄνδα, αὕτη. Κύπριοι. γίω, αὐτοῦ. γῷ, ἑαυτῷ. (lege prius p. 162. B.) εἱμὶν, ἑαυ-

τόν. ἴν· αὐτὴν, αὐτόν. Κύπριοι. Sic Phauor. et τούτας ἀντὶ τοῦ ταύτας λέγουσι Δωριεῖς. Hesych. ῥοῦτο· τοῦτο. Μακεδόνες.

Eustath. p. 1819. l. 33. εἰσὶ καὶ πληθυντικαὶ χρήσεις, καὶ μάλιστα τῆς νὶν ἀντωνυμίας. Phauor. νὶν ἀντὶ τοῦ αὐτὰ (forsan legendum αὐτὰς) παρὰ Σοφοκλεῖ· Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ αὐτὸν λέγουσι. Suid. μὶν αὐτὸν αὐτὴν αὐτὸ τρία γένη δηλοῖ. νὶν αὐτὸν αὐτάς. vbi citatur locus Sophoc. Oedip. Col. (Schol. ἀντὶ τοῦ αὐτάς.)
B et alius ex Ejusd. Electr. v. 627. vbi νὶν pro αὐτό.

Deriuatiuum.

Ἐμός. ἀμὸς Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1185. Pind. Olymp. Od. 10. v. 10. ἐμόσγα Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 105. ἐμάγα Megarensis apud Eund. Acharun. 775.

Biset. ἐμός γα Δωριστὶ λέλεκται, κοινῶς ἐμός γε.

Σός. τεὸν Theocr. Idyll. 2. v. 116. τεᾶς Pind. Olymp. Od. 11. v. 11. τεᾷ Aristoph. Auu. 930.
C τεαῖς Pind. Pyth. Od. 1. v. 17.

Hesych. τεοὶ σοί. τεοῖο σοῦ. Apollon. Synt. p. 160. l. 30. σοῦ τεοῖο Δωρικώτερον μετατεθέντος τοῦ σ εἰς τ, ἐπενθέσεως τοῦ ε γινομένης.

Ἡμέτερος. ἁμέτερος Theocr. Idyll. 2. v. 31. Decret. Spart. contra Timoth. ἁμὸς Theocr. Idyll. 5. v. 108. ἀμὸς Pind. Pyth. Od. 4. v. 48. ἁμοῦ Gruter. CCCCI. 17. ἁμῷ Ibid. 14. ἁμᾶς Chishul. Antiq. Asiat. p. 115. l. 23. ἁμᾷ Id. p. 121. l. 7. ἁμῶν Id. p. 121. l. 12. ἁμὰν Marm. Oxon. p. 603. l. 14.

Ὑμέτερος. ὑμὸς, ὑμαὶ Pind. Pyth. Od. 7. v. 15.

D Schol. Pind. ἀμοῖς exp. ἡμετέροις. et νῖκαι ὑμαὶ, ὑμῶν νῖκαι. Eustath. p. 575. l. 39. ὑμὴν (Ιλ. ε. v. 489.) ἀντὶ τοῦ ὑμετέραν. ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ (α. v. 375.) ὑμὰ, τὰ ὑμέτερα. ὥστε ἔοικεν εὐθεῖα εἶναι ὑμὸς ὁ ὑμέτερος, εἰ καὶ μὴ ἐν χρήσει εὕρηται. ὅτι δὲ καὶ ἀμός ἐστιν ὁ ἡμέτερος ἐν πρώτῳ προσώπῳ, δηλοῖ καὶ ὁ γράψας, ἀμὸν πατέρα Ιλ. ζ. v. 414. vbi Schol. ἀμὸν ἡμέτερον.

Compositum. 199

ἑαυτᾶς Agesilaus apud Plut. apophthegm. p. 191. A. A
ἑαυτᾶ Archimed. p. 134. l. 50. ἑαυτὰν Tim. Loc. apud Plat. p. 1089.

ταλικαύτα Archim. p. 120. l. 47. ταλικοῦτον Ibid. l. 23. ταλικαύταν Ibid. l. 37.

τοιαύταν Ibid. l. 38.

Heterogenia. B

Sext. Empir. adv. Mathemm. 1, 148. Πελοποννήσιοι λέγουσι τὸν στάμνον ἀῤῥενικῶς, Ἀθήναῖοι τὴν στάμνον θηλυκῶς. lege prius p. 37. B.

Id. ibid. sect. 187. τοῦ Ἀττικοῦ τὸ τάριχος λέγοντος, καὶ τοῦ Πελοποννησίου ὁ τάριχος προφερομένου — lege prius p. 38. C.

Vox ψάμμος (quae est foeminina, ψάμμος ὀλίγη C
Sap. c. 7. v. 9.) legitur masculina apud Archimedem τοῦ ψάμμου p. 120. l. 18. 23. 29. p. 125. l. 4. 5. 6. 12.

Heteroclisis.

Formae Contractae.

Ὀλοπαθῆ. -οος. ἁπλόος. Genit. ἁπλᾶρ Decret. Spart. contra Timoth. D

-όεις. ἀνθεμόεις. Plur. Accus. ἀνθεμεῦντας Anacreon in Excerptis Athenaei apud Casaub. Animadv. p. 782.

-ήεις. τολμάεις Pind. Pyth. Od. 4. v. 158. κνισσάεσσα Id. Olymp. Od. 7. v. 145. αἰγλᾶεν Id. Pyth. Od. 4. v. 411. φωνᾶεν Id. Isthm. Od. 4. 200
v. 68. πετραέσσας Id. Olymp. Od. 6. v. 80. A
κνισᾶντι Id. Isthm. Od. 4. v. 112. αἰγλᾶντα Id.

Pyth. Od. 2. v. 19. τιμάεντες Id. Isthm. Od. 4. v. 11. τεχνάεντες Anthol. l. 1. c. 1. (T. II. p. 58. ed. Brunck.) φωνᾶντα Pind. Olymp. Od. 2. v. 152. ἀλκᾶντας Ibid. Od. 9. v. 110.

Ὀλιγοπαθές. ἥμισυς. τᾶ ἡμισέα Archimed. p. 48. l. 43.

Formae Simplicis.

B Redundantia:

In Recto; μνημοσύνη, et μνημόνη. ὦ μναμόνα Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1250.

Biset. ὦ μναμόνα, ὦ μνημόνη, ὦ μνημοσύνη. Kusterus edidit Μναμοσύνα.

ψάμμος, et ψάμμη. τᾶς ψάμμας Id. Ibid. Sic νῆσος et νήση. lege prius p. 178. B.

Biset. τῆς ψάμμης, τῆς ψάμμου. Christ. „ψάμμην puto esse ψάμμον vel ψάμαθον."

δάμαλις, et δαμάλη. δαμάλαι Theocr. Idyll. 4. v. 12.

C Corinth. p. 117. Δωριεῖς ἡ δάμαλις οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ δαμάλη· Θεόκριτος. Schol. Theocr. Idyll. 1. v. 75. ἔστι δὲ ἡ δάμαλις τῆς δαμάλεως. οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ ἡ δαμάλη τῆς δαμάλης λέγουσιν.

ψευδὴς et ψεῦδις, Pind. Nem. Od. 7. v. 72. a quo formatur superlatiuum ψευδίστατος, de quo prius Artic. Comparat. Adject. p. 31. B.

In Obliquis; θέμις, θέμιτος et θέμιστος. vid. Declin. tert. Doric. p. 180. A.

Deficientia:

D Aptota. ἁ μορφὼ, τᾶς μορφὼ, τὰν μορφώ. ἁ ἐστὼ, τᾶ ἐστὼ, τὰν ἐστώ. Archyt. apud Stob. Eclog. p. 81.

Μονογενῆ, in -ης; pleraque in Substantiuum finita. 201

Sing. N. ἁρματηλάτας Pind. Pyth. Od. 5. v. 154. A
'Ολυμπιονίκας Id. Olymp. Od. 6. v. 6.

G. χαλκεομίτρα Pind. Nem. Od. 10. v. 170. 1) ἑκατογκεφάλα Aristoph. Nubb. 335. 'Ολυμπιονίκα Pind. Pyth. Od. 10. v. 21. πολυνεφέλα Id. Nem. Od. 3. v. 16. 17.

D. ἀκερσεκόμα Ibid. Pyth. Od. 3. v. 26. 2) κυανοχαῖτα Antimachus.

A. 'Ολυμπιονίκαν Pind. Olymp. Od. 8. v. 23. B
ἀκειρεκόμαν Id. Isthm. Od. 1. v. 8. χαλκοάραν Ibid. Od. 5. v. 51.

V. 3) ἀκαματοχάρμαν Pindarus.

1) Biset. Δωρικὴ γενική ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἑκατογκεφάλας, ὃς καὶ ἑκατογκέφαλος. διεφθαρμένως δὲ ἐν τισι τῶν ἀντιγράφων γέγραπται ἑκατοντακεφάλα. (vti in Edit. Ald.)

2) Lascar. l. 3. p. 181. ἀντὶ κυανοχαίτῃ, διὰ τὸ μέτρον ἔλεξεν, ἵνα δάκτυλον ποιήσεται.

3) Id. ibid. p. 182. Πίνδαρος 'Ακαματοχάρμαν Αἶαν ἔλεξεν, ἀντὶ ἀκαματοχάρμα, ἵν' ἐκφύγῃ τὴν κακοφωνίαν.

Plur. G. διαυλοδρομᾶν Pind. Pyth. Od. 10. v. 14.
θρασυμαχᾶν Id. Nem. Od. 4. v. 101. C
χαλκοαρᾶν Id. Isthm. Od. 4. v. 108. ἐριβρεμετᾶν Ibid. v. 78. πυριγενετᾶν Aeschyl. in Choro Sept. adv. Theb. v. 215. εὐγενετᾶν Eurip. Phoenn. in Choro v. 1514.

Aem. Port. in Lex. Pind. deriuat ξανθοκομᾶν (Nem. Od. 9. v. 40.) a ξανθοκόμης (vti Benedict.) vel a ξανθόκομος.

Variantia.

Ζεύς. N. Ζᾶν Pythagoras in Iouis Epitaphio, apud D
Porphyr. de Vit. Pyth. c. 17. extr. p. 11. Ζὰς Pherecyd. apud Clem. Alexand.

Stromm. l. 6. p. 621. A. *) Δὶς παρὰ
202 Ῥίνθωνι. *) βδεὺς apud Veteres Comi-
A cos. †) Δᾶν ex Epicharmo.

G. *) Ζανὸς ex Authore Anonymo. Theocr. Idyll. 7. v. 93. *) Δανὸς ex Corin.

A. Ζᾶνα Callimachus apud Plut. de plac. philos. 1, 7. p. 880. E. *) Ζῆν ex eodem, et alio Poeta. *,*) Ζεῦν Aeschrion apud Athen. p. 335. C. Sext. Epir. adv. Mathematt. 1, 177. (Cf. sect. 195.) ὁ μὲν τῆς Ζεὺς ὀρθῆς πτώσεως τὰς πλαγίους σχηματίζων, τοῦ Ζέος, τῷ Ζέϊ, τὸν Ζέα, κατὰ τὸν πρότερον τοῦ Ἑλληνισμοῦ χαρακτῆρα (ὅς ἐστι κατὰ γραμματικὴν ἀναλογίαν) διαλέλεκται. ὁ δ' ἀφελῶς τοῦ Ζηνὸς λέγων καὶ τῷ Ζηνὶ καὶ Ζῆνα, κατὰ τὸν δεύτερον καὶ συνηθέστερον ἡμῖν.

B *) Vrban. Gramm. p. 91. vbi lege plura de hujus vocis flexione.

†) Sic legit Petitus in Miscellaneorum libro 6. c. 7. locum Epicharmi apud Athenaeum p. 320. C.

,) Is. Casaub. Animadv. p. 583. rara vox, et quam temere non legas alibi. Eustath. p. 1387. l. 28. Ζεὺς πολλαῖς εὐθείαις παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποικίλλεται. Δὶς γάρ, οὗ γενικὴ Διός. καὶ Ζὴν καὶ Ζὰν καὶ Ζὰς καὶ Ζὴς παρὰ Φερεκύδῃ, καὶ Βοιωτικῶς Ζεὺς καὶ Δάν. καὶ ὅτι τοῦ Ζεύς ἐστι καὶ αἰτιατικὴ παρὰ Πολυκράτει τῷ Σοφιστῇ μονοσύλλαβος, τὸν Ζεῦν, περισπωμένη.

γυνή. γυνὰ Theocr. Idyll. 2. v. 44. Pind. Pyth. Od. 11. v. 34. βάνα, de qua voce prius p. 139.

χείρ. Sing. G. χηρὸς Alcman.

Plur. A. χέῤῥας Theocr. Idyll. 28. v. 9.

C Corinth. in Dial. Dor. p. 159. γυναῖκα γυνὴν Σικελοί. [Sic etiam Joh. Grammat. p. 381. vbi tamen legitur γαυὴν pro γυνήν.

Et Koenius ap. Gregorium neque hoc edidit, neque γύναν, sed γάναν. Pherecrates vero ap. Etymol. p. 243. l. 24. habet γυνήν. *S.*]

Eustath. p. 110. l. 37. χεὶρ κλίνεται διχῶς, ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ε, ὅθεν καὶ τὰ χέρνιβα ('Οδ. α. v. 136.) ποτὲ δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ποτὲ δὲ κατὰ Ἡρωδιανὸν, καὶ μετατεθείσης αὐτῆς εἰς ἦτα, ᾧ μαρτυρεῖ Ἀλκμὰν ἐν τῷ ἐπ' ἀριστερὰ χηρὸς ἔχων. Αἰολεῖς δὲ χεῤῥὸς λέγοντες —

δόρυ Plur. A. δόρη Eurip. Rhes. v. 274. quasi a δόρος, δόρεος.

γόνυ. γόνα οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα. Steph. de Vrb. in Γόννοι.

μέλας, τάλας, Aeolice μέλαις, τάλαις (lege prius p. 153. D.) Hinc fit foemininum μέλαινα, τάλαινα. D

Spiritus. 205

A

Doribus, Aeolibus praecipue, placuit lenis; vt patet ex Pronominibus supra traditis: ἄμμες, ἀμὶν, ἄμμιν, ἄμμι, ἀμὲ, ἄμμε, ὔμμες, ὔμμιν, ὔμμι, ὔμμας, ὔμμε, ἀμός. B

Lege prius p. 193. D. Apollon. Synt. p. 44. l. 23. ἄλλοι μὲν Ἕλληνες δασύνουσι τὰ φωνήεντα· Αἰολεῖς δὲ, οὐδαμῶς. Biset. in Aristoph. Lysistr. 1271. τῶν Αἰολέων ἐστὶ ψιλοῦν τὰ κοινῶς δασυνόμενα. οἱ δὲ Δωριεῖς καὶ αὐτοὶ ταῖς δασυνομέναις λέξεσι χρῆσθαι φαίνονται. Id. Acharnn. 759. τὸ ψιλοῦν τὰ δασέα Αἰολέων ἐστίν. Ἴωνες μέντοι καὶ αὐτοὶ τοῦτο ποιοῦσι. Eustath. p. 27. l. 38. ψιλωτικοὶ οἱ Αἰολεῖς. Id. p. 13. l. 45. Τῤῥας κύριον Αἰολικόν. διὸ καὶ ψιλοῦται. ἀφ' οὗ πατρωνυμικὸν Τῤῥάδης, ὅπερ οἱ Αἰολεῖς Τῤῥάδιος λέγουσι. Id. p. 1192. l. 20. ὅτι τὸ υ στοιχεῖον ὔμ λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς μετὰ ψιλῆς οἰκείῳ ἔθει, ψιλωτικοὶ γάρ εἰσιν ἐπὶ πᾶσιν, ἀπὸ τῶν εἰδότων παραδέδοται. Lege eundem p. 951. l. 7. p. 47. l. 30. p. 1112. l. 34. et Suid. in ὔμμες. Schol. Theocr. Idyll. 1. v. 1. ἀδύ. ψιλοῦται τὸ α. οἱ γὰρ Δωριεῖς τρέποντες τὸ η τὸ δασὺ, εἰς α ψιλούμενον τρέπουσιν, ὑπεξαιρουμένων τῶν ἄρθρων. τὸ γὰρ ἡ, τὸ ἄρθρον τραπὲν εἰς ά, οὐ ψιλοῦσιν, ἀλλὰ δασύνουσιν. Ἐν ἄλλῳ οὕτω. τὸ ἀδὺ τινὲς λέγουσιν ὅτι ψιλοῦται, τοῦ η τρεπομένου εἰς α, Δωρικῶς. καὶ εἰ μὲν οὕτω ἀληθεύουσι, ψεύδεται ὁ Θεόκριτος — C

πάνθ' ἅλιος (Idyll. 1. v. 102.) γράφων, καὶ οὐχ ἁμῖν (Idyll. 13. v. 1.) καὶ τί ποθ' ἁδύ (Idyll. 11. v. 62.)

Quantitas.

A

D Producitur pro ε Pronominis η, ω, ου; in Genitiuis -αο, -άων.

Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἀμὲ, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον Theocr. Idyll. 11. v. 42.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα Id. Idyll. 1. v. 1.

20 A Αἰεὶ οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πράτῳ Id. Idyll. 12. v. 30.

Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος Id. Idyll. 13. v. 7.

Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν Id. Idyll. 1. v. 126.

Ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων Id. Idyll. 24. v. 15.

B Corripitur pro ε, raro ου; in Accusatiuo Plurali -ας Articuli, Nominis Substantiui et Adjectiui, ac Pronominis Substantiui et Adjectiui.

Δέμνιον Ἀρτάμιδος Pind. Nem. Od. 1. Str. 1. v. 3.

Τόξον ἐπερχόμενον πρότεροι πόδες ἱππότα Φηρός Arat. Phaenom. v. 664.

Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας Theocr. Idyll. 3. v. 3.

Λυπῇ, τὰν αἴδαο πύλαν (ναὶ Μοίρας) ἀραξεῖ Id. Idyll. 2. v. 160.

C Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας Id. Idyll. 7. v. 87.

Καὶ Σμύρνην· πάντως, Κύρνε, καὶ ὔμμας ὀλεῖ Theogn. v. 1100.

Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει Theocr. Idyll. 3. v. 2.

Hesiod. Theogon. v. 267. Ἠΰκόμους θ' Ἁρπυίας, Ἀελλώ τ' Ὠκυπέτην τε. Schol. Ἁρπυίας Δωρικῶς συνέστειλε. τὰς γὰρ εἰς -ας ληγούσας αἰτιατικὰς αὐτοὶ συστέλλουσι. Μοῖρας apud Theocritum Edit. H. Steph. et Winterton. antecircumflectitur, sed in Edit. Ald. et Oxon. penacuitur.

I D

Producitur in Pronominibus ἐμὶν, τίν.

Κοὔτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές Id. Idyll. 2. v. 144.

Ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι; Ibid. v. 20.

Corripitur in ἄμμι, ἄμμιν, ὔμμι, ὔμμιν, Φίν. 205

Ἤδη γὰρ Φράσδει πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκειν A Id. Idyll. 1. v. 102.

Θέστυλι, ταὶ κύνες ἅμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται Id. Idyll. 2. v. 35.

Αἰνεία τε καὶ Ἕκτορ, ἐπεὶ πόνος ὔμμι μάλιστα Hom. Ιλ. ζ. v. 77.

Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν Theocr. Idyll. 1. v. 116.

Ἰοδόκους ἐΦόρησαν, ἀσύλωτοι δέ Φιν ὦμοι Callim. Dian. v. 213. B

Eustath. p. 1112. l. 34. et Hort. Adon. in ἄμμιν. τὸ ἡμῖν ἄμμι λέγουσιν Αἰολεῖς, βαρύνοντες αὐτὸ, καὶ συστέλλοντες τὴν λήγουσαν. Ἀπολλώνιος (Ἀργ. β. v. 248.) Ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται — Δωριεῖς δὲ ἀμὶν, συστέλλοντες τὸ ι καὶ ὀξύνοντες. Θεόκριτος· (Idyll. 7. v. 135.) πολλαὶ δ' ἀμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο. Lascar. l. 3. de Pronom. p. 344. ἡ δοτικὴ ὑμῖν περισπωμένη μὲν παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ὀξυτονουμένη δὲ πολ-

λάκις παρὰ τοῖς τραγικοῖς Ποιηταῖς, ὅτε τὸ ιν βραχύ ἐστι. (Sic ἡμῖν prius p. 42. B.)

Υ

Producitur in τύνη.

Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν.
C Ibid. v. 124.

Accentus.

Frequenter mouetur, mutata voce: vel retro; vt βάνα, vide prius B pro γ p. 139. C. ἔγωγα (vti et Attice ἔγωγε) vide prius Pronom. p. 192. B.
D Vel porro; vt σκληροτὴρ, vide P pro σ p. 146. B.

Mutatur; praesertim in Pronominibus: mutata voce; vt ἀμές γε, ὑμὲ.

mutata voce et Spiritu; vt ἀμὶν.

206 Mouetur et mutatur: mutata voce; vt ἅμες, ἅμμε,
A ὕμμιν, ὕμμε.

mutata voce et Spiritu; vt ἄμες, ἄμμες, ἄμμιν, ἆμμι, ἄμμε, ὕμμες, ὕμμιν, ὗμμι, ὕμμας.

Apollon. Synt. p. 125. αἱ πάρ' Αἰολεῦσιν ἀντωνυμίαι ὀρθοτονοῦνται, κἂν βαρύνωνται ἐπὶ τὸ τέλος. Steph. de Vrb. in Δαυλίς. ὀξύνεται τὸ Δαυλὶς, τὸ δὲ Αὖλις Αἰολικῶς βαρύνεται. Sic Eustath. p. 274. l. 21. Steph. de Vrb. in Ἄδανα. τὸ Ἄδανις καὶ Θήβανις Αἰολικὸν ἔχει τόνον. et paulo post, εἰ τοίνυν ἐκ τοῦ Ἀδανεὺς τὸ Ἀδανεῖς, ὡς ἐκ τοῦ Ταρσεὺς τὸ Ταρσεῖς, ἔδει συνοξύνεσθαι, εἰ μὴ κατ' Αἰολέας βαρύνεται. Eustath. p. 518.
B l. 37. Ἄρευς εὐθεῖα παρὰ Ἀλκαίῳ εὑρέθη, καὶ βεβαρυτόνηται, ὡς Αἰολικόν. Αἰολέων γὰρ ἴδιον τὸ βαρυτονεῖν.

Aem. Port. in Lex. Ion. notat τέϊν penacui ab aliis (Herodot. 5, 60. et 61. p. 194. l. 38.) ab aliis acui τεΐν. (Aristoph. Auu. 931. Callimach. Lav. Pall. v. 37.)

Eustath. p. 1407. l. 40. ἡμῶν καὶ ἡμῖν καὶ ἡμᾶς ἐγκλίνονται μὲν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. οὐκ ἀνακλίνουσι δὲ ἑτέρᾳ λέξει τὸν τόνον, ἀλλ' ἀναπέμπουσιν εἰς τὴν οἰκείαν παραλήγουσαν· οἷον

ἧμιν ἧμων ἧμας. ὥσπερ. καὶ ἐνταῦθα πολλὰ τῶν ἀντιγράφων ἔχουσιν, οὐδέ τις ἧμιν θαλπωρή Hom. 'Οδ. α. v. 166.

V E R B V M. C

S u b s t a n t i u u m.

Indicat. Praes. Sing. prima [1]) ἐμμὶ Theocr. Idyll. 20. v. 32. Sapph. p. 18.

tertia [2]) ἐντὶ Eurypham. inter Fragm. Pyth. p. 815. Theocr. Idyll. 1. v. 17.

Plur. prima εἰμὲς Id. Idyll. 2. v. 5. Lacon apud Plut. Lacon. apophthegm. p. 234. F. D

[3]) ἐμὲν Callimach. Sophoc. Electr. v. 21.

1) Eustath. p. 110. l. 39. Αἰολεῖς οὐ πρότερον διπλασιάζουσι σύμφωνον, εἰ μὴ βραχεῖα εἴη προηγουμένη. εἰμὶ ἐμμί. ἡμεῖς ἄμμες.

[2) Gregor. p. 128. Δωριεῖς τὸ ἐντὶ ἀντὶ τοῦ ἐστὶ λέγουσιν. *S.*]

3) Eustath. p. 1457. l. 49. τὸ δὲ ἀνάλογον, παρὰ Καλλι- 207
μάχῳ ἐν τῷ, γρῆες ἐμὲν, ἤγουν γραῖαι ἐσμέν. Schol. Sophocl. A
ἀντὶ τοῦ ἐσμέν. ἀναλογώτερον δὲ τὸ ἐμὲν τοῦ ἐσμέν. ἀπὸ τούτου γὰρ γίνεται τὸ ἐσμὲν, πλεονασμῷ τοῦ σ. Cf. Etymol. p. 381. l. 45.

tertia ἐντὶ Foed. Lacedaem. apud Thucydid. 5, 77. Timocreon apud Plut. Vit. Themistocl. 21. extr. p. 122. F. Theocr. Idyll. 4. v. 52. Pind. Pyth. Od. 5. v. 132. πάρεντι Melissa inter Frag.

B Pyth. p. 883. παρέοντι Epicharm. apud Athen. p. 363. F.

Hesych. ἐντὶ, εἰσί.

Imperf. Sing. tertia ἦς Theocr. Idyll. 1. v. 92. Idyll. 5. v. 10. Epicharm. apud Athen. in marg. p. 362. B. παρῆς Philoxen. apud Eund. p. 147. B.

C Plur. prima ἦσμεν (repone ἦσμεν) Id. Ibid. E. ἦμες Cantilen. Lacon. apud Plut. Vit. Lycurg. c. 21. p. 53. B.

tertia ἦν Epicharm. apud Athen. p. 286. B. Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1262. 1 Reg. 21, 6. 3 Reg. 5, 15. ἐνῆν Epicharm. apud Athen. p. 307. C. ἐνῆς Id. p. 306. A. et 326. E.

D Hort. Adon. in ἦν et ἦα. et Phavor. in ἦν. et Eustath. p. 1892. l. 44. τὸ ἦν ἐπὶ τρίτου ἑνικοῦ προσώπου ὁ Ἀλκμὰν ἦς λέγει, μετειλημμένου τοῦ ν εἰς σ Δωρικῶς, ὡς Ἡρακλείδης παραδίδωσιν. ἔστι δὲ αὐτοῦ χρῆσις, καὶ παρὰ τῷ βουκολιαστῇ. ὡς καὶ ἐν τῷ πεποιήκαμεν καὶ λέγομεν καὶ τοῖς ὁμοίοις, τρέπουσι τὸ ν εἰς σ οἱ Δωριεῖς, λέγοντες πεποιήκαμες, καὶ ἄλλα δὲ ὡσαύτως, δηλοῦσιν οἱ χρησάμενοι. τὸ δὲ παρ' Ἡσιόδῳ, (Theogon. v. 321.) τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, ἀντὶ τοῦ ἦσαν, Βοιωτῶν λέγε-
208 ται γλώσσης εἶναι, οἳ ἑνικὰ ῥήματα πληθυντικοῖς ὀνόμασι συνέ-
A τατον. Cf. Gregor. p. 118. Biset. in Aristoph. Lysistr. 1262. et Moschop. in Hesiod. (ἔργ. v. 150.) p. 44. a. τὸ ἦν ἀντὶ τοῦ ἦσαν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ (Trachin. v. 529.) ἦν δὲ ἀμφίπλεκτοι κλίμακες. καὶ ἀπὸ τούτου γίνεται κατὰ συγκοπὴν τῆς σα συλλαβῆς. Suid. in ἀψιμαχία. Ἀππιανός. ἔριδες ἦν. (Kusterus in Cantab. Edit. legit ἦσαν, et putat, hunc locum sumi ex operibus Appiani deperditis.) lege Aem. Port. Lex. Ion. in ὤσφραντο. Ven. et Complut. Edit. in 1 Reg. 21. 6. pro οὐκ ἦν ἄρτοι habent οὐκ ἦν ἄρτος. et in 3 Reg. 5, 15. ἦσαν ἑβδομήκοντα, sed Rom. ἦν ἑβδ.

Indicat. Fut. 1. Sing. 2. ἐσσῇ Theocr. Idyll. 10. v. 5.

3. ἐσεῖται Hippod. in Fragm. Pyth. p. 807. ἐσσεῖται Archim. p. 124. l. 26. Theocr. Idyll. 7. v. 67. ὑπεσσεῖται Id. Idyll. 5. v. 56. B

Eustath. p. 1865. l. 60. Αἰολικὸν τὸ ἐσεῖται ἐκ τοῦ ἐσοῦμαι.

Plur. 1. ἐσσόμεσθα Cantilen. Lacon. in Plut. institutt. Lacon. p. 238. B. sed ἐσσόμεθα Id. Vit. Lycurg. c. 21. p. 53. B.

3. ἐσοῦνται Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 77. ἐσσοῦνται Archim. p. 124. C l. 22.

Imperat. Praes. Sing. 3. ἤτω Psal. 104. v. 31. 1 Corinth. 16, 22.

Eustath. p. 1411. l. 22. Ἡρακλείδης ἔφη, ὅτι ἐὼν ἐέτω, καὶ ἀναλόγῳ κράσει, εἴτω. καὶ Δωρικῶς ἤτω. οὕτω γὰρ Δωριεῖς μεταποιοῦσι τὰς τοιαύτας παραληγούσας, τὸ Φιλείτω νοείτω, Φιλήτω καὶ νοήτω λέγοντες. Hort. Adon. et Suid. ἤτω. εἰμὶ ἦν ὁ παρατατικὸς εἰς ἔντος, ἔθι, ἔτω καὶ τροπῇ (Suid. ἐπεκτάσει) ἤτω. ἢ οὕτως· εἰμὶ ἦν ἦς ἦ, τὸ προστακτικὸν ἦ, τὸ τρίτον ἤτω. (Suid. ἢ ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ ὑπάρχω. ἦον ἦες ἦε. καὶ τὸ προστακτικὸν ἔε, ἐέτω, καὶ κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο εε εἰς η ἤτω.) Suidas citat locum Psalmi 104. v. 31.

Subjunct. Praes. Plur. 1. ὦμες Theocr. Idyll. 15. D v. 9.

3. ὦντι Callicratid. apud Stob. Serm. p. 426. ἐῶντι Ar- 209 chim. p. 121. l. 42. Cret. A Foed. apud Marm. Oxon. l. 14.

Infinit. Praes. ἔμεν Lysid. inter Frag. Pyth. p. 877. Theocr. Idyll. 25. v. 116. ἔμμεν Pind. Pyth. Od. 4. v. 174. ἔμεναι Hom. Ἰλ. γ. v. 40. ἔμμεναι Pind. Olymp. Od. 1. v. 52. ἦμεν Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 771.
B Decret. Byzant. apud Demosth. p. 256, 10. Foed. Lacedaem. apud Thuc. 5, 77. et 79. Theocr. Idyll. 5. v. 8. ἐνῆμεν Anonym. inter Frag. Pyth. p. 868. ἐπῆμεν Diotogen. apud Stob. Serm. p. 251. παρῆμεν Archyt. inter Frag. Pyth. p. 827. ἤμεναι Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 775. *) ἦμες Theocr. Idyll. 7. v. 86. εἶμεν
C Tim. Loc. apud Plat. p. 1089. Archim. p. 120. l. 18. Philol. apud Stob. Eclog. p. 49. Theogn. v. 954. μετεῖμεν Archyt. apud Stob. Eclog. p. 82. συνεῖμεν Hippodam. apud Frag. Pyth. p. 811. εἴμειν apud Decret. Agrigent. Gruter. CCCCI. l. 10.

*) Schol. τὸ ἦμες ἀντὶ τοῦ εἶναι Δωρικῶς. Phavor. ἔμμεναι Δωρικῶς.

Fut. 1. ἐσεῖσθαι Cleobul. apud Diog. Laert.
D 1, 93. ἐσσεῖσθαι Archim. p. 127. l. 17.

210

A d j e c t i u u m.

A

Ratio Contrahendi.

Verba in -άω contrahunt suos fines in η pro α; vt φοιτῆς Theocr. Idyll. 11. v. 22. τολμῆς Id. Idyll. 5. v. 35. ἐσορῆς Id. Idyll. 1. v. 90. φοιτῆ
B Id. Idyll. 2. v. 98. (pro [1]) φοιτᾷ Id. Idyll. 1. v. 49.)

ἐσορῇ Id. Idyll. 1. v. 87. ποθορῇ Id. Idyll. 15. v. 12. ἐρῇ Id. Idyll. 7. v. 97. ἐρευνῇ Ibid. v. 45. ὀπτῇ Bion Idyll. 6. v. 12. ὁρῆτε Theocr. Idyll. 5. v. 110. ἐσορῆτε Ibid. v. 5. ἐφοίτη Id. Idyll. 2. v. 155. ἐφύσση Id. Idyll. 19. v. 3. ἐτρύπη Id. Idyll. 5. v. 42. ὅρη Id. Idyll. 7. v. 50. ἐρώτη, πειρῆσθε Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 800. et 834. φυσῆτε Boeotus apud Eund. Ibid. v. 863. 2) σιγῆν Epicharm. apud Athen. p. 363. F. βιῆσθαι Anonym. inter Pyth. Frag. p. 86. κυβερνῆσθαι Crito Ibid. p. 854. (Vide prius Ionic. C
Dialect. p. 121. C. Contrahuntur verba in -άω per η.)

1) Sic Ald. et H. Steph. sed Winterton. et Oxon. φοιτῇ.

2) Corinth. in Dor. Dial. p. 104 — 106. τὸ σιγᾷν σιγῆν. ὡς Ἀριστοφάνης, οὐ χρῆσθα σιγῆν. οὕτω καὶ τὸ διψᾷν διψῆν, καὶ πεινᾷν πεινῆν. Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 778. οὐ χρῆσθα σιγᾶς — et sic legunt Schol. et Biset. qui exp. οὐκ ἔστι σοι χρεία σιγῆς. et in Edit. Ald. οὐ χρῆσθα σιγῆς —. [Cf. Etymol. p. 201. l. 52. et p. 352. l. 6. et Koen. ad Gregor. l. l. S.]

Sic λάω, quo Dores vtuntur pro ἐθέλω, λῶ Lacon apud Aristoph. Lysistr. 980. λῇς Megarensis apud Eund. Acharn. 749. et 766. Lacaena apud Eund. Lysistr. 95. Theocr. Idyll. 1. v. 12. Canti- D
len. Lacon. apud Plut. Vit. Lycurg. c. 21. p. 53. B. Epicharm. apud Diog. Laert. 3, 11. λῇ Ibid. Aristoph. Lysistr. 1165. λῆτε Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1107. λώμεσθα Ibid. v. 1164. [vbi Koen. ad Gregor. p. 115. praetulerit λῶμες. S.]

De subscriptione τοῦ ἰῶτα in voce λῇς lege Aem. Port. in Lex. Dor. H. Steph. non subscribit. In Aristophane subscribitur. Corinth. p. 114. Δωριεῖς λέγουσι τὸ λῆς ἀντὶ τοῦ θέλεις διὰ τοῦ η, et citat locum Aristoph. Acharnn. 766. Schol. Theocr. 211
Idyll. 1. v. 12. λῇς ἀντὶ τοῦ θέλεις. Δωρικὸν κατὰ ἀφαίρεσιν A
τῆς θε συλλαβῆς.

Vel in -ευ, quasi ab -έω (vide prius Ionic. Dia-

lect. p. 120. D. Flectuntur verba in -άω per ε); vt ἠγάπευν Theocr. Epigr. 19. v. 4. ἀνηρώτευν Id. Idyll. 1. v. 81. γελεῦσα Ibid. v. 36. ποθορεῦσα Id. Idyll. 5. v. 85. ὀπτεύμενον Id. Idyll. 7. v. 55. χασμεύμενος Id. Idyll. 4. v. 53.

αο in α pro ω; vt πεινᾶντι Theocr. Idyll. 15. v. 48. ὀπτᾶντες Epicharm. apud Athen. p. 309. F. φυσᾶντες Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 868.

B Verbum θεάομαι contrahit vocales εα et εαε in α; vt *) θᾶσθε Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 770. θασσεῖσθε Callim. Cerer. v. 3. †) θᾶσαι Epicharm. apud Athenae. p. 86. A. Sophron ibid. p. 106. E. Theocr. Idyll. 1. v. 149. θάσασθαι Id. Idyll. 2. v. 72. θασόμεναι Id. Idyll. 15. v. 23.

[*) Gregor. p. 101. Δωριεῖς τὸ θεᾶσθε θᾶσθε λέγουσι. v. ibi Koen. *S.*]

†) Phauor. θᾶσαι ἀντὶ τοῦ θέασαι λέγουσι Δωριεῖς. Θεόκριτος. Cf. Gregor. p. 120. H. Stephan. in Callim. „ex θασσεῖσθε faciendum est θασεῖσθε aut etiam θάσησθε." Frischlin. in Eund. pro θεάσεσθε.

Verba in -έω vertunt ει in η; vt [1]) ματῆς Theocr. Idyll. 29. v. 15. [2]) κατῴκη 3 Reg. 13, 11. [Ea-

1) Sic H. Steph. sed Oxon. ματῇς.

C 2) Sic Edit. Rom. (vti prius p. 64. C. ἤδη pro ἤδει.) sed Edit. Complut. Ven. Lond. κατῴκει. [Heraclides apud Eustath. p. 1892. l. 39. haec praecipit de tertia persona imperfecti singularis: παρὰ Δωριεῦσι, ὧν τῇ διαλέκτῳ καὶ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ χρῶνται, τὰ τοιαῦτα δύο εε εἰς ην συναιρεῖται. τὸ γὰρ ἔπλεεν, ἔῤῥεεν, ἔπλην καὶ ἔῤῥην παρ' αὐτοῖς. Id. p. 1411. l. 22. de imperatiuo: εἴτω, Δωρικῶς ἤτω. Δωριεῖς γὰρ οὕτω μεταποιοῦσι τὰς τοιαύτας παραληγούσας, τὸ φιλείτω νοείτω, φιλήτω καὶ νοήτω λέγοντες. Et Etymol. p. 485. l. 41. de indicatiuo praesentis: οἱ Αἰολεῖς τὰ τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η προφέρουσιν, ἀδικήω, ποθήω. οὕτως οὖν καὶ καλῶ· παρὰ μὲν Ἴωσι, καλέω· παρὰ δὲ Αἰολεῦσι, καλήω· παρὰ δὲ Κυπρίοις, καλήζω. *S.*]

dem terminantur in [3]) ιάω, ιῶ, vt ἐπαινιῶ Aristoph. Lysistr. 198. ἀδικιῶ et μετριῶ in tabul. Heracleens. I. l. 60. II. l. 18. et 45. *S.*]

[3) Sic Hesychius: ῥογκιῆν· ἰρέγκειν. Ἐπίχαρμος. v. Koen. ad Gregor. p. 104. sq. *S.*]

ου in ευ saepissime; vt ἀδικεῦμεν Mandricid. apud Plut. Vit. Pyrrhi c. 26. p. 401. C. βομβεῦσι Sapph. p. 18. θορυβεῦσι Theocr. Idyll. 21. v. 5. ὡμάρτευν. Sing. Id. Idyll. 2. v. 73. Plur. Id. Idyll. 25. v. 111. φόρευν Melanippid. apud Athen. p. 651. F. καλεῦσα Theocr. Idyll. 6. v. 7. φορεῦντος Id. Idyll. 13. v. 7. ποιεῦντα Id. Idyll. 6. v. 31. ἀνθεῦσαν Id. Idyll. 5. v. 56. ἀτιμαγελεῦντες Id. Idyll. 9. v. 5. λαλαγεῦντες Id. Idyll. 7. v. 139. μοχθεῦντας Id. Idyll. 10. v. 56. καλεῦμαι Id. Idyll. 2. v. 125. αἰτεύμεθα Id. Idyll. 28. v. 5. καλεῦνται Id. Idyll. 17. v. 25. ὠρχεύμην Amphion apud Athen. p. 629. A. θηεῦντο Mosch. Idyll. 2. v. 49. αἰτεῦ Theocr. Idyll. 17. v. 137. αἰτεύμενος Id. Idyll. 14. v. 63. λυπεύμενον Mosch. Idyll. 3. v. 34. ποιεύμενοι Tim. Loc. apud Plat p. 1091. [βούλευ Oracul. apud Herodot. 1, 85. βουλευμένους Id. 2, 87. quasi a βουλέομαι. Cf. supra ad p. 102. B. *S.*] D 212 A

Sic etiam Dissyllaba in -έω; vt χέω, ἐγχεῦντα Theocr. Idyll. 10. v. 53. ῥέω, ἔρρευν Plur. Id. Idyll. 2. v. 89. δέομαι, δεύμεθα Pittacus apud Diog. Laert. 1, 81.

Legitur in Theage inter Fragm. Pythag. ἐν τῷ κρατεῦν p. 834. τὸ ἀδικεῦν p. 835. et in Diotogene apud Stob. Serm. p. 268. ποιεῦν. quae videntur esse Participia; sed ἐν τῷ κρατεῦν Participium Infinitiui locum supplet. B

Verba in -όω vertunt ου in ευ apud Ionicos Scri-

ptores: Herodotum; vt δικαιεῦσι 4, 186. p. 178. l. 21. ἐδικαίευ 3, 118. p. 129. l. 30. ἐδικαίευν 6, 15. p. 214. l. 7. δικαιεῦν 6, 82. δικαιεῦντος 9, 41. p. 334. l. 26. οἰκειεῦνται 3, 2. p. 102. l. 23. Et Hippocratem; vt πληρεῦντες Sect. 6. p. 115. l. 8. πληρεύμεναι Sect. 5. p. 66. l. 6.

C *Formatio Temporum.*

Characteristicae Praesentis.

-κκω pro -σκω; vt διδάκκη Spart. Decret. contra Timoth. pro διδάσκει.

Sic apud Boeth. et Salmas. Hellen. p. 82. Sed Scalig. in Manil. p. 426. διδάκκει. Apud Leopard. Emend. l. 8. c. 14. Arat. Oxon. in Not. p. 67. διδάσκει. Apud Casaub. Anim. in Athen. p. 614. ἐδίδασκε.

D -ζω et -σσω pro -πτω; vt νίζω Hom. Ἰλ. η. v. 425. ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο Ἰλ. κ. v. 572. et ἱδρῶ πολλὸν νίψεν Ibid. v. 575. ἐνίσσω Ἰλ.
213 ω. v. 238. pro ἐνίπτω Ibid. v. 768. ὄσσομαι
A Hesiod. Theogon. v. 551. προτιόσσομαι Hom. Ἰλ. χ. v. 356.

-τω, -ττω, -σδω, -δδω pro -ζω; vt ὁρίτοντα Gruter. Inscr. p. CCXII. l. 53. 58. 60. pro ὁρίζοντα.

συρίττω Plut. Lacon. apophthegm. p. 230. D. Φράττω [1]) Corinna. ἀκούετε τοῦ ζ — ἐπὶ τῷ

Eustath. p. 54. l. 19. ex Heraclide. Αἰολεῖς τὰ εἰς -πτω λήγοντα βαρυτονοῦντες μετατιθέασιν εἰς δύο σσ. ὡς καὶ Ὀδύσσεια (α. v. 115.) δηλοῖ· οἷον πέπτω πέσσω, ὄπτω ὄσσω. ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλόν. Id. p. 824. l. 27. οἱ Ταραντῖνοι τὰ εἰς -ζω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα διὰ δύο σίγμα προφέρουσιν. οἷον Φράζω Φράσσω. ὅπερ ἡ

1) Κόριννα Φράττω λέγει Βοιωτικῶς. πάλιν δὲ τὰ παρ' ἡμῖν διὰ δύο σίγμα, αὐτοὶ διὰ τοῦ ζ προφέρουσι, τὸ πλάσσω πλάζω λέγοντες, καὶ τὸ ἀνάσσω ἀνάζω. καὶ τὸ νίπτω παρ' Αἰολεῦσι νίσσω λεγόμενον, οἱ Ταραντῖνοι μεταθέσει τῶν δύο σίγμα εἰς τὸ ζ,

ἐστερῆσθαι — τὸ συρίζειν καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν Lucian. Iudic. Voc. [Gregorius quidem p. 67. τὸ συρίζειν Attice dici ait συρίττειν, καὶ τὸ ἁρμόζειν ἁρμόττειν, καὶ τὸ σταλάζειν σταλάττειν. Sed Koenius ibi ostendit, alias Boeotorum fuisse has formas, vt ἐπιχαρίττειν Boeoto tribuitur apud Aristoph. Acharnn. 884. ἀγκυρίττει Cretensibus ab Hesychio. *S.*] βλιμάττω Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1166.

νίζω λέγουσι. Id. p. 1654. [l. 23. de forma verborum in ζω apud Tarentinos in σσω mutari solita, vt σαλπίσσω, λακτίσσω, Φράσσω, pro σαλπίζω, λακτίζω, Φράζω, fere eadem dicit, ac deinde sic pergit: *S.*] l. 27. ἔτι δὲ Ἡρακλείδης λέγει, ὅτι Αἰολεῖς τῷ α προστιθέντες τὸ υ, ὥς φησιν Ἀρίσταρχος παρατιθεὶς τὸ ἀτὰρ (Ιλ. α. v. 166.) αὐτὰρ (Ibid. v. 51.) δαλὸς (Ιλ. ο. v. 421.) δαυλὸς (δαῦλος Etym. p. 250. l. 4. ex Aeschylo.) ἴαχεν (Ιλ. δ. v. 125.) ἴαυχεν (ἰαύεσκεν Ὀδ. ε. v. 154.) λέγουσιν οὕτω καὶ Φάσκω Φαύσκω, (διέφαυσε 2 Reg. 1, 32. ἐπιφαύσει Ephes. 5, 14. quae H. Steph. in Thes. mauult a διαφαύω deriuare. Legimus ἐπέφωσκε Luc. 23, 54.) καὶ μετὰ τοῦ ρ Φραύσκω (Etym. p. 673. l. 50.) [Gregor. p. 288. Αἰολεῖς τοὺς διὰ δύο σσ ἐκφερομένους ἐνεστῶτας διὰ τοῦ ζ προφέρουσι· τὸ γὰρ ἐμπάσσω ἐμπάζω λέγουσι, καὶ τὸ ἐπιπλήσσω ἐπιπλάζω, τὰ δύο σσ εἰς ζ τρέποντες. *S.*] Hort. Adon. in Φράζεσθαι. Phauor. in ἀπονίζεσθαι, et ὄσσω. Etym. p. 104. l. 13. p. 124. l. 21. p. 270. l. 24. p. 535. l. 37. p. 562. l. 4. p. 605. l. 42. Suid. in νῖζε. et δεδίσσω. Id. in Παράσιτος κοσσοτράπεζος, quod notat Aem. Port. pro κοπτοτράπεζος. Etym. p. 635. l. 54. Αἰολικῶς κόπτω κόσσω, καὶ πέπτω πέσσω. D

ὁρίσδω Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 852. [2]) συρίσδω Theocr. Idyll. 1. v. 3. [ἑσδώμεθα ibid. v. 21. ἐρίσδων Ibid. v. 24. *S.*] Φράσδω Ibid. v. 102. [ποτίσδων Ibid. v. 121. *S.*] ποτόσδω Ibid. v. 28. [ἐφίσδει Id. Idyll. 5. v. 97. *S.*] χρῄσδω Id. Idyll. 8. v. 12. ὄσδει Alcaeus apud B

2) Schol. Theocr. Δωριεῖς διαλύουσι τὸ ζ εἰς τὰ, ἐξ ὧν ἦν συγκείμενον, στοιχεῖα.

Μονογενῆ, in -ης; pleraque in Substantiuum finita. 201

Sing. N. ἁρματηλάτας Pind. Pyth. Od. 5. v. 154. A
Ὀλυμπιονίκας Id. Olymp. Od. 6. v. 6.

G. χαλκεομίτρα Pind. Nem. Od. 10. v. 170.
[1]) ἑκατογκεφάλα Aristoph. Nubb. 335.
Ὀλυμπιονίκα Pind. Pyth. Od. 10. v. 21.
πολυνεφέλα Id. Nem. Od. 3. v. 16. 17.

D. ἀκερσεκόμα Ibid. Pyth. Od. 3. v. 26. [2]) κυανοχαῖτα Antimachus.

A. Ὀλυμπιονίκαν Pind. Olymp. Od. 8. v. 23. B
ἀκειρεκόμαν Id. Isthm. Od. 1. v. 8. χαλκοάραν Ibid. Od. 5. v. 51.

V. [3]) ἀκαματοχάρμαν Pindarus.

1) Biset. Δωρικὴ γενική ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἑκατογκεφάλας, ὃς καὶ ἑκατογκέφαλος. διεφθαρμένως δὲ ἔν τισι τῶν ἀντιγράφων γέγραπται ἑκατοντακεφάλα. (vti in Edit. Ald.)

2) Lascar. l. 3. p. 181. ἀντὶ κυανοχαίτῃ, διὰ τὸ μέτρον ἔλεξεν, ἵνα δάκτυλον ποιήσεται.

3) Id. ibid. p. 182. Πίνδαρος Ἀκαματοχάρμαν Αἶαν ἔλεξεν, ἀντὶ ἀκαματοχάρμα, ἵν' ἐκφύγῃ τὴν κακοφωνίαν.

Plur. G. διαυλοδρομᾶν Pind. Pyth. Od. 10. v. 14.
θρασυμαχᾶν Id. Nem. Od. 4. v. 101. C
χαλκοαρᾶν Id. Isthm. Od. 4. v. 108. ἐριβρεμετᾶν Ibid. v. 78. πυριγενετᾶν Aeschyl. in Choro Sept. adv. Theb. v. 213. εὐγενετᾶν Eurip. Phoenn. in Choro v. 1514.

Aem. Port. in Lex. Pind. deriuat ξανθοκομᾶν (Nem. Od. 9. v. 40.) a ξανθοκόμης (vti Benedict.) vel a ξανθόκομος.

Variantia.

Ζεύς. N. Ζᾶν Pythagoras in Iouis Epitaphio, apud D
Porphyr. de Vit. Pyth. c. 17. extr. p. 11.
Ζὰς Pherecyd. apud Clem. Alexand.

Stromm. l. 6. p. 621. A. *) Δὶς παρὰ
202 A 'Ρίνθωνι. *) βδεὺς apud Veteres Comicos. †) Δᾶν ex Epicharmo.

G. *) Ζανὸς ex Authore Anonymo. Theocr. Idyll. 7. v. 93. *) Δανὸς ex Corin.

A. Ζᾶνα Callimachus apud Plut. de plac. philos. 1, 7. p. 880. E. *) Ζῆν ex eodem, et alio Poeta. *,*) Ζεῦν Aeschrion apud Athen. p. 335. C. Sext. Epir. adv. Mathematt. 1, 177. (Cf. sect. 195.) ὁ μὲν τῆς Ζεὺς ὀρθῆς πτώσεως τὰς πλαγίους σχηματίζων, τοῦ Ζέος, τῷ Ζέϊ, τὸν Ζέα, κατὰ τὸν πρότερον τοῦ Ἑλληνισμοῦ χαρακτῆρα (ὅς ἐστι κατὰ γραμματικὴν ἀναλογίαν) διαλέλεκται. ὁ δ' ἀφελῶς τοῦ Ζηνὸς λέγων καὶ τῷ Ζηνὶ καὶ Ζῆνα, κατὰ τὸν δεύτερον καὶ συνηθέστερον ἡμῖν.

B *) Vrban. Gramm. p. 91. vbi lege plura de hujus vocis flexione.

†) Sic legit Petitus in Miscellaneorum libro 6. c. 7. locum Epicharmi apud Athenaeum p. 320. C.

,) Is. Casaub. Animadv. p. 583. rara vox, et quam temere non legas alibi. Eustath. p. 1387. l. 28. Ζεὺς πολλαῖς εὐθείαις παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποικίλλεται. Δὶς γάρ, οὗ γενικὴ Διός. καὶ Ζὴν καὶ Ζὰν καὶ Ζὰς καὶ Ζὴς παρὰ Φερεκύδῃ, καὶ Βοιωτικῶς Ζεὺς καὶ Δὰν. καὶ ὅτι τοῦ Ζεύς ἐστι καὶ αἰτιατικὴ παρὰ Πολυκράτει τῷ Σοφιστῇ μονοσύλλαβος, τὸν Ζεῦν, περισπωμένη.

γυνή. γυνὰ Theocr. Idyll. 2. v. 44. Pind. Pyth. Od. 11. v. 34. βάνα, de qua voce prius p. 139.

χείρ. Sing. G. χηρὸς Alcman.

Plur. A. χέῤῥας Theocr. Idyll. 28. v. 9.

C Corinth. in Dial. Dor. p. 159. γυναῖκα γυνὴν Σικελοί. [Sic etiam Joh. Grammat. p. 381. vbi tamen legitur γαυὴν pro γυνήν.

Et Koenius ap. Gregorium neque hoc edidit, neque γύναν, sed γάναν. Pherecrates vero ap. Etymol. p. 243. l. 24. habet γυνήν. S.]

Eustath. p. 110. l. 37. χεὶρ κλίνεται διχῶς, ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ε, ὅθεν καὶ τὰ χέρνιβα ('Οδ. α. v. 136.) ποτὲ δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ποτὲ δὲ κατὰ Ἡρωδιανὸν, καὶ μετατεθείσης αὐτῆς εἰς ἦτα, ᾧ μαρτυρεῖ Ἀλκμὰν ἐν τῷ ἐπ' ἀριστερὰ χηρὸς ἔχων. Αἰολεῖς δὲ χεῤῥὸς λέγοντες —

δόρυ Plur. A. δόρη Eurip. Rhes. v. 274. quasi a δόρος, δόρεος.

γόνυ. γόνα οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα. Steph. de Vrb. in Γόννοι.

μέλας, τάλας, Aeolice μέλαις, τάλαις (lege prius p. 153. D.) Hinc fit foemininum μέλαινα, τάλαινα. D

Spiritus. 208

A

Doribus, Aeolibus praecipue, placuit lenis; vt patet ex Pronominibus supra traditis: ἄμμες, ἀμὶν, ἄμμιν, ἄμμι, ἀμὲ, ἄμμε, ὔμμες, ὔμμιν, ὔμμι, ὔμμας, ὔμμε, ἀμός. B

Lege prius p. 193. D. Apollon. Synt. p. 44. l. 23. ἄλλοι μὲν Ἕλληνες δασύνουσι τὰ φωνήεντα· Αἰολεῖς δὲ, οὐδαμῶς. Biset. in Aristoph. Lysistr. 1271. τῶν Αἰολέων ἐστὶ ψιλοῦν τὰ κοινῶς δασυνόμενα. οἱ δὲ Δωριεῖς καὶ αὐτοὶ ταῖς δασυνομέναις λέξεσι χρῆσθαι φαίνονται. Id. Acharnn. 759. τὸ ψιλοῦν τὰ δασέα Αἰολέων ἐστίν. Ἴωνες μέντοι καὶ αὐτοὶ τοῦτο ποιοῦσι. Eustath. p. 27. l. 38. ψιλωτικοὶ οἱ Αἰολεῖς. Id. p. 13. l. 45. Τῤῥας κύριον Αἰολικόν. διὸ καὶ ψιλοῦται. ἀφ' οὗ πατρωνυμικὸν Τῤῥάδης, ὅπερ οἱ Αἰολεῖς Τῤῥάδιος λέγουσι. Id. p. 1192. l. 20. ὅτι τὸ υ στοιχεῖον ὖμ λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς μετὰ ψιλῆς οἰκείῳ ἔθει, ψιλωτικοὶ γάρ εἰσιν ἐπὶ πᾶσιν, ἀπὸ τῶν εἰδότων παραδέδοται. Lege eundem p. 951. l. 7. p. 47. l. 30. p. 1112. l. 34. et Suid. in ὔμμες. Schol. Theocr. Idyll. 1. v. 1. ἀδύ. ψιλοῦται τὸ α. οἱ γὰρ Δωριεῖς τρέποντες τὸ η τὸ δασὺ, εἰς α ψιλούμενον τρέπουσιν, ὑπεξαιρουμένων τῶν ἄρθρων. τὸ γὰρ ἡ, τὸ ἄρθρον τραπὲν εἰς ἁ, οὐ ψιλοῦσιν, ἀλλὰ δασύνουσιν. Ἐν ἄλλῳ οὕτω. τὸ ἀδὺ τινὲς λέγουσιν ὅτι ψιλοῦται, τοῦ η τρεπομένου εἰς α, Δωρικῶς. καὶ εἰ μὲν οὕτω ἀληθεύουσι, ψεύδεται ὁ Θεόκριτος — C

πάνθ' ἄλιος (Idyll. 1. v. 102.) γράφων, καὶ οὐχ ἁμῖν (Idyll. 13. v. 1.) καὶ τί ποθ' ἁδύ (Idyll. 11. v. 62.)

Quantitas.

A

Producitur pro ε Pronominis η, ω, ου; in Geni-
D tiuis -αο, -άων.

Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἀμὲ, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον Theocr. Idyll. 11. v. 42.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα Id. Idyll. 1. v. 1.

204 Αἰεὶ οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πράτῳ Id.
A Idyll. 12. v. 30.

Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος Id. Idyll. 13. v. 7.

Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν Id. Idyll. 1. v. 126.

Ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων Id. Idyll. 24. v. 15.

Corripitur pro ε, raro ου; in Accusatiuo Plurali
B -ας Articuli, Nominis Substantiui et Adjectiui, ac Pronominis Substantiui et Adjectiui.

Δέμνιον Ἀρτάμιδος Pind. Nem. Od. 1. Str. 1. v. 3.

Τόξον ἐπερχόμενον πρότεροι πόδες ἱππότα φηρός Arat. Phaenom. v. 664.

Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας Theocr. Idyll. 3. v. 3.

Λυπῇ, τὰν ἀΐδαο πύλαν (ναὶ Μοῖρας) ἀραξεῖ Id. Idyll. 2. v. 160.

Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶ-
C γας Id. Idyll. 7. v. 87.

Καὶ Σμύρνην· πάντως, Κύρνε, καὶ ὔμμας ὀλεῖ Theogn. v. 1100.

Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει Theocr. Idyll. 5. v. 2.

Hesiod. Theogon. v. 267. Ἠϋκόμους θ' Ἁρπυίας, Ἀελλώ τ' Ὠκυπέτην τε. Schol. Ἁρπυίας Δωρικῶς συνέστειλε. τὰς γὰρ εἰς -ας ληγούσας αἰτιατικὰς αὐτοὶ συστέλλουσι. Μοῖρας apud Theocritum Edit. H. Steph. et Winterton. antecircumflectitur, sed in Edit. Ald. et Oxon. penacuitur.

I D

Producitur in Pronominibus ἐμὶν, τίν.

Κοὔτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές Id. Idyll. 2. v. 144.

Ἦ ῥά γέ τοι ,μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι; Ibid. v. 20.

Corripitur in ἄμμι, ἄμμιν, ὔμμι, ὔμμιν, φίν. 205

Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκειν A Id. Idyll. 1. v. 102.

Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται Id. Idyll. 2. v. 35.

Αἰνεία τε καὶ Ἕκτορ, ἐπεὶ πόνος ὔμμι μάλιστα Hom. Ιλ. ζ. v. 77.

Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν Theocr. Idyll. 1. v. 116.

Ἰοδόκους ἐφόρησαν, ἀσύλωτοι δέ φιν ὦμοι Callim. Dian. v. 213. B

Eustath. p. 1112. l. 34. et Hort. Adon. in ἄμμιν. τὸ ἡμῖν ἄμμι λέγουσιν Αἰολεῖς, βαρύνοντες αὐτὸ, καὶ συστέλλοντες τὴν λήγουσαν. Ἀπολλώνιος (Ἀργ. β. v. 248.) Ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται — Δωριεῖς δὲ ἀμὶν, συστέλλοντες τὸ ι καὶ ὀξύνοντες. Θεόκριτος· (Idyll. 7. v. 135.) πολλαὶ δ' ἀμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο. Lascar. l. 3. de Pronom. p. 344. ἡ δοτικὴ ὑμῖν περισπωμένη μὲν παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ὀξυτονουμένη δὲ πολ-

λάκις παρὰ τοῖς τραγικοῖς Ποιηταῖς, ὅτε τὸ ιν βραχύ ἐστι. (Sic ἡμὶν prius p. 42. B.)

Υ

Producitur in τύνη.

Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν.
C Ibid. v. 124.

Accentus.

Frequenter mouetur, mutata voce: vel retro; vt βάνα, vide prius B pro γ p. 139. C. ἔγωγα (vti et Attice ἔγωγε) vide prius Pronom. p. 192. B.

D Vel porro; vt σκληροτὴρ, vide P pro σ p. 146. B.

Mutatur; praesertim in Pronominibus: mutata voce; vt ἀμές γε, ὑμὲ.

mutata voce et Spiritu; vt ἀμὶν.

206 Mouetur et mutatur: mutata voce; vt ἅμες, ἅμμε,
A ὕμμιν, ὕμμε.

mutata voce et Spiritu; vt ἄμες, ἄμμες, ἄμμιν, ἄμμι, ἄμμε, ὔμμες, ὔμμιν, ὔμμι, ὔμμας.

Apollon. Synt. p. 125. αἱ πάρ' Αἰολεῦσιν ἀντωνυμίαι ὀρθοτονοῦνται, κἂν βαρύνωνται ἐπὶ τὸ τέλος. Steph. de Vrb. in Δαυλίς. ὀξύνεται τὸ Δαυλὶς, τὸ δὲ Αὖλις Αἰολικῶς βαρύνεται. Sic Eustath. p. 274. l. 21. Steph. de Vrb. in Ἄδανα. τὸ Ἄδανις καὶ Θήβανις Αἰολικὸν ἔχει τόνον. et paulo post, εἰ τοίνυν ἐκ τοῦ Ἀδανεὺς τὸ Ἀδανεῖς, ὡς ἐκ τοῦ Ταρσεὺς τὸ Ταρσεῖς, ἔδει συνοξύνεσθαι, εἰ μὴ κατ' Αἰολέας βαρύνεται. Eustath. p. 518.
B l. 37. Ἄρευς εὐθεῖα παρὰ Ἀλκαίῳ εὑρέθη, καὶ βεβαρυτόνηται, ὡς Αἰολικόν. Αἰολέων γὰρ ἴδιον τὸ βαρυτονεῖν.

Aem. Port. in Lex. Ion. notat τέϊν penacui ab aliis (Herodot. 5, 60. et 61. p. 194. l. 38.) ab aliis acui τεΐν. (Aristoph. Auu. 931. Callimach. Lav. Pall. v. 37.)

Eustath. p. 1407. l. 40. ἡμῶν καὶ ἡμῖν καὶ ἡμᾶς ἐγκλίνονται μὲν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. οὐκ ἀνακλίνουσι δὲ ἑτέρᾳ λέξει τὸν τόνον, ἀλλ' ἀναπέμπουσιν εἰς τὴν οἰκείαν παραλήγουσαν· οἷον

ἥμιν ἥμων ἥμας. ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα πολλὰ τῶν ἀντιγράφων ἔχουσιν, οὐδέ τις ἥμιν θαλπωρή Hom. 'Οδ. α. v. 166.

VERBVM. C

Substantiuum.

Indicat. Praes. Sing. prima [1]) ἐμμὶ Theocr. Idyll. 20. v. 32. Sapph. p. 18.

tertia [2]) ἐντὶ Eurypham. inter Fragm. Pyth. p. 815. Theocr. Idyll. 1. v. 17.

Plur. prima εἰμὲς Id. Idyll. 2. v. 5. Lacon apud Plut. Lacon. apophthegm. p. 234. F. D

[3]) ἐμὲν Callimach. Sophoc. Electr. v. 21.

1) Eustath. p. 110. l. 39. Αἰολεῖς οὐ πρότερον διπλασιάζουσι σύμφωνον, εἰ μὴ βραχεῖα εἴη προηγουμένη. εἰμὶ ἐμμί. ἡμεῖς ἄμμες.

[2) Gregor. p. 128. Δωριεῖς τὸ ἐντὶ ἀντὶ τοῦ ἐστὶ λέγουσιν. S.]

3) Eustath. p. 1457. l. 49. τὸ δὲ ἀνάλογον, παρὰ Καλλι- 207
μάχῳ ἐν τῷ, γρῆες ἐμὲν, ἤγουν γραῖαι ἐσμέν. Schol. Sophocl. A
ἀντὶ τοῦ ἐσμέν. ἀναλογώτερον δὲ τὸ ἐμὲν τοῦ ἐσμέν. ἀπὸ τούτου γὰρ γίνεται τὸ ἐσμὲν, πλεονασμῷ τοῦ σ. Cf. Etymol. p. 381. l. 45.

tertia ἐντὶ Foed. Lacedaem. apud Thucydid. 5, 77. Timocreon apud Plut. Vit. Themistocl. 21. extr. p. 122. F. Theocr. Idyll. 4. v. 52. Pind. Pyth. Od. 5. v. 132. πάρεντι Melissa inter Frag.

Pyth. p. 883. παρέοντι
B Epicharm. apud Athen. p. 363. F.

Hesych. ἐντὶ, εἰσί.

Imperf. Sing. tertia ἦς Theocr. Idyll. 1. v. 92. Idyll. 5. v. 10. Epicharm. apud Athen. in marg. p. 382. B. παρῆς Philoxen. apud Eund. p. 147. B.

Plur. prima ἤσμεν (repone ἦσμεν) Id.
C Ibid. E. ἦμες Cantilen. Lacon. apud Plut. Vit. Lycurg. c. 21. p. 53. B.

tertia ἦν Epicharm. apud Athen. p. 286. B. Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1262. 1 Reg. 21, 6. 3 Reg. 5, 15. ἐνῆν Epicharm. apud Athen. p. 307. C. ἐνῆς Id. p. 306. A. et 326. E.

D Hort. Adon. in ἦν et ἦα. et Phauor. in ἦν. et Eustath. p. 1892. l. 44. τὸ ἦν ἐπὶ τρίτου ἑνικοῦ προσώπου ὁ Ἀλκμὰν ἦς λέγει, μετειλημμένου τοῦ ν εἰς σ Δωρικῶς, ὡς Ἡρακλείδης παραδίδωσιν. ἔστι δὲ αὐτοῦ χρῆσις, καὶ παρὰ τῷ βουκολιαστῇ. ὡς καὶ ἐν τῷ πεποιήκαμεν καὶ λέγομεν καὶ τοῖς ὁμοίοις, τρέπουσι τὸ ν εἰς σ οἱ Δωριεῖς, λέγοντες πεποιήκαμες, καὶ ἄλλα δὲ ὡσαύτως, δηλοῦσιν οἱ χρησάμενοι. τὸ δὲ παρ' Ἡσιόδῳ, (Theogon. v. 321.) τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, ἀντὶ τοῦ ἦσαν, Βοιωτῶν λέγε-
208 ται γλώσσης εἶναι, οἳ ἑνικὰ ῥήματα πληθυντικοῖς ὀνόμασι συνέ-
A ταττον. Cf. Gregor. p. 118. Biset. in Aristoph. Lysistr. 1262. et Moschop. in Hesiod. (ἔργ. v. 150.) p. 44. a. τὸ ἦν ἀντὶ τοῦ ἦσαν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ (Trachin. v. 529.) ἦν δὲ ἀμφίπλεκτοι κλίμακες. καὶ ἀπὸ τούτου γίνεται κατὰ συγκοπὴν τῆς σα συλλαβῆς. Suid. in ἀψιμαχία. Ἀππιανός. ἔριδες ἦν. (Kusterus in Cantab. Edit. legit ἦσαν, et putat, hunc locum sumi ex operibus Appiani deperditis.) lege Aem. Port. Lex. Ion. in ὤσφραντο. Ven. et Complut. Edit. in 1 Reg. 21. 6. pro οὐκ ἦν ἄρτοι habent οὐκ ἦν ἄρτος. et in 3 Reg. 5, 15. ἦσαν ἑβδομήκοντα, sed Rom. ἦν ἑβδ.

v. 97.) Biset. in Aristoph. Acharnn. 747. ἠσεῖτε, ἤσετε. οἱ Δωριεῖς περισπᾶν εἰώθασι καὶ τοὺς προτέρους μέλλοντας· τυψῶ -εῖς -εῖ -εῖτον. καὶ οὕτως ἐν τοῖς λοιποῖς. τὸ δὲ καρυξῶ ἀντὶ τοῦ κηρύξω.

λεξῶ Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 868. καρυξῶ Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 748. ἀξῶ Callim. Cerer. v. 56. Theocr. Idyll. 15. v. 40. καχαξῶ Id. Idyll. 5. v. 142. πεμψῶ Ibid. v. 141. λουσῷ Ibid. v. 146. ᾀσῷ Id. Idyll. 1. v.
D 145. ἰδησῶ Id. Idyll. 3. v. 37. δακρυσῶ Id. Idyll. 2. v. 64. οἰσῷ Ibid. v. 164. ἀποισῶ Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 779. παρεξοῦμαι Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 866. τεθναξοῦμαι Brasid. apud Plut. Lacon. apophthegm. p. 219. D. πειρασοῦμαι Archim. p. 120. l. 26.

220 A ἀξεῖς Theocr. Idyll. 1. v. 11. βωκολιαξεῖς Id. Idyll. 5. v. 44. ποιησεῖς Id. Idyll. 3. v. 9. Callim. Cerer. v. 65. τολμασεῖς Theocr. Idyll. 14. v. 67. φευξῇ Id. Idyll. 15. v. 54. ἐργαξῇ Id. Idyll. 10. v. 23. νικαξῇ Id. Idyll. 21. v. 32. χαριξῇ Id. Idyll. 5. v. 71. λαψῇ Id. Idyll. 1. v. 4. Epicharm. apud Athen. p. 235. F. ᾀσῇ Theocr. Idyll. 5. v. 31. ἀποισῇ Id. Idyll. 1. v. 3.

φυλαξεῖ Callim. Cerer. v. 124. πεμψεῖ Theocr.
B Idyll. 6. v. 31. φιλασεῖ Id. Idyll. 16. v. 15. δεξεῖται Callim. Lav. Pall. v. 116. ἐργαξεῖται Gruter. Inscript. p. CCX. γνωσεῖται Callim. Lav. Pall. v. 123. δυνασεῖται Diotogen. apud Stob. Serm. p. 329. δυνασσεῖται Hippodam. apud Eund. p. 249.

γραψοῦμεν Archim. p. 49. l. 5.

γρυλλιξεῖτε Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 746. πνιξεῖσθε Epicharm. apud Athen. p. 60. F. πειρασεῖσθε Megarensis apud Aristoph. Acharnn.
C 743. πευσεῖσθε Theocr. Idyll. 3. v. 51. βοσκησεῖσθε Id. Idyll. 5. v. 103.

ποιησοῦνται Hipparch. apud Fragm. Pyth. p. 818. *δυνασοῦνται* Archyt. Ibid. p. 860. *βασοῦνται* Cleobul. apud Diog. Laert. 1, 93.

λυγιξεῖν Theocr. Idyll. 1. v. 97. *νικασεῖν* Id. Idyll. 5. v. 28.

οἰσῶν Id. Idyll. 13. v. 36. *συγκαλεσοῦντες* Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 867. *δρεψεύμεναι* Theocr. Idyll. 18. v. 40.

Flexio Indefiniti Secundi. D

Indefinitum Secundum aliquando Primi terminationes et flexionem imitatur; vt Indicat. [*εἰσέδρακα* Orph. Argon. v. 132. *προσέπεσα* Eurip. Troad. v. 291. *S.*] *ἐφάγαμεν* 2 Reg. 19. v. 42. *εἴδαμεν* 1 Reg. 10. v. 14. *ἐπανήλθαμεν* Johan. An- 221
tioch. p. 143. *ἐγκατελίπατε* Esai. 1, 4. *εἰσήλθατε* A
[*καὶ ἠσεβήσατε — καὶ ἐπληθύνατε*] *καὶ ἠνέγκατε* Amos. 4, 4. [*ἔπεσαν* Orph. Argon. v. 521. Herodot. 6, 21. Psalm. 19, 8. 26, 2. *S.*] *ἔφυγαν* 2 Reg. 10, 14. *ἔλαβαν* Ibid. 23, 16. *ἐγκατέλιπαν* [*καὶ ἀπέστρεψαν — καὶ ἔδωκαν —*] 2 Chron. 29, 6. *ἔφαναν* Psalm. 77, 18. *ἀπέθαναν* Tobit. 3, 9. *εἶδαν* 2 Reg. 10, 14. *εὗραν* Ibid. 17, 20. *ἦλθαν* Dan. 2, 2. *εἰσῆλθαν* 2 Chron. 29, 17. *ἐξῆλθαν* Susan. v. 18. *ἀνῆλθαν* Johan. Antioch. de Imperator. Christ. p. 102. *ἀνεῖλαν* Id. Chronogr. p. 403.

Imperat. *ἐλθάτω* Esth. 5, 4. Psalm. 34, 8. *ἔλθα-* B
τε Prov. 9, 5. *ἐξέλθατε* Cant. 3, 11. *διέλθατε* Amos. 6, 2. [*εἰσέλθατε* Psalm. 99, 2. 4. *προσέλθατε* Ibid. 33, 6. *S.*]

Infinit. *ἐκβάλαι* Johan. Antioch. Chronogr. p. 73.

Huc refer Indefinitum primum, quod in Communi vsu est, *εἶπα, εἶπας* Johan. 4, 17. [Hermes apud

Stob. ecl. phys. c. 43. p. 710. εἶπαν Psalm. 40, 6. 82, 13. *S.*] Imperatiuus εἶπον Pind. Olymp. Od. 6. v. 156. εἰπάτω Apoc. 22, 17. εἶπας Num. 23, 19. ac forsan ponitur pro εἶπον, nam π non est Characteristica Indefiniti primi.

Heraclides apud Eustath. p. 1759. l. 10. et Hort. Adon. in Ἡα. ἡμάρτηται τὸ ἔα εἰς α περατούμενον, καὶ Ἀσιανῆς ἔχεται φωνῆς. καὶ οἱ Ἑλληνίζοντες ἐν Κιλικίᾳ οὕτω προφέρονται. αὐτοὶ γὰρ ἀποβάλλοντες τὸ ν, καὶ μετατιθέντες τὸ μικρὸν ο εἰς βραχὺ α προφέρονται, ἔλαβα λέγοντες καὶ ἔφαγα. καὶ τρίτα τούτων πλη- C θυντικὰ εἰς -αν λήγοντα λέγουσι. In Bibliis Graecis εἴδαμεν posset deriuari a perfecto medio εἶδα (Orph. Argon. v. 116.) et hinc εἶδαν pro εἴδασι, nisi etiam εἶδα ibi poni pro εἶδον dicatur. Sed apud Rud. Gram. Graec. Lat. Busb. in Alphab. Anom. sumitur pro perfecto. Notandum est, quod Complut. et Ven. Editiones in Exemplis Bibliorum allatis non habeant α, praeter ἀπέθαναν in Ven. et ἔφαναν in Complut. et Ven. ἔφαναν autem forsan non pro ἔφανον, sed ab Indefinito 1. ἔφανα pro ἔφηνα à φαίνω. [Eodem modo apud Euripidem nonnulli Codd. habent προσέπεσον, et apud Herodotum ἔπεσε, quod recepit Wesselingius, probante ad 8, 68. Valckenaerio. Οὐ γὰρ ἐν χρήσει τὸ ἔπεσα, inquit Schol. Aristoph. Auu. 841. Sed Orphicorum et Alexandrinae versionis auctores videntur ipsi ita, vt posuimus, scripsisse. Referri enim talia haud dubie debent ad dialectum Alexandrinorum, qui ob commerciorum communionem facile a Cilicibus ea potuerunt accipere. *S.*]

Etym. p. 302. l. 26. et Hort. Adon. εἶπον Μένανδρος ἀντὶ τοῦ εἰπέ. ὁ ἀόριστος ὤφειλεν εἶναι εἶψα. λέγει ὁ γραμματικὸς Ἰωάννης ὁ Χάραξ, ὅτι τὸ παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ προστακτικὸν εἰπὸν (εἶπον Gen. 12, 13. εἰπὸν Biblioth. Patr. tom. 2. p. 1062.) ὀξύνεται. δεύτερος ἀόριστός ἐστι κατὰ τὴν Συρακουσίων γλῶσσαν· καὶ γὰρ οἱ Συρακούσιοι τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ δευτέρου ἀο- D ρίστου μεταποιοῦνται εἰς -ον, τὸν τόνον φυλάττοντες τῶν προστακτικῶν· οἷον λάβε λάβον, ἄνελε ἄνελον. Aem. Port. Not. in Lyric. p. 174. „εἶπον Syracusanorum more ἀντὶ τοῦ εἰπέ." [Cf. Lascaris l. 3. p. 308. et Phauorin. in v. θίγον. In Anthologia scribitur εἰπὸν, vt T. I. analectt. Brunck. p. 35. 219. T. II. p. 48. 237. 272. 373. T. III. p. 76. Sic apud Theocr. idyll. 14, 11. in ed. Callierg. et Brubach. legitur εἶπον, sed H. Steph. dedit εἰπόν. *S.*]

Flexio Personarum. 222 A

Actiuae Terminationis.

Singulariter:

Secunda -ες pro -εις; vt [1]) συρίσδες Theocr. Idyll. 1. v. 3. ἀμέλγες Id. Idyll. 4. v. 3.

Tertia -ῃ pro -ει; vt [2]) διδάκκῃ Decret. Spart. contra Timoth. B

1) Schol. ἀντὶ τοῦ συρίζεις, Δωρικῶς. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ῥημάτων τὰ εἰς -εις λήγοντα εἰς -ες ποιοῦσι, τὸ ι μόνον ἐκθλίβοντες.

2) De variis hujus vocis lectionibus vide prius p. 212. C.

Corinth. p. 277. οἱ Αἰολεῖς τὸ ἀνεκφώνητον ι ἐκφωνεῖν εἰώθασιν ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου. οἷον βοᾷς βοάϊς, γελᾷ γελάϊ. Koenius paulo aliter edidit. Cf. Johann. Gramm. p. 383.

Pluraliter:

Prima -μες pro -μεν.

Biset. in Aristoph. Acharnn. 747. τὰ πρῶτα πρόσωπα πληθυντικά, τὰ κόινῶς εἰς -μεν λήγοντα διὰ τοῦ -μες προφέρουσι Δωριεῖς. Cf. Gregor. p. 77.

Indic. Praes. -ομες pro -ομεν; -ῶμες et -ᾶμες pro -ῶμεν; -οῦμες et -εῦμες pro -οῦμεν; -έομες pro -άομεν et -έομεν; vt ἥκομες Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 750. ὁρμῶμες Metop. inter Frag. Pyth. p. 838. διαπεινᾶμες Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 751. θεωροῦμες Metop. inter Frag. Pyth. p. 838. μογεῦμες Bion Idyll. 6. v. 3. ἀγαπέομες Archyt. inter Frag. Pyth. p. 826. ἀπορέομες Epistol. Lacon. apud Xenoph. hist. Graec. 1, 1, 15. C

Imperf. -ομες -εῦμες pro -ομεν -οῦμεν; vt εἵρπομες Theocr. Idyll. 7. v. 2. ἐδοκεῦμες Id. Idyll. 13. v. 1. Cf. Gregor. p. 76. D

Fut. 1. -ομες -οῦμες -εῦμὲς pro -ομεν; vt πεί-
223 σομες Lacaena apud Aristoph. Lysistr.
A 168. ἑρψοῦμες Theocr. Idyll. 18. v. 40.
σταξεῦμες Ibid. v. 46.

Indef. 1. -αμες -ημες pro -αμεν -ημεν; vt ἐποιήσαμες Agesilaus apud Plut. Lacon. apophtheg. p. 211. B. ἐπεμελήθημες Archyt. apud Diog. Laert. 8, 80. ἐκλίνθημες Theocr. Idyll. 7. v. 133.

Indefin. 2. -ομες pro -ομεν; vt ἀνήλθομες, ἐνετύχομες Archyt. apud Diog. Ibid. ἤνθομες Theocr. Idyll. 2. v. 143. εὕρομες Id. Idyll. 7. v. 12.

Perf. -αμες pro -αμεν; vt ἀπεστάλκαμες Ibid.
ἀποκεκύφαμες Lacon apud Aristoph. Ly-
B sistr. 1002. δεδοίκαμες Theocr. Idyll. 1.
v. 16. τεθνάκαμες Id. Idyll. 2. v. 5. πεπόνθαμες Aristoph. Lysistr. 1100. εἰώθαμες Diotogen. apud Stob. Serm. p. 251. ἐπιλελάθαμες Spartani apud Plut. Lacon. apophth. p. 232. D.

Subjunct. Praes. Indef. 1. et 2. -ωμες pro -ωμεν; vt λέγωμες Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 829. ὑμνείωμες Aristoph. Lysistr. 1307. φρουρῶμες Theocr. Idyll. 7. v. 122. καλέσωμες Id. Idyll. 8. v. 26. θάνωμες Mosch. Idyll. 3. v. 104.

C Tertia -οισι pro -ουσι: Indic. Praes. vt φυλάσσοισι Pind. Nem. Od. 11. v. 6. φορέοισι Theocr. Idyll. 28. v. 11.

Fut. 1. vt στάξοισι Pind. Pyth. Od. 9. v. 110.

-ᾶσι pro -ῶσι; vt χαλᾶσι Alcaeus p. 9.

-τι pro *-σι*; vt *εὐρήκατι* Philoxen. apud Athen. p. 147. A.

-ντι pro *-σι*.

Eustath. p. 1557. l. 35. Δωριεῖς ἐν τῷ λεξεῖται, ποιησεῖται,
ἐσσεῖται, μεταθέντες τὴν παρατέλευτον ει δίφθογγον εἰς τὴν ου,
παρενθέσει τοῦ ν, ποιησοῦντι φασὶ καὶ τελεσοῦντι καὶ ἐσσοῦντι. πᾶς γὰρ
μέλλων καθ' Ἡρακλείδην τοιοῦτος ἐπὶ τρίτου πληθυντικοῦ, Δωρικῶς D
εἰς τὸ -τι λήγει τῆς ου διφθόγγου παραληγούσης. οὕτω καὶ ἐπὶ
τοῦ ποιοῦντι ἀντὶ τοῦ ποιοῦσι, καὶ ὀρθοῦντι ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦσι, καὶ
τῶν ὁμοίων θεμάτων τῆς πρώτης καὶ τρίτης τῶν περισπωμένων.
ἔτι δὲ καὶ τῶν μελλόντων. ποιησοῦντι γὰρ καὶ ὀρθωσοῦντι καὶ
τὰ ὅμοια. ἐπὶ μέντοι δευτέρας, διὰ τοῦ α μηκυνομένου καὶ τοῦ ν.
γελασοῦντι γὰρ καὶ γελᾶντι, καὶ βοασοῦντι βοᾶντι. ἐπὶ δὲ βαρυ-
τόνων, ἡ ου συλλαβὴ ἐν τούτοις παρατελευτᾷ. οἷον λέγοντι ἀντὶ
τοῦ λέγουσι. καὶ τὰ ὅμοια. τῶν δ' αὐτῶν Δωριέων καὶ τὸ φρο-
νοῦσι καὶ νοοῦσι φρονεῦντι λέγειν καὶ νοεῦντι ἐπὶ περισπωμένων 224
δηλαδή. ἅπερ ἐξάρσει τοῦ ν λεγόμενα Αἰολικά ἐστιν. οἷον φρονεῦτι A
νοεῦτι. ἔτι δὲ καὶ εὑτὶ ἀντὶ τοῦ εἰσὶν, ὅπερ ἄλλως ἐντὶ λέγεται,
Δώριον ὁμοῦ ὂν καὶ Αἰολικόν. Δώριον μέν φησι, διὰ τὸ ν καὶ
τὸ τ. Αἰολικὸν δὲ διὰ τὴν παράληξιν τοῦ ε. τὰ γὰρ εἰς -σι περα-
τούμενα τρίτα πληθυντικὰ θέματα τῇ ει διφθόγγῳ παραληγόμενα
μετατιθέασι τὸ μὲν ι εἰς ε Δωρικῶς, τὸ δὲ σ εἰς τ. τιθεῖσι τι-
θέντι. ἱεῖσι ἱέντι. οὕτω δὲ καὶ Αἰολικῶς, οἴκευτι, φίλευτι, ἤγουν
οἰκοῦσι, φιλοῦσι. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ εἰσὶν, ὅτε γένοιτο ἐντί. τοι-
αῦτα ὁ Ἡρακλείδης εἰπών. Sic Phauor. in δωσοῦντι. et in εἰσοι-
χνεῦσαν.

Indicat. Praes. *-οντι* pro *-ουσι*; *-άοντι -ῶντι* pro *-ῶσι*; *-έοντι -οῦντι -εῦντι* pro *-οῦσι*; vt *λέγοντι* Leonid. apud Plut. Lacon. apophthegm. p. 225. B. *γοάοντι* Mosch. Idyll. 5. v. 24. *πεινῶντι* Epistol. Lacon. apud Xenoph. hist. Graec. 1, 1, 15. *φιλέοντι* B
Theocr. Idyll. 16. v. 101. *ἀδικοῦντι* Theag. inter Frag. Pyth. p. 834. *φιλεῦντι* Theocr. Idyll. 5. v. 80.

Fut. 1. *-οντι -οῦντι* pro *-ουσι*; vt *ἐπιτρέψοντι* Pind. Olymp. Od. 6. v. 36. *ἡξοῦντι* Periander apud Diog. Laert. 1, 99.

-εῦντι pro -ουσι et -οῦσι; vt δειπνήσεῦντι Callim. Lav. Pall. v. 115. μενεῦντι Ibid. v. 120.

Fut. 2. -οντι pro -οῦσι; vt *) ἵκοντι Epi-
C charm. apud Athen. p. 91. C. ἀπαγαγόντι Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 867. παραλαβόντι Corcyr. Inscript. apud Montfauc. Diar. Ital. p. 416. l. 10. et p. 418. l. 18.

*) Ἵκοντι potest esse praesens ab ἵκω, nam antepenacuitur.

Legitur apud Gruter. Inscript. p. CCXVI. l. 25. mira vox συναχθησοῦντι, Passiuo fine in Actiuum mutato.

Perf. -αντι pro -ασι; vt ἁλώκαντι Lysander apud Plut. Vit. Lysand. c. 14. p. 441. A. ἐκπεφύκαντι, ἐμπεφύκαντι Lysid.
D inter Frag. Pyth. p. 876. *) ᾠδήκαντι Theocr. Idyll. 1. v. 43. οἴδαντι Anonym. inter Frag. Pyth. p. 867. κεχάναντι Sophron apud Athen. p. 87. A. [τεθνάκαντι Plut. vit. Lycurg. c. 20. p. 52. E. *S.*]

225 *) Schol. Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ᾠδήκασιν. Cf. Etymol. p. 661. A l. 49.

Subjunct. Praes. -ῶντι et -έωντι pro -ῶσι; vt ποιῶντι Archim. p. 104. l. 42. ἰσοῤῥοπέωντι Ibid. l. 43.

Praes. Indef. 1. et 2. Perf. -ωντι pro -ωσι; vt εἴκωντι Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 77. ἐγκύρσωντι Epimenid. apud Diog. Laert. 1, 113. φάγωντι Theocr. Idyll. 5. v. 38. ἔλθωντι Archyt. inter
B Fragm. Pyth. p. 860. ἀνάγνωντι Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 45. πράξωντι Corcyr. Inscript. apud Montfauc. Diar. Ital. p. 417. l. 21. ἐκδανεισθῶντι ibid.

p. 412. l. 25. *) ἀναγεγραφέωντι Archim. p. 87. l. 42.

*) Si perfectum non placet, erit Indefinitum secundum Passivum cum reduplicatione.

-σι pro -ν. et -σαν pro -ν, ac -εν.

Indicat. Indef. 1. -ασι pro -αν; vt εἴξασι Aristoph. Auu. 96. Eubul. apud Athen. p. 558. A. Eurip. Iphig. Aul. v. 848. C

Rudim. Gram. Graec. Lat. Busb. et Nouvelle Methode Grecque p. 152. pro εἶξαν. Schol. Aristoph. τὸ εἴξασιν, ἢ ἐοίκασιν ἢ παρεγένοντο. Bisct. in Aristoph. Acharnn. 869. οἱ Βοιωτοὶ τὸ κ εἰς ξ τρέπουσιν, οἷον εἴκασιν εἴξασιν. εἴξασι in Eubulo et apud Aristoph. Auu. 382. ponitur pro ἐοίκασι; et hujus ac illius Interpres vertit *videntur*, et *similes sunt*. Sic in Eurip. vbi Aem. Port. Boeotice pro communi οἴκασι, et Attice ἐοίκασι ab εἴκω, verso κ in ξ, et citat locos Aristophanis Nubb. 340. (vbi Biset. εἴκασι ἐοίκασι, παρὰ τὸ εἴκω, τὸ ὅμοιος τυγχάνω.) et Auu. 96. Sic εἴξασι Plat. Comic. apud Eustath. p. 1161. l. 40. [Atticos hac forma εἴξασι delectatos fuisse, non solum scriptorum Atticorum loci multi demonstrant (Platonis philosophi locos collegit Ruhnkenius ad Timaei lexic. Platon.), sed etiam Grammatici, vt Moeris: εἴξασιν, Ἀττικῶς· ἐοίκασιν, Ἑλληνικῶς. ad q. l. Piersonus p. 148. ex Hesychio in v. αἴδρυτον κακὸν attulit locum Cratini, in quo legitur εἴκασι. Sed v. ibi interpp. T. I. p. 146. sq. Etymol. p. 297. l. 15. εἴξασιν, ἀντὶ τοῦ εἴκασι, παρὰ Ἀττικοῖς· ὅπερ ἴσως τῇ Βοιωτῶν διαλέκτῳ ἐσχημάτισται· οὗτοι γὰρ τὸ κ εἰς τὸ ξ μετατρέπουσιν. S.]

Imperf. et Indef. 2. -οσαν pro -ον; vt ἐσχάζοσαν Lycophr. v. 21. [εἴχοσαν Posidippus in Brunckii analectt. T. II. p. 47. nr. VI. ἔσχοσαν Scymnus Chius v. 696. παρήλθοσαν Nicetas Choniates p. 153. edit. Goulart. S.] ἤροσαν Jos. 3, 14. ἐκρίνοσαν Exod. 18, 26. ἐλαμβάνοσαν D Ezech. 22, 12. ἐφαίνοσαν 1 Maccab. 4, 50. ἐφέροσαν 1 Chron. 22, 4. ἠγάγοσαν 3 Ezr. 1, 19. καθείλοσαν Jos. 8, 29. ἡμάρτοσαν Deut. 32, 5. ἴδοσαν

Deut. 7, 19. εἴδοσαν Psalm. 77, 16. 138,
226 A 16. εἴποσαν Ruth. 4, 11. ἤλθοσαν Exod. 15, 27. Psalm. 48, 4. εὕροσαν Id. 116, 3. κατέσχοσαν Nehem. 5, 5. ἀπεθάνοσαν Baruc. 2, 25. ἐλάβοσαν Deut. 1, 25. κατελίποσαν Exod. 16, 24. ἐπίοσαν Jerem. 51, 7. ἐφάγοσαν Psalm. 78, 29. ἐφύγοσαν Nehem. 13, 10.

Eustath. p. 1759. l. 36. οἱ τῇ Ἀσιανῇ χρώμενοι φωνῇ ποιοῦσι τὸ ἔφυγον καὶ ἦλθον, παρενθέσει τῆς σα συλλαβῆς, ἐφύγοσαν λέγοντες καὶ ἤλθοσαν. Id. p. 1761. l. 30. τὸ ἐσχάζοσαν παρὰ Λυκόφρονι, καὶ παρ' ἄλλοις τὸ ἐλέγοσαν, καὶ τὸ, οἱ δὲ πλησίον γενομένων φευγόσαν, φωνῆς Χαλκιδέων ἴδιά εἰσι. Lege Hort.
B Adon. in ἦα. et in ἤλθοσαν. οἱ Ἴωνες ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς σ ὀξύτονον ποιοῦσιν ἰσοσύλλαβον τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν τῷ πρώτῳ προσώπῳ, οἷον ἤλθομεν, ἤλθοσαν. ἐπὶ δὲ τῶν ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς σ ὀξύτονον, ποιοῦσιν ἔνδειαν· οἷον ἐκοσμήθημεν, ἐκόσμηθεν. Phavor. ἐφύγοσαν Δωρικῶς, παρενθέσει σα. et ἤλθοσαν Χαλκιδικῆς διαλέκτου. et in ἦον. ἤλθοσαν, φύγοσαν, Ἀσιανῇ φωνῇ. Tzetz. in Lycophr. v. 21. ἐσχάζοσαν Χαλδαϊκὸν, ἤτοι τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου. Pro Χαλδαϊκὸν reponerem Χαλκιδικὸν, quia Id. ad v. 252. πέφρικαν ἀντὶ τοῦ πεφρίκασι, καὶ τὰ ὅμοια Χαλκιδικῆς ἤτοι Ἀττικῆς διαλέκτου. καὶ τὸ ἐσχάζοσαν, καὶ εἴποσαν, καὶ τὰ ὅμοια. οὕτως οἶμαι καὶ τὸ ἦν ἀντὶ τοῦ ἦς ἐναντίως τῷ κανόνι. [Lexicon biblioth. Coislin. p. 482. et Grammaticus MS. bibl. Sangerman. apud Ruhnken. epist. crit. p. 228. ἐλέγοσαν, ἐγράφοσαν, καὶ τὰ ὅμοια, Ἀλεξανδρεῖς λέγουσιν, laudato deinceps illo ἐσχάζοσαν ex Lycophrone. Recte autem Χαλκιδικὸν rescribendum pro Χαλδαϊκὸν iudicasse Maittairium, cum per se pateat, tum liquet ex verbis Gazae l. 2. p. 189. τὸ ἤλθοσαν καὶ ἐμάθοσαν Χαλκιδικῆς διαλέκτου ἐστὶ, παρεσχηματισμένα πρὸς τὸ ἔδοσαν. Et Lascaris l. 3. p. 304. τὸ εἴδοσάν σε ὕδατα, καὶ ἤλθοσαν, καὶ ἐμάθοσαν, καὶ τὰ τοιαῦτα, Χαλκιδικῆς εἰσι διαλέκτου, εἰς ὁμοιότητα τοῦ ἔδοσαν. Scilicet ἔδοσαν ortum videtur ex ἔδαν Hesiod. theog. v. 30. S.]

Imperf. -ῶσαν pro -ων ab -άω; vt ἐγεννῶσαν Gen. 6, 4. ἑῶσαν Jerem. 34, 10.

-οῦσαν pro -ουν ab -εω; vt κατενοοῦσαν
C Exod. 33, 8.

*) ἐπηξονοῦσαν Num. 1, 18. ἐνοοῦσαν

2 Reg. 20, 15. ᾠκοδομοῦσαν Nehem. 4, 18. ἐποιοῦσαν Job. 1, 4.

*) Schol. ἐπηξονοῦσαν dictum est eodem modo, quo Gen. 6. ἐγεννῶσαν.

et ab -όω; vt *) ἐδολιοῦσαν Psalm. 5, 9. et 14, 3. Rom. 3, 13. ἠνεμοῦσαν Ezech. 22, 11.

[*) Etymol. p. 282. l. 33. ἐδολιοῦσαν ὤφειλεν εἶναι ἐδολίεον ἐδολίουν, ἀλλ' οἱ Βοιωτοὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς ς ὀξύτονον, ποιοῦσι τὸ τρίτον τῷ πρώτῳ ἰσοσύλλαβον· οἷον ἐμάθομεν, ἐμάθοσαν· εἴδομεν, εἴδοσαν. Cf. Id. p. 426. l. 3. S.]

Potent. Praes. Indef. 2. -οισαν pro -οιεν; vt ἐκλείποισαν Psalm. 134, 5. ἔλθοισαν Job. 18, 9. ἴδοισαν Id. 21, 20. εἴποισαν Psalm. 35, 25. καταφάγοισαν Prov. D
30, 17.

Indef. 1. -αισαν pro -αιεν; vt ποιήσαισαν Deut. 1, 44. ψηλαφήσαισαν Job. 5, 14. θηρεύσαισαν Id. 18, 7. ὀλέσαισαν Ibid. v. 11. πυρσεύσαισαν Id. 20, 10. περιπατήσαισαν Ibid. v. 25. ἐκκόψαισαν 227
Prov. 30, 17. εὐλογήσαισαν Tob. 3, 11. A
ἀνενέγκαισαν Esai. 66, 20. αἰνέσαισαν Gen. 49, 8.

Phanor. et Hort. Adon. εἴπαισαν, Αἰολικῶς. Etym. p. 302. l. 46. εἴπαιμι εἴπαις εἴπαι, καὶ Ἀττικῇ ἐπεκτάσει εἰπαίη. γίνεται ἐξ αὐτοῦ εἰπαίην, τὸ πληθυντικὸν τρίτον εἰπαίησαν, καὶ συγκοπῇ εἴπαισαν.

-ν pro -σι.

Indicat. Perf. -αν pro -ασι; vt 1) πέφρικαν Lycophr. v. 252. παρείληφαν Foed. Smyrn. apud Marm. Oxon. l. 38. ἀπέσταλκαν Chishul. Antiq. Asiat. p. 109. l. 12. et p. B
119. l. 7. [ἔοργαν Hom. Batrachom. v. 178. πέφυκαν Geopon. 2, 6, 27. γέγο-

γαν Inscript. apud Montfauc. diar. Ital. p. 125. εἴρηκαν Apoc. 19, 3. *S.*] [2]) ἔγνωκαν Johan. 17, 7. (et mox v. 8. ἔγνωσαν) ἑώρακαν Deut. 11, 7. παρέστηκαν Esai. 5, 29. πέποιθαν Judith. 7, 10. ἐκκέχηναν 2 Ezr. 4, 19. — λέξις ἡ παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρεῦσιν, ἐλήλυθαν καὶ ἀπελήλυθαν Sext. Empir. adv. Mathematt. 1, 213.

1) Lege prius, Tzetz. in Lycophr. v. 252.

2) Pasor. Lexic. Alia exemplaria habent ἔγνωκαν, alia ἔγνωσαν. sed ἔγνωκαν dicitur ad formam τοῦ ἔγνωσαν, idque ἀνωμάλως, quam anomaliam (vt opinor) Grammatici vocant συμβολισμόν. Edit. R. Steph. in Marg. ἔγνωκα. Aem. Port. in Lex. Dor. „scri-
C bitur ἔγνωκαν in omnibus editionibus, quas vidi. quare, si codex mendo caret, vel est κατὰ συγκοπὴν pro ἐγνώκεισαν, vel Boeotice pro ἐγνώκασι. vt τετύφασι πεφρίκασι, τέτυφαν πέφρικαν." Caninius in Hellen. p. 155. [Reines. varr. leott. 2, 10. p. 208. Rutgers. lectt. varr. 5, 6. *S.*]

-τω pro -των.

Imperatiui terminatio Attica -των fit -τω in Corcyr. Inscript. apud Montfauc. Diar. Ital. vt ποιούντω p. 416. l. 2. ἀποτισάντω p. 416. l. 8. 11. 18. ἀποστειλάντω l. 27.
D παραδόντω p. 415. l. 21. (ἐόντω p. 420. l. 3. ab εἰμὶ, quasi ab ἔω.) Lege plura, Marm. Oxon. p. 648. Ab illa terminatione suam derivant Latini: *amanto*, *legunto*.

228 *Passivae Terminationis.*

A

Singulariter.

Prima -εῦμαι pro -οῦμαι.

Indicat. Praes. φοβεῦμαι Bion Idyll. 1. v. 57.
Fut. 1. ἀλεῦμαι Theocr. Idyll. 3. v. 25.
Fut. 2. μαθεῦμαι Id. Idyll. 11. v. 60.

pro -ομαι.

Fut. 1. βασεῦμαι Id. Idyll. 2. v. 8. *) κεισεῦμαι Id. Idyll. 3. v. 53. ἀσεῦμαι Ibid. v. 38. ἀρξεῦμαι Id. Idyll. 7. v. 95.

*) v. Gregor. p. 119.

-αν pro -ην. B

Indicat. Imperf. ἐβαλλόμαν Theocr. Idyll. 28. v. 15. ἐμπορευόμαν Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 754. ὠργιζόμαν Charillus apud Plut. apophthegm. p. 189. F. δυνάμαν Theocr. Idyll. 27. v. 61.

Indef. 1. ἀνυσάμαν Id. Idyll. 5. v. 144.

Indef. 2. ἐτύπαν Id. Idyll. 4. v. 53. ἀνειλόμαν Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 810. ἐβαλόμαν Lysid. inter Fragm. Pyth. p. 875. ἱκόμαν Pind. Pyth. Od. 4. v. 187. ἐκλαθόμαν Bion Idyll. 3. v. 12.

Potent. Praes. ἀνεχοίμαν Theocr. Idyll. 11. v. 52. C

Indef. 1. ἀρεσαίμαν Id. Idyll. 1. v. 60.

Indef. 2. γενοίμαν Id. Idyll. 3. v. 12. ἱκοίμαν Ibid. v. 13.

Secunda -α pro -η.

Indicat. Praes. ἐπίστα Pind. Pyth. Od. 3. v. 143. pro ἐπίστῃ pro ἐπίστασαι.

-ευ pro -ου.

Indicat. Imperf. ἐλέγευ Theocr. Idyll. 1. v. 86. κατεβάλλευ Id. Idyll. 18. v. 11. *) ἐκέλευ Id. Idyll. 3. v. 11. D

[*) Schol. ὁ παρατατικὸς ἐκελόμην, ἐκέλου, καὶ Αἰολικῶς ἐκέλευ. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν ου εἰς ευ τρέπουσιν. S.]

Indef. 2. εἴλευ Id. Idyll. 2. v. 131. συνέθευ Pind. Pyth. Od. 11. v. 64.

229 Imperat. Praes. μάχευ Theocr. Idyll. 1. v. 113.

A Indef. 2. βαλεῦ Callim. Lav. Pall. v. 97.

-ω pro -ου.

Imperat. σάω Ibid. v. 142. et Cerer. v. 135.

Dualiter.

-αν pro -ην; vt κτισάσθαν Pind. Olymp. Od. 9. v. 70. pro ἐκτισάσθην. ἐξικέσθαν Id. Nem. Od. 10. v. 119.

B Pluraliter.

*) Prima -μεσθα pro -μεθα.

Indicat. Praes. πελόμεσθα Theocr. Idyll. 13. v. 4. δεόμεσθα, λώμεσθα Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1164. 1166.

Imperf. ἐδινεόμεσθα Hom. Οδ. ι. v. 153.

Fut. λασεύμεσθα Theocr. Idyll. 4. v. 39.

Indef. ἐγενόμεσθα Lysid. inter Epistol. Graec. p. 454. sed inter Pyth. Frag. H. Steph. p. 875. ἐγενόμεθα.

C Perf. τετιμήμεσθα Hom. Ιλ. μ. v. 310.

Potent. μαχεσσαίμεσθα Theocr. Idyll. 22. v. 74.

Subj. ἀρχώμεσθα Id. Idyll. 17. v. 1.

*) Phauor. et Hort. Adon. λεγόμεθεν, et Etymol. p. 559. l. 29. οἱ Αἰολεῖς τὸ λεγόμεθα καὶ τὸ φερόμεθα εἰς ε ποιοῦσι λεγόμεθεν, καὶ φερόμεθεν, μετὰ τοῦ ν· τὸ γὰρ ν ἐφελκυστικόν ἐστι. [Cf. Macrob. p. 672. ed. Gronov. Gregor. p. 77. τῶν παρατατικῶν παθητικῶν ὁριστικῶν καὶ τῶν ἐνεστώτων τὰ πρῶτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν, οἷον τυπτόμεθα, ποιούμεθα, ἐτυπτόμεθα, ἐποιούμεθα, ποιούμεσθα λέγουσι Δωριεῖς, καὶ τυπτόμεσθα, καὶ ἐποιούμεσθα,

ἐτυπτόμεσθα, τοῦτο ἔστι καὶ Ἰωνικόν. Ionum et Doriensium esse hanc παρέμπτωσιν, dicit idem rursus p. 217. sq. Sed est etiam Atticorum veterum, poetarum quidem, vt αἰτούμεσθα Aeschyl. Prom. v. 821. πελαζόμεσθα Id. Sept. c. Theb. v. 147. ἡδόμεσθα Aristoph. Equu. 620. νεμόμεσθα Id. Auu. 159. πειρασόμεσθα Aeschyl. Agam. 859. ἐξόμεσθα Aristoph. Plut. 101. δεησόμεσθα Ibid. v. 1161. ἀνεπτόμεσθα Id. Auu. 35. πιθώμεσθα Ibid. v. 164. Alia exempla habes infra p. 359. 360. *S.*]

Tertia Indef. Indic. -εν pro -ησαν; vt ὠφέληθεν Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 871. ἐφίλαθεν Theocr. Idyll. 7. v. 60. συνάγερθεν Id. Idyll. 22. v. 76. φάανθεν Mosch. Idyll. 2. v. 33. ἔμιχθεν Pind. Nem. Od. 2. v. 34. βάρυνθεν Ibid. Od. 7. v. 65. [κρίθεν Id. Pyth. Od. 4. v. 300. δμᾶθεν Ibid. Od. 8. v. 23. κατῴκισθεν Id. Nem. Od. 10. v. 8. *S.*] διελέγεν Chishul. Antiq. Asiat. p. 115. l. 28. D

Eustath. p. 465. l. 14. φάανθεν Αἰολικόν. Id. p. 628. l. 63. ἐλελίχθησαν. Ποιητικῶς ἐλέλιχθεν. lege Phauor. in ἔγερθεν. Schol. in Hom. Ιλ. γ. v. 1. κόσμηθεν, ἡ διάλεκτος Δωριέων. [Hunc ipsum Homeri locum laudans Etymol. p. 282. l. 37. Boeotorum ait esse hanc rationem, sed p. 418. l. 25. Aeolum ac Doriensium. Sic Aeolibus eandem tribuunt Schol. Theocr. ad Idyll. 7. v. 60. et Eustath. p. 85. l. 16. qui multa huius generis ex Homericis carminibus attulit. *S.*]

Subj. -έωντι pro -ῶσι; vt λαφθέωντι Archim. p. 83. l. 20. ἀποτμηθέωντι Id. p. 67. l. 25. ἐγγραφέωντι Id. p. 137. l. 4. 23. A

Formatio Infinitiui.

Phauor. in ἀπαρέμφατα, τύπτειν τύπτεν Δωρικῶς, τύπτην Αἰολικῶς καὶ Δωρικῶς, τυπτέμεναι Ἀττικῶς καὶ Δωρικῶς, ἐτυπτέμεν Ἰωνικῶς. Αἰολεῖς φιλεῖν φίλην, καλεῖν κάλην, (cf. Johann. Gramm. p. 387.) γελᾷν γελαῖς, πεινᾷν πειναῖς, ὑψοῦν ὑψοῖς, ὀρθοῦν ὀρθοῖς. (sic Corinth. p. 293. 294.) ζῆν, πεινῆν, ὁρῆν, ι οὐχ' ὑπογράφεται κατὰ τοὺς παλαιούς. Lege Eustath. p. 54. l. 35. p. 69. l. 40. ποιηθῆναι ποιηθήμεναι. Id. p. 1872. l. 48. Etym. in βασκέ- B

μεν p. 190. l. 46. οἱ Δωριεῖς (et Id. in ἔφελκε p. 332. l. 31. οἱ Ἴωνες — vti et Rudim. Gramm. Graec. Lat. Busb.) τὰ εἰς -ειν ἀπαρέμφατα διὰ τοῦ -έμεν προφέρουσι. Id. in εὑρέμεν p. 397. l. 58. οἱ Ἴωνες καὶ Ποιηταί — Id. in γεγάμεν p. 224. l. 53. Δωρικῶς· ὡς τιθέναι τιθέμεν. Id. in ἀειδέμεναι p. 21. l. 16. παραγωγὴ Ποιητικὴ, οὐ Δωρικὴ διάλεκτος. [Gregor. p. 140. sq. τῶν εἰς ειν ἀπαρεμφάτων καὶ τῶν λοιπῶν λέξεων ἀεὶ τὸ ι ὑπεξαιροῦσι Δωριεῖς, τὸ λαβεῖν λαβὲν λέγοντες, καὶ τὸ ἐλθεῖν ἐλθέν. Cf. Macrob. p. 687. ed. Gronov. et Etymol. p. 342. l. 22. *S.*]

-εν et -ην pro -ειν.

Praes. λέγεν Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 852. τράφεν Megarensis apud Aristoph. Acharn. 788. ἐκτρέφεν Muia inter Frag. Pyth. p. 883.
C γαρύεν Pind. Olymp. Od. 1. v. 5. μερίζεν Theocr. Idyll. 21. v. 31. [ἐνεύδεν Id. Idyll. 5. v. 10. ἀμέλγεν Id. ibid. v. 27. βόσκεν Id. Idyll. 4. v. 2. *S.*] ἀείδεν Id. Idyll. 8. v. 4. γινώσκεν Id. Idyll. 11. v. 5. ἀναγινώσκεν Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 42. θεραπεῦεν Tim. Loc. apud Plat. p. 1095. ποταγορεύεν Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 828. χαίρην Theocr. Idyll. 14. v. 1. ἕρπην Id. Idyll. 15. v. 26.

Fut. καρπεῦσεν Grut. Inscript. p. CCX. l. 9.

D -ὲν et -ῆν pro -εῖν.

Praes. φιλοσοφὲν Lysid. inter Fragm. Pyth. p. 876. ποιὲν Anonym. Ibid. p. 865. ποὲν Archyt. Ibid. p. 832. ποῖεν Diotogen. apud Stob.
231 Eclog. p. 17. εὐδαιμονῆν Eurypham. Ibid. p.
A 816. κοσμῆν Theocr. Idyll. 15. v. 24. *) κατοικῆν Id. Idyll. 11. v. 62. κοπραγωγῆν Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1176.

*) Sic in H. Steph. sed in Ald. Winterton. Oxon. κατοικεῖν.

Fut. vel Indef. πιὲν, φαγὲν Epitaph. Bacchid. apud Athen. p. 336. D. ἐξελὲν, ἐνβαλὲν Marm. Oxon. p. 530. l. 44. 45. συνιδὲν Periction. apud Stob.

Serm. p. 6. εὑρε͂ν Ecphant. Ibid. p. 333. τυχε͂ν Eurypham. Ibid. p. 556. sed inter Fragm. Pythag. p. 815. τυχέν. τραφὲν Pind. Pyth. Od. B
4. v. 205. *) εὑρῆν Theocr. Idyll. 11. v. 4. εἰπῆν Id. Idyll. 17. v. 11.

[*) Johann. Gramm. p. 383. ἡ Αἰολὶς τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῆται. ἐλθῆν γὰρ λέγει, ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν. Gregor. p. 136. talia Doribus tribuit, sed p. 275. itidem Aeolibus. *S.*]

-ῆν pro -ᾶν, et -ᾶν pro -εῖν.

λυσσῆν Theocr. Idyll. 4. v. 11. ὁρῆν Lacones apud Aristoph. Lysistr. 1079. κυβερνῆν Crito inter Frag. Pyth. p. 854. σιγῆν Epicharm. apud Athen. p. 363. F. (lege prius, Ratio Contrahendi p. 210. B.) γαμᾶν Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 866. εὐδαιμονᾶν Archyt. Ibid. p. 828. C
[Sed rectius iota in his non subscribitur. *S.*]

-άϊς pro -ᾶν, -εῖς pro -εῖν, -ῶν pro -οῦν.

*) γελάϊς Sappho apud Longin. 10, 2. vti legit Voss. in Catull. p. 113. 1) προκυκλεῖς Rhod. Chelidon. apud Athen. p. 360. C. 2) ῥιγῶν Aristoph. Vespp. 444. et Auu. 936. ὑπνῶν Id. Lysistr. 143.

[*) Gregor. p. 294. τὰ παρ' ἡμῖν λήγοντα εἰς αν αὐτοὶ (Aeoles) εἰς αις μεταβάλλουσι, γελᾶν γελάϊς, πεινᾶν πεινάϊς. Cf. not. 2. *S.*]

1) In Marg. reponitur προκυκλεῖν.

2) Schol. Auu. 936. Δωρικόν ἐστι κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς ω, ῥιγοῦν ῥιγῶν. [Sed de Aeolibus haec praecipit Gregorius l. l. τὰ εἰς ουν καταλήγοντα ἀπαρέμφατα διὰ τοῦ οις ἐκφέρουσιν· ὑψοῦν ὑψόϊς, ὀρθοῦν ὀρθόϊς, χρυσοῦν χρυσόϊς. Johannes Grammat. p. 387. scribi iubet γέλαις, πεῖναις, ὄρθοις, γύψοις, χρύσοις, diserte haec addens: ταῦτα δὲ πάντα βαρυτόνως προφέρονται. *S.*]

-έμεν vel -έμεναι pro -ειν vel -εῖν. D

Praes. ὑπακουέμεν Pind. Olymp. Od. 3. v. 44. ἀκουέμεν Theocr. Idyll. 8. v. 83. ἀπεχθέμε-

ναι. Id. Idyll. 26. v. 27. ἀλεξέμεναι Foed. Laced. apud Thucyd. 5, 77.

252 Fut. 1. δαιδαλωσέμεν Pind. Olymp. Od. 1. v. 169.
A 170, πεμψέμεναι Hom. Οδ. κ. v. 484.

Fut. 2. τεκέμεν Pind. Olymp. Od. 6. v. 50. ἰδέμεν Ibid. Od. 13. v. 162. θανέμεν Id. Pyth. Od. 4. v. 127. εὑρέμεναι Hom. Ιλ. β. v. 343.

-ήμεναι pro -ῆν et -εῖν; vt πεινήμεναι Hom. Οδ. υ. v. 137. καλήμεναι Ιλ. κ. v. 125. φιλήμεναι Ιλ. χ. v. 265. ἀριθμήμεναι Tim. Loc. apud Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 3. p. 95. C.

B Eustath. p. 1887. l. 3. τοῦ μὲν πεινήμεναι προϋπάρχει τὸ πεινῆναι. αὐτοῦ δὲ θέμα τὸ πείνημι ἢ τὸ πειναίνω ἐκ τοῦ πεινῶ. καθὰ καὶ τὰ πένθημι ἢ πενθαίνω, ἐξ οὗ τὸ πενθήμεναι, καὶ τὸ θαυμαίνω. (Pind. Olymp. Od. 3. v. 57.) ἀφ' οὗ τὸ, θαυμανέοντες Οδ. θ. v. 108.

-όμμεναι pro -οῦν; vt ἀρόμμεναι Hesiod. ἔργ. v. 22.

Moschopul. in Hesiod. p. 14. b. ποιητικὸς οὗτος ὁ τρόπος τῶν ἀπαρεμφάτων, ἀποβάλλειν τὸ ὑποτακτικὸν φωνῆεν διφθόγγου παρούσης, καὶ προστιθέναι τὴν με συλλαβὴν, εἶτα καὶ τὴν αι δίφθογγον, εἰ μὴ πάρεστιν.

-μεν vel -μεναι vel -ην pro -ναι.

C Perf. πεπληγέμεν Hom. Ιλ. π. v. 728. κεκτάμεναι Hesiod. Ἀσπ. v. 453.

Indef. 1. διακριθῆμεν Foed. Laced. apud Thucyd. 5, 79. εὑρεθῆμεν Archyt. apud Diog. Laert. 8, 80. ἀριθμηθήμεναι Hom. Ιλ. β. v. 124. [γενηθῆν, στεφανωθῆν, εἰσενεχθῆν et alia ex antiquis marmoribus attulit Koenius ad Gregor. p. 143. sq. Vnde idem in versu Alcaei apud Athenae. p. 430, B. legi iubet μεθυσθῆν. S.]

Indef. 2. κατακαῆμεν Lacon apud Plut. Vit. Lycurg. c. 20. p. 52. E. προφανῆμεν Lysid. inter

Fragm. Pyth. p. 876. φανήμεναι Mosch. Idyll. 2. v. 152.

Legitur in Psello de Operat. Daemon. -εῖναι pro -εῖν; κακοποιεῖναι p. 9. μαθεῖναι p. 43. ῥα- D διουργεῖναι p. 50. ἐκπεσεῖναι p. 70. καλεῖναι p. 93.

Occurrit apud Decret. Agrigent. in Gruter. CCCCI. -ειν pro -έναι, γεγόνειν l. 13.

Verbum in -μι. 235 A

Indicat.

Praes. Sing. prima φαμὶ Theocr. Idyll. 6. v. 26. ἴσαμι Id. Idyll. 5. v. 119. Cf. Hesych. qui hoc dicit Syracusanorum esse.

tertia -τι pro -σι; vt φατὶ Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 771. Theocr. Idyll. 1. v. 51. ἴσατι Id. Idyll. 15. v. 146. τίθητι Id. Idyll. 3. v. 48. Pompelus apud Stob. Serm. p. 460. ἐφίητι Pind. Isth. Od. 2. v. B 15. προΐητι Theocr. Idyll. 11. v. 48. ὑφίητι Id. Idyll. 4. v. 4. δίδωτι Simonid. p. 108. ἀποδίδωτι Tim. Loc. apud Plat. p. 1091.

Eustath. p. 1613. l. 28. Αἰολεῖς τὸ φησὶ φατὶ λέγουσιν. Ἴωνες δὲ, ἠσὶ δίχα τοῦ φῖ. [Gregor. p. 113. Δωριεῖς τῷ τ ἀντὶ τοῦ σ χρῶνται, τὸ φησὶ φατὶ λέγοντες. Id. p. 116. τὸ τίθησι, καὶ ὑφίησι, τίθητι καὶ ὑφίητι λέγουσι. S.]

Plur. tertia -αντι, -εντι, -οντι pro -ασι, -εῖσι, -οῦσι; φαντὶ Tim. Loc. apud Plat. p. 1093. Callim. Cerer. v. 53. C Theocr. Idyll. 2. v. 45. ἴσαντι Id. Idyll. 15. v. 64. Epicharm. apud A-

then. p. 91. C. ἐπίσταντι (pro ἐφιστᾶσι) Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 68. ἐξιστᾶντι, ἀποκαθιστᾶντι Tim. Loc. apud Plat. p. 1093. ἐγκιρνᾶντι Lysid. inter Fragm. Pyth. p. 876. ἐπιτίθεντι Diotogen. apud Stob. Serm. p. 267. ἀνιέντι Theag. inter Fragm. Pyth. p. 835. διδόντι
D Archyt. Ibid. p. 860. παραδόντι (pro παραδοῦσι a παραδόω pro παραδίδωμι) Corcyr. Inscript. apud Montfauc. Diar. Ital. p. 416. l. 20. et p. 418. l. 8.

Priscian. p. 50. „Aeoles φαισὶν pro φασὶν dicunt."

234 Imperf. Sing. prima ἔφαν Theocr. Idyll. 2. v. 130.
A tertia ἔφα Id. Idyll. 7. v. 43. φᾶ Id. Idyll. 17. v. 65.

Plur. prima τιθέμεσθα Hom. Οδ. λ. v. 8.

tertia ἴεν Pind. Isth. Od. 1. v. 34. τίθεν Id. Pyth. Od. 3. v. 114.

Indef. 2. Sing. prima ἔσταν Id. Nem. Od. 1. v. 29. ἔβαν Ibid. Od. 4. v. 120. ἔτλαν Id. Isth. Od. 7. v. 51. ἐφάμαν Theocr. Idyll. 7. v. 42.

B secunda ἀπέσβας Id. Idyll. 4. v. 39. συνέθευ Pind. Pyth. Od. 11. v. 64.

tertia ἔστα Id. Nem. Od. 1. v. 85. παρέστα Bion Idyll. 3. v. 1. ἔβα Theocr. Idyll. 5. v. 9. *) ἀπέδρα Tobit. c. 2. v. 8.

*) Vel pro ἀπέδρη ab ἀπόδρημι, vel ab ἀπέδρων ab ἀποδράω.

Plur. tertia ἔσταν Pind. Isth. Od. 8. v. 128. κατέσταν Id. Pyth. Od. 4. v. 240.

ἔβαν Ibid. Od. 9. v. 184. προσέπταν Aristoph. Acharnn. 865. ἔφυν Pind. C
Pyth. Od. 1. v. 82. ἔγνων Ibid. Od. 9. v. 137. ἀνέγνων Id. Isth. Od. 2. v. 35.

Fut. 1. στασῶ Theocr. Idyll. 5. v. 54. στάσομαι Pind. Nem. Od. 5. v. 29. φάσω Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 739. φασῶ Theocr. Idyll. 11. v. 70. φάσομαι Pind. Nem. Od. 9. v. 103. θάσω Mosch. Idyll. 3. v. 53. θησῶ Theocr. Idyll. 8. v. 14. θάσομαι Pind. Isth. Od. 1. v. 3. τλάσομαι Id. Pyth. D
Od. 3. v. 72. δωσῶ Theocr. Idyll. 1. v. 25. φασεῖς Id. Idyll. 15. v. 79. θησεῖς Id. Idyll. 8. v. 17. †) θασσεῖ Callim. Cerer. v. 55. φασοῦμεν Diotogen. apud Stob. Eclog. A
p. 17. θησεύμεσθα Theocr. Idyll. 8. v. 13. ἡσεῖτε (ab ἵημι) Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 747. Cf. supra p. 219. C.

†) Θασσεῖ Interpres vertit *cernes*. scil. pro θεάσῃ. ει pro ῃ Attice, et εῖ pro ει Dorice. Sed H. Stephanus scribit θασεῖ pro θήσει a τίθημι, vti et Anna Fabri.

Indef. 1. ἔστασας Pind. Isthm. Od. 7. v. 19. φᾶσε Id. Nem. Od. 1. v. 99. ἔστασε Id. Olymp. B
Od. 10. v. 70. στᾶσε Id. Pyth. Od. 9. v. 211. ἐστάσατο Theocr. Idyll. 7. v. 150. συνεξέδοθεν Archim. p. 47. l. 5. *) ἔθακας Theocr. Idyll. 12. v. 25.

*) Sic Lex. Dor. et H. Steph. sed Ald. Wintert. Oxon. ἔθηκας.

Legitur in Theocriti Idyll. 4. v. 28. ἐπάξα (a πήγνυμι) Edit. Ald. sed ἐπάξω Edit. Wintert. et Oxon. pro ἐπήξω. At ἔπαξα Edit. H. Steph. pro ἔπηξα. — Sic ἐκτάσα (pro ἐκτήσω) Idyll. 5. v. 6. vti legit Ca- C
saub. in Not. p. 27.

Schol. Theocr. τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ πρώτου μέσου ἀορίστου οἱ Συρακούσιοι διὰ τοῦ α προφέρονται· ἐνοήσω ἐνοήσα, ἐγράψω ἐγράψα· οὕτω καὶ τὸ ἐπάξα ἀντὶ τοῦ ἐπήξω.

Perf. [ἕστακα Anyte in Brunckii analectt. T. I. p. 198. Antipater ibid. T. II. p. 32. καθέστακα Jerem. 6, 17. *S.*] παρέστακα Pind. Pyth. Od. 8. v. 100. [ἕστακεν Nossis in Brunckii analectt. T. I. p. 196. ἀνέστακεν 1 Reg. 15, 12. *S.*] πεπάγασι Alcaeus p. 8. ἑστήκαντι Theocr. Idyll. 15. v. 82.

[Gregor. p. 150. Δωριεῖς τὸ ἴσασιν ἴσαντι λέγουσι, καὶ τὸ ἑστάκασιν ἑστήκαντι. Deinde affert verba Theocriti l. l. vbi legit ἑστάκαντι, v. ibi Koen. *S.*]

Plusquam-perf. συνεστάκει Tim. Loc. apud Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 3. p. 96. A.

Imperat. στᾶθι Theocr. Idyll. 23. v. 38. τλᾶθι Pind. Pyth. Od. 4. v. 491. ἄνστα Theocr.
D Idyll. 24. v. 36. ἄνσταθι Ibid. v. 35. ἄνστατε Ibid. v. 50. ἀνεστακέτω Archim. p. 56. l. 20.

†) δίδοι Pind. Olymp. Od. 1. v. 136. pro δίδου, a διδόω. pro communi δίδοθι.

236 †) Sic Caninius (Hellen. p. 220.) legit in Theocr. Idyll. 1.
A v. 143. [Et Gregorius p. 94. sq. τὸ δίδου, inquit, δίδοι λέγουσι Δωριεῖς, καὶ ἄλλα, ὁμοίως τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ευκτικῶν τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν εἰς ου προστακτικῶν ἐκφέροντες. Deinde affert illud ipsum Pindari. *S.*] Sed Ald. H. Steph. Winterton. Oxon. δίδου.

ἴττω Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 860. et Cebes Thebanus apud Plat. Phaed. T. I. (Edit. Steph.) p. 62. A. pro ἴστω Hom. Ιλ. η. v. 411. Sophoc. Trachin. v. 402. pro ἰσάτω.

v. omnino Fischer. ad Plat. p. 256.

Subjunct. βᾶμες Theocr. Idyll. 15. v. 22. στάσωντι Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 80.

τεθέωντι Archim. p. 137. l. 22. συντιθέωντι Ibid. l. 46.

Infinit.

Praes. φάμεν Pind. Olymp. Od. 3. v. 68. ὑπερ- B
τιθέμεν Id. Pyth. Od. 5. v. 33. ἴμεν Id. Olymp. Od. 6. v. 108. ἱέμεν Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 852. συνίμεν Anonym. Ibid. p. 865. διδόμεν Pind. Isth. Od. 8. v. 132. ἀποδιδόμεν Chishul. Antiq. Asiat. p. 113. l. 5. et p. 114. l. 23. παραδιδόμεν Lysid. inter Fragm. Pyth. p. 876. ἀντιτιθέμεναι Clinias Ibid. p. 841. διδῶν Theocr. Idyll. 29. v. 9. pro διδοῦν a διδόω.

Legitur in Psello de Operat. Daemon. p. C
46. μετιεῖναι pro μετιέναι vel μετεῖναι.

Indef. 2. στάμεν Pind. Pyth. Od. 4. v. 2. θέμεν Ibid. v. 492. Theocr. Idyll. 5. v. 21. Marm. Oxon. p. 600. l. 34. προσθέμεν Id. p. 601. l. 26. συνέμεν Pind. Pyth. Od. 3. v. 141. pro συνεῖναι *intelligere*. δόμεν Id. Olymp. Od. 6. v. 54. Decret. Byzant. apud Demosth. p. 256, 6. δοθῆμεν Chishul. Antiq. Asiat. p. 120. l. 12. ἀποδόμεν Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 77. τλήμεναι Theocr. Idyll. 25. v. 174. θέ- D
μεναι Pind. Olymp. Od. 14. v. 15. δόμεναι Id. Nem. Od. 8. v. 34. φύμεναι Theocr. Idyll. 25. v. 59.

Fut. 1. θησέμεν Pind. Pyth. Od. 10. Stroph. 4. v. 90. 91.

Indef. 1. στᾶσαι Decret. Byzant. apud Demosth. 237
p. 256, 11. A

Particip. ὑποστάσαντες Pind. Olymp. Od. 6. v. 1. δωσῶν Theocr. Idyll. 4. v. 47.

Verba in -*άω* et -*έω* vertuntur per -*μι*; vt *νικάω*, *νίκημι* Theocr. Idyll. 7. v. 40. *ὁράω*, *ὅρημι*, *ποθόρημι* Id. Idyll. 6. v. 22. Inde Participium *ὁρεὶς* (quasi ab *ὁρέω*) Pittacus apud Diog. Laert. B 1, 81. et Passiv. *ὅρημαι*, *ὁρήμεθα* Tim. Loc. apud Plat. p. 1090. *κρεμάω*, *κρήμνημι*, vnde Participium *κρημνὰς*, *κρημνάντων* Pind. Pyth. Od. 4. v. 45. *αἰνέω*, *αἴνημι* Hesiod. Ἔργ. v. 683. *φιλέω*, *φίλημμι* Sappho apud Athen. p. 687. A. *φίλημι* in margine, et sic legit Casaubonus in notis. *φορέω*, *φόρημι*, vnde *φορήμεθα* Alcaeus p. 9. *φορείη* Carcinus apud Athen. p. 695. D. *παρέχω*, *παρίσχημι*, vnde *παρίσχαιεν* Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 31. cum *α* pro *ε*. lege etiam ibid. p. 648.

C [De infinitiuis non solum in *μεναι*, sed etiam in *μεν* desinentibus v. Koen. ad Gregor. p. 143. *S.*]

Phauor, *νόημι*, *φίλημι*, Αἰολεῖς τὰ εἰς -ω εἰς -μι προφέρουσι. Hort. Adon. p. 207. τῆς Βοιωτῶν εἰσὶ διαλέκτου τὸ φίλειμι καὶ νόειμι. Id. in εἰμὶ et Eustath. p. 613. l. 21. Βοιωτοὶ τὸ η παρατέλευτον ὂν τῆς πρώτης τῶν εἰς -μι μετατιθέντες εἰς τὴν ει, πολλάκις καὶ ἀναδιπλοῦσι. οἷον πεφίλειμι, νενόειμι. καὶ ὅσα τῶν εἰς -μι τῇ αι παραλήγονται, οἷον τὸ γέλαιμι καὶ τὰ λοιπὰ, Αἰολικὰ ὄντα, τῆς Λεσβίων ἔχονται διαλέκτου. Eustath. p. 1756. l. 10. Αἰολεῖς τὸ νοῶν νοοίην, φρονῶν φρονοίην, καὶ τὰ ὅμοια τὰ παρ' ἡμῖν, φιλείην λέγουσι καὶ νοείην, ἐπειδὴ καὶ τὰς μετοχὰς αὐτῶν εἰς -εις προφέρουσι, φίλεις καὶ νόεις λέγοντες ἀντὶ τοῦ φιλῶν καὶ νοῶν. Sic p. 1787. l. 40. Id. p. 1490. l. 35. — τινὸς παλαιοῦ γράψαντος — γηράναι — πρὸς ὁμοιότητα τοῦ δεικνύναι καὶ ἀριστάναι — καὶ Ἡσιόδου τὸ, γηράντεσσι (ἔργ. v. 188.) ὧν θέμα σεσιγημένον τὸ γήρημι (sic Proclus in Hesiod. p. 55. a. sed Moschop. in eund. p. 52. a. ὁ γηράσας τοῦ γηράσαντος, καὶ κατὰ συγκοπὴν γηράντος) κατὰ τὸ αἴτημι, οὗ χρῆσις παρὰ Πινδάρῳ — et ibi Pin-
D dari fragmentum citat Eustathius. Tzetz. in Hesiod. p. 147. b. αἰνῶ καὶ κατὰ παραγωγὴν Ἀττικὴν αἴνημι. Cf. Koen. ad Gregor. p. 294.

Etym. p. 20. l. 25. οἱ Αἰολεῖς τὴν ἀῶν μετοχὴν, καθὰ ποιῶν καὶ φιλῶν, ἀεὶς (ἀέντι Theocr. Idyll. 13. v. 29.) ἐροῦσιν, ὡς φιλεὶς καὶ ποιεὶς. καὶ ἡ εὐθεῖα, τῶν πληθυντικῶν, ἀέντες (Hom.

Ιλ. ε. v. 526.) ἡ γενικὴ, ἀέντων (Οδ. ε. v. 478.) ὡς ποιέντων. Cf. Koen. ad Gregor. p. 171.

PARTICIPIVM. 238

Verbi Substantiui. A

ἐοῖσα Theocr. Idyll. 2. v. 64. παρεοῖσαν Id. Idyll. 11. v. 75.

εὖσα Id. Idyll. 2. v. 76. παρεῦσας Id. Idyll. 5. v. 26. εὖσαν Id. Idyll. 28. v. 16.

εὖντα Id. Idyll. 2. v. 3. B

ἐώσας Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 24.

ἐᾶσσα Ares. apud Stob. Eclog. p. 106. ἔασσα Tim. Loc. apud Plat. p. 1090. ἐάσας Ocelus apud Stob. Eclog. p. 45. ἐασσᾶν Tim. Loc. apud Plat. p. 1091.

ἔσσα Archyt. apud Stob. Eclog. p. 82. παρέντων Alcman.

ὃ ἡμεῖς οὐσίαν καλοῦμεν, εἰσὶν οἳ ἐσίαν καλοῦσιν Plat. in Cratylo p. 276. (T. I. p. 401. C. ed. Steph.)

Eustath. p. 1787. l. 45. τὸ εἴη ῥῆμα Αἰολικὸν ἀπὸ τῆς εἷς μετοχῆς, ἧς χρῆσιν Ἡρακλείδης παράγει ἐξ Ἀλκμᾶνος, παρέντων. vti et Phauor. in εἴην. Suid. in ἤτω. εἰμὶ ἡ μετοχὴ εἷς ἔντος, τὸ προστακτικὸν, ἔσθι ἔτω, ἐπεκτάσει ἤτω. Hort. Adon. in ἐών. Βοιωτοὶ τὴν ἐὼν ἰὼν λέγουσι. C

Adjectiui.

οι et ευ et ω et ο pro ου; vt ἔχοισα Theocr. Idyll. 1. v. 96. Pind. Pyth. Od. 8. v. 4. φέροισα Pind. Olymp. Od. 14. v. 30. φέροισαι Theocr.

Idyll. 2. v. 148. γελάοισα Id. Idyll. 1. v. 95. 96. μολοῖσα Id. Idyll. 2. v. 96. [λαβοῖσα Ibid. v. 59. ναίοισα Ibid. v. 71. ἰοῖσα Id. Idyll. 1. v. 112. ζέοισαν Pind. Olymp. Od. 1. v. 78. S.], τρέφοισαι Tim. Loc. apud Plat. p. 1095. λιποῖσαν Theocr. Id. 2. v. 137. εὑροῖσα Pind. Pyth. Od. 12. v. 39. [ἰδοῖσα Id. Olymp. Od. 14. v. 51. ἀποθανοῖσα Ibid. Od. 2. v. 45. S.]

D χωρεῦσα Anonym. apud Anthol. l. 4. c. 34. (T. III. p. 199. ed. Brunck.) ζατεῦσα Theocr. Idyll. 1. v. 85. οἰκεῦντες Theocr. Idyll. 7. v. 116. ποιεύμενοι Tim. Loc. apud Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 3. p. 97. B. γελεῦσα (p. 211. A.) a γελέω pro γελάω.

239 Aem. Port. Lex. Dor. notat, in Crispini codice legi γελοῖσα.

A ὠνωμένος (pro ὠνουμένους) Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 15. προϋπαρχώσαις Id. l. 6. προϋπαρχώσας Marm. Oxon. p. 601. l. 30. εὐορκῶσι Id. p. 531. l. 10. διδῶσι Id. p. 589. l. 38.

κοσμόντων, πωλόντας Id. Foed. Cret. l. 3. 14.

α pro ω; vt κτανᾶν, θανᾶν Eurip. Alcest. v. 488. [φυσᾶντες Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 868. πεινᾶντι Theocr. Idyll. 15. v. 148. S.]

Aem. Port. in Not. ad Eurip. „mallem cum Cantero κτανὼν, θανών. Si vero nullum est mendum, haec Δωρικῶς scripta dicemus.“ Phauor. γελᾶν, ἐλᾶν, ἀντὶ γελῶν, ἐλῶν, Δωριεῖς. sic Corinth. p. 145.

ου pro υ; vt φοῦσα Corinna apud Apollon. Dyscol. infra p. 422. A.

B -αις -αισα pro -ας -ασα; vt [1]) κιρναὶς Alcaeus apud Athen. p. 430. B. [2]) ῥίψαις Pind. Pyth. Od. 1. v. 86. [ἕρξαις Id. Olymp. Od. 10. v. 109. τρέψαις Id. Pyth. Od. 5. v. 63. συντανύσαις

ibid. Od. 1. v. 158. περάσαις ibid. Od. 3. v. 136. ποιήσαις Periander apud Diog. Laert. 1, 100. (e Koenii quidem mente.) καταχαύσαις ibid. Casaubono emendante. S.] μάρψαις Pind. Nem. Od. 1. v. 68. καταμάρψαισα Id. Isth. Od. 4. v. 57. [ὑπαντιάξαισα Id. Pyth. Od. 8. v. 13. S.] 3) δρέψαισα Sappho apud Athen. p. 674. E.

1) Sic legit Casaubonus in Notis ad Athen. et scribit, esse Doricum pro κιρνάς.

2) Corinth. p. 94. ταῖς μετοχαῖς τῶν ἀορίστων Δωριεῖς προστιθέασι τὸ ι. Πίνδαρος, ὀλέσαις — Olymp. Od. 1. v. 127. Ibi tamen Editiones Pindari habent ὀλέσας. Casaub. p. 27. not. legit ἐκκλέψαις in Theocr. Idyll. 5. v. 9.

3) Sic corrigitur in margine, pro συνεῤῥαίς. Sed v. Schweighäuser T. VIII. p. 74.

-οῦσα pro -ῦια legitur apud Archimedem; vt μεμενακοῦσα p. 47. l. 28. μεμενακοῦσαν Ibid. l. 29. C ἀνεστακοῦσα p. 53. l. 45. ἀνεστακούσας Ibid. l. 42. Legitur in Johan. Antioch. Chron. p. 141. ἑωρακοῦσα.

Putarem, deriuari a Syracusano themate (de quo prius p. 214. C.) μεμενήκω, ἀνεστήκω, si antepenacueretur μεμενάκουσα, ἀνεστάκουσα. Legitur in Pind. Pyth. Od. 4. v. 325. 326. πεφρίκοντας a themate πεφρίκω. quod a πέφρικα pro πέφριχα a φρίσσω. vti notat Aem. Port. in Lex. Pind. [Et Gregorius p. 294. sq. de Aeolibus diserte praecipit haec: ὅσαι μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς ως καταλήγουσι, διὰ τοῦ ν παρ' ἐκείνοις ἐκφέρονται, εἰρηκὼς εἰρήκων, γενοηκὼς γενοήκων. φυλάττουσι δὲ καὶ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις ἀναλόγως τῇ καταλήξει. Cf. Johann. Grammat. p. 387. extr. et p. 388. Hinc fortassis apud Hom. Ιλ. α. v. 591. pro τεταγὼν scribendum fuerit τετάγων, et Οδ. π. v. 169. ἀράροντε pro ἀραρόντε. quanquam Eustath. p. 1798. l. 52. ἐκ τοῦ ἄραρον, inquit, ἡ μετοχὴ ἀραρών. S.]

-ῶα pro -ουσα; vt Laeon apud Aristoph. ἐκλιπῶα, κλεῶα Lysistr. 1299. 1301. θυρσαδδωᾶν, παδδωᾶν ibid. v. 1315.

Biset. ἐκλιποῦσα, κλέουσα. τινὲς γραπτέον νομίζουσι κλεῶν D ἀντὶ τοῦ κλεοῦν, ὅπερ εἴη ἀπαρέμφατος Δωρικῶς ἀπὸ τοῦ κλεόω.

Id. ἀπὸ τοῦ κοινοῦ πηδᾶν οἱ Δωριεῖς σχηματίζονται τὸ ἑαυτῶν ῥῆμα παδᾶν, καὶ παδδᾶν προσλήψει τοῦ ἑτέρου δ. καὶ ἐν τῇ γενικῇ πληθυντικῇ τῆς μετοχῆς κοινῶς μὲν πηδωσῶν, Δωριστὶ δὲ παδδωσᾶν, καὶ παδδωᾶν, ὅπερ Δωρικώτατον. διπλασιάζεται δὲ τὸ δ, ὡς ἀπὸ τοῦ ῥήματος, τὸ ζ εἰς δδ. Δωρικῶς διαλύοντος, ὡς ἐν τῷ πλάζω πλάδδω.

240 -εμμένα pro -ειμένη; ἐπεμμένα Sapph. p. 146. pro
A ἐφειμένη.

-δμένος pro -σμένος; vt κεκαδμένος Pind. Olymp. Od. 1. v. 42. a κάζω.

Aem. Port. in Lex. Pind. et Benedict. in Not.

Eustath. p. 722. l. 6. Ἀργεῖοι καὶ Κρῆτες ἐξαιροῦσι τὸ ι, ἐντάττουσι τὸ ν, λέγοντες τὸ τιθεὶς τιθένς.

B Participia flectuntur juxta variationes Adjectiuorum; vt ἁ περιεχομένα Archim. p. 121. l. 32. οἰχθεισᾶν Pind. Nem. Od. 1. v. 61. παραγινόμενορ, ἀποστρεφόμενορ, συνιστάμενορ, τεταγμέναρ Spartan. Decret. contra Timoth.

Heteroclisis Verbi.

Redundantia.

C In Praesenti. φράζω, φράσδω et φράττω. ὁρίζω, ὁρίσδω et ὁρίτω. χρήζω, χρήσδω et χρήδδω. de quibus prius; Characteristic. Praes. p. 213. A. B.

In Futuro. βαίνω, βασοῦμαι et βασεῦμαι. Vid. Flex. Fut. Prim. et Person. Passiv. Terminat. Singul. p. 228. A.

In Infinitiuo. εὑρίσκω, εὑρῆν et εὑρέν. Vid. Format. Infinit. p. 231. A. B.

Deficientia.

D λάω. Vid. Rat. Contrahend. p. 210. C, σόομαι, σοῦν-

ται Aeschyl. Pers. v. 25. [1]) σούσθω Sophoc. Aj. v. 1429. σοῦσθε [2]) Aristoph. Vespp. 456. [2]) Callimach. Lav. Pall. v. 4. Aeschyl. Pers. v. 25.

1) Schol. παρακινείσθω.

2) Schol. et Hesych. ὁρμᾶτε.

Variantia. 241

Occurrit in Timaeo Locro apud Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 3. p. 95. A. Verbum mire Anomalum μεμόρακται *sortitus est.* et in Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 6. 62. p. 558. l. 30. τεθηιέμμηνι, quod Pricaeus vertit *pacti sumus.* l. 21. p. 663. ὑπέχθηται *intulerit,* ὑπεχθήσιμον *quod inuehitur.* (haec fiunt ab ἄχθομαι, ab ἄχθος *onus.*) l. 43. p. 567. παραγγήλωντι pro παραγγείλωσι. A B

Spiritus.

ἀνδάνειν Pind. Pyth. Od. 1. v. 56.

Aem. Port. in Lex. Pind. „in vulgatis Pindari codicibus laevigatur, quod si bene habet, Ionice et Aeolice scriptum dices."

ἔαδε Theocr. Idyll. 27. v. 22.

Aem. Port. in Lex. Dor. „Aeolice spiritus asper in tenuem mutatur."

εὔαδε Hom. Οδ. π. v. 28. pro ἧδε. C

Eustath. p. 990. l. 36. τὸ ἥδω, ἧδε, καὶ διαλύσει ἔαδε, καὶ Αἰολικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ εὔαδε. διὸ καὶ ψιλοῦται κατ' ἔθος Αἰολικόν. Id. p. 1721. l. 61. τὸ ἁδεῖν ψιλοῦται Αἰολικῶς. et p. 1722. l. 1. Ἀττικῶς (lege Verbor. Augment. ἅδω p. 53. B.) καὶ Αἰολικῶς τὸ εὔαδεν. [Grammat. Meermann. p. 528. ἡ Αἰολὶς τὰ υ τῷ ε ἐπιφέρει· οἷον χέαντες χεύαντες, ἔαδον εὔαδον. *S.*]

κἤφθα Theocr. Idyll. 14. v. 28. pro καὶ ἤφθη.

ἐστάθη Pind. Pyth. Od. 4. v. 149.

Aem. Port. in Lex. Pind. et Benedict. in Not. Aeolice pro ἐστάθη.

D

Quantitas.

-ας in Participio Indefiniti primi corripitur; vt πράξας Pind. Olymp. Od. 8. v. 96.

242 Gregor. p. 157. Δωριεῖς συστέλλουσι τὰς εἰς -ας μετοχὰς,
A νοήσας, πράξας. Id. p. 148. sq. τὸ ἴδες Ἰωνικῶς καὶ αὐτοὶ συστέλλουσι. Θεόκριτος ἐν Ἀδωνιαζούσαις. (v. 25.) ὧν ἴδες, ὧν εἶπας, καὶ ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι. (In Editionibus tamen Ald. H. Steph. Cantab. Oxon. legitur, ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.) Id. p. 137. αἱ ἐκτάσεις τῶν διχρόνων ἴδιαι τῆς Δωρίδος. οἷον, ἶσος Ἐνυαλίῳ — (Hom. Ἰλ. χ. v. 132.) Sic υ in πλατυάσδοισαι Theocr. Idyll. 15. v. 88. [Idem Gregor. p. 126. Δωριεῖς τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων τοὺς παθητικοὺς ἀορίστους συστέλλουσιν. ἐπὶ τῆς παραληγούσης. Θεόκριτος (Idyll. 8. v. 91.)· γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο. *S.*]

Accentus.

B Aliquando promovetur; vt *) λαζεῦ Theocr. Idyll. 15. v. 21. pro λάζου. Sic ἀκουέμεν (Format. Infinit. -έμεν) pro ἀκούειν.

Aliquando retrahitur; vt *) ἀφίκευ Id. Idyll. 11. v. 42. pro ἀφικοῦ. ἀμβάλευ Id. Idyll. 10. v. 22. pro ἀμβαλοῦ. **) τράφοισα Pind. Pyth. Od. 2. v. 82. pro τραφοῦσα. huc refer ***) ἐφίλαθεν Theocr. Idyll. 7. v. 60. et plura hujusmodi in Person. Passiv. Plural. 3. Indef. Indic. p. 229. C.

C *) Aem. Port. in Lex. Dor.

**) Id. in Lex. Pind. et Benedict. in Not. aut est praesens pro τρέφουσα.

***) Schol. ἔστι δὲ Αἰολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν (Hom. Ἰλ. γ. v. 1. κόσμηθεν.) Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει.

Apollon. Synt. p. 213. l. 3. ἡ παρ' αὐτοῖς (Δωριεῦσι) καταβιβαζομένη ὀξεῖα ἐπὶ πληθυντικῶν (scil. ἐλεγὸν) ἀφίστησι τὴν πρὸς τὸ ἑνικὸν συνέμπτωσιν. Vbi Sylburg. fortasse rectius μεταβι-

βαζομόνη, ἐλέγου, accentu ex antepenultima in penultimam tralato. Id. p. 271. l. 28. — τοὺς Δωριεῖς καθ' ὅλης τῆς ἐγκλίσεως τὴν περισπωμένην Φυλάττειν ἐν τῷ μέλλοντι. (lege prius, Flex. Fut. Prim. p. 219. B.)

Variatur; vt Pind. Pyth. Od. 4. v. 2. Edit. Ald. *) στᾶμεν. Steph. στάμεν. Comel. στάμεν'.

*) Aem. Port. Lex. Pind. antecircumflexum lex carminis requirit. et formatur στῆναι στᾶναι στάμεναι στᾶμεν. D

In Infinitiuis accentus penacutus pro antecircumflexo habetur; vt ἀείδεν, γινώσκεν, ποταγορεύεν (de quibus prius Format. Infinit. -έν p. 230. B. C.) Imo circumflexus super breuem pro graui, vt εὐρεῖν (Ibid. Fut. vel Indef. p. 231. A.) Viderint Critici, num ibi mendi suspicio sit. 243 A

Aem. Port. Lex. Dor. γεραίρεν Theocr. Idyll. 7. v. 94. sublatum est ι ex vltima syllaba, et seruatus idem accentus, qui prius erat supra syllabam αι. sic in γινώσκεν.

Verbale Nomen.

Multa Nomina fiunt ex futuris; vt κατονόμαξις Archiméd. p. 123. l. 50. κιθάριξιν Marm. Oxon. p. 569. l. 28. χείριξιν Corcyr. Inscript. apud Montfauc. Diar. Ital. p. 419. l. 21. ἐγδικάξιος Chishul. Antiq. Asiat. p. 106. l. 17. ὀρσίκτυπος Pind. Olymp. Od. 10. v. 97. ὀρσινεφὴς Id. Nem. Od. 5. v. 63. ὀρσοτρίαινα Id. Olymp. Od. 8. v. 64. ἀρσίπεδος Simm. Ov. v. 10. ἐγέρσιμος Theocr. Idyll. 24. v. 7. ὀφέλσιμος Orph. Argon. v. 467. ἀκερσεκόμης Pind. Isth. Od. 1. Ant. 1. [At ibi v. 8. legitur ἀκειρεκόμαν, vt supra p. 201. B. recte indicatum est. *S.*] B C

Spiritus.

ἀγησίχορος Pind. Pyth. Od. 1. v. 6.

D Aem. Port. in Lex. Pind. „ compositum ex χερὸς et ἡγέομαι, Aeolice mutato spiritu aspero in tenuem."

244
A
PARTICVLAE.

ADVERBIVM.

Ἀβοατὶ Pind. Nem. Od. 8. v. 15. pro ἀβοητί. [ἄγκαθεν Aeschyl. Agam. v. 3. pro ἀνέκαθεν supra p. 88. A. *S.*] ᾆδε Theocr. Idyll. 5. v. 34. pro ἦδε. (ὧδε Ibid.) Αἰγᾶθεν Pind. Nem. Od. 5.
B v. 68. pro Αἰγῆθεν. [1]) αἰὲν Theocr. Idyll. 15. v. 10. et [2]) αἰὲς Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1269. pro αἰεί. [3]) αἶθε Theocr. Idyll. 3. v. 12. pro εἴθε.

1) Etym. p. 302. l. 2. ἡ τῶν Ἀργείων διάλεκτος μεταβάλλει τὸ ι εἰς ν, καὶ γὰρ λέγουσι τὸ αἰεὶ αἰέν.

2) Biset. αἶες αἶεν αἰεὶ ἀεὶ, διὰ παντός. [Gregor. p. 160. Κρῆτες τὸ διαπαντὸς αἰές. *S.*]

3) Schol. Theocr. Idyll. 7. v. 86. αἶθε Δωρικὸν, Ἰωνικὸν τὸ εἶθε. Cf. Eustath. p. 1648. l. 7.

[1]) αἶπερ Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1257. et 1314. ἀκᾶ Pind. Pyth. Od. 4. v. 277. pro ἀκῇ. ἀκμὰν Theocr. Idyll. 4. v. 60. pro ἀκμήν. ἄλλα Id. Idyll. 2. v. 6. pro ἄλλῃ. *) ἄλλοκα Id. Idyll.
C 1. v. 36. 37. pro ἄλλοτε. [2]) ἁμᾶ Id. Idyll. 9. v. 4. Pind. Olymp. Od. 3. v. 38. pro ὁμοῦ. ἀμβο-

1) Biset. ad v. 1314. ἧπερ κοινῶς, Δωρικῶς δὲ ᾇπερ. καὶ ἀρχαϊκῶς αἶπερ, τοῦ ι οὐχ ὑπογραφομένου, ἀλλὰ παραγραφομένου.

[*) v. Gregor. p. 117. *S.*]

2) Sic Rudim. Gram. Graec. Lat. Busb. [et Gregor. p. 116. τὸ ὁμοῦ, inquiens, ἁμᾶ λέγουσι Δωριεῖς, τρέποντες τὸ ου εἰς α, καὶ τὸ ο εἰς α. Cf. Koen. p. 96. Sed Hesychius: ὁμᾶ· ὁμοῦ. *S.*] Et Aem. Port. in Lex. Dor. ἁμᾶ pro ἅμα.

λάδαν Id. Nem. Od. 10. v. 62. pro ἀμβολάδην. ἆμος Theocr. Idyll. 4. v. 61. et ἆμος Id. Idyll. 13. v. 25. Id. Idyll. 24. v. 11. pro ἦμος. ἄνευγα Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 798. pro ἄνευγε. ἀνίκα Theocr. Idyll. 2. v. 147. pro ἡνίκα. 3) ἆνις Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 834. Nicand. Alexiph. v. 419. pro ἄνευ. ᾇπερ Theocr. Idyll. 1. v. 22. pro ᾗπερ. 4) ἆπερ Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 759. pro ὥσπερ. ἀρχᾶθεν Pind. Olymp. Od. 9. v. 81. pro ἀρχῆθεν. D [ἇς, *quamdiu*, (i. q. ἕως s. μέχρι τούτου, auctore Hesychio, cujus v. interpp.) Pind. Olymp. Od. 10. v. 61. Vnde Koen. ad Gregor. p. 81. apud Aristoph. Lysistr. 173. ἇς σποδᾶς γ' ἔχωντι legit pro ἀσσποδᾶς γ' ἔχοντι. et in loco Epicharmi apud Athen. p. 236. B. ἇς κα μεῦ, vt Schweighäuserus T. III. p. 383. ἇς κα μοι, pro ἕως καμών. Certe ἇς κα est in tabula Heracleensi I. v. 52. *S.*] ἅσυχα Theocr. Idyll. 2. v. 100. pro ἥσυχα. ᾇτε Id. Idyll. 1. v. 13. pro ᾗτε. ἅτε Id. Idyll. 18. v. 27. pro ὅτε. αὐτῶ Id. Idyll. 11. v. 14. etiam 5) αὐτεῖ, pro αὐτοῦ, *ibi*. 245 ἀῶθεν Id. Idyll. 15. v. 132. pro ἠῶθεν. A

3) Schol. κἆνις ἀντὶ τοῦ καὶ χωρίς.

4) Id. ἆπερ ἀντὶ τοῦ ὥσπερ. Cf. ad vers. 750.

[5) v. Gregor. p. 161. et ibi Koen. et infra p. 247. C. *S.*]

[Βᾶ Aeschyl. Suppl. v. 899. et 908.

Schol. πάτερ. haud dubie rectius Scaligero, qui βᾶ putabat dictum esse pro βασιλεὺς, e qua ratione referendum esset inter ea nomina, de quibus infra p. 333—335. Nam πᾶ, vt πάπα, πάππα et similia sunt infantum balbutientium, cum patrem suum appellant, (v. Valckenar. ad Herodot. 4, 59. et, quem laudat, H. Steph. de Dial. Att. p. 223.) et βᾶ videtur a Doriensibus nonnullis vsurpatum fuisse. Cf. supra p. 140. A. *S.*]

Γα pro γε. *) αὐτόγα Theocr. Idyll. 11. v. 60. μένγα Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 754.

*) Αὐτόγα *hic profecto.* Rudim. Gram. Graec. Lat. Busb, sic H. Steph. sed Ald. αὐτότι. Wintert. Oxon. αὐτόθι. Aem. Port. in Lex. Dor. „ἐλλειπτικῶς, pro κατ' αὐτὸ τοῦτο τὸ χωρίον γε. vel ex aduerbio αὐτοῦ, sublato υ."

B Δαρὸν Pindar. Nem. Od. 9. v. 71. pro δηρόν. Δωδώναθεν Id. Nem. Od. 4. p. 86. pro Δωδώνηθεν.

Εἰσόκα Bion Idyll. 2. v. 14. pro εἰσότε. [ἐνίοκα Archyt. inter Fragm. Pythag. p. 830. pro ἐνίοτε. *S.*] ἕκατι Pind. Olymp. Od. 4. v. 14. pro ἕκητι. *) ἐνδοῖ Theocr. Idyll. 15. v. 1. Callim. Cerer. v. 77. pro ἔνδον. ἐξᾶς Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 67. pro ἐξῆς. ἐξαπίνας Theocr. Idyll. 9. v. 34. et ἐξαίφνας Pind. Olymp. Od. 9. v. 78. pro ἐξαπίνης, ἐξαίφνης. ἐπείκα Theocr. Idyll. 18. v. 56. pro ἐπείκε. ἐπίταδες Id. Idyll. 7. v. 42. pro ἐπίτηδες. ἔρασδε Ibid. v. 146. pro ἔραζε.
C ἐσόκα Gruter. Inscript. p. CCVII. l. 33. pro ἐσότε. εὐφάμως Theocr. Idyll. 26. v. 8. pro εὐφήμως.

*) Schol. ἐνδοῖ ἀντὶ τοῦ ἔνδον ἐστί· τοπικὸν ἐπίῤῥημα, ὡς τὸ Μεγαροῖ (Aristoph. Acharnn. 758.) Πυθοῖ. (Pind. Isthm. Od. 7. v. 72. Sic Ἰσθμοῖ Id. Pyth. Od. 7. v. 12.) ἀντιπίπτει δὲ τούτοις τὸ οἴκοι. (Ιλ. α. v. 113.) Eustath. p. 140. l. 15. Συρακουσίων ἁρμὸς ἁρμοῦ ἁρμοῖ, (Theocr. Idyll. 4. v. 51.) κατὰ τὸ ἔξω ἐξοῖ, (Etymol. p. 663. l. 27. et 31. ait, a Syracusanis dici ἐξοι) καὶ ἔνδον ἐνδοῖ παρὰ Θεοκρίτῳ. Id. p. 722. l. 62. Σικελοὶ μέντοι ἔμπαλιν (sic Etym. p. 302. l. 2.) τὸ ι ἀντὶ τοῦ υ τάττουσι, τὸ ἔνδον ἐνδοὶ λέγοντες, ἢ ἐνδοῖ περισπωμένως. καὶ Ὅμηρος (Ιλ. ι. v. 466.) εἰνάνυχες ἀντὶ τοῦ ἐννεάνυχες. ταῦτα ὁ Ἡρακλείδης. ἐξ ὧν στομοῦνται τῇ μὲν οἱ λέγοντες τρέπεσθαι τὸ ι εἰς υ Ἀργολικῶς καὶ Κρητικῶς, ἐν τῷ αἰεὶ αἰέν· τῇ δὲ οἱ ἀνάπαλιν κατὰ Σικελούς.

[1]) Ἡνὶ Id. Idyll. 1. v. 149. et ἡνίδε Id. Idyll. 2. v. 38. pro ἰδού. [[2]) ἦπα Id. Idyll. 4. v. 3. pro ἤπου. *S.*]

D 1) Aem. Port. in Lex. Dor. „ἠνὶ et ἠνίδε Dorica demon-

strandi aduerbia pro ἰδού." [Gregor. de dialectt. p. 132. τὸ ἰδοῦ ἥνιδε Φασί.

2) v. Gregor. p. 116. *S.*]

Θαμάκις Pind. Nem. Od. 10. v. 72. pro θαμά. θῆν 246 Theocr. Idyll. 5. v. 111. pro δήν. A

Schol. τὸ θὴν ἀντὶ τοῦ ἐπιπολὺ, ἢ ἀντὶ τοῦ δή. Aem. Port. in Lex. Dor. θὴν interdum accipitur pro δὴν, vt Theocr. Idyll. 5. v. 111. interdum pro δὲ, Idyll. 15. v. 15. interdum est particula expletiua et enclitica, Idyll. 1. v. 97.

Κὰ Id. Idyll. 2. v. 100. Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 737. pro κε. κρύβδαν Theocr. Idyll. 4. v. 3. Pind. Pyth. Od. 3. v. 25. pro κρύβδην. κρυφᾶ Id. Olymp. Od. 1. v. 75. pro κρύφα.

Aem. Port. in Lex. Dor. κρυφᾶ, pro κρύφα (Plut. quaestt. B Rom. c. 20. p. 268. D.) aut κρυφῇ (Ephes. 5, 12. Gen. 31, 26.) Hesych. κατερῶτε, καὶ ἄλλοτε. vti Vossius notat in Not. ad Catull. p. 116. et sic apud Sappho legit pro vulgari lectione κατ' ἔρωτα, et monet esse Aeolicum pro καὶ ἑτέρωθεν. Apollonius in Grammatica: παρὰ τὸ ἕτερος ἑτέρωθε, ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' Αἰολεῦσιν ἑτερῶτα. [v. infra p. 434. A. Sic Etymol. p. 559. l. 31. οἱ Αἰολεῖς τὰ εἰς θεν λήγοντα ἐπιῤῥήματα εἰς α ποιοῦσιν, ὄπισθεν, ὄπισθα· ἄτερθεν, ἄτερθα, χωρὶς τοῦ ν. Cf. Macrob. p. 672. sq. ed. Gronov. *S.*]

Λάμνοθεν Id. Pyth. Od. 1. v. 100. pro Λήμνοθεν. Λιβύαθε Theocr. Idyll. 1. v. 24. pro Λιβύηθεν.

1) **Μᾶ** Id. Idyll. 15. v. 89. 2) μὰ Id. Idyll. 3. v. 27. pro μή. μὰν Id. Idyll. 1. v. 71. pro μήν. μάταν Id. Idyll. 14. v. 28. Pind. Olymp. Od. 1. v. C 133. pro μάτην.

1) Aem. Port. in Lex. Dor. „μᾶ ἰσοδυναμοῦσα τῇ βαβαὶ, vt hic. quidam putant jurijurando et affirmationi seruire, et idem valere, ac integram lectionem Doricam μᾶ γᾶ i. e. μᾶτερ γᾶ. Aeschyl. Suppl. v. 897. et 906. μᾶ γᾶ." Schol. ὦ. μῆτερ γῆ v. Valckenar. ad Herodot. 4, 59.

2) Aem. Port. in Lex. Dor. κῆκα μὰ 'ποθάνω pro καὶ εἰ κε μὴ ἀποθάνω, sed mauult scribere μ' ἀποθάνω, et sic τὸ η in aduerbio negandi sublatum licentia Poetica. η enim eliditur apud Ho-

merum Od. α. v. 226. Εἰλαπίν' ἠὲ γάμος; et Sophoclem Antigon. v. 390. ἐκεῖν' ἢ pro ἐκείνη ἢ.

Ναὶ Id. Idyll. 2. v. 160. Megarensis et Lacaena apud Aristoph. Acharnn. 750. 798. et Lysistr. 1107. pro νή.

Eustath. p. 92. l. 19. τῷ ναὶ (Ὅμηρος Ιλ. α. v. 234. ναὶ
D μὰ — vbi Schol. πεπλεόνακε τὸ μὰ ἀρνητικὸν ἤγουν ἀπωμοτικὸν μόριον κατὰ Ἀττικὸν ἔθος· ἤρκει γὰρ εἰπεῖν, νὴ) ἀντὶ τοῦ νὴ ἐχρήσατο. Ibid. l. 24. παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν εὕρηται ἐξ ὀρθοῦ ὁρκωμοτικὸν ἐπίῤῥημα τὸ ναὶ, οἷον ναὶ τὼ σιώ, (Aristoph. Lysistr. 1107.) ἤγουν νὴ τοὺς θεούς.

*) Οἴκαδες et οἴκαδις Megarensis apud Eund. Acharnn. 742. et 779. pro οἴκαδε. ὅκα Id. ibid.
247 754. Theocr. Idyll. 1. v. 66. et ὅκκα Id. Idyll.
A 4. v. 21. Idyll. 5. v. 118. Alcman apud Etymol. p. 620. l. 35. pro ὅτε. [Crito inter Pythagor. fragm. p. 856, ὁκὰ μὲν — ὁκὰ δέ. (quanquam ibi editur ὅκα μ. ὅκα δέ.) S.] ὅπα Theocr. Idyll. 4. v. 24. Pind. Olymp. Od. 10. v. 68. Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 748. et ὅππα Theocr. Idyll. 22. v. 11. pro ὅπη. ὁπανίκα Id. Idyll. 23. v. 33. pro ὁπηνίκα. ὅπποκα Id. Idyll. 5. v. 98. pro ὁπότε. οὐδαμὰ Id. Idyll. 10. v. 8. pro οὐδαμᾶ Herodot. 1, 5. p. 2. l. 30. vel οὐδαμῇ Plat. tom. 2. (Edit. H. Steph.) p. 347. E. [οὐδέποκα Archyt. inter fragm. Pythag. p. 830. pro οὐδέποτε. S.]

*) Biset. ad v. 742. οἱ Δωριεῖς τὸ κοινὸν οἴκαδε λέγουσιν οἴκαδες. Cf. Gregor. p. 106. et ad v. 779. οἴκαδις, πρὸς τὸν οἶκον, ἢ οἴκαδε. [Etymol. p. 617. l. 24. οἴκαδες ἀντὶ τοῦ οἴκαδε, Δωρικῶς. Idem de Cretensibus dicit Gregorius p. 166. Hesych. et Phauor. ἄγες· ἄγε, φέρε. S.] Vnde Canin. in Hellen. p. 60.
B „Cretenses et Megarenses addunt in fine ς; οἴκαδε οἴκαδες, ἄγε ἄγες.“

Πα Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 732. Theocr. Idyll. 4. v. 3. πᾶ Id. Idyll. 1. v. 66. pro

πῆ. *) παντᾶ Ibid. v. 55. Pind. Olymp. Od. 1. v. 188. pro πάντῃ. πέρυτι Periander apud Diogen. Laert. 1, 99. pro πέρυσι. πεζᾶ Epicharm. apud Athen. p. 91. C. pro πεζῇ. †*) πλὰν Theocr. Idyll. 15. v. 95. et Idyll. 14. v. 53. pro πλήν. †) πλατίον Id. Idyll. 5. v. 28. pro πλησίον. πόκα Diotogen. apud Stob. Serm. p. 251. Theocr. Idyll. 1. v. 24. pro πότε. [πόκ', i. e. ποκὰ, Laco senex apud Plutarch. vit. Lycurg. c. 21. p. 53. B. *†) ποκὰ etiam scribendum est in oraculo apud Herodot. 4, 159. *S.*] **) πόταγε Theocr. Idyll. 1. v. 63. pro πρόσαγε. ††) πρὰν Id. Idyll. C 2. v. 115. pro πρὴν, pro πρώην. πρᾶτον Ibid. v. 130. pro πρῶτον. προτροπάδαν Pind. Pyth. Od. 4. v. 167. pro προτροπάδην. πρώαν Theocr. Idyll. 5. v. 4. pro πρώην.

[*) v. Gregor. p. 95. *S.*]

[†*) v. Gregor. de dialectt. p. 124. *S.*]

[†) v. Gregor. p. 122. *S.*]

[*†) Gregor. p. 80. Δωριεῖς τὸ ποτὲ ποκὰ λέγουσι, ὡσαύτως καὶ τὸ πότε. Θεόκριτος (Idyll. 1. v. 66.) πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' — πᾶ ποκα; *S.*]

**) πόταγε Eustath. p. 684. l. 16.

[††) v. Gregor. p. 122. *S.*]

Apollon. Synt. v. 236. πεῖ, αὐτεῖ, Δώριον. et p. 328. παραθήσομαι καὶ τὸ πρὸς τοῦ Ἡρακλείδου εἰρημένον· ἐκ τοπικοῦ ἐπιῤῥήματος τοῦ οὗ ἀπετέλειτο ἡ Δωρικὴ μετάληψις ἣ εἶ. v. Koen. ad Gregor. p. 161. Sic et Attice ει pro οι. Vide Diphthong. p. 10. B.

Σαμὰν Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 757. et 784. pro τί μήν. (vide prius, Adjectiv. Declinat. Secund. p. 187. A.) σάμερον Pind. Olymp. Od. 6. v. 47. Theocr. Idyll. 2. v. 147. pro σήμερον. D

Τᾷδε *huc* Id. Idyll. 2. v. 101. *hic* Id. Idyll. 5. v. 32. pro τῇδε. *) τᾶμος Id. Idyll. 13. v. 27. et

248 Idyll. 24. v. 13. pro τῆμος. τανίκα Id. Idyll.
A 1. v. 17. pro τηνίκα. τηνεὶ *hic* Theocr. Idyll. 1. v. 106. Anonym. inter Frag. Pyth. p. 872. Oraculum apud Plut. vit. Demosth. c. 19. p. 854. F. *huc* Theocr. Idyll. 2. v. 98. et τηνόθι Id. Idyll. 8. v. 44. pro ἐκεῖ. τηνόθεν Anonym. inter Frag. Pyth. p. 872. [1]) Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 754. et τηνῶθε Theocr. Idyll. 3. v. 10. pro ἐκεῖθεν. **) τόκα Id. Idyll. 7. v. 154. pro τότε. [2]) τοκάει Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 40. p. 198. l. 46. p. 531. l. 38. [3]) τοσ-
B σῆνον Theocr. Idyll. 1. v. 54. pro τόσον. [4]) τουτάκι Pind. Pyth. Od. 4. v. 49. pro τηνικαῦτα. [5]) τουτὶ Theocr. Idyll. 5. v. 103. pro ἐνταῦθα. τουτόθε Id. Idyll. 4. v. 10. et τουτῶθεν Ibid. v. 48. pro ἐντεῦθεν.

[*) Gregorius p. 167. ἆμος Dorice pro τῆμος dici auctor est. Sed Koenius tuetur τᾶμος. Cf. Johann. Gramm. p. 382. *S.*]

1) Biset. οἱ Δωριεῖς λέγουσι τηνόθεν ἐκεῖθεν.

[**) v. Gregor. p. 167. *S.*]

2) Pricaeus in not. Dorismus pro τότε. τόκα certe saepius occurrit, at cum ει in fine, plane quid velit nescio, nisi incognitus quis Dorismus sit. legebam ideo aliquando τὸ κ' ἀεὶ, *pro tempore et in posterum semper.* τὸ apud Dores pro τότε frequens etiam. [Rectius statuere videtur Koenius ad Gregor. p. 80. τοκαεὶ interpretandum esse τόκ' ἀεί. Certe idem ex Chishulli antiqua. Asiat. p. 111. l. 19. et p. 113. l. 12. attulit ΤΟΚΑΔΕΙ. *S.*]

3) Schol. τοσσῆνον, τοσοῦτον.

4) Schol. τουτάκι, τηνικαῦτα. Cf. Etymol. p. 172. l. 7.

5) Casaub. in Not. legit τουτεὶ, vt sit similis Doricae particulae τεῖ. et Schol. Theocr. Idyll. 5. v. 32. τὸ τᾶδε ἐν ἄλλοις ἀντιγράφοις γράφεται τεῖνδε ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα Δωρικῶς. vti et v. 33. τὸ τηνεῖ ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. [De τηνεὶ et ταυτεὶ v. Valckenar. epist. ad Roeuer. p. 31. Epimenides apud Diog. Laert. 1, 113. dixit τουτᾶ. *S.*]

[1]) τυίδε Sappho. τῶς [2]) *vbi* Theocr. Epigr. 4.

v. 1. 3) *sicut* Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 762. pro ὅθι et ὡς. C

1) Sic legit Sylburgius in Not. ad Dionys. Halic. tom. 2. p. 5. H. Steph. τῆδε. Hephaest. p. 45. τοίδ'. Voss. in Catull. p. 116. τυῖδ'. Hesych. τυῖ ὧδε Κρῆτες. τύδαι ἐνταῦθα Αἰολεῖς. Priscian. p. 22. „apud Aeoles υι saepe amittit vim literae in metro, ut Σαπφὼ, ἀλλὰ τυί δ' —."

2) Sic Aem. Port. in Lex. Dor.

3) Biset. τὸ τῶς νῦν ἀντὶ τοῦ ὥσπερ λαμβάνεται. ἀλλαχοῦ δὲ ἀντὶ τοῦ οὕτως. ὅθεν καὶ τὸ ὡς ἀποβολῇ τοῦ τ. Ὅμηρος Ιλ. γ. v. 415. τῶς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα. [Sic Theocr. Idyll. 23. v. 26. et Idyll. 24. v. 71. Gregor. p. 112. Δωριεῖς τὸ ὡς τῶς λέγουσι, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀχαρνεῦσιν. *S.*]

Schol. Aristoph. Acharnn. 15. τῆτες ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἔτος. οἱ Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ δ λέγουσι, τῆδες. Cf. infra p. 266. C. Casaub. Not. in Theocr. (Idyll. 3. v. 25.) p. 23. legit τῆθεν pro κεῖθεν. sed Vulg. Edit. habent τῆνα.

*) Ὦιμοι Theocr. Idyll. 10. v. 40. pro οἴμοι. *) ὥνεκα Mosch. Idyll. 7. v. 5. pro οὕνεκα. *) ὦπερ D Theocr. Idyll. 3. v. 26. pro οὗπερ.

*) Aem. Port. in Lex. Dor.

Spiritus. 219

A

ἅμος Theocr. Idyll. 4. v. 61. sed ἅμος Idyll. 13. v. 25.

Eustath. p. 154. l. 43. ψιλοῦται ἦμος ἀντὶ τοῦ ἡνίκα.

ἁρμοῖ Theocr. Idyll. 4. v. 51.

Schol. εἰ μὲν ψιλοῦται, τὸ ἀρτίως καὶ νεωστὶ σημαίνει· εἰ δὲ δασύνεται, τὸ ἡρμοσμένως.

ἕστε Theocr. Idyll. 1. v. 6. et Idyll. 5. v. 22. B

Casaub. in Not. p. 29. legit ἕστε. Eustath. p. 161. l. 46. τὸ ἕστε ἀντὶ τοῦ ἕως, οἷον παρὰ Θεοκρίτῳ, ἕστε κ' ἀπείπῃς (Idyll. 5. v. 22.) συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ ἕως, διὸ καὶ δασύνεται. Etym. p. 382. l. 8. ἕστε γέγονε παρὰ τὴν ἐς πρόθεσιν καὶ τὸ τε συμ-

πληρωματικὸν, διὸ καὶ ψιλοῦται Ἀττικῶς· Δωριεῖς δὲ δασύνουσιν, ἀπὸ τοῦ ὥστε κατὰ συγκοπὴν ἡγούμενοι εἶναι.

ἄφαρ Theocr. Idyll. 20. v. 15.

Eustath. p. 158. l. 35. τὸ δὲ ἄφαρ καὶ ἀφαρὶ, αὐτίκα, ἐκ τοῦ ἅπτω ἧφα γίνεται συστολῇ Δωρικῇ καὶ ψιλώσει Αἰολικῇ.

C

Quantitas.

ι in τουτὶ producitur; Theocr. Idyll. 5. v. 103. vti et apud Atticos. vide Quantit. p. 41. C.

Aem. Port. Lex. Dor. putat esse elleipsin pro κατὰ τουτὶ τὸ χωρίον.

α producitur in κα; vt Theocr. Idyll. 3. v. 100. et *) αἴκα Idyll. 1. v. 3.

*) Schol. τὸ αἶκα ἀντὶ τοῦ εἴκεν ἐστί. τὴν γὰρ ει τρέπουσι Δωριεῖς εἰς τὴν αι, οἷον Ἄρτεμις Ἄρταμις. κακῶς οὖν ὁ Θεόκριτος ἐξέτεινε τὸ α νῦν. τῶν γὰρ Δωριέων εἰς α βραχὺ τὸ ε τοῦ

D δυνητικοῦ συνδέσμου τρεπόντων, οὗτος ἐξέτεινε.

250

Accentus.

A

Promouetur; vt παντᾶ pro πάντῃ. *) ἁμᾶ pro ἅμα. Vide paulo prius inter Aduerb. p. 247. B.

*) Sic Aem. Port. in Lex. Dor. sed Rud. Gram. Graec. Lat. Busb. in Partic. Dial. pro ὁμοῦ.

Mutatur; vt οὐδαμά. Vide Aduerb. pro οὐδαμᾶ et

B οὐδαμῇ p. 247. A. *) vbi nota, α etiam corripi.

*) Igitur Aem. Port. in Lex. Dor. deriuat a neutro plurali Poeticae vocis οὐδαμὸς, de qua Eustath. p. 1383. l. 54. Apud Herodot. 9, 57. p. 338. l. 51. legitur οὐδαμοὶ et οὐδένες, *nullius pretii homines.* et 1, 18. p. 6. l. 17. οὐδαμοὶ, *nulli.*

Variatur; vt ἔνδοι et ἐνδοῖ. Vide Aduerb. p. 245. B.

Casaub. in Not. p. 29. legit ad Theocr. Idyll. 4. v. 119. κάλως Dorice pro καλῶς; Editiones tamen vulgatae habent καλῶς.

PRAEPOSITIO. C

'Εν pro ἐς apud [1]) Pind. Pyth. Od. 2. v. 21. ἐν ἅρματα. et v. 157. ἐν πάντα νόμον. Od. 5. v. 50. ἐν νάπος. Aristoph. Acharnn. 1020. [2]) κἂν πέντ' ἔτη. Decret. Spart. contra Tim. [3]) ἐν τὸν ἀγῶνα. [4]) Inscript. Vet. Salmas. p. 68. ἐν ἄλσεα. [5]) Dius Pythagoricus apud Stob. Serm. p. 409. ἐν ζωάν.

1) Schol. ἡ ἐν ἀντὶ τῆς εἰς. Sic Aem. Port. in Lex. Pind. D et Benedict. Hesych. ἐν φάος, εἰς τὸ φῶς.

2) Schol. ἀντὶ τοῦ εἰς πέντε ἔτη.

3) Sic legit Is. Casaub. in Not. ad Athen. p. 614. vti et apud Scalig. in Manil. p. 385. ed. Argent. 1655. 4. et apud Leopard. et Arat. Oxon. sed Salmas. in Hellenist. p. 82. ἐττὸν, vti paulo ante ἐττὰν pro εἰς τήν. Hesych. ἐττῶν, ἐκ τῶν.

4) Salmas. notat locos Pindari modo citatos.

5) Idem sic legit apud Dium pro eo, quod male in Stobaeo legitur ἐν ζωᾷ. lege Aem. Port. in Lex. Ion. ad vocem ἐν.

Dion. Halic. tom. 2. citat locum Pindari, ἐν χορὸν, p. 25. vbi Sylburg. p. 5. notat, id Doriensibus tribui a Corintho (p. 163), Cretensibus a Johanne Grammatico (p. 381.). Casaub. Animadv. in Athen. 251 p. 39. „ponere ἐν pro εἰς Dorum est.“ Id. p. 262. legit ἐν 'Αμυκλαῖον ἱερὸν in Epilyco apud Athen. p. 140. A. Pind. Pyth. Od. A 4. v. 459. ἔν ποτε καλλίσταν νᾶσον — Schol. Χαῖρις βούλεται γράφειν, ἔν ποτε, ἀντὶ τοῦ, ἄν ποτε, κατὰ τὴν Πινδάρου συνήθειαν. Aem. Port. in Lex. Pind. „sunt, qui legendum putant ἄν ποτε, κατὰ Δωρικὴν ἀποκοπὴν pro ἀνά.“ Eustath. p. 1839. l. 53. ἔθος Δωριεῦσιν, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου φαίνεται, συντάσσειν ἐν πρόθεσιν μετὰ αἰτιατικῆς. et inde colligit, ἐνταυθοῖ (Οδ. σ. v. 104.) fieri per duplicem Dorismum: primo ἐν ταῦτα; deinde (sicut ἐνδοῖ apud Theocritum, et πεδοῖ pro εἰς γῆν apud Aeschylum, vti et in Lexiphane Luciani p. 955.) ἐνταυτοῖ, ac tenui in asperam mutata ἐνταυθοῖ. Sic (vti notat Aem. Port. in Lex. Pind.) ἐς Φᾶσιν ἐνήλυθον Pind. Pyth. Od. 4. v. 376. 377. pro εἰσήλυθον. Eustath. p. 722. l. 60. 'Αργεῖοι καὶ Κρῆτες τὴν εἰς πρόθεσιν ἐνς λέγουσι.

'Εξ et Σὺν in Compositione seruant finalem ante σ B

apud Antiqua Monumenta. Vide prius, Orthograph. Vet. N. et Ξ. p. 164. B. et 165. A.

'Αν pro ἀπὸ apud Gruteri Inscript. p. CCX. ἀν τοῦ ῥοΐσκου l. 18. 24. ἀν τᾶς ὁδοῦ l. 31. ἀν τοῦ τοίχου l. 41. etc. Lege Marm. Oxon. p. 651. Praepositionis vocalis etc.

Ζα- pro δια- in Compositione; vt *Zabolus* pro *Diabolus* in S. Hilario p. 284. et *Zabulus* apud Lactant. de mortib. persec. 16, 5. ζαμενής Pind.
C Pyth. Od. 9. v. 65. [ζαμενέστατος Hom. hymn. in Mercur. v. 507. *S.*]

Etym. p. 407. l. 6. Ζάθεος. ἤ Αἰολικῶς. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ διὰ ζὰ φασί· καὶ τὸν διάπλουτον ζάπλουτον. ἢ παρὰ τὸ ζα ἐπιτατικόν. et in Ζάκορος ibid. l. 27. τὸ δὲ ζα οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα ἐπιτατικὸν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς διὰ προθέσεως, ἵν' ᾖ διάκορος, καὶ 'Αττικῶς καὶ Αἰολικῶς. et in Ζάκοτος ibid. l. 19. καὶ ἁπλῶς τὸ διὰ, εἴτε πρόθεσιν σημαίνει, εἴτε μόνας συλλαβὰς, τρέπεται εἰς ζα. καὶ γὰρ τὴν καρδίαν καρζάν φασι, καὶ τὸ διαμενὴς ζαμενής. [Johann. Grammat. p. 384. vbi de Aeolum dialecto agit: ἀντὶ δὲ τοῦ δ, τὸ ζ· διαβάλλειν ζιαβάλλειν, διὰ νυκτὸς ζιὰ νυκτός. Alii rectius legunt ζαβάλλειν et ζανυκτός. Et horum quidem exemplum in libris veterum non inuenimus. Sed ζάθεος est apud Hom. Ιλ. α. v. 38. et saepius. ζάπλουτος habet Herodot. 1, 32. ζάκορος Polyaen. 2, 3, 8. ὑποζάκορος Herodot. 6, 134. ζάκοτος Hom. Ιλ. γ. v. 220. ζαχρεῖος Ιλ. ε. v. 525. Theocr. Idyll. 25. v. 6. ζατρεφὴς Hom. Οδ. δ. v. 451. ζαφλεγὴς Ιλ. Φ. v. 465. *S.*] lege Aem. Port. Lex. Pind. in Ζα, [et Spanhem. ad Callim. h. in Dian. v. 97. et interpp. Hesychii in Ζα et vocabulis inde compositis. *S.*]

*) Πέδα pro μετά; vt πέδα Κέρβερον [1]) Theocr. Fragm. [πέδα μέγαν κάματον Pind. Pyth. Od. 5. v. 62. *S.*] [2]) πέδ' 'Αχιλλέα Alcaeus p. 14. [3]) πέδα αἰσχύνας Epimenides apud Diog. Laert. 1, 113. Sic in Compositis; [4]) vt πεδέρχομαι
D Theocr. Idyll. 29. v. 25. Pind. Nem. Od. 7. v. 109. πεδάμειψαν Id. Olymp. Od. 12. v. 18. [πεδαυγάζων Id. Nem. Od. 10. v. 114. *S.*] πεδέχω [5]) Sappho apud Plut. Sympos. 3, 1, 2. p. 646. F.

6) Alcaeus apud Hephaest. p. 59. 7) πέδάφρων
Pind. Pyth. Od. 8. v. 105. 8) πεδαίχμιοι, 9) πε-
δάμαροι Aeschyl. Choeph. v. 587. 588. 10) πε- 252
δήορος Nicand. Ther. v. 729. (pro μετήορος A
Hom. Ιλ. Θ. v. 26.) 11) πεδαίρειν Eurip. Phoenn.
v. 1054. 12) πεδάρσιος Aristoph. Auu. 1197.

[*) Grammat. Meermann. p. 330. ἀντὶ τοῦ μ τὸ π Aeolice dici ait, vt μετ' ἐμοῦ πέτ' ἐμοῦ. Omnino v. quos laudat Valckenaer. ad Eurip. Phoenn. v. 1034. *S.*]

1) Ex Theocriti παιδικοῖς apud Is. Casaub. Not. in Diog. Laert. p. 59. [Paulo post in loco Pindari multi legunt μετὰ μέγαν κάματον. *S.*]

2) Aem. Port. in Lex. Pind. monet, vitiose legi πέδ' Ἀχιλλέα.

3) Sic Casaub. et Menag. reponunt pro παῖδα.

4) Lege Aem. Port. in Lex. Dor. et Pind.

5) Sic Var. Lect. ex Cod. Ald. H. Steph. in Epistol. ante Dial. Attic. et Casaub. in Diog. Laert. Epimenid.

6) et Stanl. in Not. ad Aeschyl. Choeph. 587. pro μετέχω.

7) Aem. Port. in Lex. Pind. Aeolicum vocabulum pro communi μετάφρων.

8) Stanl. pro μεταίχμιοι Aeolice.

9) Idem ad v. 588. notat, hunc corruptum locum varie restitui a Scholiasta, qui πέδουροι (Hesych. πέδα, μετά. πέδουρος, μετέωρος.) legi vult, aut πεδάμεροι. Stanleius ipse mallet

10) πεδάοροι, quae vox reperitur in Nicandro. B

11) Consule de hac voce Aem. Port. notas in Eurip. p. 14. vbi plura ad hunc Aeolismum spectantia leguntur.

12) Schol. πεδαρσίου, μετεώρου, πετομένου. παρὰ τὸ ἐκ τοῦ πέδου αἴρεσθαι.

Περι- in Compositis fit περρ-; vt πέρροχος Sapph. p. 24. [Etiam περ-; vt περάπτων Pind. Pyth. Od. 3. v. 94. περόδοις Id. Nem. Od. 11. v. 51. Nec minus extra compositionem; vt πὲρ ἀτλάτου Id. Olymp. Od. 6. v. 65. πὲρ αὐτᾶς Id. Pyth. Od. 4. v. 462. *S.*]

Amm. Port. in Lex. Pind. pro περίσχος. Hesych. περρέχειν, ὑπερέχειν. [v. ad Hellanic. fragmm. p. 30. sq. *S.*]

Legitur in Epicharmo apud Athenaeum p. 235. F. τὸν δ' ἄρ, quod significet πρὸς τοῦτον.

C Sic legit Petitus in Miscellan. l. 6. c. 3. Hesych. τὸν δ' ἄρ, πρὸς τοῦτον δέ. v. Schweighäuser. ad Athenae. T. III. p. 375.

Hesych. περσέ, πρὸς σέ. Canin. in Hellen. p. 19. πρὸς σέ, πρέσσε.

Ποτὶ et προτὶ pro πρὸς in appositione et compositione; vt ποτὶ Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 82. Decret. Byzant. apud Demosth. p. 256, 8. Theocr. Idyll. 7. v. 47. ποτέχετε Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 733. ποτιδέρκεται Theocr. Idyll. 1. v. 36. προτὶ Hom. Ιλ. γ. v. 116. προτιβάλλεαι Ιλ. ε. v. 879. Pro προτὶ per metathesin legitur ποτρὶ Chishul. Antiq. Asiat. p. 112. l. 6. 14. et p. 116. l. 7. πόθοδον Decret.
D Byzant. apud Demosth. p. 256, 8. Gruter. CCX. l. 5. *) et CCXI. l. 11. (et mendose πόδοδον Corcyr. Inscr. apud Montfauc. Diar. Ital. p. 414. l. 12. et p. 429. l. 22.) pro πρόσοδον.

*) Vel 57.

253 Eustath. p. 684. l. 15. Ποιητικαὶ προθέσεις ἰσοδύναμοι οὖ-
A σαι ἡ προτὶ καὶ ἡ ποτὶ, (cf. Etymol. p. 685. l. 24.) ἐκθλίβουσί ποτε καὶ ἀμφότεραι τὸ ἐπεκτατικὸν ἰῶτα, ἡ μὲν ποτὶ ἐν τῷ πόταγε. [Theocr. Idyll. 1. v. 62. pro πρόσαγε. Sic Id. Idyll. 15. v. 67. πότεχε pro πρόσεχε. v. Gregor. p. 83. ad q. l. omnino v. Köen. *S.*] καὶ ποταίνιον, (Pind. Olymp. Od. 10. v. 72.) περὶ οὗ ἀλλαχοῦ (p. 1106. l. 24. vbi notat haec esse Dorica.) καὶ ἐν τῷ πότωπον Δωρικῶς ἤγουν πρόσωπον. ἡ δὲ προτὶ, ἐν τῷ προταινί. Hesych. et Schol. Pind. ποταίνιον, πρόσφατον. [Galen. in Exeg. Hippocr. dict. ποταίνια (Hippocr. Sect. 5. p. 131. l. 7.) τὰ πρόσφατα οἱ Δωριεῖς. Idem Galen. in Hippocr. lib. de rat. vict. in acut. (vti notat Foesius in Oeconomia) τὰ δὲ πρόσφατα ποταίνια κέκληκε τῇ τῶν Ἰώνων φωνῇ καὶ τῇ τῶν παλαιοτέρων. Sic et Gregor. Corinth. in dial. Ionica p. 262. Erotianus ποταίνια citat ex Bacchio, *S.*] Hesychius: προταίνιον, παλαιόν. H. Steph. in Thes. Ind. ex Euripide (Rhes. 523.) προταινὶ τάξεων, *ante acies.*

Praepositiones ποτὶ et κατὰ postrema vocali privatae solent cum ea, quam regunt, aut aliquando etiam cum alia voce coalescere; nec non, Poetarum more, vltimam consonam sociae vocis consonae similem reddere; vt ποττᾶρ Spart. Decr. B contra Timoth. [1]) ποττῶ Theocr. Idyll. 5. v. 74. [2]) ποττὸν Theocr. Idyll. 11. v. 1. ποττὰν Hippodam. inter Fragm. Pyth. p. 808. Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 732. 783. ποττὸ Euryph. Ibid. p. 814. ποττοὺς Metop. Ibid. p. 839. ποττὼς Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 77. ποττὰς Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 832. ποττούτοισι Epicharm. apud Athen. p. 286. F.

1) Casaub. in Not. p. 28. scribit, Eustathium (p. 828. l. 32. et p. 1106. l. 28.) legere πὸτ τῶ, et ideo legit κὰτ τῶ in Theocr. Idyll. 5. v. 143.

2) Biset. in Aristoph. Acharnn. 747. Δωριεῖς ποττὸ πρὸς τὸ, C οὕτω δὲ σχηματίζεται. πρὸς, προσὶ, προτὶ, ποτί. ποττὸ πῦρ (v. 751.) ποτὶ τὸ πῦρ, κατὰ συγκοπήν. ποττὸν Δία, πρὸς τὸν Δία.

[1]) πόθεμε Ocelus apud Stob. Ecl. p. 45.

καττῶ Theocr. Idyll. 5. v. 143. καττὸν, καττὰν, καττὸ Tim. Loc. apud Plat. p. 1090. καττὰς Id. p. 1089. καττοῦτο Id. p. 1092. [καττὰ Oracul. apud Demosth. p. 1072, 22. S.] [2]) καττάδε Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 77. 79. κατταυτὰ Hipparch. inter Frag. Pyth. p. 820. κατταὐτὰν Hippodam. Ibid. p. 810. κατθέμεν Anonym. Ibid. p. 874. [κατθηκάμενος Pind. Pyth. Od. 9. v. 108. S.] κάτθανε Lacon apud Plut. Vit. Pelopid. c. 34. p. 297. B. [κατθανὼν Eurip. Alcest. v. 195. S.] [3]) καδδὲ Ano- D nym. inter Frag. Pyth. p. 864. κάββαλε Alcaeus p. 8. [καββαλόντες Decretum Lacon. apud Plut. vit. Lysand. c. 14. p. 441. B. S.] καλλείψω Theocr. Idyll. 16. v. 108. καμμὲν Sapph. p. 18. pro κατὰ μέν. καππυρίζω Theocr. Idyll. 2. v.

254 24. καππαύει Pind. Nem. Od. 9. v. 35. κατ-
A τύπτεσθαι Alcman p. 127. Huc refer ἐττὰν Marm. Oxon. p. 569. l. 26. et ἐττὸν Ibid. l. 35. pro εἰς τὴν, εἰς τὸν. (Vide paulo prius; Praeposit. ἐν pro ἐς, not. 3. p. 250. D.) ἀμποταμὸν Marm. Oxon. p. 601. l. 35. pro ἀνὰ ποταμόν. Huc refer ἀμμένομεν Alcaeus p. 8. pro ἀναμένομεν. [ἐπαμμένει Aeschyl. Pers. v. 809. *S.*] ⁴) ἀμνάσει Pind, Pyth. Od. 4. v. 96.

1) Haec vox mihi suspecta est. Interpres vertit *nobis.* si codex sanus sit, ponitur pro πρὸς ἡμᾶς.

2) Schol. Δωριστὶ, ἀντὶ τοῦ κατὰ τάδε.

3) pro κατὰ δὲ —. [Gregor. p. 290. Αἰολεῖς συγκόπτουσι τὰ σύνθετα τῶν ὀνομάτων, διπλασιάζοντες τὰ ἄφωνα. ὡς τὸ κάππεσεν (Hom. Ιλ. δ. v. 523.) ἀντὶ τοῦ κατέπεσεν, καὶ καδδὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ δὲ, καὶ κάββαλεν ἀντὶ τοῦ κατέβαλεν. Cf. Id. de dial. Dor. p. 166. et infra p. 365. A. *S.*]

4) pro ἀναμνήσει. Sic Aem. Port. in Lex. Pind. scribi notat
B in plerisque codicibus; sed in Graecis Scholiis, ac codice Romano ἀμνάσει.

Legitur in Alcaeo p. 8. κἀκκεφαλᾶς pro καὶ ἐκ κεφαλῆς.

Praepositiones ἀνὰ et παρὰ in appositione ac compositione perdunt finalem α; vt ἀν ῥάχιν Marm. Oxon. p. 602. l. 4. ἀνθέντων Id. p. 603. l. 24. ἀνγνοίῃ Theocr. Idyll. 18. v. 48. ἄνδωκε Pind. Isth. Od. 6. v. 57. ἀμβᾶτε Megarensis apud
C Aristoph. Acharnn. 732. πὰρ τὶν Archyt. apud Diog. Laert. 3, 22. πὰρ δέ οἱ Theocr. Idyll. 1. v. 33. πὰρ δαιμόνων Pind. Pyth. Od. 3. v. 106. [πὰρ Κρόνου λόφῳ Id. Olymp. Od. 8. v. 22. πὰρ Πέλοπος Id. Olymp. Od. 10. v. 30. *S.*] πὰρ τᾷ πόλει Chishul. Antiq. Asiat. p. 116. l. 15. πὰρ τηΐων Id. p. 121. l. 4. *) πὰρ τὸν Εὐρώταν Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1311. παρκύπτοισα Theocr. Idyll. 3. v. 7. παρκληθέντες Marm.

Oxon. p. 593. l. 22. παρδέχεται Chishul. Antiq. Asiat. p. 116. l. 15. [παρφυκτὸν Pind. Pyth. Od. 12. v. 53. *S.*] ἀπάρβολον Corcyr. Inscr. apud Montfauc. Diar. Ital. p. 419. l. 8.

*) Biset. τὴν παρὰ πρόθεσιν, καὶ συμφώνου ἐπιφερομένου, οἱ Δωριεῖς συγκόπτουσιν, ὥς φησι Κόρινθος (p. 92. qui p. 116. D de praepositione ἀνὰ idem praecipit.) Cf. Eustath. p. 1172. l. 61.

Haec omnia Aem. Port. in Lex. Dor. et Pind. docet fieri Poetice et Dorice. De his igitur plura in Poetica Dialecto p. 330. sq.

Accentus. 255 A

Retrahitur in πέδα pro μετά. Vide paulo prius p. 251. C.

CONIVNCTIO.

αἰ Mandricid. apud Plut. vit. Pyrrh. c. 26. p. 401. C. B Theocr. Idyll. 1. v. 10. pro εἰ. *) αἴκα Ibid. v. 4. 5. et αἴκεν Ibid. v. 61. pro εἴκε. αἴτε Id. Idyll. 5. v. 74. pro εἴτε. αἴποκα Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 867. pro εἴποτε. [†) γα Megarensis apud Aristoph. Acharnn. 795. *S.*] ἔμπα Pind. Nem. Od. 4. v. 58. ἔμπαν **) Ibid. Od. 6. v. 8. ἔμπας Id. Pyth. Od. 4. v. 423. Theocr. Idyll. 10. v. 29. pro ἔμπης. καίκα Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 117. pro καίκε.

[*) Schol. αἴκα ἀντὶ τοῦ εἴκεν. τὴν γὰρ ει δίφθογγον τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν αι. *S.*]

[†) Gregor. p. 113. τὸ γε Δωριεῖς γα λέγουσιν, ὥς παρ' Ἀριστοφάνει. Sic supra p. 192. B. ἔγωγα et ἐγώνγα etc. *S.*]

**) Schol. exp. ὅμως. Lege Aem. Port. in Lex. Pind. et Dor. Schol. Sophoc. Aj. v. 122. Ἴωνες ἔμπης φασὶν, Ἀττικοὶ δὲ ἔμπας C καὶ ἔμπα.

Corinth. p. 167. οἱ Δωριεῖς τὸ μὲν μὶς λέγουσι. Sic Sylburg. in Not. ad Dion. Hal. 2. Tom. p. 5.

Eustath. p. 722. l. 58. οὐ μέν θην — (Sic Edit. Florent. Ιλ. Θ. v. 448. et H. Steph. Sed Schol. Μεταφρασταὶ ἀναγινώσκουσιν, οὐ μὲν δὴν — ὅπερ ἄμεινον.) οὕτω μὲν γεγραμμένον σαφῶς ἔχει. ἔστι δὲ καὶ ἑτεροίας ἐκδόσεως γραφὴ ὑποδύσκολος καθ' Ἡρακλείδην, οὐ μέντον ἀντὶ τοῦ οὐ μέντοι. καί ἐστι κατ' αὐτὸν τὸ οὐ μέντον Ἀργείων καὶ Κρητῶν γλώσσης, οἳ πολλάκις ἐξαιροῦντες τὸ ι ἐντάττουσι τὸ ν.
D

---

256 A

SYNTAXIS.

Concordantia.

Iunguntur 1) Singularia Pluralibus masculinis et foemininis; vt ὕμνοι τέλλεται Pind. Olymp. Od. 11. v. 4. 5. 2) δαπάναι ἔκνιξε Id. Isth. Od. 5. v. 73. 74. 3) ἀνδησάμενοι ἔφανε Ibid. Od. 1. v. 57. 58. 4) τοὶ πάλλων Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1304—1306. οἱ ἡγεμόνες γίνονται — 5) καὶ ἐξῆπται Aristotel. Hist. Anim. l. 5. c. 21. 6) ἅπται νεοττίδες Ibid. l. 6. c. 2. 7) ὄρνις ἀποῤῥοιβδεῖ Sophoc. Antig. v. 1034.
B

1) Apollon. Synt. p. 223. l. 3. τὰ γύναια λέγει, Βοιώτιόν ἐστιν ἔθος, ὅμοιον τῷ παρὰ Πινδάρῳ. ἀχεῖται ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς. Hic Fr. Portus notat, forsan ὀμφαὶ pro ὀμφὴ positum; et apud Dion. Hal. tom. 2. p. 23. hunc Pindari locum aliter legi, ὑμνεῖτε ὀμφᾷ μελέων σὺν αὐλοῖς. Sed Apollonium alia exemplaria et alias rationes secutum fuisse.
C

2) Schol. Πινδαρικὸν σχῆμα. ἔκνιξαν αἱ δαπάναι.

3) Aem. Port. in Lex. Pind. monet, posse legi ἔφανεν pro ἐφάνησαν salua carminis lege.

4) Christ. scribit, πάλλων esse pro πάλλοντες. sed Biset. qui pro ἐμβηῶϊα legit ἔμβη pro ἔμβηθι, et ὦ ἴα Dorice pro ὦ ἰαὶ, vti prius v. 1294. sq. vel pro ὦ εἶα, vt Pac. 458. sqq. docet, πάλλων concordare cum πᾶς τις subaudito.

5) Sylburg. notat, Gazam legere ἓξ ἢ ἑπτά.

6) Sylburg. ὦπται plurali numero vsurpatum pro ὠμμέναι εἰσί. Id. in Rudim. Gr. Ling. p. 306. affert locum Pindari ab Apollonio citatum, et addit alium ex Aristotel. Problem. Sect. 4. §. 32. p. 707. ἐξεφύετο τρίχες.

7) Aem. Port. in Lex. Ion. ad vocem ὤσφραντο notat, ὄρνις κατὰ συγκοπὴν positum pro ὄρνιθες, et ἀποῤῥοιβδεῖ pro ἀποῤῥοιβδοῦσι, quod patet ex sequenti Participio βεβρῶτες; ideoque falli Scholiastem, qui sic scribit, ἰστέον ὅτι ἑνικῶς πρῶτον εἰπὼν τὸ ὄρνις, ἐπειδὴ οὐχ εἷς ἦν ὁ ποιῶν τὴν βοὴν, ἀλλὰ πολλοί, πρὸς πληθυντικὸν ἀπέδωκε τὸ βεβρῶτες. εἰ καὶ ἀμαθεῖς τινες τὸ ὄρνις ἀντὶ τοῦ ὄρνιθες φασὶ, καὶ τὸ ῥοιβδεῖ ἀντὶ τοῦ ῥοιβδοῦσιν· οὐκ εἰδότες ὅτι μόνον ἐν οὐδετέροις πληθυντικοῖς τὰ ἑνικὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ῥημάτων ἀντὶ πληθυντικῶν λαμβάνεται· ὡς ἄλλα τε πολλὰ μαρτυρεῖ καὶ τὸ παρὰ Λιβανίῳ, Ἦρα γὰρ, φησὶ, τὰ μειράκια τοῦ γέροντος. εἰ καὶ ἐν Πινδάρῳ που εὕρηται μόνῳ, Ἦρα Μηδείας ἐπέων στίχες. D

1) χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο Hom. Ἰλ. ρ. v. 387. ἔλοι ἐξοδούσαντες Foed. Cret. apud Marm. Oxon. l. 54. sed lege p. 558, l. 11. 257 A

Dualia Pluralibus; vt 2) μαθόντες γαρύετον Pind. Olymp. Od. 2. v. 156. 158.

Foeminina Masculinis; vt σπονδᾶν ἐόντων Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 79. πόλιες 3) ἔχοντες — διδόντες Ibid. 4) πυρᾶν νεκρῶν τελεσθέντων Pind. Olymp. Od. 6. v. 23. sq.

Foeminina, et Masculina Neutris; vt 5) βλαστησάτω, ἡ γῆ βοτάνην χόρτου σπεῖρον σπέρμα — Gen. c. 1. v. 11. sic et v. 12. et δέδωκα ὑμῖν πάντα χόρτον σπόριμον σπεῖρον σπέρμα — Ibid. v. 29. B

Casus Obliquus Recto; vt 6) παριόντας τις — Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 852. ἀνάγκα δὲ δύο λόγοι εἶμεν, τὸν μὲν ἕνα — Id. apud Stob. Eclog. p. 80.

Plura Syntaxeos incongruae et rarae exempla occurrunt in Marm. Oxon. p. 658. l. 5o. et p. 643. l. 48.

C 1) Eustath. p. 1110. l. 5o. ἐπήγαγε τοῖς τῶν διαφόρων γενῶν πληθυντικοῖς ὀνόμασι τὸ παλάσσετο ῥῆμα ἑνικόν. καὶ φασὶ Πινδαρικὸν τὸ σχῆμα οἱ παλαιοί. οὐχ ὅτι Πίνδαρος εὗρεν αὐτὸ, τῆς γὰρ Ὁμήρου μεταλλείας καὶ τοῦτο ἐκεῖνος ἐκέρδανεν, ἀλλ' ὅτι διαδεξάμενος καὶ ζηλώσας κατεχρήσατο· τοιοῦτον καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τὸ, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, ἦν δ' ἐρωδιοὶ, καὶ ἦν δὲ ζύγαιναι. lege prius Verb. Substant. Imperfect. Plural. 3, p. 207. C. D. et p. 208. A. lege Salmas. Hellen. p. 146.

2) Schol. τὸ δὲ, γαρύετον, κακῶς. οὐδὲ γὰρ ἐπὶ δυϊκοῦ βούλεται ἡ λέξις· οὐδὲ ὑπὲρ δύο — ἀλλ' ὑπὲρ πολλῶν.

3) Schol. ἔχοντες Ἀττικῶς (Vide Attic. Enallag. gener. p. 84. B.). ἀντὶ τοῦ ἔχουσαι, οὕτω καὶ διδόντες ἀντὶ τοῦ διδοῦσαι.

4) Participium τελεσθέντων concordat non cum suo substantiuo πυρᾶν, sed cum voce νεκρῶν, quae ab illo regitur.

5) Nobil. in Not. S. Basilius haec verba sic putat construenda — βοτάνην χόρτου καὶ σπέρμα σπεῖρον —

6) Var. lect. in Edit. Cantab. παρεόντος —

D

Regimen.

Verba ἕσπομαι et κοιρανέω admittunt Accusatiuum; vt [1]) γένος ὄλβος ἕσπετο Pind. Olymp.
258 Od. 6. v. 121. 122. [2]) κοιρανέοντι χόρους Ibid.
A Od. 14. v. 12.

1) Schol. ἰδίως τῇ φράσει ἐχρήσατο. — ἀντὶ δοτικῆς τὴν ἀκολουθίαν ἐχούσης πρὸς τὸν λόγον.

2) Schol. πτῶσις ἀντὶ πτώσεως· αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς.

Κατακτείνω Genitiuum; vt κατέκτανον τεῦ Charillus apud Plut. apophthegm. p. 189. F.

Κρίνω Datiuum; vt ἀλλὰ τίς [1]) ἄμμι, τίς κρινεῖ; Theocr. Idyll. 5. v. 61. Sic ἔκρινέ σοι 2 Reg. 18, 31.

1) Sic Aem. Port. Lex. Dor. in voce κρίνειν. et addit, esse forsan elleipsin Accusatiui κρίσιν, aut ἔριν. Sed Edit. Ald. H. Steph. Winterton. Oxon. ἄμμε.

Ἀπέχθεσθαι fit Impersonale, ac mutat suum re- B
gimen; vt σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο Sapph. p. 26.

Aem. Port. Lex. Pind. communiter dicendum esset, σοὶ δ' ἐγὼ μὲν ἀπηχθόμην.

FIGVRAE.

Elleipsis.

Nominis; vt [1]) τὰν τρώξιμον Theocr. Idyll. 1. C
v. 49.

Verbi; vt ὅς [2]) ἱππείαν εἴσοδον Pind. Pyth. Od. 6. v. 50.

Aduerbii; vt οὐ [3]) δᾶν Theocr. Idyll. 4. v. 17. et οὐ [4]) Νύμφας v. 29. οὐ τὼ σιὼ Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 1173.

1) Aem. Port. Lex. Dor. in ἔλλειψις. suband. σταφυλήν.

2) Schol. supplet εὗρες.

3) Schol. μὰ τὴν γῆν.

4) Idem μὰ τὰς Νύμφας. D

Pleonasmus. 259
A

Praepositionis; vt ἐκ πρώραθεν Theocr. Idyll. 22. v. 11. Sic ἀπὸ μακρόθεν Matth. 26, 58.

Aem. Port. Lex. Dor. in προθέσεων πλεονασμός.

Enallage.

B. Dictionis;

Primitiuae Propriae pro Deriuatiua Patronymica; vt [1]) Ἀμφιτρύωνος Pind. Nem. Od. 4. v. 32. Huc refer [2]) Ἱππολύτη Ibid. v. 92. et Od. 5. v. 49.

1) Schol. ἀντὶ πατρωνυμικοῦ τοῦ Ἀμφιτρυωνίδου. ὡς Ὅμηρος λέγει, Ὑπερίονος ἠελίοιο (Ιλ. θ. v. 480.) ἀντὶ τοῦ Ὑπεριονίδου. καὶ Εὐριπίδης, Οἰδίπους ἀντὶ τοῦ Οἰδιποδίδης — (quod est fragmentum fabulae Alcmaeonis. lege Edit. Barnes. p. 518.) Sed Eustath. p. 1190. l. 5. Ὑπερίων μὲν ὁ πατήρ. Ὑπεριονίδης δὲ ἐξασυλλάβως ὁ υἱὸς ἥλιος. ὁ δ' αὐτὸς ὁμοίως καὶ Ὑπεριονίων. ὁ τοίνυν C Ὑπεριονίων, συλλαβαῖς δυσὶ κολουσθεὶς, Ὑπερίων γέγονε. Id. p. 1710. l. 45. Ὑπεριονίδην (Οδ. μ. v. 175.) δὲ ἥλιον λέγει ἐντελῶς, ὃν ἀλλαχοῦ φησι συγκεκομμένως Ὑπερίονα.

2) Aem. Port. in Lex. Pind. in κύρια καὶ πρωτότυπα ἀντὶ τῶν παραγώγων καὶ πατρωνυμικῶν, pro Ἱππολύτεια. Schol. Ἱππολύτου θυγάτηρ.

Patronymicae pro Primitiua; vt [1]) Σωκλείδης Pind. Nem. Od. 6. v. 35. [2]) Τελεσιάδης Id. Isth. Od. 4. v. 77. Huc refer [3]) τέκνον Id. Pyth. Od. 3. v. 11. pro πατήρ.

1) Schol. ὁ δὲ Δίδυμος, Σωκλῆς ἐστι τὸ ὄνομα, φησί. παρήγαγε δὲ αὐτὸ πατρωνυμικῶς, ὡς ἔθος ἐστὶ τοῖς Ποιηταῖς.

2) Idem ὡς ὄντος Τελεσιάδου πατρός. Benedict. in Not. Σωκλείδης pro Σωκλῆς, et Τελεσιάδης pro Τελεσίας. Sic Aem. D Port. Lex. Pind. in πατρωνυμικὰ ἀντὶ τῶν κυρίων. qui notat, apud Sophoc. Aj. v. 190. Vlyssem vocari filium τῶν Σισυφιδᾶν pro τοῦ Σισύφου, a quo οἱ Σισυφίδαι genus ducunt. et Schol. Sophoc. — Ὀδυσσέως τοῦ ἐκ Σισύφου τὸ γένος κατάγοντος. Schol. Pind. Pyth. Od. 6. v. 5. ἡ Ποιητικὴ παρέκτασις καὶ οἱ σχηματισμοὶ, ἐπὶ τῶν κυρίως πατρωνυμικῶν, ἐπὶ τὰ αὐτῶν τρεπόμενα ὀνόματα. οἷον Ἡρακλείδης καὶ Ἀσκληπιάδης ἐστὶ μὲν σχήματι πατρωνυμικόν· κύρια δέ τινων. εἴ τις οὖν τὸν τοῦ Ἡρακλείδου υἱὸν πατρωνυμικῶς βούλοιτο σημῆναι, ὁμωνύμως ἂν πάλιν πρὸς A Ἡρακλείδα καλοίη.

3) Lege Aem. Port. in Τέκνον. qui ex Hom. Οδ. α. v. 216. affert γόνον pro γονέα (Schol. γενήτορα) et ex Ιλ. η. v. 128.

τόκος pro τοκεύς. at Eustath. p. 1412. l. 26. γόνος δὲ νῦν ἡ γονή. τὸ δὲ εἰπεῖν γόνον τὸν γεννήσαντα, ἴσως οὐκ ὀρθόν.

Possessiuae pro Primitiua; vt [1]) Λαρτίου Sophoc. Aj. v. 1. pro Λαέρτου.

pro Patronymica; vt [2]) τοῦ Θεστορείου μάντεος Ibid. v. 816. pro Θεστορίδου.

[3]) Primitivae pro Possessiua; lege prius, Attic. Enallag. Nomin. Primitiv. p. 78. A.

1) Schol. κτητικὸν ἀντὶ κυρίου. B

2) Lege H. Stephani annot. in Sophoc. p. 1. 2, 3. vbi monet, hujus generis esse.

3) Σκύθης οἶμος et Ἕλλην στρατὸς apud Eurip. (et Pind. Nem. Od. 10. v. 46. 47. sic τελευτὰν γᾶν Ibid. Od. 11. v. 21. pro τελευταίαν. et πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ibid. v. 34. pro πενταετηρικήν.) Aem. Port. Lex. Dor. in ὑπαρκτικὰ ἀντὶ τῶν ἐπιθέτων affert ex Sophoc. Aj. v. 820, ἑσπέρους ἀγκῶνας pro ἑσπερίους. Schol. δυτικούς. et v. 897. πλευρὸν ἕσπερον pro ἑσπέριον. Schol. ἑσπέριον μέρος. ac Pythag. χρυσ. ἔπ. v. 47. τετρακτὺν, παγὰν pro τέσσαρας πηγάς. Salmas. in Hellen. p. 147. „Ionicum σχῆμα vocat Lesbonax (p. 182. sq. ed, Valckenar.), quo dicitur ὁ Ἀλέξανδρος ἵππος pro τοῦ Ἀλεξάνδρου, cui paria sunt γυναῖκα μαζὸν, (Homer. Ιλ. ω. v. 58.) Ἕλληνα στρατόν.“ Sic apud Eurip. Ion. v. 1673. οἰκέτην βίον. Id. Rhes. v. 429. Θρῆκα στρατόν. Lege Stanleii Not. in Aeschyl. Prom. v. 2. et Casaub. Not. in Theocr. p. 14, Lycophr. v. 458. γωρυτὸς Σκύθης, et v. 200. χῶρον Σκύθην. Sic apud Latinos, Martial. l, 4. Epig. 28. *Indos Sardonychas, Scythas Smaragdos*. et Virg. Ecl. 10. v. 59. *Partho cornu*.

Huc refer illud Schema, cujus mentionem facit C Casaub. in Animadv. ad Athen. p. 195. nempe Propria nomina vsurpare, quasi Adjectiua; vt Ἀριστόνικον κράτος Athen. p. 457. B. Sic Jupiter vocatur a Sapphone Ἕκτωρ, a Simonide Ἀρίσταρχος, a Spartanis Ἀγαμέμνων. Aeschyl. Agamemn. v. 452. Ἀντήνωρ σποδὸς — *cinis viri vicem explens*. lege Stanleium in hunc locum; et Canteri notas in Lycophronem p. 17. Aristoph. Nubb. 1162. Λυσανίας κακῶν —

D vbi notat Scholiastes, sic de industria locutum Poetam, vt irrideret Sophoclem, qui vocibus Νικομάχας, Παυσανίας et Ἀτρείδας hoc modo vsus est.

261 Significationis:

A Actiuae pro Passiua; vt [1]) ἄγνωστος *ignarus* Pind. Olymp. Od. 6. v. 115. [2]) Θεόκριτος *Dearum judex* Simm. Ar. v. 10.

Aem. Port. in Lex.

1) Pind.

2) Dor.

Actiuae pro Neutra; vt ἄλλον [1]) καταβαίνει *deprimit* Pind. Pyth. Od. 8. v. 111. [2]) φρίσσοντας ὄμβρους Ibid. Od. 4. v. 144. *horrorem incutientes.* [3]) οὐδ' ἀπίθησέ νιν Ibid. v. 63. *nec incredulum reddidit ipsum.* [4]) ἀγχομένοις δὲ χρόνῳ ψυχὰς ἀπέπνευσε Id. Nem. Od. 1. v. 69. 70. *fecit efflare animas.* Huc refer [5]) γνῶναι Id. Olymp. Od. 6. v. 151. *notum facere.* et [6]) γνώσομαι τὰν Κόρινθον Ibid. Od. 13. Str. 1. v. 3.

B

1) Schol. ἀντὶ τοῦ καταβαίνειν ποιεῖ.

2) Schol. οὐκ αὐτοὺς φρίσσοντας, ἀλλὰ φρίσσειν ποιοῦντας ὄμβρους, ὡς καὶ Ὅμηρος (Ιλ. ζ. v. 132.) μαινομένοιο Διωνύσοιο — οὐκ αὐτοῦ μαινομένου, ἀλλὰ μανιοποιοῦ. καὶ χλωρὸν δέος (Ιλ. η. v. 479.) τὸ χλωροποιόν. Sic Schol. et Eustath. p. 1395. l. 32.

3) Schol. οὐδ' ἀπιθῆ αὐτὸν πεποίηκε.

4) Sic Aem. Port. in Lex. Pind. at Benedict. legit ἀγχόμενοι δὲ χρόνῳ ψυχὰς ἀπέπνευσαν —

5) Schol. γνωρίσαι.

C 6) Aem. Port. in Lex. Pind. *notam reddam.* sic Benedict. in Not.

Accidentium.

Declinationis:

primae pro tertia δαμάλη pro δάμαλις. Vide prius Nomin. redundant. in Rect. p. 200. B.

secundae pro tertia ἔρον pro ἔρωτα. Vide Declin. Tert. -ως. p. 180. C. *) γερόντοις pro γέρουσι. μελανοῦ pro μέλανος Justin. Mart. p. 118. E. Edit. Lutet. 1615.

*) Eustath. p. 279. l. 40. οἱ Αἰτωλοὶ τὴν γέροντες γενικὴν ἀναγαγόντες εἰς εὐθεῖαν, γράφουσι τοῖς γερόντοις.

quintae pro secunda Ἀμφιάρηϊ pro Ἀμφιαράῳ Pind. Nem. Od. 9. v. 57. D

pro tertia [1]) γήρους pro γήρατος Psalm. 71, 18. δέρος pro δέρας Eurip. Phoenn. v. 1127. [2]) ἔσθος pro ἐσθῆς Aristoph. Lysistr. 1098. 262 A Hom. Ιλ. ω. v. 94.

1) Sic Rom. sed Compl. Ven. γήρως.

2) Biset. — ὁ γὰρ Λάκων λακωνίζει τὸ ἔσθος ἤγουν ἐσθῆτα.

Casus:

Recti pro Obliquo; vt ἀνηγγέλη τῷ Ἀβραὰμ λέγοντες Gen. c. 22. v. 20.

Huic potest addi ex Athen. p. 33. A. διὰ τὸ πολὺς εἶναι — vbi Casaub. in Anim. p. 73. dicit, πολὺς esse Atticismum. B

*) Nominatiui pro Accusatiuo; vt πᾶσα δ' ἡ ἐκλογὴ — αὐτὸς ἐγὼ διεξελεύσομαι Athen. p. 107. A.

*) Sic Casaub. in Not. p. 205. sed in Textu vox ἐκλογὴ a verbo διεξελεύσομαι per punctum periodicum separatur.

pro Vocatiuo; vt φίλος Theocr. Idyll. 1. v. 149. τοὶ τέττιγες Id. Idyll. 5. v. 110. ταὶ μηκάδες Ibid. v. 100. ἡ γυνὴ Johan. 8, 10.

Apollon. Synt. p. 213. et 51. affert ex Sophoc. Aj. (v. 995.)
C ὦ φίλτατ' Αἴας — et ex Hom. (Οδ. γ. v. 375.) ὦ φίλος — Lege Aem. Port. Lex. Dor. ὀνομαστικὴ ἀντὶ κλητικῆς.

Genitiui pro Datiuo; vt κάρκινον ἐνθρύψαιο νεοβδάλτοιο γάλακτος Nicand. Ther. v. 606.

Schol. p. 49. ἔστιν ἀντίπτωσις. γενικὴ ἀντὶ δοτικῆς. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, νεοβδάλτῳ γάλακτι.

Datiui pro Accusatiuo; vt [1]) Ἀλφεῷ καταβὰς Pind. Olymp. Od. 6. v. 97. pro εἰς Ἀλφεόν. Θεσσαλοῖσι καλὸν τὼς ἵππως ἐκ τᾶς ἀγέλας λαβόντι αὐτὼς δαμάσαι — βῶς τε λαβόντι αὐτὼς σφάξαι Anonym. inter Frag. Pyth. p. 866. pro [2]) λαβόντας.

D 1) Aem. Port. in Lex. Pind. δοτικὴ ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς μετὰ προθέσεως εἰς.

2) Sic Jo. North in Not. ad Fragm. Pyth. p. 712. in Galei opuscc. mytholog. phys. et ethic. Idem affert ex fine hujus dissertationis (p. 887.) ποιητὰς δὲ μάρτυρας ἐπάγονται ποτὶ ἀδονάν, οὐ ποτ' ἀλάθειαν ποιοῦντι. pro ποιοῦντας, nisi forsan omittatur οἵ.

Accusatiui pro Datiuo; vt καί τινα — φᾶσέ νιν δώσειν μόρον Pind. Nem. Od. 1. v. 97. 99.

263 Schol. πρὸς τὸ ὀρθὸν τοῦ λόγου, ἀντὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτι-
A κὴν ἀκουστέον, ἵν' ᾖ, καί τινι αὐτὸν ἔφασκε δώσειν μόρον. at Aem. Port. Lex. Pind. in φᾶσε: „νὶν sumetur pro αὐτῷ, et subaudietur δίκας, et μόρον ponetur pro κατὰ μόρον."

Vocatiui pro Nominatiuo; Vide Declinat. Substantiv. Prim. -Ης Nominat. mutatur in -α. p. 173. sq.

Casaub. Not. in Theocr. p. 32. legit συρικτὰ (Idyll. 8. v. 34. Edit. Ald.) pro συρικτάς.

Generis:

1) Masculini pro Foeminino; vt *) ἄνα Pind. Pyth.

Od. 12. v. 6. pro ἄνασσα. καλοῦσι δ' ἀρσενικῶς τοὺς αὐλῶνας. ὥσπερ **) Θουκυδίδης ἐν τετάρτῃ (c. 103. 1 Reg. 17, 3.) καὶ πάντες οἱ καταλογάδην συγγραφεῖς· οἱ δὲ Ποιηταὶ θηλυκῶς. Καρκῖνος, βαθεῖαν αὐλῶνα — καὶ Σοφοκλῆς Σκύθαις, ἐπακτίας αὐλῶνας — ἐκδεκτέον οὖν καὶ τὸ παρὰ Ἐρατοσθένει θηλυκῶς εἰρῆσθαι, βαθὺς αὐλὼν ἀντὶ τοῦ βαθεῖα. καθάπερ λέγεται (Hom. Οδ. ε. v. 467. Hesiod. Ἀσπ. v. 395.) θῆλυς ἐέρσῃ. Athen. p. 189. C. εὐρέος αἴης Oppian. Cyneget. 3, 323. 2) πληγέντε Hom. Ιλ. θ. v. 455. B

1) Id pertinet potius ad Atticam Dialectum p. 84. B. Sic Casaub. in Athen. Not. p. 336. et affert θῆλυς στολὴ ex Eurip. Bacch. v. 834. 850. C

2) Schol. ἀντὶ τοῦ πληγεῖσαι. et Eustath. p. 722. l. 13. ἐῤῥήθεν ἐπὶ Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς· Ἀττικῶς δίκην ἀρσενικοῦ ἢ οὐδετέρου ἐσχημάτισται. καὶ Ἡσίοδος (ἔργ. v. 199.) προλιπόντ' ἀνθρώπους Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. καὶ Εὐριπίδης (Hippol. v. 387.) ἔχοντε, ἤγουν ἔχουσαι αἱ δύο αἰδοί. καὶ ἡ τοῦ Σοφοκλέους δὲ Ἠλέκτρα (v. 981.) ἐφ' ἑαυτῇ καὶ τῇ ἀδελφῇ λέγει, ἴδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, ἤγουν ταύτας τὰς αὐταδέλφας. et v. 986. τούτω pro ταύτας. lege Schol. in vtrumque versum. Schol. Sophoc. Elect. v. 315. θυραῖον ἀντὶ τοῦ θυραίαν. ὅσα εἰς -ος ἀρσενικὰ λέγεται ἀντὶ θηλυκῶν εἰς -α ληγόντων, Ἀττικά ἐστι. χρύσεος δὲ ἀντὶ τοῦ χρυσῆ καὶ κλυτὸς ἀντὶ τοῦ κλυτὴ (κλυτὸς Ἱπποδάμεια Hom. Ιλ. β. v. 742. Καταλ. v. 249.) καὶ ὅσα εἰς -ος ἀρσενικὰ λέγεται ἀντὶ θηλυκῶν εἰς -η ληγόντων, Ποιητικά.

*) Schol. exp. δέσποινα. Aem. Port. Lex. Pind. „pro ἄνασσα per Apocopen, vel Atticae Masculeum pro Foemineo, a recto ἄναξ deductum."

[**) Male hunc locum attulit Athenaeus. Nam apud Thucyd. est nomen proprium loci ὁ Αὐλών. v. ibi Duker. S.]

Vocis: D

Actiuae pro Passiua; vt καταβρίθοντες Theocr. Idyll. 7. v. 146.

264 Aem. Port. Lex. Dor. ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ Δωρι-
A κῶς καὶ Ἀττικῶς. (Dialect. Attic. Enallag. Voc. p. 84. 85.) vbi probat exemplis, hoc antiquum loquendi genus apud Latinos frequens fuisse.

Passiuae pro Actiua; vt δρακέντες εὐφρόναν Pind. Nem. Od. 7. v. 4. δρακεῖσ' ἀσφαλές Id. Pyth. Od. 2. v. 58.

Aem. Port. Lex. Pind. Passiuum pro Actiuo. vel δρακέντες pro δρακόντες, ε pro ο Aeolice, vti παρέντων pro παρόντων (Vide Particip. Verb. Substant. p. 238. B.) Ἀπέλλων pro Ἀπόλλων (Vide prius E pro ο. p. 152. D.)

Modi:

B Infinitiui pro Indicatiuo; vt οὗτος γὰρ ὁ κράτιστός ἐστι — καὶ — ἀεὶ παρῆμεν Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 827.

Galeus in Not. p. 677. Opusculorum mytholog. phys. et ethic. „rectius forte δεῖ παρῆμεν." Aem. Port. in Lex. Ion. ἀπαρέμφατα affert multa exempla ex Herodoto.

pro Imperatiuo; vt [1]) ἐλθεῖν Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5, 79. μὴ ἀλᾶσθαι, ἀλλ' ἕρπε Epimenid. apud Diog. Laert. 1, 113. [2]) ὑπερτιθέμεν Pind. Pyth. Od. 5. v. 33. φεύγειν The-
C ocr. Idyll. 10. v. 48.

1) Schol. ἐξέστω δηλονότι. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐλθέτω. τὸ δὲ τὰ ἀπαρέμφατα ἀντὶ τῶν προστακτικῶν λαμβάνειν, οὐ μόνον παρὰ τοῖς Ἴωσιν (Herodot. 1, 32. p. 9. l. 1. καλέειν) ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ἐν χρήσει μάλιστα ὂν εὑρήσεις. Aem. Port. in Lex. Dor. ἀπαρέμφατα. notat, quosdam Grammaticos in his agnoscere elleipsin verbi personalis ὀφείλω vel μέλλω, si praecedat Nominatiuus; et Impersonalis χρὴ, vel πρέπει, vel προσήκει, si Accusatiuus.

2) Schol. Pind. supplet δεῖ, aut προσήκει.

Figuris adnumerant Grammatici Synchysin, siue confusionem vocum: vt εἰ μή τι δι' ἀπὸ ἀδύνατον γένοιτο βουλὰς Corcyr. Inscript. apud Montfauc. Diar. Italic. p. 413. l. 4. pro εἰ μή τι ἀδύνατον

ἀπογένοιτο διὰ βουλὰς etc. Mox enim l. 17. D εἰ δέ τι κ' ἀδύνατον γένοιτο διὰ πόλεμον· etc.

NOMENCLATVRA, 265 A

Siue Specimen Vocum Doricarum.

Δήλομαι Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 852. Tim. Loc. apud Plat. (Edit. H. Steph.) tom. 3. p. 94. D. B Brasidas apud Plut. Lacon. apophthegm. p. 219. D. δήλεται Theocr. Idyll. 5. v. 27. Schol. γράφεται καὶ οὕτω Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ βούλεται, κατά τινας. Sic legit Casaub. p. 28. ac Winterton. Oxon. et Schol. Nicand. p. 31., sed Ald. H. Steph. βούλεται. δήλεσθαι βούλεσθαι, δήλονται θέλουσι Hesych.

Ἕρπειν Casaubonus in Anim. ad Athen. p. 64. et 417. notat, significare apud Doras *ire*, et Theocritum ita semper accipere; Idyll. 1. v. 105. Epicharm. apud Athen. p. 236. A. Vide Marm. Oxon. C III. l. 33. 35. 38, 55. et p. 600. l. 10.

Ἱμαλὶς δ' ἐστὶ παρὰ Δωριεῦσιν ὁ νόστος, καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλέτων Athen. p. 618. D. ἱμαλὶς, νόστος. ἱμαλιὰ, τὸ ἐπίμετρον τῶν ἀλεύρων Hesych.

Κοᾶν Simm. Ov. v. 15. Aem. Port. Lex. Dor. idem ac κοεῖν (Ionic. Dial. κ pro ν p. 98. B.) vel κοᾶν pro κοῶν. κοῶ Epicharm. apud Athen. p. 236. B. κοᾶ vel κοᾶς (Casaub. Anim. p. 697.) Sophron apud Eund. p. 409. A.

Λῶ pro ἐθέλω (vide prius Verb. Adjectiv. Rat. contrah. sic λάω etc. p. 210. C.)

Μάνος *torques.* ὠνομάζετο μάλιστα παρὰ τοῖς D

Δωριεῦσι Poll. 5, 99. Hinc apud Theocr. Idyll. 11. v. 41. pro ἀμνοφόρως Schol. μαννοφόρως
266 γράφεται ἐν τισι. (sic H. Steph. in Marg.) facilis
A error ex Metathesi literarum μα. μάννος δέ ἐστιν ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μαννάκιον. hinc μανιάκης 3. Ezr. 3, 6.

'Οπτίλους οἱ τῇδε Δωριεῖς ὀφθαλμοὺς λέγουσι Plut. vit. Lycurg. c. 11. p. 46. A. et Lacon. apophthegm. p. 227. B. ὀπτοιαλοὶ ὀφθαλμοί Hesych. [Sed Alberti recte recepit ὀπτίλοι. *S.*]

οὖπα *numquam* Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1159. Biset. τὸ οὖπα Δωρικῶς εἴρηται τοῦ ω μεγάλου εἰς α τραπέντος, ὡς ἐν τῷ πρᾶτος, ἀντὶ τοῦ πρῶτος.

B Πήγω Dores dicunt pro πηγνύω Casaub. Anim. in Athen. p. 165. hinc Epicharm. apud Athen. p. 85. D. ἐμπαγέμεν pro ἐμπήγειν.

Sic vtuntur inusitato themate πέτω pro vsitatiore πίπτω.

πετόντεσσι Pind. Pyth. Od. 5. v. 65. ἐμπέτω, vnde Imperf. ἔμπετες Ibid. Od. 8. v. 117. pro ἐνέπετες. vel pro Indef. ἐνέπεσες, σ verso in τ. (Aem. Port. in Lex. Pind.) πετόω, vnde ἐπέτοσσε Ibid. Od. 4. v. 45. et ἐπιτόσσαις per
C Syncopen et Aeolismum pro Participio ἐπιπετόσας Ibid. Od. 10. v. 52. lege Aem. Port. Lex. Dor.

πρὼξ *roris gutta* Theocr. Idyll. 4. v. 16. Schol. τὴν σταγόνα τῆς δρόσου πρῶκα λέγουσιν (οἱ Δωριεῖς Corinth. p. 126.) ἀπὸ τοῦ πρωῒ πέμπεσθαι. καὶ Καλλίμαχος (Apollin. v. 41.) πρῶκες — vbi Schol. δρόσοι, σταγόνες. sic Hesych.

Σατεῖς, (leg. Σατὲς) τὸ ἐπ' ἔτος, Δωριεῖς. et τῆτες ἐν τῷδε τῷ ἔτει· οἱ Δωριεῖς σατὲς φα-

σίν. Hesych. [Etymol. p. 711. lin. 43. σῆτες λέγουσιν οἱ Ἴωνες τὸ ἐπέτους. Δωριεῖς μὲν σᾶτες σφόδρα σύνηθες ἔχουσι τὸ ὄνομα· Ἀττικοὶ δὲ, μεταβαλόντες τὸ σ εἰς τ, (v. supra p. 5. B.) τῆτες λέγουσιν. vt Aristoph. nubb. 624. ad q. l. Scholia consentiunt cum Hesychio, et Acharnn. 15. vbi Schol. ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἔτος· οἱ Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ δ λέγουσι τῆδες. Cf. supra p. 248. C. *S.*]

Τιθόα pro τιθήνη dicitur a Muia inter Fragm. Pyth. p. 883.

Τυῤῥηνοὶ λέγονται οἱ Ἀδριάται ἀπὸ Τυῤῥηνοῦ κατὰ Δωρίδα διάλεκτον. Steph. de Vrb. in Τυῤῥηνία. D

[Ὑβὸν καλοῦσι Δωριεῖς τὸν κυρτὸν Gregor. p. 131. Schol. Theocr. Idyll. 5. v. 43. τὸ δὲ ὑβὸς, ἀπὸ τοῦ κυφὸς, ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β. *S.*]

Φυὴν τὴν φύσιν λέγουσι Δωριεῖς Corinth. p. 155. φυᾷ Pind. Olymp. Od. 2. v. 155. Schol. exp. ἐκ 267
φύσεως. Hesych. φυαῖς φύσεσιν. A

Φυσατήρια vocantur a Lacone apud Aristoph. Lysistr. 1244. quae mox φυσσαλίδες ab Atheniensi Ibid. v. 1247. Biset. τὰ φυσατήρια, τὰς φυσαλίδας εἴτε τοὺς αὐλοὺς οἱ Δωριεῖς οὕτω καλοῦσιν, ὅτι οἱ αὐλοῦντες ἐν τῷ αὐλεῖν φυσήσει πρὸς τὰς ᾠδὰς χρῆσθαι εἰώθασι.

Specimen Vocum quibusdam Nationibus peculiarium. B

[Achaeis.

Καλάζει· ὀγκοῦται. Ἀχαιοί.

Κυδωναῖα. Τὰ χειμερινὰ σῦκα Πάμφιλος καλεῖσθαί φησι Κυδωναῖα (leg. Κοδώνεα. v.

Schweighäuser. ad Athenae. T. II. p. 27.) ὑπὸ Ἀχαιῶν Athenae. p. 77. A.

Λήϊτον καλέουσι τὸ πρυτανήϊον οἱ Ἀχαιοὶ Herodot. 7, 197. *S.*]

Aeolibus.

Ἀγνήκαμες, ἠγνοήκαμεν. Αἰολεῖς Hesych.

ἆδος, παρὰ Δεινολόχῳ ὄξος Id. Casaub. in Athen. p. 140. notat, ἦδος pro *aceto* ab Atticis, et ἆδος mutato Aeolice spiritu dici.

C αὖλις Theocr. Idyll. 25. v. 18. Aeolice pro αὐλή. Aem. Port. in Lex. Dor. αὐλὴ λέγεται καὶ αὖλις Steph. de Vrb. Eustath. p. 265. l. 15. ὀξύνεται δὲ ἡ Αὐλίς· τὸ δὲ βαρύτονον, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἔπαυλις, Αἰολικὸν φασιν εἶναι.

Ἦδος Theocr. Idyll. 16. v. 40. nomen Aeolicum pro ἡδονή. Aem. Port. in Lex. Dor. ἦδος, ἡδονὴ καὶ ὄφελος, καὶ ὄξος (sic prius ἆδος), Hesych.

Καμμονίη Hom. Ιλ. χ. v. 257. καμμονίην τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην Schol. et Hesych. καμμονίην
D δὲ νίκην καλοῦσιν Αἰολεῖς τὴν ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας Plut. de aud. poet. c. 5. p. 22. C.

Μάσσαι, τὸ δῆσαί φασιν Αἰολεῖς. Steph. de Vrb.
268 in voce Μασσαλία. Sic Eustath. in Dionys. Afr.
A p. 16. μάσσαι ἐστὶν ἐκδῆσαι Αἰολικῶς.

μέσυϊ, ἐν μέσῳ Αἰολεῖς Hesych.

μύῤῥα, ἡ σμύρνα παρ' Αἰολεῦσιν, ἐπειδὴ τὰ πολλὰ τῶν μύρων διὰ σμύρνης ἐσκευάζετο Athen. p. 688. C.

Οὖς Ἀφροδίτης. Ἀντίγονος δ' ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ λέξεως τὸ ὄστρεον τοῦτο (nempe ὠτάριον) ὑπὸ Αἰολέων καλεῖσθαι οὖς Ἀφροδίτης Athen. p. 88. A. οὖς Ἀφροδίτης, οἱ ἁλιεῖς

ὄστρεόν τι οὕτω καλοῦσιν Hesych. Casaub. in Animadv. ad Athen. p. 171. reponit Αἰολεῖς B pro ἁλιεῖς, quam Emendationem tuetur authoritate Eustath. p. 1821. l. 54.

Πασσύριον ἀντὶ τοῦ πασσυδίην Αἰολεῖς Hesych.

πέσσυρες, τέσσαρες Αἰολεῖς Id. [Cognatum est πίσυρες. v. infra p. 308. B. *S.*]

πύθεσθαι. οἱ Αἰολεῖς τὸ φθίνειν πύθεσθαι λέγουσι Schol. Nicand. p. 44.

Τάλις. Epicharm. apud Athen. p. 277. F. ex emendatione Petiti in Miscellan. l. 6. p. 112. etiam Schweighäusero probata. Sophoc. Antig. v. 640. τάλιδος — Schol. τάλις λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν ἡ ὀνομασθεῖσα τινὶ νύμφη. vel ἡ ἐγγυηθεῖσα πρὸς γάμον τινὶ, ὥσπερ καὶ Καλλίμαχας λέγει, αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθάλει. Hesych. τάλις, ἡ μελλόγαμος C παρθένος, καὶ κατωνομασμένη τινί. Eustath. p. 699. l. 27. ἴσως δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ μελλόνυμφος τάλις, τάλαιναν γὰρ αὐτὴν ἡρμήνευσάν τινες.

[Τριτὼ ἡ κεφαλὴ παρ' Αἰολεῦσιν Schol. Aristoph. Nubb. 985. Alii tamen aliis tribuunt. v. interpp. Hesych. *S.*]

Aetolis.

Δεῦκος τὸ γλυκὺ παρ' Αἰτωλοῖς Schol. Nicand. p. 50. πολυδευκὴς Nicand. Ther. v. 625. D

[Θρόνα Αἰτωλοὶ φάρμακα Schol. Theocr. Idyll. 2. v. 59. *S.*]

Alexandrinis. 269

Βῆσσα, ποτήριον παρ' Ἀλεξανδρεῦσι, πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστενωμένον ἄνωθεν Fragm. Athen. apud Casaub. Anim. p. 784. A

[Βλακεννόμιον, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τέλος τι, ὃ οἱ ἀστρολόγοι τελοῦσι. διὰ τὸ τοὺς μωροὺς εἰςιέναι πρὸς αὐτοὺς Suid. in v. βλάκα.

Δεικτηριὰς *prostibulum.* v. Polyb. apud Athenae. p. 576. extr. et ad eum locum Schweighäuser. animaduu. T. VII. p. 117.

Ἐξειλῆσαι λέγουσιν οἱ Ἀλεξανδρεῖς ἐπὶ τοῦ ἐκφυγεῖν Etymol. p. 348. l. 12. *S.*]

Ἐφθοπώλια Casaub. (Animadv. in Athen. p. 179.) probat esse vocem Alexandrinae dialecti his verbis Athenaei p. 94. C. ὥσπερ ἔθος ἐστὶν ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐφθοπωλίοις.

[Μονόσιροι ὄρνεις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ εἰσὶ, ἐξ ὧν οἱ μάχιμοι ἀλεκτρυόνες γεννῶνται Geopon. 14, 7. extr.

Ὀσπράτουρα. „*Ospratura* apud Alexandrinos patrimonii munus existimatur." Sunt verba Arcadii Charisii in Digest. lib. 50. tit. 4. l. 18. Fuit haud dubie munus comparandorum leguminum. Budaeus annotatt. in Pandectas p. 377. B. edit. Basil. 1557. fol. legi jubet *osprionia.* *S.*]

B Πλάτακας αὐτοὺς (κορακίνους) καλοῦσιν οἱ Ἀλεξανδρεῖς, ἀπὸ τοῦ περιέχοντες Athen. p. 309. A.

[Φυλάκια παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι τὰ ἐκμαγεῖα τῶν γυναικείων μολυσμῶν Suid.

Multo plura attuli in dissert. de dialecto Alexandrina p. 37—40. *S.*]

Arcadibus.

[Ἐρινύειν κατὰ Ἀρκάδας τὸ ὀργίζεσθαι Etymol. p. 374. l. 1. *S.*]

Εὐόμφαλον. Τιμαχίδας δ' ἐν τοῖς δείπνοις, τὸ

ῥόδον φησὶ τοὺς Ἀρκάδας καλεῖν εὐόμφαλον, ἀντὶ τοῦ εὔοσμον Athen. p. 682. C.

[Θύρδα· ἔξω. Ἀρκάδες Hesych.

Κάθιδοι· ὑδρίαι. Ἀρκάδες Id.

Οὔνει· δεῦρο, δράμε. Ἀρκάδες Id.

Argiuis.

Ἄβουτον· τὴν δουλείαν. Ἀργεῖοι Hesych.

αἶσα. Ἀργεῖοι τὴν μερίδα καλοῦσιν αἶσαν Athenae. p. 365. D.

Κέστερ· νεανίας. Ἀργεῖοι Hesych.

Χῶς. τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην Ἀργεῖοι χῶν καλοῦσι Athenae. l. l.

Δημιουργοὶ ἐκαλοῦντο παρά τε Ἀργείοις καὶ Θεσσαλοῖς, οἱ περὶ τὰ τέλη· ἵνα σημαίνῃ τὰ δημόσια ἐργαζομένους καὶ διὰ φροντίδος ἔχοντας Etymol. p. 265. l. 45. Cf. supra p. 151. sq. et infra in Corinthiis. *S.*]

Asiaticis. C

Μύνδος ἄφωνος, καὶ πόλις Ἀσίας Hesych. Casaub. in Animadv. ad Athen. p. 538. „Sophocles μύνδους *pisces* appellauit, quia Asiatici Graeci μύνδους quasi μὴ αὐδῶντας *mutos* vocabant.“

Boeotis.

[Αἱμακουρίας Βοιωτοὶ τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν, Schol. Pindar. Olymp. Od. 1. v. 146. et Hesych. vbi v. Albert. Cf. Plut. vit. Aristid. c. 21. p. 332. B. *S.*]

Ἔγχελις. Vide Attic. Dial. Nomin. Declinat. Quart. D p. 24. C.

ἐπιχάριττα Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 884. quam vocem Interpres vertit *gratificare.*
270 Schol. ἀντὶ τοῦ ἐπιχαρίτως. quo vocabulo
A vtitur idem Boeotus ibid. v. 867.

[Ὄκταλλος ὁ ὀφθαλμὸς παρὰ Βοιωτοῖς Arcadii grammatici glossae MSS. apud Koen. ad Gregor. p. 272. *S.*]

ὀρτάλιχος Theocr. Idyll. 13. v. 12. Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 871. vbi Schol. ὀρταλίχων δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων κατὰ τὴν τῶν Βοιωτῶν διάλεκτον. Hesych. ὀρτάλιχοι, οἱ μήπω πετόμενοι, καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες.

Πελίχναν (καλεῖν) Βοιωτοὺς τὴν κύλικα Σέλευκος (φησί.) Athen. p. 495. C. πελικὰν (et sic forsan scribendum in Athen.) εἶδος ποτηρίου ξυλίνου, διὰ τὸ πεπελεκίσθαι. ἄλλοι, ξυλίνη λεκάνη Hesych.

Σίδας ὅτι τὰς ῥοιὰς καλοῦσι Βοιωτοὶ, Ἀγαθαρ-
B χίδης ἐν τῇ ἐννεακαιδεκάτῃ τῶν Εὐρωπικῶν οὕτως γράφει. ἀμφισβητούντων Ἀθηναίων πρὸς Βοιωτοὺς περὶ τῆς χώρας, ἣν καλοῦσι Σίδας, Ἐπαμινώνδας (erat enim Thebanus) δικαιολογούμενος, ῥοὰν δείξας, ἤρετο αὐτοὺς, τί καλοῦσι τοῦτο; τῶν δ' εἰπόντων ῥοὰν, ἀλλ' ἡμεῖς, εἶπε, σίδαν Athen. p. 650. F. σίδαι, ῥοιαί Hesych.

σκάλωπας (Boeotus apud Aristoph. Acharnn. 879.) μύας τινὰς, οὓς φαμεν σπάλακας Schol. σκάλοψ, ἀσπάλαξ Hesych.

Thebanis.

C Athen. p. 621. F. ὅτι δὲ καινουργοῦσι κατὰ τὰς φωνὰς οἱ Θηβαῖοι, Στράττις ἐπιδείκνυσιν ἐν Φοινίσσαις διὰ τούτων,

ὄστρεόν τι οὕτω καλοῦσιν Hesych. Casaub. in Animadv. ad Athen. p. 171. reponit Αἰολεῖς B pro ἁλιεῖς, quam Emendationem tuetur authoritate Eustath. p. 1821. l. 54.

Πασσύριον ἀντὶ τοῦ πασσυδίην Αἰολεῖς Hesych.

πέσσυρες, τέσσαρες Αἰολεῖς Id. [Cognatum est πίσυρες. v. infra p. 308. B. *S.*]

πύθεσθαι. οἱ Αἰολεῖς τὸ φθίνειν πύθεσθαι λέγουσι Schol. Nicand. p. 44.

Τάλις. Epicharm. apud Athen. p. 277. F. ex emendatione Petiti in Miscellan. l. 6. p. 112. etiam Schweighäusero probata. Sophoc. Antig. v. 640. τάλιδος — Schol. τάλις λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν ἡ ὀνομασθεῖσα τινὶ νύμφη. vel ἡ ἐγγυηθεῖσα πρὸς γάμον τινὶ, ὥσπερ καὶ Καλλίμαχος λέγει, αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθάλεϊ. Hesych. τάλις, ἡ μελλόγαμος C παρθένος, καὶ κατωνομασμένη τινί. Eustath. p. 699. l. 27. ἴσως δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ μελλόνυμφος τάλις, τάλαιναν γὰρ αὐτὴν ἡρμήνευσάν τινες.

[Τριτὼ ἡ κεφαλὴ παρ' Αἰολεῦσιν Schol. Aristoph. Nubb. 985. Alii tamen aliis tribuunt. v. interpp. Hesych. *S.*]

Aetolis.

Δεῦκος τὸ γλυκὺ παρ' Αἰτωλοῖς Schol. Nicand. p. 50. πολυδευκὴς Nicand. Ther. v. 625. D

[Θρόνα Αἰτωλοὶ φάρμακα Schol. Theocr. Idyll. 2. v. 59. *S.*]

Alexandrinis. 269

Βῆσσα, ποτήριον παρ' Ἀλεξανδρεῦσι, πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστενωμένον ἄνωθεν Fragm. Athen. apud Casaub. Anim. p. 784. A

[Βλακεννόμιον, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τέλος τι, ὃ οἱ ἀστρολόγοι τελοῦσι. διὰ τὸ τοὺς μωροὺς εἰςιέναι πρὸς αὐτοὺς Suid. in v. βλάκα.

Δεικτηριὰς *prostibulum.* v. Polyb. apud Athenae. p. 576. extr. et ad eum locum Schweighäuser. animaduu. T. VII. p. 117.

Ἐξειλῆσαι λέγουσιν οἱ Ἀλεξανδρεῖς ἐπὶ τοῦ ἐκφυγεῖν Etymol. p. 348. l. 12. *S.*]

Ἐφθοπώλια Casaub. (Animadv. in Athen. p. 179.) probat esse vocem Alexandrinae dialecti his verbis Athenaei p. 94. C. ὥσπερ ἔθος ἐστὶν ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐφθοπωλίοις.

[Μονόσιροι ὄρνεις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ εἰσὶ, ἐξ ὧν οἱ μάχιμοι ἀλεκτρυόνες γεννῶνται Geopon. 14, 7. extr.

Ὀσπράτουρα. „*Ospratura* apud Alexandrinos patrimonii munus existimatur.“ Sunt verba Arcadii Charisii in Digest. lib. 50. tit. 4. l. 18. Fuit haud dubie munus comparandorum leguminum. Budaeus annotatt. in Pandectas p. 377. B. edit. Basil. 1557. fol. legi jubet *ösprionia.* *S.*]

B Πλάτακας αὐτοὺς (κορακίνους) καλοῦσιν οἱ Ἀλεξανδρεῖς, ἀπὸ τοῦ περιέχοντες Athen. p. 309. A.

[Φυλάκια παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι τὰ ἐκμαγεῖα τῶν γυναικείων μολυσμῶν Suid.

Multo plura attuli in dissert. de dialecto Alexandrina p. 37—40. *S.*]

Arcadibus.

[Ἐρινύειν κατὰ Ἀρκάδας τὸ ὀργίζεσθαι Etymol. p. 374. l. 1. *S.*]

Εὐόμφαλον. Τιμαχίδας δ' ἐν τοῖς δείπνοις, τὸ

ῥόδον Φησὶ τοὺς Ἀρκάδας καλεῖν εὐόμφαλον, ἀντὶ τοῦ εὔοσμον Athen. p. 682. C.

[Θύρδα· ἔξω. Ἀρκάδες Hesych.

Κάθιδοι· ὑδρίαι. Ἀρκάδες Id.

Οὔνει· δεῦρο, δράμε. Ἀρκάδες Id.

Argiuis.

Ἄβουτον· τὴν δουλείαν. Ἀργεῖοι Hesych.

αἶσα. Ἀργεῖοι τὴν μερίδα καλοῦσιν αἶσαν Athenae. p. 365. D.

Κέστερ· νεανίας. Ἀργεῖοι Hesych.

Χῶς. τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην Ἀργεῖοι χῶν καλοῦσι Athenae. l. l.

Δημιουργοὶ ἐκαλοῦντο παρά τε Ἀργείοις καὶ Θεσσαλοῖς, οἱ περὶ τὰ τέλη· ἵνα σημαίνῃ τὰ δημόσια ἐργαζομένους καὶ διὰ Φροντίδος ἔχοντας Etymol. p. 265. l. 45. Cf. supra p. 151. sq. et infra in Corinthiis. *S.*]

Asiaticis. C

Μύνδος ἄφωνος, καὶ πόλις Ἀσίας Hesych. Casaub. in Animadv. ad Athen. p. 538. „Sophocles μύνδους *pisces* appellauit, quia Asiatici Graeci μύνδους quasi μὴ αὐδῶντας *mutos* vocabant."

Boeotis.

[Αἱμακουρίας Βοιωτοὶ τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν, Schol. Pindar. Olymp. Od. 1. v. 146. et Hesych. vbi v. Albert. Cf. Plut. vit. Aristid. c. 21. p. 332. B. *S.*]

Ἔγχελις. Vide Attic. Dial. Nomin. Declinat. Quart. D p. 24. C.

σταυύω *constituo.* *σταυυέσθων* Marm. Oxon. III. l. 66.

C *συνενίπαντι* in Foed. Cret. apud Marm. Oxon. p. 117. et 120. quod videtur significare idem ac *σὺν*, vel *ἅμα*, vel *σύμπαντες*.

Τεῖον ποῖον Κρῆτες Hesych.

Ὑπεχθέομαι. ὑπεχθήτω Marm. Oxon. III. l. 21. lege Ibid. p. 663.

Φάγρους Στράττις ἐν Φιλοκτήτῃ. ἔστι δὲ γένος λίθου φάγρον. ἡ γὰρ ἀκόνη κατὰ Κρῆτας φάγρος, ὥς φησι Σιμμίας Athen. p. 327. E.

Plures Creticas voces lege apud Athen. p. 267. C.
D ex Hermonis Creticis glossis, [et e Seleuco, inprimisque apud Meursium de Creta 4, 15. p. 255-258. *S.*]

Cyrenensibus.

[*Ἀνάποινος* (fort. *ἀναποίνως*), *Κυρηναῖοι ματαίως* Hesych. *S.*]

Δεῖνον Κυρηναῖοι τὸν ποδονιπτῆρα ὀνομάζουσιν,
274 *ὡς Φιλήτας φησὶν ἐν Ἀττικοῖς* Athen. p. 467.
A extr. at Hesych. *δεῖνος, εἶδος ἐκπώματος.*

Cypriis.

Ἄωτον παρὰ Κυπρίοις. τὸ ἔκπωμα, ὡς Πάμφιλος. Φιλήτας δὲ, ποτήριον οὖς οὐκ ἔχον Fragm. Athen. apud Casaub. Anim. p. 783.

[*Θρόνα Κύπριοι τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια* Schol. Theocr. Idyll. 2. v. 59. *S.*]

Κὰς Κύπριοι ἀντὶ τοῦ καὶ Hesych.

B *κύπελλα Σιμάριστος* (*φησὶ*) *τὸ δίωτον ποτήριον Κυπρίους, τὸ δὲ δίωταν καὶ τετράωτον Κρῆτας καλεῖν* Athen. p. 483. A. Hesych. *κύπελλον, εἶδος ποτηρίου ἀώτου.* Casaub. in Anim. ad Athen. p. 820. reponit *διώτου.*

Ξυνίετ' οὐδὲν πᾶσα Θηβαίων πόλις,
Οὐδέν ποτ' ἀλλ' οἳ πρῶτα μὲν τὴν σηπίαν
'Οπιτθοτίλαν, ὥς λέγουσιν, ὀνομάζετε.
Τὸν ἀλεκτρυόνα δ' ὀρτάλιχον, τὸν ἰατρὸν δὲ
Σάκταν, φλέφυραν δὲ τὴν γέφυραν, τῦκα δὲ
Τὰ σῦκα, κωτιλάδας δὲ τὰς χελιδόνας.
Τὴν ἔνθεσιν δ' ἄκολον, τὸ γελᾶν δὲ ἐκκριδέμεν,
Νεοσπάτωτον δ' ἦντι νεοκάττυτον. D

Hesych. ὀπισθοτίλα, σηπία. et sic emendat Casaubon. ac Eustath. p. 1818. l. 2. vbi hae voces recensentur.

Hesych. exp. σάκτας, ὁ θύλακος. De vocibus 271 φλέφυρα et τῦκα vide prius φ pro γ, p. 150. A C. et τ pro κ, ibid. A.

Hesych. κωτίλη, λαλιστάτη. Sic κωτίλαι Theocr. Idyll. 15. v. 89. et κωτίλλοισαι Ibid. v. 87. *garrula hirundo* Virgil. Georg. 4. v. 307.

Hesych. ἔνθεσις, ὁ ψωμός. Id. ἀκόλους, ψωμοὺς, παρ' ὃ ἡ τροφὴ ἀσχόλους ποιεῖ καὶ ἡμέρους τοὺς φαγόντας. Id. κριαδέμεν (et sic reponit in Athenaeo Casaubonus) γεννᾶν (Casaub. corrigit γελᾶν) Βοιωτία ἡ λέξις. Id. σπάτος, δέρμα, σκῦτος.

Byzantiis. lege infra Corinthiis. "Ολπην. B

Caribus.

'Αλάβανδος κατὰ τὴν Καρῶν φωνὴν, 'Ιππόνικος. ἄλα μὲν τὸν ἵππον, βάνδα δὲ τὴν νίκην καλοῦσι Steph. de Vrb. lege Notas. Sic et in voce 'Υλλούαλα.

Μέγισσα (aut potius γίσσα, vti corrigitur in Notis) τῇ Καρῶν φωνῇ λίθος ἑρμηνεύεται. νῦν δὲ τοὺς πλακώδεις καὶ μαλακώδεις γίσσα λέγομεν. Steph. de Vrb. ad vocem Μονόγισσα. C

Omnino v. Alexii Symmachi Mazochii commentarii in regii Herculanensis Musei aeneas tabulas Heracleenses, Neapoli 1754. sq. fol. 2 voll. vbi etiam est lexicon Heracleoticum. *S.*]

Laconibus.

Ἀδελιφὴρ ἀδελφὸς Λάκωνες Hesych.

B αἶκλον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων προσαγορεύεσθαι δεῖπνόν φησιν ὁ Πολέμων Athen. p. 140. C. Epicharm. apud Eund. p. 139. B. παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἐπαίκλεια σημαίνει τὰς ἐπιδειπνίδας — τοιοῦτον δεῖπνον οἱ μὲν Ἀττικοὶ προσηγόρευον ἐπιδόρπισμα· οἱ δὲ Δωριεῖς ἔπαικλον· τῶν δ' ἄλλων Ἑλλήνων οἱ πλεῖστοι ἐπίδειπνα Athen. p. 664. E. Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος φησὶ καλεῖσθαι ἐπέκλεια (Casaub. legit ἐπαίκλια aut ἐπαίκνια) τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον τραγήματα Id. p. 642. E.

C αἶκνον δεῖπνον Hesych. ἐπαίκλια ταυτὸν δ' εἰπεῖν ἐπαίκνια κατὰ συγγένειαν τοῦ ν καὶ τοῦ λ. εἰσὶ δ' αὐτὰ μετὰ δεῖπνον βρώματα. αἶκνον γὰρ καὶ αἶκλον τὸ βρῶμα, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ νίτρον λίτρον (Attic. λ pro ν. p. 3. A.) καὶ τῶν ὁμοίων Eustath. p. 1141. l. 9.

ἀμπέσαι, ἀμφιέσαι Λάκωνες Hesych.

ἀπεσουτὴρ, ἀπεσώθη Λάκωνες Id.

ἄππιρ. ὕσπληξ Λάκωνες Id.

Βέσκεροι ἄρτοι ὑπὸ Λακώνων Id.

βουάγορ, ἀγελάρχης. Λάκωνες Id.

D βορθαγορίσκια, χοίρεια κρέα. καὶ μικροὶ χοῖροι βορθάκεοι. Λάκωνες Id. οὐδ' ὀρθαγορίσκοι, ὥς φησιν ὁ Πολέμων, οἱ γαλαθηνοὶ χοῖροι, ἀλλ' ὀρθραγορίσκοι, ἐπεὶ πρὸς τὸν ὄρθρον πιπράσκονται Athen. p. 140. B.

a themate εὐάδω, quod deriuatur ab εὔαδα, perfecto Aeolico et Poetico verbi ἅδω.

ἔχονι, ἔχουσι Κρῆτες Hesych.

Θίος, Θεὸς Κρῆτες Id.

Μαρνάν. τὰς παρθένους οὕτω Κρῆτες προσαγορεύουσι Steph. de Vrb. in Γάζα. lege not. At *virgo* apud Cretenses non dicebatur *marna*, sed μάρτις. Bochart. Chan. p. 824. (p. 745. ed. Leusden.) Cretes *Dianam Britomartin* gen- D
tiliter nominant, quod sermone nostro sonat *virginem dulcem*. Solin. p. 29. lege Salmas. in eund. p. 172. Hesych. Βριτόμαρτις, ἐν Κρήτῃ ἡ Ἄρτεμις. Βριτὺ γλυκὺ, Κρῆτες. Μορτὸς ἄνθρωπος θνητός. vnde ο mutatur in α μάρ- 273
τις, vti notat Salmas. μορτὸς autem videtur A
esse pro βροτὸς, β in μ mutato, et ρ transposito.

μνοίαν (Σωσικράτης ἐν δευτέρῳ Κρητικῶν φησι) οἱ Κρῆτες τὴν κοινὴν δουλείαν καλοῦσι, τὴν δὲ ἰδίαν ἀφαμιώτας, τοὺς δὲ περιοίκους ὑπηκόους Athen. p. 263. F. lege Eustath. p. 1024. l. 56. et Hesych. μνώα, δουλεία. μνοία, ἱκετεία. (Casaub. in Athen. p. 459. reponit οἰκετεία.) hinc Hybrias Cretensis apud Athen. p. 696. A. τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι. B
Hesych. ἀφαμιῶται, οἰκέται ἀγροῖκοι.

Πήριξ πέρδιξ, Κρῆτες Hesych.

πύτνα apud antiquos Cretenses appellatur πέτρα. vnde Ἱεράπυτνα vrbs Cretae. Prideaux in Foed. Cret. apud Marm. Oxon. p. 121.

Σεῖναι θεῖναι Κρῆτες Hesych. Id tamen videtur potius ad Lacones pertinere; nam Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1083. σέτω pro θέτω.

σταινύω *constituo*. σταινυέσθων Marm. Oxon. III. l. 66.

C συνενίπαντι in Foed. Cret. apud Marm. Oxon. p. 117. et 120. quod videtur significare idem ac σὺν, vel ἅμα, vel συμπαντες.

Τεῖον ποῖον Κρῆτες Hesych.

Ὑπεχθέομαι. ὑπεχθήτω Marm. Oxon. III. l. 21. lege Ibid. p. 663.

Φάγρους Στράττις ἐν Φιλοκτήτῃ. ἔστι δὲ γένος λίθου φάγρον. ἡ γὰρ ἀκόνη κατὰ Κρῆτας φάγρος, ὥς φησι Σιμμίας Athen. p. 327. E.

Plures Creticas voces lege apud Athen. p. 267. C.

D ex Hermonis Creticis glossis, [et e Seleuco, inprimisque apud Meursium de Creta 4, 15. p. 255-258. *S.*]

Cyrenensibus.

[Ἀνάποινος (fort. ἀναποίνως), Κυρηναῖοι ματαίως Hesych. *S.*]

Δεῖνον Κυρηναῖοι τὸν ποδονιπτῆρα ὀνομάζουσιν,

274 ὡς Φιλήτας φησὶν ἐν Ἀττικοῖς Athen. p. 467.

A extr. at Hesych. δεῖνος, εἶδος ἐκπώματος.

Cypriis.

Ἄωτον παρὰ Κυπρίοις. τὸ ἔκπωμα, ὡς Πάμφιλος. Φιλήτας δὲ, ποτήριον οὖς οὐκ ἔχον Fragm. Athen. apud Casaub. Anim. p. 783.

[Θρόνα Κύπριοι τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια Schol. Theocr. Idyll. 2. v. 59. *S.*]

Κὰς Κύπριοι ἀντὶ τοῦ καὶ Hesych.

B κύπελλα Σιμάριστος (φησὶ) τὸ δίωτον ποτήριον Κυπρίους, τὸ δὲ δίωταν καὶ τετράωτον Κρῆτας καλεῖν Athen. p. 483. A. Hesych. κύπελλον, εἶδος ποτηρίου ἀώτου. Casaub. in Anim. ad Athen. p. 820. reponit διώτου.

[Οὖνον· Κύπριοι δρόμον Hesych. *S.*]

Σίβολε, τί θέλεις. Κύπριοι Hesych. pro τί βούλει;

[Plura dabit Meursius de Cypro 2, 25. p. 153 — 155. *S.*]

Delphis.

Κραταίπους Pind. Olymp. Od. 13. v. 114. Schol. κραταίποδα τὸν ταῦρον φησίν. οὕτω δὲ Δελφοὶ ἰδίως ἐκάλεσαν. [κραταίποδες Hom. C epigr. 15. v. 8.

Cf. supra p. 140. A. *S.*]

Dryopibus.

Πόποι Hom. Ιλ. α. v. 254. Lycophr. v. 943. Tzetz. ἡ λέξις Δρυόπων. Plut. de aud. poet. c. 5. p. 22. C. «καλοῦσι Δρύοπες πόπους τοὺς δαίμονας. Eustath. p. 98. l. 46. οἱ θεοὶ πόποι λεγόμενοι, οἱονεὶ ἔποποι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὡς τὰ πάντα διοπτεύοντες. ὁποῖον δή τι καὶ ὁ δίοπος δηλοῖ, λέξις παρ' Αἰσχύλῳ ἡγεμονική. Aeschyl. Pers. v. 44. δίοποι — D Schol. οἱ διέποντες, ἡγεμόνες. Hesych. πόποι, παπαὶ, ἐπίφθεγμα (Schol. ἐπίρρημα) σχετλιαστικόν. Ἀπίων δὲ φησὶν, οἱ δαίμονές εἰσι πόποι.

Eleis. 275 A

[Βάκχυλον· σποδίτην ἄρτον. Ἠλεῖοι Hesych. Cf. Athenae. p. 111. D. et ibi Casaub. p. 216. *S.*]

Δίκαρ, τοὺς κριτὰς Ἠλεῖοι Hesych.

[Κύλλας· σκύλαξ. Ἠλεῖοι Id.

Σκνίφος· ἄκρα ἡμέρας καὶ ἑσπέρας. Ἠλεῖοι. Id. *S.*]

[Heracleotis.

Αὔθιος· ἠθμός. Ἡρακλεῶται Hesych.

Omnino v. Alexii Symmachi Mazochii commentarii in regii Herculanensis Musei aeneas tabulas Heracleenses, Neapoli 1754. sq. fol. 2 voll. vbi etiam est lexicon Heracleoticum. *S.*]

Laconibus.

Ἀδελιφὴρ ἀδελφὸς Λάκωνες Hesych.

B αἶκλον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων προσαγορεύεσθαι δεῖπνόν φησιν ὁ Πολέμων Athen. p. 140. C. Epicharm. apud Eund. p. 139. B. παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἐπαίκλεια σημαίνει τὰς ἐπιδειπνίδας — τοιοῦτον δεῖπνον οἱ μὲν Ἀττικοὶ προσηγόρευον ἐπιδόρπισμα· οἱ δὲ Δωριεῖς ἔπαικλον· τῶν δ' ἄλλων Ἑλλήνων οἱ πλεῖστοι ἐπίδειπνα Athen. p. 664. E. Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος φησὶ καλεῖσθαι ἐπέκλεια (Casaub. legit ἐπαίκλια aut ἐπαίκνια) τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον τραγήματα Id. p. 642. E.

C αἶκνον δεῖπνον Hesych. ἐπαίκλια ταυτὸν δ' εἰπεῖν ἐπαίκνια κατὰ συγγένειαν τοῦ ν καὶ τοῦ λ. εἰσὶ δ' αὐτὰ μετὰ δεῖπνον βρώματα. αἶκνον γὰρ καὶ αἶκλον τὸ βρῶμα, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ νίτρον λίτρον (Attic. Λ pro ν. p. 3. A.) καὶ τῶν ὁμοίων Eustath. p. 1141. l. 9.

ἀμπέσαι, ἀμφιέσαι Λάκωνες Hesych.

ἀπεσουτὴρ, ἀπεσώθη Λάκωνες Id.

ἄππιρ. ὕσπληξ Λάκωνες Id.

Βέσκεροι ἄρτοι ὑπὸ Λακώνων Id.

βουάγορ, ἀγελάρχης. Λάκωνες Id.

D βορθαγορίσκια, χοίρεια κρέα. καὶ μικροὶ χοῖροι βορθάκεοι. Λάκωνες Id. οὐδ' ὀρθαγορίσκοι, ὥς φησιν ὁ Πολέμων, οἱ γαλαθηνοὶ χοῖροι, ἀλλ' ὀρθραγορίσκοι, ἐπεὶ πρὸς τὸν ὄρθρον πιπράσκονται Athen. p. 140. B.

Γερωχία Laco apud Aristoph. Lysistr. 979. Biset. εἴπερ ἡ λέξις καλῶς ἔχει, τοῦτο τῆς Λακω- 276
νικῆς διαλέκτου εἶναι φήσεις. A

γῶνορ, γωνία Λάκωνες Hesych.

Εἱλώτας οἱ Λακεδαιμόνιοι προσηγόρευσαν τοὺς καταδουλωθέντας Athen. p. 265. C. Hesych. Εἵλωτες, οἱ Λακεδαιμόνιοι δοῦλοι. Strab. p. 701. D. ἀντὶ δούλων (ἐχρῶντο) — Κρῆτες μὲν τοῖς Ἀφαμιώταις, Λάκωνες δὲ τοῖς εἵλωσι.

εἴσπνιλος, — ὁ μὲν ἦν εἴσπνιλος, φαίη χ' ὠ 'μυκλαΐσδων Theocr. Idyll. 12. v. 13. Schol. B
ἕτερος μὲν ὑπὸ Λακώνων λεγόμενος εἴσπνιλος, τουτέστιν ἐραστής. Ἀμύκλαι δὲ πόλις Λακωνική. Lege Eustath. p. 1547. l. 19.

εὔχοντο Pind. Olymp. Od. 6. v. 88. Schol. τῷ εὔχοντο ἀντὶ τοῦ εἶπον οἱ Λάκωνες χρῶνται. Hesych. εὔχεαι, λέγεις. εὐχόμεθα, φαμέν.

Κάβασι κατάβηθι Λάκωνες Hesych.

κοπίς. Μόλπις ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ, γράφων οὕτως. ποιοῦσι δὲ καὶ τὰς καλουμένας κοπίδας. ἔστι δ' ἡ κοπὶς δεῖπνον, etc. Athen. p. 140. A. et κοπίζω, *copidem coeno* p. 138. F.

κυνάδα τὴν ἀπομαγδαλίαν Λακεδαιμόνιοι κα- C
λοῦσι Poll. 6, 93. p. 293. l. 2. τὰς ἀπομαγδαλίας Λακεδαιμόνιοι ἐκάλουν κυνάδας Athen. p. 409. D. nam apomagdalias canibus projiciebant. Casaub. Anim. p. 697. κυνάδες, αἱ ἀπὸ μαγδαλιᾶς (repone αἱ ἀπομαγδαλίαι) Hesych. sed κυνάδες *pili canini* apud Theocr. Idyll. 15. v. 19.

κυρσάνειε Lacon apud Aristoph. Lysistr. 982.

Biset. ἀντὶ τοῦ ὦ νεανία, ὦ ἔφηβε, ὦ εὐτελέστατε. κυρσὸς γὰρ εὐτελὲς λάχανον. κυρ-
D σανίους δὲ καλοῦσιν οἱ Λάκωνες τὰ μειράκια, καὶ τοὺς εὐτελεῖς ἀνθρώπους. Hesych. κυρσάνιοι, τοὺς κυρακίσκους (Christ. reponit μειρακίσκους) οὕτως ἔλεγον.

277 κώθων, Λακωνικὸν ποτήριον, οὗ μνημονεύει
A Ξενοφῶν ἐν πρώτῳ Κύρου παιδείας (c. 2. §. 8.) Athen. p. 483. A.

Λυχλοφορίοντες Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1002. Biset. λυχλοφορίοντες εἴτε λυχνοφορίοντες, ὥς τινες γραπτέον νομίζουσιν, εἴπερ τοιαύτη γραφὴ ἄνευ σφάλματος τυγχάνει, Λακωνικὴν λέξιν εἶναι φαίης. (Kusterus dedit λυχνοφορίοντες.)

Μόθακες καλούμενοι παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐλεύθεροι μέν, οὐ μὲν Λακεδαιμόνιοι etc. Athen. p. 271. E. vbi plura de nominibus Seruorum apud Lacedaemonios. Hesych. μόθακες οἱ ἀνατρεφόμενοι τοῖς υἱοῖς δοῦλοι παῖδες. et μό-
B θωνας τοὺς παρατρεφομένους τοὺς λεγομένους παιδίσκους. Λάκωνες.

μουκηρόβατον Πάμφιλος ἐν Γλώσσαις φησὶ καλεῖσθαι τὸν καρυοκατάκτην ὑπὸ τῶν Λακώνων, ἀντὶ τοῦ ἀμυγδαλοκατάκτην. μουκήρους γὰρ Λάκωνες καλοῦσι τὰ ἀμύγδαλα Athen. p. 53. B. Λάκωνας Σέλευκος ἐν Γλώσσαις φησὶ καλεῖν τὰ μεγάλα κάρυα μυκήρους. — Ἀμερίας δέ φησι, μύκηρον τὴν ἀμυγδάλην καλεῖσθαι Id. p. 52. C. Hesych. μύκηρος, ἀμυγδαλῆ. τινὲς δὲ μῆλα (Casaub. reponit μεγάλα) κάρυα.

C Ὄμφα ὀσμὴ Λάκωνες Hesych. lege prius εὐόμφαλον.

ὀξύμαλα Περσικὰ, ἃ τινες Ἄδρια, τοὺς Λάκωνας καλεῖν τὰ κοκκύμηλα φησὶν Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν Λακωνικαῖς γλώσσαις Athen. p. 83. A. Hesych. ἄδρυα Σικελοὶ λέγουσι τὰ μῆλα, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ἀκρόδρυα.

Πέδευρα, ὕστερα Λάκωνες Hesych. haec vox videtur fieri a πέδα pro μετά.

Πολυχαρίδα Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1100. Biset. Πολυχαρίδη, ὄνομα κύριον ἀνδρὸς εἶναι φαίνεται. τινὲς δὲ, ὃ καὶ πιθανώτερον, νομίζουσιν εἶναι τῆς Λακωνικῆς διαλέκτου φωνὴν θωπευτικὴν καὶ κολακευ- D
τικὴν, ἧπερ τοὺς φίλους προσφωνοῦντες ἐχρῶντο.

πυῤῥίχην Ἀριστόξενός φησιν ἀπὸ Πυῤῥίχου[278] τοῦ Λάκωνος τὸ γένος τὴν προσηγορίαν λα- A
βεῖν. Λακωνικὸν δ' εἶναι μέχρι καὶ νῦν ὄνομα τὸν Πύῤῥιχον Athen. p. 630. E. Casaub. Anim. p. 902. πύῤῥιχος Dorica vox est, et cum est κύριον ὄνομα, et cum ἐπίθετον. vti Theocr. Idyll. 4. v. 20. ταῦρος ὁ πύῤῥιχος.

Σέμελον τὸν κοχλίαν λέγειν Λακεδαιμονίους Ἀπελλᾶς φησι Athen. p. 63. C. et Ibid. Epicharm. τὸν σέσιλον. Hesych. σέμελος κοχλίας. et σέσηλοι, κοχλίαι Λάκωνες.

Ὑσπλάτιδος Lacon apud Aristoph. Lysistr. 999. B
Biset. ὑσπλᾶτις εἴτε ὑσπλῆτις ταυτὸν τῷ ὕσπληγξ.

Φυσίκιλλος (Laconica vox Casaub. Anim. p. 260.) ἐστὶν ἀρτίσκος ἐγκρίδι παραπλήσιος, γογγυλώτερος δὲ τὴν ἰδέαν Athen. p. 139. A.

Χαῖος. χαΐα Lacaena apud Aristoph. Lysistr. 90. χαϊωτέραν Lacon apud Eund. ibid. v. 1159.

χαῶν Theocr. Idyll. 7. v. 5. Schol. Theocr. χαὸν λέγεται τὸ ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις. χαὸν δὲ καὶ τὸ εὐγενὲς, ἢ τὸ ἀρχαῖον. Sic Suid. in χαὸν, et χαῖα. Sic Bi-
C set. et Christ. in Aristoph. Biset. ad Lysistr. 90. ἐν τοῖς τοῦ Αἰσχύλου παλαιοῖς σχολίοις οἱ εὐγενεῖς χαοὶ καλοῦνται, καὶ βαθυχαῖοι, οἱ μεγάλως εὐγενεῖς, ἐν Ἱκέτισι (v. 865.).

χαλκίδας παρὰ Λακεδαιμονίοις τὰς θεραπαίνας ἐπικαλεῖσθαί φησι Πρόξενος ἐν δευτέρῳ Λακωνικῆς πολιτείας Athen. p. 267. D.

[Plura dabit Valckenar. ad Theocr. Adoniaz. p. 257—193. et Meursius in Miscellaneis Laconicis, inprimis 3, 5—8. p. 216—233. *S.*]

Lydis, et Mysis.

D Ὀξύνην Λυδοὶ μύσην φασί Steph. de Vrb. in Μυσία. Strab. p. 572. A. — ἐτυμολογοῦντες τὸ ὄνομα τὸ τῶν Μυσῶν· ὅτι τὴν ὀξύην οὕτως ὀνομάζουσιν οἱ Λυδοί· πολλὴ δ' ἡ ὀξύη κατὰ τὸν Ὄλυμπον. Sic Eustath. in Dionys.
279 Af. p. 46. et 107. Hesych. Μύσον, τὴν ἀξίνην
A (repone ὀξύνην) Μυσοί.

Macedonibus.

Ἄππα Callim. Dian. v. 6. Hort. Adon. Ἄττα (Hom. Ιλ. ι. v. 603. Schol. τροφέ. Θετταλῶν ἡ φωνή.) ἐπίφθεγμα τιμητικὸν νεωτέρου πρὸς παλαιότερον. παρὰ τὸ πάππα ἄππα. ὃ δηλοῖ κατὰ Μακεδόνας τὸν πατέρα κατὰ τρο-
B πὴν τῶν ππ εἰς ττ.

Δάνον Μακεδόνες τὸν θάνατον καλοῦσι Plut. de aud. poet. c. 5. T. II. p. 22. C. δαινῶν κακοποιῶν, κτείνων Μακεδόνες Hesych. δ pro θ solet accipi; vide prius, Conson. Δ pro θ. p. 141. C. D.

[δώραξ, σπλὴν ὑπὸ Μακεδόνων Hesych. S.]

Ἐστερικὰς τῇ πατρῴᾳ φωνῇ οἱ Μακεδόνες κύνας (ὑφ' ὧν ἐσπαράχθη Εὐριπίδης) καλοῦσι. Steph. de Vrb. in Βορμίσκος.

[Κοράσιον dicitur Macedonicum vocabulum esse in Schol. Hom. Villois. ad Ιλ. υ. v. 404. S.]

κωρύκους ὑπὸ Μακεδόνων τὰς τραχείας κόγχας καλεῖσθαί φησιν Ἡγήσανδρος ἐν ὑπομνήμασι Athen. p. 87. B. Inde in Hesych. κώρυκος — οἱ δὲ πλοῖον, οἱ δὲ λόγχην. fere reposueram κόγχην. C

[Ματτυεῖς (VV.DD. malunt Ματτύαι.) ἡ μὲν φωνὴ Μακεδονικὴ (iidem Μηδικὴ), ὄρνις καὶ τὰ ἐκ τοῦ ζωμοῦ αὐτοῦ λάγανα περιφερόμενα. Hesych.

Multa alii collegi in dissertatione de dialecto Alexandrina p. 56. 57. et p. 24. 25. S.]

Megarensibus.

Γυάλας τὰ ποτήρια καλεῖν Μεγαρέας φησὶ Φιλήτας ἐν Ἀτάκτοις Athen. p. 467. C. Hesych. γύαια ποτήρια. mallem reponere γύαλα.

[Paphiis.

Θοράνας, τὸ ἔξω. Πάφιοι Hesych.

Ἴγγια (Hemsterh. vult Ἴγγα)· εἷς. Πάφιοι Hesych.

ἰμίτραον· ὑπόζωστον. Πάφιοι Id.

Κατέρεαι· κάθισαι. Πάφιοι Id. S.]

Phrygibus.

[Ἀζὴν σημαίνει τὸν πώγωνα κατὰ Φρύγας Etymol. p. 22. l. 36. Ἄζενον· πώγωνα. Φρύγες Hesych.

ἁρμὰν σημαίνει τὸν πόλεμον τῇ τῶν Φρυγῶν διαλέκτῳ Etymol. p. 145. l. 42. *S.*]

D Βαλλὴν παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ποιμένες λέγοντες, βασιλεῦ, λέγουσι Φρυγιστί. Sext. Empir. contra Mathem. 1, 313. βαλλὴν βασιλεὺς Φρυγι-
280 στί Hesych. βαλὴν ἀρχαῖος Aeschyl. Pers. v.
A 659. Schol. βαλὴν βασιλεὺς λέγεται, Εὐφορίων δέ φησι Θουρίων εἶναι τὴν διάλεκτον. ὅθεν καὶ βαληναῖον ὄρος, ὅ ἐστι βασιλικόν. apud Plut. de Fluv. 12, 3. p. 1155. C. lege Eustath. p. 381. l. 17. et notas Stanleii in Aeschyl. p. 782.

βέδυ τοὺς Φρύγας τὸ ὕδωρ καλεῖν ὁ Δίδυμός φησι, καθὰ καὶ Ὀρφεὺς, καὶ ὁ Θύτης Δίων· καὶ ὁ κωμικὸς Φιλύδεος βέδυ τὸν ἀέρα γινώσκει, καὶ ὁ Κυζικηνὸς Νεάνθης γράφων τοὺς Μακεδόνων ἱερεῖς ἐν ταῖς κατευχαῖς βέδυ κατα-
B καλεῖν, ὅπερ ἑρμηνεύουσιν ἀέρα Clem. Alex. Strom. l. 5. p. 569. A. B. C.

βεκὸς ἄρτος, Φρύγες Hesych. βέκκος τὸν ἄρτον Φρύγες καλέουσιν Herodot. 2, 2. p. 61. l. 26. Schol. Aristoph. Nubb. 397. βεκκεσέληνε. παρ' αὐτοῖς (scil. Παφλαγόσι) ὁ ἄρτος βὲκ λέγεται. et paulo post τὸ βὲκ κατὰ Φρύγας ἄρτος.

[Μαζεὺς, ὁ Ζεὺς παρὰ Φρυξί Hesych. *S.*]

C **Rhodiis.**

Ἐρυθίβην τὴν ἐρυσίβην (Joel. 2, 25.) καλοῦσι Ῥόδιοι Strab. p. 613.

[Μαστροξένους Ῥόδιοι καλοῦσι τοὺς λαθραίους παῖδας Schol. Eurip. Alcest. v. 992.

Multa alia collegit Meursius de Rhodo 2, 3. p. 84. sq. *S.*]

[Salaminiis.

Εὔχους· χώνη. Σαλαμίνιοι Hesych.

Καδίαν· Σαλαμίνιοι ὑδρίαν Id. *S.*]

Siculis.

[Ἄδρυα Σικελοὶ λέγουσι τὰ μῆλα Hesych.

Ἀντόμους· σκόλοπας. Σικελοὶ Id. *S.*]

Ἀσχέδωρον καλοῦσι τὸν σύαγρον οἱ περὶ τὴν Σικελίαν κατοικοῦντες. Αἰσχύλος γοῦν ἐν Φορκίσιν, — ἀσχέδωρος ὥς. καὶ Σκίρας (τῆς Ἰταλικῆς καλουμένης κωμῳδίας ποιητής, γένος Ταραντῖνος) ἐν Μελεάγρῳ. ὅτι δὲ Αἰσχύλος διατρίψας ἐν Σικελίᾳ πολλαῖς D
κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς, οὐδὲν θαυμαστόν. Athen. p. 402. A. B. C. ἀσχέδωρος ὁ σύαγρος παρὰ Ἰταλοῖς Hesych.

Γέλα πάχνη λέγονται τῇ Ὀπικῶν φωνῇ καὶ Σικελῶν Steph. de Vrb. in Γέλα.

[Γέῤῥα λέγεται τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα παρὰ Σικελοῖς Etymol. p. 228. l. 47.

Κύβιτον ἀγκῶνα vocant Dores Siculi; et Epicharmus κυβιτίζειν *cubito ferire* dixit. Rufus Ephesius in Lexic. Medic. H. Stephani, p. 533. Ex Rufo profecit fortasse Pollux 2, 141. 142. vbi Epicharmus κυβιτίζειν dixisse legitur τὸ παίειν τῷ ἀγκῶνι.

Λαθρακάζων· χαλιναγωγῶν. Σικελοὶ Hesych.

Μέσα Σικελοὶ καὶ Ταραντῖνοι τὰ αἰδοῖα ἀποκαλοῦσιν Etymol. p. 575. l. 11.

Μῶμαρ Siculi stultum vocant, auctore Festo. Aliter Hesych. *S.*]

281
Σύφαρα οἱ Σικελοὶ καλοῦσι τὸ ἐπιπολάζον τῷ A

γάλακτι Schol. Nicand. p. 70. σύφαρ, τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος τροφῶδες Hesych.

Φθινοπωρισμὸς (Ananius apud Athen. p. 282. B.) Sicula vox est pro φθινόπωρον Casaub. Anim. p. 503.

Siceliotis.

[Κίναδος. οἱ Σικελιῶται τὴν ἀλώπεκα κίναδον προσαγορεύουσι Schol. Theocr. Idyll. 5. v. 25. Cf. Etymol. p. 514. l. 12. *S.*]

Κώθωνα τὸν κωβιὸν καλοῦσι Σικελιῶται, ὡς Νίκανδρος φησὶν ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς γλώτ-ταις, καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ Σώ-
B φρονος Athen. p. 309. C. at Hesych. κῶθυ, κωβιός.

Eustath. p. 1896. l. 50. διαφορὰ Σικελιωτῶν καὶ Σικελῶν, τὸ τοὺς μὲν Ἕλληνας, τοὺς δὲ βαρ-βάρους εἶναι.

[De Siciliae dialectis diligenter disputauit Gabr. Lancellottus Castellus, Princeps de Torremuzza in prolegomm. ad nouam col-lectionem inscriptionum Siciliae (Panormi 1784. fol.) Sect. I. *S.*]

Syracusiis.

[Ἄμφασμα· ψαιστὰ, οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ βεβρεγμέ-να ἐν θυσίαις. Συρακούσιοι Hesych.

Ἀντιφάρα, ἡ ζήλη (i. e. inuidia), παρὰ Συρακου-σίοις Etymol. p. 114. l. 19. *S.*]

Βάμβα, τὸ χρῶμα, καὶ τὸ ἔκβαμμα. Συρακού-
C σιοι Hesych. pro βάμμα Dores. Casaub. Anim. in Athen. p. 270.

[Γαφάγας, σκώληξ, ὑπὸ Συρακουσίων Etymol. p. 221. l. 49. Apud Hesychium est Γαφάτα. *S.*]

Πίσυνος (Hom. Ιλ. ε. v. 205.) Συρακουσίων γλῶσ-σα λέγει Eustath. p. 96. l. 14.

[Σαυκόν· ξηρόν. Συρακούσιοι Hesych. *S.*]

Tarantinis.

[Ἀγάλλιος, λοιδορία· καὶ τὸ ἀγαλίζεσθαι, λοιδορεῖσθαι· Ταραντῖνοι Etymol. p. 7. l. 7. *S.*]

ἀματὶς ἅπαξ Ταραντῖνοι Hesych. Vide Conson. μ pro π. p. 144. C.

[ἀμώσας· κρεμάσας. Ταραντῖνοι Hesych. *S.*]

ἄνεγκα (lege ἄνεγμα) αἴνιγμα Ταραντῖνοι. ἐκβολῇ τοῦ ἑνὸς ι, καὶ τροπῇ τοῦ δευτέρου D εἰς ε. Id.

[Βακίας, βόρβορος, πηλὸς, ὑπὸ Ταραντίνων Etymol. p. 186. l. 1. *S.*]

Ἔστοκα ἐνίοτε παρὰ Ταραντίνοις Hesych.

[Ῥήτρα, συνθήκη, ὁμολογία. Ταραντῖνοι δὲ, νόμον καὶ οἷον ψήφισμα Etymol. p. 703. l. 43. *S.*]

Τί δόστορε, τί ποιεῖτε Ταραντῖνοι Hesych. pro τί δρᾶσθε, per Metathesin τοῦ ρ, enallagen τοῦ α in ο (Vide Vocal. ο pro α. p. 154. C.) τοῦ 282 θ εἰς τ (Vide Conson. τ pro θ. p. 149. C.) A

[Cf. supra in Siculis. *S.*]

Teniis.

Μυκήρους καλεῖν Τηνίους τὰ γλυκέα κάρυα — Athen. p. 52. C. lege Not. Casaub. p. 106.

Thessalis.

[Ἀγορά. Θετταλοὶ καὶ τὸν λιμένα Ἀγορὰν καλοῦσιν Hesych. *S.*]

αἶτας Theocr. Idyll. 12. v. 14. τὸν δ' ἕτερον B πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐταν.

ἄλοχος.
δέπας.
ἔμαρψε.
ἠβαιόν [21]).
ἕζω [22]).
ἰὸς, βέλος.
θὴς, μισθωτός.
ταρβῶ.
πέδιλα.
φάσγανον [23]).
χθών.
τόργος, γύψ [24]).
δούπησε.

Βοιωτῶν

ἀγορεύει.
ἄνεω, ἥσυχοι [25]).
πρωΐ.
κοίρανος.
μέθυ, ὁ οἶνος.
πέλεια, ἡ περιστερά.

Δωριέων

ἔπετε, ἀντὶ εἴπατε [26]).
ὀσφὺς, αἱ ψύαι [27]).

21) Cod. CCCIV. ἠβαί.

22) Iriarte e Cod. XL. ediderat ἴξω, sed postea, vbi Codicis XCV. varietates annotat, recte ἕζω scribi in vtroque ait. Equidem e Cod. CCCIV. praetuli ἕζω, vndé καθέζω.

23) Cod. XL. perperam φάσταvov.

24) Idem τούργος.

25) Cod. XL. αὔεω. XCV. ἄνεω. In illo scribitur etiam ἥσυχοι.

26) Cod. CCCIV. ἔπετε ἀντὶ εἴπατε.

27) Cod. XL. αἱ ψείαι.

garelli dedit. Bononiae 1784. fol. p. 510. e Codice CCCIV. editum: multis viris doctis, qui fortassis insigne quid illo libello contineri putauerint, non injucundum fore existimabam, totum opusculum, vt ejus cognoscendi potestatem habeant, hic insertum legere. Inscribitur autem in omnibus tribus codicibus sic:

Ἴδιά τινα πόλεων.

Deinceps haec sequuntur:

Ἀθηναίων

τὸ ἄγαν, ἄλις.
λῶπος [1]), τὸ ἱμάτιον.
ὀθνεῖος, [2]) ὁ ἀλλότριος.
πέδον, ἡ γῆ.

Ἀργείων

αἶσα, ἡ [3]) μοῖρα.
δοῦπος [4]), ὁ κτύπος.
μῆλα, τὰ πρόβατα.

Ἀρκάδων

τὸ ἄορ, τὸ ξίφος.
θήγω, ἀκονίζω [5]).
ἶς, ἡ δύναμις.
λέκτρον, ἡ κλίνη.
λυκάβας, ὁ ἐνιαυτός.
ξυνὸν [6]), κοινόν.
οἶος, μόνος.

1) λωπὸς est in Cod. CCCIV.

2) Iriarte edidit ὄθνειος.

3) Cod. XCV. et CCCIV. αἶσα, ἡ μοῖρα· ὁ κτύπος.

4) δοῦπος habet solus Codex XL.

5) Cod. XCV. et CCCIV. in hoc et praecedenti omittunt interpretamenta, nihil exhibentes nisi haec: τὸ ἄορ, τὸ θήγω.

6) Mingarellius dedit ξηνόν.

'Αχαιῶν

αὔω, φωνῶ [7].
λάζω, λαμβάνω.
ἄτερ [8], χωρίς.

Αἰτωλῶν

τὸ δέμας, σῶμα.
οὖλας [9], ἔλαφος.
πάλος, κλῆρος.

'Ακαρνάνων

ἐνέσπω, τὸ λέγω.
κῆρ, θάνατος.
στείχω [10].

'Αμβρακιωτῶν

αἴθεται, καίεται.
βιὸς, τόξον.
χαίτη, ἡ κόμη [11].

Αἰολέων

αἰχμὴ, τὸ ἄκρον τῆς λόγχης [12].
γόος, ἡ φωνὴ πρὸς κακόν [13].
δῶμα [14].

7) Iriarte φονῶ.

8) Idem ἄτερ.

9) Ita omnes. Quae scriptura si vera est, οὖλας decurtatum putem ex οὔλαφος, i. e. ὁ ἔλαφος, quemadmodum γύποδας et ὄτριχας dicuntur pro γυμνόποδας et ὁμότριχας. v. infra p. 332. sq.

10) Cod. XCV. et CCCIV. omisso glossemate θάνατος simpliciter habent στείχω· κῆρ.

11) Recte sic Mingarelli. Sed Iriarte corrupte: χαίνη· ἡκόμη.

12) Glossema hoc vnus Cod. XL. habet, sed legit τὸ ἄκρος.

13) Si quidem vitium non est in hac Codicis XL. scriptura, κακὸν est *calamitas*.

14) Cod. XCV. t CCCIV. simpliciter exhibent αἰχμή· γόος·

Ἑρμιονέων

ἴθι, πορεύου [15]).
κνίσσα, θυσία [16]).
δῶμα, οἶκος [17]).

Θεσσαλῶν

αἶψα, ταχέως [18]).
ἄνευθε.
βροτός.
ἑκάς.
κάλπις, ὑδρία.
κίρκος, ἱέραξ.
κρᾶτα, τὴν κεφαλήν.
λάτρις, δοῦλος [19]).

Κυπρίων

ἀλαὸς, ὁ τυφλός [20]).
ἄλγος.

δῶμα. Jam si δῶμα et Aeolibus et Hermionensibus grammaticus tribuit, arbitror, eum ideo id fecisse, vt ostenderet, Aeoles isto nomine significare *moenianum* (v. Hieron. epist. ad Sun. et Fretel. T. III. p. 61. B. ed. Tribbechov.), Hermionenses autem hanc domus partem pro tota domo ponere. Ei tamen, qui modo semel ponere nomen, atque adeo vel Aeolibus vel Hermionensibus peculiare fuisse dicere malit, non ego quidem repugnauerim.

15) Pro πορεύου, quod glossema in Cod. XCV. et CCCIV. deest, in Cod. XL. scriptum erat πορεύε.

16) Etiam hoc interpretamento carent Codd. XCV. et CCCIV.

17) Haec verba extant in solo Cod. XL. in quo paulo ante deerat nomen δῶμα. v. not. 14.

18) ταχέως et paulo post ἡ κεφαλὴ absunt a Codd. XCV. et CCCIV.

19) Cod. CCCIV. κραῖτα· λάτρις· βῦλος· quorum primum et vltimum patet esse corrupta. E reliquis codd. Iriarte edidit κράτα, ἡ κεφαλὴ, pro quibus ego rescribere debui κρᾶτα, τὴν κεφαλήν. v. Hesych.

20) Pro ὁ τυφλὸς in Cod. XCV. est ἤτοι τυφλὸς, vt in Cod. CCCIV. ἢ τυφλός.

ἄλοχος.
δέπας.
ἔμαρψε.
ἠβαιόν 21).
ἕζω 22).
ἰὸς, βέλος.
θὴς, μισθωτός.
ταρβῶ.
πέδιλα.
φάσγανον 23).
χθών.
τόργος, γύψ 24).
δούπησε.

Βοιωτῶν

ἀγορεύει.
ἄνεω, ἥσυχοι 25).
πρωΐ.
κοίρανος.
μέθυ, ὁ οἶνος.
πέλεια, ἡ περιστερά.

Δωριέων

ἔπετε, ἀντὶ εἴπατε 26).
ὀσφὺς, αἱ ψύαι 27).

21) Cod. CCCIV. ἠβαί.

22) Iriarte e Cod. XL. ediderat ἴξω, sed postea, vbi Codicis XCV. varietates annotat, recte ἕζω scribi in vtroque ait. Equidem e Cod. CCCIV. praetuli ἕζω, vndé καθέζω.

23) Cod. XL. perperam φάσταναν.

24) Idem τούργος.

25) Cod. XL. αὔεω. XCV. ἄνεω. In illo scribitur etiam ἥσυχοι.

26) Cod. CCCIV. ἔπετε ἀντὶ εἴπατε.

27) Cod. XL. αἵ ψείαι.

κοῦρος, ὁ παῖς [28]).
νέκυς, ὁ νεκρός.

Κλειτορίων

αἶηται, ἄνεμοι.
αὐδὴ, φωνή.
δέδορκε, εἶδε.
ἐσθλὸς, ἀγαθός.
λεύσσει [29]).
πάροιθεν [30]).
χηλὸς [31]), κιβωτός.
ὦκα, ταχέως [32]).
ὠλέναι, ἤτοι ἀγκάλαι.

Κρητῶν

γωρυτὸς [33]), θήκη, φαρέτρα.
ἔλπομαι, ἀντὶ δοκῶ.
ἔντεα, ἤτοι ὅπλα.
θεράπων, δοῦλος [34]).
λὰς, λίθος.
μείων.
μόχθος.
σάκος, ἀσπίς.
φὼς [35]), ἀνήρ.
σκῆπτρον, ῥάβδον [36]).

28) Articulus desideratur in Cod. XCV. et CCCIV. Pro κοῦρος vix dubium est, quin reponendum sit κῶρος.

29) Cod. XL. λεύσει, vt paulo ante οἶδε.

30) Idem παρῆλθεν.

31) In omnibus legitur χῆλος.

32) ταχέως abest a Codd. XCV. et CCCIV.

33) Cod. XL. et CCCIV. γόνυτος. Cod. XCV. γορυτὸς, quod melius est. Sed γωρυτὸς scribendum esse Iriarte jam animadvertit.

34) Cod. XL. θεράπον. Librarii enim saepe ο posuere pro ω. v. not. 7. et 33. et 39.

35) Cod. XL. φῶς.

36) ῥάβδον habet solus Cod. XL.

Κορινθίων

ἕτοιμον, τὸ ἑτοιμασμένον 37).
Φάρος, τὸ ἱμάτιον.

Κερκυραίων

κώπη, ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους.
Φάλανθος, φαλακρός.
Φηγὸς, δρῦς 38).

Λακώνων 39)

ἀγλαὸς, ὁ διαφανής 40).

Μαγνήτων

αἶα, γῆ.
νηδὺς, γαστήρ.

Σικελῶν

κόρσας, ἤτοι κεφαλὰς, κροτάφους 41).
μέλαθρον.

37) Omissa est haec interpretatio in Cod. XCV. et CCCIV. Et sane superflua videri debet, si sanum est ἕτοιμον. Ego vero, legendum suspicor εὔτυκον, de quo v. Spanhem. ad Callim. h. in lauacr. Pall. v. 3. et Theocr. Idyll. 24. v. 86. vel εὔτυκτον. Suidas: εὔτυκτα παρὰ Ἡροδότῳ (1, 119. vbi v. Wesseling.) ἀντὶ τοῦ ῥᾴδια, ἕτοιμα, εἰργασμένα, καλῶς κατεσκευασμένα.

38) Mingarellius ita posuit haec duo, vt appareat, ei non alterum altero explicari visum esse. Atqui haec ipsa glossa extat apud Hesychium: Φηγός· ἡ δρῦς. it. Φήγινος· δρύϊνος. v. ibi Albert.

39) In Cod. XL. est ἀκῶν, quod per compendium scriptum esse pro Λακώνων, intelligenter vidit Iriarte, qui etiam in Cod. XCV. vt Mingarellius in Codice CCCIV. inuenit Λακόνων.

40) Etiam hoc interpretamentum, ὁ διαφανὴς, abest a Codd. XCV. et CCCIV.

41) Haec edidi e Cod. XCV. Nam Codex XL. habet κόρση ἤτοι κεφαλή· κροτάφους. Cod. CCCIV. κόρσας ἢ κεφαλαίας κροτάφους.

ἀντὶ τοῦ θαῤῥεῖν. Hesych. θρετὸν τὸ ἀνδρεῖον 284 ἢ θρασύ.) Θρετταναλὸ Plut. 290. Schol. τὸν A κιθαρῳδόν. ἡ γὰρ κιθάρα κρουομένη τοιοῦτο μέλος ποιεῖ θρετταναλὸ, θρετταναλό. βοῦνιν Aeschyl. Suppl. v. 123. τὴν γῆν, κατὰ βαρβάρους Schol. Huc referantur Voces fictitiae, qualis σίττα Theocr. Idyll. 4. v. 45. Schol. ἐπίφθεγμα βουκολικὸν, ὁμοίως καὶ τὸ ψίττα. [Talia multa collegimus in prolusionibus de vocibus animalium. *S.*]

Specimen Vocum quibusdam Authoribus B peculiarium.

Theocrito; vt αἰθριοκοιτεῖν Idyll. 8. v. 78. ἀσφαραγεῖν Idyll. 17. v. 94. ἀτιμαγέλης Idyll. 25. v. 132. αὐλῆτις Idyll. 2. v. 146. (Sic H. Steph. sed Ald. Winterton. Oxon. αὐλητρίς.) βροτοβάμων Syring. v. 14. διακρανοῦν Idyll. 7. v. 154. ἐρωτὶς Idyll. 4. v. 59. ἐρωτύλος Idyll. 3. v. 7. (Schol. ἐραστὴς, ὑποκοριστικῶς. Sed Bion Idyll. 3. v. 10. ἐρωτύλα *amatoria.*) ζωῖα Idyll. 29. v. 5. pro ζωή. ἱππαλίδας Idyll. 24. C v. 127. pro ἱππεύς. κερουχὶς Idyll. 5. v. 145. κορυπτίλος Idyll. 5. v. 147. κυνοθαρσὴς Idyll. 15. v. 53. λυκιδεῖς Idyll. 5. v. 38. lege Casaubon. Not. p. 29. στήτη Syring. v. 15. Eustath. p. 21. l. 43. στήτη, ἡ γυνὴ παρὰ Θεοκρίτῳ. notat quosdam in Hom. Ιλ. α. v. 6. legere διὰ στήτην pro διαστήτην. lege plura in Aem. Porti Lexico Dorico.

Pindaro; vt ἔπαλπνος Pyth. Od. 8. v. 120. pro ἐπίθαλπνος. θεμισκέρων, θεμισκερόντων Ibid. Od. 5. v. 38. pro θεμιστοκέρων. (Consule Aem. D

Porti Lexicon Pindaricum, vbi occurrent plura.) ἐν σχερῷ Isth. Od. 6. v. 52. pro quo Theocr.
285 Idyll. 14. v. 69. ἐπισχερώ. lege Casaub. Anim.
A in Athen. p. 867.

Epicharmo; vt ἐκτραπελογάστορας ὄνους Athen. p. 315. F. τὸν ὄνον ἐκτραπελόγαστρον Ἐπίχαρμος καλεῖ. Clem. Alex. Paed. l. 2. c. 1. μορμύρους Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ μύρμας ὀνομάζει Athen. p. 313. E. χορδῶν μέμνηται Ἐπίχαρμος, ἃς ὀρύας ὀνομάζει Id. p. 94. F. ἐντὶ κόγχος, ἃν τέλλην καλέομες Epicharm. apud Eund. p. 85. E. Sic corrigit Casaub. in Anim. in Athen. quem consule de reliquis.

B Alcmani; Κέρκυρ pro Κερκυραῖος Casaub. Anim. in Athen. p. 615.

Nicandro; ἄροκλον ἡ Φιάλη παρὰ τῷ Κολοφωνίῳ Νικάνδρῳ Fragm. Athen. apud Casaub. Anim. p. 783.

Timachidae; παρὰ Τιμαχίδᾳ αἰακὶς ἡ κύλιξ καλεῖται Ibid. p. 782.

[Haec de verbis singulis. Sed vtilissimum etiam fuerit cognoscere, quae de verbis inusitatius junctis apud varios et populos et scriptores, praecepere grammatici. Quam in rem inprimis
C commendanda est lectio opusculi περὶ σχημάτων, a Lesbonacte conscripti, quod Valckenarius suae Ammonii editioni adjunxit p. 177—188. *S.*]

D

Specimen Doricae Dialecti in Communem Versae ex Salmasio in lib. de Hellenistica p. 77—83. 286 A

Corinna ex Apollonio Dyscolo. (v. infra p. 422. A.)	Salmasii Versio. B
Μέμφομαι ἰώνγα τὰν λιγουρὰν Μυρτίδα, ὅτι βάνα Φοῦσα ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν.	Μέμφομαι ἔγωγε τὴν λιγυρὰν Μυρτίδα, ὅτι γυνὴ Φῦσα ἔβη Πινδάρου πρὸς ἔριν.
Megarensis ex Aristophanis Acharnensibus v. 729 — 734.	
'Αγορὰ 'ν 'Αθάναις χαῖρε, Μεγαρεῦσιν φίλα, 'Επόθουν τὺ ναὶ τὸν φίλιον, ἅπερ ματέρα. 'Αλλ' ὦ πονηρὰ κόριά γ' ἀθλίω πατρὸς, 'Αμβᾶτε ποττὰν μάδδαν, αἴχ' εὕρητέ πα. 'Ακούετον δὴ, ποτέχετ' ἐμὶν τὰν γαστέρα, Πότερα πεπρᾶσθαι χρήδδετ' ἢ πεινῆν κακῶς.	'Αγορὰ 'ν 'Αθήναις χαῖρε, C Μεγαρεῦσιν φίλη, 'Επόθουν σε ναὶ τὸν φίλιον, ὥσπερ μητέρα. 'Αλλ' ὦ πονηρὰ κόριά γ' ἀθλίου πατρὸς, 'Ανάβητε πρὸς τὴν μάζαν, εἴχ' εὕρητέ πη. 'Ακούετον δὴ, προσέχετ' ἐμοὶ τὴν γαστέρα, Πότερα πεπρᾶσθαι χρήζετ' ἢ πεινᾶν κακῶς. D
Lacon ex ejusdem Lysistrata v. 1264-1267.	287 A
'Αγροτέρ' Ἄρτεμι, σηροκτόνε,	'Αγροτέρ' Ἄρτεμι, θηροκτόνε,

Μόλε δεῦρο παρσένε, σιὰ	Μόλε δεῦρο παρθένε, θεὰ
Ποττὰς σπονδὰς, ὡς	Πρὸς τὰς σπονδὰς, ὡς
Συνέχῃς πολὺν ἀμὲ χρό-	Συνέχῃς πολὺν ἡμᾶς χρό-
B νον.	νον.

Chorus Laconum ex eadem v. 1299-1304.

Ταΰγετον αὖτ' ἐραννὸν	Ταΰγετον αὖτ' ἐραννὸν
ἐκλιπῶα μῶα	ἐκλιποῦσα μοῦσα
Μόλε Λάκαινα, πρᾶτον	Μόλε Λάκαινα, πρῶτον
ἀμῖν	ἡμῖν
Κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις	Κλείουσα τὸν Ἀμύκλαις
Ἀπόλλω σιὸν,	Ἀπόλλωνα θεὸν,
C Καὶ χαλκίοικον Ἀσάναν,	Καὶ χαλκέοικον Ἀθήναν,
Τυνδαρίδας τ' ἀγασὼς,	Τυνδαρίδας τ' ἀγαθοὺς,
Τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν	Οἳ δὴ παρ' Εὐρώταν
ψιάδδοντι.	ἐψιῶνται.

Spartanorum Decretum contra Timotheum *).

Ἐπειδὴ Τιμόσεορ ὁ Μι-	Ἐπειδὴ Τιμόθεος ὁ Μι-
λήσιορ παραγινόμενορ	λήσιος παραγινόμενος
ἐττὰν ἀμετέραν πόλιν,	εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν,
τὰν παλαιὰν μῶαν ἀτι-	τὴν παλαιὰν μοῦσαν ἀτι-
D μάσδη, καὶ τὰν διὰ τᾶν	μάζει, καὶ τὴν διὰ τῶν
ἑπτὰ χορδᾶν κισάριξιν	ἑπτὰ χορδῶν κιθάρισιν
288 ἀποστρεφόμενορ πολυ-	ἀποστρεφόμενος πολυ-
A φωνίαν εἰσάγων λυμαίνε-	φωνίαν εἰσάγων λυμαίνε-
ται τὰρ ἀκοὰρ τῶν νέων,	ται τὰς ἀκοὰς τῶν νέων,
διά τε τᾶρ πολυχορδίαρ	διά τε τῆς πολυχορδίας

[*) Ex Boethio de musica 1, 1. p. 1372. ed. Basil. 1570. fol. Legitur etiam in Scaligeri ad Manilium notis p. 385. ed. Argent. 1655. 4. et in Leopardi emendatt. 8, 18. et in Casauboni Animadvv. in Athenaeum p. 613. 614. et quos praeter hos laudat Fabricius biblioth. Graec. Vol. III. ed. Harles. p. 478. sq. *S.*]

καὶ τᾶρ καινότατορ τῶ μέλεορ ἀγεννέα καὶ ποικίλαν ἀντὶ ἁπλᾶρ καὶ τεταγμέναρ, ἀμφιέννυται τὰν μῶαν ἐπὶ χρώματορ συνιστάμενορ τὰν τῶ μέλεορ δίεσιν ἀντὶ τᾶρ ἐναρμονίω ποττὰν ἀντίστροφον ἀμοιβὰν, παρακληθεὶς δὲ καὶ ἐττὸν ἀγῶνα τᾶρ Ἐλευσινίαρ Δάματρος ἀπρεπέα διαείσατο τὰν τῶ μύσω διασκευὰν, τὰρ τᾶρ Σεμέλαρ ὠδῖναρ οὐκ ἔνδικα τὼρ νέωρ διδάκκη, δεδόχθαι φὰν περὶ τούτων τὼρ βασιλέαρ τὼρ Ἐφόρωρ μεμψάσσαι Τιμόσεον, ἐπαναγκάσαι δὲ καὶ τᾶν ἕνδεκα χορδᾶν ἐκταμόντα τὰρ περιττὰρ ὑπολίπην μόνον τὰρ ἑπτὰ, ὅπωρ ἕκαστορ τὸ τᾶρ πόλιορ βάρορ ὁρῶν εὐλάβηται ἐττὰν Σπάρταν ἐπιφέρην τι τῶν ἠθῶν μὴ ποττᾶρ ἀρετᾶρ κλέορ ἀγόντων.	καὶ τῆς καινότητος τοῦ μέλους ἀγεννῆ καὶ ποικίλην ἀντὶ ἁπλῆς καὶ τεταγμένης ἀμφιέννυται τὴν μοῦσαν ἐπὶ χρώματος συνιστάμενος τὴν τοῦ μέλους δίεσιν ἀντὶ τῆς ἐναρμονίου πρὸς τὴν ἀντίςροφον ἀμοιβὴν, παρακληθεὶς δὲ καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα B τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος ἀπρεπῆ διαείσατο τὴν τοῦ μύθου διασκευὴν, τὰς τῆς Σεμέλης ὠδῖνας οὐκ ἔνδικα τοὺς νέους διδάσκει, δεδόχθαι ἔφασαν περὶ τούτων τοὺς βασιλέας τοὺς Ἐφόρους μέμψασθαι Τιμόθεον, ἐπαναγκάσαι δὲ καὶ τῶν ἕνδεκα χορδῶν ἐκταμόντα τὰς C περιττὰς ὑπολιπεῖν μόνον τὰς ἑπτὰ, ὅπως ἕκαστος τὸ τῆς πόλεως βάρος ὁρῶν εὐλαβῆται εἰς τὴν Σπάρτην ἐπιφέρειν τι τῶν ἠθῶν μὴ πρὸς τῆς ἀρετῆς κλέος ἀγόντων.

De hoc Decreto lege Marm. Oxon. p. 569. et p. 595. et p. 596. et p. 129. D

289 Duae Odae Sapphus, ab Isaaco Vossio (in
A Observ. ad Catullum p. 113.) Emendatae.

Φαίνεταί Fοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν' ὠνὴρ, ὅστις ἐναντίος τοι
B Ἰζάνει, καὶ πλασίον ἁδὺ φωνού-
σας ὑπακούει.
Καὶ γελάϊς ἱμερόεν, τό μοι τὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.
Ὡς γὰρ εἴδω σε, βροχέας με φωνᾶς
Οὐδὲν ἔθ' ἥκει.
Ἀλλὰ καμμεῦ γλῶσσα σέσιγε, λεπτὸν δ'
Αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
Ὀππάτεσσιν δ' οὐδὲν *) ὄρημι, βομβεῦ-
C σιν δ' ἀκοαί Fοι.
Κάδδ' ἱδρὼς ψυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ
Πᾶσαν ἀγρεῖ· χλωροτέρη δὲ ποίας
Ἔμμι, τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεῦσα
Φαίνομαι ἄλλα.

*) vel ὄρητι.

Ποικιλόφρον ἀθάνατ' Ἀφροδίτη,
Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
Μή μ' ἄταισι, μήδ' ἀνίαισι δάμνα
D Πότνια θῦμον.
Ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἴποκα κατερῶτα
Τᾶς ἐμᾶς αὔδας ἀΐοισα πολλὺ
Ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
Χρύσεον ἦλθες.

Ἄρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δέ σ' ἆγον
Ὠκέες στρουθοὶ περὶ γᾶς μελαίνας A
Πυκνὰ δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠραν' αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω
Αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο· τὺ δ' ὦ μάκαιρα
Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ
Ἤρε', ὅττι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅττι
Δήν τε κάλημμι.
Κ' ὅττ' ἐμῷ μάλιστα θέλω γενέσθαι
Μαινόλα θύμῳ, τίνα δ' αὖτε πείθημ- B
μι σαγηνέσσαν φιλότητα, τίς σ' ὦ
Σαπφοῖ ἀδικῇ;
Καὶ γὰρ εἰ φεύγῃ, ταχέως διώξει.
Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει.
Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει·
Ἢ οὐκὶ ἐθέλλοις.
Ἔλθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Ἐκ μεριμνᾶν. ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
Θῦμος ἱμέῤῥει, τέλεσον· σὺ δ' αὐτὰ C
Σύμμαχος ἔσσο.

Lege harum Odarum variantes lectiones, et observationes in easdem; apud editionem Dionysii Longini (ann. 1732. p. 62.) Londinensem, et Dionysii Halicarnassensis (ann. 1704. Tom. 2. pag. 47.) Oxoniensem, [item in Fischeri editione Anacreontis. Cf. qui laudantur in Fabricii biblioth. Graec. Vol. II. p. 139. sq. ed. Harles. *S.*] D

Finis Partis Tertiae.

291
A

PARS QVARTA.

DIALECTVS POETICA.

B

ORTHOEPEIA.

CONSONAE.

Γ

Demitur initio; vt *αἶα* Hom. Ιλ. *γ*. v. 243. Sed Gregorius p. 209. hanc aphaeresin dicit Ionum esse.

C medio; vt [1]) *κaχaξῶ* Theocr. Idyll. 5. v. 142.

Injicitur medio; vt *ἐρίγδουπος* Hom. Ιλ. *η*. v. 411. pro *ἐρίδουπος* Ιλ. *ω*. v. 323. *μελίγδουπος* Pind. Nem. Od. 11. v. 23. *βαρύγδουπος* Dionys. Af. v. 770. pro *βαρύδουπος* Coluth. v. 54. [2]) *ἄνιγρος* Nicand. Ther. v. 8.

1) Schol. τὸ δὲ καχαξῶ ἐκβολῇ τοῦ γ εἴρηται, διὰ τὸ μέτρον.

2) Schol. ἀνίγρους δὲ ἤτοι ἀνιαροὺς, λυπηρούς. Etym. p. 110. l. 33. ἀπὸ τοῦ ἀνιαρὸς κατὰ συγκοπὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ γ.

Δ D

Demitur initio; vt ἰωκὴ Hom. Ιλ. ε. v. 740. Hinc παλίωξις Ιλ. μ. v. 71.

medio; vt μόλιβος Ιλ. λ. v. 237. pro μόλιβδος Theogn. v. 416. [Vtrumque in Juliani Aegyptii epigr. X. in Brunckii analectt. T. II. p. 495. Aelius Dionysius apud Eustath. p. 1340. μόλιβος scribi ait metri causa, vt Ιλ. λ. v. 237. Iones vero (Herodot. 3, 56.) et Atticos (Thucyd. 1, 93.) dicere μόλυβδον. Sic Moeris quoque: μόλυβδος, Ἀττικῶς· μόλυβος, Ἑλληνικῶς. v. ibi interpp. p. 257. *S.*]

Injicitur medio; vt *) ἐχθοδοπέω Hom. Ιλ. α. v. 292
518. A

Duplicatur; vt ἀδδεὲς Ιλ. θ. v. 423. ἀδδηκότες Ιλ. κ. v. 98. ἐριδδήσασθαι Ιλ. ψ. v. 792.

*) Eustath. p. 106. l. 23. πλεονασμός ἐστι τοῦ δ.

Θ

Injicitur medio; vt μαλθακὸς Ιλ. ρ. v. 588. [Pind. Nem. Od. 4. v. 155. Theocr. Idyll. 7. v. 105. Doriensibus haec ratio tribuitur. v. supra p. 143. B. *S.*] pro μαλακὸς Ιλ. α. v. 582.

K B

Pro μ; [1]) vt κελαινὸς Ιλ. α. v. 303. pro μέλας.

Injicitur medio; vt [2]) ὄκχος Pind. Olymp. Od. 6. v. 40. [3]) ὀκχέω Ibid. Od. 2. v. 122. pro ὄχος Hom. Ιλ. λ. v. 160. ὀχέω Οδ. η. v. 211.

[1) Etymol. p. 501. l. 44. κελαινὸν λέγεται κατὰ διάλεκτον τὸ μέλαν. *S.*]

2) Aem. Port. Lex. Pind.

3) Sic Benedict. ὀκχέοντι. vti et Ald. sed P. Steph. οἰχέοντι, vti et Aem. Port. in Lex. Pind.

Duplicatur; vt *ὄκκα*. Vide Doric. Adverb. p. 247. A.

Λ

C Demitur initio; vt [1]) *εἴβω* Ἰλ. τ. v. 323. pro *λείβω* Ἰλ. ζ. v. 266. [*εἴβετο* Hesiod. theog. v. 910. *κατείβεται* Nicand. theriac. v. 307. *S.*]

medio; vt Ἀχιλεὺς Theocr. Idyll. 16. v. 74. Hom. Ἰλ. α. v. 199. pro Ἀχιλλεὺς Ibid. v. 54. *μάκελα* Hesiod. ἔργ. v. 470. pro *μάκελλα* Hom. Ἰλ. φ. v. 259. [*θρυλέοιμι* Theocr. Idyll. 2. v. 142. *S.*]

Duplicatur; vt *ἄλληκτος* Ἰλ. ι. v. 632. *ἄλλυτος* Theocr. Idyll. 27. v. 16. *νεόλλουτος* Hom. Hymn. Merc. v. 241. *ὅλλος* Orph. Hymn. Δικαιοσύν. v. 11. [2]) *χελλύσσουσα* Lycophr. v. 727. [3]) *ὀφέλλιμος* Oppian. halieut. 3, 429. [Est autem Aeolica haec ratio. v. supra v. 144. C. *S.*]

D Transponitur; vt [4]) *βλάσαμον* Nicand. Alex. v. 64.

[1) Gregorius p. 209. vt Johann. Grammat. p. 374. Ionibus tribuit hanc aphaeresin. Et Eustath. p. 1471. l. 28. δῆλον δὲ πολλαχόθεν, ὡς ταυτόν ἐστι λείβειν καὶ εἴβειν· καὶ ὡς Ἰώνων καὶ Αἰολέων ἐστὶ τὸ εἴβειν ἐκ τοῦ λείβειν. καθὰ καὶ τὸ αἰψηρὸς ἐκ τοῦ λαιψηρός. Id. p. 1647. l. 63. ἴδιον Ἰώνων καὶ Αἰολέων, τὰ τῶν λέξεων πρῶτα σύμφωνα αἴρειν, εἴτε ἓν τύχοι ὄν, οἷον λαιψηρὸς αἰψηρὰς, εἴτε δύο, πλευρὰξ εὐράξ. *S.*]

2) Schol. ἓν λάμβδα γράφων ὁ Τζέτζης φησὶ — ἐκτείνεσθαι τὸ ε ὑπὸ τοῦ λ ἀμεταβόλου ὄντος — οἱ δὲ λοιποὶ πάντες δύο λ γράφουσι, λέγοντες κατὰ πλεονασμὸν εἶναι τὸ ἓν λ.

[3) Eustath. p. 1472. l. 32. τοῦ δὲ ὀφέλλειν ἔστι καὶ ὄνομα παρὰ τῷ Ὀππιανῷ, τὸ ὀφέλλιμος, ὃ τινὲς ὀφέλσιμος ἔγραψαν Αἰολικώτερον. Sic apud Callim. h. in Apoll. v. 94. est ὀφέλσιμα. Orph. Argon. v. 467. ὀφέλσιμον. *S.*]

4) Schol. βαλσάμοιο, et sic in Edit. H. Steph. Canin. in Hellen. p. 57. legit βλασάμοιο.

M

293

Demitur medio; vt [1]) *εὐκαπὲς* Leonid. apud Anthol. A
l. 6. c. 3. (T. I. p. 226. ed. Brunck.) pro *εὐκαμπές*. *ἐγχριφθεὶς* Orph. Argon. v. 243. *ἐγχρίψας* Nicand. Ther. v. 445. pro *ἐγχριμφθεὶς* Hom. Ιλ. ν. v. 146. *ἐγχρίμψας* Ιλ. ψ. v. 334.

Injicitur medio; vt [2]) *ἀμφασίη* Apollon. Argon. 4. v. 3. Hom. Ιλ. ρ. v. 695. *φαεσίμβροτος* Ιλ. ω. v. 785. pro *φαεσίβροτος* Tryphiod. v. 226. *ἀσύχιμος* Pind. Olymp. Od. 2. v. 58. pro *ἀσύχιος* Id. Pyth. Od. 9. v. 40. *ἔρεμβος* Sophoc. Aj. v. B
395. (vbi lege Schol.)

Duplicatur; vt *ἄμμορος* Hom. Ιλ. σ. v. 489. *φιλομμείδης* Ιλ. γ. v. 424. pro *φιλομείδης* Hymn. in Bacch. apud Anthol. l. 1. c. 38. (T. II. p. 517. ed. Brunck.) *κεμμὰς* Coint. l. 1. v. 585. pro *κεμὰς* Hom. Ιλ. κ. v. 361. *ἄμμενος* Pind. Olymp. Od. 10. v. 41. pro *ἥμενος*.

Transponitur; vt [3]) *ἀμιθρεῖν* Phoenix apud Athen. p. 530. pro *ἀριθμεῖν*. *μ* etiam transposito.

1) H. Steph. et Brqd. et Brunck. habent *εὐκαμπὲς*, correpto *α*. sed Salmas. (Inscript. Vet. p. 87.) *εὐκαπές*. Idem ex Simonide (T. I. p. 140. ed. Brunck.) *ἑξήκοντ' ἀφορεῖς* pro *ἀμφορεῖς*. [Sed Brunck. ex ejusdem Salmasii correctione dedit *ἑξῆς, ἀμφιφορεῖς*. *S.*]

2) Schol. *ἐν τῷ ἀμφασίῃ τοῦ α στέρησιν σημαίνοντος, ἐπεν-* C
τέθη τὸ μ.

3) Hesych. *ἀμιθρεῖν ἀριθμεῖν*. Suid. *ἀμιθρῆσαι, μετρῆσαι, ἀριθμῆσαι παρὰ Καλλιμάχῳ*.

N

Vel *λ* vsurpatur in *μεταμώνιος* Nicand. Ther. v. 152. [1]) *μεταμώλιος* Hom. Ιλ. δ. v. 363.

Injicitur medio; vt [2]) *αἴδνὸς* Hesiod. Theogon. v. 860.

σπερχνὸς Id. Ἀσπ. v. 454. [3) μίνυνθα Hom. Ιλ. δ. v. 466. *S.*]

Duplicatur; vt ἐννοσίγαιος Hom. Ιλ. μ. v. 27. (ἐνοσίχθων Ιλ. υ. v. 13.) ἀννέφελος Οδ. ζ. v. 45.
D 4) Arat. v. 858. συννεχὲς Orph. Argon. v. 1133.
294 5) Arat. v. 20. 6) ἀννήσοιο Nicand. Ther. v. 650.
A ἀένναος Aeschyl. Suppl. v. 562. ἀέναος Callim.
Apoll. v. 83. 7) γύννις Theocr. Idyll. 22. v. 69. χεροννήσοιο Oppian. Cyneget. 2, 100. pro χεῤῥονήσοιο.

1) Eustath. p. 483. l. 5. σχηματισμὸς Ἀττικός. Ἀθηναῖοι γὰρ ἀντὶ τοῦ ν, λ τιθέασι. ὁποῖον καὶ τὸ νίτρον, καὶ ὁ πνεύμων, ἃ ἐκεῖνοι λίτρον φασὶ, καὶ πλεύμονα (lege prius Attic. Λ pro ν. p. 3. A.).

2) Schol. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν.

[3) Etymol. p. 588. l. 15. μίνυνθα παρὰ τὸ μινύθω, μίνυθα· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, μίνυνθα. Idem de hoc pleonasmo literae ν plura praecipit p. 10. l. 10. *S.*]

4) Sic H. Steph. sed Morel. ἀμέφελος.

5) Sic H. Steph. sed Morel. συνεχές. et Schol. ἰστέον δὲ, ὅτι εἰ καὶ ἡ σὺν πρόθεσις βραχυκαταληκτεῖ, ὅμως ἐνταῦθα ἀντὶ μακροῦ λαμβάνεται.

6) Schol. ἀννήσοιο, διὰ δύο ν Ἀττικῶς.

7) Aem. Port. Lex. Dor. a γυνὴ, metri causa per duplex ν scriptum.

Π

B Demitur initio; vt *) ἀλαιὸς Aeschyl. pro παλαιός.

Duplicatur; vt Ἐνιππεὺς Apollon. Argon. 1. v. 38. pro Ἐνιπεὺς Hom. Οδ. λ. v. 239. ὀππίζω Orph. Προοίμ. Λίθ. v. 67. pro ὀπίζω Theogn. v. 1144. ὁπποῖον Hom. Ιλ. υ. v. 250.

*) Hesych. ἀλαιὸς, ὁ παλαιὸς, ἄφρων. Αἰσχύλος. v. interpp.

Ρ

Demitur vel 1) additur medio; vt αἱμοροῖς Nicand.

Ther. v. 315. et *αἱμορόος* v. 318. pro *αἱμοῤῥοῖς* v. 306. et *αἱμοῤῥόος* v. 282. [1]) *ὀΐζυος* Theocr. Idyll. 27. v. 13. pro *ὀϊζυρὸς* Hom. Ιλ. α. v. 417. *χρυσόρατις* Pind. Pyth. Od. 4, v. 316. pro *χρυσάῤῥαπις* Hom. Οδ. κ. v. 277. [*ἀπέριψεν* Pind. Pyth. Od. 6. v. 37. S.] [2]) *ἄῤῥαξε* Theocr. Idyll. 2. v. 6. pro *ἤραξε*. [3]) *μαπέειν* Hesiod. 'Ασπ. v. 231. *μέμαπον* Ibid. v. 252. pro *μέμαρπον* Ibid. v. 245.

Duplicatur; vt [4]) *σύῤῥετο* Tryphiod. v. 81.

Transponitur; vt [5]) 'Αρταφρένης Aeschyl. Pers. v. 21. pro 'Αρταφέρνης. *ἀταρπὸς* Hom. Ιλ. ρ. v. 743. Empedocl. v. 372. *ἀταρπιτὸς* Hom. Ιλ. σ. v. 565. [6]) *βάρδιστος* Ιλ. ψ. v. 530. [7]) *θράσος* Ιλ. ξ. v. 416. *κάρτος* Ιλ. ι. v. 254. [8]) *κραδία* Ιλ. α. v. 225. *κίρκος* Aeschyl. Prometh. v. 856.

1) Aem. Port. Lex. Dor. „ex ὀϊζυρὸς, metri causa, sublato ρ, vt corripiatur penultima. vel ex nomine ὀϊζὺς," quod legitur in Hom. Ιλ. ξ. v. 480.

2) Schol. ἀράσσω δι' ἑνὸς ρ. Ποιηταὶ δὲ ὅτε ἔχουσι χρείαν ἐκτεῖναι τὸ α, καὶ ἕτερον ρ προστιθέασιν αὐτῷ.

3) Diacon. p. 206. δεύτερος ἀόριστος ἀπὸ τοῦ μάρπω μαρπεῖν, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ μαπέειν κατ' ἐπέκτασιν.

4) Sic Neand. sed H. Steph. σύρετο.

5) Schol. κατὰ δέ τινας ἐστὶν ὑπέρθεσις ἐν τῷ 'Αρταφρένης διὰ τὸ μέτρον.

6) Eustath. p. 1302. l. 55. ἐκ τοῦ βράδιστος μετατέθειται διὰ μέτρον. Etym. p. 188. l. 22. παρὰ τὸ βάρος βαρὺς, βράδιστος, βάρδιστος. [Gregor. p. 156. Δωριεῖς τὸ βράδισται βάρδισται φασί. Θεόκριτος· (Idyll. 15. v. 105.) βάρδισται. Sed p. 203. τῇ μεταθέσει τῶν στοιχείων 'Ιὰς χρῆται, οἷον καρδία κραδίη (Hom. Ιλ. ι. v. 631.), ἀτράπητος ἀτάρπητος, τάφρος τάρφος. Similiter p. 232. S.]

7) Schol. Apollon. 2, 77. p. 71. θάρσος δὲ θράσους διαφέρει. θάρσος γὰρ τὸ εὔλογον· θράσος δὲ τὸ μετὰ ἰταμότητος.

8) Schol. τὸ πάθος τῆς λέξεως μετάθεσις.

9) κίρκωσον Id. ibid. v. 74. pro ἀτραπὸς Judic. 5, 6. ἀτραπιτὸς Hom. Οδ. ν. v. 135. βράδιστος. θάρσος Ιλ. ε. v. 2. κράτος Ιλ. α. v. 509. καρδία Matth. 22, 37. κρίκος Esai. 58, 5. κρίκωσον. ἔδραθον Hom. Οδ. υ. v. 143. ἔδρακον Οδ. κ. v. 197. ἔπραθον Ιλ. σ. v. 454. pro ἔδαρθον (καταδαρθεῖν Aristoph. Plut. 527. Nubb. 38.) ἔδαρκον, ἔπαρθον.

9) Schol. ἀντὶ τοῦ κρίκωσον.

Σ

Demitur initio; vt μάραγδος Orph. Λχάτ. v. 5. pro σμάραγδος Apoc. 21. v. 19. [1]) κάμων Nicand. Alex. v. 484.

medio; vt Ὀδυσεὺς Hom. Ιλ. δ. v. 494. Παρνησὸν Callim. Del. v. 93. [2]) ματεύω Lycophr. v. 187. et 1120. [3]) Hom. Ιλ. ξ. v. 110. Pind. Nem. Od. 3. v. 53. pro Ὀδυσσεὺς Ιλ. α. v. 430. Παρνησσὸς Dionys. Af. v. 732. Παρνασσὸς Hom. Hymn. Apoll. v. 269. μαστεύω Pind. Pyth. Od. 4. v. 62. Ptolemaeus apud Anthol. l. 1. c. 46. (T. II. p. 66. ed. Brunck.)

C

1) Schol. τὰ κάμωνος κατ' ἔνδειαν τοῦ σ. λέγει δὲ τὸν σκαμωνίας χυλόν.

2) Tzetz. κατ' Αἰολικὴν ἔκθλιψιν τοῦ σ. [Ab aliis talia referuntur ad Atticam dialectum. Cum enim apud Sophocl. Electr. v. 1090. legatur πάγκλαυτον, Triclinius adscripsit haec: οὕτω γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὰ τοιαῦτα γράφουσιν, ἐκβάλλοντες τὸ σ, ὥσπερ καὶ τὸ ἐϋκτίμενον παρ' Ὁμήρῳ (Ιλ. β. v. 501.), ap. pro εὖ ἐκτισμένον. Sic ἐΰκτιτον Ιλ. β. v. 592. pro εὔκτιστον. Cf. Etymol. p. 392. l. 37. Item ἀλεύας vel potius ἀλευάμενος Ιλ. ε. v. 444. σεύας Ιλ. ε. v. 681. χεύας Οδ. γ. v. 289. edit. Rom. vnde χεύαντες Ιλ. ψ. v. 257. pro ἀλεύσας s. ἀλευσάμενος etc. v. Etymol. p. 710. l. 4. Sic γνωτὰ Sophocl. Oed. Tyr. v. 58. Cf. Doruill. ad Charit. p. 445. ed. Lips. et quos laudat Fischer. ad Weller. grammat. Vol. I. p. 209. S.]

D 3) H. Steph. habet μαστεύσομεν — priore correpta.

Additur initio; vt σμικρὸς Hom. Ιλ. ρ. v. 757. pro μικρὸς Ιλ. ε. v. 801. [Moeris p. 356. σμικρὸν, Ἀττικῶς· μικρὸν, κοινόν. Quod praeceptum si verum est, Attici veteres forma σμικρὸς vsi esse putandi sunt, quorum linguam in multis constat Ionicae similem fuisse. Saltem hodie saepius legitur in libris Ionicorum, vt Herodot. 3, 34, 4, 99. 5, 113. quanquam nec desunt ejus vestigia in libris Atticorum, vt σμικρὸν Aristoph. Plut. 147. σμικροῦ Sophocl. Aj. v. 1097. σμικροὶ ibid. v. 158. σμικρὰ ibid. v. 1139. σμικρότητα Isocr. paneg. c. 26. Plat. in Timaeo T. III. (Edit. Steph.) p. 43. A. *S.*]

medio; vt 4) θεόσδοτος Hesiod. ἔργ. v. 320. Pind. Pyth. Od. 5. v. 16. pro θεόδοτος Id. Isth. Od. 5. v. 29. [Sic ἔσπετε Hom. Ιλ. β. v. 484. pro ἔπετε. ἑσπόμεθα Ιλ. α. v. 158. ἑσπόμενος Ιλ. μ. v. 395. ξυνέσποντο Thucyd. 3, 94. Πίσσαν Aristoph. Rann. 1263. *S.*]

Duplicatur; vt μέσσος Hom. Ιλ. λ. v. 266. Τισσιφόνη Orph. Argon. v. 966. *) Ἀμφρύσσοιο Apollon. Argon. 1. v. 54. 296 A

4) Eustath. p. 422. l. 28. ὁ τοῦ σ πλεονασμὸς ἐν λέξεσι θέσκελος (Ιλ. γ. v. 130.) θέσφατος (Ιλ. θ. v. 477. Pind. Pyth. Od. 4. v. 126.) θεσπέσιος (Ιλ. α. v. 591.) θεόσδοτος. Cf. infra p. 391. B.

*) Schol. Ἀμφρύσοιο. γράφεται καὶ διὰ τοῦ β. ὡς Διονύσιος.

T

Demitur medio; vt 1) πόρις Lycophr. v. 184. Eurip. Bacch. v. 736. pro πόρτις Lycophr. v. 102. Hom. Ιλ. ε. v. 162. Sic 2) ἄρκος Judic. 1, 35.

1) Tzetz. δύο ρρ δεῖ γράφειν. legitur Οδ. κ. v. 410. πόρτιες priore correpta.

2) Sic Rom. Editio. sed al. ἄρκτος. Suid. ἄρκειος κεφαλή. ἄρκου. et ἄρκος. lege Etymol. p. 144. l. 18. Eustath. p. 1535. l. 14.

pro ἄρκτος. ἀᾶται Hom. Ιλ. τ. v. 91. pro ἀτᾶται Busb. Rud. Metr. in Anomal. μελιτῶν pro
B μελιττῶν Casaubon. Anim. in Athen. p. 826. ex Empedocle. (v. 311.)

Injicitur medio; vt *) πτόλις Hom. Ιλ. χ. v. 118. πτολίεθρον Ιλ. β. v. 228. [πτολίπορθος ibid. v. 278. Pind. Olymp. Od. 8. v. 46. ἀγχίπτολις Aeschyl. Sept. c. Theb. v. 507. ῥυσίπτολις ibid. v. 131. ἀπόπτολις Sophocl. Oedip. Col. v. 198. τετράπτολις Eurip. Heraclid. v. 81. S.] ἀκρόπτολις Anthol. l. 1. c. 70. (T. II. p. 240. ed. Brunck.) περσέπτολις Aristoph. Nubb. 964. [Aeschyl. Pers. v. 65. Callim. Lauacr. v. 43. πτόλεμος Hom. Ιλ. μ. v. 436. πτολεμίζειν Ιλ. τ. v. 206. πτολεμιστὴς Ιλ. χ. v. 132. S.] 3) Ἀφαρητίδαι Pind. Nem. Od. 10. v. 121. ἀελπτία Id. Pyth. Od. 12. v. 55. 4) ἀελπτέοντες Herodot. 7, 168. p. 278. l. 25.

*) v. supra p. 6. B.

3) Schol. τοῦ Ἀφαρέως παῖδες. Aem. Port. Lex. Pind. pro Ἀφαρεῖδαι διαλύσει τῆς ει, τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ ἐπενθέσει τοῦ τ. Apollon. Argon. 1. v. 151. Ἀφαρητιάδαι — ἐπενθέσει τοῦ π.

C [4) Camerar. edidit ἀελπέοντες. Sed non recte. S.]

VOCALES.

Demitur initio; vt 1) μαυρουμένη Aeschyl. Agam. v. 504. pro ἀμαυρουμένη. [στεροπὴ Hom. Ιλ. λ. v. 66. S.]

medio; vt 2) Πατρέως Lycophr. v. 920.
D pro Παταρέως. γλακτοφάγος Hom. Ιλ. ν. v. 6.

1) Schol. σημείωσαι, ὅτι ἀπέβαλε τὸ α διὰ τὸ μέτρον.

2) Tzetz. Παταρέως καὶ Πατρέως τὸ αὐτό ἐστι. τὸ δὲ Πατρέως συγκοπὲν Αἰολικόν ἐστι. καὶ Παταρέως δὲ καὶ Πατρέως γραφόμενον οὔτε τὴν ἔννοιαν οὔτε τὸ μέτρον λυμαίνεται.

medio; vt [1]) ἀλεγεινὸς Ἰλ. ν. v. 569. ὠεὸν Nicand. Ther. v. 192. Epicharm. apud Athen. p. 57. vbi ὤϊον ex Sapphone.

ante ι vel ει; vt [2]) ὁρμειὰ Theocr. Idyll. 21. v. 11. θέειον Hom. Ὀδ. χ. v. 481.

post η vel ει; vt ἠέλιος Ἰλ. α. v. 475. δειελινὸς Theocr. Idyll. 13. v. 33. pro δειλινὸς Exod. 29, 39.

εε

Pro η; vt [3]) δέελον Hom. Ἰλ. κ. v. 466.

1) Schol. Apollon. Argon. 4. v. 11. ἀλεγεινότατον ἤτοι κατὰ πρόσθεσιν τοῦ ε (ἔστι γὰρ ἀλγεινότατον παρὰ τὸ ἀλγεῖν) ἢ εἴρηται τὸ Φροντίδας ἔχον, παρὰ τὸ ἀλέγειν.

2) Hesych. ὁρμειαὶ, ὁρμαί. repone ὁρμιαί.

3) Schol. δῆλον.

H

Pro ε; vt [1]) Μηθώνη Ἰλ. β. v. 716. Καταλ. 223. Φηρητιάδης Ibid. v. 270. (763.) Φερητιὰς Orph. Argon. v. 187. ἠθὰς Musaeus v. 302. pro [2]) ἐθὰς Thucyd. l. 2.

Demitur medio; vt [3]) κῦμα Apollon. Argon. 4. v. 1492. [4]) κύματος Aeschyl. Eumen. v. 662. [5]) λυπρὸν Euripid. Alcest. v. 273. λυπρὴ Hom. Ὀδ. ν. v. 243.

Injicitur medio; vt [6]) Αἰολήϊς Pind. Olymp. Od. 1.

1) Eustath. p. 264. l. 19.

2) H. Steph. Thes.

3) Schol. ἀντὶ τοῦ κύημα κατὰ συγκοπήν.

4) Schol. κυήματος.

5) Hesych. λυπηρὰν, λυπράν. lege H. Steph. Thes.

6) Aem. Port. Lex. Pind.

Pro αι; vt Κυνέγειρος Anthol. l. 2. c. 10. (T. III. p. 168.) Χερωνεῦ Ibid. Anthol. l. 4. c. 52. (T. III. p. 46. ed. Brunck.) lege Casaub. in Theocr. c. 18.

Demitur initio; vt ἴσκω Hom. Ιλ. λ. v. 798. pro εἴσκω Schol. ὁμοιῶ. vel pro λέγω, vt *) Οδ. τ. v. 203. Theocr. Idyll. 22. v. 167. *) lege Schol.
C et Eustath.

medio; vt [2]) στυφλὸς Aeschyl. Prometh. v. 747. [3]) δαῖρα Apollon. Argon. 3. v. 846. pro δάειρα Lycophr. v. 710. ἐρεμνὸς Hom. Ιλ. δ. v. 167. pro [4]) ἐρεβεννὸς Ιλ. ε. v. 659. [τιμῆντα Ιλ. σ. v. 475. pro τιμήεντα Οδ. λ. v. 326. ἱκτήριον Sophocl. Aj. v. 1196. ἱκτῆρος Aeschyl. Suppl. v. 488. *S.*] ἀειγνήτης Orph. Argon. v. 15. [5]) ἔθρισε Aeschyl. Agam. v. 545. [6]) παρέθρισαν Apollon. Argon. 2. v. 603. ἔπλετο Hom. Ιλ. ζ. v. 434. ἐπιπλόμενος Οδ. η. v. 261. περιπλόμενος Ιλ. ψ. v. 833. [ἶκτο Hesiod. theog. v. 481. κλῦτε Hom. Ιλ. σ. v. 52. *S.*] [6]) σύγγνοιτο Aeschyl. Suppl. v. 224. Stanl. συγγνοῖτο *ignoscat.*

298 Additur initio; vt ἔεδνα Hom. Οδ. β. v. 196. ἐέλ-
A δομαι Ιλ. ξ. v. 276. vnde [7]) ἐέλδωρ Ιλ. α. v. 41. ἐέλπομαι Ιλ. κ. v. 105. ἐέργω Ιλ. δ. v. 131. ἐέρσῃ Ιλ. ψ. v. 598. ἐέρσην Hesiod. theog. v. 83. εἴσης Hom. Ιλ. α. v. 468. εἴσσης Οδ. λ. v. 507.

2) Hesych. στυφλὸν, ἢ στυφελόν.

3) Schol. κατ' ἔλλειψιν τοῦ ε, διὰ τὸ μέτρον. Δάειρα γάρ ἐστι.

4) Schol. Apollon. Argon. 1. v. 219. ἐρεμνὰς, ἤτοι κατὰ συγκοπὴν ἐρεβεννάς.

5) Schol. ἐθέρισε. κοινῶς ἔθριξε.

6) συγγνώμονα τε.

7) Eustath. p. 36. l. 58. ἀπὸ τοῦ ἔλδω, πλεονασμῷ καὶ ἑτέρου ε.

μόρηκε Nicand. Alex. v. 213. [1]) καταβλώσκω Apollon. Argon. 1. v. 322. [2]) ἔκων Pind. Olymp. Od. 13. v. 136. βόεος Hom. Ιλ. ψ. v. 777. pro βόειος. βοέην Οδ. υ. v. 2. σεσωπαμένος Pind. Isth. Od. 1. v. 88. pro σεσιωπημένος Aem. Port. in Pind. Lex.

Injicitur post α; vt αἰετὸς Hom. Ιλ. ρ. v. 674.

post ε; vt ἀδελφειὸς Ιλ. ε. v. 21. [δείους Ιλ. ο. v. 4. εἰαρινῇ Οδ. σ. v. 366. πείρατα Ιλ. η. v. 102. S.] σπεῖος Οδ. ε. v. 194. Ἑρμείας C Ιλ. ξ. v. 491. φρεῖαρ Nicand. Ther. v. 486. θεμείλιον Callim. Apollin. v. 64. Λείανδρος Musaeus v. 28. Ῥείη Hesiod. Theogon. v. 625. [ἐξείνισσα Homer. Ιλ. γ. v. 207. ξεῖνε Sophocl. Oed. Colon. v. 33. S.] Πολυξείνη Tryphiod. v. 391. Ἀνακρείοντα Leonidas apud Anthol. l. 4. c. 27. (T. I. p. 229. ed. Brunck.) κρεῖα Orph. Argon. v. 402. [ἐξεκείνωσεν Aeschyl. Pers. v. 763. χείουσιν Hesiod. Theog. v. 83. S.]

post ο; vt ποίη Hom. Οδ. σ. v. 369. pro πόη Nicand. Alex. v. 146. [πνοιῇ Hom. Ιλ. ε. v. A 697. πνοιὰς Aristoph. Thesmoph. 43. στοιὰς et στοιὰν Id. Eccles. 672. 680. χολοιβόρος Nicand. Theriac. v. 593. S.] [3]) χνόαι Aeschyl. Sept. adv. Theb. v. 157. [4]) Οἰαξίδος Apollon. Argon. 1. v. 1131.

post οι; vt [5]) ὁμοιΐου Hom. Ιλ. δ. v. 315.

1) καταβλώσκοντας, καταμολίσκοντας. τὸ β ἀντὶ τοῦ μ. συγγενὲς γὰρ τὸ β τῷ μ.

2) Aem. Port. Lex. Pind. ἔκων pro ἔχων μέτρι αἰολικῶς. Omnino v. supra p. 101. C. et p. 183. D.

3) Schol. λέγουσι μετὰ τοῦ ι οἱ Ποιηταὶ τὸ χνόαι. B

4) Schol. ἔδει εἰπεῖν Ὀαξίδας· προσετέθη δὲ τὸ ι.

5) Eustath. p. 205. l. 39. τὸ γελοΐον (Ιλ. β. v. 215.) πλεονασμὸν ἔχει τοῦ δευτέρου ι. ὡς καὶ ὁμοΐιον ἀντὶ τοῦ ὅμοιον. καὶ

παρομοΐΐος Agathias apud Anthol. l. 1. c. 61. (T. III. p. 60. v. 19.) πανομοΐιος Julian. Ibid. l. 3. c. 12. (T. III. p. 9. et T. II. p. 505.) βοΐδιον Ibid. (T. III. p. 188. vbi extat Βοίδιον.) pro βοίδιον Anacreon Ibid. l. 4. c. 7. (T. III. p. 196. ed. Brunck.)

ante ει; vt Οἰνιεῖδαι Pind. Isthm. Od. 5. v. 59. pro Οἰνεῖδαι Aem. Port. in Pind. Lex.

τὸ ποδοΐιν (Ιλ. ξ. v. 228.). καὶ ἱπποιῖν (Ιλ. ε. v. 13.). καὶ ὤμοιῖν. (Ιλ. ε. v. 622.)

O

Pro ω; vt ἀκρόρειαν Orph. Ὑπόθ. Λίθ. v. 65. pro ἀκρώρειαν Ibid. v. 14. καλλίχορος Pind. Pyth. Od. 12. v. 45. pro καλλίχωρος. Aem. Port. in Pind. Lex.

Demitur initio; vt [1]) Ἰλιάδα Pind. Olymp. Od. 9. v. 167. ῥόῳ Simm. Ov. * pro ὀροίῳ. * Aem. Port. in Lex. Dor.

C medio; vt [1]) ἐνάρφορος Hesiod. Ἀσπ. v. 192. pro ἐναροφόρος. [2]) ἄρταμος Lycophr. v. 797. θέσκελος Hom. Ιλ. ψ. v. 107. θέσφατος Οδ. η. v. 143. [3]) ἄφερτον Aeschyl. Choeph. v. 440. et Eumen. v. 146. [4]) κύρβιας Apollon. Argon. 4. v. 280. Κυρβάντων Callim. Jov v. 46. pro Κορυβάντων Orph. Arg. v. 25. Κύρβαντα Orph. Hymn. Coryb. v. 2. pro Κορύβαντα Ibid. v. 4. [5]) λαγέτας Pind. Olymp. Od. 1. v. 144.

1) Schol. τοῦ Ὀϊλέως παιδός. ἄνευ δὲ τοῦ ο εἴρηκεν Ἰλιάδα.

D ὡς που φησὶ καὶ Ἡσίοδος.

2) Tzetz. ἀόρταμός τις ὤν, ὁ ἐν ἄορι καὶ ξίφει τέμνων.

3) Schol. Eumen. 146. ἀφόρητον. η in ε mutato.

4) Schol. κύρβεις, οἱονεὶ κορύφεις, κατὰ συγκοπὴν, καὶ μεταθέσει καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β.

5) Schol. ἡγεμόνας λαῶν. Aem. Port. Lex. Pind. λαγέτης, quasi λαοῦ vel λαῶν ἀγέτης.

[1]) ζὼς Hom. Ιλ. ε. v. 887. [2]) σύργαςτρος Simm. Ar. v. 14.

Injicitur medio ante ω contractum; vt Φόως Hom. Ιλ. β. v. 49. [γαλόῳ Ιλ. χ. v. 473, θόωκος Οδ. β. v. 26. Κόωνδε Ιλ. ο. v. 28. *S.*]

1) Schol. ἀπὸ τοῦ ζωός ἐστιν ἡ συναίρεσις.

2) Aem. Port. Lex. Dor. ὄφις παρὰ τὸ σύρειν τὴν γαστέρα.

Υ

Demitur medio; vt [1]) λαφρία Lycophr. v. 356. [ἀελλόπος Hom. Ιλ. θ. v. 409. *S.*] [2]) τρίπος Hesiod. Ἀσπ. v. 312. τετράπος Arat. Phaenom. v. 214. p. 25. ἀρτίπος Nicarch. apud Anthol. l. 2. c. 9. (T. II. p. 106.) Οἰδίπος Alcaeus Ibid. l. 3. c. 12. (T. I. p. 492.) βοκέρριος Antipater Ibid. l. 1. c. 25. (T. II. p. 33. ed. Brunck.)

Injicitur medio post ε; vt ἀλεύομαι Hom. Ιλ. π. v. 711. ζητεύω Id. Hymn. Apollin. v. 215. ἐδεύησα Οδ. ι. v. 483.

[3]) post ο; vt οὔρεος Ιλ. ξ. v. 397. οὐρομένων Tryphiod. v. 107. [οὖλον Hom. Od. ρ. v. 343. Οὔλυμπος Ιλ. ε. v. 750. *S.*]

1) Tzetz. λαφυρία, καὶ συγκοπῇ λαφρία.

2) Diacon. p. 214. a. συγκοπῇ Αἰολικῇ τοῦ ευ. lege p. 180. C.

[3) Priscian. p. 22. „Pro ο quoque ου solent frequenter ponere Graeci, οὖρος, οὖλος, pro ὄρος, ὅλος, νοῦσος (Hom. Οδ. λ. v. 199.) pro νόσος dicentes.“ *S.*]

Ω

Pro ο; vt Διώνυσος Hom. Ιλ. ξ. v. 325. pro Διόνυσος Οδ. λ. v. 324. δωτὴρ Οδ. θ. v. 325. pro δοτὴρ Ιλ. τ. v. 44. δώτειρα Arat. Phaenom. v. 113. p. 14. pro δότειρα Hesiod. ἔργ. v. 356. ἀ-

γρώτης Theocr. Idyll. 25. v. 51. [1]) μονώλυκος Arat. v. 1124. [2]) Σαρδωνικὸς Lycophr. v. 796. [ὤνομα Theocr. Idyll. 7. v. 13. S.]

1) Sic H. Steph. sed Morel. μονόλυκος. et Canin. in Hellenism. μονόλλυκος.

2) Schol. ὁ Τζέτζης τὸ δο μικρὸν γράφει, καὶ λέγει μακρὸν
D εἶναι ὡς ἐκτεινόμενον ὑπὸ τοῦ ν ἀμεταβόλου.

302

DIPHTHONGI.

A

AI et EI

Demuntur medio; vt θεράπναις *) Nicand. Ther. v. 486. ἔγρομαι Hom. Ιλ. β. v. 41. Theocr. Idyll. 18. v. 55. ἄγομαι Musaeus v. 34.

*) Schol. ἤτοι ταῖς θεραπαίναις. [Hesychius: θεράπνη· θεραπαινὶς, δούλη. S.]

B

ΟΥ

Pro αυ; vt *) ἀπούρας Hom. Ιλ. α. v. 356. ἀπουράμενος Hesiod. Ἀσπ. v. 173.

*) Busb. Rudim. Metric. in Anomal.

PROSODIA.

C Apostrophus elidit Diphthongos et longas vocales; vt — ἐμ' ἀποικεῖς Theocr. Idyll. 15. v. 7. pro ἐμοῦ s. ἐμεῦ. [ἔρχετ' Ἀθηναία Callim. Lauacr. v. 137. pro ἔρχεται. δινεῖθ' ὅδε Theocr. Idyll. 2. v. 30. pro δινεῖται. μέμναμ'. ὅκκα Id. Idyll. 5. v. 118. pro μέμνημαι. S.] εἴπ' ἄγε μ' — Hom. Ιλ. ι. v. 669. pro μοι. εἰλαπίν' ἠὲ — pro εἰλαπίνη. Vide Doric. Adverb. μα not. 2. p. 246. C. [Ἑρμ' ἐμπολαῖε Megarensis apud Aristoph. A-

charnn. 816. pro Ἑρμᾶ. Vnde Kusterus rescribi jubet Ἑρμᾶ 'μπολαῖε. ἐδμῆθ' Antimachus apud Pausan. 8, 25. p. 257. l. 25. pro ἐδμήθη. Sed Schellenbergio (in Antimachi reliquiis p. 68.) rectius videtur δέδμηθ', h. e. ἐδέδμητο. *S.*]

4 Datiui Singularis; vt ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσασαι Theocr. Idyll. 26. v. 17. pro ἰγνύϊ. εὐρυσθενέ' ἀμφὶ πόλει Pind. Olymp. Od. 12. v. 2. pro εὐρυσθενέϊ.

Dialysis Diphthongorum apud Poëtas frequens est; vt πάϊς Hom. Ιλ. γ. v. 514. πάϊ Οδ. ω. v. 191. ἄϋσε Ιλ. γ. v. 81. ἀῦσαι Οδ. ι. v. 65. ἐΰδμητος D Ιλ. α. v. 448. ὀΐομαι Ibid. v. 78.

[v. supra p. 162. C. *S.*]

E T Y M O L O G I A. 505

A

A R T I C V L V S.

Sing. G. 1) τοῖο Hesiod. Theog. v. 493., Hom. Ιλ. α. v. 380. 2) ὅου Ιλ. β. v. 325. ἕης Ιλ. π. v. 208.

Dual. G. D. τοῖϊν Ιλ. ν. v. 66.

Plur. D. τοῖσδεσι Οδ. φ. v. 93. τοῖσδεσσι Ιλ. κ. B v. 462.

1) Apollon. Synt. p. 55. ἡ Θεσσαλικὴ διαίρεσις κατὰ γενικὴν ἐπὶ τῆς τοῖο.

2) Eustath. p. 230. l. 6. ἀντὶ τοῦ οὕτινος, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ο.

N O M E N.

C Declinationes Substantivorum.

Declinatio Prima.

Priscian. p. 219. „Poëtae Graecorum inueniuntur protulisse vocatiuos in -η pro -α; vt Anacreon ἥλιε καλλιλαμπέτη posuit pro καλλιλαμπέτα. Hipponax, κριτὴ pro κριτά. Apollon. Argon. 3. (v. 302. et 386.) Αἰήτη pro Αἰήτα."

D *Declinatio Secunda.*

Sing. G. -οιο pro -ου; vt βιοῖο Hom. Ιλ. α. v. 49. [γυμνασίοιο Theocr. Idyll. 2. v. 80. ποταμοῖο Id. Idyll. 1. v. 68. μόχθοιο Id. Idyll. 21. v. 2. λασίοιο τράγοιο Id. Idyll. 7. v. 15. *S.*]

Eustath. p. 13. l. 7. Πριάμοιο, δένδροιο, καὶ τὰ τοιαῦτα Θετταλικὰ ὄντα κατά τινας — [Id. p. 140. l. 40. αἱ διὰ τοῦ οῖο γενικαὶ, κατὰ μὲν τοὺς ἄλλους Θετταλικαί εἰσιν· ἐν δὲ τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου, Βοιωτῶν Φέρονται γλώττης. τοῖο (Hom. Ιλ. α. v. 495.), οἷο (Ιλ. γ. v. 333.), καλοῖο. Gregor. p. 187. sq. Ἴωνες τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ος εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ οιο προφέρουσι, Μενελάου Μενελάοιο, θείου θείοιο (Ιλ. β. v. 335.), κυδαλίμου κυδαλίμοιο. (Ιλ. η. v. 392.) *S.*]

504 Dual. G. D. -οιϊν pro -οιν; vt ἵπποιϊν Ιλ. ε. v. 13.

A Plur. G. -είων pro Attico -έων; vt ἀρχελείων Aeschyl. Pers. v. 297.

Declinatio Tertia.

Dual. G. D. -οιϊν pro -οιν; vt σειρήνοιϊν Hom. Οδ. μ. v. 52. ποδοῖϊν Hesiod. Ἀσπ. v. 168.

Plur. D. -σσι pro -σι; vt ἄνδρασσι Hom. Ιλ. ρ. v.
B 308. Φρεσσὶν Aeschyl. Suppl. v. 759. (vbi

nota, ν adsciscі etiam ante consonam sequentem. Φρεσσὶν, κόρακες —) Θέμισσι Pind. Pyth. Od. 4. v. 96. ποσσὶ Id. Nem. Od. 3. v. 90. Hom. Ιλ. γ. v. 13. ἴρισσιν Ἰλ. λ. v. 27.

Terminatio Singularis -ι vertitur in -εσι, vel -εσσι, seruatis δ, θ, ν, τ; vt παίδεσιν Orph. Argon. v. 1115. παίδεσσι Hom. Οδ. γ. v. 381. πόδεσσι Ιλ. λ. v. 476. κορύθεσσι Thryphiod: v. 611. κύνεσσι Hom. Ιλ. α. v. 4. Μυρμιδόνεσσιν Ibid. v. 180. Φρένεσσιν Pind. Isth. Od. 3. v. 9. σωμάτεσσι Id. Pyth. Od. 8. v. 118. C
Χαρίτεσσι Ibid. Od. 9. v. 3. κρεάτεσσι Orph. Ἀχάτ. v. 90. κρεάεσσι Ibid. v. 8. γιγάντεσσιν (ante consonam βασίλευεν) Hom. Οδ. η. v. 59. pro γίγασι Οδ. κ. v. 120. ἄνδρεσσιν Ιλ. ε. v. 546. μνηστήρεσσι Οδ. ρ. v. 214. pro μνηστῆρσι Οδ. α. v. 118. Τρώεσσι Ιλ. α. v. 509. ἀκόντεσι Pind. Pyth. Od. 9. v. 37. λεόντεσσιν Id. Nem. Od. 3. v. 80. νύκτεσσιν Id. Olymp. Od. 2. v. 109. θήρεσσι Apollon. Argon. 1. v. 1251. θυγατέρεσσι Orph. Argon. v. 796. περδίκεσσι Id. Ὑπόθ. Λίθ. v. 32. ἀνάκτεσι Hom. Οδ. ο. v. 556. σάρκεσσι Ιλ. θ. v. 380.

Tzetz. in Hesiod. p. 69. οἱ Αἰολεῖς διπλασιάζουσι τὸ σ, ὡς D
τὸ πάντεσσι, χείρεσσι. Schol. in Hom. Ιλ. α. v. 4. κύνεσσι, κυσίν, Αἰολὶς ἡ διάλεκτος.

Nomina in -γξ flectuntur per vnum γ; vt Φάρυγξ, 305
Φάρυγος Οδ. ι. v. 373. Theocr. Idyll. 24. v. 28. A
Nicand. Alexiph. v. 191. pro Φάρυγγος Ibid. v. 363.

Tzetz. in Hesiod. p. 147. οἱ Αἰολεῖς ἀποβάλλουσι τὸ γ ἐκ τῶν εἰς -υξ, Φάρυξ καὶ Φόρμυξ λέγοντες. Cf. supra p. 141. B.

et in ξ, per duplicem γ; vt σμῶδιξ Hom. Ιλ. β. v. 267. σμώδιγγες Ιλ. ψ. v. 716.

Quaedam Nomina in -ηξ et -ηρ vsurpant η pro ε in

obliquis; vt ἀλωπήκεσσι Oppian. Cyneget. 1, 432.
ἀλώπεκι Luc. 13, 32. αἰθῆρα Oppian. ibid. 2, 414.
B αἰθέρα Id. ibid. 4, 136. Sic ω pro ο in κοσμή-
τωρα Anthol. p. 503. Edit. H. Steph. (T. III. p.
181. ed. Brunck.) sed H. Steph. in Aeschine, vbi
hoc Epigramma citatur (p. 80. s. p. 575. ed. Reisk.)
habet in margine κοσμητῆρα.

Vox πατὴρ contrahitur vltra Datiuum Singularem; vt πατρῶν Οδ. δ. v. 687. Οδ. θ. v. 245. Sic Δήμητρα Hom. Hymn. in Cerer. v. 1. θύγατρα Ιλ. α. v. 13. θύγατρες Ιλ. ζ. v. 238. θύγατρας Ιλ. χ. v. 62. θυγατρῶν Ιλ. γ. v. 124.

Eustath. p. 392. l. 6. τὸ θυγατρῶν οὐχ ἕλκεται εἰς λόγον πεζόν.

Legitur πάϊν Anthol. l. 1. c. 43. (T. III. p. 150. ed.
C Brunck.) Oppian. Cyneget. 3, 218. pro παῖδα. et
μάστιν Hom. Οδ. ν. v. 182. pro μάστιγα Ιλ. ε.
v. 226. ἥρω Ιλ. η. v. 453. pro ἥρωϊ.

Hesych. μάστιν, τὴν μάστιγα. Sic μαστίω Ιλ. ρ. v. 622. pro μαστιγόω, μαστιγόων Hesiod. Ἀσπ. v. 431. vti H. Steph. in Thes. sed Heins. μαστιόων. Wintert. μαστίζων.

Declinatio Quarta.

Poëtae (more Atticorum p. 82. B.) vocatiuum no-
minum in -ὼ similem nominatiuo formant; vt
*) Ἐρατὼ Apollon. Argon. 3. v. 1. Λητὼ Orph.
Hymn. ad Laton. v. 1. Δηὼ Id. ad Cerer. v. 1.
D Κλωθὼ Id. ad Parc. v. 16. Κλειὼ Id. ad Mus.
v. 7. Ἀλληκτὼ Id. ad Eumen. v. 2.

*) Schol. ἀντὶ τοῦ Ἐρατοῖ Ἀττικῶς.

506 Datiuus Singularis -υϊ coalescit in vnam Syllabam;
A vt νέκυι Hom. Ιλ. π. v. 526. Φόρκυι Hesiod.
Theogon. v. 233.

Pluralis -υσι fit -υσσι et -ύεσσι; vt γένυσσι

Oppian. Cyneget. 2, 261. ἐγχελύεσσι Id. Halieut. 1, 214. γενύεσσι Id. ibid. 2, 98. μύεσσι Id. ibid. v. 156. σύεσσι Id. ibid. 3, 459.

Βοῦς. Sing. A. τὴν βόα Philip. apud Anthol. l. 1. c. 25. (in Brunck. Lectt. p. 131.) Plur. D. βοσὶν Antiph. Ibid. c. 68. (T. II. p. 177. ed. Brunck.) βόεσσι Hesiod. ἔργ. v. 454.

Declinatio Quinta. B

Sing. V. [1]) Ἄρης Aeschyl. Sept. adv. Theb. v. 106. pro Ἄρες Hom. Ιλ. ε. v. 31.

Plur. D. -σσι et -εσσι pro -σι; vt τεύχεσσι Archias apud Anthol. l. 3. c. 14. (T. II. p. 97. ed. Brunck.) σπέσσι Hom. Οδ. α. v. 150. ἔπεσσι Οδ. δ. v. 597. ἐπέεσσιν Ιλ. γ. v. 249. Theocr. Idyll. 1. v. 35.

-ήεσσι pro -εῦσι; vt ἀριστήεσσιν Ιλ. α. v. 227.

Vox σπέος format D. Sing. σπῆϊ Ιλ. σ. v. 402. [2]) Hesiod. Theogon. v. 297. et Plur. σπήεσσι Hom. Οδ. ι. v. 400. Legitur apud Orph. Argon. v. 261. οὔρηα pro οὔρεα. C

1) Schol. Ἄρης Ἀττικὸν ὦ Ἄρης κλητικόν. οἱ δὲ γράφουσιν, ὦ Ἄρη.

2) H. Steph. in Thes. Ind. rectius σπεῖ.

Declinationes Adjectiuorum. D

Adjectiua, instar Substantiuorum parifinium, flectuntur; vt ἀλίοιο Hom. Ιλ. α. v. 538. ἀλλήλοιϊν Ιλ. κ. v. 65. ἀμφοτέροιϊν Ιλ. ε. v. 207. ἀείκεσσι Ιλ. β. v. 264. πάντεσσι Ιλ. α. v. 288.

307 Adjectiua in -ὺς -έος formant Nominatiuum et Accusatiuum Singularem per -έα pro -εῖα et -ὺν; vt ὠκέα Hesiod. Theog. v. 780. εὐρέα Musaeus v. 229. pro εὐρὺν Hom. Ιλ. α. v. 229. et Plur. Neut. per -ὰ pro -έα; vt [1]) αἰπὰ Ιλ. θ. v. 369.

A

Ὅστις. ὅτις Ιλ. τ. v. 260. ὅττεο Οδ. α. v. 124. ὅττευ Οδ. ρ. v. 121. ὅτινα Οδ. θ. v. 204. [2]) Apollon. Argon. 1. v. 877. ὅτινας Hom. Ιλ. ο. v. 492.

Δορυξόος. V. δορυξὲ Aristoph. Pac. 1259. pro δορυξόε. Sic v. 1212. τοῦ δορυξοῦ.

1) Eustath. p. 718. l. 38. pro αἰπέα per syncopen, vel ab αἰπός. vnde αἰπὴν Ιλ. ν. v. 625.

B

2) Schol. ἀντὶ τοῦ ὅντινα Ποιητικῶς.

Comparatio Vocum.

Θέρειος, extrito ο, θερείτατος Arat. v. 149. p. 18. Nicand. Ther. v. 469. hue refer ἐάρτερος Ibid. v. 380. φίλτερος Hom. Ιλ. υ. v. 334. [φίλτατος Ιλ. ε. v. 378. Eurip. Phoenn. v. 409. S.]

Πέπων, πεπαίτερος Theocr. Idyll. 7. v. 120.

ποδώκης, ποδωκηέστατος Apollon. Argon. 1. v. 180.

πρέσβυς, πρέσβιστος Hom. Hymn. in Terr. v. 2. πρέσβυστος Orph. Argon. v. 334. πρεσβύστατος Nicand. Ther. v. 344. Callim. Jov. v. 25.

C

Ὀλίζων, ὀλιζότερος Nicand. Alexiph. v. 479.

Χείρων, χειρότερος Arat. v. 124. p. 15. χερείων, χερειότερος Hom. Ιλ. μ. v. 270. lege Attic. Comparat. Adjectiv. p. 32. D. not.

Declinatio Comparatiui.

'Ολίζων, ὀλίζωνες Nicand. Ther. v. 123. ὀλίζονα Id. v. 372.

Χερείων. Sing. D. χέρηϊ Hom. Ἰλ. α. v. 80.
A. χέρεια Ἰλ. δ. v. 400. D
Plur. N. χέρηες Οδ. ο. v. 323.
A. χέρηα Οδ. σ. v. 228. χέρεια Ἰλ. ξ. v. 382.

Adjectiuum Numerale. 508 A

Cardinale.

Εἷς. ἕεις Hesiod. Theogon. v. 145. Edit. Raphel. 1603. sed H. Steph. ἕης et Winterton. ἑών.

Δύο. σύνδυο Pind. Pyth. Od. 3. v. 145.

Τέσσαρες. τέταρες Anthol. l. 3. c. 5. p. 200. (T. I. p. 131. ed. Brunck. qui habet τέτορες.) πίσυρες Hom. Οδ. ε. v. 70. Nicand. Alexiph. v. 148. [1]) τέτρασιν Pind. Olymp. Od. 10. v. 83. et Pyth. Od. 8. v. 117. πισύρεσσιν Dion. Af. v. 887. Nicand. Theriac. v. 260. πίσυρας Hom. Ἰλ. ο. v. 680. B

Εἴκοσι. ἐείκοσιν Ἰλ. α. v. 309. ξυνεείκοσι Οδ. ξ. v. 98.

Τριάκοντα flectitur; vt τριηκόντεσσιν Anthol. l. 2. c. 47. p. 180. (T. II. p. 86. ed. Brunck.) lege prius Adjectiv. Numeral. Cardinal. p. 189. C.

'Εννενήκοντα. ἐννήκοντα Hom. Οδ. τ. v. 174.

Χίλιοι. ἐννεάχιλοι, δεκάχιλοι Ἰλ. ε. v. 860.

Τρίφατος *triplex* Nicand. Ther. v. 102.

1) Aem. Port. in Lex. Pind. C

2) H. Steph. in Marg. ἐνενήκοντα.

Ordinale.

Τέταρτος. τέτρατος Hom. Ιλ. ψ. v. 615.

Ἕβδομος. ἑβδόματος Ιλ. η. v. 248.

Ἔννατος. ἔνατος Ιλ. β. v. 313. εἴνατος Ibid. v. 295.

Πεντεκαιδέκατος. πεντεπικαιδέκατος Agathias apud Anthol. l. 1. c. 61. (T. III. p. 60. v. 18. ed. Brunck.)

D Εἰκοστός. ἐεικοστὸς Hom. Οδ. β. v. 175.

509
A

PRONOMEN.

Substantiuum.

Sing. G. ἐμεῖο Hom. Ιλ. α. v. 174. σεῖο Ιλ. γ. v. 137. εἷο Ιλ. δ. v. 400. †) ἐμέθεν Ιλ. α.
B v. 525. *) σέθεν Ibid. v. 180. ἕθεν Ibid. v. 114.

D. ἑοῖ Ιλ. ν. v. 495. Apollon. Argon. 1. v. 460.

A. ἑὲ Hom. Ιλ. υ. v. 171.

Plur. G. ἡμείων Ιλ. ε. v. 258. ὑμείων Ιλ. δ. v. 348. σφείων Ibid. v. 335.

D. ἧμιν Οδ. υ. v. 272.

[†) v. infra p. 424. A. S.]

*) H. Steph. vtitur σέοθεν in sua Graeca Catechesi p. 548.

Adjectiuum.

C Ἑὸς Οδ. δ. v. 618. ἑὴ Ιλ. π. v. 753. ἑὸν Ιλ. κ. v. 256. ἐμοῖο Οδ. α. v. 413. σοῖο Οδ. ο. v. 511. οἷο Ιλ. γ. v. 333. ἑοῦ Ιλ. α. v. 496. ἑοῖο Ιλ. β. v. 662. Κατάλ. v. 169. ἑῆς Ιλ. ε. v. 371. ἑῷ

Ιλ. β. v. 549. Κατάλ. v. 56. ἑῇ Ιλ. ι. v. 148. ἑὸν Ιλ. α. v. 533. ἑὴν Ιλ. ι. v. 420. ἑοὶ Οδ. δ. v. 643. ἑῶν Ιλ. ω. v. 211. ἑοῖς Οδ. α. v. 218. ἑοὺς Ιλ. ε. v. 321. ἑὰς βατραχομ. v. 160. [Item siue ε, vt οὗ Ιλ. α. v. 404. ἧς Ιλ. β. v. 292. ᾧ Ιλ. ε. v. 71. ᾗ Ιλ. π. v. 800. ὃν Ιλ. ε. v. 806. ἣν Ιλ. α. v. 72. ἃ Ιλ. μ. v. 280. ὧν Οδ. β. v. 164. οἷς Ιλ. α. v. 307. οἷσι Ιλ. π. v. 265. ᾗσι Ιλ. β. v. 588. οὓς ibid. v. 832. *S.*]

αὐτοῖο Ιλ. α. v. 360. κεῖνος Ιλ. β. v. 330.

Lascar. l. 3. de Pronom. p. 346. λέγεται χωρὶς τοῦ ε. κατ' ἀφαίρεσιν Ποιητικῶς κεῖνος. D

Heteroclisis. 510

A

Formae Contractae.

-όεις. [1]) σκιόειν Apollon. Argon. 2. v. 406. pro σκιόεν. (τοὺς) ἀμπελόεις [2]) Nicand. Alexiph. v. 266. et (αἱ) φαρμακόεις v. 293.

-κλέης Coint. l. 10. v. 17. ἀκλέες, pro ἀκλέεες. [Cf. Hom. Ιλ. η. v. 100. vbi scribitur ἀκλεὲς, vt Ιλ. α. v. 142. ἐπιτηδὲς pro ἐπιτηδέεες s. ἐπιτηδεῖς. *S.*] et pro δυσκλέεα, δυσκλέα Hom. Ιλ. β. v. 115.

1) Schol. ἀντὶ τοῦ σκιόεν, κατὰ Ἰωνικὴν πρόσθεσιν τοῦ ι.

2) Schol. τὸ ἀμπελόεις αἰτιατική ἐστι πληθυντικῶν. Φαρμακόεις ἀντὶ τοῦ φαρμακόεσσαι. B

Formae Simplicis.

Deficientia casu. Triptota quaedam flectuntur apud Poëtas; vt σκέπας. σκέπαος Arat. v. 857. (τὰ) σκέπα Hesiod. ἔργ. v. 532. βρέτας. *) τῷ βρέταϊ. τὰ βρέτη, et τῶν βρετέων Aeschyl. Sept. adv. Theb. v. 95. et 97.

*) Hesych. βρέταϊ· ἀπεικονίσματι.

Variantia. Δόρυ. G. δορὸς Aeschyl. Pers. v. 304. D. δυρὶ Id. Agam. v. 112. Aristoph. Pac. 356.
C Plur. D. δούρεσσι Hom. Ιλ. μ. v. 305. δούρασιν Ιλ. φ. v. 162.

Χείρ. G. χερὸς Onest. apud Anthol. l. 1. c. 70. p. 100. (T. II. p. 290.) D. χερὶ Hom. Ιλ. ϑ. v. 289. A. χέρα Ammian. apud Anthol. l. 2. c. 13. [(T. II. p. 387. ed. Brunck.) Dual. χεροῖν Eurip. Alcest. v. 199. *S.*] Plur. D. χείρεσιν Hom. Ιλ. υ. v. 468. χείρεσσι Ιλ. γ. v. 271.

Γόνυ. Plur. D. γονάτεσσι Callim. Dian. v. 4.

Πολύς. Sing. N. πολλὸς Hom. Ιλ. η. v. 156. Herodot. 1, 30. p. 7. l. 34. πουλὺς Hom. Οδ. ϑ. v. 109. πολλὸν Ιλ. λ. v. 307. Herodot. 3, 56. πουλὺ Id. 3, 38. G. πολέος Hom. Ιλ. δ. v. 244. A. πουλὺν Ιλ. ε. v. 776. Plur. N. πολέες Ιλ. β. v. 417. πολεῖς Ιλ. λ. v. 707. G. πολέων
D Ιλ. ε. v. 691. D. πολέσι Ιλ. δ. v. 388. πολέσσι Ιλ. ρ. v. 236. πολέεσσι Ιλ. ι. v. 73. A. πολέας Ιλ. α. v. 559. πολεῖς Ιλ. ο. v. 66.

311 πλείων. Sing. N. πλέων Ιλ. κ. v. 252. Plur. N.
A πλέονες Ιλ. ε. v. 531. πλέες Ιλ. λ. v. 395. D. πλεόνεσσι Ιλ. α. v. 525. A. πλέονας Ιλ. ε. v. 679. πλέας Ιλ. β. v. 129.

Schol. in Arat. v. 19. p. 4. δύο γάρ εἰσι τριγενῆ ταὐτὸ σημαίνοντα, πολλὸς -ὴ -ὸν, καὶ πολὺς -εῖα -ύ. τοῦ μὲν πρώτου, Ποιηταῖς μὲν πᾶσα ἡ κλίσις εὔχρηστος, κἀν τοῖς τρισὶ γένεσι· λογογράφοις δὲ, πλὴν τῆς ἀρσενικῆς εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς καὶ κλητικῆς. ὡσαύτως δὲ καὶ οὐδετέρου. οὔτε γὰρ ὁ πολλὸς φαμὲν, οὔτε τὸ πολλόν. τοῦ δὲ δευτέρου, Ποιηταῖς μὲν, τοῦ θηλυκοῦ ὄντος πάντη ἀχρήστου, ἡ τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ οὐδετέρου κλίσις πᾶσά ἐστιν εὔχρηστος· λογογράφοις δὲ καὶ αὐτοῖς τοῦ θηλυκοῦ ὄντος πάντη ἀχρήστου. οὐδὲ γὰρ εὕρηται ὅλως ἡ πολεῖα. τοῦ ἀρσενι-
B κοῦ καὶ οὐδετέρου αἱ εὐθεῖαι μόναι καὶ αἰτιατικαὶ καὶ κλητικαί εἰσιν εὔχρηστοι, λαμβανόμεναι ἀντὶ τῶν ὁμοίων ἀχρήστων πτώσεων τοῦ πρώτου. τοῦ μὲν οὖν πολλὸς καὶ τῶν συστοίχων αὐτῷ

ἀεὶ δυσὶ λλ γραφομένων, τὸ πολὺς καὶ τὰ τούτῳ σύστοιχα δι᾽ ἑνὸς γράφεται.

Μέγας. V. μεγάλε Aeschyl. Sept. adv. Theb. v. 828. μεγάλ᾽ Callim. Del. v. 266. in foeminino, pro μεγάλη.

Suid. in voce Μέλας habet μελανὴν pro μέλαιναν. Lege Aem. Port. notas.

Ἐλαχύς inusitatum dat foemininum ἐλάχεια Nicand. Ther. v. 324. Oppian. Cyneget. 3, 480. et compositum ἐλαχυπτέρυξ Pind. Pyth. Od. 4. v. 29. H. Steph. in Thes. affert ex Οδ. ι. v. 116. *) ἐλάχεια. ex Epig. ἐλαχύ. ex Etym. p. 325. l. C 30. ἐλαχύν.

*) Editiones tamen habent λάχεια, et Eustath. p. 1667. l. 13. λάχεια, ἡ ἐλαχίστη κατὰ τοὺς παλαιούς. ὥστε γράφοιτ᾽ ἂν τῷ λόγῳ τούτῳ, καὶ ἡ ἐλάχεια. εἰ δὲ καὶ κύριόν ἐστι τοπικὸν ὄνομα, etc. Id. p. 1584. l. 15. ἐλαχὸς παρὰ Καλλιμάχῳ κεῖται.

Quantitas.

Ancipites contra communem vsum in quibusdam vocibus corripiuntur vel producuntur.

A producitur; penultima in κέρατα Oppian. Cyneget. 2, 95. τρισσοκέφαλος Orph. Argon. v. 974. antepenultima in βαλσάμοιο Nicand. Alex. v. 64. vltima in ἑπτὰ, ἑπτακαίδεκα Hom. Οδ. η. v. 267. D

I penultima corripitur in Ἀμφιτρίτη Hesiod. Theogon. v. 243. *) νίκην Ibid. v. 628. vltima producitur in πέπερι Nicand. Ther. v. 870. corripitur in σίνηπι Ibid. v. 878. 512 A

*) H. Steph. κείνοισι νίκην — sed Winterton. κείνοις νίκην —

Y in νώνυμον producitur Hom. Οδ. α. v. 222. corripitur Οδ. ξ. v. 182. in σὺ et τὺ producitur Orph. Hymn. Adon. v. 4. Nicand. Ther.

v. 907. corripitur Hom. Ἰλ. α. v. 76. Theocr. Idyll. 1. v. 4.

B Lege Thesaurum Prosodicum Philippi Labbei.

VERBVM.

Substantiuum.

Indic. Praes. Sing. secunda ἐσσὶ Hom. Ἰλ. α. v. 176.
Plur. tertia ἔασι Ἰλ. β. v. 125. [ὑπέασι Ἰλ. ι. v. 204. *S.*]
Imperf. Sing. prima ἦα Ἰλ. ε. v. 408. (de quo
C lege Hort. Adon.)
secunda ἔησθα Οδ. π. v. 240.
tertia ἔην Ἰλ. β. v. 217. ἤην Ἰλ. λ. v. 807.
Plur. tertia ἔσσαν Pind. Olymp. Od. 9. v. 79.
Fut. Sing. prima ἔσσομαι Hom. Ἰλ. δ. v. 267.
secunda ἔσσῃ Hymn. Merc. v. 34.
ἔσσεαι Ἰλ. κ. v. 453.
tertia ἔσσεται Ἰλ. α. v. 239.
D Plur. prima ἐσσόμεθα Οδ. ω. v. 431.
tertia ἔσσονται Ἰλ. ζ. v. 353.
Imperat. Sing. secunda ἔσσο Οδ. γ. v. 200.
Potential. Sing. secunda ἔοις Ἰλ. ι. v. 284.
tertia ἔοι Ibid. v. 142.
Subjunct. Sing. tertia ἔησι Οδ. λ. v. 433.
Infinit. Fut. ἔσσεσθαι Ἰλ. ζ. v. 339.

313 Adjectiuum.

A Purum in -άω inserit *) ο, et interdum ω, ante ω

[*) v. Etymol. p. 113. l. 48. inprimisque Eustath. p. 30. sq. *S.*]

vel ῳ; et α ante α, ω vel ᾳ plerumque contractas.

Indicat. Praes. Sing. prima ὁρόω Ιλ. ε. v. 244. secunda ἐάᾳς Οδ. τ. v. 374. ὁράᾳς Ιλ. η. v. 448. μνάᾳ Οδ. π. v. 431. tertia ἐάᾳ Ιλ. θ. v. 414. Dual. tertia δηριάασθον Ιλ. μ. v. 421. Plur. secunda ἀγοράασθε Ιλ. β. v. 337. B tertia βοόωσι Ιλ. ρ. v. 265. εὐχετόωνται Οδ. α. v. 172.

Imperf. Sing. tertia ναιετάασκε Ιλ. λ. v. 672. Plur. tertia ναιετάασκον Ιλ. β. v. 539. Κατάλ. v. 46. γελώων Οδ. υ. v. 347. εἰσορόωντο Ιλ. ψ. v. 448. μνώοντο Οδ. λ. v. 287.

Imperat. Praes. Dual. tertia δηριαάσθων Ιλ. φ. v. 467.

Potent. Praes. Sing. prima εὐχετοῴμην Οδ. θ. v. 467. secunda αἰτιόῳο Οδ. υ. v. 135. tertia αἰτιόῳτο Ιλ. λ. v. 653. Plur. secunda εἰσορόῳτε Οδ. θ. v. 341. C tertia τρυγόῳεν Ιλ. σ. v. 566.

Infinit. Praes. ἐάᾳν Οδ. θ. v. 509. ἐλάᾳν Οδ. γ. v. 484. ὁράασθαι Οδ. π. v. 107. μνάασθαι Οδ. α. v. 39.

Partic. Praes. ὁρόων Ιλ. α. v. 350. ὁρόωσα Οδ. τ. v. 514. ναιετάωσα Ιλ. ζ. v. 415. ἡβώωσα Οδ. ε. v. 69. λαμπετόωντι Ιλ. α. v. 104. γελόωντες Οδ. υ. v. 374. γελοίωντες Ibid. v. 390. H. Steph. in Marg. γελώωντες. [βοόωντες Ιλ. β. v. 97. κορωνιόωντα Hesiod. Ασπ. v. 289. Sed ἐγρηγορόων Hom. Οδ. υ. v. 6. est pro ἐγρηγορέων. S.] D

514 *Formatio Temporum.*

A Characteristicae Praesentis.

-δω impurum. -άθω, -έθω, -ύθω, -ώθω. -σγω, -σθω, -σπω, -σχω. -άσκω, -ίσκω, -ώσκω. -ήσσω, -ύσσω, -ώσσω. -ξω, -σω. -ώω, -είω, -ήω, -ούω, -οιάω. vt ἀμέρδω Hesiod. Theogon. v. 698. ἔλδομαι Hom. Ιλ. ε. v. 481. μετακιάθω Ιλ. σ. v. 552. Φλεγέθω Ibid. v. 211. φθινύθω Ιλ. β. v. 346. βεβρώθω, vnde βεβρώθοις Ιλ. δ. v.
B 35. μίσγω Ιλ. γ. v. 270. βιβάσθω Ιλ. ν. v. 809. ἐνίσπω Ιλ. β. v. 80. ἴσχω Ιλ. ε. v. 90. ῥιπτάσκω Ιλ. ο. v. 23. ἀγνωσσάσκω Οδ. ψ. v. 95. ἐΐσκω Ιλ. γ. v. 197. ἴσκω Apollon. Argon. 3. v. 396. Schol. τὸ δὲ ἴσκεν Ὁμηρικῶς. lege Casaub. not. in Theocr. c. 20. p. 54. καταβλώσκω Οδ. π. v. 466. ἐγρήσσω Οδ. υ. v. 33. αἰθύσσω Bacchyl. p. 95. (T. I. analectt. Brunck. p. 151.) lege Aem. Port. Lex. Pind. παραιθύσσειν. ἀγνώσσω Dionys. Af. v. 173. ἴξω Hom.
C Οδ. γ. v. 5. ὄρσω, vnde ὄρσεο Ιλ. γ. v. 250. δύσσομαι, vnde δύσσεο Hesiod. Ἀσπ. v. 108. ἡβώω Ιλ. ι. v. 446. νεικείω Ιλ. β. v. 277. κήω Ιλ. η. v. 396. ὀρούω, vnde ὀρούσει Hymn. Apoll. v. 417. ὄρουσεν Ιλ. β. v. 310. (lege p. 155. B.) γελοιάω, vnde γελοιήσασα Hymn. Vener. v. 49.

Poëtae a Thematibus obsoletis formant tempora; vt ab ἐλεύθω, ἤλυθον Ιλ. γ. v. 205. a πήθω, πήσας Aeschyl. Agam. v. 1633.

Characteristica Futuri et Indefiniti primi.

σ duplicatur; vt *) νίσσομαι Hom. Ιλ. ψ. v. 76.
D δαμάσσω Ιλ. χ. v. 176. ἔσσω Οδ. ο. v. 337. ὀνόσσεται Ιλ. ι. v. 55. ἐφεδρήσσειν Coluth. v. 252. ἱλασσόμενος Tryphiod. v. 673. κάλεσσα Hom. Ιλ. ω. v. 106. τρέσσε Ιλ. λ. v. 545. ἐφράσ-

σατο Ιλ. ω. v. 352. γέλασσαν. Ιλ. β. v. 270. ἐκόμισσε Ibid. v. 183. ὄμοσσε Ιλ. κ. v. 328. ἐφυσσε Οδ. κ. v. 393. κάλεσσον Ιλ. δ. v. 193. 315
ὄμοσσον Ιλ. α. v. 76. ἐπαιονάασσο Nicand. Alex. A
v. 465. εἰκάσσαις Theogn. v. 127. τελέσσω Hom. Ιλ. α. v. 523. ἐπαινέσσῃς Theogn. v. 957. ὀπάσσῃ Coluth. v. 86. ὀμόσσῃ Hom. Ιλ. γ. v. 279. καλέσσαι Ibid. v. 117. δικάσσαι Theogn. v. 543. ὀμόσσαι Hom. Οδ. ε. v. 178. καλέσσας Οδ. β. v. 348. καλεσσάμενος Ιλ. ε. v. 427. λοεσσάμενος Ιλ. φ. v. 560. λοεσσαμένη Hesiod. ἔργ. v. 522. χαρισσάμενος Coluth. v. 240. πασσάμενος Hom. Οδ. α. v. 124. ὀμόσσας Ιλ. τ. v. 265. ἀνύσσας Hymn. in Merc. v. 337.

*) Schol. Arat. v. 21. p. 4. νίσσομαι ἔοικεν ἀπὸ τοῦ νέομαι B
Ποιητικῶς τὸ πορεύομαι, οὗ ὁ μέλλων νήσομαι, παραγίνεσθαι, διπλασθέντος τοῦ σ, ἵν᾽ ᾖ ἐνεστώς. οὐδέποτε γὰρ ἐνεστὼς ὢν σ ἔχει, τοῦ μέλλοντες γὰρ τοῦτο. καὶ ἐπειδὴ πρὸ τῶν δύο σ οὔτε ει δίφθογγος εὑρίσκεται, οὔτε η, εἰ μὴ τὸ κρεῖσσον καὶ τὸ ἧσσον, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, διὰ τοῦτο μεταβέβληται τὸ η εἰς ι, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ ἑλῶ ἑλήσω ἑλίσσω, τὸ συστρέφω.

Prima etiam Thematis consona solet duplicari; vt ἀποσσεύει Nicand. Ther. v. 77. ἐσσείοντο Hom. Ιλ. υ. v. 59. ἀνασσείσασα Hesiod. Ἀσπ. v. 344. ἔλλιτάνευε Hom. Ιλ. χ. v. 414. ἔμμαθε Οδ. ρ. v. 226. ἔννεπε Ιλ. θ. v. 412. ἀπολλήξεις Οδ. τ. v. 116. (Marg. C
ἀπολήξεις.) ἔδδεισε Ιλ. α. v. 33. περίδδεισαν Ιλ. λ. v. 508. ἀπόδδυσαν Tryphiod. v. 268. ἐλλιτάνευσα Hom. Οδ. κ. v. 481. ἐλλισάμην Οδ. λ. v. 35. ἐννάσαντο Callim. Del. v. 15. ἔσσευα Hom. Ιλ. ε. v. 208. ἔλλαβε Ibid. v. 83. ἔλλαχον Dionys. Af. v. 264. ἀπολλήξειαν Hom. Οδ. μ. v. 224. *) μεταλλήξαντι Ιλ. ι. v. 261.

*) Schol. μεταλήξαντι, παυσαμένῳ. κατ᾽ ἐπένθεσιν Ποιητικὴν τοῦ λ, πρὸς τὸ μηκύνειν τὴν τα, ἐν τῷ μετὰ, κατὰ διαστολήν.

E contra ρ interdum non duplicatur; vt ἔρεξε Ιλ. D

β. v. 400. ἔριψε Hymn. Merc. v. 79. pro ἔῤῥεξε Ιλ. ι. v. 532. ἔῤῥιψε Ιλ. ψ. v. 842.

316 In quibusdam Verbis β inter consonas μ et β, μ et
A ρ injicitur; vt μέμβλεται Hom. Ιλ. τ. v. 343. μέμβλετο Οδ. χ. v. 12. μέμβλεσθε Apollon. Argon. 2. v. 217. pro μεμέληται, μεμέλητο, μεμέλησθε; ε transposito, et dempto η. μέμβλωκε Οδ. ρ. v. 190. παρμέμβλωκε Ιλ. δ. v. 11. pro μεμόληκε; transposito ο, et mutatis οη in ω. ἤμβροτες Ιλ. ε. v. 287. pro ἥμαρτες; α transposito et verso in ο, ac mutato Spiritu.

B

Augmentum.

Verba Poëtice augentur,

Vel per Prosthesin vocalis α ante α; ε ante ε, η, vel ει; η ante ει vel η; vt ἄασα Hom. Ιλ. θ. v. 237. ἀάσθην Ιλ. π. v. 685. ἀασάμην Ιλ. ι. v. 116. ἐέλδομαι Ιλ. ξ. v. 276. ἐέλπομαι Ιλ. κ. v. 105. ἐέργω Ιλ. β. v. 617. Κατάλ. v. 124. ἐέργαθεν Ιλ. ε. v. 147. ἐέρχατο Οδ. κ. v. 241. ἐέσσατο Ιλ. κ. v. 177. ἕεστο Ιλ. μ. v. 464. ἕηκε
C Ιλ. α. v. 48. προέηκε Ιλ. λ. v. 201. ἐήνδανε Ιλ. ω. v. 25. ἕηστον Orph. Argon. v. 813. ἔειπες Hom. Ιλ. α. v. 286. ἔειπας Ibid. v. 552. ἐείσατο Ιλ. ο. v. 415. ἐεισάμενος Ιλ. β. v. 22. ἠείδεις Ιλ. χ. v. 280. ἠήδει Moero apud Athen. p. 491.

Vel per Epenthesin vocalis ι vel υ; vt εἰοικυῖαι Hom. Ιλ. σ. v. 418. δειδέχαται Οδ. η. v. 72. δείδεκτο Ιλ. ι. v. 224. δειδέχθαι Arat. v. 794. εὔαδε Hom. Οδ. π. v. 28.

Vel per Anadiplasiasmum Syllabae in Praesenti; Im-
D perfecto; Futuro; et Indefinitis primo et secundo; vt πιφάσκεαι Hesiod. Theogon. v. 655. πι-

φαύσκεαι Hom. Ἰλ. π. v. 12. πιφαύσκων Ἰλ. κ. v. 502. κικλήσκεις Ἰλ. λ. v. 605. [1]) ἐνένισπεν Ἰλ. ο. v. 552. κεκαδήσει Οδ. φ. v. 153. κεκαδησόμεθα Ἰλ. θ. v. 353. πεπιθήσω Ἰλ. χ. v. 225. πεφιδήσεται Ἰλ. ο. v. 215. ἐλέλειφθεν Tryphiod. v. 518. [2]) κεκρατηρίσαμεν Sophron apud Athen. p. 504. γεγενοίμεθα Hom. Ἰλ. ν. v. 485. κεκάδοντο Ἰλ. ο. v. 574. κεκαδὼν Ἰλ. λ. v. 334. κεκάμω Ἰλ. α. v. 168. λελαβέσθαι Οδ. δ. v. 388. λελάθοντο Ἰλ. δ. v. 127. λελαθέσθω Ἰλ. π. v. 200. ἐκλελάθοιτο Οδ. γ. v. 224. λελάθῃ Ἰλ. ο. v. 60. λελαθέσθαι Ἰλ. τ. v. 136. λελάκοντο Hymn. Merc. v. 145. λελάχωσι Ἰλ. η. v. 80. [3]) μέμαρπον Hesiod. Ἀσπ. v. 245. πεπαρεῖν Pind. Pyth. Od. 2. v. 105. [4]) πέπιθε Hom. Hymn. Apollin. v. 275. πεπιθοῦσα Ἰλ. ο. v. 26. πέπληγον Ἰλ. ψ. v. 363. τεταγὼν Ἰλ. α. v. 591. (v. ad p. 239. C.) τετάρπετο Ἰλ. ω. v. 513. τετύκοντο Ἰλ. α. v. 467. [5]) τετύποντες Callim. Dian. v. 61.

317 A B

1) Busb. Rudim. Metr. inter Anomal.

2) Sie legit Casaub. κεκρατηρίσαμεν vel κεκρατηρίκαμεν.

3) Diacon. ad Hesiod. p. 208. b. Ἰωνικῷ ἀναδιπλασιασμῷ.

4) Etym. p. 661. l. 27. ἀναδιπλασιασμῷ Ἀττικῷ. Ionibus tribuitur apud Busb. Rud. Metr.

5) Accentu inducor, vt deriuem potius a Themate τετύπω, de quali themate dictum est, Characteristic. Praes. cum repetit. Conson. p. 214. C.

Omittitur Syllabae reduplicatio in Perfecto, et Plus- C quam-perfecto; vt *) εἰσκύκληκε Aristoph. Vespp. 1466. γεύμεθα Theocr. Idyll. 14. v. 51. ἐλέγμην Hom. Οδ. ι. v. 335. ἔδεκτο Ibid. v. 353. δέκτο Ἰλ. β. v. 420. ἔλειπτο Apollon. Argon. 1. v. 45. δέχθαι Hom. Ἰλ. α. v. 23. δέγμενος

*) Biset. ἀντὶ τοῦ εἰσκεκύκληκε.

Ιλ. β. v. 794. Κατάλ. v. 301. lege prius Attic. Diphthong.

Transponitur Augmentum; vt ἔμμορε Hom. Ιλ. α. v. 278. pro μέμοιρε. ἔσσυται Οδ. κ. v. 484.
D ἔσσυτο Ιλ. ρ. v. 678. pro σέσυται, σέσυτο. Huc refer *) βλήεται Οδ. ρ. v. 472. pro βέβληται.

*) Busb. Rud. Metr. inter Anomal. per Aphaeresin et Epenthesin.

318 *Formatio Indefiniti Primi.*

A Syncope demit vocales α et ε, ac consonam ν; vt ἔλσαν Ιλ. λ. v. 413. ἔλσαι Ιλ. α. v. 409. et ἐέλσαι Ιλ. φ. v. 295. pro ἤλασαν, ἐλάσαι. ἔρξε Οδ. ψ. v. 312. [1]) pro ἔρεξε Ιλ. β. v. 274. βαρυθεῖεν Tryphiod. v. 184. pro βαρυνθείησαν. His adde [2]) δόατο Hom. Οδ. ζ. v. 243. pro [3]) δοάσσατο Ιλ. ν. v. 458.

B 1) Vel pro ῥέξε per Metathesin. vti ἔρξαιμι Οδ. ν. v. 147. pro ῥέξαιμι Ιλ. τ. v. 90.

2) Busb. Rud. Metr. in Anom. δοκέω extrito ασ Attice et Poetice.

3) Schol. ἀντὶ τοῦ ἐδοξάσατο. Eustath. p. 1165. l. 20. ἐκ τοῦ ἐδοκάσατο ἐκβολῇ τοῦ κ. Etym. p. 281. l. 30. a δοιάζω ἀποβολῇ τοῦ ι, vel δοκάζω. Id. p. 104. l. 11. ἐκ τοῦ δοάσσω δοάζω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, δοιάζω, διὰ τῆς οι, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ συνδυάζω, τοῦ σημαίνοντος τὸ συναυλίζομαι· οὐ μὴ συνδυάσω — Ps. 141, 4. vbi συνδοιάσω, sed in Var. Lect. συνδυάσω. Schol. Apollon. Argon. 3. v. 954. δοάσσαι, τὸ θέμα δοάζω. σημαίνει δὲ τὸ νομίσαι. Id. l. 4. v. 14. οἴσατο — μήποτε καὶ τὸ δοάσσατο, ἅμα τῇ τροπῇ τοῦ διχρόνου, καὶ περισσῷ κέχρηται τῷ δ, ὡς καὶ τὸ δνοφερὸν παρὰ τὸ νέφος πεποίηται.

ἔκηα Ιλ. α. v. 40. pro ἔκαυσα abjecto υσ, et α verso in η.

Busb. Rudim. Metr. in Anom. Eustath. p. 36. l. 8. τοῦ ἔκηα ἐνεστὼς οὐ τὸ καίω κοινῶς, ἀλλὰ τὸ κάω Ἀττικῶς. vide Attic. Diphthong. p. 9. C.

Epenthesis inserit α in Φαάνθη Ιλ. ρ. v. 650. Φααvθεὶς Apollon. Argon. 2. v. 695. C

ν redit in ἐκλίνθη Theocr. Idyll. 3. v. 44. Hom. Ιλ. γ. v. 360. κλινθῆναι Ιλ. ψ. v. 335. pro ἐκλίθη Οδ. τ. v. 470. κλιθῆναι Οδ. α. v. 366. διακρινθεῖτε Ιλ. γ. v. 102. διακρινθέντε Ιλ. η. v. 306. κλινθεὶς Theocr. Idyll. 22. v. 120. ἀποκλινθεὶς Id. Idyll. 3. v. 38.

Apocope format οὖτα Ιλ. δ. v. 525. [1]) pro οὔτασε Ιλ. ε. v. 56. vti [2]) σάω Ιλ. π. v. 363. pro ἐσάωζεν, et Οδ. ν. v. 230. pro σάωζε.

1) Busb. Rud. Metr. in Anom. per specialem Apocopen. Schol. ἐκ τοῦ οὔτασ κατ᾽ ἀποκοπήν. D

2) Lege Hort. Adon. et Eustath. p. 1233. l. 59. ac p. 1740. l. 4.

H. Stephanus in Thes. Ind. affert ex Euripide (Med. 319 v. 1398.) ἔκτας pro ἔκτεινας. A

Formatio Indefiniti Secundi.

Per Apocopen truncantur ἔκτα Οδ. λ. v. 409. et ἔκταν Οδ. τ. v. 276. pro ἔκτανε, ἔκτανον.

Busb. Rud. Metr. in Anom. Dorice pro ἔκτη, ἔκτησαν, aut per Apocopen, quia α corripitur. lege Hort. Adon. et Eustath. p. 937. l. 17. Ιλ. δ. v. 319. κατέκταν. Schol. ἀπέκτεινα.

Apud Poëtas ἴδον Ιλ. α. v. 262. pro εἶδον Ιλ. γ. v. 154.

Formatio Perfecti. B

Syncopen patiuntur. [1]) ἐέλμεθα Ιλ. ω. v. 662. ἐελμένος Ιλ. ν. v. 524. pro ἠλάμεθα, ἠλαμένος. [2]) ἀρ-

1) Busb. Rud. Metr. in Anom. ἐλαύνω.

2) H. Steph. Thes. (Schol. Arat. p. 22. agnoscit syncopen τοῦ σ et accentus ἀναβιβασμὸν in συνεληλάμενοι, (Arat. v. 176.) et in οὐτάμενοι Ιλ. λ. v. 658. quod Busb. Rud. Metr. ab οὔτημι.)

παμένης Macedonius apud Anthol. l. 2. c. 47. (T. III. p. 116. ed. Brunck.) pro ἡρπασμένης. [3]) ἀκαχμένον Hom. Ιλ. κ. v. 135. pro *) ἀκαχήμενον Ιλ. λ. v. 701. [4]) κεκράαμμαι Οδ. ο. v. 116. pro κεκραίαμμαι. [5]) μεμορημένον Nicand. Alex. v. 229. μεμορημένη Leonid. apud Anthol. l. 3. c. 32. (T. I. p. 247. ed. Brunck.) pro μεμοι-
C ρημένον, μεμοιρημένη.

3) H. Steph. in Anomal.

4) Busb. Rud. Metr. in Anom. κραιαίνω.

5) Lege prius I demitur medio etc. p. 299. A. potest tamen deduci a μορέω; quod legitur in Ara Simmiae v. 8. μόρησε.

*) Accentus indicat, ἀκαχήμενον esse praesens potius quam perfectum, ab ἀκάχημαι.

Epenthesis dat ἐγρήγορθα, vnde ἐγρηγόρθασι Hom. Ιλ. κ. v. 419. [1]) pro ἐγρηγόρασι. [2]) ἐπενήνοθε Hom. Ιλ. β. v. 219. κατενήνοθεν Hesiod. Ἀσπ.
D v. 269. [3]) εἰλήλουθα Hom. Ιλ. ε. v. 204. pro ἐλήλυθα. ἐληλουθὼς Ιλ. ο. v. 81.

1) Busb. Rud. Metr. in Anomal. ἐγρηγορέω.

2) Schol. ἐπήνθει. Eustath. p. 207. l. 30. σημαίνει ἐπέθεε
320 καὶ ἐπέτρεχεν. κατὰ μετάθεσιν τοῦ ε θέω, ἔθω. καὶ μετὰ προ-
A θέσεως, ἐνέθω. μέσος παρακείμενος ἥνοθα, ἐξ οὗ ἐπενήνοθα. lege Diacon. in Hesiod. p. 210. H. Stephan. in Anom. ἐπανθέω ἐπῆνθα, epenthesi τοῦ ο ἐπήνοθα, reduplicatione Attica ἐπενήνοθα.

[3) Schol. Hom. Ιλ. α. v. 202. εἰλήλουθας· ἐλήλυθας, παρεγένου. ἡ δὲ διάλεκτος Ἰώνων. Sed Etymol. p. 298. l. 43. ο insertum dicit Βοιωτικῶς. S.]

Syllabae Pleonasmum habet ἠνίπαπε Ιλ. β. v. 245. pro ἤνιπε.

Lege Eustath. p. 1881. l. 25. Busb. Rud. Metr. in Anom. ἔπω.

Circumlocutio per Participium et Verbum Substantiuum aliquando in Verbis etiam puris legitur; vt κεκλημένος εἴην Ιλ. β. v. 260.

Flexio Personarum. B

In Indicatiuo.

Sing. tertia. Demitur ε in εἶκτο Hom. Ιλ. ψ. v. 107. *) ἔγεντο Theocr. Idyll. 1. v. 88. Theogn. v. 202. ἐπέγεντο Ibid. v. 640. [1]) γέντο Hom. Ιλ. θ. v. 43. pro εἴκετο, ἐγένετο, ἐπεγένετο, εἵλετο. et ι in [2]) ἅλεται Ιλ. λ. v. 192. pro ἁλεῖται.

[*) Gregor. p. 89. Δωριεῖς τὸ ἐγένετο ἔγεντο λέγουσι. S.]

1) Lege prius p. 145. A. et p. 161. A. C

2) Schol. ἁλεῖται, καθάπερ τὸ ἔδομαι, φάγομαί, πίομαι.

Dual. Demitur α in μέματον Ιλ. θ. v. 413. pro μεμάατον. et ε in εἶκτον Οδ. δ. v. 27. εἴκτην Ιλ. α. v. 104. pro εἴκετον, εἰκέτην. *) ᾔστην Aristoph. Auu. 19. pro ᾐδείτην.

*) Schol. διὰ τοῦ ι τινὲς ἴστην ἀντὶ τοῦ ᾔδεσαν. ἢ ἀντὶ τοῦ ἦσαν. Biset. Εὐστάθιος (p. 515. l. 39.) λέγει εἶναι γ πρόσωπον δυϊκῶν τοῦ παρατατικοῦ, καὶ τὸ σ ἐκ πλεονασμοῦ ἔχειν. H. Steph. in Anom. ᾔστην pro ᾐδείτην, et hic Aristophanis locus affertur, sed sine Authoris nomine. D

Inseritur ι in πενθείετον Hom. Ιλ. ψ. v. 283. pro πενθέετον.

Plur. prima. Demitur α in [1]) ἔοιγμεν Sophoc. Aj. 321 v. 1260. εἰλήλουθμεν Hom. Ιλ. ι. v. 49. μέμαμεν A Ibid. v. 637. pro ἐοίκαμεν, ἐληλύθαμεν, μεμάαμεν, et ο in [2]) ἄνωγμεν Hymn. Apoll. v. 528. [3]) ἄνυμες Theocr. Idyll. 7. v. 10. [4]) ἐπέπιθμεν Hom. Ιλ. β. v. 341. pro ἀνώγομεν, ἠνύομεν, ἐπί-

1) Schol. κατὰ συγκοπὴν, καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς τὸ μέσον γ. Cf. supra p. 140. D.

2) vel pro ἀνώγαμεν a perfecto Medio ἄνωγα Οδ. π. v. 405.

3) Schol. ἠνύομεν. et Aem. Port. Lex. Dor.

4) Eustath. p. 234. l. 46. κατὰ συγκοπὴν Αἰολικὴν καὶ διπλασιασμὸν Ἰωνικὸν ἐκ τοῦ ἐπίθομεν δευτέρου, ἀορίστου. B

θομεν. et υ in 5) αἰτόμεθα Aristoph. Thesmoph. 1166. pro αἰτούμεθα. et ει in ἐδείδιμεν Hom. Ιλ. ζ. v. 99. 6) ἤσμεν Eurip. Hecub. v. 1112. pro ἐδειδίειμεν, ᾔδειμεν.

5) Biset. εἴπερ ἡ γραφὴ καλῶς ἔχει, μέτρου χάριν εἴρηται ἀντὶ τοῦ αἰτούμεθα.

6) Etym. p. 438. l. 53. Alii legunt ἴσμεν.

Secunda. Demitur ει in 1) ἦστε Sophoc. Colch. pro ᾔδειτε. 2) πέποσθε Hom. Ιλ. γ. v. 99. pro πεπόνθατε. 3) οὔνεσθε Ιλ. ω. v. 241. pro ὀνεῖσθε. 4) τεξείεσθε Arat. v. 124. pro τέξεσθε.

1) Etym. p. 439. l. 2.

2) Busb. Rud. Metr. in Anom. πάσχω. Eustath. p. 1663. l. 10. pro πεπόνθατε (juxta Herodianum) a πήθω, πριν ἢ προσληφθῆναι τὸ ν, καὶ συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ. Ἀρίσταρχος δὲ πέ-
C πασθε γράφει, ὅπερ ἐστὶ κέκτησθε. κρεῖττον ποιοῦσιν οἱ συγκόπτοντες αὐτὸ ἐκ τοῦ πεπόνησθε.

3) Eustath. p. 1347. l. 59. et p. 1348. l. 6.

4) Sic H. Steph. sed Morel. et Buhle τ' ἐξείεσθε.

Tertia. Demitur ει in 1) μέμασαν Hom. Ιλ. β. v. 863. Κατάλ. v. 370. 2) ἐδείδισαν Ιλ. ε. v. 790. pro ἐμεμάεισαν, ἐδειδίεισαν. 3) ἦσαν Euripid. Rhes. et 4) ᾔδειν Apollon. Argon. 2. v. 65. et 5) ἠείδειν Id. 4. v. 1700. pro ᾔδεισαν. 6) μιάνθην Hom. Ιλ. δ. v. 146. pro μιάνθησαν Ιλ. π. v. 795.

1) Busb. Rud. Metr. in Anom.

D 2) Sic Etym. sed Busb. Rud. Metr. in Anom. ab ἐδείδισα a δείδιμι. Eustath. p. 579. l. 23. ἀπὸ τοῦ δεδίω ἐπενθέσει τοῦ ι.

3) Etym. p. 439. l. 4. Cf. Eurip. Cyclop. v. 230.

4) Schol. ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ ᾔδεσαν.

5) Id. ἀντὶ τοῦ εἴδεσαν.

6) Schol. ἐμιάνθησαν. Sic ἦν pro ἦσαν p. 207. C. at Eustath. p. 456. l. 37. δυϊκὸν ἀπὸ τοῦ μιανθήτην κατὰ συγκοπήν.

vel (quod me monuit Vir Doctissimus) pro ἐμεμιάνθην ab ἐμεμιάμμην abjecto augmento.

Inseritur ι in πεπονείαται Arat. v. 82. pro 322
Ionico πεπονέαται, et communi πεπόνηνται. A

Duplicatur σ in πεφρίκασσι Apollon. Argon. 1. v. 689. γεγάασσι Hom. Hymn. Merc. v. 430.

In Imperatiuo.

Demitur ε in [1]) μεμάτω Hom. Ιλ. υ. v. 355. pro μεμαέτω. [2]) ὄρσο Ιλ. ω. v. 88. pro ὄρσεο Ιλ. γ. v. 250. [3]) φέρτε Ιλ. ι. v. 171. pro φέρετε.

1) Busb. Rud. metr. in Anom. B

2) vel pro ὦρσο abjecto augmento, ab ὦρμαι perfecto verbi ὄρω, vnde ὦρθαι Ιλ. θ. v. 474.

[3) Ionicam dicit hanc syncopen Johannes Gramm. p. 376. *S.*]

[1]) ἵλαθι Theocr. Idyll. 15. v. 143. [2]) κέκραχθι Aristoph. Thesmoph. 699. [3]) ἄνωχθι Hom. Ιλ. κ. v. 67. [4]) ἀνώχθω Ιλ. λ. v. 189. ἄνωχθε Οδ. χ. v. 437. pro ἱλάσθητι, κεκράχθητι, ἀνώχθητι, ἀνωχθήτω, ἀνώχθητε. [5]) ἐγρήγορθε Ιλ. η. v. 371. pro ἐγρηγόρησθε.

1) Schol. ἀντὶ τοῦ ἱλάσθητι (Luc. 18, 13.) κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς. vel ab ἵλημι, vti Busb. Rud. Metr. in Anom. vbi ex Οδ. γ. v. 380. affert ἵληθι Ionice pro ἵλαθι.

2) Bourdin. τὸ προστακτικὸν κεκράχθητι κατὰ συγκοπήν. vti et Busb. Rud. Metr. in Anom.

3) Schol. ἀπὸ τοῦ ἀνώγω ἀνωγέω ἀνώγημι ἀνώγηθι ἄνωχθι C
ἀνώχθω. Sic Eustath. p. 790. l. 16. et Etymol. p. 115. l. 38. sed Busb. Rud. Metr. in Anom. pro ἀνώχθητι.

4) Hesych. ἄνωχθι παρακέλευε. ἀνώχθω κελευέτω.

5) vti paulo post ἐγρηγόρθαι pro ἐγρηγορῆσθαι. vel Eu-

stath. p. 685. l. 40. ἐκ τοῦ ἐγρηγόρετε προστακτικοῦ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ.

Inseritur η vel ι in κρήηνον Ιλ. α. v. 41. ἔρειο Ιλ. λ. v. 610. αἰδεῖο Ιλ. ω. v. 503. σπεῖο Ιλ. κ. v. 285. pro κρῆνον, et Ionicis ἔρεο, αἰδέο, σπέο.

[v. Etymol. p. 536. l. 8. *S.*]

In Subjunctiuo.

D Inseritur ει; vt δαμείω Οδ. σ. v. 54. *) δαείω Ιλ. φ. v. 61. pro δαμῶ, δαῶ. [βείω Ιλ. ζ. v. 113. pro βῶ. *S.*]

*) Busb. Rud. Metr. in Anom.

323 A Breues pro longis; vt 1) δαμείετε Ιλ. η. v. 72. 2) ἴομεν, ἐγείρομεν Ιλ. β. v. 440. εἴδομεν Ιλ. ν. v. 327. pro δαμῆτε, ἴωμεν, ἐγείρωμεν, εἰδῶμεν.

1) vel pro δαμείητε Potentiali, per systolen.

2) lege Eustath. p. 251. l. 40. et p. 1254. l. 14.

In Infinitiuo.

Demitur ε in 1) ἔδμεναι Ιλ. δ. v. 345. pro ἐδέμεναι, pro ἔδειν. 2) ἐγρηγόρθαι Ιλ. κ. v. 67.
B pro ἐγρηγορῆσθαι.

1) Busb. Rud. Metr. in Anom. pro ἔδειν Ionice et Poëtice.

2) Id. abjecto ησ. sed Eustath. p. 790. l. 2. τὸ ἐγρήγορθαι τὰ πλείω τῶν ἀντιγράφων προπαροξύνουσιν ὡς Αἰολικόν. ἄλλως γὰρ παροξύνεσθαι ὀφείλει, ὡς παθητικὸς παρακείμενος. ἐγρήγορκα ἐγρήγορμαι, ἐγρηγόρθαι κοινῶς. ἕτεροι δὲ, ἐκ τοῦ ἐγρηγορῆσθαι παρακειμένου αὐτὸ συγκεκόφθαι φασίν, etc.

Verbum in -μι.

Indicat. Praes. *) ἴδμεν Ιλ. α. v. 124. ἴσασσι Οδ.
C ψ. v. 269. pro ἴσαμεν, ἴσασι.

*) Pro ἴσμεν Ionice (Vid. Conson. Δ pro σ p. 97. C.) idque pro ἴσαμεν. Busb. Metr. Rud. in Anom.

Indicat. Indef. 1. σ pro κ; vt ἐθήσαο Callim. Jov. v. 48. θέσσαντο Pind. Nem. Od. 5. v. 18. *) παρέδωσαν Herodot. 3, 149. p. 137. l. 22.

[*) Est error operarum pro παρέδοσαν. S.]

ο pro ω; vt δόκεν Orph. Argon. v. 581. pro δῶκε Ibid. v. 588. δῶκε potest etiam esse Perfectum pro δέδωκε.

Indef. 2. θέσσαν Pind. Olymp. Od. 1. v. 102. pro ἔθεσαν. D

Imperat. Praes. ω pro ο; vt δίδωθι Hom. Οδ. γ. v. 380.

Indef. 2. δόθι Nicand. Ther. v. 562. pro θεί δός. vel forsan per Aphaeresin pro δίδοθι. A

Potent. 1) η pro αι; vt φήῃ Hom. Οδ. λ. v. 127. ἐμβήῃ Ιλ. π. v. 94. φθήῃ v. 861. vel ει; vt 2) ἀφήῃ Ιλ. υ. v. 464.

1) Eustath. p. 1090. l. 20.

2) Sic in Marg. H. Steph. sed in Textu ἀφείῃ.

Subjunct. Indef. 1. σ pro κ; vt δώσῃ Theocr. Idyll. 27. v. 21. Johan. 17, 2.

Sic Aem. Port. in Lex. Dor. sed Busb. Rud. Metr. docet, esse futurum Subjunctiui.

Indef. 2. Inseritur η, ω, vel ε; vt 1) ὑπερβήῃ Hom. Ιλ. ι. v. 497. ἀνήῃ Ιλ. β. v. 34. 2) στήῃς Ιλ. ρ. v. 30. ἁλώω Ιλ. λ. v. 405. γνώω Οδ. ξ. v. 118. γνώωσι B

1) Schol. ἐκ τοῦ ὑπερβῇ ὑπερβήῃ. ἄλλοι γράφουσιν ὑπερβήῃ ἀντὶ τοῦ ὑπερβαίῃ.

2) ἰῶτα subscribitur priori ἦτα, quia ponitur pro στείῃς a στείω pro στῶ, vti notat H. Steph. in Anomal.

Ιλ. β. v. 794. Κατάλ. v. 301. lege prius Attic. Diphthong.

Transponitur Augmentum; vt ἔμμορε Hom. Ιλ. α. v. 278. pro μέμοιρε. ἔσσυται Οδ. κ. v. 484.
D ἔσσυτο Ιλ. ρ. v. 678. pro σέσυται, σέσυτο. Huc refer *) βλήεται Οδ. ρ. v. 472. pro βέβληται.

*) Busb. Rud. Metr. inter Anomal. per Aphaeresin et Epenthesin.

318 *Formatio Indefiniti Primi.*

A Syncope demit vocales α et ε, ac consonam ν; vt ἔλσαν Ιλ. λ. v. 413. ἔλσαι Ιλ. α. v. 409. et ἐέλσαι Ιλ. φ. v. 295. pro ἤλασαν, ἐλάσαι. ἔρξε Οδ. ψ. v. 312. [1]) pro ἔρεξε Ιλ. β. v. 274. βαρυθεῖεν Tryphiod. v. 184. pro βαρυνθείησαν. His adde [2]) δόατο Hom. Οδ. ζ. v. 243. pro [3]) δοάσσατο Ιλ. ν. v. 458.

B 1) Vel pro ῥέξε per Metathesin. vti ἔρξαιμι Οδ. ν. v. 147. pro ῥέξαιμι Ιλ. τ. v. 90.

2) Busb. Rud. Metr. in Anom. δοκέω extrito ασ Attice et Poetice.

3) Schol. ἀντὶ τοῦ ἐδοξάσατο. Eustath. p. 1165. l. 20. ἐκ τοῦ ἐδοκάσατο ἐκβολῇ τοῦ κ. Etym. p. 281. l. 30. a δοιάζω ἀποβολῇ τοῦ ι, vel δοκάζω. Id. p. 104. l. 11. ἐκ τοῦ δοάσσω δοάζω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, δοιάζω, διὰ τῆς οι, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ συνδυάζω, τοῦ σημαίνοντος τὸ συναυλίζομαι· οὐ μὴ συνδυάσω — Ps. 141, 4. vbi συνδοιάσω, sed in Var. Lect. συνδυάσω. Schol. Apollon. Argon. 3. v. 954. δοάσσαι, τὸ θέμα δοάζω. σημαίνει δὲ τὸ νομίσαι. Id. l. 4. v. 14. οἴσατο — μήποτε καὶ τὸ δοάσσατο, ἅμα τῇ τροπῇ τοῦ διχρόνου, καὶ περισσῷ κέχρηται τῷ δ, ὡς καὶ τὸ δνοφερὸν παρὰ τὸ νέφος πεποίηται.

ἔκηα Ιλ. α. v. 40. pro ἔκαυσα abjecto υσ, et α verso in η.

Busb. Rudim. Metr. in Anom. Eustath. p. 36. l. 8. τοῦ ἔκηα ἐνεστὼς οὐ τὸ καίω κοινῶς, ἀλλὰ τὸ κάω Ἀττικῶς. vide Attic. Diphthong. p. 9. C.

lim. Lavac. Pall. v. 75. ἄμμιγα Theocr. Epigram. 5. ἀμοιβαδὶς Id. Idyll. 1. v. 34. ἀμοιβηδὶς Hom. Ιλ. σ. v. 506. ἄμυδις Ιλ. ι. v. 6. ἄνδιχα Ιλ. π. v. 412. ἀνδρακὰς Οδ. ν. v. 14. (flectitur, vt ἀνδρακάδα Phrynich. apud Eustath. p. 1731. l. 42. [2]) Nicand. Ther. v. 643.) ἄνευθε Hom. Ιλ. ψ. v. 378. ἄντροθε Pind. Pyth. Od. 4. v. 181. ἀπάνευθε Hom. Ιλ. α. v. 48. ἀολλήδην Mosch. Idyll. 2. v. 49. ἀπάτερθεν Hom. C Ιλ. ε. v. 445. ἀπόπροθι Ιλ. κ. v. 410. ἀπόπροθεν Ibid. v. 209. αὖ Ιλ. α. v. 459. αὖθι Ibid. v. 492. αὐτῆμαρ Ibid. v. 81. [3]) αὔτως Ibid. v. 133. [4]) ἄφαρ Ibid. v. 349.

2) Schol. ἀνδρακάδα δὲ τὴν μερίδα φασὶν οἱ νεώτεροι.

3) lege H. Steph. Thes. Ind. et Aem. Port. Lex. Dor.

4) Etym. p. 175. l. 14. οἱ Ἴωνες καὶ Ἐφέσιοι ἀφαρεὶ λέγουσι τὸ ταχέως ποιεῖν τι ἢ λέγειν — et paulo post l. 24. — οἱ Ἀλεξανδρεῖς, etc. Eustath. p. 158. l. 35. ἀφαρὶ, τὸ αὐτίκα. τὸ ἄφαρ ἐκ τοῦ ἅπτω ἧφα, συστολῇ Δωρικῇ καὶ ψιλώσει Αἰολικῇ.

Δαίτηθεν Οδ. κ. v. 216. (a δαίτη nomine Poëtico Οδ. η. v. 50.) δῆθα Ιλ. ε. v. 587. δηθάκις Oppian. Halieut. 5, 48. δὴν Hom. Ιλ. α. v. 416. D δηρὸν Ιλ. β. v. 435. διάνδιχα Ιλ. α. v. 189. δισσάκι Alcaeus apud Anthol. l. 3. c. 12. (T. I. p. 491. ed. Brunck.)

Ἑβδομάκις Callim. Del. v. 251. εἶθαρ Hom. Ιλ. ε. 328 v. 337. εἰνάκις Οδ. ξ. v. 230. *) εἰνάνυχες Ιλ. A ι. v. 466. εἵνεκα Ιλ. α. v. 214. εἴσω Οδ. τ. v. 182. (v. Gregor. p. 213.) εἵως Ιλ. γ. v. 291. ἑκαστοτέρω Theocr. Idyll. 15. v. 7. ἕκητι Hom. Οδ. ο. v. 318. ἔκτοθεν Οδ. α. v. 132. Theocr. Idyll. 10. v. 9. ἔκτοθι Ιλ. ο. v. 391. ἔκτοσθε Theocr. Idyll. 2. v. 51. Hom. Ιλ. κ. v. 263. (pro ἔκτοσθεν Ιλ. η. v. 341. ἔκτοσθι H. Steph. Thes. Ind.) ἔμποθεν Theocr. Idyll. 9. v. 6. (pro ἔμ-

παμένης Macedonius apud Anthol. l. 2. c. 47. (T. III. p. 116. ed. Brunck.) pro ἡρπασμένης. 3) ἀκαχμένον Hom. Ιλ. κ. v. 135. pro *) ἀκαχήμενον Ιλ. λ. v. 701. 4) κεκράαμμαι Οδ. ο. v. 116. pro κεκραίαμμαι. 5) μεμορημένον Nicand. Alex. v. 229. μεμορημένη Leonid. apud Anthol. l. 3. c. 32. (T. I. p. 247. ed. Brunck.) pro μεμοι-
C ρημένον, μεμοιρημένη.

3) H. Steph. in Anomal.

4) Busb. Rud. Metr. in Anom. κραιαίνω.

5) Lege prius I demitur medio etc. p. 299. A. potest tamen deduci a μορέω; quod legitur in Ara Simmiae v. 8. μόρησε.

*) Accentus indicat, ἀκαχήμενον esse praesens potius quam perfectum, ab ἀκάχημαι.

Epenthesis dat ἐγρήγορθα, vnde ἐγρηγόρθασι Hom. Ιλ. κ. v. 419. 1) pro ἐγρηγόρασι. 2) ἐπενήνοθε Hom. Ιλ. β. v. 219. κατενήνοθεν Hesiod. Ἀσπ.
D v. 269. 3) εἰλήλουθα Hom. Ιλ. ε. v. 204. pro ἐλήλυθα. ἐληλουθὼς Ιλ. ο. v. 81.

1) Busb. Rud. Metr. in Anomal. ἐγρηγορέω.

2) Schol. ἐπήνθει. Eustath. p. 207. l. 30. σημαίνει ἐπέθεε 320 καὶ ἐπέτρεχεν. κατὰ μετάθεσιν τοῦ ε θέω, ἔθω. καὶ μετὰ προ-
A θέσεως, ἐνέθω. μέσος παρακείμενος ἦνοθα, ἐξ οὗ ἐπενήνοθα. lege Diacon. in Hesiod. p. 210. H. Stephan. in Anom. ἐπανθέω ἐπῆνθα, epenthesi τοῦ ο ἐπήνοθα, reduplicatione Attica ἐπενήνοθα.

[3) Schol. Hom. Ιλ. α. v. 202. εἰλήλουθας· ἐλήλυθας, παρεγένου. ἡ δὲ διάλεκτος Ἰώνων. Sed Etymol. p. 298. l. 43. ο insertum dicit Βοιωτικῶς. *S.*]

Syllabae Pleonasmum habet ἠνίπαπε Ιλ. β. v. 245. pro ἤνιπε.

Lege Eustath. p. 1881. l. 25. Busb. Rud. Metr. in Anom. ἔπω.

Circumlocutio per Participium et Verbum Substantiuum aliquando in Verbis etiam puris legitur; vt κεκλημένος εἴην Ιλ. β. v. 260.

v. 56. Ἰλ. α. v. 197. [ἐξόπιθεν Hesiod. Ἀσπ.
v. 130. ὄπισθε Ἰλ. λ. v. 397. S.] ὀπίσσω Ἰλ.
α. v. 343. ὅππη Ἰλ. ν. v. 784. ὁππόθεν Οδ. D
α. v. 406. ὁππόθι Ἰλ. ι. v. 573. ὁππόταν Ἰλ.
ο. v. 209. ὁππότε Ἰλ. α. v. 399. ὁσσάκι Ἰλ.
φ. v. 265. ὄχα Ἰλ. α. v. 69.

*) Tzetz. in Hesiod. p. 69. ὄπιθεν pro ὄπισθεν Aeolice. [Gregor. p. 101. Dorice, e qua ipsa dialecto etiam πρόθεν pro πρόσθεν dici idem auctor est. Cf. Pauw. ad Phrynich. p. 4. et 5. S.]

Πανῆμαρ Hom. Οδ. ν. v. 31. πάροιθε Eurip. Phoenn. 329
v. 841. Hom. Ἰλ. α. v. 360. προπάροιθε Ἰλ. β. A
v. 92. περιζαμενῶς Hymn. Merc. v. 492. [πολλάκι Ἰλ. α. v. 396. Theocr. Idyll. 1. v. 144. ποσσάκι Callim. h. in Dian. v. 119. S.] ποσσῆμαρ Ἰλ. ω. v. 657. [πρόσθε Theocr. Idyll. 2. v. 141. Hom. Ἰλ. ζ. v. 181. S.] προσσοθεν Ἰλ. ψ. v. 533. προσσω Ἰλ. α. v. 343. pro πρόσω Ἰλ. μ. v. 274. προτέρω Ἰλ. δ. v. 537. προτέρωσε Hymn. in Lun. v. 10. πρόχνυ Ἰλ. ι. v. 566.

Ῥεῖα Ἰλ. β. v. 475. ῥίμφα Ἰλ. ζ. v. 511.

Συνάμα Theocr. Idyll. 25. v. 126. συνεχέως Hesiod. Theogon. v. 636.

Τείως Hom. Οδ. δ. v. 92. τίπτε Ἰλ. α. v. 202. Ae- B
schyl. Agam. v. 984. pro τί ποτε. τηϋσίως Theocr. Idyll. 25. v. 230. τοίως Id. Idyll. 24. v. 71. τὼς *sic* Ibid. et Hom. Ἰλ. γ. v. 415. *vbi* Theocr. Epigr. 4. v. 1. τόφρα Hom. Ἰλ. α. v. 509.

Ὦτε Pind. Nem. Od. 6. v. 47. pro ὥστε. Aem. Port. Lex. Pind. [Sed Aldus edidit ᾧτε, h. e. ἐφ' ᾧτε *quamobrem*, interprete Pauw. S.]

Quantitas.

C A penultima in [1]) ἄ̄ρα; [2]) χαμαὶ * producitur; frequentius †) corripitur.

1) * Hesiod. ἔργ. v. 372. † Hom. Ἰλ. α. v. 508.

2) * Orph. Λιθ. Προοίμ. v. 48. † Hom. Ἰλ. δ. v. 482.

PRAEPOSITIO.

Ἀνά. ἂν Hom. Ἰλ. η. v. 168. pro ἀνέστη Schol.

Ἀπό. ἀπαὶ Ἰλ. λ. v. 663.

[Διά. διαὶ Aeschyl. Agam. v. 1462. *S.*]

D Ἐν. εἰν' Hom. Ἰλ. ε. v. 160. εἰνὶ Ἰλ. ϑ. v. 199. εἰνόδιος Ἰλ. π. v. 260.

Κατά. καται— in compositione, καταιβαταὶ Οδ. ν. v. 110.

530 Παρά. παραὶ Ἰλ. ο. v. 175. παραιβόλα Hymn. A Merc. v. 56. παραιβάται Ἰλ. ψ. v. 132. παραιφάμενος Ἰλ. ω. v. 771. παραίφασις Ἰλ. λ. v. 792.

Ὑπέρ. ὑπεὶρ Ἰλ. ψ. v. 227. ὑπείρεχε Ἰλ. ε. v. 435. ὑπείροχον Ἰλ. ζ. v. 208. ὑπειρέβαλον Ἰλ. ψ. v. 637.

Ὑπό. ὑπαὶ Ἰλ. κ. v. 376. Aeschyl. Agam. v. 901. Aristoph. Auu. 1426. ὑπαιδείδοικεν Hymn. Merc. v. 165.

B Praepositiones in appositione et compositione vltimam vocalem ante alteram seruant, ante consonam abjiciunt; cum suo casu et aliis vocibus coalescentes consonam vocali orbam sequenti assimilant; ν ante κ in γ, ante β, π, φ, in μ mutata. ἀνὰ ἄστυ Hom. Ἰλ. γ. v. 245. ἀπὸ ἧς Ἰλ. β.

vel (quod me monuit Vir Doctissimus) pro ἐμεμιάνθην ab ἐμεμιάμμην abjecto augmento.

Inseritur ι in πεπονείαται Arat. v. 82. pro 322
Ionico πεπονέαται, et communi πεπόνηνται. A

Duplicatur σ in πεφρίκασσι Apollon. Argon. 1. v. 689. γεγάασσι Hom. Hymn. Merc. v. 430.

In Imperatiuo.

Demitur ε in [1]) μεμάτω Hom. Ιλ. υ. v. 355. pro μεμαέτω. [2]) ὄρσο Ιλ. ω. v. 88. pro ὄρσεο Ιλ. γ. v. 250. [3]) φέρτε Ιλ. ι. v. 171. pro φέρετε.

1) Busb. Rud. metr. in Anom. B

2) vel pro ὦρσο abjecto augmento, ab ὦρμαι perfecto verbi ὄρω, vnde ὦρθαι Ιλ. θ. v. 474.

[3) Ionicam dicit hanc syncopen Johannes Gramm. p. 376. *S.*]

[1]) ἵλαθι Theocr. Idyll. 15. v. 143. [2]) κέκραχθι Aristoph. Thesmoph. 699. [3]) ἄνωχθι Hom. Ιλ. κ. v. 67. [4]) ἀνώχθω Ιλ. λ. v. 189. ἄνωχθε Οδ. χ. v. 437. pro ἱλάσθητι, κεκράχθητι, ἀνώχθητι, ἀνωχθήτω, ἀνώχθητε. [5]) ἐγρήγορθε Ιλ. η. v. 371. pro ἐγρηγόρησθε.

1) Schol. ἀντὶ τοῦ ἱλάσθητι (Luc. 18, 13.) κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς. vel ab ἵλημι, vti Busb. Rud. Metr. in Anom. vbi ex Οδ. γ. v. 380. affert ἵληθι Ionice pro ἵλαθι.

2) Bourdin. τὸ προστακτικὸν κεκράχθητι κατὰ συγκοπήν. vti et Busb. Rud. Metr. in Anom.

3) Schol. ἀπὸ τοῦ ἀνώγω ἀνωγέω ἀγώγημι ἀνώγηθι ἄνωχθι C
ἀνώχθω. Sic Eustath. p. 790. l. 16. et Etymol. p. 115. l. 38. sed Busb. Rud. Metr. in Anom. pro ἀνώχθητι.

4) Hesych. ἄνωχθι παρακέλευε. ἀνώχθω κελευέτω.

5) vti paulo post ἐγρηγόρθαι pro ἐγρηγορῆσθαι. vel Eu-

50.) κὰῤ ῥὰ Ιλ. υ. v. 421. καῤῥέζουσα Ιλ. ε. v. 424. [1]) καυάξαις Hesiod. ἔργ. v. 666. *) ὑβ-βάλλειν Hom. Ιλ. τ. v. 80. huc refer [2]) ὑσμίνη Ιλ. ε. v. 84. ἀγκρεμάσασα Οδ. α. v. 440. [ἄγκρισιν Aeschyl. Eumenid. v. 365. ἀμβαίνειν Hom. Οδ. ι. v. 562. ἀμβαίη Οδ. μ. v. 77. *S.*] ἀμβαλλώμεθα Ιλ. β. v. 436. ἀμβολάδην Ιλ. φ. v. 364. ἀμβλήδην Ιλ. χ. v. 476. [ἀμβολὰς Pind. Pyth. Od. 1. v. 7. ἀμβομβεῦσα Theocr. Idyll. 3. v. 13. ἀμμνάσειεν Pind. Pyth. Od. 1. v. 91. ἀμπετάσας Eurip. Alcest. v. 597. ἀμπνεῦσαι Pind. Olymp. Od. 8. v. 47. *S.*] ἀμπνύνθη Hom. Ιλ. ε. v. 697. ἀμφαίνειν Theocr.
B Idyll. 24. v. 12. ἀμφαδὸν Hom. Ιλ. η. v. 243. ἀμφαδὰ Οδ. τ. v. 391. [ἀμφόνον Ιλ. κ. v. 298. *S.*] Huc refer [3]) καμβαίνει Bion. Idyll. 4. v. 9. lege prius Doric. Praeposit. κατὰ, ἀνὰ, παρὰ p. 253. sq.

1) Tzetz. p. 147. a. κατάξαις Αἰολικῶς. οἱ γὰρ Αἰολεῖς μετὰ ἄλφα, ἂν ᾖ φωνῆεν, προστιθέασι τὸ υ, οἷον ἀὴρ αὐὴρ, ἀὼς αὐώς. (lege p. 156. A.) sic Hort. Adon.

[*) v. infra p. 365. A. *S.*]

2) Eustath. p. 956. l. 22. ἀπὸ ὑπομένειν, ὑπομίμνην τινὰ οὖσαν.

3) Aem. Port. in Lex. Dor. a καταβαίνω per syncopen, τ in μ verso.

Comparatio Praepositionis.

C Ὑπέρ. ὑπερώτατα Pind. Nem. Od. 8. v. 73. pro ὑπέρτατα.

Quantitas.

I in ἐνὶ corripitur Orph. Λιθ. Προοίμ. v. 66. vel producitur Ibid. v. 22. in compositis ex διὰ et περὶ producitur; vt διεσκέδασεν Id. Argon. v.

1278. περισαίνει Id. Οστριτ. v. 86. περισυνέχουσα Id. Κουραλ. v. 97. α producitur in παρειπὼν Arat. v. 764. D

CONIVNCTIO. 332

A

Ἂρ Hom. Ιλ. η. v. 400. 433. pro ἄρα.

Ἀτὰρ Hom. Ιλ. α. v. 166. αὐτὰρ Ibid. v. 51. [1]) ἔμπης Ibid. v. 562. ἠὲ Ibid. v. 146. ἠέπερ Ibid. v. 260. ὅππως Ibid. v. 344. ὅττι Ιλ. ε. v. 349. ὄφρα *vt* Ιλ. α. v. 147. *donec* Ibid. v. 509. Ῥὰ, ὅῤῥ' οἱ Theocr. Idyll. 24. v. 52. [2]) ὅῤῥ' Apollon. Argon. 1. v. 796. B

[1) Schol. Sophocl. Aj. 122. Ἴωνες ἔμπης φασὶν, Ἀττικοὶ δὲ ἔμπας καὶ ἔμπα. *S.*]

2) Schol. οἱ Ἀριστάρχειοι δι' ἑτέρου ρ ἔχουσι τὰς τοιαύτας γραφὰς, ὡς Ἡρακλέων φησὶν ἐν τῇ π τῆς Ἰλιάδος (v. 228.) Τόῤῥα —

Quantitas.

A producitur in ὄφρα Orph. Κουραλ. v. 14. C

F I G V R A E.

Elleipsis.

Syncope. [1]) γύποδας Aeschyl. Prometh. v. 711. [2]) Πιστὰ Ibid. p. 125. [3]) θέραπες Eurip. Suppl.

1) Schol. γυμνόποδας κατὰ συγκοπήν. Sed vid. de Pauw. p. 902. D

2) πόλις ἐστὶ Περσῶν ἔσωθεν, Πίστειρα καλουμένη, ἣν συγκόψας ὁ Ποιητὴς Πίστα ἔφη.

3) pro θεράποντες. aut potius a θέραψ. nam Hesych. θέραψ,

v. 762. *) ὄραμνος Nicand. Ther. v. 92. †) μώνυ-
333 χας Hom. Ἰλ. ε. v. 236. ¹) ὄτριχας Ἰλ. β. v. 765.
A Κατάλ. v. 272. ²) ὀπάτωρ Ara Simm. v. 7. ³) ὄπατρον Hom. Ἰλ. λ. v. 257. ⁴) Φάλλαι Lycophr. v. 84. pro Φάλαιναι Ibid. v. 841. κρέεσσι Pyth. apud Herodot. 1, 47. p. 11. l. 40. pro κρεάεσσι, a κρέας. ⁵) ἀτίζει Nicand. Alex. v. 193. δάσκιος Hom. Ἰλ. ο. v. 273. ⁶) Apollon. Argon. 2. v. 1287. ⁷) κάμμορος Hom. Οδ. β. v. 355. pro κακόμορος. ⁸) ποίτινος Pind. Pyth. Od. 2. v. 33. pro ποινήτινος. ⁸) τερασκόπος Ibid. Od. 4. v. 357. pro τερατοσκόπος. ⁹) αἰπόλος Theocr. Idyll. 1.
B v. 1. pro αἰγοπόλος. κάπυρος Id. Idyll. 2. v.

θεράπων. et θέρακα ex Epigr. affert H. Steph. in Thes. Casaub. in Strab. p. 161. A. affert ex Aeliano πώλυπες pro πολύποδες. sed legitur πώλυψ Athen. p. 356. E. [et in loco Epicharmi apud Athen. p. 323. F. πώλυπες, quem fortassis Casaubonus l. l. in mente habuit. Eustathius ad Odyss. ε, p. 1541. l. 23. Doribus et Aeolibus tribuit hanc formam. *S.*]

*) Schol. κατὰ συγκοπὴν, οἷον ὀρoδάμνους.

†) Schol. μονώνυχας.

1) Schol. ὁμότριχας. Schol. Arat. v. 19. Δωριεῖς τοὺς ὁμότριχας ὄτριχάς φασι, καὶ τοὺς ὁμοετεῖς ὀετεῖς (οἰέτεας Ἰλ. β. v. 765. Κατάλ. v. 272. Schol. ἰσοετεῖς.) καὶ τοὺς μονώνυχας μώνυχας. καὶ τὸ τρέμειν, τρεῖν (Ἰλ. ε. v. 256.).

2) Aem. Port. in Lex. Dor. pro ὁμοπάτωρ. Salmas. Inscript. p. 153. legit ὠπάτωρ.

3) Schol. ὁμόπατρον. H. Steph. in Thes. facta syncope, et mutato aspero spiritu in tenuem.

4) Tzetz. κατὰ ἀποκοπήν. Lycoph. v. 394. Φάλλαισι.

5) Schol. ἀντὶ τοῦ ἀτενίζει. H. Steph. in Marg. ἀτύζει.

6) Schol. δασύσκιος κατὰ συγκοπήν.

7) H. Steph. in Thes. et Eustath. p. 1389. l. 24.

8) Aem. Port. Lex. Pind.

9) Id. Lex. Dor.

85. pro κατάπυρος. [10]) πρέσβα Hom. Ἰλ. ε. v. 721. His adde [11]) πέσεα Eurip. Phoenu. v. 1307. [12]) κλέα Hom. Ἰλ. ι. v. 520. Apollon. Argon. 1, v. 1.

10) Schol. πρέσβεια (aut potius πρέσβειρα Hymn. Ven. v. 31. Aristoph. Acharnn. 883. et Eustath. p. 977. l. 2.) κατὰ συγκοπήν. C

11) Schol. ἀντὶ τοῦ πεσήματα.

12) Lascar. l. 3. de prim. declin. contract. p. 271. κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ κλέεα. [Cf. Etymol. p. 517. l. 22. qui addit χρέα pro χρέεα. *S.*]

Apocope. Strabo p. 364. ἔνιοι κατὰ ἀποκοπὴν δέχονται τὴν Μεσσήνην Μέσσην. (Hom. Ἰλ. β. v. 582. Κατάλ. v. 89. Schol. Μεσσήνην.) παραδείγμασι δὲ χρῶνται τοῦ Ποιητοῦ τῷ κρῖ (*)Ἰλ. ε. v. 196.) καὶ δῶ ([1]) Ἰλ. α. v. 426. [2]) Hesiod. Theogon. v. 933.) καὶ μὰψ ([3]) Hom. Ἰλ. β. v. 120.) — Ἡσιόδου δὲ, ὅτι τὸ βριθὺ καὶ τὸ βριαρὸν βρῖ λέγει· Σοφοκλῆς δὲ καὶ Ἴων τὸ

*) Schol. κριθὰς, ἢ κρίμνον, Ἀποκοπὴ τὸ πάθος. Anthol. l. 2. c. 10. p. 139. (T. II. p. 413. ed. Brunck.) — γραμματικῶς γὰρ Οὐδὲ τέλος κριθὴ, κρῖ δὲ μόνον λέγεται. Casaub. in Strab. p. 161. A. affert παῦ pro παῦσαι et H. Steph. in Thes. Ind. πρόπαρ ex Hesiod. Theogon. v. 518. pro προπάροιθεν. Eustath. p. 546. l. 8. ἔα (Ἰλ. ε. v. 256.) οὕτως σχηματίζεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἐάᾳ (p. 313. A.) ἀποκοπῇ ἔα ἀναβιβασθέντος τοῦ τόνου μετὰ βραχείας τῆς παραληγούσης, ὡς τῆς ἐν τῷ τέλει μακρᾶς ἀποκοπείσης. εἰ δὲ γράφεται ἐᾷ περισπωμένως (vti in Edit. H. Steph.) ὅπερ ἥκιστα ἐν τοῖς παλαιοῖς εὕρηται, θεραπευθήσεται σπονδειακῶς τὸ μέτρον διὰ συνιζήσεως. Schol. κατὰ ἀποκοπὴν ἀπὸ τοῦ ἐάᾳ. ὅ,τι ἐστὶ Ποιητικὸν, ἀντὶ τοῦ ἐᾷ, καὶ ἐάσει. ἤγουν ἐᾷ μονοσυλλάβως.

1) δῶμα.

2) Schol. δώματα, κατὰ ἀποκοπήν.

3) Casaub. in Strab. p. 161. pro μαψίδιον. Eustath. p. 187. l. 28. Αἰολέων ἡ τοῦ μὰψ βραχυλογία, ἐκ τοῦ μάτην. ὧν καὶ τὸ ἂψ (Ἰλ. α. v. 60.) ἐκ τοῦ ὀπίσω. καὶ τὸ ὂ (Ἰλ. α. v. 120. Schol.) ἐκ τοῦ ὅτι. καὶ αἱ ἀποκοπαὶ τοῦ δῶμα δῶ, καὶ ῥάδιον ῥᾶ, καὶ κρίμνον κρῖ, καὶ τῶν ὁμοίων.

ῥάδιον ῥά· Ἐπίχαρμος δὲ τὸ λίαν, λί. παρ' *) Ἐμπεδοκλεῖ δὲ καὶ **) Ἀντιμάχῳ ὄψ, ἡ ὄψις, καὶ τὸ ἄλφιτον ἄλφι. Εὐφορίων δὲ καὶ τὸν ἧλον λέγει ἧλ, παρὰ Φιλήτα δὲ ἔρι (pro ἔριον). τὰ πηδὰ τὰ πηδάλια Ἄρατος (4) phaenomm. v. 155. p. 18.) φησί· Δώδω δὲ τὴν Δωδώνην Σιμμίας. His adde 5) ἄνια Aeschyl. Pers. v. 256. 6) γλάφυ Hesiod. ἔργ. v. 533. 7) σκέπας Ibid. v. 532. 8) τρόφι Hom. Ιλ. λ. v. 307. 9) χοῖρε Anthol. p. 153. (T. II. p. 529. ed. Brunck.) Apocopen omnes fere casus obliqui patiuntur. Sing. G. 10) γλήχων Nicand. Ther. v. 877. D. 11) δαΐ Hom. Ιλ. ξ. v. 387. γέλω Οδ. σ. v. 99. pro γέλωτι. 12) Μίλω Theocr. Idyll. 8. v. 51. παράκοιτι Hesiod. Ἀσπ. v. 14. pro παρακοίτιδι.

[*) v. quae monui ad Empedocl. p. 622.

**) v. Antimachi fragmenta a Schellenbergio collecta p. 95. *S.*]

4) Schol. κατὰ συγκοπὴν τὰ πηδάλια, ἤγουν τὰς κώπας, ἀπὸ τοῦ πηδῷ Ὅμηρος (Οδ. η. v. 328.).

5) Schol. ἀνιαρά. Casaubon. in Strab. p. 161.

6) Moschop. in Hesiod. p. 120. δοκεῖ δὴ οὐκ ἀποκοπὴν ἔχειν τὸ γλάφυ, ἀλλ' οὕτως ἐσχηματίσθαι ἀπὸ τοῦ γλάφω, ὡς τὸ δάκρυ ἀπὸ τοῦ δακρύω. Hesych. γλάφυ. σπήλαιον, ἄντρον. Procl. et Tzetz. in Hesiod. p. 123. et 126. τρισὶν ἀποκοπαῖς ὀνομάτων ἐχρήσατο, τὸ

7) σκέπασμα σκέπας καλῶν, τὴν δὲ νιφάδα

14) νίφα, τὸ δὲ γλαφυρὸν γλάφυ.

8) Eustath. p. 846. l. 8. ἀποκοπὴν ἔχει ἐκ τοῦ τρόφιμον.

9) Vincent. in Anthol. p. 223. Edit. Francof. „alludit ad nomen χοῖρος et χοιρίδιον, quod si diuiseris, significat *proprium porcum.*"

10) Schol. γράφεται δὲ καὶ πολυανθέα γλήχων, τοῦ γλήχων γενικῆς ὄντος κατὰ ἀποκοπήν.

11) Eustath. p. 932. l. 22. ἐκ τῆς δαΐδι ἀποκέκοπται.

12) Aem. Port. Lex. Dor. per Apocopen pro Μίλωνι. H. Steph. et Oxon. Μίλῳ cum ι subscripto.

τρόπι Orph. Argon. v. 269. [13]) πόλι Epitaph. apud Athen. p. 242. A. Ἀ. [14]) νίφα Hesiod. ἔργ. v. 556. pro νιφάδα, a νιφὰς Hom. Ιλ. ο. v. 170. [15]) ἰχῶρ Ιλ. ε. v. 416.

13) Casaub. in Athen. p. 423. „potest τὸ πόλι et tertius casus esse (non quidem ἐκ συναιρέσεως pro πόλϊ, sed ἐξ ἀφαιρέσεως alterius ι) et quintus."

15) Schol. ἰχῶρα. Eustath. p. 566. l. 30. ὥσπερ τὸν ἱδρῶ- D
τα ἱδρῶ (Ιλ. κ. v. 572. lege Attic. Declinat. tert. Nomina quaedam, etc. p. 23. A.) λέγει κατὰ ἀποκοπὴν ὅλης συλλαβῆς, οὕτω τὸν ἰχῶρα ἰχῶ. τὸ δὲ γράφειν ἰχῶρ μετὰ τοῦ ρ κατὰ ἀποκοπὴν μόνου τοῦ τελευταίου φωνήεντος, οὐ πάνυ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς.

[1]) Αἶαν Alcaeus p. 14. V. [2]) Λαοδάμα Hom. 335
Οδ. ϑ. v. 141. Πουλυδάμα Ιλ. ν. v. 751. [3]) ἦλε A
Ιλ. ο. v. 128. Dual. [4]) ὄσσε Ιλ. α. v. 104. Plur. [5]) γέρα Ιλ. β. v. 237. [6]) κρέα Ιλ. ϑ. v. 231. [κέρα Ιλ. δ. v. 109. δέπα Οδ. τ. v. 62. *S.*]

1) Aem. Port. not. ad Lyric. p. 182. Αἰολικῶς καὶ Δωρικῶς κατ' ἀποκοπὴν pro Αἴαντα.

2) Vrban. Gramm. p. 72. Poëtae hujusmodi vocatiuum absque ν proferre consueuerunt.

3) Eustath. p. 636. l. 56. ἦλεε κατὰ ἀποκοπήν.

4) Lascar. l. 3. de tert. declin. contr. p. 271. ἀπὸ τοῦ ὄσσεε κατὰ ἀποκοπήν. Sic etiam Eustath. p. 58. l. 28. et p. 1746. l. 25.

5) per Apocopen pro γέρατα. nam α corripitur. vti notat Vrban. Gramm. p. 90. de quint. declin. contr.

6) Eustath. p. 1777. l. 19. ἀποκοπὴν παϑὸν ἐκ τοῦ κρέατα. [De simili Latinorum apocope v. Laurenberg. antiquar. in *algo*, *do*, *guberna* p. 19. 140. 202. item in *cael* p. 60. in *famul* p. 172. in *pá* p. 315. *S.*]

Pleonasmus. B

Epenthesis. κεράατος Arat. v. 175. [κεράατα Oppian. Cyneg. 2, 513. *S.*] τεράατα Dionys. Af. v. 604. [σαωτήρων Callim. h. in Del. v. 166. *S.*]

[1]) ἐτήτυμος Hom. Ιλ. α. v. 558. [2]) ἀταρτηρὸς Ibid. v. 223. [3]) ἑλκυστάζω Ιλ. ψ. v. 187. [4])Ταλαϊονίδας Pind. Olymp. Od. 6. v. 24. Hom. Ιλ. β. v. 566. Κατάλ. v. 73. [[5]) θαμειὸς Ιλ. α. v. 52. S.]

1) Eustath. p. 1408. l. 13. ὥσπερ ἀτηρὸς ἀταρτηρὸς ἐπενθέσει πλεοναστικῇ, οὕτω καὶ ἔτυμος ἐτήτυμος. [Tryphon Gramm. p. 112. haec refert ad anadiplosin, et Ionibus atque Aeolibus tribuit. S.]

2) Eustath. p. 89. l. 40. πλεονασμός ἐστι τῆς ταρ συλλαβῆς.

C 3) Id. p. 1295. l. 32. τρεῖς ἔχει παραγωγὰς ἐκ τοῦ ἕλκω, ἑλκύω, ἑλκυστῶ, ἑλκυστάζω.

4) Aem. Port. Lex. Pind. pro Ταλαΐδης. Eustath. p. 288. l. 18.

[5) Eustath. p. 43. l. 32. θαμειαὶ παρὰ τὸ θαμὰ, ὅπερ ἐκ τοῦ ἅμα γέγονε. προϋπόκειται δὲ τοῦ θαμειαὶ ἀρσενικὸν ὄνομα θαμὸς, ὃ πλεονασμῷ τῆς ει διφθόγγου γέγονε θαμειός· ὥσπερ Φατὸς Φατειὸς (Hesiod. Ἀσπ. v. 144.)· ἀφνὸς ἀφνειός (Hom. Ιλ. ε. v. 9.)· σπερχὸς σπερχειός· ἀδελφὸς ἀδελφειός (v. supra p. 299. B.)· ἀρνὸς ἀρνειός (Οδ. ι. v. 444.). S.]

Paragoge. Πετεῶο Ιλ. δ. v. 327. lege Attic. Declinat. Secund. ὁ Πετεὼς etc. p. 19. sq.

Schol. ὁ Πετεὸς Ἀττικῶς Πετεὼς, ὡς ἀπὸ τοῦ Μενέλαος Μενέλεως. εἶτα ἡ γενικὴ τοῦ Πετεῶ, κατὰ προσχηματισμὸν τοῦ ο Πετεῶο. Eustath. p. 1830. l. 60. Ἀττικῶς Πετεὼς Πετεῶ καὶ πλεονασμῷ Πετεῶο ἐν Ἰλιάδι, καὶ Ἀνδρόγεως Ἀνδρόγεω Ἀνδρογέωο, καὶ Μίνως Μίνω Μίνωο. ἦν δὲ καὶ Ἄθως Ἄθωο, εἰ μὴ ἐκώλυε τὸ μέτρον ἐν τῷ, ἐξ Ἀθόω — Ιλ. ξ. v. 229. Eustath. p. 491. l. 45. τοῦ γάλως ἡ δοτικὴ γάλῳ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, γαλόῳ (Ιλ. γ. v. 122.). τοιοῦτόν τι ἔπαθε καὶ ἡ τοῦ Ἄθω γενικὴ, Ἀθόω.

D Casus assumunt frequenter fines Paragogicos -φι vel -φιν syllaba vltima plerumque mutata.

536 Sing. N. ἑτέρηφι *) Hesiod. ἔργ. v. 216.

A G. ἐξ εὐνῆφι Hom. Οδ. β. v. 2. ἀπὸ νευρῆφιν Ιλ. θ. v. 300. ἐπ' ἐσχαρόφιν Οδ. ε.

[*) Ita legitur apud Etymol. p. 800. l. 6. et in editione Heinsiana. Sed in Graeuiana et Loesneriana est datiuus, ἑτέρηφι. S.]

v. 59. ἀπὸ στρατόφιν Ιλ. κ. v. 347. Ἰλιόφιν τείχεα Ιλ. φ. v. 295. πρὸς κοτυληδονόφιν Οδ. ε. v. 433. ὑπὸ κράτεσφι Ιλ. κ. v. 156. ἐκ νηδυόφιν Mosch. Idyll. 4 v. 78. ἐξ ἐρέβευσφιν Hom. Ιλ. ι. v. 568. ἀπὸ στήθεσφι Ιλ. λ. v. 374. παρ' αὐτόφι Ιλ. μ. v. 302.

D. ἀγέληφι Ιλ. β. v. 480. [βίηφιν Ιλ. δ.
v. 325. κεφαλῆφι Οδ. υ. v. 94. *S.*]
[1]) παλάμηφι Ιλ. γ. v. 338. θεόφιν ἀτά-
λαντος Ιλ. η. v. 366. δεξιτερῆφι Ιλ. ω. B
v. 284. φαινομένηφι Ιλ. ι. v. 614. [φρή-
τρηφιν Ιλ. β. v. 363. θύρηφι Hesiod.
ἔργ. v. 365. ἑτέρηφι Theocr. Idyll. 25.
v. 253. *S.*]

A. ἔς τ' ἔννηφιν Hesiod. ἔργ. v. 410. [2]) ἐπ' αὐτόφι Arat. v. 980.

[Plur. N. ὄσσαφιν Empedocl. v. 129. *S.*]

G. ἀπ' ὀστεόφιν Hom. Οδ. ξ. v. 134.

D. κλισίῃσφι Ιλ. ν. v. 168. δακρυόφιν Οδ. ε. v. 152. παρὰ ναῦφι Ιλ. θ. v. 474. σὺν ἵπποισιν καὶ [3]) ὄχεσφι Ιλ. δ. v. 297.

A. ἀμφ' ὀστεόφιν Οδ. π. v. 145.

1) Schol. ἡ λέξις παράγωγος. Αἰολικῶς.

2) Schol. ἐπ' αὐτόν.

3) Lascar. l. 3. de prim. declin. contr. p. 271. προστίθεται C
δὲ ι καὶ φ ταῖς τοιαύταις δοτικαῖς, οἷον ὄρεσφιν (Ιλ. δ. v. 452.)
ἀντὶ ὄρεσι. καὶ στήθεσφι (ἐπὶ στήθεσφι Ιλ. μ. v. 151.) ἀντὶ στή-
θεσι. καὶ ὄχεσφιν, ἀντὶ ὄχεσιν, ἥ φησι Δίδυμος. ὁ δὲ Τρύφων
ἐναντιούμενος λέγει μὴ εἶναι δοτικὰς, ἀλλὰ γενικὰς ἑνικάς. τὸ γὰρ
κατ' ὄρεσφι (Ιλ. θ. v. 452.) ἀντὶ ἀπὸ τοῦ ὄρεος (Schol. κατὰ
τῶν ὀρῶν.) καὶ τὸ ὄχεσφιν (παρ' ὄχεσφι Ιλ. ε. v. 28. Schol.
παρὰ τοῖς ἅρμασι. ὄχεσφιν Ιλ. θ. v. 290. Schol. σὺν τοῖς ἅρμα-
σιν.) ἐκ τοῦ ὄχεος. [Omnino v. Schol. Hom. a Villoisono edita ad
Ιλ. β. v. 233. Cf. infra p. 434. B. *S.*] D

337 ## ENALLAGE:

A **G**eneris; vt δάκτυλα Julian. apud Anthol. l. 1. c. 86. (T. II. p. 403. ed. Brunck.) pro δάκτυλοι.

Articuli: *) Praepositiui pro Subjunctiuo; vt ὅ Hom. Ιλ. α. v. 388. (vbi nota, accentum sumi ab ὅς, cujus locum tenet) ὅπερ Ιλ. η. v. 114. τοῦ Ιλ. γ. v. 87. τῆς Ιλ. β. v. 448. τὸν Ibid. v. 21. τὴν Ιλ. α. v. 72. τῶν Ibid. v. 160. τοὺς Ιλ.
B ε. v. 423. τὰς Ιλ. ζ. v. 290. ὁ ἦν Apocal. I, 4. et 8. pro ὅς ἦν. Sed lege Not. Bezae in hunc locum; et Lexic. Pasor.

[*) Gregor. p. 151. Δωριεῖς τοῦ ὅς ὑποτακτικοῦ ἄρθρου τὸ σ ἀποβάλλουσι. Θεόκριτος Idyll. 15. v. 86. De reliquis casibus diximus supra p. 99. B. (p. 125. hujus edit.) *S.*]

Subjunctiui pro Praepositiuo; vt ὅν Onest. apud Anthol. l. 1. c. 37. (T. II. p. 290. ed. Brunck. nr. VIII.) ὅς 1 Corinth. 11, 21.

Pronominis: Singularis pro Plurali; vt ἐξαποβάντες νηὸς [1]) ἑῆς Apollon. Argon. 3. v. 527.

Dualis pro Singulari; vt [2]) σφωϊτέρη Ibid. v. 335. [3]) σφωϊτέροισιν Ibid. v. 395.

1) Schol. κακῶς τὸ ἑῆς ἐπὶ πλήθους. ἔστι γὰρ ἑνικόν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν σφετέρης.

2) κακῶς εἶπεν ἐπὶ ἑνικοῦ. ἔστι γὰρ δυϊκόν.

C 3) κακῶς τῷ σφωϊτέροισιν ἐχρήσατο. ἔδει γὰρ εἰπεῖν τεοῖσι.

Metathesis.

*) ζευχθέντες ἔπι Pind. Olymp. Od. 5. v. 11. †) ἐκρίθην ἄπο — Theocr. Idyll. 8. v. 74.

*) Aem. Port. Lex. Pind. pro ἐπιζευχθέντες.

†) Id. Lex. Dor. pro ἀπεκρίθην.

Tmesis.

ἀπὸ μὲν Φίλα εἵματα δύσω Hom. Ιλ. *β.* v. 261. D *ἀνὰ θυμὸν ἔχουσα* Theocr. Idyll. 1. v. 96. *μέταν πάροιθεν ἄϊξε* Ov. Simm. v. 7.

Hypallage. 338

ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱοὺς Pind. Olymp. Od. 1. A v. 145.

Aem. Port. Pind. Lex. Ποιητικὴ ὑπαλλαγὴ, ἀντὶ τοῦ, υἱοὺς οἷσιν ἀρεταὶ μεμαλυῖαι.

Antiptosis.

οὐρανιῷ κρέοντι θύγατερ Pind. Nem. Od. 3. v. 16. 17.

Aem. Port. Lex. Pind. pro θύγατερ κρέοντος οὐρανοῦ. videtur B esse Hebraismus מזמור לדוד ψαλμὸς τῷ Δαβίδ Psalm. 3, 1.

Metaplasmus.

Declinationis primae pro tertia et quinta. *λάχη*, vnde *λάχαι* Ov. Simm. v. 19. pro *λάχος* Theogn. v. 592. Huc refer *γυπάων* Oppian. Cyneget. 4, 390. pro *γυπῶν*.

Hesych. λάχη· ἀποκλήρωσις.

secundae pro prima. *κοῖτος* Theocr. C Idyll. 13. v. 12. pro *κοίτη*. Aem. Port. Lex. Dor.

Hesych. κοῖτος· ὁ ὕπνος (Theocr. Idyll. 24. v. 62.) καὶ θηλυκῶς ἡ κοίτη.

pro tertia. Strab. p. 364. *Ἄλκιμος* (*) Ιλ. *τ.* v. 392.) *ἀντὶ τοῦ Ἀλκιμέδων* (Ιλ. *ρ.* v. 481.)

*) Schol. ὑποκοριστικῶς. Eustath. p. 1189. l. 50. Ἀλκιμέδοντα Ἄλκιμον εἶπε συγκόψας ὁ Ποιητής. ἴσως δὲ οὐ συνέκοψεν, ἀλλὰ διωνυμίαν ἐνέφηνε. Steph. de Vrb. Τιρυνθόνδε pro Τιρυνθάδε. Τίρυνθα Pind. Olymp. Od. 10. v. 82.

Declinationis secundae pro quinta. pro ὄσσος ὄσσεος, vnde ὄσσε (Vide prius, Poët. Figur. Apocop. p. 335. A.) vsurpatur ὄσσος ὄσσου, vnde
D ὄσσοισι Hesiod. Ἀσπ. v. 145.

Ἐτέοκλος, Ἐτεόκλῳ Aeschyl. Sept. adv. Theb. v. 464. pro Ἐτεοκλῆς, Ἐτεοκλεῖ Apollodor. Biblioth. 3, 6, 1. Οἴδιπος, Οἰδίπου Sophocl. Oe-
339 dip. Tyr. v. 40. (et Οἰδιπόδης Οἰδιπόδου, Οἰδι-
A πόδα Ibid. v. 503.) pro Οἰδίπους Οἰδίποδος Apollodor. Biblioth. 3, 5, 8. 3, 6, 3. (Lege Attic. Nomin. Declin. Tert. Nomina quaedam etc. p. 23. A. B.)

tertiae pro prima. [1]) ἀλκὶ Ιλ. ε. v. 299. pro ἀλκῇ Οδ. ω. v. 508. ὑσμῖνι Ιλ. θ. v. 56. pro ὑσμίνῃ Ιλ. δ. v. 462. [2]) κρόκα Hesiod. ἔργ. v. 538.

pro secunda. [3]) λιτὶ Hom. Ιλ. σ. v. 352. pro λιτῷ. et λῖτα Οδ. α. v. 130. pro λιτόν. [4]) λίπ' ἐ αἰῳ Ιλ. κ. v. 577. pro λιπαρῷ. [5]) κλαδὶ Alcaeus p. 11. pro κλάδῳ. [6]) δάκτυ-
B λι Anthol. l. 1. c. 84. (T. III. p. 243. ed. Brunck.)

1) Schol. εἴρηται ἀπὸ τῆς ὀρθῆς τῆς ἄλξ, ὡς πλακὶ ἀπὸ τῆς πλάξ. Eustath. p. 58. l. 31. Ποιητικῶς διὰ τοῦ ι κατὰ μετάπλασιν. καὶ ὑσμίνῃ ὑσμῖνι. καινότερον δὲ τούτων τὸ τῇ κλαδὶ
C παρ' Αἰλιανῷ, ἐν τῷ περὶ ζώων ἰδιότητος.

2) Moschop. p. 120. b. ἀντὶ τοῦ κρόκην κατὰ μεταπλασμόν.

3) Eustath. p. 722. l. 33.

4) Canin. in Hellen. p. 94. pro λίπα ἤγουν λιπαρῷ Apocope. sic Eustath. p. 824. l. 48. sed Tzetz. in Hesiod. ἔργ. v. 522. p. 126. a. putat poni pro λίπει. Herodianus apud Eustath. p. 1560. l. 28. mauult esse τὸ λίπα pro τὸ λίπας, quod pro λίπος, vti κῶας κῶας, ὕδος ὕδας, γῆρος γῆρας.

5) Aem. Port. in Lex. Pind.

6) Schol. ἀντὶ τοῦ δακτύλῳ. [Sed Brunck. pro δάκτυλι καμψοδύνῳ edidit δακτυλοκαμψόδυνον. S.]

7) ἄζυγα Theocr. Idyll. 27. v. 7. 8) ἀρίγνωτες Pind. Nem. Od. 5. v. 21. pro ἀρίγνωτοι. 9) πρωτόθρονες Salmas. Inscript. p. 115. pro πρωτόθρονοι. 10) ἐρυσάρματες Hom. Ιλ. π. v. 370. et ἐρυσάρματας Ιλ. ο. v. 354. pro ἐρυσάρματοι, ἐρυσαρμάτους. 11) ἀνδραπόδεσσι Ιλ. η. v. 475. pro ἀνδραπόδοις. 12) προσώπασι Ibid. v. 212. σάββασι Matth. 12, 1. pro σαββάτοις. προσώπατα Oppian. Cyneget. 1, 418. 13) Μεγάρεσσι Pind. Olymp. Od. 7. v. 157.

7) Aem. Port. in Lex. Dor. pro ἄζυγον, vel ab ἄζυξ ἄζυγος.

8) Id. in Lex. Pind.

9) lege Salmas. notas. Ibid. Salmasius emendat in Hesych. κλωθῶες pro κλῶθες. H. Steph. in Thes. notat, Eustath. (p. 1200, l. 11.) legere κατακλῶθες (Ὀδ. η. v. 197.) per metaplasmum (p. 1576, l. 40.) κλῶθες pro κλωθοί.

10) Eustath. p. 75. l. 27.

11) Id. p. 692. l. 22. μεταπλασμός ἐστιν, ὡς τὸ κρίνεσσιν, ἴσως δὲ καὶ τὸ δένδρεσιν. (Vide Attic. Enallag. Declinat. p. 81.) οὐ γάρ ἐστιν εἰπεῖν, ὡς εὐθεῖά ἐστιν αὐτοῦ ὁ ἀνδράπους ἀνδραπόδεσσιν, ὡς ἐκ τοῦ ποῦς τὸ πόδεσσι (p. 304. B.), τινὲς δὲ ἀνδραπόδοισι γράφουσιν.

12) Id. p. 677. l. 10. D

13) Aem. Port. in Lex. Pind. pro Μεγάροις, per metaplasmum. In recentiorum Graecis Scholiis (p. 161.) scribitur Μεγάροισι. Atque sic legunt plerique.

Declinationis tertiae pro quarta. 1) Ῥαδάμανθα Theocr. Idyll. 2. v. 34. pro Ῥαδάμανθυν Apollod. A. Biblioth. 3, 1, 1. Κλωθῶες Salmas. Inscript. p. 96. Lege paulo prius, Metaplasm. Declinat. tertiae pro secunda in not. p. 339. C.

1) Schol. τινὲς ῥ' ἀδάμαντα· βέλτιον δὲ τὸν Ῥαδάμανθα λέγειν. Lege Aem. Port. Lex. Dor.

quartae pro prima. Strab. p. 364. B. Ἐπίχαρμος λέγει Συρακὼ τὰς Συρακούσας.

at Etym. p. 756. l. 26, affert Συρακοῦς pro Συρακούσας.

Declinationis quartae pro tertia. [2]) Τιτὼ Callimach. pro Τιτάν. et Τιτοῦς Lycophr. v. 941. pro Τιτᾶνος.

quintae pro secunda. Πάτροκλος Hom.
B Ιλ. α. v. 345. [3]) Πατροκλῆος Οδ. λ. v. 467. Πατροκλῆα Ιλ. λ. v. 601. Πατρόκλεις Ιλ. π. v. 7. pro Πατρόκλου Ibid. v. 478. Πάτροκλον Ιλ. ι. v. 201. Πάτροκλε Ιλ. π. v. 11.

2) Tzetz. in Lycophr. v. 941. hunc Callimachi locum citat.

3) Schol. αὕτη ἡ γενικὴ ἀπὸ εὐθείας ἐστὶ τῆς Πατροκλῆς, ὡς Φιλοκλῆς καὶ Σοφοκλῆς. Eustath. p. 112. l. 51. διχῶς καὶ Πάτροκλος λέγεται ὡς Ἐτέοκλος, καὶ Πατροκλῆς ὡς Ἐτεοκλῆς.

C FIGVRAE PROSODICAE.

Synizesis.

In vnum pedem collidit vocales εα, εαι, εη, εο, εοι, εω, εῳ; vt Καὶ σφέας φωνήσας — Hom. Ιλ. δ. v. 284. Εὐοχέων δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ — Hesiod. ἔργ. v. 477. Ἔγχος ἔχουσ' ἐν χερσὶ, χρυσέην τε τρυφάλειαν Id. Ἀσπ. v. 199. — Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη Theogn. v. 22. Θεοῖσιν ἐπευξά-
D μενος — Pythag. χρυσ. ἔπ. v. 49. — Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος Hom. Ιλ. α. v. 1. Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ — Ibid. v. 15.

Lege Rudim. Graec. Gramm. Busb. et annotationes Wintertoni in Hesiodum: [In loco Hesiodi rectius legitur εὐοχθέων. v. Graev. ad h. l. et Casaub. ad Athenae. p. 322. Cf. verba Eustathii supra ad p. 143. B. a me allata. S.]

Systóle. 341

Corripit longas: Diphthongos et longas vocales ante vocalem; vt δίκαιον Orph. Hymn. Νομ. v. 6. ἐπειὴ Hom. Ιλ. α. v. 156. Ποιεῖν Anthol. p. 112. (T. III. p. 168. ed. Brunck.) υἱὲ Hom. Ιλ. λ. v. 200. [1]) γυίας Lycophr. v. 158. στωϊκῶν Anthol. p. 11. (T. II. p. 257. vbi Brunck. dedit Στοϊκῶν.) νηΐ Id. p. 80. (T. II. p. 33.) ac etiam ante [2]) Consonam; vt — ἵκωμαι φίλην — Hom. Ιλ. ι. v. 414. — χαλκείαις ἐπὶ — Apollon. Argon. 3. v. 218. — ἔσχατοι νῆας — Hom. Ιλ. θ. v. 225. — ἀλλὰ βούλεσθε Οδ. π. v. 387. Πέντ' αἰτεῖς; δέκα δώσω· καὶ εἴκοσι δ' αὐτίκα ἕξεις Anthol. p. 486. (T. II. p. 377. vbi Brunck. edidit δέξο καὶ εἴκοσιν· ἀντία δ' ἕξεις.) A B

α circumflexam, vel pro η positam; vt [3]) ὑμᾶς Orph. Argon. v. 818. [4]) νύμφα φίλη Hom. Ιλ. γ. v. 130. — πότνα Σελάνα Theocr. Idyll. 2. v. 69. pro πότνια. — πότνια κούρα Id. Idyll. 17. v. 36.

1) Tzetz. τὸ γυι, κἂν ι προσγεγραμμένην ἔχῃ, ὅμως βραχύ ἐστι διὰ τὴν σύγκρισιν τῶν φωνηέντων κατὰ χασμῳδίαν. τὰ γὰρ τοιαῦτα πάντα κοιναί εἰσι συλλαβαί.

2) lege plura exempla apud Is. Casaub. Lect. Theocr. c. 18.

3) In Edit. H. Steph. ὑμὰς gravatur. sic σφὰς apud Oppian. Halieut. 2, 231. corripitur.

4) Eustath. p. 393. l. 26. πρὸς χρείαν μέτρου συσταλτικὴν —

Vocales ante duas consonas, praesertim si consonarum prior sit muta, posterior liquida; vt ἀριθμεῖ, ὀθνεῖα Leonid. apud Anthol. l. 1. c. 21. (T. I. p. 382.) ἀποθνήσκει Pallad. Ibid. c. 74. (T. II. p. 450.) λαθροδάκναι Antiphan. Id. l. 2. c. 10. (T. II. p. 205.) τέκνων Archias Id. l. 1. c. 87. (T. II. p. 196.) Πρόκνη Anthol. p. 12. (T. III. p. 141.) C

κύκνων Oppian. Cyneget. 4, 590. ἔπνει, πυρίπνους Lucian. apud Anthol. l. 2. c. 14. (T. II. p. 336.) ἡδυπνόοισι Orph. Hymn. Θαλάσσ. v. 5. δάφνης Anthol. p. 27. (T. I. p. 198.) λιχμαίνει Oppian. Cyneget. 3, 174. ἐλιχμήσατο Anthol. p. 55. ed. Steph. λίχνος Id. p. 30. (T. II. p. 281.)
D μολίβδοιο Oppian. Halieut. 4, 81. ἀσκαρδαμύτοισι Id. Cynèget. 4, 133. ἡδύοσμον Ammian. apud Anthol. l. 2. c. 50. (T. II. p. 388. ed. Brunck.) βίστωνας Oppian. Cyneget. 2, 160. λιγύφθογγος Dion. Af. v. 529. at H. Steph. in Marg. λιγύφωνος.

342

Diastole.

A Producit breues: praesertim ante liquidam; et per Caesuram; vt ἀπολείψας Hesiod. Theogon. v. 793. ὀλύμπῳ Ibid. v. 955. (Sic H. Steph. sed Wintert. οὐλύμπῳ) εἴκελοι Orph. Οστρίτ. v. 26. νυκτέρ' Id. Hymn. Trieter. v. 4. Τρὶς ὕδατος
B Hesiod. ἔργ. v. 596. — πάλιν οἴκόνδε νέεσθαι Ibid. v. 673. — ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην Hom. Ιλ. α. v. 45. Αἴαντι δὲ μάλιστα — Ιλ. ξ. v. 459. Δρυὸς ἔλυμα — Hesiod. ἔργ. v. 436. et mox — κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι v. 486. Ὃς ἤδη — Hom. Ιλ. α. v. 70. ἔξοχ' Orph. Μαγνῆτ. v. 1. Ἀμφὶ κέραα δύω — Id. Αχάτ. v. 9. Ὄσσε κορεσθῆναι θεωμένου — Id. Κουράλ. v. 27. — πτολίεθρον, ὃ Λέπριον πεφάτισται Callim. Jov. v. 39. Ὀλλύντες βίον καὶ —
C Orph. Κουρήτ. v. 16.

Finis Partis Quartae.

D

A

PARS QVINTA.

VSVS PROMISCVVS DIALECTORVM.

DIALECTVS ATTICA. B

Inter Iones, Dores et Poëtas locum habet.

[p. 2. A.] ἀναπρίω Nicand. Ther. v. 308. [p. 3. A.] λίτρον Id. Alex. v. 337. pro νίτρον Ibid. v. 27. [p. 4. B.] ἄρσην Hom. Ιλ. ϑ. v. 7. [p. 5. C.] γλῶττα Tim. Loc. apud Plat. p. 1094. [p. 8. A.] ποῶν Theocr. Idyll. 10. v. 38. [p. 9. A.] λοῦσϑαι C Herodot. 3, 124. p. 131. l. 12. Hom. Οδ. ζ. v. 216. [λοῦνται Herodot. 4, 75. ἐλοῦτο Id. 3, 125. [p. 9. B.] ἄνοιτο Hom. Ιλ. σ. v. 473. ἀνομένῳ Herodot. 7, 20. ἤνετο Id. 1, 189. pro ἀνύοιτο, ἀνυομένῳ, ἠνύετο. S.] [p. 10. A.] περικλῄει Herodot. 7, 198. p. 285. l. 5. κλῆσαι Orph. Argon. v. 614. [συνέκλῃον Herodot. 7, 41. Sic Wesseling. 7, 129. edidit συγκεκλῃμένην et ἀποκλῄει, pro συγκεκλῃϊσμένην et ἀποκλείει, sed reliquit περικλῃϊόντων. [p. 14. C.] οὕτερος Herodot. 1, 134. S.] [p. 18. D.] τὸν λεὼν Herodot. 1, 22. p. 5. l. 43. Πηνέλεως Hom. Ιλ. β. v. 494. Κατάλ. v. 1. [p. 20. D.]

λαγὼν Herodot. 1, 123. p. 53. l. 36. [p. 21. D.] κρέως Id. 2, 41. p. 66. l. 25. κρεῶν Pind. Nem. Od. 7. v. 61. Hom. Οδ. ο. v. 98. [p. 23. A.] τὸν γέλων Οδ. σ. v. 349. [p. 24. C.] ἰχθῦς Herodot. 2, 95. p. 78. l. 15. [σῦς Id. 2, 14. Ἐριννῦς Hom. Ιλ. ι. v. 454. S.] [p. 25. B.] Ἑρμοκράτην Hippoc. Sect. 7. p. 146. Ἡρακλέην Theocr.
D Idyll. 13. v. 73. Θρασυμήδην Hom. Ιλ. π. v. 463. pro Θρασυμήδεα Ιλ. ρ. v. 705. ([p. 26. B.] βασιλῆ Oracul. Delph. apud Herodot. 7, 220. vbi tamen ante Gronouium edebatur βασιλῆα. S.) [p. 29. A.] ὅτου Hymn. Apoll. v. 156. ὅτῳ Ιλ. μ. v. 428. ὅτων Hippoc. Sect. 3. p. 94. l. 9. ([p. 29. C.] ἐνδεᾶ Herodot. 2, 108. τὰ καταδεᾶ Id. 2, 121. S.) [p. 29. D.] ὑπόπλεως Timocr. in Plut. Vit. Themistocl. c. 21. p. 122. E. [p. 30.
344 A.] τοῦ ἀξιόχρεω Herodot. 5, 111. p. 208. l. 52.
A χρυσόκερων Pind. Olymp. Od. 3. v. 52. τὴν ἀγήρω Hesiod. Theogon. v. 949. [p. 32. D.] ἐλάττων Archim. p. 121. l. 37. [p. 33. B.] ἀμείνω Hom. Ιλ. γ. v. 11. μείζους Hippoc. Sect. 3. p. 52. l. 43. [p. 34. C.] τέτταρες Theocr. Idyll. 14. v. 29. [p. 35. D.] ἔγωγε Hom. Ιλ. α. v. 173. ἔμοιγε Ibid. v. 174. [p. 36. A.] οὑτοσὶ Pind. Olymp. Od. 1. v. 134. [p. 44.] ἤσθα Theocr. Idyll. 5. v. 79. Hom. Ιλ. ε. v. 898. ἔησθα Οδ. π.
B v. 420. ἤστην Ιλ. ε. v. 10. Tim. Loc. apud Plat. p. 1089. ἔατων Archim. p. 124. l. 13. εἴησθα Theogn. v. 715. εἶτε Hom. Οδ. φ. v. 195. εἶεν Ιλ. β. v. 372. Hippodam. inter Pyth. Frag. p. 807. [p. 45. B.] χρὴ *) (Hom. Ιλ. α. v. 216. Pind. Pyth. Od. 3. v. 106.) διψῇ Id. Nem. Od. 3. v. 10. [p. 46. B.] ἀνδραποδιεῖται Herodot. 6, 17. p. 214. l. 20. κομιῶ Hom. Οδ. ο. v. 545. [p. 47. D.] διασκεδᾷς Herodot. 8, 68. p. 306. l. 19. [p.

[*) Hi loci Homeri et Pindari non huc pertinent. S.]

v. 59. ἀπὸ στρατόφιν Ἰλ. κ. v. 347. Ἰλιόφιν τείχεα Ἰλ. φ. v. 295. πρὸς κοτυληδονόφιν Οδ. ε. v. 433. ὑπὸ κράτεσφι Ἰλ. κ. v. 156. ἐκ νηδυόφιν Mosch. Idyll. 4 v. 78. ἐξ ἐρέβευσφιν Hom. Ἰλ. ι. v. 568. ἀπὸ στήθεσφι Ἰλ. λ. v. 374. παρ' αὐτόφι Ἰλ. μ. v. 302.

D. ἀγέληφι Ἰλ. β. v. 480. [βίηφιν Ἰλ. δ. v. 325. κεφαλῆφι Οδ. υ. v. 94. *S.*] [1]) παλάμηφι Ἰλ. γ. v. 338. θεόφιν ἀτάλαντος Ἰλ. η. v. 366. δεξιτερῆφι Ἰλ. ω. B
v. 284. φαινομένηφι Ἰλ. ι. v. 614. [φρήτρηφιν Ἰλ. β. v. 363. θύρηφι Hesiod. ἔργ. v. 365. ἑτέρηφι Theocr. Idyll. 25. v. 253. *S.*]

A. ἔς τ' ἔννηφιν Hesiod. ἔργ. v. 410. [2]) ἐπ' αὐτόφι Arat. v. 980.

[Plur. N. ὅσσαφιν Empedocl. v. 129. *S.*]

G. ἀπ' ὀστεόφιν Hom. Οδ. ξ. v. 134.

D. κλισίησφι Ἰλ. ν. v. 168. δακρυόφιν Οδ. ε. v. 152. παρὰ ναῦφι Ἰλ. θ. v. 474. σὺν ἵπποισιν καὶ [3]) ὄχεσφι Ἰλ. δ. v. 297.

A. ἀμφ' ὀστεόφιν Οδ. π. v. 145.

1) Schol. ἡ λέξις παράγωγος. Αἰολικῶς.

2) Schol. ἐπ' αὐτόν.

3) Lascar. l. 3. de prim. declin. contr. p. 271. προστίθεται C
δὲ ι καὶ φ ταῖς τοιαύταις δοτικαῖς, οἷον ὄρεσφιν (Ἰλ. δ. v. 452.) ἀντὶ ὄρεσι. καὶ στήθεσφι (ἐπὶ στήθεσφι Ἰλ. μ. v. 151.) ἀντὶ στήθεσι. καὶ ὄχεσφιν, ἀντὶ ὄχεσιν, ἢ φησι Δίδυμος. ὁ δὲ Τρύφων ἐναντιούμενος λέγει μὴ εἶναι δοτικὰς, ἀλλὰ γενικὰς ἑνικάς. τὸ γὰρ κατ' ὄρεσφι (Ἰλ. θ. v. 452.) ἀντὶ ἀπὸ τοῦ ὄρεος (Schol. κατὰ τῶν ὀρῶν.) καὶ τὸ ὄχεσφιν (παρ' ὄχεσφι Ἰλ. ε. v. 28. Schol. παρὰ τοῖς ἅρμασι. ὄχεσφιν Ἰλ. θ. v. 290. Schol. σὺν τοῖς ἅρμασιν.) ἐκ τοῦ ὄχεος. [Omnino v. Schol. Hom. a Villoisono edita ad D
Ἰλ. β. v. 233. Cf. infra p. 434. B. *S.*]

v. 212. ἀρήρῃ Οδ. ε. v. 361. ἀρηρῶς Οδ. κ. v.
555. ἀραρυῖα Ἰλ. ο. v. 737. ἀρηρεμένος Apol-
C lon. Argon. 1. v. 787. ἀραιρημένος Herodot. 7,
118. p. 266. l. 12. ἀναῤῥαιρηκὼς Id. 5, 102. p.
206. l. 34. pro ἀνῃρηκὼς Id. 6, 36. p. 218. l. 1.
ἐληλαμένος Id. 9, 9. p. 326. l. 4. ἐλήλαται Hom.
Ιλ. π. v. 518. ἠλήλατο Ιλ. ε. v. 400. ἐλήλυθε
Herodot. 2, 50. p. 69. l. 8. ἐπελήλυθα Hom.
Οδ. δ. v. 268. ἐρηρεισμένος Herodot. 4, 152. p.
171. l. 28. ἠρήρειστο Hom. Ιλ. δ. v. 136. ἐρή-
ρεισται Solon apud Minor. Poët. Winterton. p.
433. ὄδωδε Dionys. Af. v. 936. ὀδώδει Hom.
Οδ. ε. v. 60. ὀδώδυσται Ibid. v. 423. ὄλωλε
Bion Idyll. 1. v. 60. Hom. Ιλ. ο. v. 111. ὀλώλῃ
Ιλ. δ. v. 164. ἀπολωλέναι Herodot. 1, 12. p. 4.
D l. 8. ὀπώπει Theocr. Idyll. 4. v. 7. Hom. Οδ. φ.
v. 123. ὄπωπα Ιλ. β. v. 799. Κατάλ. v. 306.
ὄρωρε Ιλ. λ. v. 657. ὀρώρει Ιλ. δ. v. 436. ὤρο-
ρε Ιλ. β. v. 146. ὠρώρει Ιλ. σ. v. 498. ὠρώ-
346 ρυκτο Herodot. 1, 186. p. 47. l. 43. [p. 57.]
A εἰλημμένος Hippoc. Sect. 1. p. 26. l. 24. μετει-
ληφυῖα Hippod. inter Frag. Pyth. p. 809. εἵμαρ-
το Hom. Ιλ. φ. v. 281. [p. 58. B.] ἠβουλήθη-
σαν Hippoc. Sect. 1. p. 4. l. 7. ἠδύνατο Ibid. p.
11. l. 43. ἤμελλε Theogn. v. 903. [p. 58. D. et
p. 59. A.] ηὐτύχησαν Herodot. 7, 233. p. 291. l.
27. *) ᾔδη Id. 5, 92. p. 204. l. 1. ᾔδει Hom.
Hymn. Ven. 208. Theocr. Idyll. 25. v. 81. ᾔδειν
Theogn. v. 667. [p. 60.] δοκοίη Hippoc. Sect.
4. p. 61. l. 2. Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5,
79. φοροίη Hom. Οδ. ι. v. 320. ὁρῴη Theogn.
B v. 93. ῥιγῴη Hippoc. Sect. 4. p. 3. l. 32. διδῴη
Id. Sect. 5. p. 108. l. 4. δῴη Hom. Ιλ. ζ. v. 527.
[p. 62. B.] ἐκρέμω Ιλ. ο. v. 18. [p. 63. A.] ὄψει
Ιλ. ψ. v. 620. [p. 63. D.] ἐθέλησθα Theocr.

[*) Ald. Camerar. Wesseling. legunt ἴδει. S.]

Idyll. 29. v. 4. (Aem. Port. Lex. Dor. Praes. vel Imperf. ab ἐθέλημι, ab ἐθελέω pro ἐθέλω) οἶσθα Pind. Pyth. Od. 9. v. 81. Hom. Ιλ. α. v. 85. εἶσθα Ιλ. κ. v. 450. (Eustath. p. 817. l. 50. ἔρχῃ. ἀπὸ τοῦ εἶμι εἶς.) τίθησθα Οδ. ι. v. 404. φῆσθα Ιλ. φ. v. 186. ἔφησθα Ιλ. α. v. 397. ᾔδησθα Οδ. τ. v. 93. κλαίοισθα Ιλ. ω. v. 619. ἐθέλῃσθα Ιλ. α. v. 554. βουλεύῃσθα Ιλ. ι. v. 99. εἴπῃς-C
θα Ιλ. υ. v. 350. πάθῃσθα Ιλ. ω. v. 551. φέρῃσθα Callim. Dian. v. 144. [p. 64. C.] ἐπεπόνθη Hippoc. Sect. 2. p. 53. πεπόνθη Id. Sect. 3. p. 92. l. 31. [p. 65. A. B.] ξυνιᾶσι Dionys. Af. v. 154. ἐγεγόνεσαν Herodot. 1, 67. p. 17. l. 2. ἐοίκεσαν Hom. Ιλ. ν. v. 102. ᾔδεσαν Theogn. v. 54. [p. 66. et 67.] κωλυόντων Hippoc. Sect. 1. p. 3. l. 15. ἐχόντων Herodot. 3, 155. p. 158. l. 31. τολμώντων Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 852. ἀγειρόντων Hom. Ιλ. β. v. 438. χευάντων Οδ. δ. v. 214. κτεινέσθων Herodot. 7, 10. D
p. 246. l. 24. σταννυέσθων, ποιησάσθων Cret. Foed. apud Marm. Oxon. p. 120. νεέσθων Hom. Ιλ. γ. v. 74. [p. 68.] θεῖμεν Id. Οδ. μ. v. 347. φαῖμεν Pind. Nem. Od. 7. v. 128. Hom. Ιλ. β. v. 81. διακοσμηθεῖμεν Ibid. v. 126. δοῖεν Ιλ. α.347
v. 18. διαῤῥήξειας Herodot. 5, 12. p. 104. l. 40. A
μείνειε Hippoc. Sect. 3. p. 7. l. 7. ἀντιάσειας Mosch. Idyll. 2. v. 145. κρίνειαν Ibid. v. 27. μείνειας Hom. Ιλ. γ. v. 52. ἀγγείλειε Οδ. ζ. v. 50. τίσειαν Ιλ. α. v. 42. [p. 69. A.] βεβῶσα Οδ. υ. v. 14. [p. 70. A.] ἐδωδὴ Οδ. ξ. v. 193. [p. 71. D. et p. 72.] ἐς Herodot. 1, 1. p. 1. l. 11. Pind. Nem. Od. 1. v. 62. Hom. Ιλ. α. v. 100. ἔσβαινον Οδ. ο. v. 548. ἐνὶ Mosch. Idyll. 1. v. 2. Hom. Ιλ. α. v. 30. ἐνιπρῆσαι Ιλ. μ. v. 198. ξὺν Hippoc. Sect. 2. p. 8. l. 16. Pind. Pyth. Od. 8. v. 104. Hom. Ιλ. ο. v. 26. ξύμμαχος Hero-B
dot. 1, 22. p. 6. l. 2. ξυνιεὶς Pind. Nem. Od. 4.

v. 51. ξυνέηκε Hom. Ιλ. α. v. 8. προὔθηκε Ιλ. ω. v. 409. προὔχοντα Ιλ. ψ. v. 325. δαὶ Apollon. Argon. 1. v. 267.

DIALECTVS IONICA.

In Authoribus nonnunquam Atticis, saepius Doricis, saepissime Poëtis legitur.

C [p. 97.] ὀδμὴ Lucian. tom. 1. p. 749. Hom. Οδ. ε. v. 59. εὔοδμος Theocr. Idyll. 17. v. 29. φύζαν Hom. Ιλ. ξ. v. 140. Φυζίπολις Oppian. Halieut. 1, 278. [p. 98. B. C.] ὁκοῖος Thocr. Idyll. 15. v. 32. ὁκόσον. Tim. Loc. apud Plat. p. 1091. δέκομαι Pind. Olymp. Od. 4. v. 14. [p. 99. D.] τάμνω Hom. Ιλ. γ. v. 273. [p. 100.] ἱρεὺς Ιλ. ε. v. 10. ἀδελφεὸς Ιλ. β. v. 409. πρηΰς Mosch. Idyll. 2. v. 105. Hom. Hymn. Mart. v. 10. [p. 101.] ἱστίη Οδ. τ. v. 304. [p. 102.] ζοὸς The-
D ocr. Idyll. 2. v. 5. περιώσιον Id. Idyll. 17. v. 23. Hom. Ιλ. δ. v. 359. (Eustath. p. 482. l. 38. Ἰωνικῶς, ἐκ τοῦ περιαύω περιαύσω περιωύσιον,
348 καὶ ἀπελεύσει τοῦ υ περιώσιον) [p. 102. A. B.]
A ῥέεθρον Pind. Olymp. Od. 13. v. 49. Hom. Ιλ. β. v. 461. λοετρὸν Callim. Lav. Pall. v. 51. Hom. Ιλ. ψ. v. 44. λοέσσομαι Οδ. ζ. v. 221. δημιοεργὸς Οδ. ρ. v. 383. Λυκόοργος Ιλ. ζ. v. 130. (pro Λυκοῦργος Ibid. v. 134.) [p. 103. A. B. C.] Ἀρήϊον Plut. Vit. Marcell. c. 22. p. 310. E. θήϊος. Euryph. inter Frag. Pyth. p. 814. κληΐδες Hom. Ιλ. χ. v. 324. [Ποσιδήϊον Οδ. ζ. v. 266. *) ξυνήϊα Ιλ. α. v. 124. ῥηϊδίως Ιλ. δ. v. 390. χρηΐζειν Hesiod. ἔργ. v. 367. S.] ἠΰκομος Hom. Ιλ.

[*) v. Etymol. p. 612. l. 12. S.]

α. v. 36. *πατρώϊος* Ιλ. β. v. 46. *θωϋτὸς* Hesiod. 'Ασπ. v. 165. [p. 104. A.] *οὕνεκα* Hom. Ιλ. ά. v. 11. *ὠ 'ρχαῖος* Theocr. Idyll. 11. v. 8. B
[p. 104. D.] *τέῳ* Hom. Ιλ. π. v. 227. *τέων* Ιλ. ω. v. 387. (pro *τίνι*, *τίνων* Eustath. p. 1057. l. 12.) *τοῖσι* Ιλ. α. v. 58. *τῇσι* Ιλ. ζ. v. 298. *τῆς* Ιλ. ε. v. 750. *ἧς* Theocr. Idyll. 18. v. 22. Hom. Ιλ. β. v. 341. *οἷσι* Ιλ. ζ. v. 357. Pind. Olymp. Od. 1. v. 131. *ᾗσι* Callim. Apollin. v. 51. *ταῖσι* Orph. Argon. v. 896. [p. 106. 107. 108.] *ταμίης* Hom. Ιλ. τ. v. 224. *Αἰνείεω* Ιλ. ε. v. 534. *Πύθεω* Thucyd. 2, 29. (Schol. Ἰωνικῶς.) *ᾄδεω* Tim. Loc. apud Plat. p. 1095. *ἀΐδεω* Mosch. Idyll. 1. v. 14. Hom. Ιλ. θ. v. 16. *Βορέω* Ιλ. C
ψ. v. 692. **) *Ἀσίω* Ιλ. β. v. 461. *Πρωταγόρῃ* Nicand. Alex. v. 3.

**) Schol. τῷ τῆς Ἀσίας συμφύτῳ τόπῳ. Ἄλλοι δὲ Ἀσίω γενικῶς, ὅθεν οὐκ ἔχει τὸ ι. Ἀσίας, εἶτα Ἀσίεω, ὡς Ἀτρείδεω (Ιλ. β. v. 185.) καὶ Ἀσίω κατὰ συγκοπήν. ὡς ἐϋμελίας, ἐϋμελίω (Ιλ. δ. v. 165.) καὶ Βορέω, καὶ Αἰνείω (sed in Textu Αἰνείεω. lege Schol. Ibid.) οὕτως Ὦρος ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ. consule Eustath. p. 254. l. 16.

ναύταισι Theocr. Idyll. 22. v. 18. *ναύτῃσι* Hom. Ιλ. δ. v. 76. *μαθηταῖσι* Aristoph. Nubb. 140. *ἀγορὴ* Hom. Ιλ. β. v. 95. *ἀγορῆς* Οδ. κ. v. 114. *εὐτυχίης* Crit. inter Fragm. Pyth. p. 854. *πήρης* Theocr. Idyll. 1. v. 53. *ἀγορῇ* Hom. Ιλ. β. v. D
370. *ἡλικίην* Ιλ. π. v. 808. *μουσέων* Theocr. Epigr. 10. *ἀγορέων* Hom. Ιλ. ι. v. 441. *σχίζῃς* Ιλ. α. v. 462. *κούρῃσι* Ιλ. ι. v. 509. *βουλέων* Ibid. v. 273. *βουλῇσι* Ιλ. ν. v. 524. *τέχναισι* Plat. p. 968. *ἡμέραισι* Ibid. p. 1241. 349
θύραισι Theocr. Idyll. 2. v. 32. *γνώμαισι* Ari- A
stoph. Nubb. 1033. Orph. v. 34. inter Heroic. Poët. tom. 2. p. 482. *αἰχμῆς* Hesiod. 'Ασπ. v. 289. *γαῖα* Hom. Ιλ. β. v. 95. *γαιέων* Hymn. Apoll. v. 46. *γαιῶν*, *γᾶς* 4 Reg. 18, v. 35. *γαί-*

αις Ibid. 19, 11. Ἀθηναίῃ Hom. Ιλ. β. v. 371. ἀναγκαίῃ Ιλ. δ. v. 300. Περσεφόνεια Οδ. κ. v. 494. Καλλιόπεια Tryphiod. v. 4. *) Εὐρωπείης Dionys. Af. v. 153.

B *) Eustath. ὥσπερ Ὑψιπύλη Ὑψιπύλεια, Ἀπάμη Ἀπάμεια, Πηνελόπη Πηνελόπεια (Οδ. α. v. 223.) Λαοδίκη Λαοδίκεια, ἐρήμη ἐρήμεια, κολώνη κολώνεια· οὕτω καὶ Εὐρώπη Εὐρώπεια, καὶ τὴν Εἰδοθέαν (Οδ. δ. v. 366.) Εἰδοθέειαν αὐτὸς μετ' ὀλίγα (v. 259.) ἐρεῖ. ὁ δὲ σχηματισμὸς Ἰώνων. lege Steph. de Vrb. in Ἀπάμεια et Εὐρώπη. Theocr. Idyll. 25. v. 213. νευρειὴ pro νευρὰ Aem. Port. Lex. Dor. et Pind. Pyth. Od. 4. v. 499. δικαία pro δίκη Schol. [Cf. Eustath. ad Hom. p. 84. l. 1. p. 474. sq. p. 763. l. 58. et Schol. Pind. Pyth. Od. 4. v. 188. vbi ἀρχαίαν nonnulli habent pro ἀρχήν. S.]

[p. 108. C.] θεοῖσι Plat. p. 991. Aristoph. Vespp. 387. πλοίοισι Decret. Byzant. apud Demosth. v. 256, 1. δρόμοισι Pind. Olymp. Od. 1. v. 33. ἀνθρώποισι Hom. Ιλ. ζ. v. 14. [p. 109.] θεμιστέων Hesiod. Theogon. v. 235. Πάριος Pind. Pyth. Od. 6. v. 33. Hom. Ιλ. γ. v. 325. (Schol. Ἴωνες οὕτως. ἡμεῖς δὲ Πάριδος.) γήραος Pind.
C Olymp. Od. 8. v. 94. Hom. Ιλ. χ. v. 60. γήραϊ Ιλ. γ. v. 150. κνέφαϊ Xen. Cyrop. 4, 2, 8. κεράων Dionys. Af. v. 161. Callim. Apoll. v. 63. (hinc κεραοξόος Hom. Ιλ. δ. v. 110.) νηὸς Heliodor. 5, 31. p. 256. νηῒ Demosth. p. 1284, 11. 3 Reg. 9, 27. νῆες Thucyd. 1, 29. νηῶν Xenoph. hist. Graec. 1, 1, 21. 3 Reg. 10, 22. [p. 110. 111.] μεγέθεος Archim. p. 121. l. 36. κερδέων Xenoph. hist. Graec. 2, 4, 13. ὀρέων Id. Anab. 3, 4, 11. βασιλήων Plat. p. 568. βασιλῆα Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 864. Hom. Ιλ. α. v. 331. βασιλῆϊ Ibid. v. 9. βασιλῆας Ιλ. β. v. 250. πρέσβηες Hesiod. Ἀσπ. v. 245. πόληας Plat. p. 153. Θεμιστοκλῆα Timocr. apud Plut. Vit. The-
D mistocl. c. 21. p. 122. D. Ἡρακλῆος Hom. Ιλ. ξ. v. 266. Ἡρακλῆϊ Οδ. θ. v. 224. Ἡρακλῆα

Systole. 341

A

Corripit longas: Diphthongos et longas vocales ante vocalem; vt *δίκαιον* Orph. Hymn. *Νομ.* v. 6. *ἐπειὴ* Hom. *Ιλ.* *α.* v. 156. *Ποιεῖν* Anthol. p. 112. (T. III. p. 168. ed. Brunck.) *υἱὲ* Hom. *Ιλ.* *λ.* v. 200. [1]) *γυίας* Lycophr. v. 158. *στωϊκῶν* Anthol. p. 11. (T.II. p. 257. vbi Brunck. dedit *Στοϊκῶν.*) *νηΐ* Id. p. 80. (T. II. p. 33.) ac etiam ante [2]) Consonam; vt — *ἵκωμαι φίλην* — Hom. *Ιλ.* *ι.* v. 414. — *χαλκείαις ἐπὶ* — Apollon. Argon. 3. v. 218. — *ἔσχατοι νῆας* — Hom. *Ιλ.* *θ.* v. 225. — *ἀλλὰ βούλεσθε* *Οδ.* *π.* v. 387. *Πέντ' αἰτεῖς; δέκα δώσω· καὶ εἴκοσι δ' αὐτίκα ἕξεις* Anthol. p. 486. (T. II. p. 377. vbi Brunck. edidit *δέξο καὶ εἴκοσιν· ἀντία δ' ἕξεις.*) B

α circumflexam, vel pro *η* positam; vt [3]) *ὑμᾶς* Orph. Argon. v, 818. [4]) *νύμφα φίλη* Hom. *Ιλ.* *γ.* v. 130. — *πότνα Σελάνα* Theocr. Idyll. 2. v. 69. pro *πότνια.* — *πότνια κούρα* Id. Idyll. 17. v. 36.

1) Tzetz. *τὸ γυι, κἂν ι προσγεγραμμένην ἔχῃ, ὅμως βραχύ ἐστι διὰ τὴν σύγκρισιν τῶν Φωνηέντων κατὰ χασμῳδίαν. τὰ γὰρ τοιαῦτα πάντα κοιναί εἰσι συλλαβαί.*

2) lege plura exempla apud Is. Casaub. Lect. Theocr. c. 18.

3) In Edit. H. Steph. *ὑμὰς* gravatur. sic *σφὰς* apud Oppian. Halieut. 2, 231. corripitur.

4) Eustath. p. 393. l. 26. *πρὸς χρείαν μέτρου συσταλτικὴν* —

Vocales ante duas consonas, praesertim si consonarum prior sit muta, posterior liquida; vt *ἀριθμεῖ, ὀθνεῖα* Leonid. apud Anthol. l. 1. c. 21. (T. I. p. 382.) *ἀποθνήσκει* Pallad. Ibid. c. 74. (T. II. p. 430.) *λαθροδάκναι* Antiphan. Id. l. 2. c. 10. (T. II. p. 205.) *τέκνων* Archias Id. l. 1. c. 87. (T. II. p. 196.) *Πρόκνη* Anthol. p. 12. (T. III. p. 141.) C

κύκνων Oppian. Cyneget. 4, 590. ἔπνει, πυρίπνους Lucian. apud Anthol. l. 2. c. 14. (T. II. p. 336.) ἡδυπνόοισι Orph. Hymn. Θαλάσσ. v. 5. δάφνης Anthol. p. 27. (T. I. p. 198.) λιχμαίνει Oppian. Cyneget. 3, 174. ἐλιχμήσατο Anthol. p. 55. ed. Steph. λίχνος Id. p. 30. (T. II. p. 281.)
D μολίβδοιο Oppian. Halieut. 4, 81. ἀσκαρδαμύτοισι Id. Cynèget. 4, 133. ἡδύοσμον Ammian. apud Anthol. l. 2. c. 50. (T. II. p. 388. ed. Brunck.) βίστωνας Oppian. Cyneget. 2, 160. λιγύφθογγος Dion. Af. v. 529. at H. Steph. in Marg. λιγύφωνος.

342 **Diastole.**

A Producit breues: praesertim ante liquidam; et per Caesuram; vt ἀπολείψας Hesiod. Theogon. v. 793. ὀλύμπῳ Ibid. v. 953. (Sic H. Steph. sed Wintert. οὐλύμπῳ) εἴκελοι Orph. Οστρίτ. v. 25. νυκτέρ' Id. Hymn. Trieter. v. 4. Τρὶς ὕδατος
B Hesiod. ἔργ. v. 596. — πάλιν οἴκονδε νέεσθαι Ibid. v. 673. — ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην Hom. Ιλ. α. v. 45. Αἴαντι δὲ μάλιστα — Ιλ. ξ. v. 459. Δρυὸς ἔλυμα — Hesiod. ἔργ. v. 436. et mox — κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι v. 486. Ὃς ἤδη — Hom. Ιλ. α. v. 70. ἔξοχ' Orph. Μαγνῆτ. v. 1. Ἀμφὶ κέραα δύω — Id. Αχάτ. v. 9. Ὄσσε κορεσθῆναι θεωμένου — Id. Κουράλ. v. 27. — πτολίεθρον, ὃ Λέπριον πεφάτισται Callim. Jov. v. 39. Ὀλλύντες βίον καὶ —
C Orph. Κουρῆτ. v. 16.

Finis Partis Quartae.

D

A

PARS QVINTA.

VSVS PROMISCVVS DIALECTORVM.

DIALECTVS ATTICA. B

Inter Iones, Dores et Poëtas locum habet.

[p. 2. A.] ἀναπρίω Nicand. Ther. v. 308. [p. 3. A.]
λίτρον Id. Alex. v. 337. pro νίτρον Ibid. v. 27.
[p. 4. B.] ἄρσην Hom. Ιλ. ϑ. v. 7. [p. 5. C.]
γλῶττα Tim. Loc. apud Plat. p. 1094. [p. 8. A.]
ποῶν Theocr. Idyll. 10. v. 38. [p. 9. A.] λοῦσθαι C
Herodot. 3, 124. p. 131. l. 12. Hom. Οδ. ζ. v.
216. [λοῦνται Herodot. 4, 75. ἐλοῦτο Id. 3,
125. [p. 9. B.] ἄνοιτο Hom. Ιλ. σ. v. 473. ἀνο-
μένῳ Herodot. 7, 20. ἤνετο Id. 1, 189. pro ἀ-
νύοιτο, ἀνυομένῳ, ἠνύετο. S.] [p. 10. A.] πε-
ρικλῄει Herodot. 7, 198. p. 285. l. 5. κλῇσαι
Orph. Argon. v. 614. {συνέκλῃον Herodot. 7,
41. Sic Wesseling. 7, 129. edidit συγκεκλῃμέ-
νην et ἀποκλῄει, pro συγκεκληϊσμένην et ἀπο-
κλείει, sed reliquit περικληϊόντων. [p. 14. C.]
οὔτερος Herodot. 1, 134. S.] [p. 18. D.] τὸν
λεὼν Herodot. 1, 22. p. 5. l. 43. Πηνέλεως
Hom. Ιλ. β. v. 494. Κατάλ. v. 1. [p. 20. D.]

λαγὼν Herodot. 1, 123. p. 53. l. 36. [p. 21. D.] κρέως Id. 2, 41. p. 66. l. 25. κρεῶν Pind. Nem. Od. 7. v. 61. Hom. Οδ. ο. v. 98. [p. 23. A.] τὸν γέλων Οδ. σ. v. 349. [p. 24. C.] ἰχθῦς Herodot. 2, 95. p. 78. l. 15. [σῦς Id. 2, 14. Ἐριννῦς Hom. Ιλ. ι. v. 454. S.] [p. 25. B.] Ἑρμοκράτην Hippoc. Sect. 7. p. 146. Ἡρακλέην Theocr.
D Idyll. 13. v. 73. Θρασυμήδην Hom. Ιλ. π. v. 463. pro Θρασυμήδεα Ιλ. ρ. v. 705. ([p. 26. B.] βασιλῆ Oracul. Delph. apud Herodot. 7, 220. vbi tamen ante Gronouium edebatur βασιλῆα. S.) [p. 29. A.] ὅτου Hymn. Apoll. v. 156. ὅτῳ Ιλ. μ. v. 428. ὅτων Hippoc. Sect. 3. p. 94. l. 9. ([p. 29. C.] ἐνδεᾶ Herodot. 2, 108. τὰ καταδεᾶ Id. 2, 121. S.) [p. 29. D.] ὑπόπλεως Timocr. in Plut. Vit. Themistocl. c. 21. p. 122. E. [p. 30.
344 A.] τοῦ ἀξιόχρεω Herodot. 5, 111. p. 208. l. 32.
A χρυσόκερων. Pind. Olymp. Od. 3. v. 52. τὴν ἀγήρω Hesiod. Theogon. v. 949. [p. 32. D.] ἐλάττων Archim. p. 121. l. 37. [p. 33. B.] ἀμείνω Hom. Ιλ. γ. v. 11. μείζους Hippoc. Sect. 3. p. 52. l. 43. [p. 34. C.] τέτταρες Theocr. Idyll. 14. v. 29. [p. 35. D.] ἔγωγε Hom. Ιλ. α. v. 173. ἔμοιγε Ibid. v. 174. [p. 36. A.] οὑτοσὶ Pind. Olymp. Od. 1. v. 134. [p. 44.] ἦσθα Theocr. Idyll. 5. v. 79. Hom. Ιλ. ε. v. 898. ἔησθα Οδ. π.
B v. 420. ἤστην Ιλ. ε. v. 10. Tim. Loc. apud Plat. p. 1089. ἔατων Archim. p. 124. l. 13. εἴησθα Theogn. v. 715. εἶτε Hom. Οδ. φ. v. 195. εἶεν Ιλ. β. v. 372. Hippodam. inter Pyth. Frag. p. 807. [p. 45. B.] χρὴ *) (Hom. Ιλ. α. v. 216. Pind. Pyth. Od. 3. v. 106.) διψῇ Id. Nem. Od. 3. v. 10. [p. 46. B.] ἀνδραποδιεῖται Herodot. 6, 17. p. 214. l. 20. κομιῶ Hom. Οδ. ο. v. 545. [p. 47. D.] διασκεδᾷς Herodot. 8, 68. p. 306. l. 19. [p.

[*) Hi loci Homeri et Pindari non huc pertinent. S.]

48. D.] πείσεσθαι Id. 7, 49. p. 255. l. 2. [p. 49.] ἐγχέαντες Id. 4, 70. p. 154. l. 4. ἔχεαν Hom. Ιλ. σ. v. 347. γήμαιθ' Οδ. π. v. 392. ἀπηύ- C
ρας Ιλ. θ. v. 237. ἀπηύρατο Οδ. δ. v. 646. φίλατο Ιλ. υ. v. 304. (pro ἐφιλήσατο.) φύσας Herodot. 5, 91. p. 202. l. 14. (Aem. Port. Lex. Ion. pro φυσήσας.) [p. 50. B.] πεπόνθασι Herodot. 3, 117. p. 129. l. 14. πεπόνθεις Theocr. Idyll. 10. v. 1. πέπονθα Hom. Οδ. ρ. v. 284. λελόγχασι Herodot. 7, 53. p. 256. l. 4. Hom. Οδ. λ. v. 303. ἐλελόγχει Theocr. Idyll. 4. v. 40. [p. 51. A.] ἐῤῥωγὸς Hippoc. Sect. 6. p. 189. l. 51. [p. 52.] ἑστᾶσι Hom. Ιλ. ε. v. 196. βέβασαν Ιλ. ρ. v. 286. τεθνᾶναι Theogn. v. 181. πεφασμένον Hom. Ιλ. ξ. v. 127. [p. 53. et p. 54.] παρέα- D
γε, ἀπέαγε Hippoc. Sect. 6. p. 140. ἐάγη Theocr. Idyll. 22. v. 190. ἔαξα Id. Idyll. 25. v. 256. (obiter notandum est, hoc verbum seruare ε vltra 345
Indicatiuum; vt κατεαγῶσι Johan. 19, 31. κατ- A
εαγῆναι Aristot. tom. 1. p. 968. κατεαγεὶς ex Hippoc. apud Aem. Port. Lex. Pind. ἐξεαγεῖσα Apollon. Argon. 4. v. 1687.) ἐάγη Hom. Ιλ. γ. v. 367. ἔαξε Ιλ. η. v. 270. ἐαγὼς Arat. v. 46. ἐάλη Hom. Ιλ. ν. v. 408. ἑάνδανε Herodot. 9, 5. p. 324. l. 33. ἕαδε Id. 1, 151. p. 39. l. 36. ἑαδότα Hom. Ιλ. ι. v. 173. ἑάφθη Ιλ. ν. v. 543. ἐώθει Hymn. Merc. v. 505. ἔωσε Ιλ. π. v. 410. ἐοικὼς Ιλ. α. v. 47. ἐῴκει Ιλ. β. v. 58. ἐοίκεσαν Ιλ. ν. v. 102. ἀνέῳγε Ιλ. π. v. 221. ἀνέῳγες B
Herodot. 1, 187. p. 48. l. 27. ἔοργε Id. 3, 127. p. 132. l. 4. [p. 55. et 56. et 57.] ἤγαγε Id. 1, 10. p. 3. l. 28. ἐνάγαγε Tim. Loc. apud Plat. p. 1093. ἄγαγε Hom. Ιλ. α. v. 346. ἀκηκοότα Herodot. 1, 3. p. 2. l. 3. ἀρηρότα Pind. Olymp. Od. 10. v. 98. ἄρηρε Hom. Οδ. ε. v. 248. ἀρήρει Ιλ. γ. v. 338. ἤραρε Ιλ. δ. v. 110. ἠρήρει Ιλ. μ. v. 56. ἄραρον Ibid. v. 105. ἀράρῃ Ιλ. π.

v. 212. ἀρήρῃ Οδ. ε. v. 361. ἀρηρῶς Οδ. κ. v.
555. ἀραρυῖα Ἰλ. ο. v. 737. ἀρηρεμένος Apol-
C lon. Argon. 1. v. 787. ἀραιρημένος Herodot. 7,
118. p. 266. l. 12. ἀναῤῥαιρηκὼς Id. 5, 102. p.
206. l. 34. pro ἀνῃρηκὼς Id. 6, 36. p. 218. l. 1.
ἐληλαμένος Id. 9, 9. p. 326. l. 4. ἐλήλαται Hom.
Ιλ. π. v. 518. ἠλήλατο Ιλ. ε. v. 400. ἐλήλυθε
Herodot. 2, 50. p. 69. l. 8. ἐπελήλυθα Hom.
Οδ. δ. v. 268. ἐρηρεισμένος Herodot. 4, 152. p.
171. l. 28. ἠρήρειστο Hom. Ιλ. δ. v. 136. ἐρή-
ρεισται Solon apud Minor. Poët. Winterton. p.
433. ὄδωδε Dionys. Af. v. 936. ὀδώδει Hom.
Οδ. ε. v. 60. ὀδώδυσται Ibid. v. 423. ὄλωλε
Bion Idyll. 1. v. 60. Hom. Ιλ. ο. v. 111. ὀλώλῃ
Ιλ. δ. v. 164. ἀπολωλέναι Herodot. 1, 12. p. 4.
D l. 8. ὀπώπει Theocr. Idyll. 4. v. 7. Hom. Οδ. Φ.
v. 123. ὄπωπα Ιλ. β. v. 799. Κατάλ. v. 306.
ὄρωρε Ιλ. λ. v. 657. ὀρώρει Ιλ. δ. v. 436. ὤρο-
ρε Ιλ. β. v. 146. ὠρώρει Ιλ. σ. v. 498. ὠρώ-
346 ρυκτο Herodot. 1, 186. p. 47. l. 43. [p. 57.]
A εἰλημμένος Hippoc. Sect. 1. p. 26. l. 24. μετει-
ληφυῖα Hippod. inter Frag. Pyth. p. 809. εἵμαρ-
το Hom. Ιλ. Φ. v. 281. [p. 58. B.] ἠβουλήθη-
σαν Hippoc. Sect. 1. p. 4. l. 7. ἠδύνατο Ibid. p.
11. l. 43. ἤμελλε Theogn. v. 903. [p. 58. D. et
p. 59. A.] ηὐτύχησαν Herodot. 7, 233. p. 291. l.
27. *) ᾔδῃ Id. 5, 92. p. 204. l. 1. ᾔδει Hom.
Hymn. Ven. 208. Theocr. Idyll. 25. v. 81. ᾔδειν
Theogn. v. 667. [p. 60.] δοκοίη Hippoc. Sect.
4. p. 61. l. 2. Foed. Lacedaem. apud Thucyd. 5,
79. φοροίη Hom. Οδ. ι. v. 320. ὁρῴη Theogn.
B v. 93. ῥιγῴη Hippoc. Sect. 4. p. 3. l. 32. διδῴη
Id. Sect. 5. p. 108. l. 4. δῴη Hom. Ιλ. ζ. v. 527.
[p. 62. B.] ἐκρέμω Ιλ. ο. v. 18. [p. 63. A.] ὄψει
Ιλ. ψ. v. 620. [p. 63. D.] ἐθέλησθα Theocr.

[*) Ald. Camerar. Wesseling. legunt ἴδοι. S.]

Idyll. 29. v. 4. (Aem. Port. Lex. Dor. Praes. vel
Imperf. ab ἐθέλημι, ab ἐθελέω pro ἐθέλω) οἶσθα
Pind. Pyth. Od. 9. v. 81. Hom. Ιλ. α. v. 85. εἶσθα
Ιλ. κ. v. 450. (Eustath. p. 817. l. 50. ἔρχῃ. ἀπὸ
τοῦ εἶμι εἶς.) τίθησθα Οδ. ι. v. 404. φῆσθα Ιλ.
φ. v. 186. ἔφησθα Ιλ. α. v. 397. ᾔδησθα Οδ.
τ. v. 93. κλαίοισθα Ιλ. ω. v. 619. ἐθέλῃσθα
Ιλ. α. v. 554. βουλεύῃσθα Ιλ. ι. v. 99. εἴπῃς- C
θα Ιλ. υ. v. 350. πάθῃσθα Ιλ. ω. v. 551. φέ-
ρῃσθα Callim. Dian. v. 144. [p. 64. C.] ἐπεπόν-
θη Hippoc. Sect. 2. p. 53. πεπόνθη Id. Sect. 3.
p. 92. l. 31. [p. 65. A. B.] ξυνιᾶσι Dionys. Af.
v. 154. ἐγεγόνεσαν Herodot. 1, 67. p. 17. l. 2.
ἐοίκεσαν Hom. Ιλ. ν. v. 102. ᾔδεσαν Theogn. v.
54. [p. 66. et 67.] κωλυόντων Hippoc. Sect. 1.
p. 3. l. 15. ἐχόντων Herodot. 3, 155. p. 158. l.
31. τολμώντων Archyt. inter Fragm. Pyth. p.
852. ἀγειρόντων Hom. Ιλ. β. v. 438. χευάν-
των Οδ. δ. v. 214. κτεινέσθων Herodot. 7, 10. D
p. 246. l. 24. σταυνέσθων, ποιησάσθων Cret.
Foed. apud Marm. Oxon. p. 120. νεέσθων Hom.
Ιλ. γ. v. 74. [p. 68.] θεῖμεν Id. Οδ. μ. v. 347.
φαῖμεν Pind. Nem. Od. 7. v. 128. Hom. Ιλ. β. v.
81. διακοσμηθεῖμεν Ibid. v. 126. δοῖεν Ιλ. α. 347
v. 18. διαῤῥήξειας Herodot. 5, 12. p. 104. l. 40. A
μείνειε Hippoc. Sect. 3. p. 7. l. 7. ἀντιάσειας
Mosch. Idyll. 2. v. 145. κρίνειαν Ibid. v. 27.
μείνειας Hom. Ιλ. γ. v. 52. ἀγγείλειε Οδ. ζ. v.
50. τίσειαν Ιλ. α. v. 42. [p. 69. A.] βεβῶσα
Οδ. υ. v. 14. [p. 70. A.] ἐδωδὴ Οδ. ξ. v. 193.
[p. 71. D. et p. 72.] ἐς Herodot. 1, 1. p. 1. l. 11.
Pind. Nem. Od. 1. v. 62. Hom. Ιλ. α. v. 100.
ἔσβαινον Οδ. ο. v. 548. ἐνὶ Mosch. Idyll. 1. v.
2. Hom. Ιλ. α. v. 30. ἐνιπρῆσαι Ιλ. μ. v. 198.
ξὺν Hippoc. Sect. 2. p. 8. l. 16. Pind. Pyth. Od.
8. v. 104. Hom. Ιλ. ο. v. 26. ξύμμαχος Hero- B
dot. 1, 22. p. 6. l. 2. ξυνιεὶς Pind. Nem. Od. 4.

v. 51. ξυνέηκε Hom. Ιλ. α. v. 8. προὔθηκε Ιλ. ω. v. 409. προὔχοντα Ιλ. ψ. v. 325. δαὶ Apollon. Argon. 1. v. 267.

DIALECTVS IONICA.

In Authoribus nonnunquam Atticis, saepius Doricis, saepissime Poëtis legitur.

C [p. 97.] ὀδμὴ Lucian. tom. 1. p. 749. Hom. Οδ. ε. v. 59. εὔοδμος Theocr. Idyll. 17. v. 29. φύζαν Hom. Ιλ. ξ. v. 140. Φυζίπολις Oppian. Halieut. 1, 278. [p. 98. B. C.] ὀκοῖος Thocr. Idyll. 15. v. 32. ὀκόσον. Tim. Loc. apud Plat. p. 1091. δέκομαι Pind. Olymp. Od. 4. v. 14. [p. 99. D.] τάμνω Hom. Ιλ. γ. v. 273. [p. 100.] ἱρεὺς Ιλ. ε. v. 10. ἀδελφεὸς Ιλ. β. v. 409. πρηῢς Mosch. Idyll. 2. v. 105. Hom. Hymn. Mart. v. 10. [p. 101.] ἱστίη Οδ. τ. v. 304. [p. 102.] ζοὸς Theo-
D ocr. Idyll. 2. v. 5. περιώσιον Id. Idyll. 17. v. 23. Hom. Ιλ. δ. v. 359. (Eustath. p. 482. l. 58. Ἰωνικῶς, ἐκ τοῦ περιαύω περιαύσω περιωῢσιον,
548 καὶ ἀπελεύσει τοῦ υ περιώσιον) [p. 102. A. B.]
A ῥέεθρον Pind. Olymp. Od. 13. v. 49. Hom. Ιλ. β. v. 461. λοετρὸν Callim. Lav. Pall. v. 51. Hom. Ιλ. ψ. v. 44. λοέσσομαι Οδ. ζ. v. 221. δημιοεργὸς Οδ. ρ. v. 383. Λυκόοργος Ιλ. ζ. v. 130. (pro Λυκοῦργος Ibid. v. 134.) [p. 103. A. B. C.] Ἀρήϊον Plut. Vit. Marcell. c. 22. p. 310. E. θήϊος. Euryph. inter Frag. Pyth. p. 814. κληΐδες Hom. Ιλ. χ. v. 324. [Ποσιδήϊον Οδ. ζ. v. 266. *) ξυνήϊα Ιλ. α. v. 124. ῥηϊδίως Ιλ. δ. v. 390. χρηΐζειν Hesiod. ἔργ. v. 367. S.] ἠΰκομος Hom. Ιλ.

[*) v. Etymol. p. 612. l. 12. S.]

α. v. 36. πατρώϊος Ιλ. β. v. 46. θωΰτὸς Hesiod. Ἀσπ. v. 165. [p. 104. A.] οὕνεκα Hom. Ιλ. ά. v. 11. ὠ 'ρχαῖος Theocr. Idyll. 11. v. 8. B
[p. 104. D.] τέῳ Hom. Ιλ. π. v. 227. τέων Ιλ. ω. v. 387. (pro τίνι, τίνων Eustath. p. 1057. l. 12.) τοῖσι Ιλ. α. v. 58. τῇσι Ιλ. ζ. v. 298. τῆς Ιλ. ε. v. 750. ᾗς Theocr. Idyll. 18. v. 22. Hom. Ιλ. β. v. 341. οἷσι Ιλ. ζ. v. 357. Pind. Olymp. Od. 1. v. 131. ᾗσι Callim. Apollin. v. 51. ταῖσι Orph. Argon. v. 896. [p. 106. 107. 108.] ταμίης Hom. Ιλ. τ. v. 224. Αἰνείεω Ιλ. ε. v. 534. Πύθεω Thucyd. 2, 29. (Schol. Ἰωνικῶς.) ᾅδεω Tim. Loc. apud Plat. p. 1095. ἀΐδεω Mosch. Idyll. 1. v. 14. Hom. Ιλ. θ. v. 16. Βορέω Ιλ. C
ψ. v. 692. **) Ἀσίω Ιλ. β. v. 461. Πρωταγόρῃ Nicand. Alex. v. 3.

**) Schol. τῷ τῆς Ἀσίας συμφύτῳ τόπῳ. Ἄλλοι δὲ Ἀσίω γενικῶς, ὅθεν οὐκ ἔχει τὸ ι. Ἀσίας, εἶτα Ἀσίεω, ὡς Ἀτρείδεω (Ιλ. β. v. 185.) καὶ Ἀσίω κατὰ συγκοπήν. ὡς ἐϋμελίας, ἐϋμελίω (Ιλ. δ. v. 165.) καὶ Βορέω, καὶ Αἰνείω (sed in Textu Αἰνείεω. lege Schol. Ibid.) οὕτως Ὧρος ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ. consule Eustath. p. 254. l. 16.

ναύταισι Theocr. Idyll. 22. v. 18. ναύτῃσι Hom. Ιλ. δ. v. 76. μαθηταῖσι Aristoph. Nubb. 140. ἀγορὴ Hom. Ιλ. β. v. 95. ἀγορῆς Οδ. κ. v. 114. εὐτυχίης Crit. inter Fragm. Pyth. p. 854. πήρης Theocr. Idyll. 1. v. 53. ἀγορῇ Hom. Ιλ. β. v. D
370. ἡλικίην Ιλ. π. v. 808. μουσέων Theocr. Epigr. 10. ἀγορέων Hom. Ιλ. ι. v. 441. σχίζῃς Ιλ. α. v. 462. κούρῃσι Ιλ. ι. v. 509. βουλέων Ibid. v. 275. βουλῇσι Ιλ. ν. v. 524. τέχναισι Plat. p. 968. ἡμέραισι Ibid. p. 1241. 349
θύραισι Theocr. Idyll. 2. v. 32. γνώμαισι Ari- A
stoph. Nubb. 1035. Orph. v. 34. inter Heroic. Poët. tom. 2. p. 482. αἰχμῆς Hesiod. Ἀσπ. v. 289. γαῖα Hom. Ιλ. β. v. 95. γαιέων Hymn. Apoll. v. 46. γαιῶν, γᾶς 4 Reg. 18, v. 35. γαί-

αις Ibid. 19, 11. Ἀθηναίη Hom. Ιλ. β. v. 371. ἀναγκαίῃ Ιλ. δ. v. 300. Περσεφόνεια Οδ. κ. v. 494. Καλλιόπεια Tryphiod. v. 4. *) Εὐρωπείης Dionys. Af. v. 153.

B *) Eustath. ὥσπερ Ὑψιπύλη Ὑψιπύλεια, Ἀπάμη Ἀπάμεια, Πηνελόπη Πηνελόπεια (Οδ. α. v. 223.) Λαοδίκη Λαοδίκεια, ἐρήμη ἐρήμεια, κολώνη κολώνεια· οὕτω καὶ Εὐρώπη Εὐρώπεια, καὶ τὴν Εἰδοθέαν (Οδ. δ. v. 366.) Εἰδοθέειαν αὐτὸς μετ' ὀλίγα (v. 259.) ἐρεῖ. ὁ δὲ σχηματισμὸς Ἰώνων. lege Steph. de Vrb. in Ἀπάμεια et Εὐρώπη. Theocr. Idyll. 25. v. 213. νευρειὴ pro νευρὰ Aem. Port. Lex. Dor. et Pind. Pyth. Od. 4. v. 499. δικαία pro δίκη Schol. [Cf. Eustath. ad Hom. p. 84. l. 1. p. 474. sq. p. 763. l. 58. et Schol. Pind. Pyth. Od. 4. v. 188. vbi ἀρχαίαν nonnulli habent pro ἀρχήν. *S.*]

[p. 108. C.] θεοῖσι Plat. p. 991. Aristoph. Vespp. 387. πλοίοισι Decret. Byzant. apud Demosth. v. 256, 1. δρόμοισι Pind. Olymp. Od. 1. v. 33. ἀνθρώποισι Hom. Ιλ. ζ. v. 14. [p. 109.] θεμιστέων Hesiod. Theogon. v. 235. Πάριος Pind. Pyth. Od. 6. v. 33. Hom. Ιλ. γ. v. 325. (Schol. Ἴωνες οὕτως. ἡμεῖς δὲ Πάριδος.) γήραος Pind.
C Olymp. Od. 8. v. 94. Hom. Ιλ. χ. v. 60, γήραϊ Ιλ. γ. v. 150. κνέφαϊ Xen. Cyrop. 4, 2, 8. κεράων Dionys. Af. v. 161. Callim. Apoll. v. 63. (hinc κεραοξόος Hom. Ιλ. δ. v. 110.) νηὸς Heliodor. 5, 31. p. 256. νηῒ Demosth. p. 1284, 11. 3 Reg. 9, 27. νῆες Thucyd. 1, 29. νηῶν Xenoph. hist. Graec. 1, 1, 21. 3 Reg. 10, 22. [p. 110. 111.] μεγέθεος Archim. p. 121. l. 36. κερδέων Xenoph. hist. Graec. 2, 4, 13. ὀρέων Id. Anab. 3, 4, 11. βασιλήων Plat. p. 568. βασιλῆα Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 864. Hom. Ιλ. α. v. 331. βασιλῆϊ Ibid. v. 9. βασιλῆας Ιλ. β. v. 250. πρεσβῆες Hesiod. Ἀσπ. v. 245. πόληας Plat. p. 153. Θεμιστοκλῆα Timocr. apud Plut. Vit. The-
D mistocl. c. 21. p. 122. D. Ἡρακλῆος Hom. Ιλ. ξ. v. 266. Ἡρακλῆϊ Οδ. θ. v. 224. Ἡρακλῆα

Οδ. φ. v. 26. μανύσιος Epimenid. apud Diog. Laert. 1, 113. πόλιες, πολίων Foed. Lacedaem.35. apud Thuc. 5, 79. φάτις Pind. Pyth. Od. 3. v. A
199. πόλιας Ocel. apud Stob. Eclog. p. 32. [p. 111. C. p. 112.] ἑτέροισι Plat. p. 965. ἑκάσταισι Id. p. 961. σκυβαλικοῖσι Timocr. apud Plut. Vit. Themistocl. c. 21. p. 122. D. ἑτέρῃ Hom. Ιλ. χ. v. 151. ἑτέρῃ Ιλ. μ. v. 452. τοίην Οδ. α. v. 343. πασέων Ιλ. ι. v. 330. πάσῃσι Ιλ. ζ. v. 499. μακρῆς Ιλ. γ. v. 137. ἀθανάτοισι Ιλ. α. v. 265. εὐρέα Theocr. Idyll. 7. v. 78. βαθείης Hom. Ιλ. β. v. 92. βαθέης Ιλ. ε. v. 142. βαθείῃ Ιλ. λ. v. 306. βαθέην Ibid. v. 766. ἡμίσεες Ιλ. φ. v. 7. ὅτεῳ Ιλ. ο. v. 664. ὅτεων B
Οδ. κ. v. 39. ὀτέοισι Ιλ. ο. v. 491. ἀγκυλομήτεω Ιλ. β. v. 205. ἀειγενέτῃσι Ιλ. ζ. v. 527. [p. 113. 114.] κρέσσων Archyt. inter Pythag. Fragm. p. 826. Theogn. v. 631. μέζων Archyt. inter Pythag. Fragm. p. 831. πλεῦνες Dius apud Stob. Serm. p. 408. μιῆς Hom. Ιλ. ο. v. 416. τριήκοντα Ιλ. β. v. 516. Κατάλ. v. 23. ὀγδώκοντα Ibid. v. 75. (v. 568.) Theocr. Idyll. 4. v. 34. διηκόσιοι Hom. Ιλ. ι. v. 383. τριηκόσιοι Οδ. ξ. v. 20. [p. 115. 116.] ἐμέο Ιλ. κ. v. 124. σέο Ιλ. α. v. 396. Pind. Nem. Od. 1. v. 42. ἕο Hom. Ιλ. β. v. 239. ἡμέων Ιλ. γ. v. 101. ὑμέων C
Ιλ. η. v. 159. σφέων Ιλ. σ. v. 311. σφὶ Ιλ. β. v. 614. Κατάλ. v. 121. ἡμέας Ιλ. θ. v. 211. ὑμέας Οδ. β. v. 75. σφέας Ιλ. β. v. 96. ἐμοῖσι Ιλ. ζ. v. 221. ἐμῇσι Ιλ. τ. v. 263. σοῖσι Ιλ. α. v. 42. σῇσι Ibid. v. 297. οἷσι Ιλ. β. v. 805. Κατάλ. v. 282. ᾗσι Ιλ. α. v. 333. ἡμετέρης Ιλ. ο. v. 468. ἡμετέροισι Ιλ. λ. v. 719. ἡμετέρῃσι Ιλ. β. v. 374. ἡμετέρῃς Ιλ. ζ. v. 114. ὑμετέρῃ Ιλ. ε. v. 686. ὑμετέροισι Ιλ. ψ. v. 84. ὑμετέρῃσι Ιλ. υ. v. 116. σφοῖσι Ιλ. ξ. v. 202. σφῇσι Ιλ. δ. v. 162. σφετέρης Hymn.

D Bacch. v. 10. σφετέροισι Hymn. Vulcan. v. 7. σφετέρῃσι Ιλ. δ. v. 409. ὠὐτὸς Theocr. Idyll. 4. v. 5. Hom. Ιλ. ε. v. 396. τωὐτοῦ Pind. O-
351 lymp. Od. 13. v. 52. τωὐτὸν Anonym. inter
A Fragm. Pyth. p. 870. τουτέων Tim. Loc. apud Plat. p. 1089. αὐτέων Hom. Ιλ. μ. v. 424. τούτοισι Ιλ. ψ. v. 444. αὐτῇσι Ιλ. ι. v. 538. [p. 118.] εἰμὲν Plat. p. 720. Pind. Pyth. Od. 5. v. 108. Hom. Ιλ. ε. v. 873. ἔασι Theocr. Idyll. 25. v. 27. Hom. Ιλ. β. v. 131. μετέασι Ιλ. η. v. 227. παρέασι Ιλ. ε. v. 192. ἔα Ιλ. δ. v. 321. ἔσκε Ιλ. γ. v. 180. Pind. Nem. Od. 5. v. 56. ἔσαν Theocr. Idyll. 25. v. 117. Hom. Ιλ. α. v. 267. ἔνεσαν Ιλ. ζ. v. 244. ἔπεσαν Οδ. β. v. 344. ἄπεσαν Ιλ. κ. v. 357. πάρεσαν Ιλ. λ. v. 75.
B ἔσεαι Ιλ. α. v. 563. *) Mandricid. apud Plut. Vit. Pyrrh. c. 26. p. 401. C. ἔσσεαι Hom. Ιλ. κ. v. 453. ἔῃ Ιλ. κ. v. 225. ἦσι Hesiod. ἔργ. v. 294. ἔωσι Hom. Ιλ. ι. v. 140. ἔμμεναι Ιλ. α. v. 117. [p. 119. D. 120.] ἐπαινέω Tim. Loc. apud Plat. p. 1095. Epicharm. apud Athen. p. 256. A. καλέω Οδ. ξ. v. 147. κάλεον Ιλ. δ. v. 477. ἐμυθεόμην Οδ. β. v. 172. καλέοι Οδ. ρ. v. 387. καλεοίμην Ιλ. α. v. 293. καλεέσθω Tim. Loc. apud Plat. p. 1092. ποιέεται Id. p. 1091. ποιέοιντο Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 869. κινέεσθαι Euryphani. Ibid. p. 814. κινεόμενος Tim. Loc. apud Plat.
C p. 1091. χλοάουσι Nicand. Ther. v. 569. ἔχραε Ibid. v. 315. βοάουσι Coluth. v. 322. ἀρόων Hesiod. ἔργ. v. 460. [p. 120. 121.] τελέεσθαι Hesiod. Theog. v. 552. χρέεσθαι Euryph. inter Pyth. Fragm. p. 816. χρεόμενος Archyt. Ibid. v. 853. τιμήτω Pempel. apud Stob. Serm. p. 460. κυβερνῆν Crito inter Fragm. Pyth. p. 854. (lege prius p. 210. A.) βωσάτω Aristoph. Pac. 1155.

[*) Post Reiskium editur ἔσεται. S.]

ἐπιβώσομαι Hom. Οδ. α. v. 378. ἐβώσατο
Theocr. Idyll. 17. v. 60. νωσάμενος Id. Idyll.
25. v. 263. ἐπιστέωνται Decret. Byz. apud De-
mosth. p. 256, 17. σημανέω Hom. Οδ. μ. v. 26. D
[p. 123.] βαλέει Οδ. κ. v. 290. βαλέειν Ιλ. η.
v. 242. ἐκφυγέειν Mosch. Idyll. 4. v. 106. ὀλέ-
εσθε Hom. Ιλ. φ. v. 133. ὀλέεσθαι Ιλ. ο. v.
700. [p. 125. B.] προφέρεσκε Theocr. Idyll. 25. 352
v. 138. θαυμάζεσκον Ibid. v. 106. Hom. Οδ. τ. A
v. 229. κράτεσκε Pind. Nem. Od. 3. v. 90. ἀπαγ-
γέλλεσκε Hom. Ιλ. ρ. v. 409. ἔχεσκον Ιλ. ν. v.
257. ἔχεσκες Ιλ. ε. v. 472. ἔχεσκε Ibid. v. 126.
φάνεσκε Οδ. λ. v. 586. μαχέσκετο Ιλ. η. v. 140.
ἐμισγέσκοντο Οδ. υ. v. 7. κάλεσκε Apollon.
Argon. 4. v. 1514. καλέσκετο Hom. Ιλ. ο. v.
338. καλέεσκον Ιλ. ι. v. 558. ἔασκες Ιλ. τ. v.
295. ἔασκε Ιλ. β. v. 832. Κατάλ. v. 339. (ναιε-
τάασκε Ιλ. λ. v. 672. ναιετάασκον Ιλ. β. v. 539. B
Κατάλ. v. 78. ἰσχανάασκον Ιλ. ο. v. 723. βοά-
ασκε Apollon. Argon. 1. v. 1272. γοάασκον Ibid.
v. 293. μητιάασκε Id. 4. v. 7. deriuantur potius
a Thematibus Poëticis ναιετάσκω, ἰσχανάσκω,
βοάσκω, γοάσκω, μητιάσκω p. 313. B. et p. 314.
A. quod tamen negat Schol. Hom. Ιλ. β. v. 539.)
ναιετάεσκον Apollon. Argon. 2. v. 999. αὐδή-
σασκε Hom. Ιλ. ρ. v. 420. ἐρητύσασκε Ιλ. β. v.
189. σπείσασκε Οδ. θ. v. 89. στρέψασκον Ιλ.
σ. v. 546. ἀνίησκε Hesiod. Theogon. v. 157.
στάσκε Hom. Ιλ. γ. v. 217. δόσκον Ιλ. ι. v. C
331. δόσκε Ιλ. ξ. v. 382. δύσκε Ιλ. θ. v. 271.
ζωννύσκετο Ιλ. ε. v. 857. Haec omnia possunt
etiam deduci a Poëticis Praesentibus in -σκω.
[p. 124.] πόθεσαν Ιλ. ο. v. 219. δυστοκέσασα
Mosch. Idyll. 4. v. 87. ἔνεικε Hom. Οδ. δ. v. 436.
ἤνεικε Οδ. σ. v. 299. ἐνεῖκαι Ιλ. σ. v. 334. ἐνείκας
Ιλ. ρ. v. 39. ἠνείκαντο Ιλ. ι. v. 127. βεβάασι Ιλ. β.
v. 134. βεβαὼς Ιλ. ξ. v. 477. ἑσταότα Ιλ. ν. v. 438.

ἐμβεβαῶτας Pind. Nem. Od. 4. v. 47. ἑσταότα Ibid. Od. 5. v. 4. πεπτεότα Hom. Ιλ. φ. v. 503. τεθνεὼς Thucyd. 5, 1. τεθνεῶσα Demosth. p. 1016.
D 25. τεθνεῶτες Job. 39, 30. τεθνεώτων Demosth. p. 281, 22. ἑστηὼς Apollon. Argon. 2. v. 49. ἑστηῶτες Dionys. Af. v. 770. πεπτηὼς Hom. Οδ. ξ. v. 354. πεπτηῶτα Οδ. χ. v. 384. πεπτηότα Arat. v. 167. βεβαρηότες Hom. Οδ. γ. v. 139. τετληότες Ιλ. ε. v. 873. τετιηότες Ιλ. ι. v. 13.
555 βεβοληότες Tryphiod. v. 570. [p. 124. 125.] ἀνά-
A λωσαν Thucyd. 8, 65. ὀκλακὼς 3 Reg. 8, 54. ἐγκίκασι Deut. 31, 14. ἐπιστάμην Job. 42, 3. [δῶκεν Pind. Olymp. Od. 1. v. 101. κρύψε Id. Olymp. Od. 6. v. 51. λάχε ibid. v. 56. τέκε Id. Olymp. Od. 1. v. 101. *S.*] δεδώκειν 2 Reg. 18, 11. ἐνδεδύκειν Job. 29, 14. δεδώκει Marc. 14, 44. πεποιήκεισαν Id. 17, 7. πεποιήκεσαν Arrian. de Alexandro 3, 8. p. 57. πεπόνθειμεν Plat. p. 66. ἄφθη Theocr. Idyll. 2. v. 25. δυνάμαν Ibid. v. 108. πεποίθει Id. Idyll. 5. v. 28. ἄγον Hom. Ιλ. β. v. 834. Κατάλ. v. 341. ἔχον Ιλ. α. v. 463. ὀνόμαζε Ibid. v. 361. βάλε Ibid. v. 245. βεβήκει Ibid. v. 221. λελείμμην Ιλ. χ. v. 334. βλῆσθαι Ιλ. δ. v. 115. βλήμενος Ibid. v.
B 211. lege prius p. 317. C. ἐκτῆσθαι Ιλ. ι. v. 402. [p. 126. 127.] ᾔδεα Ιλ. ξ. v. 71. κέλεαι Ιλ. α. v. 134. βούλεαι Οδ. ρ. v. 404. ὄψεαι Ιλ. δ. v. 353. Callim. Lav. Pall. v. 89. ἔρχεαι Bion Idyll. 1. v. 51. κεκλήσεαι Theocr. Idyll. 22. v. 71. βέβληαι Hom. Ιλ. ε. v. 284. δύνηαι Ιλ. ζ. v. 229. νέηαι Ιλ. α. v. 52. ἴδηαι Ιλ. γ. v. 130. αὐγάσδεο Lacon apud Plut. institutt. Laconn. T. II. p. 238. B. ἵκεο Pind. Nem. Od. 3. v. 5. Hom. Ιλ. ι. v. 56. φράζεο Theocr. Idyll. 2. v. 75. βάλλεο Hom. Ιλ. α. v. 297. ἐθήκαο Theocr. Idyll. 29. v. 18. ὑπελύσαο Hom. Ιλ. α. v. 401. ᾔδεε
C Ιλ. β. v. 409. δάμνησι Alcaeus p. 10. ἐθέλῃσι

Hom. Ιλ. α. v. 408. ὑπτιάῃσι Arat. v. 795. Φορέῃσι Id. v. 568. παύσῃσι Hom. Ιλ. δ. v. 191. βάλῃσι Ιλ. Φ. v. 104. His adde δῴῃσι Ιλ. α. v. 324. παραφθαίῃσι Ιλ. κ. v. 346.

Hort. Adon. p. 109. οἱ Ῥηγῖνοι καθ' Ἡρακλείδην τὰ τρίτα τῶν μὲν ὁριστικῶν περισπωμένων τῆς πρώτης συζυγίας, καὶ τῶν βαρυτόνων δὲ ῥημάτων, κατὰ τὸ ἑνικὸν εἰς τὴν σι συλλαβὴν περαιοῦσι τοῦ η παραλήγοντος· τὸ γὰρ φιλεῖ καὶ νοεῖ καὶ λέγει καὶ φέρει, φίλησί φησι, καὶ νόησι καὶ λέγησι καὶ φέρησι. (φέρῃσι Tryphiod. v. 91.) τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ παμφαίνησι παρ' Ὁμήρῳ (Ιλ. ε. v. 5. Schol. ἀπὸ τοῦ παμφαίνημι. at H. Stephanus subscribit ι τῷ η) ἅπαξ φησὶ χρησαμένῳ τῇ διαλέκτῳ ἐπὶ τούτου. καλεῖται δὲ καὶ σχῆμα Ἰβύκειον ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν, διὰ τὸν D Ἴβυκον φιληδήσαντα τοιαύτῃ γλώσσῃ. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ περὶ τρίτων ἀνθυποτάκτων ἐστὶν ὁ λόγος. ὁποῖον τὸ λάβησι (Ιλ. ι. v. 524.) καὶ λάχῃσι (Ιλ. η. v. 171.) αὐτὰ γὰρ καὶ ὅσα τοιαῦτα οὐ Ῥηγίνων εἰσὶν, ἀλλ' Ἰώνων. Eustath. p. 1576. l. 55. et p. 1577. l. 8. παραφθαίησι sine ι subscripto apud Eustathium.

[p. 127. 128.] κέαται Theocr. Idyll. 29. v. 5. 354
Hom. Ιλ. λ. v. 658. κέατο Ιλ. ν. v. 785. κείατο A Hesiod. Ἀσπ. v. 175. ἐκείατο Apollon. Argon. 4. v. 1295. ἕαται Hom. Ιλ. γ. v. 154. εἵαται Ιλ. β. v. 137. καθείατο Ιλ. υ. v. 153. εἰρύαται Ιλ. α. v. 239. εἰρύατο Ιλ. ξ. v. 30. διαγεγράφατο Dio Cass. p. 527. [1]) τετάχαται Thucyd. 3, 13. ἐφθάραται Ibid. [2]) διετετάχατο Id. 4, 31.

1) Schol. τεταγμέναι εἰσί. ἐφθάρησαν. Notandum est, his vti Thucydidem in Oratione Mitylenaeorum.

2) Schol. διατεταγμένοι ἦσαν.

ἐτετάχατο Arrian. de Alexandro 3, 8. p. 57. B προετετάχατο Id. ibid. 3, 11. p. 59. παρετετάχατο Appian. de rebus Syriacis c. 34. p. 77. l. 20. διεφθάρατο Id. bell. civ. 5, 124. p. 387. l. 1. ἀναμεμίχατο Id. de rebus Punicis c. 40. p. 25. l. 18. ἀποδεδείχατο Dio Cass. p. 644. διακεκρίδαται Id. p. 188. παρεσκευάδαται Id. p.

437. κενομίδαται, Id. p. 461. ὠνομάδαται, κεχωρίδαται Id. p. 37. τετεύχατο Mosch. Idyll. 2. v. 43. Hom. Ιλ. σ. v. 574. ἐπιτετράφαται Ιλ. β. v. 25. ἔρχαται Ιλ. π. v. 481. ἔρχατο Ιλ. ρ. v. 554. δέχαται Ιλ. μ. v. 147. τετεύχα-
C ται Ιλ. ν. v. 22. ἐρηρέδαται Ιλ. ψ. v. 284. ἀγηγέραθ' Ιλ. δ. v. 211. κεκλίαται Ιλ. π. v. 68. *) Οδ. δ. v. 608. δεδαίαται Οδ. α. v. 23. κεκλήατο Ιλ. κ. v. 195. βεβλήαται Ιλ. λ. v. 656. βεβολήατο Ιλ. ι. v. 3. βεβλήατο Ιλ. ξ. v. 28. βεβλέαται Arat. v. 174. πεπονήατο Apollon. Argon. 1. v. 752. πονήατο Orph. Argon. v. 765. πονείατο Id. v. 1153. αἰσθανοίατο Aristoph. Pac. 208. ἐργασαίατο Id. Auu. 1147. ὑφελοίατο Id. Nubb. 1201. ἐκτισαίατο Eurip. Herc. Fur. v. 547. ἐκσωσαίατο Aeschyl. Pers. v. 560. ὀψοίατο, γνωσοίατο Sophoc. Oedip. Tyr. v. 1298. γενοίατο Ιλ. β. v. 340. βιῴατο Ιλ. λ.
D v. 467. κεχαροίατο Ιλ. α. v. 256. ἐλασαίατο Ιλ. κ. v. 537. ἀραροίατο Apollon. Argon. 1. v. 369. [p. 130. C.] τιθέασι Thucyd. 2, 34. Demosth. p. 766, 17. Xenoph. Cyrop. 8, 8, 8. Plat. p. 579. ὑποτιθέασι Demosth. p. 926, 8. διδόα-
355 σι Thucyd. 2, 68. Demosth. p. 766, 22. Xenoph.
A Cyrop. 3, 3, 18. Aristoph. Equu. 194. ἀπολλύασι Thuc. 8, 106. ἀποκτιννύασι Plat. p. 554. ἀναπηγνύασι Aristoph. Eccles. 858. [p. 131. 132.] θυμουμένοισι Plat. p. 978. ἐρχομένοισι Hom. Ιλ. ρ. v. 741. βαινουσέων Hesiod. 'Ασπ. v. 232. ἀγγελέων Hom. Οδ. δ. v. 24. ἀγγελέουσα Ιλ. θ. v. 409. ἀγγελέοντα Ιλ. ρ. v. 701.

[*) Etymol. p. 500. l. 8. οἱ καθαρεύοντες παρακείμενοι τὸ α μόνου προσλαμβάνουσι κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν ἑνικῶν· καὶ εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγονται, συστέλλουσι ταύτην, καὶ οὕτω ποιοῦσι τὸ Ἰωνικόν· ὡς πεποίηται πεποιέαται, οὕτως ἀπὸ τοῦ κλείω γίνεται κέκλειται, καὶ συστολῇ τῆς ει διφθόγγου, κεκλίαται. S.]

ἐὼν Euryph. inter Fragm. Pyth. p. 814. Hom. Ιλ. α. v. 131. ἀπεὼν Οδ. ν. v. 189. ἐοῦσα Ιλ. ζ. v. 456. Archim. p. 123. l. 27. ἐὸν Hom. Ιλ. δ. v. 426. ἐόντος Archim. p. 122. l. 8. Hom. Οδ. α. v. 289. ἐούσης Ιλ. γ. v. 201. ἐόντι Ιλ. δ. v. 277. ἐούσῃ Ιλ. α. v. 546. ἐόντα Ibid. v. 352. ἐοῦσαν Ibid. v. 587. ἐόντε Ιλ. ε. v. 609. ἐόντες Ιλ. α. v. 290. ἐόντα Ibid. v. 70. παρεόντα, παρεόντων Hipparch. inter Fragm. Pyth. p. 820. ἐόντων Hom. Ιλ. θ. v. 253. ἐοῦσι Οδ. ξ. v. 194. ἐόντας Ιλ. δ. v. 151. [p. 132. C.] φράδμων Ιλ. π. v. 638. συμφράδμων Ιλ. β. v. 372. ἴδμων Tryphiod. v. 329. ἰδμοσύνη Nicand. Ther. v. 346. ἀτρεκέως Hom. Ιλ. β. v. 10. ἀσφαλέως Ιλ. ν. v. 141. περιφραδέως Ιλ. α. v. 466. ἀστεμφέως Οδ. δ. v. 419. [p. 133. B.] πέρην Ιλ. β. v. 535. Κατάλ. v. 42. λίην Ιλ. α. v. 553. αὖ- C
τις Theocr. Idyll. 1. v. 112. λάθρη Ibid. v. 96. [p. 134.] ἀπίξεται Id. Idyll. 29. v. 13. ἄμπεχεν Hom. Οδ. ζ. v. 225. ἐπὴν Ιλ. α. v. 168.

D

DIALECTVS DORICA. 556

A

Apud Scriptores Atticos raro, Iones et Poëtas frequentius occurrit.

[p. 139. C.] 1) βλωθροῖο Nicand. Ther. v. 682. 2) ἀμορβαίους Id. v. 28. 3) βύστακας Antiphan. B

1) Schol. μολοθαίρη, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β βλωθρή.

2) Schol. ἀμορβὸν τὸ σκοτεινὸν, παρὰ τὴν ὀρφνὴν, ἐλλείψει τοῦ ν, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β εἰ ἄμορφόν τι ὂν καὶ ἀμορβόν.

3) pro μύστακας H. Steph. Thes. Ind.

apud Athen. p. 143. A. [p. 140. B.] 4) κεβλὴ Callimach. pro κεφαλή. [p. 141. B.] 5) ὀδελὸς Nicand. Ther. v. 93. et 655. et 908. et Alex. v. 308. [p. 145. B.] πιστάκια Id. Ther. v. 891. de qua voce Athenaeus p. 649. C. Νίκανδρος μὲν ὁ Κολοφώνιος ἐν τοῖς Θηριακοῖς φησίν· ψιττάκι' — (Marg. et H. Steph. πιστάκι') γράφεται δὲ ἀστάκια (Marg. φιστάκι'). Ποσειδώνιος γράφει οὕτως· φέρει ἡ Συρία βιστάκιον — οἱ δὲ τὰ γεωργικὰ συγγράψαντες ἀδελφοὶ ἐν τῷ C τρίτῳ γράφουσιν οὕτως· οἱ Σύροι διὰ τοῦ π πιστάκια ὠνόμασαν, ὁ δὲ Νίκανδρος δασέως φιστάκια, Ποσειδώνιος δὲ βιστάκια. ([p. 146. sq.] ἀποδεκτῆρες et δοτῆρες Xen. Cyrop. 8, 1, 3. pro ἀποδέκται et δόται. γνωστῆρες Id. Cyrop. 6, 2, 11. p. 374. pro γνῶσται. ἁρμοστήρων Id. hist. Graec. 4, 8, 39. pro ἁρμοστῶν. θεραπευτῆρας Id. Cyrop. 7, 5, 23. pro θεραπευτάς. Plura talia, quae petita e dialecto Laconica videntur, collecta sunt a Doruillio ad Charit. p. 421. ed. Lips. et a nobis in Lexico Xenoph. in v. γνωστήρ. S.) [p. 148. B. C.] μεὶς Herodot. 2, 82. p. 75. l. 16. 6) Hom. Ιλ. τ. v. 117. 7) Hesiod. ἔργ. v. 557. [p. 150. C. D.] φηρσὶν Hom. Ιλ. α. v. 268. Φερσεφόνεια Orph. Hymn. in Proserp. v. 16. pro Περσεφόνεια Hom. Οδ. κ. v. 494. Φερσεφόνη Orph. Argon. v. 1190. pro Περσεφόνη

D 4) Schol. Nicand. p. 65. κεβληγόνου. Alexiph. v. 433. τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ ἐχούσης τὸν γόνον. συγγενὲς τοῦ φ τὸ β. καὶ Καλλίμαχος, ἀμφὶ δὲ κεβλὴν, etc. sic p. 81. et p. 82.

5) Schol. ὀδελοῦ ἀντὶ τοῦ ὀβελοῦ Δωρικῶς ἤγουν Αἰολικῶς. καὶ Θεόκριτος (Idyll. 5. v. 27.) δήλεται τὸ βλάπτεται. ἢ δήλεται τὸ βούλεται.

6) Schol. μὴν Αἰολικῶς, ὥσπερ ῥὶς ῥινὸς, καὶ θὶς θινὸς, οὕτω καὶ μεὶς μεινὸς κληθήσεται κατὰ τὴν ἀναλογίαν.

7) Tzetz. p. 127. a. μεὶς μὴν Αἰολικῶς.

Id. Hymn. in Proserp. v. 1. [p. 151. B.] μάτηρ 557 Herodot. 2, 64. p. 71. l. 36. Λατοῖ, μνασιδωρεῖν Demosth. p. 531, 9. et 13. A [1]) δᾶγμα Nicand. Ther. v. 119. νύμφα Hom. Ιλ. γ. v. 150. πολύφωνα Arat. v. 1002. ἐννεάγηρα Id. v. 1022. (in quibus nota α corripi.) [2]) νεοδαμώδεις Xenoph. hist. Graec. 1, 3, 10. et 4, 3, 8. *) τόλμα Ibid. 5, 3, 22. [p. 152. A.] ἀῤῥωδεῖν Herodot. 1, 9. p. 3. l. 19. pro ὀῤῥωδεῖν. [p. 154.] [ἕταρον Hom. Ιλ. ο. v. 519. ἑτάρου Ιλ. ω. v. 4. ἑτάρῳ Ιλ. ε. v. 325. S.] ἀργεννὸς Ιλ. ζ. v. 424. [3]) πόρδαλις Ιλ. ν. v. 103. [4]) ἔρον Ιλ. α. v. 469. [p. 155. C.] ὀνυμέουσι Callimorph. apud Lucian. tom. 1. p. 675. [p. 156. C.] [5]) ὤρεσσι Hom. Ιλ. ε. v. 486. γῶν Herodot. 1, 31. p. 8. l. 4. et ὦν 1, 2. p. 2. l. 2. pro γοῦν, οὖν. [p. 158. A. B B. C.] εἶνται Euripid. Bacch. v. 38. pro ἧνται. [6]) Ζείδωρος Hom. Ιλ. β. v. 548. Κατάλ. v. 55. [7]) Εἰλείθυια Ιλ. λ. v. 270. Θευμορίη Apollon. Argon. 3. v. 676. ([p. 159. A.] καλλιπάρῃος Hom. Ιλ. ζ. v. 298. S.)

1) Schol. ἰστέον ὅτι ὁ Νίκανδρος πανταχοῦ δᾶγμα διὰ τοῦ α, καὶ οὐ δῆγμα φησί. H. Steph. tamen v. 128. habet δῆγμα.

2) Jul. Poll. 3, 83. τοὺς εἰς ἐλευθερίαν τῶν εἱλώτων ἀφιεμένους οἱ Λακεδαιμόνιοι νεοδαμώδεις καλοῦσι.

[*) Eustath. p. 1687. l. 18. ἴσως δὲ Δώριον καὶ ἡ τόλμα. S.]

3) Eustath. p. 922. l. 53. παρὰ τὸ πορεύεσθαι ἁλλομένη, ἵνα ᾖ πρόαλις, καὶ μεταθέσει καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ πόρδαλις.

4) Schol. ἔρον τὸν ἔρωτα Αἰολικῶς λέγει.

5) pro ὄρεσσι Schol.

6) τροπῇ Βοιωτικῇ τοῦ η εἰς ει Eustath. p. 1206. l. 4.

7) ἐκ τοῦ ἐλεύθω Eustath. p. 834. l. 63.

νοσεύματος Hippoc. Sect. 1. p. 23. l. 18. [p. 171. D. p. 172.] τεῦ Herodot. 1, 7. p. 3. l. 2. C Hom. Ιλ. β. v. 388. (pro τοῦ, pro τινός.) τοὶ

Ιλ. α. v. 447. ταὶ Ιλ. γ. v. 5. τάων Ιλ. δ. v.
46. [p. 173. B.] εὐρύοπα Ιλ. ϑ. v. 442. κυα-
νοχαῖτα Ιλ. ν. v. 563. ἠχέτα Hesiod. ἔργ. v.
582. vbi etiam ε pro η. [p. 173. 174. 175.]
βοῤῥᾶ Luc. 13, v. 29. τοῦ Καϊάφα Johan. 18,
v. 28. Εὐρώτα Theogn. v. 783. ['Αλκείδαο
Hesiod. 'Ασπ. v. 112. Αἰνείαο Hom. Ιλ. ε. v.
305. S.] 'Ατρείδαο Ιλ. α. v. 203. μουσάων
Ibid. v. 604. μελιᾶν Hesiod. ἔργ. v. 145. *) νε-
φελᾶν Aristoph. Nubb. 334. ὁρμὰν, κιχλᾶν
D Ibid. et 338. τύχας ἀγαϑᾶς Demosth. p. 531,
8. [p. 177. 178.] τοῦ λαγὼ et τοὺς λαγὼς p.
358 20. et p. 21. A. ὠκύποδας λαγὸς Hesiod. 'Ασπ.
A v. 302. [p. 181. B.] Ποσειδάων Hom. Ιλ. α. v.
400. Ποσειδάωνος Ιλ. ν. v. 19. Ποσειδάωνι
Ιλ. ο. v. 57. Ποσειδάωνα Οδ. ϑ. v. 344. Πο-
σείδαον Ιλ. υ. v. 115. et Ποσειδάων Hymn. Ne-
ptun. v. 6. [p. 181. D.] ἦρος Pythag. apud Diog.
Laert. 8, 9. pro ἔαρος. ἦρι Hom. Ιλ. ι. v. 360.
Thucyd. 4, 117. pro ἔαρι Eustath. p. 1146. l. 51.
sic κῆρι Ιλ. δ. v. 46. [p. 182. B.] βῶν Herodot.
6, 67. p. 224. l. 41. Hom. **) Ιλ. η. v. 238. [p.
B 184. A.] γένευς †) Οδ. ο. v. 532.

*) Schol. ἐδώρισε μιμούμενος τοὺς διϑυράμβους.

**) Schol. βοῦν Δωρικῶς.

†) Eustath. p. 1790. l. 21. δυνάμενος εἰπεῖν γένους, γένευς εἶπε Ποιητικώτερον διὰ πλείω φωνῆς ὄγκον.

σάκευς Hesiod. 'Ασπ. v. 334. ὄξευς Nicand. Alex. v. 511. [p. 186.] ὑγρᾶν, ἀγαϑᾶν, στρεπταιγλᾶν Aristoph. Nubb. 334. 338. πασάων Hom. Οδ. ζ. v. 107. ϑηλυτεράων Οδ. λ. v. 385. ἑκατηβελέταο Ιλ. α. v. 75. ὅτευ Οδ. ρ. v. 421. Herodot. 1, 119. p. 32. l. 30. [p. 188. B.] *) μάσσον Hom. Οδ. ϑ. v. 203.

*) Schol: μακρότερον. Eustath. p. 1584. l. 13. ἀπὸ τοῦ παχὺς παχίων πάσσων (Οδ. ζ. v. 230.) καὶ ὁ μάσσων ἐκ τοῦ μα-

κρὸς, καὶ ὁ βράσσων (Ιλ. κ. v. 226. Schol. βραδύτερος.) ἐκ τοῦ C
βραχύς. lege p. 32. B.

[p. 192. vsque ad p. 198.] ἐγὼν Lucian. Astrol. p. 996. Hom. Ιλ. α. v. 76. ἐμεῦ Ibid. v. 88. Herodot. 7, 158. p. 276. l. 11. μεῦ Hom. Ιλ. α. v. 37. Herodot. 7, 209. ἄμμε Ibid. v. 59. ἄμμες Ιλ. Φ. v. 432. ἄμμι Ιλ. α. v. 384. ἄμμιν Ιλ. ν. v. 379. τύνη Ιλ. ε. v. 485. Hesiod. ἔργ. v. 10. τὺ Nicand. Ther. v. 907. σεῦ Herodot. 1, 9. p. 5. l. 22. Hom. Ιλ. β. v. 27. τοὶ Ιλ. α. v. 28. Herodot. 1, 9. p. 3. l. 21. τεῖν Hom. Οδ. δ. v. 619. τὺ Aristoph. Equu. 1222. ὔμμε Hom. Ιλ. ψ. v. 412. ὔμμες Ιλ. α. v. 274. ὔμμιν Ιλ. δ. v. 249. D
ὔμμι Ιλ. ζ. v. 77. φὶν Nicand. Ther. v. 725. et Alex. v. 124. αὐτάων Hom. Ιλ. ε. v. 752. μὶν *ipsum* Ιλ. α. v. 100. Herodot. 1, 10. p. 3. l. 31. *ipsam* Ibid. 1, 9. l. 22. Hom. Ιλ. α. v. 29. νὶν 359
illum Ιλ. δ. v. 480. *) ἀμὸς *meus* Ιλ. ζ. v. 414. A
τεὸς Ιλ. α. v. 138. Herodot. 1, 37. p. 10. l. 7.

*) Schol. ἡμέτερος.

[p. 207. A.] ἀντὶ Abyden. apud Euseb. Chron. p. 13. l. 19. [p. 207. C.] ἦν Aelian. Var. Histor. 13, 1. p. 649. [p. 208. B.] ἐσσεῖται Hom. Ιλ. β. v. 393. [p. 209.] ἔμεν Ιλ. δ. v. 299. ἔμεναι Ιλ. γ. v. 40. [p. 211.] ἠρώτευν Herodot. 1, 158. p. 41. l. 11. ὀρεῦντες Hippoc. Sect. 8. p. 14. l. 6. ποιεῦσι Herodot. 1, 140. p. 37. l. 21. ποιεῦνται Ibid. l. 25. ἐποίευν Id. 2, 93. p. 77. l. 32. ἐποιεῦντο Id. 1, 13. p. 4. l. 19. δατεῦντο Hom. Οδ. α. v. 112. αὔτευν Ιλ. μ. v. 160. καλεῦσι Di- B
onys. Af. v. 865. ποιεῦ Theogn. v. 61. [p. 212. B.] βιεῦντες Phocyl. v. 217. [ἐξομοιεῦντες Herodot. 3, 24. ἀποσιεύμενος Id. 4, 154. ἀνδρευμένῳ Id. 1, 123. S.] [p. 213. A.] συρίττω Lucian. tom. 1. p. 27. ἁρμόττω Ibid. p. 512. [p. 214. B.] ἔῤῥε Hom. Ιλ. χ. v. 498. [p. 215. B.]

ἐξενάριξε Ιλ. ε. v. 151. [p. 216. D.] κέλσαι Οδ. κ. v. 511. ἐκέλσαμεν Οδ. ι. v. 546. ἄρσον Οδ. β. v. 289. ἄρσε Οδ. φ. v. 45. ἄρσας Οδ. α. v. 280. ἄρσαντες Ιλ. α. v. 136. ὦρσε Ibid. v. 10. ὄρσομεν Ιλ. δ. v. 16. ὄρσας Ιλ. χ. v. 190. κέρσε Ιλ. ξ. v. 466. τέρσεται Οδ. η. v. 124.
C φύρσω Οδ. σ. v. 21. [p. 219. D.] πλευσοῦμαι Xenoph. Anab. 5, 7, 5. πλευσεῖται Demosth. p. 419, 28. πλευσούμεθα Thucyd. 1, 143. πλευσεῖσθε Id. 1, 53. πλευσεῖσθαι Id. 8, 1. Demosth. p. 1284, 17. φευξεῖται Plat. p. 776. Aristoph. Plut. 496. φευξούμεθα Id. v. 447. φευξεῖσθε Euripid. Bacch. v. 797. φευξεῖσθαι Plat. p. 639. Demosth. p. 990, 4. καυσούμενος 2 Pet. 3, 10. [p. 227. C.] ἔοργαν Hom. βατραχ. v. 178. εἶπαν Herodot. 1, 120. [p. 228. A.] αἱρεῦμαι Herodot. 3, 142. p. 136. l. 8. ἐναγωνιεῦμαι Id. 3, 83. v. 124. l. 31. [ἐξανδραποδιεῦνται Id. 6, 9. ἐπισιτιεύμενοι Id. 9, 50. S.] ἀμφιβαλεῦμαι Hom. Οδ. χ. v. 103. [p. 229. A.] ἀνέχευ Herodot. 1, 206. p. 53. l. 15. ἔθευ Id. 3, 155. p. 138. l. 20. 7, 209. βάλλευ Hom. Οδ. μ. v. 218. ὄρσευ Ιλ.
D δ. v. 264. βάλευ Apollon. Argon. 2. v. 57. βαλεῦ Herodot. 8, 68. p. 306. l. 24. ἕλευ Nicand. Ther. v. 529. φοβεῦ Herodot. 1, 9. [p. 229. B.]
360 ἀρχόμεσθα Lucian. tom. 1. p. 531, βουλόμε-
A σθα Aristoph. Nubb. 1114. ἠριζόμεσθα Id. ibid. v. 1378. δυνάμεσθα Hom. Ιλ. β. v. 343. [φερόμεσθα Herodot. vit. Hom. c. 35. ὠστιζόμεσθα Aristoph. Plut. 330. S.] ἐδινεόμεσθα Hom. Οδ. ι. v. 153. δασόμεσθα Apollon. Argon. 3. v. 908. ἀκουσόμεσθα Aristoph. Acharnn. 522. κεκραξόμεσθα Id. Rann. 259. ἠρξάμεσθα Id. Nubb. 1356. γενόμεσθα Hom. Ιλ. φ. v. 89. ἀφικόμεσθα Sophoc. Aj. v. 1361. λελυπήμεσθα Euripid. Ion. v. 1311. τισαίμεσθα Aristoph. Auu.

369. Φραζώμεσθα Hom. Ιλ. ι. v. 112. *) ἀρχώμεσθα Arat. v. 1.

*) Schol. τὸ ἀρχώμεσθα μετὰ τοῦ σ ἐστὶν Ἀρχαϊσμός. Ὅμηρος, ἐφοπλισόμεσθα Ιλ. ι. v. 66.

[p. 229. C.] ἤγερθεν Orph. Argon. v. 116. 444. B Hom. Ιλ. α. v. 57. Φάανθεν Ibid. v. 200. τράφεν Ibid. v. 251. [ᾤκηθεν et ἐφίληθεν Ιλ. β. v. 668. κατέκταθεν Ιλ. ν. v. 780. ἀνέψυχθεν Ιλ. κ. v. 575. ἐφόβηθεν Ιλ. ε. v. 498. διέτμαγεν Ιλ. α. v. 531. S.] [p. 231. D. p. 228.] ἀκουέμεν Ibid. v. 547. ἀκουέμεναι Οδ. λ. v. 379. ἀξέμεν Ιλ. ψ. v. 111. ἀξέμεναι Ibid. v. 50. εὑρέμεναι Ιλ. β. v. 343. εἰπέμεν Ιλ. η. v. 373. εἰπέμεναι Ibid. v. 375. εἰρύμεναι Hesiod. ἔργ. v. 818. πενθήμεναι Hom. Οδ. σ. v. 173. πεφραδέμεν Hesiod. Ἔργ. v. 766. τεθνάμεν Hom. Ιλ. τ. v. 334. βεβάμεν Ιλ. ρ. v. 359. ἀεικισθήμεμαι Οδ. σ. v. 221. μιχθήμεναι Ιλ. λ. v. 438. μιγήμεναι Ιλ. ζ. v. 161. ταρπήμεναι Apollon. C Argon. 3. v. 660. [p. 234. B.] ἔσταν Hom. Οδ. θ. v. 118. στὰν Ιλ. ι. v. 193. ὑπέσταν Ιλ. β. v. 286. ἔφαν Ιλ. γ. v. 161. ἔβαν Ιλ. α. v. 391. βὰν Ιλ. δ. v. 209. ἔφυν Οδ. ε. v. 481. [p. 235. C.] ἑστάκαμεν 1. Maccab. 11, 34. pro ἑστήκαμεν Id. 13, 38. καθεστάκαμεν Id. 10, 20. καθέστακα Jerem. 1, 10. ἀφέστακα Id. 16, 5. [p. 236.] ἱστάμεν Demosth. p. 531, 10. ἴμεν Hom. Ιλ. α. v. 170. ἴμεναι Ιλ. υ. v. 32. τιθέμεν Hesiod, ἔργ. v. 744. ἄημεναι Ιλ. ψ. v. 214. οὐτάμεν Hesiod. Ἀσπ. v. 335. ἑστάμεν Hom. Οδ. φ. v. 261. στήμεναι Ιλ. ρ. v. D 167. ἴδμεναι Ιλ. ν. v. 273. βῆμεν Οδ. γ. v. 131. βήμεναι Οδ. θ. v. 518. θέμεν Οδ. λ. v. 314. θέμεναι Ιλ. β. v. 285. δόμεν Ιλ. δ. v. 379. δόμεναι Ιλ. α. v. 116. ζευγνύμεναι Ιλ. γ. v. 260. 361 δύμεναι Ιλ. ζ. v. 185. θησέμεναι Ιλ. μ. v. 35. A

δωσέμεν Ιλ. κ. v. 323. δωσέμεναι Ibid. v. 393. ἐφίλετο *amabatur* Herodot. 5, 5. p. 182. l. 33. a φίλημαι a *) φίλημι pro φιλέω. ἀγνοίησι Hom. Οδ. ω. v. 217. †) ab ἀγνοίημι pro ἀγνοιέω.

*) Aem. Port. Lex. Ion.

†) Eustath. p. 1959. l. 38. et Phauor. sed H. Steph. ἀγνοίῃσι cum ι subscripto.

[p. 238. C.] ποιεῦντες Herodot. 1, 193. p. 50. l. 18. ποιεύμενος Id. 1, 161. p. 42. l. 2. φιλεῦντας Hom. Οδ. γ. v. 221. μωμεύμενος Theogn. v. 169. [ἀπικνευμένοισι Herodot. 2, 178. ἀρνευμένη Ibid. c. 181. ὑμνεῦσαι Hesiod. theog. v. 11. *S.*] [p. 239. C.] ἐρχομενάων Hom. Ιλ. β.
B v. 88. [p. 243. B.] παλίνορσος Ιλ. γ. v. 33. [p. 244. B.] αἰὲν Ιλ. α. v. 290. [p. 246. B.] μὰν Ιλ. ε. v. 765. μηδαμᾶ Herodot. 1, 68. [p. 252. C.] ποτὶ Hom. Ιλ. ε. v. 245. ποτιδέγμεναι Ιλ. β. v. 137. [ποτινίσσεται Ιλ. ι. v. 381. Cf. Etymol. p. 685. l. 21. *S.*] ποτὶ legitur in Hippocrate, vti notat Aem. Portus in Lexico Dorico. ([p. 253. C.] ἐγκάτθετο Hesiod. theog. v. 487. *S.*) [p. 255. B.] αἰ Hom. Ιλ. λ. v. 798. Herodot. 1, 27.

Flexio quarundam Vocum peculiarium, praecipue Homerica.

C Ἄρης Hom. Ιλ. δ. v. 439. G. Ἄρητος, vnde Ἀρητιάδης Hesiod. Ἀσπ. v. 57. Ἄρου, pro quo *) Ἄρεω apud Archilochum. Ἄρεος Hom. Ιλ. δ. v. 441. Dionys. Halic. p. 24. l. 42. Ἄρεως Id. p. 12. l. 19. Hom. Ιλ. ξ. v. 485. Ἄρηος Ιλ. β. v. 512. Κατάλ. v. 19. D. Ἄρεϊ Ιλ. β. v. 479. Ἄρει Ιλ. ε. v. 757. Ἄρηϊ Ιλ. β. v. 627. Κατάλ. v. 274.

*) Eustath. p. 518. l. 24.

A. Ἄρην Ιλ. ε. v. 909. Apollod. Biblioth. 1, 7, 4. Ἄρη Hom. Βατραχ. v. 256. Ἄρηα Ιλ. β. v. 381. V. Ἄρες Ιλ. ε. v. 31. Ἄρης Aeschyl. Sept. adv. Theb. v. 108. D

Βορέας Apollod. Biblioth. 3, 25, 2. Βορέης Hom. Ιλ. ι. v. 5. G. Βορέου Apollod. Biblioth. 1, 9, 16. et 21. Βορέω Hom. Ιλ. ψ. v. 692. Βορέαο36, Ιλ. ε. v. 524. Βορῆος Arat. v. 882. Βοῤῥᾶ Jos. A
15, 6. D. Βορέῃ Hom. Ιλ. ψ. v. 195. A. Βορέην Ibid. v. 208. Βοῤῥὰν Gen. 13, 14. V. Βορέα Orph. Hymn. ad Bor. v. 2. Βοῤῥᾶ Cant. 4, 16.

Γραῦς. γρηῦς Hom. Οδ. τ. v. 346. γρῆϋς Οδ. η. v. 8. γρηῢς Οδ. σ. v. 184. D. γρηΐ Οδ. α. v. 191. V. γρηῦ Οδ. τ. v. 383. γρηῢ Οδ. χ. v. 481.

Ἑρμῆς Οδ. ε. v. 54. Ἑρμείας Ιλ. ξ. v. 491. G. Ἑρμοῦ Apollod. Biblioth. 1, 9, 16. Ἑρμέω Hom. Hymn. Merc. v. 413. Ἑρμείω Ιλ. ο. v. 214. Ἑρμείαο Οδ. μ. v. 390. D. Ἑρμέᾳ Ιλ. ε. v. B
390. Ἑρμῇ Οδ. ξ. v. 435. Ἑρμείῃ Hymn. Pan. v. 36. A. Ἑρμῆν Οδ. ϑ. v. 334. Ἑρμείαν Ιλ. ω. v. 333. V. Ἑρμῆ Hymn. secund. in Merc. v. 12. Ἑρμεία Ιλ. ω. v. 334.

1) Κάρη Ιλ. β. v. 259. πολιὸν κάρη Ιλ. χ. v. 74. G. κάρης Mosch. Idyll. 4. v. 74. καρήατος Hom. Ιλ. ψ. v. 44. κάρητος Οδ. ζ. v. 230. κράατος Ιλ. ξ. v. 177. κρατὸς Ιλ. α. v. 530. κράτεσφι Ιλ. κ. v. 156. D. καρήατι Ιλ. τ. v. 405. κάρητι Ιλ. ο. v. 75. κράατι Οδ. χ. v. 218. κρατὶ Ιλ. ε. v. 743. κάρᾳ Eurip. Med. v. 1371. A.

1) Eustath. p. 700. l. 61, κάρηνου ἀποκοπῇ. ἄκλιτον. Id. p. 818. l. 5. οὐκ ἔστι θηλυκῶς ἡ κάρη παρ' Ὁμήρῳ. Id. p. 1257. l. 52. Ἡρόδωρος καὶ Ἀπίων ἐν τοῖς εἰς τὸ πι σχολίοις λέγουσι καὶ ὀξυτόνως εὑρίσκεσθαι καρὴ, καὶ θηλυκῶς. ὅθεν γίνεσθαι καὶ τὸ παρ' Ἡσιόδῳ (Ἀσπ. v. 7. Theogon. v. 574.) ἀπὸ κρῆθεν.

C κάρη Hom. Ιλ. ε. v. 214. [2]) κὰρ Ιλ. π. v. 392. κρᾶτα Οδ. θ. v. 92. Plur. N. καρήατα Ιλ. λ. v. 309. D. κρασὶν Ιλ. κ. v. 152. κάρησι Tryphiod. v. 590. A. καρήατα Hom. Ιλ. ρ. v. 437. κράατα Ιλ. τ. v. 93. κάρη Hesiod. Theogon. v. 118.

2) Schol. τοῦ κάρη ἐστὶν ἀποκοπὴ, οὐ τοῦ κάρα. αὐτὸ δὲ τὸ κάρη τοῦ κάρηνον ἐστὶν ἀποκοπή. Hesych. κάρα κεφαλὴ, τοῦτο Ἀττικοὶ διὰ τοῦ α λέγουσιν. Ὅμηρος δὲ Ἰακῶς κάρη. [Κάρα est in Anthol. l. 3. c. 7. p. 318. vbi tamen Brunck. analectt. T. I. p. 470. e Cod. Vatic. edidit κέαρ. *S.*]

D Ναῦς Prov. 31, 14. νηῦς Hom. Ιλ. π. v. 294. νῆϋς Mosch. Idyll. 2. v. 104. G. νεὼς Demosth. p. 1284, 28. Hom. Ιλ. κ. v. 172. νεὸς Ιλ. ο. v. 693. ναὸς p. 23. C. νηὸς Prov. 30, 19. Hom. Ιλ. α. v.
363 476. D. ναῒ p. 23. C. νηῒ 3 Reg. 9. v. 27. De-
A mosth. p. 1284, 11. Hom. Ιλ. α. v. 183. A. ναῦν 3 Reg. 9, 26. Demosth. p. 1284, 27. Orph. Argon. v. 469. νέα Hom. Οδ. ι. v. 283. νῆα Ιλ. α. v. 141. Dual. νεοῖν et Plur. N. νᾶες p. 23. C. νέες Hom. Ιλ. β. v. 516. Κατάλ. v. 16. νῆες Ιλ. β. v. 303. 3 Reg. 22, 49. Thucyd. 1, 29. G. ναῶν p. 23. C. νηῶν Hom. Ιλ. β. v. 152. Xenoph. hist. Graec. 1, 1, 26. νεῶν Ibid. Hom. Ιλ. α. v. 48. D. ναυσὶ Dan. 11, 40. νέεσσι Hom. Ιλ. γ. v. 46. νηυσὶ Ιλ. α. v. 179. νήεσσι Ιλ. β. v. 688. Κατάλ. v. 195. A. ναῦς p. 23. D. νέας Ιλ. α. v. 487. νῆας Ibid. v. 168.

B Ὄϊς Ιλ. ω. v. 125. G. ὄϊος Ιλ. ι. v. 207. οἰὸς Ιλ. μ. v. 451. A. ὄϊν Ιλ. ω. v. 621. οἶν Theocr. Idyll. 5. v. 99. οἴϊδα Id. Idyll. 1. v. 9. Plur. N. ὄϊες Hom. Ιλ. δ. v. 433. *) οἶς Theocr. Idyll. 8. v. 45. G. ὀΐων Hom. Ιλ. γ. v. 198. D. ὀΐεσι

*) Sic Wintert. sed H. Steph. et Oxon. ὄϊς. Aem. Port. in Lex. Dor. „Videtur esse singularis numeri potius, quam pluralis, quia τὸ ις corripitur.“

Οδ. ο. v. 385., ὀΐεσσι Ιλ. κ. v. 486. A. ὄϊς Ιλ. λ. v. 245. Herodot. 2, 42.

Πόλις Hom. Ιλ. β. v. 373. G. πόλεως Ιλ. υ. v. 52. πόλιος Ιλ. ε. v. 791. πόληος Ιλ. β. v. 811. Κατάλ. v. 318. Orac. Delph. apud Aeschin. p. 503. ed. Reisk. πόλευς p. 183. D. D. πόλει Ιλ. ε. C
v. 686. πόλι p. 334. B. et p. 111. A. πόληϊ Ιλ. γ. v. 50. A. πόλιν Ιλ. α. v. 19. V. πόλι Antipat. apud Anthol. l. 1. c. 1. (T. II. p. 16. extr. edit. Brunck.) Plur. N. πόλιες Foed. Laced. apud Thuc. 5, 79. Hom. Οδ. ο. v. 411. πόληες Ιλ. δ. v. 45. G. πόλεων Ιλ. ε. v. 744. πολίων Ιλ. α. v. 125. Foed. Lacedaem. apud Thuc. 5, 79. πολήων p. 110. A. D. πόλισι Ibid. B. πολίεσι Foed. Laced. apud Thuc. 5, 77. πολίεσσι Hom. Οδ. φ. v. 252. A. πόλεις Ιλ. σ. v. 342. πόλιας Οδ. θ. v. 560. Ocel. apud Stob. Eclog. p. D
32. Thucyd. 5, 77. πόληας Οδ. ρ. v. 486. Plat. p. 153.

Υἱὸς, υἷις vel υἷς, et υἱεύς. G. υἱοῦ Hom. Οδ. χ. v. 238. υἷος Ιλ. ν. v. 522. υἱέος Ιλ. ω. v. 122. D. υἷϊ Ιλ. β. v. 20. υἱέϊ Ιλ. γ. v. 174. υἱεῖ Ιλ. 364
σ. v. 144. A. υἱὸν Ιλ. α. v. 21. υἷα Ιλ. μ. v. A
129. υἱέα Ιλ. ν. v. 350. V. υἱὲ Ιλ. β. v. 23. Dual. υἷε Ιλ. ν. v. 345. Plur. N. υἷες Ιλ. α. v. 162. υἱέες Ιλ. ε. v. 10. υἱεῖς Οδ. ο. v. 248. G. υἱῶν Ιλ. φ. v. 587. υἱέων Οδ. ω. v. 222. D. υἱοῖσι Οδ. τ. v. 418. υἱάσι Ιλ. ε. v. 463. A. υἱοὺς Ibid. v. 159. υἷας Ιλ. α. v. 240. υἱέας Ιλ. ε. v. 149. υἱεῖς Hymn. Vener. v. 51. V. υἱεῖς Ιλ. ε. v. 464.

B Tractatus de Homeri Dialectis per Plutarchum [vti H. Steph. in Editione Poëtarum], aut Eustathium [vti in Hortis Adonidis].

Ὅμηρος λέξει ποικίλῃ κεχρημένος, τοὺς ἀπὸ πάσης διαλέκτου τῶν Ἑλλήνων χαρακτῆρας ἐγ-
C κατέμιξεν, ἐξ ὧν δῆλός ἐστι πᾶσαν μὲν Ἑλλάδα ἐπελθὼν καὶ πᾶν ἔθνος.

Καὶ Δωριέων μὲν τῇ συνήθει τῆς βραχυλογίας ἐλλείψει κέχρηται, τὸ δῶμα λέγων δῶ, [1]) αἶψα δέ οἱ δῶ Ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τὸ ὅτι, ὅ, [2]) ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας, καὶ τὸ ὀπίσω [3]) ἄψ, μεταβαλὼν τὸ μεν ο εἰς τὸ α, τὸ δὲ π καὶ τὸ σ εἰς τὸ συγγενὲς αὐτοῖς. καὶ τὸ ἄλλοτε ἄλλο, [4]) Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή. καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ μέσα συντεμὼν λέγει τοὺς ὁμότριχας καὶ ὁμοετεῖς, [5]) ὄτριχας καὶ [5]) οἰετέας, καὶ τὸν ὁμόπατρον [6]) ὄπα-
D τρον, καὶ τὸ τρέμειν [7]) τρεῖν, καὶ τὸ τιμῶ [8]) τίω. Τῶν αὐτῶν δέ ἐστι καὶ τὸ ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα· ὡς ἐν τῷ [9]) κάρτιστοι ἀντὶ τοῦ κράτιστοι.

1) Οδ. α. v. 393.
2) Οδ. τ. v. 543.
3) Ιλ. α. v. 60.
4) Ιλ. ξ. v. 249.
5) Ιλ. β. v. 765. Κατάλ. 272.
6) Ιλ. λ. v. 257.
7) Ιλ. ε. v. 256.
8) Ιλ. δ. v. 257.
9) Ιλ. α. v. 266.

Αἰολέων δὲ χρῆται ἐν τοῖς συνθέτοις συγκοπῇ, [1]) καδδραθέτην λέγων ἀντὶ τοῦ κατεδραθέτην, καὶ [2]) ὑββάλλειν ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν. Καὶ ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ χρόνου, τὰ τρίτα πρόσωπα λήγοντα παρὰ τοῖς ἄλλοις εἰς τὴν ει δίφθογγον; διὰ τοῦ η παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἐκφέρεται, ὡς ἐν τῷ ἐφίλη ἐνόη. οὕτω δὲ καὶ Ὅμηρος ἐποίησε, [3]) δίδη μόσχοισι λύγοισι, ἀντὶ τοῦ ἔδει, ὅ ἐστιν ἐδέσμει. καὶ [4]) Τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων. Καὶ τὸ ἐναλλάσσειν τὸ σ εἰς τὸ δ, ὡς ἐν τῷ λέγειν [5]) ὀδμὴ καὶ [6]) ἴδμεν. Καὶ τὸ πλεονάζειν ἔν τισιν, ὡς τὸ [7]) εὔκηλος ἀντὶ τοῦ ἕκηλος, καὶ [8]) αὐτὰρ ἀντὶ ἀτὰρ, καὶ [9]) κεκλήγοντες ἀντὶ κεκληγότες. Καὶ τὸ προστιθέναι τῷ δευτέρῳ προσώπῳ τῶν ῥημάτων τὸ θα, ὡς τὸ [10]) ἔφησθα καὶ [11]) εἴπησθα. Τὸν δὲ διπλασιασμὸν τῶν συμφώνων οἱ μὲν Δωριεῦσιν, οἱ δὲ Αἰολεῦσι προσνέμουσιν, οἷόν ἐστιν, [12]) ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος, καὶ, [13]) ὁππότερος τάδε ἔργα —.

1) Οδ. ο. v. 493.
2) Ιλ. τ. v. 80.
3) Ιλ. λ. v. 105.
4) Οδ. ε. v. 478.
5) Ibid. v. 59.
6) Ιλ. α. v. 124.
7) Ibid. v. 554.
8) Ibid. v. 51.
9) Ιλ. π. v. 430
10) Ιλ. α. v. 397.
11) Ιλ. υ. v. 250.
12) Ιλ. ε. v. 83.
13) Ιλ. γ. v. 321.

Ἰώνων δὲ ἴδιον ἔχει τὸ ἀφαιρέσει χρῆσθαι
C ἐν τοῖς παρῳχηκόσι χρόνοις τῶν ῥημάτων, ὡς [1]) τὸ βῆ καὶ τὸ [2]) δῶκεν· (ἔθος γὰρ ἔχουσι καὶ ἐπὶ τῶν παρῳχημένων χρόνων ἀπὸ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἄρχεσθαι, ἀφ' ὧν ἐστι καὶ ὁ ἐνεστώς.) καὶ τὸ ὑφαιρεῖν τὸ ε ἐν τῷ [3]) ἱρεὺς καὶ [4]) ἵρηξ. Καὶ τὸ προστιθέναι τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ὑποτακτικῶν τὸ σι· οἷόν ἐστι τὸ [5]) ἔλθῃσι καὶ τὸ [6]) λάβῃσι· καὶ ταῖς δοτικαῖς, [7]) θύρῃσιν, ὕλῃσιν. καὶ τὸ λέγειν [8]) οὔνομα καὶ [9]) νοῦσον, τὸ ὄνομα καὶ τὴν νόσον· καὶ [10]) κεινὸν καὶ [11]) μεῖλαν ἀντὶ τοῦ κενὸν καὶ μέλαν. τὸ μεταβάλλειν τὸ α, ἐπειδὰν ἐκτείνηται, εἰς τὸ η, ὡς τὸ [12]) Ἥρη, [13]) Ἀθήνη. ἔστι δ' ὅτε ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ η εἰς τὸ α,
D ὡς τὸ [14]) λελασμένος ἀντὶ τοῦ λελησμένος. Καὶ τὸ διαιρεῖν τὰ περισπώμενα ῥήματα, [15]) φρονέων
366 καὶ [16]) νοέων. καὶ τὰς γενικὰς τὰς εἰς ους λη-
A γούσας, ὡς τὸ [17]) Διομήδεος, Σαπφόος. καὶ τὰς

1) Ιλ. α. v. 34.
2) Ibid. v. 347.
3) Ιλ. ε. v. 10.
4) Ιλ. σ. v. 615.
5) Οδ. α. v. 77.
6) Ιλ. ι. v. 324.
7) Ιλ. ε. v. 346.
8) Οδ. ζ. v. 194.
9) Οδ. ι. v. 411.
10) Ιλ. δ. v. 181.
11) Ιλ. ω. v. 79.
12) Ιλ. α. v. 545.
13) Ibid. v. 194.
14) Ιλ. π. v. 538.
15) Ιλ. θ. v. 430.
16) Ιλ. ψ. v. 305.
17) Ιλ. ζ. v. 306.

περισπωμένας γενικὰς τῶν πληθυντικῶν, ὡς τὸ [18]) πυλέων, Περσέων· καὶ τῶν οὐδετέρων τὰς πληθυντικὰς εὐθείας τὰς εἰς τὸ η ληγούσας, ὡς τὸ [19]) στήθεα, [20]) μέλεα. καὶ τὰς γενικὰς αὐτῶν ὁμοίως. ἰδίως δὲ λέγουσι καὶ τὸ [21]) τετράφαται, καὶ τὰ τοιαῦτα.

18) Ιλ. η. v. 1.
19) Ιλ. λ. v. 282.
20) Ιλ. ρ. v. 211.
21) Ιλ. β. v. 25.

Μάλιστα δὲ τῇ Ἀτθίδι διαλέκτῳ κέχρηται· καὶ γὰρ ἐπίμικτος ἦν. καὶ ἐπεὶ λέγεται παρὰ B τοῖς Ἀττικοῖς λεὼς ὁ λαὸς, κατὰ ταύτην τὴν συνήθειάν ἐστι παρ' αὐτῷ ὁ [1]) Πηνέλεως, καὶ τὸ [2]) χρέως. ἔστι δ' αὐτοῖς σύνηθες καὶ τὸ συναλείφειν ἐνίοτε, καὶ ἀντὶ δύο ποιεῖν μίαν συλλαβὴν, τὸ ἔπος τοὖπος, τὸ ἱμάτιον θοἰμάτιον. οἷς ἐστιν ὅμοιον, [3]) Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες. καὶ πεδία [4]) λωτεῦντα ἀντὶ λωτεύοντα. καὶ τὸ ὑφαιρεῖν τὸ η τῶν εὐκτικῶν τῶν τοιούτων δοκοίης δοκοῖς, τιμῴης τιμῷς, ἔστιν Ἀττικόν. ᾧ ἀκολούθως εἴρηται, — ἄλλοι δὲ [5]) διακρινθεῖτε τάχιστα. ὁμοίως δὲ καὶ τοῦτο Ἀττικὸν, [6]) Οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους. C ὃ λέγομεν κακίονες καὶ ἀρείονες. καὶ τὰς αἰτιατικὰς τῶν τοιούτων μὴ διαιρεῖν, τοὺς βοῦς, τοὺς

1) Ιλ. β. 494. Κατάλ. v. 1.
2) Οδ. ο. v. 201.
3) Ιλ. ρ. v. 262.
4) Ιλ. μ. v. 283.
5) Ιλ. γ. v. 102.
6) Οδ. β, v. 277.

ἰχθῦς. 7) βοῦς περιτεμνομένους. καὶ 8) ἰχθῦς
ὄρνιθάς τε. κἀκεῖνο δὲ εἴρηται Ἀττικῶς, 9) οὐδέ
τε μιν σθένεϊ ῥηγνῦσι ῥέοντες, ὡς ζευγνῦσι ὀμνῦσι.
καὶ τὸ ἐξαιρεῖν τὰ βραχέα τῶν Ἀττικῶν, 10) λού-
εται λοῦται, οἴομαι οἶμαι· οὕτως οὖν καὶ τὸ
11) λύτο ἀντὶ ἐλύετο. τῶν αὐτῶν ἐστι καὶ
τὸ ἑώρων καὶ ἑωνησάμην, ἐκ περισσοῦ προστι-
θέντων τὸ ε. ὅθεν ἐστὶ καὶ τὸ 12) ἑῳνοχόει.
καὶ τὸ συναιρεῖν τὸ ι ἐπὶ τῶν τοιούτων, 13) ἠϊ-
όνες Νηρηΐδες. οὕτω καὶ τὸ, 14) σφὼ δὲ μάλ'
ἠθέλετον. καὶ ἐπὶ τῆς εἰς ι καθαρὸν ληγούσης
D δοτικῆς παρατελευτῶντος τοῦ α, 15) κέραϊ γέραϊ
16) σέλαϊ. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο Ἀττικὸν, τὸ λέγειν
17) ἔστων καὶ 18) ἐπέσθων ἀντὶ τοῦ ἔστωσαν καὶ
ἐπέσθωσαν. ἔστι δὲ καὶ ἡ τῶν εὐκτικῶν χρῆσις
367 ἀντὶ τῶν παρεληλυθότων τῶν ὁριστικῶν τῆς
A αὐτῆς συνηθείας, ᾗ καὶ Ὅμηρος χρῆται συνεχῶς.
καὶ τοῖς θηλυκοῖς ἀρσενικὰ ἄρθρα ἢ μετοχὰς ἢ
ἐπίθετα συντάσσειν, ὡς τὼ χεῖρε, τὼ γυναῖκε,
καὶ παρὰ Πλάτωνι δὲ ἄγοντε καὶ φέροντε· καὶ
ἡ σοφὸς γυνὴ, ἡ δίκαιος· οὕτω οὖν καὶ Ὅμηρος
ἐπὶ Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς ἔφη, 19) Οὐκ ἂν ἐφ' ἡμε-

7) Οδ. ω. v. 112.
8) Οδ. μ. v. 331.
9) Ιλ. ρ. v. 751.
10) λοῦσθαι Οδ. ζ. v. 216.
11) Ιλ. φ. v. 114.
12) Ιλ. δ. v. 3.
13) βατραχ. v. 13.
14) Ιλ. λ. v. 781.
15) γήραϊ Ιλ. γ. v. 150.
16) Ιλ. ρ. v. 739.
17) Ιλ. α. v. 338.
18) Ιλ. ι. v. 170.
19) Ιλ. θ. v. 455.

τέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ. καὶ, 20) Ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν. καὶ, 21) κλυτὸς Ἱπποδάμεια.

20) Ιλ. δ. v. 22.
21) Ιλ. β. v. 742. Κατάλ. v. 249.

DIALECTVS POETICA.

In soluta oratione nonnunquam occurrit, raro quidem apud Atticos Scriptores, frequentius vero apud Ionicos et Doricos.

[p. 293. A.] ἐγχρίψας Herodot. 9, 97. p. 347. l. 15. pro ἐγχρίμψας Id. 2, 60. p. 71. l. 4. [p. 293. D.] ἐλιννύειν Id. 7, 56. p. 256. l. 23. pro ἐλινύειν Id. 1, 67. p. 17. l. 18. ἀέννaος Job. 19, 25. [p. 294. C.] χιμάῤῥους Ezr. 6, 17. Edit. Rom. καρτερὸς Herodot. 1, 76. p. 20. l. 12. [p. 295. C.] σμικρὸς Plat. p. 1297. Herodot. 1, 5. p. 2. l. 29. pro μικρὸς Ibid. l. 27. [p. 296. A.] ὄσσος Id. 1, 47. p. 11. l. 32. [p. 296. B.] ἄελπτος Id. 1, 111. p. 30. l. 7. Hom. Hymn. Apoll. v. 91. [p. 298. B.] ἠέλιος Lucian. Astrol. p. 985. κλεηδὼν Herodot. 5, 72. p. 197. l. 41. pro κληδὼν Id. 9, 90. p. 345. l. 30. [p. 298. C.] φανηρὸς Archim. Aren. p. 46. 49. 54. 57. etc. Edit. Oxon. [p. 299. C.] ξεῖνος Herodot. 1, 20. p. 5. l. 29. ξεινίη Id. 1, 27. p. 7. l. 17. ἐξεινίζετο Ibid. 1, 30. l. 30. [προξείνους Id. 6, 57. ξείνια Id. 7, 135. ξεινικῶν et ξεινικοὺς Id. 1, 172. S.] εἰρωτῶσι Id. 1, 67. p. 17. l. 7. δείρουσι Id. 2, 39. p. 66. l. 1. [ἀπενειχθέντα Id. 1, 66. ἐξενειχθέντα Id. 1, 23. S.] συνηνείχθη Id. 1, 19.

p. 5. l. 20. [ἀπειληθέντα Id. 1, 24. εἰσάμενοι Id. 1, 23. ἀργύρεια Thucyd. 2, 5. S.] [p. 300. A.] ὁμοχροιΐην Herodot. 1, 74. p. 19. l. 29. ἐποποιΐην Id. 2, 116. p. 83. l. 12. ἱεροποιΐην Id. vit. Homer. c. 37. p. 362. l. 15. προνοιΐης Id. 8, 37. p. 300. l. 18. ὁμοίϊα Hippoc. Sect. 2. p. 19. l. 26. [p. 500. C.] κυρβαῖος Herodot. vit. Homer. c. 33. p. 361. l. 21. [p. 301. B.] περιζητεύω Archim. Aren. p. 38. Edit. Oxon. μοῦνος Herodot. 1, 18. p. 5. l. 17. νοῦσος Ibid. 1, 19. l. 23. Melissa inter Fragm. Pyth. p. 883. οὔνομα Herodot. 1, 1. p. 1. l. 15. οὖρος (pro ὅρος) Id. 1, 52. p. 8. l. 25. (pro ὅρος) Id. 3, 111. p. 128. l. 16. οὐδὸς (pro ὁδὸς) Id. 2, 7. p. 57. l. 35. ἀκουὴ Id. 2, 29. p. 62. l.
B 33. pro ἀκοὴ Id. 2, 148. p. 95. l. 57. [p. 303. B.] τοῖσδεσι Pythagor. apud Lucian. tom. 1. p. 362. [p. 303. D.] ἀπρήκτοιο Lucian. Syr. p. 893. [p. 304. B.] σχημάτεσσι Tim. Loc. apud Plat. p. 1094. τμαμάτεσι Archim. p. 112. l. 21. pro τμήμασι Id. p. 73. l. 12. ἀξόνεσσι Id. p. 71. l. 50. μυριάδεσσι Id. p. 125. l. 8. pro μυριάσι Id. p. 126. l. 8. [p. 306. B.] μερέεσσι Archyt. apud
C Stob. Serm. p. 269. [p. 306. D.] πάντεσσι Demosth. p. 531, 11. Archyt. inter Fragm. Pyth. p. 831. πάντεσιν Onat. apud Stob. Eclog. p. 4. [p. 308. B.] ἐείκοσι Herodot. 2, 121. p. 84. l. 38. [p. 309. A.] ἐμοῖο (si codex sanus sit, pro ἐμοῦ Substantiuo.) Democrit. Epistol. apud Hippoc. Sect. 8. p. 19. l. 8. [p. 310. C.] πουλὺς Hippoc. Sect. 7. p. 313. l. 18. πουλὺν Ibid. l. 19. πουλλὴ Ibid. p. 323. l. 46. πουλλὰ Ibid. p. 254. l. 24. πουλλοῖσι Ibid. p. 164. l. 8. [p. 312.] ἐσσὶ Mandricid. apud Plut. Vit. Pyrrh. c. 26. p. 401. C. ἔην Herodot. 4, 151. p. 171. l. 11. ἦα Plat.
D p. 132. ἔσται Poëticum (Busb. Rud. Graec. Lat. Metr.) in communi vsu est apud plerosque cujuslibet Dialecti Authores; Matth. 5, 21. Plat. p.

107. Herodot. 1, 9. p. 3. l. 16. Hom. Ιλ. α. v. 136. ἔσσεται Lucian. Syr. p. 891. ἔῃ Hippoc. Sect. 3. p. 89. l. 30. [p. 313.] ὁράασθαι Lucian. A Astrol. p. 992. ἀξιόωντι Anonym. inter Fragm. Pyth. p. 869. (pro ἀξιοῦσι ab ἀξιόω) [p. 314.] ἔρδοι Herodot. 1, 119. p. 32. l. 31. Hom. Ιλ. κ. v. 503. μίσγομαι Herodot. 1, 5. p. 2. l. 22. ἐπίσπομαι Id. 1, 103. p. 28. l. 14. Hom. Οδ. γ. v. 215. ἀνίσχω Demosth. p. 531, 12. Herodot. 4, 40. p. 148. l. 5. ἴσχω Id. 3, 111. p. 128. l. 21. ἀέξω Id. 3, 80. p. 123. l. 40. Hom. Ιλ. μ. v. 214. ζώω Ιλ. ζ. v. 138. Herodot. 1, 31. p. 8. l. 13. πλώω Id. 8, 23. p. 297. l. 39. Hom. Οδ. τ. v. 122. πησόμενος Herodot. 9, 36. p. 333. l. B 17. ἤϊα Xenoph. Cyrop. 5, 4, 5. Οδ. δ. v. 427. φανήσειν' Archimed. p. 127. l. 14. a φανήσω pro φανῶ. (vt κεκαδήσω, πεπιθήσω p. 317. A.) Iones non solum Verbis, sed etiam Nominibus Poëticis vtuntur; vt εὐφρόνη nox Herodot. 7, 12. p. 247. l. 3. Hesiod. ἔργ. v. 560. Pind. Nem. Od. 7. v. 4. [p. 315. D.] ἐρύσθησαν 4 Reg. 23, 18. Edit. Rom. sed ἐῤῥύσθησαν Edit. Lond. [p. 316.] ἐφέηκε Plat. p. 394. εἰνείκαντο Herodot. 1, 57. p. 14. l. 1. (pro ἐνείκαντο) ἐκβεβληθὲν Archim. p. 122. C l. 8. ἀναγεγραφέωντι Id. p. 87. l. 42. [p. 319. B.] ἴδον Deut. 11, 2. Phil. 1, 30. [p. 321. A.] δέδιμεν Appian. bell. ciu. 3, 32. p. 275. l. 35. pro δεδίαμεν. ἴστε Hebr. 12, 17. Hom. Ιλ. ψ. v. 276. pro ἴσατε. [p. 324. D.] ἐτίθεις Psalm. 50, 18. ἐπιτίθει 1 Tim. 5, 22. ἀποδιδοῖ Job. 34, 11. διδοῖ Psalm. 37, 21. Herodot. 1, 107. p. 29. l. 5. ἱστῶν Psalm. 18, 33. ὑπείσαντες Herodot. 6, 103. p. 232. l. 41. ab ὑπείω pro ὑπέω pro ὑφίημι. (Aem. Port. Lex. Ion.) προσίησαν Id. 9, 99. p. 347. l. 35. a προσιέω pro προσίημι, nisi sit per ectasin pro προσίεσαν, vt monet Aem. Port. D Lex. Ion. [p. 325. C.] ἐόντεσσι Archyt. apud

Fragm. Pythag. (Edit. Cantab.) p. 77. ὄντεσι Ecphant. apud Stob. Serm. p. 332. ἐπιψαυόν-
370 τεσσι Archim. p. 62. l. 3. κεκοινωνηκότεσσι Id.
A p. 127. l. 14. μεταλελαβηκότεσσι Ibid. l. 15. κομισθέντεσιν Id. p. 81. l. 29. [p. 326. A.] τεθνειὼς Plat. p. 3. ([p. 327. B.] αἰεὶ Xen. Cyrop. 5, 1, 11. Demosth. p. 13, 9. *S.*) [p. 328. A.] εἵνεκα Lucian. Syr. p. 885. Herodot. 1, 22. Xen. Cyrop. 5, 3, 16. εἵνεκεν Archim. p. 127. l. 20. [p. 330. B.] καμμίξας Plat. p. 605. καμμύσει Esai. 29, 10. ἐκάμμυσαν Act. 28, 27. [ἀμβάτης Xen. memm. 3, 2, 2. ἀναμβάτους Id. Cyrop. 4, 5, 15. *S.*] ἀμβώσας Herodot. 1, 8. p. 3. l. 14. it. 3, 38. ἀντέλλω Id. 2, 142. p. 92. l. 13. ἀμβολάδην Id. 4, 181. p. 177. l. 25. [p. 332. C.] Aem. Port. Lex. Ion. obseruat, ἀῤῥύσονται Herodot. 6, 119. p. 236. l. 24. poni per syncopen
B pro ἀναρύσονται. [p. 334.] Σαρδῶ Id. 5, 106. p. 207. l. 38. per Apocopen, pro Σαρδῶνα, vel a Σαρδὼν pro Σαρδώ. [p. 337. B.] τὸ Herodot. 1, 1. p. 1, l. 16. τὰ Id. 1, 5. p. 2. l. 28. pro ὅ, ἅ. οἳ Id. 8, 56. p. 303. l. 27. pro οἵ. [p. 338. B.] Metaplasmus in voce ὀνειράτων Id. 1, 120. p. 32. l. 43. (p. 81. C.) et ὀφρύη Id. 4, 181. p. 177. l. 16. et 4, 185. p. 178. l. 11. pro ὀφρύς. Ἀράβιοι Id. 7, 69. p. 258. l. 21. c. 87. p. 260. l. 32. c. 184. p. 282. l. 9. pro Ἄραβες. Huc refer μνέες Lucian. Syr. p. 909. pro μναῖ.

C Sylburgius (in Not. ad Pausan. p. 485. siue p. 924. ed. Kuhn.) obseruat, Pausaniam plerumque vsum fuisse Dialecto Gentis, cujus res tractat.

Attica, in Atticis; vt Ἀνδρόγεω, Μίνω 1, 1. p. 1. l. 56. Ἀθμονῆς 1, 31. p. 30. l. 59.

Dorica, in Corinthiacis, Laconicis, Boeoticis; vt Ἀνδροδάμαν 2, 12. extr. p. 56. l. 2. τὰν Πελλάναν 3, 21. p. 104. l. 11. Δωριᾶσι 3, 20. p.

Vna etiam Syllaba ex diuersis Dialectis variari potest; vt μῶνος p. 157. B. ω Dorice pro ου, ου Poëtice pro ο. ὁριεῦμαι Hippoc. Sect. 1. p. 3. l. 36. pro ὁριοῦμαι Dorice, pro ὁρίσομαι Attice. Aut ex multipla ejusdem Dialecti formatione; vt δρεψεύμεναι p. 220. C. ευ pro ου, et ου pro ο Dorice.

Finis Partis Quintae.

PARS SEXTA.

[Quae hic sequuntur, augeri insigniter pôterant ex Joh. Dan. a Lennep praelectionibus academicis de analogia linguae Graecae, et Euerardi Scheidii ad eas animaduersionibus, editis vna cum Valckenaerii obseruationibus ad origines Graecas, Trai. ad Rhen. 1790. 8. atque iterum ibidem 1805. item ex ejusdem Scheidii prolegomenis de lingua Latina ope linguae Graecae illustranda, et indice etymologico praecipuarum vocum Latinarum, quae in Lennepii analogia stirpibusque linguae Graecae noua luce augentur, quod vtrumque Scheidii opus reperitur in Lennepii Etymologico linguae Graecae, quod ibidem prodiit eodem anno 1790. Sed malui lectores ea de re monere, quam committere, vt nimis cresceret libelli nostri moles. *S.*]

373 ALPHABETVM DIALECTICVM.
A

CONSONAE.

B

B Pro γ; Attice, vt *βληχωνία* p. 1. Dorice, vt *βάνα* p. 139. C.

δ; Dorice, vt *βελφῖνας* Ibid. Latine, vt *δὶς* *bis*; *duellum bellum*, *duis bis*, *Duellium Bellium*, *duonum bonum.* Cicer. Orat. 45. Quintil. Instit.

l. 1. c. 4. §. 15. v. Laurenberg. antiquar. p. 143. 144.

ϑ; Latine, vt οὖϑαρ *uber*, ἐρυϑρὸς *ruber*, ἄλλοϑι *alibi*.

μ; Dorice, ut βυρσίνη p. 139. C. Hesych. βυρσίνης μυρσίνης. Latine, vt *scamnum scabellum*.

π; Dorice, vt βατεῖν p. 140. A. sic ἑπτὰ ἕβδομος, κρύπτω κρυβῶ. Latine, vt πύξος *buxus*, ἀπὸ *ab*, ὑπὸ *sub*. Cf. Priscian. p. 15.

π, τ, ν ante β, Poëtice in vocibus compositis ex ὑπὸ, κατὰ, ἀνὰ, post abjectam vltimam vocalem; vt ὑββάλλειν p. 331. A. κάββαλε p. 253. D. ἄββαλε p. 330. D.

τ; Latine, vt λίτρα *libra*.

φ; Dorice, vt Βίλιππον p. 140. B. Latine, vt φάλαινα *balaena*, ἀλφὸς *albus*, ἄμφω *ambo*, γράφω *scribo*.

v; in vocibus Latino-Graecis, vt *Varro* Βάῤῥων Appian. bell. civ. 2, 9. p. 210. et Latinis, vt *ferveo febris*. [Plura hujus generis congessit Laurenbergius in antiquario p. 49. *S.*]

Spiritu vtroque, Dorice; leni, vt βισχὺς p. 162. B. aspero; vt βαδὺ p. 160. C. βράκος p. 161. A. vnde Latine, *bracca*.

Additur medio; Dorice, vt δερβιστὴρ, ἔβασον p. 140. C. Poëtice, vt μέμβλεται ἤμβροτες p. 316. A. sic μεσημβρία. sic in vocibus Hebraeo-Graecis, vt זמרי Σαμβρὶ Num. 25, 14. Latine, vt βλέφαρον *palpebra*. Canin. in Hellen. μόρος *morbus*. Voss. in Etymol. Hesych. μόρος· νόσος. *b* videtur addi in Imperfecto ad vitandum vocalium concursum; *ponebam* ἐτίϑεα.

Demitur initio; Latine, vt βρυχάομαι *rugio*.

medio; Attice, vt βόλιτον p. 1. *) (Boë-

tice, ut κάπεσον p. 331. A.) Latine, vt κράββατος *grabatus*.

[*) Haec verba: „Poëtice — A." non huc pertinent, sed ad p. 387. B. vbi etiam recte posita sunt ab auctore ipso. Quare vncinis inclusi. *S.*]

Γ

Pro β; Dorice, vt γλέφαρον Pind. Isth. Od. 8, Diaer. 5. (Edit. Ald. et Oxon.) v. 99. Hesych. γλέφαρα· ὀφθαλμοί. Latine, vt βάλανος *glans*.

δ; vt γρυνοὶ, κορμοὶ δρύϊνοι, κατὰ ἐναλλαγὴν τοῦ δ εἰς γ. Suid.

κ; Dorice, vt ὠγῆνος p. 140. D. Poëtice, ἔοιγμεν p. 321. A. Antique, ante δ vel μ, vt ἐγ δὲ, ἐγ μὲν p. 163. B. In vocibus Hebraeo-Graecis,
C vt כפתורים Γαφθοριειμ p. 140. D. Graeco-Latinis, vt κώβιος *gobius*, κυβερνῶ *guberno*, *angulus* a Graeco ἀγκύλον Fest. τριάκοντα *triginta*. [μυκάω *mugio*, κράββατος *grabatus*. Cf. Laurenberg. antiquar. p. 5. *S.*] Latino-Graecis, vt Caïus Γάϊος Appian. bell. civ. 1, 5. p. 164. Latinis, vt *prodigium*. Fest. Fragm. „Prodigia, quod praedicunt futura: permutatione *g* literae, nam quae nunc *c* appellatur, ab Antiquis *g* vocabatur." Auson. in Technop. de literis monosyllabis: „Praeualuit post quam Gammae vice functa prius C." v. Laurenberg. antiquar. p. 6. 191.

D λ; Attice, vt μόγις p. 1. A. Thom. Mag. p. 619. distinguit μόλις βραδέως. μόγις μετὰ βίας.

ν; Poëtice ante κ, in compositis ex ἀνὰ, post abjectam finalem, vt ἀγκρεμάσασα p. 331. Antique, ante γ, κ, vel χ, vt τὴγ γραφὴν,
875 A ἐχθρὸγ καὶ, τὸγ χρόνον p. 163. B. Latine

apud vetustissimos Authores, vt *aggulus*, *agguilla*, *Agchises*, ad imitationem Graecorum Ἀγχίσης Priscian. p. 23. ex Varrone. Cf. Laurenberg. antiquar. p. 191.

τ; Poëtice in Vocibus conflatis ex κατὰ *post* abjectam finalem; vt καγγόνυ p. 330. C.

χ; Latine, vt ἄγχω *ango*. βρυχάομαι *rugio*, χάριτες *grates*. ἔγχελυς *anguilla*. In Hebraeo-Graecis, vt חלבנה χαλβάνη *Galbanum* B Exod. 30, 34.

Spiritu vtroque, Dorice; leni, vt γισχὺς p. 162. B. aspero, vt γέντο p. 161. A.

Additur initio; Dorice; vt γνόφος p. 141. A. Latine, *gnatus*, retinet *g* originis Graecae, γεννάω.

medio; Poëtice, vt ἐρίγδουπος p. 291. C. σμώδιγγες p. 305. A. Latine, vt σπαρῶ *spargo*.

Demitur initio; Poëtice, vt αἶα p. 291. B. Latine, vt γάλα γάλακτος γλάκτος (p. 296. D.) *lactis*; γνώσκω *nosco* juxta Graecam vocis Etymologiam; nam γιγνώσκω fit a νοέω νοῶ, γνοῶ, C γνώσκω.

medio; Dorice, vt ὀλίος p. 141. A. ἰὼ ἰώνγα p. 192. B. Poetice, φάρυγος p. 305. A. καχαξῶ p. 291. C. vnde Latine, *cachinnor*.

Particula γὲ Articulo et Pronomini addi solet Attice; vt ὅγε p. 17. C. ἔγωγε p. 35. D. et γὶ, vt τουτογὶ p. 36. A.

Δ

Pro β, Dorice, vt ὀδελὸς p. 141. B.

γ; Dorice, vt δᾶ p. 141. B. ἀδευκὴς Hom. Οδ. δ. v. 489. Apollon. Argon. 1. v. 1037. Schol. D δεῦκος γὰρ τὸ γλυκύ. Hinc Latine, *dulcis*.

ζ; Dorice, vt δυογὸν p. 141. C. Sic ὄζω, ὄδωδα; vnde *odor*. v. Priscian. p. 29. Φράζω, Φράσω, Φραδῶ, σ et δ, ex quibus ζ
376 componitur, inter duo Futura distributis. In
A vocibus Hebraeo-Graecis, vt זפרנה Δεφρωνὰ p. 141. C. Latinis, vt *Medentius* pro *Mezentius* Priscian. p. 29. βάζω *vado*.

ϑ; Attice, vt τένδω p. 2. Dorice, vt Δύμβρις p. 141. C. Latine, ϑεὸς *deus*.

λ; Dorice, vt Φιδίτια. et in vocibus Hebraeo-Graecis דלילה Δαλιδά p. 142. A. Latine, vt μελετᾶν *meditari*. Seruius in Virg. Eclog. 1, 2. Fest. *odefacit* pro *olfacit*. v. Laurenberg. antiquar. p. 119.

B n; Latine, vt *grundio* ex Caecilio, et Claudii Annalibus Dausq. Orthog. tom. 1. p. 42. *caedo* pro καίνω.

π; Antique, vt δένας p. 163. C.

r; Latine apud Veteres, *audiculae* pro *auriculae*. Dausq. Orthog. tom. 1. p. 43.

σ; Ionice, vt ὀδμὴ p. 97. C. sic κεχωρίδαται p. 129. B. pro κεχωρισμένοι εἰσί. Dorice, vt κεκαδμένος p. 240. A. μάδδα p. 142. B. pro μάσδα pro μάζα. Latine, vt μέσος *medius*.

τ; Dorice, vt τῆδες p. 248. C. πέδα p. 251. C.
C Antique, vt πάνδον p. 163. C. sic ἀναφανδὸν ab ἀναπέφανται. Poëtice in vocibus conflatis ex κατὰ, post abjectam finalem; vt καδδύναμιν p. 330. C. In vocibus Hebraeo-Graecis, vt פוט Φοὺδ Gen. 10, 6. Latine, vt Βρεντέσιον *Brundusium*. *mendax* a *mentior*. Quintil. l. 1. c. 4. §. 16. „T literae cum D quaedam cognatio.“ Cf. Laurenberg. antiquar. p. 452.

Additur; Poëtice, vt ἐχϑοδοπέω p. 292. A. sic

ὕδωρ ab ὕω. In vocibus Hebraeo-Graecis, vt עזרא Ἔσδρας Ezr. 7, 1. Latine, vt μυελὸς *medulla*. A. Gell. l. 16. c. 6. „*bidentes*, *bidennes* primo, *d* litera immissa, quasi *biennes*. aut ex Higinio Julio, hostiae, quae per aetatem duos dentes altiores haberent.“ D

Geminatur; Poëtice, vt ἀδδεὲς p. 292. A. ἔδδεισε p. 315. C.

Demitur initio; Poëtice, vt ἰωκὴ p. 291. D. Latine, 377
vt δρόσος *ros*, Isidor. Orig. l. 13. c. 10. A

medio; Poëtice, vt μόλιβος p. 291. D. Latine, vt σεμίδαλις *simila*.

Ionice, in obliquis Nominum terminatorum per -ις, vt Ὀσίριος p. 109. A.

Particula δὶ solet Articulo addi, Attice; vt ὁδὶ, ἡδὶ, τοδὶ p. 17. C.

Z

Pro β; Dorice, vt ζέρεθρον p. 142. B.

γ; Ionice, vt πεφυζὼς p. 97. D. Dorice, vt ποτίβαζις p. 142. A. Haec Plat. Cratyl. p. 418. D. (Edit. H. Steph.) B

δ; Ionice, vt ζορκάδες p. 98. A. δι-; Dorice, vt ζαμενὴς, *Zabolus* p. 251. B. Μιζούλανον Johan. Antioch. Imperat. p. 44. pro Μεδιόλανον. νῦν δὲ ἀντὶ δ, ζ, μεταστρέφουσι. Cf. Plat. l. l. p. 419. B.

ϑ; Dorice, vt Ζυμβραῖος p. 142. C.

ττ; Dorice, vt νίζω p. 212. D.

σ; Antique, vt ζμύρνα p. 142. C. κόζμῳ p. 163. C. ζμάραγδος in Vrna Vetere Dausq. Orthog. tom. 2. p. 540. *Lezbiae* Grut. Inscript. p. 941. 8. In vocibus Hebraeo-Graecis, vt זכרי Ζεχρὶ Exod. 6, 22. C

σσ; Dorice, vt ἀνάζω p. 213. C.

σδ in vocibus Hebraeo-Graecis, vt אשדודים Ἀζώτιοι 1 Reg. 5, 3.

I; Latine, vt *Zesu* Gruter. Inscript. p. 1058. 6.

Demitur; Attice, vt πρίω p. 2. A. Latine, vt γρυλλίζω *grunnio*.

D **Θ**

Pro δ; Dorice, vt ψύδος. sic מטרד Ματραῒθ p. 143. A. Latine, Κάδμος *Cathmus* Isidor. Hispal. Dausq. Orthog. tom. 2. p. 77.

378 A ζ; in vocibus Hebraeo-Graecis, vt ברזות Βερθαῒθ 1 Chron. 7, 31.

σ; Attice, vt δυθμὰς p. 2. A. sic πεπείθαται Ionice pro πεπεισμένοι εἰσὶ Etymol. p. 661. l. 24. ὠρυθμὸς Theocr. Idyll. 25. v. 217. μεταβολῇ τοῦ σ εἰς θ. Hort. Adon. p. 153. In vocibus Hebraeo-Graecis, vt ביתשמש Βαιθθαμὲ Jos. 19, 38.

τ; Ionice, vt κιθὼν p. 99. B. In vocibus Hebraeo-Graecis, vt בית פלט Βαιφαλὰθ Jos. 15, 27.

φ; in vocibus Hebraeo-Graecis, vt שלף Σαλὲθ
B Gen. 10, 26.

Additur; Poëtice, vt χθαμαλὸς Theocr. Idyll. 17. v. 29. Hom. Οδ. λ. v. 193. a χαμαί. Eustath. p. 1385. l. 21. qui notat, hanc Epenthesin esse Doricam, vti et τριχθὰ, τετραχθὰ Ιλ. γ. v. 363. et πέπονθα, non a πήθω, sed a πονῶ pro πέπονα. ἐγρήγορθα p. 319. C.

Demitur; Dorice, vt ἐσλὸς p. 143. B. Latine, vt μινύθω *minuo*.

Syllaba -θα additur Attice secundis personis; vt

ἦσθα p. 44. B. ἔφησθα p. 63. D. εἴησθα p. 344. B. κλαίοισθα p. 346. B. C

Syllaba -θεν Poëtice genitiuo Pronominum, vt ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν p. 309. B.

K

Pro γ; Attice, vt κναφεύς; sic גמל κάμηλος. *pakunt* pro *pagunt* p. 2. B. λέλεκται a λέλεγμαι. c pro γ; Latine, vt γωρυτὸς *corytus*. μίσγω *misceo*.

μ; Poëtice, vt κέλαινὸς p. 292. B.

ν; Ionice, vt κοεῖν p. 98. B.

ξ; Ionice, vt ἠνείκαντο, ἐνείκας p. 124. A.

π; Ionice, vt κοῖος p. 98. B.

ρ; Dorice, vt μικκὸς p. 145. C. vnde Latine D *mica*.

σ; Dorice, vt ἀκκὸρ Ibid. διδάκκω p. 212. C. Latine, σὺν *cum*. σίκυος *cucumer*. Figura Latinae C, et Graecae ς eadem est.

τ; Dorice, vt ὄκα p. 246. D. Poëtice, ante κ, 379 in vocibus conflatis ex κατὰ, post abjectam finalem; A vt κακκείοντες p. 330. D. Latine, vt *anclare* haurire, a Graeco ἀντλῶ descendit. Fest. sic Voss. in Etymol. sed Scalig. *anculare*. at Dacerius, *antlare*.

χ; Attice, vt ῥέγκω p. 3. Ionice, vt δέκομαι p. 98. C. πανтακῆ p. 133. A. Barbare, vt ἔκω p. 159. C. In vocibus Hebraeo-Graecis, vt טבח Ταβὲκ Gen. 22, 24. Latine, vt καὶ ἕτερα *caetera*. Fest. *lancea* a Graeco dicta, quam illi λόγχην vocant.

Additur; Poëtice, vt ὄκχος p. 292. B. Latine, vt σπέος *specus*. B

Geminatur; Poëtice, vt ὄκκα p. 292. B.

Demitur; Attice, vt *σάκος* p. 3. Ionice in perfectis Verborum, vt *ἑστηὼς* p. 352. D. et correpta penultima, vt *προεστέατε, ἑστεὼς, ἑσταὼς* p. 124. B, Latine, vt *λάκκος lacus*. Attice syncopen patiuntur *ἕστατον, ἕστατε, ἕστασαν, ἤδειν, εἰδέναι, εἰδὼς* p. 52. B.

Λ

Pro *β*; in vocibus Hebraeo-Graecis, ut אביטוב *'Αβιτὼλ* 1 Chron. 8, 11. Latine, vt *sullimis* pro
C *sublimis* Pier. Valer. in Virg. p. 31.

γ; Latine, vt *σιγάω sileo*. Voss. in Etymol.

δ; vt *'Ολυσσεὺς* p. 143. C. vnde *Vlysses*. In vocibus Hebraeo-Graecis, vt אשדוד *'Ασελδὼ* Jos. 11, 22. (Aut error natus ex similitudine literarum Λ et Δ.) Latine, vt *δάκρυμα lacryma*, pro *dacrima*, qua voce Liuium Andronicum vsum fuisse testatur Festus. *ἄδακρυς alacris*. *ὀδωδέναι olere* Victorin. de Art. Gramm. l. 1. p. 2470. *sella* pro *seda* a sedendo. Serv.
D in Virg. Eclog. 1, 2. Laurenberg. antiquar. p. 71.

ζ; Latine, vt *κόνυζα cunila*. Voss. in Etymol.

580 *ν*; Attice, vt *πλεύμων*. sic *vallus* pro *vannus*.
A. מדן *Μαδὰλ* p. 3. A. Priscian. p. 29. deducit *lympha* a *νύμφη*, et notat, L apud Latinos, vti *ν* apud Graecos, indicare quinquaginta. Poëtice, ante *λ*, in vocibus compositis ex *ἀνὰ* post abjectam finalem; vt *ἄλλεγον* p. 330. D. sic pro *τ*, ex *κατά*; vt *καλλείψω* p. 255. D.

ρ; vt *Κλωπιδῶν* p. 3. A. Balbutientium, vt *ὁλᾷς* p. 144. A. sic כדר־לעמר *Χοδολλογομόρ*. *Lilium λείριον* Ibid. 13. etc. et Ovid. Fast. 5. v. 479—482. *Lemuria* pro voce Antiqua *Remu-*

ria. *Aspera* mutata est in *lenem* tempore lon- B
go Litera, quae toto nomine prima fuit.

Additur; Dorice, vt *βλέφυρα* p. 150. C. Latine, vt *κροτέω* *crotalum.* *στεῖρα* *sterilis* Voss. in Etymol.

Geminatur; Poëtice, vt *ὅλλος* p. 292. C. *ἐλλιτάνευσα* p. 315. C. *ἐθέλλω* p. 290. B. Latine, vt *μυελὸς* *medulla.* *φηλῶ* *fallo.* Apud Gruteri Inscript. p. 690. 5. *Ollim.*

Demitur initio; Poëtice, vt *εἴβω* p. 292. C.
medio; Poëtice, vt Ἀχιλεὺς Ibid. *κύπελον* Coint. l. 14. v. 332. *θρυλέω* Theocr. Idyll. C
2. v. 142. pro *θρυλλέω* Job. 31, 30. Latine, vt *Apolini* ex Inscript. Dausq. Orthog. tom. 2. p. 36. *ψύλλα* *pulex.*

Transponitur; Poëtice, vt *βλάσαμον* p. 292. D. *ἔκπαγλον* Hom. Ιλ. ν. v. 413. ab *ἐξεπλάγη* Eustath. p. 68. l. 18. Latine, vt *δηλῶ* *laedo.* *πλεύμων* *pulmo.* *βλέφαρον* *palpebra.*

M

Pro *β*; Dorice, vt *τερέμινθος.* sic סנחריב Σενναχηρίμ. p. 144. C. חבל *κάμιλος*, (Matth. 19, D
24. *κάμηλος.* vti et Phauor.) *τὸ παχὺ σχοινίον* Suid. Schol. Aristoph. Vespp. 1030. lege Voss. in Etymol. Poëtice, vt *ἐρεμνὸς* p. 297. C. Hesych. *ἀμφίσβαινα, λέγεται καὶ διὰ τοῦ* 381
μ *ἀμφίσμαινα.* Varro de Re Rust. l. 2. c. 1. A
oves dicuntur *belare*, a Graeca voce *μῆλα.*

ν, Antique, ante *β*, *π*, *μ*, *φ*, *δ*; vt *γηραιὸμ βιοτᾶς, τὴμ πόλιν, ἐμ Μαγνησίᾳ, τὴμ Φιλίαν, τῶμ ὁσίωμ.* p. 163. D. 164. A. sic Dorice, *πέμπε* p. 189. B. Latine, in fine vocum; vt *σκῆπτρον* *sceptrum*, *μοῦσαν* *musam*, *κο-*

μήτην cometem, *θεὸν Deum*, *Σωκράτην* (p. 25. A.) *Socratem*, *Αἰακιδῶν Aeacidum*, *θεῶν Deum*. *μουσάων musarum*, *r* injecta propter Euphoniam. *εἴην essem*. Inscript. Gruter. p.
B 340. 4. *forsitam*. et p. 1088. 4. *im perpetuum*. In Hebraeo-Graecis; vt עדן 'Εδὲμ Gen. 2, 8.

ν, *τ* in vocibus compositis ex *ἀνὰ*, *κατὰ*, abjecta finali, ante *β*, *μ*, *π*, *φ*, Poëtice; vt *ἀμβωμοῖσι*, *ἀμμέγα*, *ἀμπέλαγος*, *ἀμφαδὸν*, *καμβαίνει*, *καμμίξας* p. 330. et p. 331.

π; Dorice, vt *ματῶ* p. 144. C. Hesych. *ἀβρεμής· ἀβλεπής*. *Κύπριοι*. Latine, *ὕπνος somnus* Voss. in Etymol. *sopnus* A. Gell. l. 13. c. 9.

s; Latine, Priscian. p. 25. transit *s* in *m*, vt *rursum* pro *rursus*, *dimminuo* pro *disminuo* Te-
C rent. Adelph. Act. 4. Sc. 2. v. 32.

υ; Latine. Fest. *Samnitibus* nomen factum, propter genus hastae, quod *σαυνία* appellant Graeci. Hesych. *σαυνίον*, *ἀκόντιον βαρβαρικόν*. lege notas Dacerii in Festum.

v; Latine. Fest. *promulgari*, quasi *provulgari*.

Additur; Poëtice, vt *ἀμφασίη*, *ἀσύχιμος* p. 293. A. *ἄμβροτος* Hom. Ιλ. υ. v. 358. In vocibus Hebraeo-Graecis ante ב vel פ, vt נבח Νομβὰ 1 Reg. 21, 1. מף Μέμφις Hos. 9, 6. Latine, vt
D *fere*, *ferme*. Gruter. Inscript. p. 460. 3. *Neptumni*.

Geminatur; Poëtice, vt *ἄμμορος* p. 293. B. *ἔμμαθε* p. 315. B. *ψάμμαθος* Pind. Pyth. Od. 9.
382 A v. 84. pro *ψάμαθος* Hom. Ιλ. ψ. v. 15. Dorice, vt *ὔμμες* p. 195. D. et correpta praecedente, vt *ἄμμες* p. 193. B. *ἐμμὶ* p. 206. C.

Demitur; Ionice, vt *ἀπεξηραμένον* p. 124. C. Poëtice, vt *ἐγχρίψας* p. 293. A. *τυπάνου* Lucill.

apud Anthol. l. 2. c. 6. (T. II. p. 325. ed. Brunck.) Brod. p. 189. „pro τυμπάνου: Potest tamen τυμ corripi, vti in Homeri Hymn. in Matr. Deor. v. 3.“ (vbi tamen Wolfius itidem edidit τυπάνων.) Latine, vt σκίμπων *scipio*, *mamma*, *mamilla*.

Transponitur; Poëtice, vt ἀμιθρεῖν p. 293. B. In vocibus Hebraeo-Graecis, vt השמינית 'Αμασενὶθ B 1 Chron. 15, 21. Latine, vt μορφὴ *forma*. μῶν *num*.

Syllaba με inseritur Dorice, ante ν Infinitiui, plerumque breui praeeunte, longa interdum seruata, αι finali assumpta vel rejecta; vt ἔμεν, ἔμεναι p. 209. A. ἀκουέμεν, ἀλεξέμεναι p. 231. D. ἑστάμεναι p. 131. B. πεπληγέμεν, κεκτάμεναι, διακριθῆμεν, φανήμεναι, πεινήμεναι, φιλήμεναι, ἀριθμήμεναι p. 232. B. C. θέμεν, θέμεναι, δόμεν, δόμεναι p. 236. C. εἶμεν, ἦμεν, ἤμεναι p. 209. B.

μ interdum duplicato; vt ἔμμεν, ἔμμεναι p. 209. A. ἀρόμμεναι p. 232. B. penultima producta C Poëtice, vt τιθήμεναι p. 324. C.

N

Pro d; Latine. Donat. in Terent. Phorm. Act. 2. Sc. 2. v. 16. „*tenditur*. legitur et *tennitur*; habet enim *n* litera cum *d* communionem.“

λ; Dorice, vt φίντις, ἦνθε, γέντο p. 145. A. Steph. de Vrb. in voce εὐκαρπία. τὴν οὐδὲ Λαΐδα τινὲς λέγουσιν, ἀλλὰ Ναΐδα. lege Harpocrat. in Ναΐς. In vocibus Hebraeo-Graecis, D vt אליפלהו 'Ελιφενὰ 1 Chron. 15, 18. Latine, vt γρυλλίζω *grunnio*.

383 μ; Latine, vt μὴ *ne.* *con* Inscript. Grut. p. 325.
A 7. pro *cum* retinet *n* ex Graeca origine σύν. *conparauerunt* Id. p. 383. 4. *parten* Id. p. 946. 6. In vocibus Hebraeo-Graecis, vt מצרים Μεσραῒν Gen. 10, 6. ex vsu Chaldaeorum, qui finiunt plurales per ן. Suidas tamen habet Μεσερὲμ, et in voce Αἴγυπτος, Μεστρέμ; at Eusebius in Chron. p. 11. l. 33. Μεστραῒμ: per metathesin: nam צ valet τσ. τσαδὴ Lament. Cap. 1. v. 18.

π; vt ἂν pro ἀπὸ in Gruteri Inscript. p. 251. B.

B ρ; Latine, vt πλήρης *plenus.* Priscian. p. 150. ex Catone affert *plerus*, ex Pacuuio *pleros.* Inde *plerique.* [Sed p. 146. „*plenus* quasi a *pleo* verbo.“ *S.*] Gruter. Inscript. p. 223. 1. *fontunatus.* In vocibus Hebraeo-Graecis; vt עבר Αὐνὰν Gen. 14, 13.

σ; Dorice, vt ἐντὶ pro ἐστὶ p. 206. C. ἐν cum Accusatiuo pro ἐς p. 250. C. vnde *in* apud Latinos Accusatiuo etiam jungitur. Latine, Fest. *hemina* ex Graeco ἥμισυ. aut (Voss. in Etym.) ab ἧμι, vt *na* sit vocis productio.

C τ; Dorice, in vocibus compositis ex κατὰ post abjectam finalem, ante ν; vt καννεύσας p. 331. A. Latine, vt πίτυς *pinus.*

ι; Dorice, vt αἰὲν p. 244. B. ἐνς pro εἰς p. 251. A. τιθὲνς p. 240. A. Vnde Latinis -ενς in finibus suorum Participiorum.

-σι in Pronomine φὶν p. 196. B. et Perfectis Verborum; Dorice, vt ἔγνωκαν p. 227. B. sic Vulg. Gr. εὕρηκαν Matth. 2, 11. et ἐγράφηκαν Luc. 10, 20. licet Passiue significet, ejusdem
D est formae, pro γεγραφήκασι a γεγράφηκα 2 Maccab. 1, 7.

-σαν in Indicatiuo Dorice et Poëtice; Imperatiuo

Attice; vt ἦν p. 207. C. ἔφυν, ἔγνων p. 234.
C. μιάνθην, ᾔδειν p. 321. C. ἔστων, ἐσέσθων
p. 41. C. δικαζέσθων, θεασάσθων p. 67. C. D. 38ι
correpta penultima, in Potentiali, Attice; et A
Indefinitis Indicatiui, Dorice; vt εἶεν p. 44. C.
δυνηθεῖεν, δοῖεν p. 68. A. ἐφίλαθεν p. 229. C.
ἔσταν p. 234. A. Huc refer -ντων Imperatiui
pro -τωσαν, Attice; vt γραφόντων, δρώντων,
λυπούντων, κιρνάντων, ὀμνύντων, παραθέν-
των p. 66. et 67. Inde apud Latinos, *legunto*.

Additur medio; Attice in Thematibus et Perfectis
Verborum, vt θίγω θιγγάνω, vnde *tango*; δαρ- B
θέω δαρθάνω, ἐλάω ἐλαύνω, βάω βαίνω,
φάω φαίνω, ἁμαρτέω ἁμαρτάνω; et correpta
penultima, vt φεύγω φυγγάνω, τεύχω τυγχά-
νω, λήβω λαβέω (vnde καταλελάβηκε p. 119.
B.) et λάμβω (vnde λάμψομαι, λαμφθείη p.
119. C.) λαμβάνω, λήχω λαγχάνω, λήθω
λανθάνω, μήθω μανθάνω, κέχανδα, πέπονθα,
λέλογχα p. 50. B. C. D. Poëtice, vt σπερχνὸς
p. 293. C. ἐκλίνθην p. 318. C. In vocibus He-
braeo-Graecis, vt תתני Θανθαναϊ Ezr. 5, 3. La-
tine, vt πήγω πάγω *pango*, λείχω *lingo*, σχίζω
scindo, μέγας *magnus*, ἑκατὸν *centum*. εἴκατι C
viginti. μείων *minor* (aut a μινυὸς, μικρὸς, Ἀτ-
τικῶς Eustath. p. 116. l. 35.) τόκα *tunc*. Gruter.
Inscr. p. 503. 2. *trigensimus*. Priscian. p. 532.
totiens, *quotiens*, *multotiens*, *aliquotiens*.

Fini in Pronominibus Neutris, vt τοῦτον πέλα-
γος p. 37. A. In tertia persona post diphthon-
gum ει Attice, vt ᾔδειν p. 64. A. In Pronomi-
nibus Dorice, vel sola, vel cum η, vt ἐγὼν, ἐγώ-
νη, τύνη, ἐμίν, τίν, τεΐν p. 192. B. C. D. p. 193.
A. p. 194. B. p. 195. A. Poëtice, post ι ante
consonam, vt φρέσσιν κόρακες p. 304. B. In

D vocibus Hebraeo-Graecis, vt אוי Εὐὶν Num. 31, 8. Latino-Graecis, vt Cato Κάτων.

Geminatur; Poëticè, vt συννεχὲς p. 293. D. ἔννεπε p. 315. B. βλασυρωννύχιαι Orph. Eumen. v. 9.
585 Latine, vt ἔνος (ἐνιαυτὸς Suid.) ἔννος annus
A Fest.

Demitur medio; Dorice, vt ἀδρὶ p. 145. A. Poëtice, vt ἔνατος p. 308. C. βαρυθεῖεν p. 318. A. Latine, vt *Clytemestra* Auson. Epitaph. 1. *cojux* Gruter. Inscr. p. 25. 3. *Clemes* Id. p. 533. 5. vti Κλήμης, pro *Clemens. conubium* Gruter. Inscr. p. 573. 2. et Dausq. Orthog. tom. 2. p. 93. et Laurenberg. antiquar. p. 289.

Fini; Attice, vt ἦ pro ἦν p. 44. B. et in Accusatiuo Singulari secundae, vt τὸν λεὼ p. 19. A. vti -να et -τα in Accusatiuo tertiae, vt Ἀπόλλω, Ποσειδῶ p. 22. B. τὸν ἵδρω p. 23. A. In vo-
B cibus Graeco-Latinis; vt Πλάτων *Plato*, δράκων *draco*. vti obseruat Priscian p. 24. [Cf. ibid. p. 197. Et in accusatiuo, vt *Atho* Virgil. Georg. 1. v. 332. *S.*]

Seruatur in componente Praepositione συν- ante σ, Antique; vt συνσφραγίσθη p. 164. B. sic Latine, vt *conlegium*, *conrepta* Dausq. Orthog. tom. 2. p. 93. Priscian. p. 513. *con* et *in* raro *l* et *r* sequentibus solent scribentes conuertere. *inluxit inponito* Dausq. Orth. tom. 2. p. 166. *inrito* Id. p. 169.

Ξ

C Pro ζ; vt ξιβύνη p. 3. C. Latine, vt ἐρίζω *rixor*. In vocibus Hebraeo-Graecis, vt בוז Βαὺξ Gen. 22, 21.

κ; Ionice et Dorice, vt ξοινὸς p. 99. A. ἴξε p. 217. C. εἴξασι p. 225. C. Latine, vt μαλακί-

ζειν malaxare Varr. l. 5. de ling. Lat. c. 10.
Heraxlione Gruter. Inscr. p. 1126. 1.

σ; Attice, vt ἀναξυρὶς p. 3. B. ξὺν p. 72. A.
Dorice, vt κλὰξ p. 145. B. ὄρνιξ p. 179. C.
ἐνάριξε, ἐγέλαξε, καθίξας p. 215. A. B. C.
Latine, vt Αἴας *Ajax* Priscian. p. 25.

σσ; Ionice, vt διξὸς p. 114. C. sic ὀρύσσω ὀρύ- D
ξω. Latine, vt πάσσαλος *paxillus*, πίσσα
pix *Vlyxes* Quintil. l. 1. c. 4. §. 16. vbi Ges- 386
nerus dedit *Vlyssem*. Dausq. Orth. tom. 2. p. A
334. *milex* Gruter. Inscr. p. 38. 7.

Additur; Latine, vt κορώνη *cornix* Isidor. Orig.
l. 12. c. 7.

Seruatur in componente ἐξ- ante σ, vt ἐξσφράγισμα
p. 165. A. Latine, *exfociunt* pro *effugiunt* Gruter. Inscr. p. 404. 1.

Π

Pro β; Dorice, vt βούλιμον. אזוב ὕσσωπος. *ap-* B
senti p. 145. B. C. *apsens* seruat *p* suae originis ἀπών. Latine, vt Κάνωβος *Canopus*.
βλέφαρον *palpebra*. βόσκω *pasco*.

γ; Latine. A. Gell. l. 1. c. 18. ex Varrone. *leporem* λαγωὸν dicunt.

κ; Dorice, vt πύαμοι p. 145. C. Latine, vt λύκος *lupus*.

μ; Dorice, vt ὄππατα p. 145. C. p. 289. B. ὄρηπι Ibid. πέδα p. 251. C. Latine, vt μόλιβος
plumbum aut per metathesin, et praefixo *p*. C

τ; Dorice, vt σπολὴ (vnde *spolium*, aut a σκῦλον.) σπάχυς *spica* p. 145. D. πέμπε p. 189.
B. Poëtice, vt πίσυρες p. 308. B. Hesych.
σπάδιον, στάδιον. Vnde Latine, *spatium*.
ταὼς *pauo* Canin. in Hellen. Poëtice, in κατὰ

abjecta finali ante π, vel φ; vt καππεδίον, κὰπ φάλαρ', κάππεσον p. 330. B. C. p. 331. A. κάπφαγε κατάφαγε Hesych.

φ; Ionice, vt ἐπεξῆς, ἐξαπίνης p. 133. B. ἀμ-
D πέχειν p. 134. B. p. 355. C. Barbare, vt πυ-
λάττω p. 159. C. Latine, vt πορφύρα pur-
pura Priscian. p. 15. βλέφαρον palpebra,
387 φαινόλης paenula. A. Gell. l. 1. c. 18. puteus
A φρέαρ (et Dion. Hal. p. 204. l. 26. fallitur, vsurpando φρέαρ pro *puteal.* lege Sylburg. Not. ac Voss. in Etymol.) aut a βυθὸς, vti Canin. in Hellen.

ψ; Latine, vt ψύλλα *pulex.*

Additur; vt σκύπφον p. 145. D. צפרה Σεπφώρα p. 146. A. Latine, vt σκαλεύω *scalpo.* Varr. de ling. Lat. l. 5. c. 10.

Geminatur; Poëtice, vt ὁπποῖον p. 294. B. ὁππό-
σος Hom. Οδ. ξ. v. 47. Latine, vt *lippus* a λί-
B πος, vel λιπεῖν, vel λημάω, vel λείβω Voss. Etym.

Demitur initio; Poëtice, vt ἀλαιὸς p. 294. B. Latine, vt πλατὺς *latus.*

medio; Poëtice, vt κάπεσον p. 331. A.

P

Pro d; Latine, vt *caro* a *cado*, vel quod anima *careat.* Donat. in Terent. Hec. Act. 3. Sc. 4. v. 27. „*meridies, medidies,* quod est insuauius.“ Cf. Cicer. Orat. c. 47. et Varr. de ling. Lat. l. 5. c. 2. et Priscian. p. 114. et Donat. l. l. v. 62. *ar-*
vorsario Grut. Inscr. p. 507. l. 15. *aures* ab
C *audio* Lactant. de opific. dei 8, 8. et Voss. Etym. Antiquissimi pro *ad* ponebant *ar*, *aruenas*, *aruocatos*, *arfines*, *arfari* dicentes. Priscian. p.

27. Dausq. Orth. tom. 2. p. 59. [Sic *apor* pro *apud* dixerunt antiqui, auctore Festo. Cf. Laurenberg. antiquar. p. 36. et 376. *S.*] et Dores ἄῤ pro πρὸς p. 252. B. רעואל 'Ραγουὴλ Num. 1, 14. propter ד et ר similitudinem.

λ; Attice, et Dorice, vt κρίβανος p. 4. Φαῦρος p. 146. B. אשבר 'Ασυβὴρ Ibid. Latine, χελιδὼν *hirundo*. Voss. in Etym. ex Scalig. vti Graeci *flagellum* Φράγελλον, vnde Φραγελλώσας Matth. 27, 26. D

ν; Latine, vt δεινὸς *dirus* Voss. in Etym. ex Vett. Gloss. μονὴ *mora*. In Hebraeo-Graecis, vt עכן Ἄχαρ Jos. 7, 1. In Infinitiuo *-ere* pro -ειν, λέγειν *legere*. In Comparatiuo *-or* pro -ων, ἀμείνων *melior*.

σ; Dorice, vt σκληροτὴρ, Μιλήσιορ, κλέορ p. 146. B. C. ὅπωρ Decret. Spartan. contra Timoth. κάῤῥων p. 188. A. pro κάρσων, κράσσων, κρατίων, a κρατὺς Etymol. p. 492. l. 45. Latine, vt παῖς *puer*. τύρσις *turris*. Hesych. τύρσις· πύργος. *ero* ab ἔσω ἔσομαι. λέγεσαι *legeris* vel *legere*. λέγεσο *legere* in Imperatiuo. In Futuro Potentialis *-ro* pro -σω, vt *legero, amauero*. sed Graeca Characteristica redit in his, *faxo, adaxo* (Voss. Art. Gram. l. 5. c. 41.), duplicatur in his, *impetrasso*, *leuasso*, vti δαμάσσω p. 514. D. *-rio* pro -σείω, vt γαμησείω *nupturio*. B

τ; Dorice, vt ῥοῦτο p. 198. A. Poëtice, in κατὰ abjecta finali ante ρ, vt κὰρ ῥόον p. 530. C. καῤῥέζουσα p. 331. A. Scalig. de caus. ling. Lat. c. 54. extr. „*t* mutatur in *r*, si a *patre*, non a *parente*, fit *parricida*: sed hoc plus placet nobis."

Aspiratione *h* Latina, vt *rujus*, *incroandi* Grut. Inscr. p. 121. C

Additur; Attice, vt φλαῦρος p. 4. A. (λ transposita) pro φαῦλος. In Hebraeo-Graecis, vt אכד Ἀρχαδ Gen. 10, 10. אחי Ἀχὶρ 1 Chron. 7, 34. Latine, vt νυὸς *nurus*. Injicitur ad vitandum hiulcum vocalium sonum; vt in Genitiuis Nominum ac Praeteritis Verborum, μουσάων *musarum*, ἔα *eram*, ᾔδεα *nouveram*.

Geminatur; Poëtice, vt βοῤῥᾶ p. 362. A. ἄῤῥαξε p. 294. C. Latine, vt γηρύω, γαρύω (Pind.
D Olymp. Od. 1. v. 5.) *garrio*.

Demitur; Attice, Dorice et Poëtice, vt ἀλάβαστον p. 4. A. ποτὶ p. 252. C. αἱμορόος p. 294. B. ἔριψε p. 315. D. ἔμποθεν p. 328. A. σκᾶπτον Pind.
389 Olymp. Od. 1. v. 19. pro σκῆπτρον Hom. Ιλ. α.
A v. 28. σκηπτοῦχος Ibid. v. 279. σκῆπτον tamen est magis Analogum, a σκήπτομαι, sed minus in vsu. In Hebraeo-Graecis, vt דרמשק Δάμασκος 1 Chron. 18, 5. at דמשק Gen. 15, 2. Latine, vt λέκτρον *lectus*, magis analoge a λέλεκται.

Transponitur; Dorice, et Poëtice, vt ἔρστὴν p. 147. A. ἀταρπὸς p. 294. C. κραδία, ἔπραθον p. 295. A. In Hebraeo-Graecis, vt ברים βαρακὶμ 2 Reg. 3, 16. sed בחורים βαουρὶμ Ibid. 16, 5. Latine, vt χάρις *gratia*, νευρὸν *neruus*, ἅρπαξ
B *rapax*, ἕρπω *repo*, τέρην *tener*, βραδὺς *bardus*.

Geminatur et transponitur Dorice, vt Πέῤῥαμος, μέτεῤῥας p. 147. B.

Σ

Vocatur σὰν a Doriensibus. p. 147. B.

Pro δ; Latine, vt ῥόδον *rosa* Varr. l. 4. de ling. Lat. c. 21. *Clausus* (Virg. Aen. l. 7. v. 707.) cui postea *Claudio* nomen fuit. Liv. l. 2. c. 16.

ζ; Latine, vt *Saguntum*. Σάγουντον, κτίσμα Ζακυνθίων. Strab. p. 159. B. Priscian. p. 29. C

ϑ; Dorice, vt σιὸν, παρσένε, ἔλσοιμι, σέτω p. 147. C. Latine, vt ϑέραψ (p. 332. D.) *seruus*. Salmas. de Vsur. p. 256.

κ; Ionice, vt παρήσωσι p. 131. A.

λ; vt *Asdrubal*, *Hannibal* (אזרובעל Bochart. Chan. p. 825. *Azrubal* in Vet. Inscript. Inde *Asdrubal*: z in sd Dorice.) Ἀσδρούβας Polyb. p. 123. Ἀννίβας (omissa aspiratione) Id. p. 26.

μ; Attice, vt πέφασμαι p. 52. C.

ν; Dorice, vt μεὶς p. 148. B. ἧς p. 207. B. ἧμες D p. 207. C. p. 209. B. ἥκομες p. 222. C. (vnde apud Latinos *-mus*, *legimus*) γελάϊς p. 231. C. αἰὲς p. 244. D. in Hebraeo-Latinis, vt אמון 390 Ἀμὼς 4 Reg. 21, 18. ob similitudinem ו et ן. A

ξ; Attice, vt τεθνήσῃ p. 46. A. Latine, vt κόραξ *coruus*. Grut. Inscr. p. 559. 5. *cojus* pro *conjux*. et p. 516. 5. *sestus* pro *sextus*. et p. 1059. 4. *visit* pro *vixit*.

π; vt ὑσμίνη p. 331. A. quasi ὑπομίμνη. Latine, vt πταρνύω *sternuo*. Voss. Etym.

ρ; Attice, vt ἄρσεν p. 4. B. πρόσω p. 133. C. pro πόῤῥω, transposito ρ. Latine, vt *dossuaria* jumenta Varro de re Rust. l. 2. c. 10. et B Quintil. l. 1. c. 4. §. 13. „vt *Valesii* et *Fusii* in *Valerios Furiosque* venerunt; ita *arbos*, *labos*, *vapos* etiam et *clamos* ac *lases*; aetatis fuerunt.“ Fest. „*arbosem* pro *arbore* Antiqui dicebant, et *robosem* pro *robore*.“ Id. „*quaesere* ponitur ab antiquis pro *quaerere*.“ lege Varr. de L. Lat. 6, 3. Cic. ad Div. 9, 21, 4.

Voss. Art. Gram. l. 5. c. 41. et Laurenberg. antiquar. p. 78. 205. 371. 376.

τ; Dorice, vt σαμὰν p. 187. A. Barbare, vt σὶ p. 159. C. Latine, vt ὀστᾶ *ossa* Priscian. p. 29. *potis sum, possum* Busb. Rud. Metr. ναυ-
C τία *nausea*. Hesych. ναυτιάσαι· ἐμέσαι. ναυσίασις· βδελυγμός. *nautea* Plaut. Asin. Act. 5. Sc. 2. v. 44. ῥητίνη *resina* Isid. Orig. l. 17. c. 7. πτύω *spuo* per metathesin.

χ; Latine, vt χάλιξ *silex* Voss. Etym.

ψ; vt σίττακος Salmas. Exercit. in Solin. p. 1014. ex Arriani Indicis c. 15. σίττας, ἔνιοι δὲ τὸν ψίττακον λέγουσι Hesych. India *sittacen* vocat Plin. l. 10. c. 42. βίττακος Ctes. Indic. c. 3. p. 12. l. 31. Sic vox vtraque exhibet literas βσ, ex quibus conflatur ψ vocis ψίττακος.

D Spiritu vtroque, Latine; vt εἰμὶ *sum*, εἰ *si*, ῥοφέω per metathesin *sorbeo*, Voss. Etym. ὑπὲρ *super*, Busb. Rudim. Metr. ἵδρως vel ὕδωρ *sudor*, Voss. Etym. ἕδος *sedes*, ἥμισυ *semis*. ex
591 Graeco trahuntur alia, quae *s* literam pro aspi-
A ratione habent, vt ἑπτὰ *septem*, ὕλη *sylua*. Fest. ἓ *se*. ἓξ *sex*. ἅλλομαι *salio*. ἵστημι *sisto*.

Additur initio; Poëtice, vt σμικρὸς p. 295. C. Latine, vt γράφω *scribo*. κάραβος (Hesych.) *scarabaeus* Voss. Etym.

medio; Attice in Duali et Plurali Imperfecti εἰμὶ, ἤστην ἤστε p. 44. B. ἤσμεν p. 207. C. Dorice, in Futuro primo post liquidas sublato
B circumflexo; vt κέλσω, τέρσω, ὄρσω p. 216. D. in prima plurali Passiuorum; vt πελόμεσθα p. 229. B. Poëtice, vt θεόσδοτος p. 295. D. ταυροσφάγος Lycophr. v. 47. Tzetz. οἱ γὰρ Ἴωνες

οὕτω μετὰ τοῦ σ λέγουσι Θεόσδωρος καὶ Θεόσδοτος· οἱ δ' Ἀττικοὶ ἀποβάλλουσι τὸ σ. Δίκειν· (Pind. Olymp. Od. 10. v. 86.) *βάλλειν, ὅθεν καὶ δίκον καὶ δίσκον* Hesych. Latine, vt *μυῖα musca. at ast.* Fest. *poesnis poenis, casmenas camenas, coesnis coenis.* Grut. Inscript. p. 204. l. 3. *dixserunt.*

Fini; Dorice, vt *οἴκαδες* p. 246. D. In Latino-Graecis, vt Catilina *Κατιλίνας* Appian. bell. civ. 2, 2. p. 207. lege Priscian. p. 119. In Graeco-Latinis, vt *νῷ nos.* Gruter. Inscript. p. 527. 6. *conjunxs.* C

Geminatur; Poëtice, vt *μέσσος* p. 296. A. *ὅσσον* Hom. Ἰλ. α. v. 186. *ἄνδρασσι* p. 504. B. *ἐσσί, ἔσσομαι* p. 312. B. C. *δαμάσσω* p. 314. D. et p. 315. *πεφρίκασσι* p. 322. A. Latine, vt *bassim* Gruter. Inscript. p. 129. 1. *vssuris* Id. p. 1090. 21. *diuissiones* Quintil. l. 1. c. 7. §. 20.

Seruatur in Vocatiuo Nominum primae in *-ης*, Attice, vt *ὦ Χρύσης* p. 18. B. D

Demitur initio; Dorice, vt *φὶν* p. 196. B. Poëtice, vt *μάραγδος* p. 295. B. Latine, vt *στέγω tego.*

medio; Attice, in futuris Hyperdissyllabis ab *-ίζω,* circumflectendo *ῶ*; vt *ἀκουτιῶ* p. 46. B. Sic *-άσω -έσω -ώσω,* facta contractione; vt 392 *ἐργᾷ, προσαμφιῶ, ἐρημοῦτε* p. 47. et p. 48. A. A in Indefinitis primis, per syllabae syncopen; vt *ἔγημα, εὕρατο, ἐπεμαρτυράμην, ἔχευα, ἐξέχεα* p. 49: sic Latine, *dixisti dixti* Martial. l. 4. Epigr. 15. *dixisse dixe* Plaut. Poen. Act. 5. Sc. 2. v. 1. Ionice, in secundis personis Singularibus Passiuae Terminationis, vt *ἔσεαι* p. 118. C. *φαίνεαι, ἴδηαι, ἐνετέλλεο, ἕπεο, ἐδείξαο* p. 127. A. B. C. Dorice, in foemininis terminationibus, vt *μῶα, πᾶα* p. 148. C. *ἐκλιπῶα* p. 239. C. Poëtice, vt *Ὀδυ-* B

σεὺς p. 295. B. ἐμὲν p. 206. D. ἁρπαμένης p. 319. B. ὅπιθεν p. 328. C. ὥτε p. 329. B. ὅτις p. 307. A. Latine, vt ψύλλα *pulex*. Grut. Inscr. p. 1. 5. *jusit*. vti et Quintil. l. 1. c. 7. §. 21.

Fini; Dorice, in Vocatiuo nominum in -ης Declinationis quintae, vt Σώκρατε, apud Latinos *Hercule*. p. 184. C. (Priscian. p. 192. ex Cicerone, *Socrate*) ac primae, η correpta per α, vt
C βαθυμῆτα; sic Latini, *cometes cometa*, *Geometres Geometra*. p. 173. B. C. D. p. 174. A. D. et in Graeco-Latinis ab -ας, vt Μαρσύας *Marsya* Lucan. l. 3. v. 207. Priscian. p. 119. 120. Quint. l. 1. c. 5. §. 61. *Hermagora* apud Ciceronem. Casaub. in Theocr. c. 10. p. 32. notat, hanc terminationem -τα reperiri etiam in Accusatiuo, vt πολεμιστὰ σίδηρον Orph. Μαγνῆτ. v. 6. βοῦν ἀρότα ex lege Demonassae Cypriorum Reginae apud Dion. Chrys. Orat. 2. de fortuna. sed Edit. Morel. p. 592. ἀροτῆρα. Dorice σ abjicitur ex Accusatiuo Pronominum, α praeeunte in ε mu-
D tata, vt ἄμμε, ἀμὲ, ὔμμε, ὑμὲ, ψὲ p. 194. A. p. 196. A. B. Antique, vt *lustratu' nitore* Cicer. Arat. v. 92. vti et apud Graec. Arat. v. 1002. —
593 πολύφωνος κορώνη. sic Edit. Morel. et Oxon.
A sed H. Steph. et Buhl. πολύφωνα. et paulo post v. 1022. — ἐννεάγηρα κορώνη.

Transponitur; Antique, vt *Terspichore* Grut. Inscr. p. 942. 14.

σδ

Pro ζ; Dorice, vt σδεὺς in nummis veteribus. Dausq. Orth. tom. 2. p. 340. τράπεσδα, σδεύγλα p. 149. A. μέσδων p. 188. B. ὀρίσδω p. 213. A. ἔρασδε p. 245. B.

σκ B

Pro ξ per metathesin; vt σκιφύδρια p. 149. B. σκένος et ξένος, lege p. 149. B. C. διδάσκω Fut. διδάξω. Latine, vt ἴξος viscus.

Inseritur Imperfecto et Indefinitis, Ionicé; vt ἔσκον, ἔσκε p. 118. B. ἄγεσκον, λάβεσκε p. 125. C. ἐρητύσασκε p. 352. B. vnde fiunt themata in -σκω apud Poëtas, vt ἴσκω, ἀγνωσσάσκω p. 314. B. p. 352. B. C. Latine, quiesco, stupesco. A. Gell. l. 6. c. 15. βάω βαίνω βάσκω (Hom. Ιλ. β. v. 8.) χάω χαίνω χάσκω, hio hisco. hiasco ex C Catone Dausq. Orth. tom. 2. p. 157. δαῶ disco. γνόω γνώσκω scio (Busb. Rud. Metr. s pro ν, et c pro γ, ac metathesi facta) scisco.

σσ

Pro ζ; Dorice, vt μάσσων p. 188. B. pro μέζων. vel a μακρὸς p. 358. B. φράσσω p. 213. C. אזוב ὕσσωπος Leuit. 14, 52. Latine, vt μάζα massa Priscian. p. 29. πατρίζω patrisso, πιτίζω pitisso Id. p. 18. [ἀττικίζω atticisso Plaut. Menaechm. prolog. v. 12. vbi v. Taubm. S.]

θ; Ionice, vt βυσσὸς p. 99. A. D

πτ; Dorice, vt ὄσσομαι p. 213. A.

δι, θι, κι, τι, χι in Comparatiuis; vt βραδίων βράσσων, βαθίων βάσσων, γλυκίων γλύσσων, κρατίων κράσσων, ταχίων θάσσων p. 32. C. 591 παχίων πάσσων p. 358. B. vel βράσσων a βραχύς. Ibid. A

ss pro x; Latine, vt conflississet Grut. Inscript. p. 298. 4. ἄξονες asseres Voss. Etym. Itali, Alessandro.

σι

Pro -ν; Dorice, vt εἴξασι p. 225. B.

Additur tertiae Singul. Subjunct. Act. Ionice, vt ἐθέλῃσι p. 127. D. p. 353. C.

Demitur Pronomini σφὶ Ionice, p. 115. B.

σαν

Pro ν; Dorice, vt ἐσχάζοσαν, ἤλθοσαν, ἐγεννῶ-
B σαν, κατενοοῦσαν, ἐδολιοῦσαν p. 225. D. et p. 226. A.

Pro εν; Dorice, vt ἐκλείποισαν, ἔλθοισαν, ποιήσαισαν p. 226. C. D.

κσ, πσ Antique pro ξ, ψ; vt ΠΣΟΙΚΗΕ ΚΣΕΡΟΝ p. 164. C.

T

Pro δ; Attice, vt ἐντελέχεια p. 5. A. Dorice, vt θέμιτος p. 180. A. In Hebraeo-Graecis; vt אשדודי Ἀζώτιος 1 Reg. 5, 3. Latine, vt *aliut*,
C *aput* Gruter. Inscript. p. 408. l. 14. et l. 4. *atfines* Id. p. 356. 1. Cf. Laurenberg. antiquar. p. 452. in vetustis operibus Vrbis nostrae et celebribus templis leguntur *Alexanter*, *Cassantra* Quintil. l. 1. c. 4. §. 16. ἔνδον *intus*. (*endogredi* Lucret. l. 1. v. 83.) μύδος (ἄφωνος Hesych. μύνδος p. 269. C.) *mutus*.

ζ; Dorice, vt ὀρίτοντα p. 213. A.

θ; Attice, vt κολοκύντη p. 5. A. Ionice, vt αὖτις p. 133. B. Dorice, vt ἄνητον p. 149. D. Barbare, vt αἰτρία p. 159. C. et Latine, *atrium*.
D λήθω λάθω *lateo*. *obturare* a θύρα Fest. θρίαμβος *triumphus*. ἄρθρον *artus*.

κ; Dorice, vt τῆνος p. 196. D. ἐττῶν p. 250. D. Latine, vt Λευκετία Strab. p. 194. (Λουκοτοκία) *Lutetia* Salmas. in Solin. p. 256. *Sartophagus* Grut. Inscr. p. 589. 7.

395 A

λ; Varr. de Rust. l. 3. c. 9. Antiqui *thetin thelim* dicebant. In Hebraeo-Graecis, vt אליפל Ἐλφὰτ 1 Chron. 11, 35.

π; Dorice, vt τεῖον p. 273. C. ἄππα p. 279. A. Latine, vt σπουδὴ *studium*.

σ; Attice, vt γλῶττα p. 5. C. Diog. Laert. 7, 56. κατὰ τὴν Ἀτθίδα, θάλαττα. κρείττων p. 33. A. τέτταρες, διττὸς p. 34. C. p. 35. A. πράττω p. 45. D. τεῦτλον p. 5. B. τήμερον p. 71. A. Steph. de Vrb. Θρᾶσσα, καὶ Θρᾶττα Ἀττικῶς. Dorice, vt φράττω p. 213. A. pro φράσσω, pro φράζω Ibid. C. τῦκα p. 150. B. Ποτείδαν Ibid. A. εἴκατι p. 189. C. vnde *viginti*. τὺ, τεῦ, τοὶ, τὲ, τεὸς p. 194. B. C. et 195. et 198. B. vnde *tu*, *tui*, *tibi*, *te*, *tuus*. τελέται p. 216. C. εὑρήκατι p. 223. C. φατὶ, τίθητι p. 235. A. illud τ constanter seruatur in ἐστί. (Vnde apud Latinos abjecta ι tertia Sing. *-it*, *legit*.) ἴττω p. 236. A. πέρυτι p. 247. B. ποτὶ, προτὶ p. 252. C. In tertiis Pluralibus, ν praeeunte, et extrita υ vel ι diphthongorum ου vel ει; vt ἐντὶ p. 206. C. λέγοντι (vnde apud Latinos *sunt*, *legunt*, *amant*; abjecta ι, vti prius in secunda et tertia Sing. εἷς ἐσσὶ *es*, ἐστὶ *est*.) πεινῶντι, ἀδικοῦντι, ἁλώκαντι, ποιῶντι, φάγωντι p. 224. et p. 225. φαντὶ, ἐπιτίθεντι, διδόντι p. 233. B. C. Latine, vt *tot* a τόσα, et ὡς *vt* Voss. Etym. *myrtus* μυρσίνη, μύρτος· ἡ μυῤῥίνη Hesych. μύρτου Alcaeus p. 11. μύρτων Dioscor. l. 1. c. 156. μύρτα Aristoph. Auu. 160. Plat. tom. 2. p. 372. C. (Edit. H. Steph.) *mertare* et *pultare* Quintil. l. 1. c. 4. §. 14. Cf. D. Laurenberg. antiquar. p. 8. 292.

σσ; Barbare, vt Ἀτυρία p. 150. C. Dorice, vt 396 τέτορα p. 189. A. Poëtice, vt τέταρες p. 308. A

B. In Hebraeo-Graecis, vt בלשאצר Βαλτάσαρ Dan. 5, 1.

f; Latine, Fest. *Rufuli* ac post *Rutuli* appellati sunt.

Additur initio; Dorice, vt τοὶ, ταὶ p. 172. C. τὼς p. 248. B.

medio; Attice, vt ἀνύτειν p. 6. B. Poëtice, vt πτόλις p. 296. B. πτόλεμος Hom. Ιλ. ζ. v. 328. huc refer μέτασσαι Id. Οδ. ι. v. 221. Schol. μέσαι. Eustath. p. 1625. l. 29. κατὰ πλεονασμὸν τῆς μέσης συλλαβῆς. Latine, vt πέκω *pecto*. πλέκω *plecto*. Donat. in Ter. Phorm. Act. 1. Sc. 4. v. 36. „*protelet* et *protelum* a πρὸ et ἑλεῖν dictum est, quod est *ante* et *trahere*." Grut. Inscr. p. 1059. 5. *vitxit*.

Geminatur; Attice, vt ἀνύττειν p. 6. B. Poetice, vt ὅττι p. 332. A. Latine, vt χύω χυτὸς *gutta*. Voss. Etym. *itter* Grut. Inscr. p. 1153. 3.

Demitur initio; Ionice, vt ἤγανον p. 99. B. Latine, vt τρώγω *rodo*. Voss. Etym. In voce Hebraeo-

C Graeca, Σὸρ pro צור Ezech. 27, 2. at in צר Τύρος Jos. 19, 35. omittitur σ; ita vtraque vox exhibet literas τ σ, ex quibus conflatur צ.

medio nominum in -ας -ατος, Ionice, vt γήραος p. 109. B. ὀνείραϊ Coint. l. 12. v. 106. Dorice, vt πεμπὰς p. 189. B. Poëtice, vt ἄαται, μελιτῶν p. 296. A. Latine, vt κλέπτω *clepo*. Hesych. κλέπει· ἐξαπατᾶται. πτέρνα *perna*. Hesych. πέρνη, ἔνιοι δὲ μετὰ τοῦ τ πτέρνη.

Φ

D Pro β; Eustath. in Dion. Af. v. 460. ἀμφιλαφὲς κυρίως ἐστὶ τὸ δασὺ, οὗ ἐστιν ἀμφοτέρωθεν λαβέσθαι· τραπέντος τοῦ β εἰς φ Μακε-

γων ἔθει. *) τοιοῦτον δὲ καὶ σοφὸς ἐκ τοῦ σέβω, καὶ στρεβλὸς ἀπὸ τοῦ στρέφω. Latine, vt βασκαίνω *fascino*, βύρμακας (μύρμακας Hesych.) *formica*. θρίαμβος *triumphus*. βρέμω *fremo*. A

[*) Quae de nominis ἀμφιλαφὲς origine disputant Eustathius, Etymol. p. 91. l. 22. et Aem. Portus in lexico Ionico, ea valde incerta esse docet Ruhnkenius ad Timaei lexic. Platon. *S.*]

γ; Dorice, vt φλέφυρα p. 150. C.

θ; Attice, vt φλᾶν p. 6. C. Dorice, vt φὴρ, (vnde *fera*) φλίβεται p. 150. C. Latine, vt θύρα θύραζε *foris foras*.

μ; φόρμιγγα· μύρμηκα Hesych.

π; Attice, vt ἀσφάραγον p. 7. ἀναδφογγίζομαι Clem. Alex. Paed. l. 2. c. 2. p. 152. B. Dorice, vt Φερσεφόνη p. 151. A. Latine, vt βόσπορος *bosphorus*. τροπαῖον *trophaeum*. Ῥιπαῖα ὄρη *Riphaei montes*. B

f pro *ph*; Latine, vt *triumfis* Gruter. Inscript. p. 285. 6.

Additur; Latine, vt ῥήγνυμι *frango*.

Demitur initio; Attice, vt ἠμὶ p. 7. Latine, vt φρύνος (βάτραχος Hesych.) *rana*.

-φι vel -φιν Poetice additur Nominibus, Pronominibus, et Participiis; vt νευρῆφιν, ἑτέρηφι, αὐτόφι, φαινομένηφι p. 536.

X C

Pro γ; in Hebraeo-Graecis, vt שרוג Σεροὺχ Gen. 11, 20.

θ; Dorice, vt ὄρνιχος p. 179. C. In Hebraeo-Graecis, vt קרתחדא Καρχηδὼν Bochart. Chan. p. 512. Latina vox *Carthago* seruat ח.

κ; Latine, vt δάκρυμα *lachryma*. A. Gell. l. 2. c. 3. „*h* Veteres nostri inserebant plerisque vocibus — *lachrimas*," etc. ἀγκύρα *anchora* Serv. in Virg. Aen. l. 1. v. 173. „Hoc nomen,
D cum in Graeco, vnde originem duxit, aspirationem non habeat, in Latino aspiratur." In vocibus Graeco-Latinis, vt כרובים Χερουβὶμ Gen. 3, 24.

Φ; vt κόψιχος pro κόσσυφος. lege infra p. 398. A.

398 Demitur; Latine, vt χλαῖνα *laena*. Fest. ἃς ἐφόρουν οἱ βασιλεῖς λαίνας, ὁ Ἰόβας χλαίνας
A φησὶν εἶναι Plut. Vit. Numae c. 7. extr. p. 64. ἀράχνη *aranea*.

-χι additur Attice, vt ναιχὶ, οὐχὶ p. 71. A.

Ψ

Pro σσ; vt κόσσυφος, κόψιχος Athen. p. 65. A. D. Eustath. p. 1555. l. 64. ὁ κόψιχος, ὅπερ ἐστι κόσσυφος.

σφ; Dorice, vt ψέ p. 196. B. vnde Latine, *ipse*.

B

CONSONAE LATINAE.

I

Pro ζ; vt ζυγὸς *jugum*. ζεύγνυμι *jungo*. μέζων *major*.

V

Pro β; vt βούλομαι *volo*. βαίνω *venio*. βιόω *vivo*. [Sic *placauile* et *deuitus* pro *placabile* et *debitus*. v. Laurenberg. antiquar. p. 474. *S*.]

φ; vt σφὼ *vos*.

χ; vt *μαλάχη malua.* Varr. de ling. Lat. L. 4. C c. 21. *βραχὺς breuis.*

ου; vt *οὐαὶ vae.*

Spiritu vtroque initiali; vt *ἦρ ver, ἐσθὴς vestis, ἔντερος venter, εἴκατι viginti, εἴδω video, ἐμῶ vomo, ἶς vis, οἶνος vinum, ἶξος viscus, ἀλώπηξ vulpes, ἕσπερος vesper, ἑστία Vesta.*

mediano (de quo p. 10. D.) vt *αἰὼν aeuum, ὕλη sylua, δῖος diuus, ὄϊς ouis, ὠὸν ouum, ἐννέα nouem, σίαλος* (per metathesin) *saliua, κλεῖς clauis.*

V in perfecto patitur syncopen (vti κ apud Graecos, D p 52. A.) vt *inritât* Lucret. l. 1. v. 71. *petiit* Virg. Aen. 9. v. 9. pro *irritauit, petiuit.* vt alii legunt in loco Virgilii.

---

399 A

V O C A L E S.

A

Pro ε; Ionice et Dorice, vt *μέγαθος, τάμνω* p. 99. D. *Ἄρταμις, τράφω* p. 151. B. *κλαΐδα* p. 167. D. *φρασὶ* p. 180. D. *ἔγωγα, ἔγωνγα* p. 192. B. *ἀμὲ* p. 193. A. *αἶθε* p. 244. B. *καὶ* p. 246. A. *ὄκα* p. 246. D. *εὐδαιμονᾶν* p. 231. B B. Latine, vt *μένω maneo.*

η; Dorice. Plat. Cratyl. p. 407. B. (Edit. H. Steph.) *τῷ α ξενικῶς ἀντὶ τοῦ η χρησάμενος* — vt *γᾶ* p. 176. B. vnde *γαμετρία* Perictyone apud Stob. Serm. p. 6. Steph. de Vrb. in *γῆ*. *γήπεδον οἱ Τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασὶ Δωρίζοντες. μάτηρ, κλαῖς* p. 151. C. (Hinc *mater, clauis* apud Latinos, quibus nil est familiarius, quam η in α vertere, vt *κημὸς camus, μῆλον*

malum, Φηγὸς *fagus*, Φήμη *fama*, πληγὴ *plaga*.) ᾳ p. 171. C. τὰν p. 172. B. 'Ορέστας
C p. 174. C. 'Αγχίσαν p. 175. B. ἐσθᾶτος p. 180. B. ἁμῖν p. 193. C. ἀμείφθην p. 219. A. ἐβαλλόμαν, ἀνεχοίμαν, ἐπίστᾳ p. 228. B. C. κτισάσθαν p. 229. A. δαρὸν p. 245. B. ἔμπας p. 255. B. Antique, in Diphthongo ῃ, vt TTXAI, ταῖ p. 168. A. αἶπερ p. 244. B.

ι; Latine, vt κιγκλίδες *cancelli* Jul. Poll. 8, 17.

ο; Dorice, vt ἄναιρον p. 152. A. εἴκατι p. 189.
D C. ἐφάγαμεν, ἔφυγαν, ἔλαβαν p. 220. D. et 221. A. (sic Vulg. Gr. εἴχαμεν Hebr. 12, 9. ἔλεγαν Johan. 19, 21.) ἄτε p. 244. D. Latine, vt ἄροτρον *aratrum*, λόγχη *lancea*.

400 υ; Dorice, vt βάνα p. 152. A. Latine, vt κύ-
A λιξ *calix*. κύων κυνὸς *canis*. Huc refer quod Vetus Commentator notat ad Horat. Art. Poët. v. 277. — *peruncti fecibus ora*. *tragoedi* quasi *trygoedi*, τρὺξ enim *fex* Latine.

ω; Dorice, vt Ποσειδάνιος p. 152. A. τᾶν p. 172. C. μουσᾶν p. 175. D. αἰγᾶν p. 179. B. κεστρᾶν p. 185. A. πρᾶτος p. 190. A. χαλᾶσι p. 223. C. νικᾶντι p. 372. B. κτανᾶν p. 259. A. κοινάσαντες p. 218. C.

ει; Dorice, vt πετανὸς p. 152. B. Latine, vt
B κλεῖθρον *clathrum*.

οι; Latine, vt *hara* a χοῖρος Voss. Etym.

ευ; vt Δωριᾶσι p. 27. C.

ου; Dorice, vt 'Ερμᾶ p. 174. D. χρυσαλακᾶτα p. 177. C. D. ἐκοινᾶτο p. 218. C.

ν ante -ται et -το; Ionice, vt εἴαται, κείατο, βεβλήαται, βεβλήατο, κεκλίαται p. 354. προτιθέαται, ἐνιδρύαται, παρετιθέατο, ἱδρύατο, ἐπειρώατο, ἐδεδέατο, βουλοίατο, δυναίατο

p. 128. 129. 130. aliquando α, ο, η, ει praece-
dentibus in ε mutatis; vt δυνέαται, ἐβουλέατο,
οἰκέαται, ἐκέατο. Ibid. eam formam sequun- C
tur Praeterita impura, vt ἐφθάραται p. 354.
ἀπίκαται; tenuibus in asperas, σ in δ versis;
vt τετρίφαται, ἀποδεδέχαται, κεχωρίδαται,
κατεστράφατο, ἐτετάχατο, ἐσκευάδατο p.
128. 129.

Per crasin; Attice, ex αα, αε, εα, οα, οε, ουα,
ουε; vt τἄλλα p. 15. C. βεβᾶσι, ἑστᾶναι p. 52.
A. τἀκεῖ p. 15. D. ἐργᾶται p. 47. D. ὀδυνᾶ-
σαι p. 62. B. Πειραιᾶ p. 27. B. ὑγιᾶ p. 29. C.
τροφᾶς p. 26. C. ἐνδεᾶ p. 29. C. κατιᾶσι p. 65.
A. [Legitur in Festo „*remant*, repetant.“ pro D
remeant. Dausq. Orth. tom. 2. p. 270.] τἀρ-
γύριον, ἅτερος p. 15. A. τἀνδρὸς, θατέρου
Ibid. B.

Dorice, ex αη, ωα, ῳα, εα, εαε; vt τἄματά, 401
τἀγαθῶ, τἀγκίστρῳ p. 171. A. θᾶσαι, θᾶσθε A
p. 211. B.

Fit ex resolutione vocalium longarum et diphthon-
gorum; Ionice, η, ην, ει, ειν in εα; υ in υα;
ου in οα; vt γέα p. 100. C. ἔατε p. 118. B.
οἰκέαται p. 128. A. δεσπότεα p. 106. C. ἔα p.
118. B. ὑπερετίθεα p. 131. A. τιθέασι p. 130. C.
ᾔδεα p. 126. C. σβεννύασι, διδόασι p. 130. C.
Dorice, ει in εα, ου in αο, ῶ in άω et άο; vt
Ἀτρεάδαισι p. 153. A. Αὐγείαο p. 174. C. αἰχμή-
ταο p. 175. A. τάων p. 172. C. αἰχμητάων p.
175. C. μουσάων p. 176. A. Ποσειδάωνα, Πο-
σειδάονος p. 181. B. Poëtice, α et ᾳ in αα et B
ᾳα; vt ἀγοράασθε, δηριαάσθων, ὁράᾳς, ἐάᾳν
p. 313. A. B. C.

Initialis non augetur in verbis, Ionice; vt ἀμείβετο
124. C.

repetitur cum sequenti consona in praeteritis verborum, et saepe augetur mutata in η, Attice; vt ἀγάγετε, ἤγαγον, ἀκηκόεσαν, ἠκηκόεσαν p. 55. A. B.

Media seruatur incontracta in verbis puris, Ionice;
C vt βοάουσι p. 351. C.

Finalis seruatur in Praepositione ante vocalēm, Poëtice; vt ἀνὰ ἄστυ: et in compositione, vt ἀναδίγεσκον p. 330. B.

Additur initio; Attice, vt ἄσταχυς p. 7. B. ἀσπαίρω p. 88. B. Poëtice, vt ἀπτερύονται p. 297. A. ἄασα p. 316. B.

medio; Ionice, vt ἐπανισταίατο p. 127. D. Dorice, vt ναυάται p. 152. B. Poëtice, vt Ἀφαρητιάδαι p. 297. A. κεράατος, τεράατα p.
D 335. B. ναιετάασκον p. 313. B. φαάνθη p. 318. C. ναιετάωσα p. 313. C.

402 Eliditur Attice; post α, η, ω, ου, ῃ, αι, οι, vt τὰ
A 'γαθὰ, 'μὴ 'λλην, ὦ 'ναξ, μακροῦ 'ποπαύσω, τύχῃ 'γαθῇ, αἱ 'γαθαὶ, οἱ 'γαθοὶ p. 11. B. C.

Demitur initio; Poëtice, vt μαυρουμένη p. 296. C. Latine, vt *mulgere* ab ἀμέλγειν Varr. l. 5. de ling. Lat. c. 10.

medio; Dorice, vt ἄλλα p. 289. C. pro ἀλάλη. Poëtice, vt γλακτοφάγος p. 296. D. ἔθραξε Plat. tom. 3. p. 242. C. (Edit. H. Steph.) pro ἐτάραξε. lege p. 297. A. ἔλσαι p. 318. A.
B ἐέλμεθα p. 319. B. μέματον p. 320. C. ἔοιγμεν, μέμαμεν, εἰλήλουθμεν p. 321. A. Latine, vt παλάμη *palma*, κυπάρισσος *cupressus*. (legitur etiam *Cyparissus* Ovid. Metam. l. 10. v. 121. sqq. in *cupressum* mutatus.) In diphthongo *au*, verborum compositorum, vt *defraudo* Dausq. Orth.

tom. 2. p. 106. In diphthongo αι; vt βασκαίνω *fascino*.

fini, vt τὸν ἥρω p. 22. B. In Praepositionibus ante consonam; Poëtice, vt πὰρ Ζηνὶ, ἂν πέλαγος: et in compositione, vt παρφάμενος, ἀνστὰς, κατθέμεν p. 339. B. C.

E

C

Pro α; Attice, vt ἔγχουσα p. 8. λεὼς p. 18. C. νεὼς p. 23. C. Ionice, vt γέμμα p. 97. C. ἔρσην p. 100. A. κέρεος p. 109. B. τέσσερα p. 114. A. ὀρέω p. 120. D. θαρσελέως p. 133. B. Dorice, vt Μεγέρα p. 152. C. ἀρχεῖαι p. 158. B. λεγόμεθεν pro λεγόμεθα p. 229. C. sic φερόμεσθεν Vulg. Gr. Hebr. 6, 1. Poëtice, vt ἄνδρεσσι Hom. Ιλ. ε. v. 874. Latine, vt καμάρα *camera*. A. Gell. l. 4. c. 3. „*pellex* quasi παλλακίς.“ Sic in compositione *fatiscor*, *defetiscor*. Quintil. l. 1. c. 7. §. 23. „Cato Censo- D rius *dicam* et *faciam*, *dicem* et *faciem* scripsit.“

η; Attice, in diphthongo ῃ; vt βούλει p. 63. A. Sic Antique, vt TEI p. 169. B. Ionice, vt ἔσσων A. 113. B. ἔσαν p. 118. B. ἐπόθεσαν p.403 124. A. Poëtice, vt ξερὸς p. 297. B. Anti- A que, vt μετακινέσαι p. 165. C. Latine, vt φὴρ *fera*, κρηπὶς *crepida*.

ι; Dorice, vt Νεώβη p. 152. C. Latine, vt χάλιξ *silex*. Quintil. l. 1. c. 7. §. 24. „*sibe* et *quase* scriptum in multorum libris est,“ et c. 4. §. 17. „*e* quoque *i* loco fuit, vt *Menerua*, et *leber*, et *magester* et *Dijoue* et *Vejoue*, pro *Dijoui* et *Vejoui*.“ Huc refer *mare* pro *mari* Ovid. in Ibin v. 198. Tristt. 5, 2, 20. *here* pro *heri* saepe Plaut. Latini in sua diphthon-

B go *ae* habent *e* pro *i*, nam μούσα Datiuus Doricus et Nominatiuus Pluralis μοῦσαι fiunt *musae*; et efferunt (vti notat Quintil. l. 1. c. 7. §. 18. 19.) *pictaï* (Virg. Aen. 9. v. 26.) pro *pictae* in Genitiuo. Gruter. Inscript. p. 109. 7. *Caisare.* et p. 52. 12. *quaistores*, *aire.* Cf. Laurenberg. antiquar. p. 18. sq.

o; in comparatione Adjectiuorum, σ seruato, vt σπουδαιέστερος, αἰδοιέστατος p. 30. C. Dorice, vt Ἀπέλλων. sic *Apellinem*, *compes*, *memordi* p. 152. D. v. Laurenberg. antiquar. p. 32. 272. 430. τεῖν p. 195. A. Latine, vt γόνυ *genu*, πόδες *pedes*, ἔλαιον *oleum*. *per-*
C *sona* πρόσωπον, nam περσὲ (per metathesin) et πρεσσὲ pro πρός σε p. 252. C. E contra *Proserpina* a Περσεφόνη. lege Voss. Etym. In Diphthongis; *οι* Attice, vt πεῖος p. 10. B. δυεῖν p. 34. B. *ου* Dorice, vt τεῦ p. 357. C. βομβεῦσι, ἀνθεῦσαν p. 211. C. δικαιεῦσι, πληρεῦντες p. 212. B. δρεψεύμενάι p. 220. C. ἀλεῦμαι, μαθεῦμαι, βασεῦμαι p. 228. A. ἐναγωνιεῦμαι p. 359. C. σταξεῦμες p. 223. A. εὖσα p. 238. A.

[*υ*; Latine, vt ματτύα *mactea*. v. Turneb. ad Varron. de ling. Lat. p. 55. ed. H. Steph. *S.*]

u; Latine, vt *fulgeratori* ex Roman. Inscript.
D affert Dausq. Orth. tom. 1. p. 35.

ω; Latine, vt στήμων *stamen*.

αι; Attice, vt ἀνώγεων p. 18. C. Dorice, vt νέειν p. 153. A. Antique, vt Ἀθηνέου p. 165.
404 D. Poëtice, vt Κυνέγειρος p. 297. B. Latine,
A vt Κλυταιμνήστρα *Clytemnestra*. *fenestra* a Φαίνεσθαι. ἔλαιον *oleum*.

Fit Ionice ex resolutione vocalium longarum et diphthongorum, in eas plerumque vocales, ex qui-

bus conflatae fuerunt: α in εα; ᾶ in έα; η in εε, vel έη; ῶ in έω; ει in εε; εῖ in έε vel έει; ου in εο, vel οε, vel εω, vel έου; οῖ in έοι; ῇ in έῃ; ῷ in έῳ: vt δεσπότεας p. 106. C. μνέας p. 107. C. ἡμέας p. 115. B. προετίθεε p. 131. A. (sic Poëtice, vt δέελον p. 298. B. Latine, B vt feelix in Numm. Dausq. Orth. tom. 2. p. 152.) αὐτέη, αὐτέης p. 115. C. et 116. A. διπλέῃ p. 114. C. ἕης ἕην p. 118. B. προσθέηται p. 123. A. τέων p. 104. C. νεηνιέων p. 106. B. γλωσσέων p. 107. B. πεσσέων p. 108. C. ἀνδρέων, Ποσειδέων p. 108. D. et 109. C. ἡμέων p. 115. B. τουτέων p. 116. C. ἕωσι p. 118. C. σημανέω p. 122. B. ἀτρεκέως p. 132. C. ἐγεγόνεε p. 127. C. ῥέεθρον p. 102. B. ἡμέες p. 115. A. ἀπολέεσθαι p. 123. B. κερδανέεις p. 123. A. νεομηνία p. 102. C. ἐμέο p. 115. A. κερδανέομεν p. 123. C. ἀγαθοεργίη p. 102. C. λοέσσομαι p. 348. A. τέω p. C 104. C. δεσπότεω p. 106. B. δικαιέουσι p. 121. B. τουτέους, τουτέοις p. 117. A. C. προσθέοιτο p. 123. B. αὐτέῃσι p. 117. B. ἕῃ p. 351. B. τέῳ p. 104. C. τουτέῳ p. 116. A.

Initialis, non augetur in Verbis Ionice; vt ἐργάζοντο p. 124. C.

repetitur cum sequenti consona in Praeteritis, et saepe mutatur in η; Attice, vt ἐλήλατο, ἠλήλατο p. 55. C.

Media, seruatur incontracta in nominibus et verbis; D vt Ἡρακλέης, ἔπεος, βασιλέϊ, Ἡρακλέα, βασιλέες, ἔθνεα, ἐτέων, βασιλέας p. 110. A. B. ποιέω, ποιέεις, ποιέει, etc. p. 120. A.

Contrahitur in Verbis dissyllabis, vt χοῦσι, χῶν 405 p. 45. C. A

Additur initio; Attice, vt ἐθέλω p. 8. ἐχθὲς p. 71.

A. Praeteritis verborum quorundam ab α, ο, ω, ει, οι, ου incipientium; vt ἑάλωκε, ἑώρων, ἐώθουν, ἔοικε, ἀνέῳγον, ἐνεουρηκότας, ἔολπα, ἐώλπει. et nonnunquam Futuro primo; vt κατεάξει, ἀπεώσομαι p. 53. et 54. Ionice; vt ἐὼν, ἐοῦσα, ἐὸν, ἐόντος p. 132. A. Poëtice; vt ἐέλδομαι, ἐΐσης p. 298. A. ἑοῖ, ἑὲ p. 309. B. ἑός, B ἑὴ, ἑὸν Ibid. C. ἔεις p. 308. A. ἔῃς p. 303. A. ἑέσσατο, ἔηκε, ἔειπες p. 316. B. C.

medio; Ionice, vt ἀδελφεὸς, ἀδελφεὴ, προμαχεὼν p. 100. C. ἀμπελεὼν Theocr. Idyll. 25. v. 157. pro ἀμπελὼν Matth. 20, 1. αὐτέη p. 115. C. Dorice, vt τεὸς p. 198. B. C. Poëtice, vt ὠεὸν, ὁρμειὰ (sic Antique, vt πείονα, τειμήσατε p. 168. D. Latine, vt *ipseius* Gruter. Inscript. p. 541. 7. *capteiuei* Plaut. Capt. Argum. *meiles*. v. Laurenberg. antiquar. p. 149.) θέειον, C ἠέλιος, δειέλινος p. 298. A. B. Huc refer Verba, quae Iones ex barytonis formant pura in -έω; vt ῥιπτέω pro ῥίπτω, τυπτέω, vnde τυπτήσεις p. 119. A. p. 48. C. (lege Busb. Rudim. Graec. Lat. in Anom. in Verb. Sic Latine, vt λήθω λάθω *lateo*, μένω *maneo*, ἀμέλγω *mulgeo*, εἴδω εἰδέω *video*. *capra caprea* Horat. Epod. 12. extr.) et Datiuos quintae, vt ἐπέεσσι p. 306. B. ac tertiae, vbi ε inserunt Poëtae inter δ, θ, ν, τ, et -σι, vt παίδεσι, κορύθεσσι, κύνεσσι, σωμάτεσσι p. 304. B. Attice, inseritur Indefinito primo Potentialis, metathesi facta, -ειας pro -αις, vnde -ειε pro -αι, -ειαν pro -αιεν; vt ποιήσειας, ποιήσειε, D ποιήσειαν p. 68. D.

fini; Ionice, vt ἐνείχεε p. 127. C. Poëtice, vt ἠὲ p. 332. A.

Eliditur Attice, post Vocales α, η, ι, ο, ω; Diphthongos αι, οι, ου, ῃ, ῳ; Consonas ν, κ; vt

ὦρα 'στὶ p. 11. D. Λαρτίου p. 14. A. μὴ "λθοι, 406
περὶ 'μοῦ, ὃ 'νδύεται, κάτω 'στὶν, ἄχθομαι A
'γὼ, μέντοι 'γὼ, τοῦ 'μοῦ, τῇ 'μῇ, τῷ 'μῷ p. 12. A. B. C. μὴ 'ὕρω, ὦ 'υριπίδη p. 13. A. ᾔδειν 'γὼ, οὐκ 'γὼ p. 13. C. vtraque α et ε eliditur in κρεῖ 'ξ Ibid. D.

Demitur initio; Ionice, vt ὀρτή p. 100. B. In temporibus Verborum, vt βεβρώκει p. 124. D. βάλε p. 353. A. καταγλωττισμέναις p. 59. C. augmentum et consonae repetitionem amittit. Attice aliquando negligitur consonae repetitio, vt ἐβλάστηκα p. 59. C. et Ionice, vt τεχνέαται, ἐβούλευντο p. 125. A. Poëtice, vt ἴσκω p. 297. B. κεῖ- B
νος p. 309. C. ἴδον p. 319. B. Latine, vt ἔφυν Ionice φῦν, inde *fui*. ἐρεύγω *ructo*, ἐρύω *ruo*, ἐρίζω *rixor*.

medio; Attice, vt νοσσίον p. 7. C. λοῦσθαι p. 9. A. οἱ ἥρως p. 22. B. Dorice, in secunda et tertia Sing. verborum in -άω, vt βοάϊς, γελάϊ p. 222. B. vnde apud Latinos λέγεις *legis*, λέγει *legit*. Ionice, vt ἱρὸν, εὐηθίη p. 100. B. Poetice, vt στυφλὸς, ἔπλετο p. 297. C. εἴκτο, ἔγεντο p. 320. B. ἐρύγῃ Anthol. l. 1. c. 68. (in Brunckii analectis T. III. p. 196. extr.) Schol. ἀντὶ C
τοῦ ἐρεύγῃ, συστολῇ τῆς παραληγούσης. Antique, in Diphthongo ει, vt σίσασα p. 166. C. Latine, vt ὠλένη *vlna*, χειράγρα *chiragra*, Χείρων *Chiron*, εἴκατι *viginti*, λείβω *libo*.

fini; Attice, vt ἀπέλου p. 9. A.

H

Pro α; Attice, vt ζῆ, διψῆ, πεινῆ, χρῆ, περιψῆν p. 45. B. Ionice, vt πρῆγμα p. 100. D. (Sic Latine, *Priepo* Gruter. Inscript. p. 95. 1.) Diog. Laert. 7, 56. κατὰ τὴν 'Ιάδα, ἡμέρῃ. αἱ D

νηῦς Aristoph. Acharnn. 924. de quo loco v. Pierson. ad Moer. p. 266. νήεσι Coint. l. 12. v. 364. Πριήπω Theocr. Idyll. 1. v. 21. Μίδῃ, Μίδην p. 106. A. αἰτίῃ, ἡμέρῃ p. 106. D. et
407 107. A. τριήκοντα, διηκόσιοι p. 114. B. δι-
A πλήσιος p. 114. C. ὀρῆς, ἰῆσθαι p. 121. C. p. 210. (sic Dorice, vt κυβερνῆν p. 231. B.) λίην p. 133. B. ἐπὴν p. 134. C. in diphthongo αι, vt τῆς p. 104. C. σχίζῃς p. 348. D. Poëtice Αἰήτῃ p. 303. C.

ε; Attice, vt κλῇδας p. 9. D. οἱ βασιλῆς p. 26. C. ξυνίῃς p. 62. C. (sic Dorice, vt τέλῃος p. 159. A. χερήονος p. 188. B. χαίρῃν p. 230. C.) in Augmento, vt ἠλείβετο Coint. l. 14. v. 171. ἠδυνάμην p. 58. B. ηὐδόκησα Ibid. D.
B ᾔδειν p. 59. A. Ionice, vt ἐπηρωτέω p. 101. A. ἀνθρωπήϊος p. 103. A. ἠΰκομος p. 348. A. ἀνδρήη, αὐταρκήη, βασιλήης Perictyone apud Stob. Serm. p. 417. βασιλῆος, Ἄρηος p. 110. C. πόληα Coint. l. 12. v. 27. pro πόλιν. πολήων p. 110. D. Poëtice, vt Μηθώνη p. 298. C. οὔρηα, σπῆϊ p. 306. B. ἀλωπήκεσσι p. 305. A. τιθήμενος Hom. Ιλ. κ. v. 34. ἤπειτα, ἠΰτε, ηὖτε p. 328. B. ἠτέρα Aristoph. Lysistr. 90. vbi rectius scribitur ἡ ʽτέρα. Latine, vt μὲ *me*, τὲ *te*, ἓ *se*. μετρῶ *metior*.

ι; Dorice, vt ΚαΦήσιος p. 153. B. Antique, vt
C ΧΑΡΗΝ p. 166. A.

υ; Dorice, vt νηὸς p. 153. B. Latine, vt ἀλκυὼν *alcedo* Varr. de Ling. Lat. l. 6. c. 5.

ει; Ionice, vt ἠρίνεος p. 101. A. Dorice, vt κῆνος, τῆνος p. 196. C. λυσσῆν p. 231. B. ἁγῆται Lacon apud Aristoph. Lysistr. 1316. (Biset. ἀντὶ τοῦ ἡγεῖται, κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ η εἰς α καὶ τῆς ει διΦθόγγου εἰς η) Antique, vt ΑΡΗΟΤ p. 166. A.

ευ; vt Ὄρφης p. 183. B. Latine, vt Ὀδυσσεὺς *Vlysses.*

Per Crasin; Attice, ex ουη; vt θημετέρου p. 15. B. D. ex εα; vt ξυγγραφῆ p. 26. B. τοὺς βασιλῆς Soph. Aj. v. 390. ex Ionicis εα et εε; vt κεχήνη, ἤδησθα, ἤδη p. 64. B. Dorice, ex εα, vt κρῆς, Φρητὶ p. 181. D.

Additur initio; Poëtice, vt ἤην p. 312. C. ἠείδεις, ἠήδει p. 516. C. Latine, vt *eitur.*, Gruter. Inscript. p. 171. 8. Serv. in Virg. Aeneid. l. 5. v. 735. *Elysium* ἀπὸ τῆς λύσεως. sic Procl. in Hesiod. p. 47.

medio; Dorice, vt κιχήλας p. 153. C. Poëtice, vt Αἰολήϊς p. 298. C. ἀνήη p. 324. B.

fini; Attice, vt ἕνη p. 34. A. δηλονοτιὴ p. 70. D. ὀτιὴ p. 72. D. Dorice, vt ἐγώνη, τύνη p. 192. C. p. 194. C.

Demitur medio; Attice, vt εἶμεν, εἶτε p. 44. C. φαῖμεν, θεῖμεν, γνοῖμεν, διακρινθεῖτε p. 68. A. Poëtice, vt κῦμα p. 298. C. ἀκαχμένον p. 319. B.

-ην pro -μι in Potentiali, Attice; vt διαβαλλοίην, ἀδικοίην, ἀγαπῴην p. 60. qua terminatione Verba in -μι vtuntur. et e contra Verba in -μι formationem Verborum in -ω mutuantur; vt διαθοίμην p. 61. C.

H nota Aspirationis.

TH, ΠΗ, KH Antique pro θ, φ, χ p. 164. C.

A. Gell. l. 2. c. 3. „H *spiritum* magis quam literam dici oportet.“

Pro φ; Latine, vt φεῦ *heu.* Donat. in Terent. Phorm. Act. 4. Sc. 4. v. 27. „*hariolus* quasi *fariolus*, a *fatis* et a *fando.*“ Sic *hanula* pro *fanula* Fest.

χ; Latine, vt χελιδὼν *hirundo*. Voss. Etym. ex Scalig. Coniectan. ad Varron. p. 185. edit. H. Steph. 1573. 8.

Additur; vt ἄβεις (ἔχεις Hesych.) *habes*. ἵστωρ ἱστορία *historia*, ἀγκύρα *anchora*. Sic Latine *heia*, *heiulo*.

D Demitur, (exemplo Dorum p. 203. A.) vt ὕδος *vdus*. Cicer. Orat. c. 48. „loquebar sic, vt *pulcros*, et *Cetegos*, *triumpos*, *Cartaginem* dicerem," etc. v. Laurenberg. antiquar. p. 203.

109 I

A. Pro α; Attice, vt ταυτὶ p. 57. A. Dorice, vt τρίπεζα p. 153. C. Latinis, vt μηχανὴ *machina*, χάσκω *hisco*, χαμαλὸς *humilis*, μυκάω *mugio*, βαλανεῖον *balineum*. Sic λέλεχα *legi*, omissa (adinstar Ionum p. 125. A.) reduplicatione, quae tamen in paucis adhuc seruatur, vt *tetuli* Terent. And. Act. 4. Sc. 5. v. 13. *momordi*, *tetendi*; sed legitur et *tendi* Propert. l. 3. Eleg. 8. v. 37. Edit. Ald.

B ε; Attice, vt ὁδὶ p. 17. C. τουτοδὶ, τουτογὶ p. 36. A. ἐνϑαδὶ p. 70. D. Ionice, vt ἱστίη p. 101. C. πόλιος, πόλιες, πολίων p. 111. A. Dorice, vt σιὸς p. 153. C. χαλκίοικον Lacones apud Aristoph. Lysistr. 1302. ἰὼ, ἰῶγα, ἰώνγα p. 192. B. Barbare, vt ξεινίγκι p. 159. D. Poëtice, vt πίσυρες p. 508. B. Sic in communi vsu εὑρίσκω ab εὑρέω. Latine, vt ἐν *in*. πλέκω *plico*. Varro l. 5. de ling. Lat. c. 9. „*i* cum *e* magnam habet communitatem." Donat. in Ter. Phorm. Act. 1. Sc. 1. v. 2. „Propter cognationem *e* et *i* non dubitarunt Antiqui

C et *here* et *heri* dicere, *mane* et *mani*, *vespere* et *vesperi*." Dausq. Orth. tom. 1. p. 56. *mius*

meus. Sic *-im* pro *-em* a Graeco *-ιν*, vt *puppim*. Sic *occipiti* pro *occipite* apud Pers. Satyr. 1. v. 76. vt Ablatiuus, sicut apud Graecos, Datiuo similis sit. His adde *legitis* a *λέγετε*, addito *s*, vti *οἴκαδες*, *οἴκαδις* p. 246. D.

η; Antique, vt ἱμέρα p. 166. B. [Sane in inscriptionibus reperias τιμιθέντα et στρατιγόν. v. Gruter. p. CCCCXXV. 2. et 3. ἐτίμισεν p. CCCCXXVII. 8. εἰρινάρχην p. CCCCXLVIII. 1. *S.*] Latine, ἐσθὴς *vestis*.

ο; Attice, vt Νείλεως p. 10. B. πλεῖν p. 33. A. τουτὶ p. 36. B. δευρὶ p. 70. D. sic in Comparatione, σ seruato, vt πτωχίστερος p. 31. B. D Barbare, vt μεμνῆσι p. 159. D. In communi vsu ἁλόω ἁλίσκω. Latine, vt ὄμβρος *imber*. *legimus* a λέγομεν.

υ; Antique, vt ἐπιπείσεται p. 169. B. πολυστάφιλον p. 166. B. Dorice, vt Ἐλειθυῖα p. 158. A. B. μοῖσα p. 159. A. ἀνθρώποις pro ἀνθρώπους p. 177. B. Χαρικλοῖς p. 182. B. φυλάσσοισι p. 225. C. Latine, vt γλυκὺς *dulcis*, γαρύω *garrio*. μεῦ *mei*. (sed *tui* et *sui* ex τεῦ, εὗ, per metathesin, et enallagen *i* pro *e*.) υ Genitiui, extrito ο, fit -ι, vt *domini*.

ω; Barbare, vt ξεινίγκι p. 159. D. Latine, vt ἄξων *axis*.

λ; Latine, vt ἄλλος *alius*, φύλλον *folium*, ἅλλομαι *salio*. B

ν; Dorice, vt ἐνδοῖ p. 245. C.

Per Crasin Attice, ex -ιθα-, vt ὄρνις p. 22. A. Ionice, ex ιι, ιε, ια, vt πόλι, πόλις, Σάρδις p. 111. A. B.

Additur initio, Latine, vt ψὲ *ipse*.

medio; Ionice; vt ἡσύχιος p. 101. C. εἰ-

μὲν p. 118. A. pro ἐμὲν p. 206. D. Doriće, vt μέλαις p. 153. D. υἱὸς p. 182. B. φαισὶ p. 233. D. ῥίψαις, δρέψαισα p. 239. B. (Priscian. p. 30. „*Aesculapius* pro Ἀσκληπιὸς, in quo Aeoles sequimur.“ Cf. Scaliger de causis ling. Lat. c. 26. p. 61.) Antique, ει pro ε p. 168. B. [Latine *eii* pro *ei.* v. Laurenberg. antiquar. p. 149. *S.*]

C Poëtice, vt αἰετὸς p. 299. B. ξεῖνος Hom. Ιλ. δ. v. 377. ἐτελείετο Ιλ. α. v. 5. ποίη, ὁμοίϊον, Οἰνιεῖδαι p. 300. A. γελοίϊον Hom. Ιλ. β. v. 215. τοῖϊν p. 303. A. ἵπποιϊν, ποδοῖϊν p. 304. A. ἐμεῖο p. 309. A. εἰοικυῖαι, δειδέχθαι p. 316. C. (sic Attice, κατειλήφθη, διειλέχθην p. 58. A.) δείομαι Aeschyl. Pers. v. 702. 703. πενθείετον p. 320. D. ἔρειο p. 322. C. δαμείω Ibid. D. pro Ionico, δαμέω. ῥεῖα, εἰν, εἰνὶ p. 329. A. D. ὑπεὶρ p. 330. A.

D Latine, vt ναύτης *nauta, nauita* (vti α in Graeco ναυάτης p. 401. C.), μνᾶ *mina.* [Sic *fautor, fauitor* Plaut. Amphitr. Prolog. v. 78. 79. *S.*] Genitiuus *-ae* fit ab antiquo *-aï* (aulaï) quod abjecto *s* pro *-aïs*, idque ι injecto pro -ας Graeco:

411 *Alcumenas* Plaut. Amphit. Prolog. v. 134. *pater-*

A *familias.* Cf. Laurenberg. antiquar. p. 184. Imo et apud Grut. Inscript. p. 527. 5. legitur *aeternes*, vti μούσης. et p. 715. 1. *victories*, vti Ionicum -ίης pro -ίας.

fini; Attice, vt οὑτοσὶ p. 36. A. τουτοΐ, τουτουΐ, ταυτησὶ p. 36. B. C. νυνὶ p. 70. C. ἐνὶ, μενὶ p. 72. A. D. Dorice, vt ποτὶ, προτὶ p. 252. C. Poëtice, vt ἅμαι p. 327. B. καται— p. 329. D. παραὶ p. 330. A. Ionice, vt τοῖσι, οἶσι, τῇσι, ᾗσι p. 104. C. ναύτῃσι, μάθηταῖσι, διαίτῃσι, τέχναισι, ἀνθρώποισι p. 106. et 108.

B scilicet vt omnium declinationum datiui exeant in -σι. Latini quoque, vt omnes datiui plurales fi-

niantur similiter in *-bus*, vsurpant *hibus* Plaut Curcul. Act. 4. Sc. 2. v. 20. *ibus* Id. Trucul. Act 1. Sc. 2. v. 14. *Deabus* Cicer. pro Rabir. c. 1 *Dibus* Grut. Inscr. p. 24. 6. δυοῖσι p. 114. A sequitur formam reliquorum Adjectiuorum; sic et Latine *dua* pro *duo* ex Attico et Propertio affert Dausq. Orth. tom. 2. p. 114. *duapondo* et *trepondo* vsque ad nostram aetatem ab omnibus dictum est, et recte dici Messala confirmat. Quintil. l. 1. c. 6. §. 16.

finale Atticum nec excidit, nec semper adsciscit ν ante vocalem; vt οὑτοσὶ ἐμὲ p. 11. A. sic apud Iones, vt ἀναλείχουσι ἀλλήλων p. 102. D

Demitur initio; Poëtice, vt αὔει p. 299. A.

medio; Attice, vt κάομαι p. 9. C. ἐλάα, Πειραεὺς, ποῶ p. 8. A. ᾔδεσαν p. 65. B. ἐς p. 71. D. φωνήεσι Apollon. de Synt. p. 13. l. 2. pro φωνήεισι. Steph. de Vrb. in voce Ἀλαί, Τρύφων κατ' ἔθος Ἀττικὸν ἔνδειάν φησι τοῦ ι. Ionice, vt ἀπόδεξις p. 101. C. εὐρέα p. 112. A [sic Latine, vt πλατεῖα *platea*, Μήδεια *Medea*, D Αἰνείας *Aeneas*, μουσεῖον *museum:* in quibus e est diphthongus impropria.] κρέσσων, μέζων p. 113. A. ἀπεδέξατο Herodot. 1, 16. p. 4. l. 45. μεζόνως p. 133. C. Dorice, vt Συβάρτα p. 154. A. ἄμες p. 195. B. συρίσδες p. 222. A. λέγεν, φιλόσοφεν p. 230. B. C. D. ι dempta ex diphthongo ει solet geminare consonam sibi proximam; vt κλεεννὸς, ἀποκτέννω p. 154. A. ἔμμα p. 144. D. ἔῤῥω p. 214. B. ἄμμες p. 195. B. χέῤῥας p. 202. B. ἐπεμμένα p. 240. A. Huc refer πέῤῥοχος p. 252. B. In Praepositione componente ποτὶ, vt ποττὸν p. 253. B. Poëtice, vt ποθενὸς p. 299. A. ἔταρος Hom. Ιλ. α. v. 179. ἐννεάχιλοι p. 308. B. ἄλεται p. 320. B. κεκρα-

αμμαι, μεμορημένον p. 319. C. μητήσαντο Oppian. Cyneget. 3, 109. pro ἐμητιήσαντο. Sic
B Neand. in Gnomolog. p. 542. sed Oppian. Turneb. p. 175. ἐμητίσαντο. Rittershus. μητίσαντο. Latine, vt δεξιτερὰ *dextra*, εἷς *es*, κραιπάλη *crapula*. Grut. Inscr. p. 197. 1. *decmus*. Horat. Art. Poet. v. 344. *valdius*. Manil. 4, 44. *adice*. v. Laurenberg. antiquar. p. 8.

fini; Latine, vt ἐστὶ *est*, μέλι *mel*, πέπερι *piper*, ἠνὶ *en*. [Sic *concubitu* Virgil. Ge. 4, 198. pro *concubitui*. v. Laurenberg. l. l. p. 489. Cf. infra p. 416. C. *S.*]

Non subscribitur; Dorice, vt τῶ, τᾶ, ὠ, ἀ p. 171. D. p. 172. A. Δωριῆς p. 184. C. Strab. p. 648. D. πολλοὶ χωρὶς τοῦ ι γράφουσι τὰς δοτικάς.
C Hinc Latini in Datiuo pro ω Graeco o reponunt.

Dissoluitur; Ionice, vt ὀΐ p. 103. C. Dorice, vt ἀνδρέϊος, χροΐαν, κόϊλον, ὄϊδα p. 162. C. D. Poëtice, vt πάϊς, ὀΐομαι p. 302. D.

Adscribitur; Ionice, et Poëtice, vt πατρώϊος p. 103. B. ὠΐετο Hom. Οδ. κ. v. 248.

Subscribitur; Attice, vt πρῳ p. 71. B. κέρᾳ p. 21. D. κᾴειν p. 9. C. ἡρῷναι p. 10. A.

O

D Pro α; Attice, vt ἀστακὸν p. 8. B. ἄλοκι p. 9. B. Dorice, vt πόρδαλις p. 154. C. τέττορα p. 189. A. Schol. Nicand. p. 48. ἀγμὸς ὄγμος μεταθέσει τοῦ α εἰς ο Αἰολικῶς, καὶ ὑπερθέ-
415 σει τοῦ τόνου. βρόχέας p. 289. B. pro βρα-
A χείας. Poëtice, vt ἀπούρας p. 302. B. Latine, vt δαμῶ *domo*, μάρμαρον *marmor*. Cf. Priscian. p. 19.

ε; Attice, vt κέκλοφα p. 50. A. sic in mediis

Perfectis, vt λέλογα. Latine, vt Κέρκυρα *Corcyra*, ἔλαιον *oleum*, *vester voster*, *illi olli*. Quintil. l. 1. c. 7. §. 25. „*vortices* et *vorsus* ceteraque ad eundem modum primo Scipio Africanus in *e* vertisse dicitur."

η; Attice, vt πέπονθα p. 50. B.

ι; Dorice, vt θρόδακα p. 154. C. Latine, vt *Apolloni* ex aereo numismate Dausq. Orth. tom. 2. p. 36. juxta Graecam flexionem. [Sic *homonem* veteres Latini dixere, non *hominem*. v. Laurenberg. antiquar. p. 210. *S.*]

υ; Latine, vt ἄγκυρα *anchora*, θύρα *foris*, μύλη *mola*, νὺξ *nox*. Grut. Inscr. p. 6. 2. *Hercoli*. et p. 95. 6. *dederont*. Quintil. l. 1. c. 7. §. 26. „nostri Praeceptores *ceruom seruom*que scripserunt." Ibid. c. 4. §. 16. *Hecoba, notrix, dederont*, *probaueront*. Priscian. p. 21. *polchrum*, *colpam*, *Hercolem*. v. Laurenberg. l. l. p. 302.

ω; Ionice, vt ζόη p. 102. A. Dorice, vt ἔρος p. 154. C. Poëtice, vt ἀκρόρειαν p. 300. B. ἐγείρομεν p. 323. A. Antique, vt DAIMON p. 166. C. ΤΟΙ, ΣΙΟΙ, σοῖ ἐκγόνοι p. 169. C. Hinc apud Latinos Veteres *oi* pro *o*, Victorin. C inter Auth. Gram. p. 2463. „*i* datiuis casibus juxta apponebatur, vt antea vobis dixisse memini, cum *populoi Romanoi* pro *populo* solitos priores scribere ostenderem."

Fit ex resolutione Vocalis ῶ et Diphthongorum ῳ, ου Poëtice, in όω, όῳ, όο, vt φόως p. 301. A. ὁρόω, εὐχετοῴμην p. 313. A. B. Λυκόοργος p. 348. A.

Initialis non augetur in Verbis, Ionice; vt ὀνόμαζε p. 353. A. ὀχέετο Herodot. 1, 51. p. 8. l. 9. αὖ-

D ξηται Id. 1, 58. p. 14. l. 4. οἴχοντο Id. 1, 48. p. 11. l. 42.

Initialis repetitur cum sequente Consona in Praeteri-
114 tis Attice, et saepe mutatur in ω; vt ὄλωλα p.
A 56. C. ὀρώρει, ὠρώρει p. 545. D.

Media seruatur incontracta, Ionice; vt ἀρόω p. 351. C.

Finalis seruatur in Praepositione ante vocalem, Poëtice; vt ὑπὸ Ἴλιον, ὑπόειxε p. 530. B.

Additur initio; Poëtice, vt ὅου p. 303. A. Latine, vt πλάγιος *obliquus*. Canin. vel a λίξ. Hesych. λὶξ, πλάγιος.

B medio; Attice, vt ἀγήοχα p. 51. C. Dorice, ante υ; vt λιγουρὰν p. 154. D. θουγάτηρ p. 155. A. φοῦσα p. 239. A. [sic in vocibus Latino-Graecis, *Augustus* Αὔγουστος. at legitur etiam ΑΥΓΥCΤΟC p. 167. C. Victorin. inter Auth. Gram. p. 2456. „scriptum legitis *nountios*, *loumen*.“ Sic *souom* pro *suum*.] Sic εἰλήλουθα p. 319. D. Poëtice, vt ἐπενήνοθε p. 519. C. γνώομεν Hom. Οδ. π. v. 304. δώομεν Ιλ. η. v. 289.

fini; Poëtice, vt Πετεῶο p. 335. C. huc refer -οιο ex -ου, vt τοῖο, βιοῖο p. 303. A. D.

Eliditur Attice, post α, η, ω, ου, ῳ; vt τὰ ῎ρνεα,
C μὴ 'δύρεσθε, ὦ 'ζυρὲ, τὼ 'φθαλμὼ, τοῦ 'βολοῦ, τῷ ῎χλῳ p. 12. D. p. 13. B.

Demitur initio; Poëtice, vt Ἰλιάδα p. 300. B. Latine, vt ὀδόντες *dentes*, ὄνομα *nomen*, οἶνος *vinum*, οὔτερος *vter* Scal. de causis ling. Lat. c. 127.

medio; Attice, vt ἐκφρήσετε, ἐλοῦμεν p. 9. A. σχολαίτερος, σχολαίτατος p. 32. C. sic Poëtae, θερείτατος p. 307. B. Dorice, vt μύσα

p. 155. B. (hinc Latine, *musa*.) Ἀρκεσίλας p. 178. D. ἐμὶν, τὶν p. 192. D. p. 195. A. Poëtice, vt θέσκελος p. 500. C. δορυξὲ p. 307. A. ὄρμενος p. 326. A. Latine, vt σολοικισμὸς Soloecismus, *Solecismus* Auson. Epigr. 138. διπλοῦς *duplus*. Latini in formandis casibus rejiciunt ο Graecum; vt in Genitiuo Sing. *Apollodoru*, *Menandru* Terent. Titul. Heautont. et Hecyr. In Nominatiuo et Datiuo Plur. *domini*, *dominis*.

Demitur fini; Poetice, in Praepositionibus componentibus, vt ὑββάλλειν p. 331. A. Latine, vt ἀπὸ, ὑπὸ, *ab*, *sub*.

Υ, V

Pro α, Dorice, vt σύρκας p. 155. C. Poëtice, vt πίσυρες p. 308. B. Latine, vt κραιπάλη *crapula*, Ἑκάβη *Hecuba*, θρίαμβος *triumphus*, γέλα (p. 280. D.) *gelu*.

ε; Dorice, vt τὺ p. 195. C. ὁμηγυρὴς Pind. Pyth. Od. 11. v. 14. pro ὁμηγερὴς Hom. Ιλ. α. v. 57. Latine, vt Βρεντέσιον *Brundusium*. τεὸς *tuus*. ἐντὶ *sunt*. *vnus* ab ἑνὸς Scalig. de causis ling. Lat. c. 26.

ι; Ionice, vt βύβλος p. 102. A. Dorice, vt ὑαγὼν p. 155. C. Antique, vt ὀψυγόνοισι p. 167. C. Latine; Priscian. p. 19. „*i* transit in *u*, vt *carnufex*, *lubens*, *pessumus*.“ Quintil. l. 1. c. 7. §. 21. „*optimus*, *maximus*, vt mediam *i*, quae veteribus *u* fuerat, acciperent, C. primum Caesaris inscriptione traditur factum.“ *lege* C. Victorin. inter Auth. Gram. p. 2456.

ο; Dorice, vt πλεῦν p. 113. B. νεῦμαι Herodot. vit. Homer. c. 33. p. 361. l. 25. Hom. Ιλ. σ. v. 136. Dorice, vt ὄνυμα p. 155. C. (cujus composita sunt in vsu communi, ἀνώνυμος, ὁμώ-

νυμὸς, συνώνυμος.) θεῦς, ὀστεῦν p. 158. C. praesertim ευ pro Ionico εο; vt χείλευς, πόλευς p. 183. C. D. ἐμεῦ p. 192. C. ἀδικεῦμεν p. 211. C. εὖντα p. 238. B. Latine, vt κόθορνος *cothurnus*, πορφύρα *purpura*, Ὀδυσ-
D σεὺς *Vlysses*. Priscian. p. 20. „o aliquot Italiae ciuitates non habebant, sed ejus loco ponebant *u*, et maxime *Vmbri* et *Thusci*." p. 21. „pleraque, quae apud Graecos nominatiuum in -ος
416 terminant, ο in *ŭ* convertunt apud nos. Κῦ-
A ρος *Cyrus*, πέλαγος *pelagus*. Multa praeterea Vetustissimi etiam in principalibus mutabant Syllabis, vt *cungrum*, *huminem*, *funtes*, *frundes*. Vnde Lucret. in l. 1. v. 721. *fretu*, et in l. 3. v. 628. *Acherunte*." Quintil. l. 1. c. 4. §. 16. *Culchides*, *Pulyxena*. Dausq. Orth. tom. 1. p. 102. *agru* ex Inscr. v. et Laurenberg. antiquar. p. 475. In Accusatiuo -*um* pro -ον, nisi vbi Graeca terminatio seruatur, vt *Tityon* Lucret. l. 3. v. 997. In Verbis, vt λέγοντι *legunt*; sed redit *o* in *exfociont* Grut. Inscr. p. 404. 1.

B ω; Latine, vt φῶρ *fur*. Priscian. p. 21.

β, ב; vt ναῦλα Joseph. Antiq. l. 8. c. 2. pro νάβλα 1 Reg. 10, 5. נבל.

λ; Dorice, vt αὐκὰν p. 155. C.

τ; vt καυάξαις p. 331. A.

Initialis repetitur cum sequenti consona in Praeteritis, Attice, vt ὑφήφασμαι p. 57. A.

Media manet incontracta, Ionice; vt ἐνύδρυες, ὀφρύας p. 109. D. sic Latine, vt *anuis* Terent. Heaut. Act. 2. Sc. 3. v. 46. *domuis*, *senatuis*, *fluctuis* Varro apud A. Gell. l. 4. c. 16. v. Laurenberg. antiquar. p. 187.

C Finalis υι coalescit in vnam Syllabam, vt νέκυι p. 306. A. Priscian. p. 22. „πῆλυι dissyllabum in-

venitur." Hinc Latini vsurpauerunt -ū pro ui, *metû* Virg. Aen. 1. v. 261. *vestitû* Terent. Adel. Act. 1. Sc. 1. v. 38. vt Datiuus Ablatiuo similis sit. Cf. ad p. 412. B.

Additur; Dorice, vt αὔως p. 156. A. (sic Latine, βόες *boues*, βοᾶν *bouare*, γηθῶ γαθῶ *gaudeo*) Οὐδυσσεὺς Ibid. B. Poëtice, vt ἀλεύομαι, οὔρεος p. 501. B. μοῦνος Hom. Ιλ. β. v. 212. εὔαδε p. 516. C. Antique, ου pro ο p. 170. A. Latine, vt Ἀσκληπιὸς *Aesculapius*, Ἀλκμήνη *Alcumena* (Plaut. Amphit.) Ἡρακλῆς *Hercules*.

Demitur; Attice, vt ἄνοντος, ἄλοχι p. 9. B. Dorice, vt Συράκοσαι Pind. Pyth. Od. 2. v. 1. ὀρανῶ p. 156. B. πωλόντας p. 239. A. in Accusatiuo singulari, vt πόλυπον p. 180. B. νᾶν p. 182. A. [Steph. de Vrb. in voce Κατάνη. — ναῦς, ἣν Δωριεῖς χωρὶς τοῦ υ νᾶν φασὶ] et plurali, vt παρθένος p. 178. C. Antique, vt ΟΔΕΝΙ, ἐβόλοντο p. 166. D. p. 167. B. Poëtice, vt λαφρία, τρίπος p. 501. A. αἰτόμεθα p. 321. A. Latine, vt βούλομαι *volo*. *Hercule Hercle*. *circulos circlos* Virg. Georg. l. 3. v. 166. *alid* Lucret. l. 1. v. 1108. pro *aliud*. v. Laurenberg. antiquar. p. 20.

Dissoluitur; Poëtice, vt ἄϋσε, ἐΰδμητος p. 502. D.

Latini ponunt V pro Υ; vt BORVSTHENEM Grut. Inscr. p. 453. κυπάρισσος *cupressus*, κύμινον *cuminum*. v. Laurenberg. l. l. p. 475.

Y pro V; vt *jyxta*, *Satyrni* Grut. Inscr. p. 422. 1.

Ω

Pro α; Attice, vt τὰ ἔκπλεω p. 30. A. Ionice, vt θώϋμα p. 103. A. ὡϋτὸς, ἑωϋτοῦ, ἐμεωϋτοῦ, σεωϋτοῦ p. 115. C. p. 116. p. 117. A. B. Dorice, vt ὠγαθὸν p. 156. C. Latine, vt δάνος *donum*.

ε; Attice, vt ἄωρτο p. 51. B.

η; Attice, vt ἔρρωγα p. 51. A. Latine, vt πρηνὴς *pronus*.

C ι; Attice, ut ἀφέωνται p. 51. B.

ο; Attice, vt κλῳὸς p. 10. A. λεὼς p. 18. C. λεὼν, λεῳ p. 19. A. πόλεως, βασιλέως p. 25. C. σινήπεως Dioscor. l. 1. c. 48. θήλεως p. 28. D. δύω p. 34. B. δῴην p. 60. C. Ionice, vt δυῷν p. 114. A. Dorice, vt Νεώβη p. 156. C. πῳμενικὸς p. 159. B. Poëtice, vt Διώνυσος p. 301. C. πώλέομαι Hom. Ιλ. α. v. 490.

υ; Ionice, vt μῶ p. 98. D.

αυ; Ionice, vt τρῶμα p. 102. A. Dorice, vt ὁμώλακες Apollon. Argon. l. 2. v. 398. Schol. ὦλακα τὴν αὔλακα, Δωρικῶς. καὶ Ὅμηρος (Ιλ. ν.
D
v. 707.) ὦλκα (per syncopen.) Latine, vt *coda*
418 Fest. *caudex codex*, *caulis colis*. Serv. in Virg.
A Georg. l. 2. v. 30. *sodes*, *si audes*. Donat. in Terent. And. Act. 1. Sc. 1. v. 58.

ου; Attice, vt λεῳ p. 18. D. (sic *Androgeo* Virg. Aen. l. 6. v. 20.) νεὼς p. 19. B. Ionice, vt ὦν p. 134. B. Dorice, vt μῶσα, λῶντο, μῶνος p. 156. C. et 157. A. B. ἀνθρώπω, ἀνθρώπως p. 177. C. p. 178. B. (hinc Latinus Accusativus in *-os*, *dominos*.) βῶς (vnde *bos*) Ἀχῶς (Hujus Genitivi formam imitatur *hujus domos meae*, qua vsum
B fuisse Divum Augustum scribit Victorin. inter Auth. Gram. p. 2457.) p. 182. B. ἐλάσσως p. 188. D.

Per Crasin; Attice ex οα, ωε, αο, αω, εω; vt ὤρχων p. 15. A. πρωὐδᾶν p. 72. C. τὸν κρείττω, τὰ κρείττω (ν dempto) p. 33. B. τώμῳ p. 16. C. σῶς p. 40. B. κέρως p. 21. D. κρεῶν p. 22. A. ηὔξω p. 62. B. πρίω p. 65. C. ἑστὼς p. 52. A. Πειραιῶς, [Steph. de Vrb. Στειριεὺς Στειριέως, καὶ κατὰ συναίρεσιν Στειριῶς. Sic in Ἐρετρία.]

Πλαταιῶν p. 27. B. πηχῶν p. 27. D. Ionice, ex οη; vt χλωρὸς p. 102. B. ὀγδώκοντα p. 114. B. C
βῶσαι p. 121. D. θῶμισυ Hesiod. ἔργ. v. 559. (sic in communi vsu χρυσόητον χρυσῶτον) Dorice, ex οα, αα, αο, οε, ουα, οι αι, αι υ α, αι ο ε; vt βῶκας p. 156. C. τὤγκιστρα, τὤστέα, ὤ'λαφος, τὤλγεος, ὠ'πόλοι, χ' ὤ'δωνις, χ' ὤ'ξ p. 171. A. B. C.

Circumflectitur in primis Futuris Verborum Dorice; vt λεξῶ, πεμψῶ; λουσῶ p. 219. C.

Additur; Poëtice, vt γελώων, ἡβώωσα p. 315. B. C. ἀλώω p. 324. B.

Demitur; Dorice, vt Ἀμυθὰν p. 181. C. Latine, vt ἀλώπηξ *vulpes*, ex Aeolico Ϝαλώπηξ Voss. D
Etym. at Quintil. l. 1. c. 6. §. 33. *Vulpes volipes, lepus levipes.*

-ῶσα pro -ῦσα; vt ἑστῶσα p. 69. A.

DIPHTHONGI. 419 A

AI

Pro ε; Attice, vt δαὶ p. 72. D. Antique, vt αἰσθίοντες p. 168. A.

η; Dorice, vt θυαίσκω p. 157. C. ναὶ p. 246. C.

ο; Dorice et Poetice, vt μαλακαίποδες p. 157. C. μεσαιπόλιος Hom. Ιλ. ν. v. 361. ἀπαὶ, ὑπαὶ p. 329. D. et 330. A. Latine, vt πρὸ *prae*.

ω; in Comparatione, Attice, vt πρωϊαίτερος, B πρωϊαίτατος p. 31. D.

Additur; Dorice, vt καλεῖναι p. 252. D. Ionice, vt Ἀθηναίη p. 107. D. Steph. de Vrb. in voce Πνύξ. εὐνὴ εὐναία, γυρὴ γυρραία, ἀνάγκη ἀναγκαία.

Demitur; Poëtice, vt θεράπναις p. 302. A.

EI

[Pro ε; Antique, vt παρεισχῆσθαὶ, ἀναθέμειν, ἀποδόμειν Gruter. Inscript. p. CCCCI. pro παρεσχῆσθαι, ἀναθέμεν, ἀποδόμεν. *S.*]

η; Attice et Dorice, vt πείσομαι p. 48. C. D. τέθεικα p. 51. D. Θείβαθεν, μεὶς p. 158. A. Περσεῖος, ἀτρεῖες p. 184. A. D. ἀδικειμένος p. 218. B. Antique, vt ἐπιείρανε p. 168. C.

[ι; Antique, vt ἐπιχρεῖσαι Gruter. Inscript. p. LXXI. 1. *S.*]

C υ; Antique, vt μείωπα p. 169. B.

λε-, με-, in Perfecto, Attice, vt εἴληφα, εἴληχα, διείλεγμαι, εἱμάρθαι p. 57.

Per Crasin, Attice, ex nominibus tertiae in -ις; vt ἔρεις, ὄρνεις, κλεῖς p. 22. A.

Demitur; Poëtice, vt ἔγρομαι p. 302. A. ἐδείδιμεν p. 321. A.

ΕΥ

Pro η; vt Γηρυονεὺς p. 183. B.

D ΟΙ

Pro υ; vt ΠΣΟΙΚΗΕ p. 164. C. *moenia* Plaut. Stich. Act. 5. Sc. 4. v. 13. pro *munia*. *oesus* vel *oisus* pro *vsus*. v. Laurenberg. antiquar. p. 308.

Per Synaeresin, Attice, ex ο ι; vt θοιμάτιον p. 14. C.

420 A Per Crasin, Attice, ex ο οι; vt φροίμιον p. 72. C.

Eliditur post ω, Attice, vt ὠ 'ζυρὲ p. 13. B.

ΟΥ

Pro ω, cum ν addito, Ionice, vt Λητοῦν p. 110. C.

οει; vt Σιμόεις Σιμοῦς, Ὀπόεις Ὀποῦς Steph. de Vrb. in voce Ἀγνοῦς. Id. Ἀνθεμουσὶς, ἣν

Ἀπολλώνιος διαλύσας ἐν τῇ Ἀργοναυτικῇ (l. 2. v. 726.). Ἀνθεμοεισίδα φησί.

β aut F siue V in vocibus Latino-Graecis; Julian. orat. II. p. 132. (p. 71. sq. edit. Spanhem.) Ἐνετοὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ὄνομα σώζουσι βραχείᾳ προσθήκῃ γράμματος ---ἔστι δὲ αὐτοῦ σύμ- B
βολον Ου· καὶ χρῶνται ἀντὶ τοῦ β πολλάκις, προσπνεύσεώς τινος ἕνεκα, καὶ ἰδιότητος γλώττης. Dionys. Halic. p. 16. Οὐελία, σύνηθες γὰρ ἦν, etc. p. 161. A. Sic Οὐαλέριος, Οὐϊτέλλιος.

Per Crasin, Attice, ex ονα, ονε, οε, οο, ουε, ουο, ουου, οιε, εσο, ησο, οσο, αε, οω; vt τὰς εἰκοῦς p. 22. B. τοὺς et οἱ βελτίους p. 33. B. C. ἀποξενοῦσαι p. 62. B. ὁ ὑχθρὸς p. 14. C. προὔστη, φροῦδος p. 72. B. ὁ ὖνος, τοὐμοῦ, τοὐνόματος, τοὐρανοῦ, οὑμοὶ p. 15. A. B. C. ἐγένου p. 62. B. κάθου, περίδου p. 65. C. D. ἐξηκοντούτης p. 35. B. προὔφειλες p. 72. C. C

Αι

Per Crasin, Attice, ex αι α, αι ε, αι ει; vt κἄλλοι, κἀγὼ, κἄτα p. 16. B. Latine, *caeterus* a καὶ ἕτερος, χἄτερος, rejecta aspiratione, more Ionum.

Ηι

Per Crasin, Attice, ex αι ε, αι η, εσαι, ησαι, ασαι; vt κἤπειτεν, χ᾽ἠ p. 16. C. ἀπέρχῃ, μέμνῃ, ἐπίστῃ p. 62. B.

Ωι

Per Crasin, Attice, ex ο οι, ω οι, αι ο, αι οι; D
Dorice, ex αι ω; vt τῳκίδιον p. 15. A. ἐγῴδα, χ᾽ῳ, κῴνον p. 16. A. C. κῴχετ᾽ p. 171. C.

Finis Partis Sextae.

IS. VOSSII

EXCERPTA

EX

APOLLONII DYSCOLI

GRAMMATICA.

121
A

IS. VOSSII EXCERPTA
EX
BAPOLLONII DYSCOLI
GRAMMATICA.

Ἐν τῷ περὶ τῆς ἐγὼ καὶ ἔγωγε.

Δωριεῖς ἐγών. Σώφρων.

Ἐγὼν δέ τοι καὶ πάλαι ὤψεον.

Καὶ ὁ Ποιητὴς συνεχῶς διὰ τοῦ ν, ὅτε φωνῆεν ἐπιφέροιτο etc.

C Οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς 1) ἐγώνγα καὶ ἐγώνγη.

Οὐ γὰρ ἐγώνγα ἄνασσα Διὸς θύγατερ.

Ἀλκμάν. Αἰολεῖς 2) βαρέως·

Ἐγὼν δ' ἐμαυταὶ τοῦτο σύνοιδα. (v. p. 426. A.)

Σαπφώ.

Βοιωτοὶ, ὡς μὲν Τρύφων, ὑφέσει εὐλόγῳ τοῦ γ, ἵνα καὶ τὰς τῆς μεταθέσεως τοῦ ε εἰσι 3) γεν-

D 1) ἐγωνγα, sine accentu exaratum erat in MS. Voss. Sed recte scribi ἐγώνγα, etc. vid. supra p. 192. Tamen et ἔγωνγα, vid. p. 205. C. [Sed pro ἐγώνγη in MS. legi ἐγώνη, et recte quidem, testatur Koen. ad Gregor. p. 124. S.]

2) Ita legitur sine sensu, sed ἔγων excidisse videtur. [Immo cum Koenio ad Gregor. Corinth. p. 124. scribendum est ἔγων in exemplo subjecto. Caeterum ἐμαυταὶ est ἐμαυτᾷ, h. e. ἐμαυτῇ. S.] Sequens autem versus post tres paginas iterum occurrit alio verborum ordine, ibique ἐγὼ, non ἔγων scribitur.

3) Ita legitur sine sensu. [Equidem legerim, ἵνα καὶ διὰ

τητ. Ἐπεὶ Φωνήεντος ἐπιΦερομένου τὸ τοιοῦ-
τον παρακολουθεῖ. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἐδασύνθη,
ἐπεὶ δασύνεται τὰ Φωνήεντα ἐν ταῖς ἀντωνυ-
μίαις, ὅτε *) πρὸς Φωνηέντων τίθενται. ἑὸς,
ἑοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν, ἑοῖ. Ὡς δὲ ἔνιοι, ὧν 422
ἐστιν ὁ 1) Ἄβρων, θέμα ἐστὶν ὁ 2) συζυγώς. A
οἱ αὐτοί Φασιν τῇ μὲν ἐγὼν τὴν ἰών. εἴγε τὸ
παρὰ Δωριεῦσιν η εἰς ει μεταβάλλεται. τη
δεγωνγα 3) τὴν ἰωνγα. 4) Κόρινα. ΜέμΦομαι
δὲ καὶ λιγουρὰν Μυρτίδα ἴωνγα, ὅτι βάνα
Φοῦσα ἔβα Πινδαρίοιο ποτ' ἔριν. καὶ ἔτι 5) ἰώ-
γει, ἡ δ' ἡρώων ἀρετὰς χείρω ᾄδων.

τῆς μεταθέσεως τοῦ ε εἰς ι γένηται ἰώνγα, ἐπεὶ Φ. Similiter loquitur Apollonius p. 431. A. *S.*]

[*) Lege πρὸ. *S.*]

1) Grammaticus Phryx vel Rhodius. v. Fabric. Bibl. Gr. Vol. VII. p. 43. (Vol. VI. p. 354. ed. Harles.)

2) Ita hic, sed vbique deinceps scribit συζυγὸς pro σύζυγος. An igitur hic legendum συζυγῶν, vnde p. 425. A. συζυγοῦσαι. [Fortassis legi debet: ὡς δὲ ἔνιοι, ὧν ἐστιν ὁ Ἄβρων, θέμα ἐστὶν ἡ ὃς σύζυγος. Paulo post datiui τῇ μὲν et τῇ δ' pendere videntur a verbis θέμα εἶναι, quae lateant in praecedentibus θέμα ἐστίν. *S.*]

3) Sic descriptum inueni, sed legendum: τῇ δ' ἐγώνγα τὴν ἴωνγα. [Immo ἰώνγα. *S.*]

4) Lege Κόριννα, vt postea non semel recte. v. supra p. 286.

5) Cur accentus interdum omissi, vid. in praefatiuncula de Apoll. Dyscolo. [Post ἰώγει demum ponenda putabam verba: εἴγε τὸ παρὰ Δωριεῦσιν η (np. in ἐγώνη) εἰς ει μεταβάλλεται, et pro χείρω rescribendum ἰώγει, vt paulo ante ἤδ' pro ἡ δ'. Vel totus locus ita legendus est: τῇ μὲν ἐγώνη τὴν ἰώγει· εἴγε τὸ παρὰ Δωριεῦσιν η εἰς ει μεταβάλλεται· τῇ δ' ἐγώνγα τὴν ἰώνγα. Κόριννα, ΜέμΦομαι δὲ καὶ λιγουρὰν Μυρτίδ' ἰώνγα, Ὅτι βάνα Φοῦσ' ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν. (Cf. Valckenaer. ad Theocr. Adoniaz. p. 300. C.) Καὶ ἔτι, Ἰώγει οὐδ' ἡρώων ἀρετᾶς χείρω ᾄδω. Saltem minus placet Ioh. Christiani Wolfii in poetriarum fragmen-

'Εν τῷ περὶ τῆς Σύ.

'Εν δὲ τῇ Δωρικῇ τύγα οὔσῃ συνάγεται καὶ τὸ
B σύτε, ἡ γὰρ τυ ὀρθῆς τάσεως οὖσα εὐθεῖαν σημαίνει παρὰ Δωριεῦσιν. Καὶ τυ Διὸς θύγατερ μεγαλόσθενες. (v. p. 425.) καὶ, τι τυ 6) ἐγων ποιέω. Σώφρων.

Περὶ τοῦ Ι.

'Αξιοπιστότερος τέο 7), Σοφοκλῆς μάρτυς χρησάμενος ἐν Οἰνομάῳ. Εἰ μὲν ὡσεὶ θάσσονα εἰδὼς εἰ τέκοι παῖδα.

Τὸ 'Ιωροὶ 8) παρὰ 'Αττικοῖς ὁμολογεῖ τὴν ἀντωνυμίαν. Τὰ γὰρ φυλασσόμενα περιέχει ἡ τοῦ ὠρεῖν σύνθεσις. 9) Τὸ πύλην φυλάσσει πυλα-
C ρὸς, τὸ θύρην θυρωρὸς, οὕτω καὶ οἱ αὐτῆς τῆς

tis p. 58. ratio, qui ἰῶγα edidit, quanquam et ipse in Excerptis Apollonii Spanhemianis inuenerat ἰώγει, et participium ἔδων seruauit. *S.*]

6) Lege ἐγὼν. vid. p. 192. Sed quia mutato accentu etiam ἔγων, licet rarius, inuenias, (vt paullo ante innuimus) et accentus in MS. non erat additus, ideo nec ego addidi. [Totum autem praeceptum ita legendum putabam: ἐν δὲ τῇ Δωρικῇ, τύγα οὔσῃ, σημαίνεται καὶ τὸ σύ, καὶ τὸ σέ. ἡ γὰρ τὺ, ὀρθῆς τάσεως οὖσα, — Δωριεῦσιν. Καὶ τὺ, Διὸς — καὶ, Τί τυ ἐγὼν ποιέω. Σώφρων. Scil. in hoc altero exemplo τυ encliticum est, et pro σε positum, prorsus vt Apollonius ipse praecepit in locis supra p. 195. C. allatis. *S.*]

[7) Haec ad p. 424. C. potius pertinere videntur. Brunckius in fragmentis Sophoclis neglexit locum ex Oenomao, in quo siue Ἶ μὲν legas, siue Εἰ μὲν, nihil putabam referre. Cf. p. 168. D. et 196, B. et Etymol. p. 588. l. 11. *S.*]

[8) De nomine ἰωροὶ v. Spanhem. ad Callim. h. in Cer. v. 124. et interpp. Hesych. *S.*]

D 9) Aut legendum τὴν, aut si τὸ serues, postea φυλάσσειν pro φυλάσσει scribendum.

πόλεως Φύλακες ἰωροί· καλοῦνται δὲ καὶ οἱ
αὐθιγενεῖς παρὰ δοδίοις (l. Ῥοδίοις) [10] Ἰγνή-
τες, τῆς δασείας Ἀττικῶς προσελθούσης. Τρύ-
φων φησὶν, τὸν [11] ἴον ἐγκεῖσθαι, ἀφ' οὗ θη- 425
λυκὸν τὸν ἴα, ἀφ' οὗ τὸ οἷος, κατὰ πλεο- A
νασμὸν τοῦ α.

Περὶ διαφορᾶς τῆς οὗτος καὶ ὅδε πρὸς τὴν ἐκεῖνος.

Ωιουτος ἡ οιῆ στρατη ανεσσεισθαι. *) Σώφρων ἀνδρείοις.

Περὶ τῆς ἐκεῖνος.

Ἴωνες κεῖνος, Αἰολεῖς κῆνος, Δωριεῖς τῆνος.

Αἱ διάλεκτοι ἀφαιροῦσι καὶ πλεονάζουσι, ἑορτὴ,
ὀρτὴ, τελέως, λέως, τρόμος, τέτρομος, ἐγὼ, B
ἐγώνη. Ἀλλὰ καὶ [1]) Ἀλκμᾶν, ἅμα καρσ' ἐκεῖ-
νος φησίν.

Αἰολεῖς κῆνος. Φαίνεταί μοι [2]) κῆνος ἴσος θεοῖς ἔμμεν' ὠνηρ. Σαπφώ.

10) Illud „lege Ῥοδίοις" Vossius adscripserat. De voce Ἰγνήτες autem vid. Hesych. Ἴγνητες (ait), οὕτως ὠνομάζοντο οἱ μετὰ τοὺς τελχῖνας ἐποικήσαντες τὴν Ῥόδον. et ad eum locum interpp.

[11) Legerim τὸ ἴον, vel τὸ ἴος, vt paullo post τὸ ἴα. De re v. Hellad. chrestom. p. 8. ed. Meurs. et Suid. in v. οἷος. S.]

[*) Haec pessime corrupta sunt, et ita restituenda: Ὦ οὗτος ἢ οἰὴ στρατιὰν ἐσσεῖσθαι. Cf. infra p. 433. C. S.].

1) Potius Ἀλκμὰν. vt in principio horum Excerpt. recte exaratum est. Sic et paulo post. Conf. Suidam, qui hunc Lyricum poëtam nobis describit.

2) Rursus paulo post vid. p. 427. A. ex eadem adductum Φαίνεταί Foι κῆνος. Conf. p. 196. C.

Δωριεῖς τῆνος. καθηρημένος θὴν καὶ τῆνος ὑπὸ τῷ 3) χρόνῳ. Σώφρων. Σπανίως διὰ τοῦ κ. καὶ κεῖνος ἐν σαλέσιν πολλαῖς ἥμενος. Ἀλκμᾶν.

Περὶ τῆς ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖν.

C Ὁ δεῖνα παρ' Ἀττικοῖς καὶ ἐπὶ τοῦ τυχόντος λαμβανομένη. παρὰ δὲ Συρακουσίοις δίχα τοῦ α. Οὐχ' ὁ διν τὺ ἐπίκαζε. Σώφρων ἀνδρείοις. 4) ὀῦ κατὰ πρόσθεσιν ἡ ὁ δί προσλαβοῦσα τὸ ν ἐγίνετο τὸ ὀδίν.

Περὶ τῆς ἐμεῦ.

Ἐμεῦ κοινὴ Ἰώνων καὶ Δωριέων. ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον. Ἄκουε νῦν. καὶ ἐμεῦ ῥώγκα **). Σώφρων. καὶ Φερεκύδης ἐν τῇ θεολογίᾳ, καὶ
D ἔτι Δημόκριτος ἐν τῷ 5) περὶ Ἀστρονομίας.

124 Περὶ τῆς ἐμέθεν.

A Ἐμέθεν πυκνῶς αἱ χρήσεις παρὰ Αἰολεῦσιν. Ἐμέθεν δ' 1) ἔχεις θάλαθαν, ἥτινα ἄλλον ἀνθρώ-

[3) Immo τῷ χρόνῳ. *S.*]

4) Leg. οὗ *vbi*, vel muta in ἢ. [Paulo post malim ἐγένετο ὀδίν, vel potius ὁ δεῖν, vt edidit in Sophronis verbis Valckenar. l. l. p. 208. C. *S.*]

[**) Cum Valckenaerio ad Theocr. Adoniaz. p. 305. scribendum putabam Ῥώγκα, vt sit nomen mulieris. Praecedentia verba, ἐμεῦ — ὅρκον, sunt Homeri Od. δ. v. 746. *S.*]

[5) Salmasius ad Solin. p. 591. F. qui totam hanc ῥῆσιν, et pleniorem quidem, edidit, legit ἐν ταῖς. *S.*]

1) At ἔχεσθα λάθαν edidit Wolf. in carminibus Sapphus p. 164. et mox ἄνθρωπον, pro ἀνθρώπων. [Sed paulo post pro ἀκάρδια πάθη Koenius l. l. p. 79. scribit ἁ καρδία πάθῃ, h. e.

πων ἐμέθεν φίλησθα. Ἀλλὰ καὶ παρὰ Συρακουσίοις, ἔτι μέθεν ἀκάρδια πάδη. Σώφρων Γυναικίοις.

Περὶ τῆς ἐμοῦς. *)

Ἡ ἐμοῦς κοινὴ οὖσα Συρακουσίων καὶ Βοιωτῶν, καθὸ καὶ Κόριννα καὶ Ἐπίχαρμος ἐχρήσαντο. Ἔτι καὶ ἐμέο, σέο, αὐτοὶ Δωριεῖς, καὶ ἐν συν- B
αλοιφῇ ἐμεῦς. Αἱ χρήσεις παρ' Ἐπιχάρμῳ. ἡ μέντοι ἐμεῖο, καὶ ἐμείω, καὶ ἔτι, σὺν τῷ σ, ἐμείως. καὶ [2]) ἔμως δισυλλάβως παρὰ Ῥίνθωνι. ἰτέον ἐπὶ τὰς κατὰ τὸ δεύτερον.

Περὶ τῆς σοῦ.

Ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ ἐμοῦς Δωρίῳ, ἢ τέους Ἡρακλῆς τέους καρώνην. **) Σώφρων· καὶ ἔτι Κό-

πηδᾷ. Hesychius: μέθεν, ἢ ἐμέθεν· ἐμοῦ. Pro Γυναικίοις scribendum Γυναικείοις. *S.*]

[*) Quae hinc sequuntur omnia, vsque ad Θεόκριτος, ex apographo Ruhnkeniano pleuius edidit Valckenar. ad Theocr. Adoniaz. p. 301. sq. qui pro ἐμέο, σέο, αὐτοὶ Δωριεῖς monet scribendum esse ἐμέος, οἱ αὐτοὶ Δ. *S.*]

2) An ἐμῶς? Nam etsi accentus etiam propter dialectum interdum mutatur (v. p. 205. et 242.) tamen hic nulla necessitas adparet, cur crasis circumflexum amitteret.

[**) Koen. ad Gregor. de dialectt. p. 83. pro Δωρίῳ habet Δωριέων, et monet, e p. 425. B. addendum esse ἀκόλουθος. Immo σύζυγας intelligendum esse e praecedentibus, satis ostendit tota orationis series apud Valckenar. l. l. Deinceps Koenius legit ἢ τέους (Valckenar. τεοῦς). Verba autem sequentia Valckenar. p. 303. scribit Ἡρακλῆς τέους κάῤῥων ἦν, *te praestantior erat*. Haud dubie melius Koenio, qui sic emendat: Ἡράκλεις τέους κάρω νῦν, *quantus tuus jam stupor est!* De Corinnae verbis idem vir doctus monuit p. 179. Sed p. 84. indignam Vossio judicat conjecturam h. l. not. 3. memoratam, immo scribendum esse: περὶ τέους Ἑρμᾶς ποτ' Ἄρευα πουκτεύει, *Marcurius contra Martem*

ϱιννα, περὶ τεους ερμας ποτ' 3) ἀϱ' ευαπαυκτευϊ. ἔστιν καὶ ἡ τίους διὰ τοῦ ι, ἣν καὶ C ἀναλογωτέραν 4) κτητέον. ἐπεὶ τὸ ε εἰς ι μεταβάλλουσι, φωνήεντος ἐπιφερομένου.

'Εκπεφαντϊ †) τεος ται δυσθαλίαι. Σώφρων. Τεύς. αὕτη 5) συζυγὸς τῆς μεῦς. 'Επίχαρμος ἐν Κωμασταῖς ἢ ἀφαίστῳ (leg. 'ΗΦ. [Immo 'Αφαίστῳ. Koen. ad Gregor. p. 86.]) Οὐδέποτ' ϊοι γίνετ' ἐγὼν τεὺς ἀξίω. ††) καὶ 6) ποκ' ἐγὼν παρὰ τεὺς τι μαθών. Θεόκριτος. ἔστιν δὲ καὶ

congreditur. Wolfius l. l. p. 58. dedit: περὶ τεοῦς 'Ερμῆς ποτ' ἄρ' εὖ ἀκονητὶ, *de te Mercurius aliquando bene sine labore*, et in excerptis Spanhemianis inuenerat ἑρμοῦς ποτ' ἀρ' εὐακονητευι. Sed omnium optime Valckenar. l. l. p. 303. scribi jubet: περὶ τέους 'Ερμᾶς ποτ' 'Αρηα πουκτεύει. Quanquam enim Mars ab Aeolibus dictus fuerit 'Αρευς, tamen eosdem flexisse 'Αρηος. *S.*]

D 3) Πότα ῥεῦα πουκτεύει. Voss.

4) Lego κλητέον. [Valckenar. edidit ἡγητέον, quod praestat. *S.*]

[†) Valckenar. l. l. scribit ἐκπέφανται, et forsan locum ita intelligi posse ait: *manifesta fuerunt infortunia tua.* *S.*]

5) Ita scripsit Voss. pro σύζυγος.

[††) Valckenario l. l. judice, haec sic scripta commodum sensum praeberent: οὐδέποτ' . . . ἐγένετ' ἀγὼν τεος ἄξιος, *nunquam fuit certamen te dignum. S.*]

6) Ποτ' descriptum erat, sed manus Vossii diserte dederat ποκ', et recte, nam ita et ὁππόκα pro ὁπότε vel ὁπόταν idem Eid. XXIV. 128. Et ὄκα ibid. vers. 90. quamuis et ποτ' legas ap. eumd. vt Eid. V. v. 23. 'Ως ποτ' 'Αθαναίαν ἔριν ἤρισεν — — tamen eodem Eid. sub initium – – τὺ γὰρ πόκα δῶλε Συβάρτα. Et sic iterum ibid. paullo post, ac saepe alibi. [Verba Theocriti ab Apollonio allata extant Idyll. V. v. 39. vbi editur τεῦ τι. Sed antiquam lectionem ab Apollonio conseruatam arbitrantur Koen. l. l. p. 114. et Valckenar. *S.*]

Βοιωτιακὸν *) δῆλον ὡς τεὺς ὁ κλάρος. δ425 περισπασθὲν τὴν πρωτότυπον σημαίνει. Ἶσον A γὰρ ἔσται τῷ, σοῦ, οὐκ ἄλλης.

Ἀλκμάν. εμελατο ιηατε οδ' σχοσχορον. (sic legitur) Αἰνοδρυφης δὲ τάλαινα τεοῦ κατὰ τυμβοχόησα. †) Σώφρων. Οὐχ ἧσσων τέου. Ἐπίχαρμος. παιδί τέου. καὶ ἔτι ἡ τίος. ἡ μέντοι τίω καὶ τέως, συζυγοῦσαι τῇ ἐμέω, καὶ ἐμέως, πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Ῥίνθωνι εἴρηνται.

Περὶ τῆς ἕθεν.

Ἡ ἕθεν ὀρθοτονεῖται μὲν, ὡς ἐπὶ τοῦ, Ἀπὸ ἕθεν B 1) ἧκεν χάμαζε. ἐγκλίνεται δὲ, ὡς ἐπὶ τοῦ, ἐπεὶ οὔ ἕθεν 2) ἐστὶν χερείων.

Ἔτι μέθεν ἀκάρδια πάδη. (v. p. 424. pr.) Σαφὲς ὅτι καὶ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προσνέμησαν, καθὸ καὶ αἱ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι δασύνονται. Ἀλκαῖος. ὥστε θεῶν μηδὲν Ὀλυμπίων λῦσε ἄτερ γέθεν.

Περὶ τῆς ἑοῦς.

Ἑοῦς, αὕτη ἀκόλουθος Δωρικῇ τῇ τέους, ἣ συν-

[*) Legendum putabam Βοιωτιακόν. Δῆλον ὡς τεὺς ὁ κλᾶρος. *S.*]

[†) Antimachi forsan versum putat Valckenar. l. l. p. 524. B. et sic scribit: Αἰνοδρυφὴς δὲ τάλαινα τέου κατετυμβοχόησα. Hesych.: κατετυμβοχόησα· ἔθαψα. Αἰνοδρυφὴς est *misere lacerata.* Notae sunt ἀμυχαὶ κοπτομένων in funeribus e Plutarchi vita Solonis c. 21. et de S. N. V. c. 22. *S.*]

1) Lege ἧκε. [Est enim locus Homeri Ιλ. μ, 205. *S.*]

[2) l. οὔ ἑθέν ἐστι χ. ut Ιλ. α. v. 114. *S.*]

εχῶς καὶ Κόριννα ἐχρήσατο ἐν κατάπλῳ.
3) Νικασομεγαλοσθένης ὦ ἀρείων χωραν τα-
C πεοῦς, πᾶσαν ὢν ου μηνεν. (sic legitur)

Περὶ τῶν γενικῶν τῆς ἐκεῖνος καὶ οὗτος.

Τῆς ἐκεῖνος καὶ οὗτος αἱ γενικαὶ παρὰ Δωριεῦσι διὰ τοῦ ω, τηνῶ καὶ τουτῶ, τοῦ τέλους (l. γένους) *) βαρυτονουμένου.

Τὸ τουτῶ περισπώμενον ἐπιῤῥήματός ἐστιν παραστατικόν. Τουτῷ 4) θάμεθα. Σώφρων. Τὸ δὲ αὐτῶ περισπασθήσεται, ὅτι καὶ τὸ αὐτὸς
D ὀξύνεται.

426 ## Περὶ τῆς ἑαυτοῦ.

A Διὸ καὶ ὁ Πινδαρίων διὰ τοῦ ε ἔγραφεν, ὅ τε Ἰξίων ἀξιοῖ, ὥστε ἀντὶ τῆς ε τὴν μιν παρείληφθαι **).

[3) Wolfius in Corinnae fragm. XXXI. sic edidit: νίκασον μεγαλοσθενὴς, ὦ ἀρείων, χῶραν τὰν ἐοῦς πᾶσαν ὠνουμένην, et interpretatus est: *vincas magnam potentiam habens, o praestantior, regionem tuam omnem emtam*, sed dicit, in MS. esse ὠνούμηνεν, quod ipsum testatus Koenius l. l. p. 179. postrema loci verba praeclare emendat sic: χῶραν τ' ἀπ' ἑοῦς πᾶσαν ὠνούμηνεν, *regionemque a se totam denominauit.* Cf. Valckenar. l. l. p. 279. C. Ego quidem priora facile ita corrigi posse arbitrabar: νικᾷ σ' ὁ μεγαλοσθενὴς, *vincit te potentissimus ille.* Pro σ' tamen malim τ' ob Dorismum, v. infra p. 427. C. *S.*]

[*) Immo recte se habet τοῦ τέλους. Significatur enim *vltima syllaba*, vt saepius in Grammaticorum libris, v. c. apud Porphyrium de prosodia p. 109. ed. Villoison. in Anecdotorum Graecorum Tomo II. *S.*]

[4) Hoc illustratur a Koenio l. l. p. 101. Cf. idem p. 161. et Valckenar. l. l. p. 567. B. a quo vtroque recte scribitur τούτω, vt apud Etymol. M. p. 698. l. 42. *S.*]

[**) Πινδαρίων fortassis est ille ipse Grammaticus, qui Πίν-

Ἄλλως τε καὶ ἐλέγχονται ἐκ τῶν συζυγιῶν ἀρσενικῶν. ἑοδ' αὐτοῦ πάντα κολούει. *) Καὶ, ἑεδ' αὐτὸν. ἐφ' ὧν καὶ μέσους συνδέσμους ἔταξεν. καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς δὲ, ὡς ἐν παραθέσει ἀνεγνώσθη. 1) ἐμαυταὶ τοῦτ' ἐγὼ σύνοιδα, ἐμαυτῷ παλαμάσομαι. ἀλλ' ἐμάχετο τὸν 2) ο ∴∵ ἑαυτῷ πάμπαν ἀέῤῥει, ἅπερ ἀσύνηθεν ἐν ἁπλότητι. μὴ οὐχὶ τὰ ε προσλαμβάνειν, καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ ἐν Ἐκδόμῳ. 3) B

Σύ δ' εαυτῳ τομαις ἔσῃ ἀλλὰ σαυτῷ μετέχων αμὰς προσποσιν. πῶς γὰρ ταῦτα σύνθετα, τῶν πρώτων ἐν διαλύσει ὄντων; δῆλον οὖν, ὡς ἀνώμαλος ἡ ἀνάγνωσις τῶν πρώτων πρὸς τὰ ἑξῆς.

δαρος ὁ Κομματικὸς vocatur in Scholio quodam apud Villoison. anecdot. Graec. T. II. p. 187. Ἰξίων est haud dubie Demetrius Adramyttenus, cui cognomen fuit Ixioni. Vltimum verbum scribi debet παρειλῆφθαι. Quomodo autem totus locus intelligendus sit, docet Etymol. p. 588. l. 11. τὸ ἶ, ὡς τρίτου βραχυνόμενον πρόσωπον, ἐφελκύσατο τὸ ν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ἐγένετο μίν. *S.*]

[*) Est locus Homeri Οδ. θ. v. 211. vbi legitur ἕο τ' αὐτοῦ π. κ. Etiam sequentia, ἓε δ' αὐτὸν, sunt Homerica, Ιλ. υ. v. 171. *S.*]

1) Confer initium hujus appendicis. [Paulo post fortasse legendum est ἐμαυτῷ βαλανεύσω, quae habet Aristoph. Pac. 1103. In verbis ἀλλ' ἐμάχετο latere quis putet nomen Ἀντίμαχος. *S.*]

2) ο sequentibus punctis ita dispositis, quae literam ω fere referant, exaratum erat, quod quid fuerit conjectu difficile est. [Conlicere quis possit ὁ Κολοφώνιος, cujus deinceps verba subjiciantur. *S.*]

[3) Fortassis haec ita scribenda putes: Ἐμαυτῷ πάμπαν ἀπέῤῥει. ὅπερ ἀσύνηθες ἐν ἁπλότητι, μὴ οὐχὶ τὸ ε προσλαμβάνειν. καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ ἐν Ἐνδυμίωνι. Sed ipsa Alcaei verba extricare non ego ausim.

Περὶ τῆς ἐμοὶ, σοὶ, οἷ.

Ἀττικοὶ ἔμοιγε. Αἰολεῖς ἔμοι, βαρέως. Βοιωτοὶ διὰ τοῦ υ, ἐμῦ, συνήθως, καθότι καὶ τὸ Καλοὶ, καλύ. Δωριεῖς ἐμὶν, καὶ ἔτι ἔμιγγα. Σώφρων. Μόνον ἔμιγγα τὰ τοῦ γόγγρου τέμαχος.

C Ἡ ἐμίνη συνήθης ταραντηνοῖς. 4) ἡ δὲ χρῆσις παρὰ Ῥίνθωνι. σοὶ Ἀττικῶς. Ἴωνες, Αἰολεῖς ὁμοίως.

Σαὶ δ' ἐγὼ λευκὰς ἐπιδωμον αἶγος. 5) Σαπφώ. Καὶ τὸ κατὰ ἀπόλυταν διὰ τοῦ τ. κ' ἀπολείψω 6), καὶ σαφὲς ὡς μᾶλλον δωριος ηνε ταλητις. 7) Παρ' οἷς τὸ σ τῶν ἀντωνυμιῶν, τ γίνεται.

Ὀρθοτονεῖται δὲ καὶ παρὰ Ἀλκμᾶνι συνήθως Δωριεῦσιν, ἀδοιδιος δομω σχορος αμος καὶ τοι γ αναξ. 8) Λέγεται δὲ καὶ 9) τιν καὶ ἔτιν, μετ' ἐπενθέσεως τοῦ ε τεϊν. Ἰδίως γὰρ ἡ μετάθεσις ἡ εἰς τὸ τ τοῦ ε δεικτικὴ ἐστιν: Σοῦ,
D
427 τοῦ, τέου, Σὸς, τέος. Τίθεται παρὰ Κορίννῃ
A καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Κατάπλῳ.

Οὐ γάρ τιν ὁ φθονερὸς δαίμων. ἀντὶ τοῦ σε.

4) Scribendum est Ταραντίνοις, vt habet Valckenar. l. l. p. 285. B.

5) Legendum putabam ἐπὶ δῶμα αἶγας, np. ἄξω vel simile quid. nisi velis δῶμον, coll. p. 156. C.

6) Scribe τ' ἀπολείψω. Cf. infra p. 427. C.

7) Vera lectio videbatur: Δωρίοις ἦν τ ἀντὶ σ.

8) Tentabam ἀδὺ Διὸς δόμῳ ὁ χορὸς ἁμὸς, καὶ τοὶ, γάναξ, siue καὶ τοὶ, Fάναξ.

9) Koen. ad Gregor. p. 123. corrigit τὶν, καὶ ἔτι μετ' ἐπενθέσεως τοῦ ε, τεΐν. S.]

Οἱ συνήθης Ἀττικοῖς καὶ Ἴωσιν. Πεζολόγοι ἐχρήσαντο Πλάτων καὶ Ξενοφῶν. εἴρηται ὡς ὀρθοτονουμένη περισπᾶται τῶν συζύγων ὀξυνομένων. Αἰολεῖς σὺν τῷ F.

1) Φαίνεταί Fοι κῆνος, Σαπφώ.

Βοιωτοὶ συνήθως εἰς τὸ ε μεταλαμβάνουσιν, καὶ Δωριεῖς ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν, οὐκετι οἱ δῶ. 2) Σώφρων. ἡ μετὰ τοῦ ε μόνως ὀρθοτονεῖται. εἴρηται δὲ ὡς καθόλου αἱ πλεονάζασα 3) τῷ ε μόνως ὀρθοτονοῦνται. ΤΗΙ τιβ συζυγὸς κιν 4), τοῦ τ ἀρθέντος. Ἡσίοδος.

Ην δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης ἐστιν.

Καὶ κεὶν ἀπὸ τῆς τεὶν, παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Κορίννῃ, ἐπὶ δοτικῆς ἐσθ' ὅτε παραλαμβανομένη.

Περὶ τῆς ἐμὲ, σὲ, ἕ.

Ἡ ἐμὲ πρὸς πασῶν διαλέκτων λέγεται· παρὰ Δωριεῦσι μετὰ τοῦ ι, ἐμεὶ, ᾗ συνεχῶς Ἐπίχαρμος χρῆται. κοινῶς μέντοι ὁ Σώφρων. Τί οὐ παρ' ἐμὲ στράφθη. ἡ ἀπολελυμένη οὐκ ἐκτείνεται. C

Ἡ σὲ ὁμοίως πρὸς πάντων κοινή. Δωριεῖς διὰ τοῦ τ. ἐς τὲ καταῤῥεῖ. Θεόκριτος. 5) Πρὸς δέ

1) Confer. pag. 423. B.

[2) Reponendum existimabam οὐκ ἔτι οἱ δῷ. nisi malis δῶ, i. e. δῶμα.

3) Scribe αἱ πλεονάζουσαι.

4) Legendum opinabar: Τῇ τὶν σύζυγος ἡ ἴν, et in subsequente Hesiodi loco, Ἶν δ' αὐτῷ, quam glossam Hesychius interpretatur αὐτὰς αὐτῷ.

5) Locus Theocriti est Idyll. 1. v. 5. *S.*]

τε τῶν Φίλων. Ἀλκμάν. καὶ ἔτι μετὰ τοῦ ι. τεῖ γὰρ Ἀλέξανδρα δαμασαι, καὶ ἔτι κοινῶς. Σὲ γὰρ ἄξρμαι. εἴρηται ὡς ἡ ἐγκλινομένη διὰ τοῦ $\frac{\tau\upsilon}{\tau o}$ *) ἐκφέρεται. Κε συξυγὸς **) τῆς σὲ, κοινὴ ἐν διαλέκτοις. Αἰολεῖς μετὰ τοῦ Ε. τὸ ἓε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει †), εἰ κατὰ τὸ ἄρχον ὀξύ-
D νοιτο, δῆλον ὡς παράλογον ἕξει τὸν τόνον.

428 Περὶ τῆς μίν.

A Ἴωνες διὰ τοῦ μ, Δωριεῖς διὰ τοῦ ν. τάσσεται [1]) ἐπὶ πλήθους. ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκυλίσθη νιν. Πίνδαρος Ἰσθμονικαῖς [2]). προσφωνεῖτε νιν ἐπὶ νίκαις.

Βακχυλίδῃ καὶ πλεῖστα ἄλλα.

Ἀρχὴ τοῦ δυϊκοῦ περὶ τῆς νῶϊ καὶ σφῶϊ.

Γενικῆς καὶ δοτικῆς νῶϊν καὶ σφῶϊν μονοσυλλά-
B βως. Εὔπολις [3]) Μαρι και νὼ γὰρ ἄνδρες

*) Ita legitur, vt τυ et το inde conficere queas. Sed legendum videtur διὰ τοῦ τ, vel διὰ τοῦ ταυ, *literam*.

[**) Legerim Ἡ ὁ σύζυγος.

†) Est locus Homericus Ιλ. υ. v. 171. Vetat autem Apollonius scribi ἓε, quia ἓ jam per se significat ἑαυτόν. v. Hesych. in v. ἕ, Etymol. p. 294. l. 35. et Apollon. lex. Homer. in ἕ. Add. Scholia Veneta ad Homer. l. l. *S.*]

[1) Post τάσσεται inserendum putabam καί.

2) Ἰσθμιονίκαις rescribendum esse per se patet. Sed verba ὅστις — νιν neque in istis odis inuenias, neque ego, quomodo emendarem, intelligebam. nisi forte legendum statuas: ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκλείσθη νῦν. vt sint verba Grammatici, non poëtae. Sed nec sequentia, προσφωνεῖτε — νίκαις, in Pindari Isthmionicis reperiuntur. *S.*]

3) An Μαρυκᾷ; Voss.

οὐχ ἱππεύομεν. Καὶ ἔτι ἐν Φίλοις. εὐφρανῶ δὲ νῷ. τοιοῦτο γὰρ ἦν τό· οὐ γὰρ σφῶϊν τε γένος ἀπώλωλεν τοκήων [4]). ὅπερ ἐδόκει ἐπίπεμπτον [5]) εἶναι ὡς τρίτον πληθυντικὸν δίχα τοῦ ι γραφόμενον.

Προσκεῖται Δωρία [6]) μεν [7]) τά τοι αὐτὰ μεταποιούμενα. εἶτα τῶν χοραγχαν ἐπεὶ γὰρ αασφαλτος αὐτὸν αὐτει.

Ἐν τῷ περὶ τῆς σφώε.

Σφώε αἰτιατικὴν μόνην σημαίνει.

[8]) Παρὰ γὰρ Ἀντιμάχῳ καὶ μονοσυλλάβως ἐν C

[4) Haec scribi debent οὐ γὰρ σφῷν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων. Est enim locus Homericus Οδ. δ. v. 62. quem ipsum Eustathius ad Ιλ. α, p. 154. l. 1. ita exhibet: οὐ γάρ σφῳν γένος ἀ. τ. Sed ad Οδ. δ, p. 1482. l. 12. scripsit haec: ἐν τῷ, οὐ γὰρ σφῷν γε, βούλονται οἱ παλαιοὶ σὺν τῷ ἰῶτα γράφειν τὸ σφῷν, ἵνα δηλοῖ τὸ σφῶϊν δυϊκόν.

5) Scribe ἐπίμεμπτον. vt recte scriptum est p. 433. B. et p. 436.

6) Legendum opinabar Πρόσκειται Δώρια sine Δωρικὰ μ. S.]

7) l. τὰ τοιαῦτα. [De iis, quae sequuntur: εἶτα — αὐτοῦ αὐτεῖ, v. Koen. ad Gregor. p. 161. qui emendatiora ea et alio ordine in alio hujus grammaticae loco reperiri docet: πεῖ γὰρ ἁ ἄσφαλτος. καὶ, εἶτα τῶν χοιραγχᾶν. Idem ex alio Apollonii loco attulit, praeter alia, haec: τὸ γὰρ εἶτα τῶν χοιράγχαν ἐν ἴσῳ ἐστὶν τῷ ὅπου. καὶ τὸ πεῖ γὰρ ἄσφαλτος ἐν ἴσῳ τῷ ποῦ. Hinc verba πεῖ γὰρ ἁ ἄσφαλτος; reddenda esse his Latinis: *vbinam est bitumen?* facile patet. Sed pro εἶτα rescribendum cum Koenio videtur εἶ τὰ, i. e. ῇ τά. Vltima loci nostri verba, αὐτοῦ (ita enim legit Koen. pro αὐτὸν), αὐτεῖ, idem vir doctus ostendit a prioribus separanda esse, quippe quae sint Apollonii, qui Doricum αὐτεῖ comparauerit ad πεῖ et εἶ, pro πῇ et ῇ. S.]

[8) Verba παρὰ γὰρ — οἴκαδε ediderat etiam Salmasius ad Solin. p. 598. B. praemissis his. τὸ πλῆρες σφώς. pro quo legendum est σφῶε.

τρίτῃ Θηβαΐδος, τὸ καὶ σφω γείνατο μήτηρ. Καὶ ἐν πρώτῃ, Ἀσπασίως τε σφω ἄγεν οἴκαδε; βίαιος Ἰξίων ·/. τὴν σφώε καὶ ἐπὶ δευτέρου τάσσων. ἀμφοτέρω γὰρ σφώε φιλεῖ 9) etc.

Περὶ πληθυντικῶν πρωτοτύπων.

10) Παρ' Ἴωσιν ἐκ τῶν περὶ Δημόκριτον, Φερεκύδην, Ἑκαταῖον. τὸ γὰρ ἐπ' εἰδωλοφανεῖ ὑμέες Αἰόλιον. περιχεύετε παρὰ παρθενίῳ ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας παραληφθὲν οὐ καταψεύσεται διαλέκτου πιστουμένης ἐλλογίμοις συγγρα-
D φεῦσιν. Ἅμες, Δώριον. Ἀλκμάν· ὡς ἅμες τὸ καλὸν μέλισκον 11).

Αἰολεῖς ἄμμες. Ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσον. τοιοῦτον
429 καὶ τὸ ἄμμες εἴσκομεν *). τοῦ δευτέρου, ὑμεῖς.
A Δωριεῖς, ὕμμες. Ὕμες δὲ **) ἐπεγγνάμενοι θώκει τε. Σώφρων. Αἰολεῖς ὔμμες. οὔτι μοι ὔμμες ἆς θέλετε †) ὔμμε. δευτέρῳ Σαπφώ.

9) Est locus Homeri Ιλ. η. v. 280. vbi tamen edi solet σφῶϊ.

10) Ante verba Παρ' Ἴωσιν ponendum videtur ἡμέες, vel ὑμέες, vel vtrumque. Verbis paulo post sequentibus, τὸ γὰρ — περιχεύετε, quid facerem, non habebam.

11) Pro μέλισκον reponendum putabam μέλισδον. Etymol. p. 486. l. 39. τὸ καλὰ παρὰ Ἀλκμᾶνι ἐστίν· οἷον, Καλὰ μελισδόμεναι.

*) Verba ἄμμες εἴσκομεν leguntur in Hom. Οδ. ι. v. 321. In τοῦ δευτέρου intelligo προσώπου. vt p. 428. C. *S.*]

**) Ita dedit manus Vossii, sed videtur legendum: ἐπεγγυάμενοι vel ἐπεγγυώμενοι θωκεῖτε. [Pro ὔμες in Sophronis verbis legerim ὑμὲς, vt paulo ante pro ὔμμες. Sed hoc substituerim pro ὔμμες, quod bis sequitur. *S.*]

†) Sapph. Fragm. p. 164. vbi ὔμμε.

Βοιωτοὶ μετὰ Φθογγοτόνου, οὔμες δὲ κομισθέντες. Κόριννα ἐπτ' ἐπὶ Θήβαις [1]).

Περὶ τῆς ἡμέων.

Ὡς τὴν [2]) ἅμες Δωρικὴν, καὶ ἔτι τὴν ἄμμες Αἰολικὴν, ὁμοίως ταῖς εἰς ει ληγούσαις εὐθείαις ἰσοσύλλαβον ἔχειν γενικήν. Ἀμῶν γὰρ καὶ ἀμμῶν.

Ἀλκμάν. ὅσαι δὲ παῖδες ἀμέων ἐν τί τὸν κιθαρίσταν αἰνέοντι. B

Ὁμοίως Αἰολεῖς. Ἀλκαῖος. Μηδ' ὀνίαις †) τοι πλέας ὑμέων παρέχειν.

Περὶ τῆς ὑμῶν.

Ὑμέων γὰρ ἀπρὶξ ἔχονται. [3]) Σώφρων. καὶ Ἴωνες, ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ.

Τόδ', [4]) ωδετις ὑμείων μεμνήμενος, πλεονάζον, ἀκόλουθον τῇ ἡμείων. Αἰολεῖς ὑμέων. Ἀλ-

[1) Wolfius l. l. p. 58. edidit οὔμες, et ἐπτ', vt et ipse scripsi pro οὔμες et ἔπτ'. *S.*]

2) Conf. p. 193. [Rursus malim ἀμὲς, vel ἄμες, et paulo post ἀμῶν, sed Alcmanis verba sic scribam; ὅσαι δὲ παῖδες ἀμέων ἐντὶ, τὸν κιθαριστὰν αἰνέοντι. *S.*]

[†) Ὀνίαις Aeolice pro ἀνίας dictum esse monuit Koen. l. l. p. 283.

3) Ita forsan Vossium ex conjectura dedisse putat Valckenar. l. l. p. 368. B. In apographo enim Ruhnkeniano legi: ὑμέων γὰρ πρὶν ἔχοντι. Verba ὑμέων — ἑκάστῳ sunt Homeri Οδ. ν. v. 7. *S.*]

4) Leg. ὠδέ τις. nam hoc Doricum pro οὐδέ τις. Vid. p. 156. C. μῶσα pro μοῦσα, et 160. A. ὠδὲν pro οὐδέν. [Immo legendum est ὥς δέ τις ὑμείων μεμνημένος. Sunt enim rursus Homeri Ιλ. τ. v. 153. Quare praecedens τὸ δ', vt saepius, significat *illud vero, illa vero* κατ. *S.*]

καῖος. Οἵτινες ἐσθλοὶ ὑμέων τε καὶ ἀμμέων. 5) Οὑμείων Βοιωτοί· Τὸ δέ τις 6) οὑμμίων ἀκουσάτω. Κόριννα.

C Περὶ τῆς σφῶν.

Σφῶν καὶ σφέων, ἀκολούθως τῇ ἡμέων. τῷ σφέων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον 7). Καὶ, ὡς ἂν ἀπὸ σφείων 8), ὡς ὑμείων. Τῇ σφείων καὶ Αἰολεῖς χρῶνται καὶ Δωριεῖς. Δωριέων δὲ Συρακούσιοι διὰ τοῦ ψ πάσας τὰς διὰ τοῦ σφ μονοσυλλαβούσας μὲν ἀναμφιλέκτως· ἐπὶ γὰρ τῶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀμφίβολα τῶν
D γραφῶν 9). ἔνια γὰρ δίχα τοῦ ψ. ἐν ἴσῳ τῷ
430 αὐτῶν παρὰ Συρακουσίοις τίθεται τὸ ὧν 10).
A Σώφρων, Ὁ δ'.ἐκ τῷ σκότεος τοξεύων αιεν ενα τινα ων ζυγα στροφει. ὃν τρόπον τὸ νυμφέων 11) διαιρεῖται, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ αὐτῶν, ὁπότε θηλυκὸν σημαίνει, καὶ ἔτι αὐτάων. δῆλος ἡ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖνος καὶ τῶν ὁμοίων κλίσις.

Περὶ τῆς ἡμῖν.

Ἡ Αμιν Δωρικὴ ἐγκλινομένη συστέλλει τὸ ι ἐν

5) Leg. οὑμείων spiritu leni.

6) Anne et hic οὑμείων voluit dicere, vt testimonium respondeat praecedenti propositioni? [Vtroque loco οὑμείων dedit Wolf. l. l. *S.*]

[7) Verba τῷ — ἐπέσπον extant in Hom. Οδ. γ. v. 134.

8) Pro ὡς ἂν ἀπὸ σφείων ex Hom. Ιλ. δ. v. 535. reponi debet ὦσαν ἀπὸ σ.

9) Rescripserim ἀμφιβολία τῶν ἀπογράφων.

10) Cum ὧν dicatur idem esse quod αὐτῶν, sane putem scribendum ὧν. Verba Sophronis ita refinxerim: ὁ δ' ἐκ τῶ σκότεος τοξεύων αἰὲν ἕνα τινὰ ὧν ζυγοστοιχεῖ, *ille e tenebris semper vnum eorum sagitta feriens, in fronte aciei incedit.*

11) Apollonii menti obuersatus est locus Hom. Οδ. μ. v. 318. Αὐτάων saepe legitur, vt Ιλ. η. v. 340.

οἷς προπερισπᾶται. αἲ *) γὰρ αμιν τωυτωι μεvοι ὀξύνόμέν τε, αμιν δ' ὑπ' αὔλης ει μελος. Ἀλκμάν. Αἰολεῖς ἄμμι. Ἀλλά τις ἄμμι δαίμων.

Πάλιν τινὲς ἐπιθανεύσαντο εἰσηγούμενοι [1]) τὸ ε] ἐγκεῖσθαι. καθάπερ γὰρ τῷ ταχεῖς παράκειται ταχέσιν, οὕτω καὶ τῷ ἡμεῖς τῷ (τὸ leg.) ἡμέσιν. Τό τε ἐν τετάρτῳ Ἀλκαίου, Ἄμμεσιν παιδάορον †).

Τὰ γὰρ παρ' Αἰολεῦσι ἕνεκα τῆς συντάξεως πολλάκις ἀποβάλλει τὸ ν δι' εὐφωνίαν, Ἄεισον ἄμμι τὰν [2]) ὠ κόλπον, [3]) Ἀιδε κἄμμι Ζεὺς τελέσθη νόημα. Ἀλκαῖος. καὶ ἐπ' ἄλλων μὲν εἴτε ἐπὶ τοῦ ὕμμιν [4]) ἀθανάτοιο ἑοῖ νικᾶν. Ἀλκαῖος. Γ. καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων.

*) Koen. ad Gregor. p. 108, legendum putat αἲ γὰρ ἄμιν τωὐτῷ μέλοι, *si enim nobis eadem res curae sit.* Eodem modo Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 237. nisi quod αἲ γὰρ explicat *utinam*, et ἄμιν scribit, non ἆμιν. Idem in apographo Ruhnkeniano recte legi testatur μέλοι pro μένοι, et ὀξυνομένη τε pro ὀξύνομέν τε. Verba Alcmanis autem ita scribi jubet: ἀμὶν δ' ὑπαυλήσει μέλος, *cantantibus tibia modos nobis accinet.*

1) Haec pessime corrupta alii restituant. Interim tentaui ἐπεσημείωσαν, τῷ εἷς ἡγούμενοι.

†) Valckenar. l. l. p. 244. A. vix dubitari posse dicit, quin poëta scripserit πεδάορον, quod Aeolicum sit pro μετάορον siue μετήορον, i. e. μετέωρον.

2) Lege τὰν ἰόκολπον, *illam, quae sinum habet violis ornatum.* Sic Venus a Solone apud Plut. in ejus vita c. 26. vocatur ἰοστέφανος. Albert. ad Hesych. T. I. p. 278. exhibet ἰόκολπον in nostro loco. *S.*]

3) Leg. ἄειδε propter metrum. [Sed Koen. l. l. p. 115. interpretatur locum: *si Iupiter nobis cogitata perfecerit.* Legit enim: αἲ δέ κ' ἄμμι Ζεὺς τελέσῃ νόημα. *S.*]

[4) Forsan non male legeris: καὶ ἐπ' ἄλλων μὲν τίθεται, ὡς ἐπὶ τοῦ, Ὕμμιν ἀ. ἑ. ν.

C Περὶ τῆς ὑμῖν.

Ὑμῖν πάλιν παρ' Ἴωσιν περισπᾶται ἐγκλινομένη, καθὸ συστέλλει τὸ ι, καὶ ἔτι παρὰ Δωριεῦσιν. Ὅσαις ὑμῖν *) αἰνέσω. Σώφρων. καὶ ἐν ὀρθῇ τάσει. οὐ μαντοι διφρον ἐπημμένον ὑμῖν. †) Υμμιν. Αἰολεῖς. Ταῖς καλαῖς υμμιν νοημμα τῳ μονου διαμειπτον. Ὁμοίως καὶ Αἰολικαὶ, ἀποβάλλουσαι τὸ ν καὶ, φυλάσσουσαι, τὴν ἐν ὀνό-

D μασιν δοτικῆς πληθυντικῆς σύνταξιν ἀναδέχονται.

431 Περὶ τῆς σφίσιν.

A Οὐχ ὑγιὲς δὲ, πάλιν εἰσηγεῖσθαι τὴν σφίσιν ἀπὸ τῆς σφέσι, μεταθέσεως [1]) τοῦ ε εἰς τὸ ι Βοιωτικῶς ἢ Ἰακῶς.

Περὶ τῆς [2]) σφός.

Συρακούσιοι ψιν. [3]) αμανι ψιν γενόμενα. Σώφρων. Ἡ διὰ τοῦ ψ γραφὴ ἐπὶ πλήθους τασσόμενα οἰκειοτέρα τῆς διὰ τοῦ σφ. καὶ σὺν τῷ α λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν. [4]) Ὅτα πάννυ-

B χος ἄ σφι καταγρεῖ. Σαπφώ.

Περὶ τῆς ἡμᾶς.

— ὃν γὰρ τρόπον παρὰ τὸ ταχεῖς ταχέας, οὕτως ἡμεῖς ἡμέας, καὶ Ἀττικῶς ἡμᾶς, ὡς Εὐ-

*) Hoc loco et paulo post scribendum est ὔμιν. S.]

†) Non additi erant spiritus, sed notum, Aeoles ὔμμιν, laevigare. Et quid mox aberratum sit in τῳ μονου facile est videre.

[1) Haud dubie legi debet διὰ μεταθέσεως, S.]

2) Forte Σφίν.

3) Quid sit, ignoro. [An scribi potest Ἄμιν ἢ ψὶν γεν.? Paulo post pro τασσόμενα legendum videtur τασσομένη. S.]

4) In MS. nulli additi erant accentus; sed verba illa ὅτα πάννυχος etc. ita exhibet Voss. vid. not. ad Sapph. Wolfii p. 31. [Pro ὅτα noli reponendum putare ἄκα aut ὅπα. Nam etiam p. 434. A. est πέτα. Sed pro ἄ σφι scribe ἄσφι. S.]

βοέας, Εὐβόας. ἀλλ' οὔτε *) ἡμεῖς ὁμοία τῇ ταχεῖς, ὡς ἀπεδείχθη, οὔτε Ἀττικοὶ τὸ σ καὶ τὸ α †) συναιροῦσιν, ὅτε μὴ καθαρεύοι τὸ ε, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἰέασιν, Ἴασιν. οὐ γὰρ ἔτι ἐπὶ τοῦ τιθέασιν. καὶ εὐβόας φασὶν, ἀλλ' οὐκ ἔτι τάχας.

Αμε Δωριεῖς. αδ' ἀρ οπτας αμμε. Σαπφὼ ά. τινὲς δὲ ἀποκεκόφθαι φασὶν ἀπὸ τοῦ ἀμμέας καὶ ἀμέας **). C

Περὶ τῆς ὑμᾶς.

Ὑμᾶς. καὶ ὑμέας ἀκολούθως τῇ ἡμᾶς. Δωριεῖς 5) ὑμε. ἐμὲ δ' ἀρχωνι δασιαλλε παρ υμέ. Ἀνδρείοις Σώφρων. ὔμμε Αἰολεῖς. Τὸ γὰρ θεῶν ἰότητι 6) ὔμμε λαχόντων ἄφυτον θήσει ††) γέρας. Ἀλκαῖος ά.

[*) Koen. ad Gregor. Corinth. p. 71. e MS. ipso scribit ἡ ἡμεῖς. Paulo ante pro Εὐβόας scribendum est Εὐβοᾶς.

†) Koen. l. l. emendat, re ipsa suadente, τὸ ε καὶ τὸ α συναιροῦσιν. Iterum pro εὐβέας et τάχας reponendum Εὐβοᾶς et ταχᾶς.

**) Totam ῥῆσιν Koenius l. l. p. 110. e MS. pleniorem dedit: ἀμὲ Δωριεῖς· ἀδ' ἄρ' ἀμὲ λωβῆτο, Σώφρων Γυναικείοις. ἄμμε Αἰολεῖς· ὀπτᾷς ἄμμε, Σαπφὼ α. Et Sophronis locum scripserit: ἀδ' ἄρ' ἀμ' ἐλωβῆτο, *haec nos injuria adficiebat. S.*]

5) Ita legitur, ὑμε, et mox υμέ. lege vtrumque ὔμε vel ὔμμε. [Verba Sophronis ita restituenda existimabam: Ἐμὲ δ' Ἀρχωνίδας ἴαλλε παρ' ὑμέ. *S.*] D

6.) ὔμμε hic rursus scripserat Voss. Sed ὔμμε legendum ex praecedenti patet, et ex Aeolum consuetudine, qui spiritum asperum in lenem mutant, et quid alioqui opus fuisset Dores ab Aeolibus disjungere, si nihil diuersi in eorum pronuntiatione circa hoc pronomen indicare voluerit. Ceteroqui fateor et apud Theocritum quoque ὔμμιν legi, vt Eid. I. 116. et 151. Id tamen Aeolibus potissimum proprium, etiam alia adspirata verba laeuigare. vid. ex Eustath. p. hujus libelli 241.

[††) Koen. l. l. p. 101. malit θησεῖ. *S.*]

132 Περὶ τῆς σφᾶς.

A ʽΑμας Δωρικόν. — σαωσέμεναι νῆας ἀμάς. [1]) ἀντὶ τοῦ ἀμετέρας. Προσῆκον ὀξύνειν.

Περὶ τῆς σφε.

Εἴρηται ὡς μόνως ἐγκλιτική ἐστιν. συζυγεῖ μέντοι τῇ Δωρικῇ ἀμὲ καὶ ὑμέ. . Πάλιν δὲ καὶ ταύτην ἀπὸ τῆς σφέας φασὶν ἀποκεκόφθαι.

Ψὲ Συρακούσιοι. Σώφρων. Πῶς [2]) και ψὲ καὶ

B γινώσκομεν. Ἄσφε Αἰολεῖς.

ʽΟτ' ἄσφ' ἀπολλυμένους σαως.

Ἀλκαῖος δευτέρῳ.

Περὶ τῆς τέος. [3])

Καὶ ἔτι τὰ ἀπ' αὐτῆς, τέα ἅρματα καὶ τέω ἵππω [4]). καὶ παρ' Αἰολεῦσιν Ἀλκαῖος. ενα [5]) τόδ' ἔργον ἀγήσατο τεὰ κόρα. Καὶ οικωτε περσωι [6]). καίπερ ἀτιμίαις ὁ αὐτὸς κοινῷ ἔθει. Ἐπὶ τῆσδε τῆς λέξεως Βοιωτοὶ μεταβάλλουσι

[1) Verba σαωσέμεναι νῆας ἀμὰς extant in Hom. Ιλ. ν. v. 96. *S.*]

2) Καὶ scriptum, sed lineolis punctim confectis ει deletum erat, indicio, vel suspectam esse lectionem, vel MS. non bene legi potuisse. [Forsan legendum est Πῶς κα ψὲ καὶ γινώσκωμεν; *S.*]

[3) Immo τεός.

4) Homerica haec sunt Ιλ. ε. v. 237. τέ' ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω.

5) Nisi ἕνα ortum putes e sigla α΄, qua significetur πρώτῳ, *libro primo*, vt p. 431. B. C. legendum est vel ἂν vel ἐάν, quod magis placet. Pro κόρα legendum κώρα.

6) Haec conflata putabam e duobus locis Hesiodi Ἔργ. v. 27. et 627. In illo haec leguntur: Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐγκάτθεο θυμῷ. Vnde h. l. est περσωι. In altero haec: τεῷ ἐγκάτθεο οἴκῳ. Vnde h. l. οικωτε. Eodem modo sequens ἀτιμίαις corruptum ex ejusdem poëtae Ἀσπ. v. 104. τιμᾷ σὴν κεφαλήν.

τὸ ε εἰς ι, καθότι καὶ τὸ θεὸς, θιὸς εἴρηται. C
ὡς συναλειφθεῖσα τεὺς ὀξυτόνως λέγεται 7).

Περὶ τῆς ΟΣ.

Αἰολεῖς μετὰ τοῦ F πλεονοσυλλαβεῖν κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος. Τὸν ἑὸν 8) παῖδα καλεῖ Σαπφώ. καὶ Ἀλκμὰν δὲ, συνεχῶς Αἰολίζων, φησὶν τὰ ἑὰ κάδεα. Ὁμοίως καὶ Βοιωτοί. εὐωνυμίης Κόριννα· πηδεγον θελω εα φιλῆς εγκαλης ελησθη *). D

Περὶ τῆς ἐμοῦ, σοῦ, οὗ. 433

Ἀντὶ τοῦ τέα κήδεα λέξον, ἑὰ, παρὰ Καλλιμάχῳ. καὶ πάλιν παρ' αὐτῷ ἀντὶ τοῦ σφωτέρου. Ἀλκμὰν, ὑμε τε καὶ σφετέρως ἵππως σφεα δὲ ποτὶ γούνατα πίπτω 1). A

Περὶ τῆς ἡμέτερος, ὑμέτερος.

Τὸ σφέας εἰ εἶξεν χώρας. 2) παρ' Ἀλκμᾶνι. τὸ ε πλεονάζει. εἴρηται γὰρ ὡς τὸ, ἦτοι γὰρ πάτερ' ἀμόν. 3) ἴσον ἐστὶν τῷ ἡμέτερον.

7) De τιὸς et τεὺς v. supra p. 424. sq.

8) Ex mente Apollonii scribendum videtur Fεὸν, et paulo post Fεὰ, pro ἑὸν et ἑά.

*) Wolfius l. l. p. 60. edidit Πήδεγον θέλω, ἐᾶς Φίλης ταγκάλης ἐπλήσθη, *Pedegum volo, sua amica perpulchra repletus.* Debebat saltem scribere *repletus est.* Vocabulum εὐωνυμίης aliis sanandum relinquo.

1) Totam hanc ῥῆσιν partim mancam putabam, partim ita corruptam, vt sine libris emendari vix posset. Vnum moneo, Alcmanis verba e duobus diuersis locis petita videri, et alterum locum a σφέα incipere.

2) Haec Albert. ad Hesych. T. II. p. 1322. e Cyrilli lexico MS. plenius exhibet: Τὸ δὲ γύναι ταμίας σφέας εἶξε χώρας.

3) ἦτοι — ἀμὸν sunt Homerica Ιλ. ζ. v. 414. Sequentem Alcmanis locum non tango. *S.*]

B Πάλιν δὲ ὁ Ἀλκμὰν τὸ σφέας ἀντὶ ἑνικοῦ ἔταξεν. καὶ τὸ σφοις ἀδελφιδεοις κάραν ϝ φόνου. Ἡσίοδος[4]) μέντοι ἐπίμεμπτός ἐστιν, εἰπών, — ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες. ἐν ᾧ ἑνικῷ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο. καὶ Καλλίμαχος. Μουσαι νιν εοις ἐπίτυννου ἔθεντο. καὶ ἑὰν δέ μοι οἷα γονῆα. δέον γὰρ σφὸν καὶ σφούς. καὶ παρὰ ἄλλοις δὲ πλεῖστα etc.

Paulo post: ὑπὲρ δὲ ταῦ Ἡσιοδείου τω τινες ἐκδέχονται τῆς ἀντιπυρου δοθείσης γυναικὸς[5]), τέρπονται ἑὸν ἕκαστος κακὸν ἀγαπῶντες. Αἰολεῖς ἀμμέτερον, καὶ ἄμμον, καὶ ὕμμον, καὶ C σφόν. Σαπφώ. ἐμε τιμιαν ἐποιησαν[6]) ερτατα σφαδοισας. Ὑπὲρ δὲ τοῦτο ἄμος καὶ ὕμος etc.

Καὶ τούτου πίστις, τὸ τὴν μὲν οὗτος καὶ ἐπι-

4) Ἐργ. 58. sed nihil insoliti neque irregularis hoc habet; nam tertiae personae adjungitur, ἑὸν, praeceditque τέρπωνται. Nisi anomaliam quaeras in eo, quod ἑὸς ab οὗ factum, et quidem ab accusatino singulari ἕ. Veluti ἑαυτοὺς ex singulari et plurali compositum analogiae repugnare, sed vsu inualuisse, Grammatici ajunt. Alterum ex Callimacho magis adpositum; sed non inuenio, neque in hymnis neque in fragmentis. Abusus autem ille pronominis satis frequens. [Caeterum in priore Callimachi loco pro εοις ἐπίτυννον scribendum videbatur ἑῷ ἐπὶ θυμῷ, vel saltem ἑὸν ἐπὶ θυμὸν, in altero autem οἷα pro οἷα. De vsu pronominis ἑὸς consentit Moschopulus ad Hesiod. p. 23. a. τὸ ἑὸν κακὸν, ἀντὶ τοῦ, τὸ σφέτερον. ἑὸν γὰρ, ὃ μόνος ἔχει τις· σφέτερον δὲ, ὃ πολλοὶ ἔχουσιν. Et Proclus ibid. p. 24. b. hunc Apollonii locum in mente habuit, eum scripsit: μέμφονται δὲ τὸν Ἡσίοδον οἱ περὶ Ἀπολλώνιον, ὅτι ἑνικῷ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο. ὁμοίως δὲ καὶ Καλλίμαχος αἰτιᾶται διὰ τὸ αὐτό.

5) Lege: ὑπὲρ δὲ τοῦ Ἡσιοδείου, οὕτω τινὲς ἐκδέχονται· τῆς ἀντὶ πυρὸς δοθ. γυν. *quod attinet ad illum locum Hesiodi, nonnulli sic intelligunt. S.*]

6) Leg. ἔργα τὰ σφὰ δοῖσαι. Voss.

κλήσεως 7) τάσσεσθαι, καθὸ πλησιάζει· ὦ οὗτος ἢ οἴῃ στρατιὰν ἐσσεῖσθαι, Σώφρων. Κρατῖνος ἀνδραπέτισιν. 8) οὗτως (οὗτος Voss.) καθεύδεις οὐκ ἀναστήσεις βοτων. Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν· 9) οὗτος τί πάσχεις, ὦ κακόδαιμον Ξανθία. D

Παρὰ τὸ ἕτερος τῷ ἑτέρωτε ἢ παρ' ἐπιῤῥήματος ἑτέρωθε 1), ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' Αἰολεῦσιν ἑτέρωτα. πρόκειται γὰρ, ὅτι τὸ τοιοῦτον ε εἰς α τρέπουσιν Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς, ὥσπερ ἔχει καὶ τὸ πότα. Σαφὲς ὅτι καὶ παρὰ τὸ νεὸς τὸ μὲν κοινὸν ἦν νέοτε. κατ' Ἀττικῶν δὲ ἐπέκτασιν νέωτα. Αἰολικώτερον τοῦ ε εἰς α τραπέντος 2). 434 A

Καὶ Αἰτώλιος 3) κάπρος κάπριος, ἄπειρος ἀπείρων, καὶ τὸ πομπῆες ἀγαυοὶ 4), καὶ τὸ Αἰ-

[7) Lege ἐπὶ κλήσεως.

8) Koenius l. l. p. 48. in MS. legi testatur Δραπετίσιν, et verba Cratini sic distinguit: οὗτος, καθεύδεις; vt alius respondeat: οὐκ ἀναστήσεις βοῶν, *non tu clamando illi somnum excuties.* Ruhnkenius ad Timaei lexic. Plat. in v. ὦ οὗτος totum locum e Ms. edidit, multo quidem pleniorem. Laudatur ibi Cratinus ἐν Δραπετίσιν. *S.*]

9) Aristoph. Vesp. vers. 1. ex quo scripturam restitui male expressam in MS. hoc Vossiano.

[1) Legerim: Παρὰ τὸ ἕτερος τὸ ἑτέρωσε, ἢ παρὰ Δωριεῦσιν ἑτέρωτε.

2) Σαφὲς — τραπέντος. Similia tradit Etymol. p. 601. l. 3.

3) Legendum est: Καὶ Αἰτωλὸς Αἰτώλιος. Etymol. p. 32. l. 17. ἀπὸ τοῦ Αἰτωλὸς γίνεται Αἰτώλιος κατὰ παραγωγὴν, τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου φυλαττομένου, καὶ ἀπὸ τοῦ κάπρος κάπριος. Et κάπριος quidem sic legitur ap. Apollon. Rhod. 2, 822.

4) Verba πομπῆες ἀγαυοὶ sunt Homeri Οδ. ν. v. 71.

δωνῆι προΐαψεν [5]. καὶ ἐπὶ ῥημάτων· ἀρδεύειν, ἀρχεύειν.

Τὸ συνεχέστερον παρ' Ἴωσιν λεγόμενον κηγχος

B ὃ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου Ἰωνικοῦ τε τοῦ κη ἀντὶ τοῦ πη καὶ τοῦ μεταπεπλασμένου [6] λέγω τοῦ ἄγχος, ἴσως συναλειλημμένου τοῦ α. εἰς τὸ η.

Ὅπερ καὶ διὰ τοῦ ἀρθρικοῦ δείκνυται καὶ τοῦ ἀντωνυμικοῦ. τὸ γὰρ [7] οιτοι θρας Δωριεῖς, καὶ τὸ αιται, ταυται ται θραι ματερ.

Πρόσθεν, πρόσθα. Ὕπερθεν, ὕπερθα.

5) Etiam haec, Ἀϊδωνῆϊ προΐαψεν, Homerica Ιλ. ε. v. 190. *S.*]

6) Quem sensum illud λέγω hic habeat, non video. forsan λόγου. neque superius illud κηγχος alibi obseruatum noui. [Miror Reitzium. Nam legendum est κῆχος, τὸ ἐν δ. μ. λόγου, Ἰωνικοῦ τε τοῦ κῆ ἀντὶ τοῦ πῆ, καὶ τοῦ μεταπεπλασμένου, λέγω τοῦ ἄγχος. Et λέγω est declarantis s. explicantis: *intelligo, puta.* vt apud Etymol. p. 639. l. 46. Sed emendationem paulo ante propositam confirmant haec Etymologi verba p. 512. l. 23. κῆχος, ἐπίῤῥημα· ἀντὶ τοῦ ποῦ. τὸ κη, η Δωρικῶς (fort. τὸ πῆ, Δωρικῶς)· καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς κ· πῆχος γὰρ ἦν. ἀπὸ τοῦ πῆ, ὃ σημαίνει τὸ ποῦ. — ἐκ τοῦ πῆ καὶ τοῦ ἄγχι, γίνεται πῆχος καὶ κῆχος. Et p. 682. l. 55. Ἐρατοσθένης λαμβάνει ἐκ ταύτης τῆς συντάξεως, ποῦ ἐγγὺς, καὶ εἰς τίνα τόπον· ποῦ ἄγχος, ποῦ κῆχος; τὸ πῆ, κῆ. πῆ ἐγγύς· πῆ ἄγχος. Quin etiam κῆγχος seruari potest in nostro loco. Nam Etymol. p. 683. l. 1. haec addit: κῆχος. ἔλλειψις ἄρα τοῦ γ, κῆχος, ἄγχος· ἔχει αὐτὸ ἐν τῷ ἔναγχος. Et Hesychius in v. κῆχος addit: ἄλλοι, κῆγχος. *S.*]

7) Neque quid hoc sit, οιτοι θρας et quae sequuntur, diuinare possum. vitiosum esse adparet. [Ὅπερ quo pertineat, non ego dixerim. Sed sequentia patet eo spectare, quod Dorice τοὶ et ταὶ pro οἱ et αἱ dicantur. Fortassis in illis οιτόι θρας latent haec Homeri Ιλ. γ. v. 260. τοὶ δ' ὀτραλέως. et totus locus legendus videatur: τὸ γὰρ οἱ, τοί. τοὶ δ' ὀτραλέως. ὡς Δωριεῖς. καὶ τὸ αἱ, ταί. Sequentibus vero ne minimum quidem remedium noueram.

Τὸ γὰρ παρὰ τὸν Ἀλκαῖον 8) μέσσοι δηλονότι κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον ἀνάλογον βαρυνθείη ἄν.

Οὐρανία, οὐρανιόφιν παρὰ Ἀλκμᾶνι, δεξιὸν, δεξιόφιν, ἀριστερὸν, ἀριστερόφιν 9). C

Ὡς πρῶτον παρὰ Σικυωνίοις ἀπειράκις ἐν γενικῇ παραλαμβάνεται, καὶ ὡς τὸ ἀπὸ χαλκόφι 10), τὴν ἀπὸ χαλκοῦ γενικὴν σημαίνει, οὐχὶ χαλκόν· οὕτω καὶ τὸ κατ' ὄρεσφιν 11) οὐκ ἄλλο τι σημαίνει ἢ τὴν κατ' ὄρους.

Κλέβδαν καὶ σύνδαν.

Παρὰ τὸν ἄνδρα παραχθέντα 12) ἀνδρακάς. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἐντυπὰς, ἑκὰς, ἀνεκάς.

Ἀθεωρητὶ, ἀκονητὶ 13), ἀμογητὶ, ἀκλαυστὶ, πανθοινί. D

Τὸ γοῦν Ἀρχιλόχειον συνεστάλη. ἀμισθὶ γάρ 435
σε πάμπαν οὐ διάξομεν. A

Ὡς εἴτις εἴποι, ὦ τῶν ἑταίρων, ὦ τῶν φίλων, λιπούσης τῆς φράσεως.

8) Lege: τῷ Ἀλκαίῳ. Num vero μέσσοι verum sit, dubito. Rectius forsan legatur μέσσον, h. e. μεῖζον.

9) δεξιόφιν et ἀριστερόφιν sunt Homeri Ιλ. ν. v. 308. et 309.

10) apud Homer. Ιλ. λ. v. 351.

11) Ibid. v. 495.

12) Lege παραχθὲν τὸ ἀνδρ. Legitur hoc aduerbium in Homer. Οδ. ν. v. 14. vbi v. Eustath. p. 1731. l. 35. qui ἀγκὰς pro ἀνεκὰς habet.

13) Legendum videbatur ἀκονιτὶ, quanquam etiam ἀκονητὶ dici potest Ionice pro ἀπονητὶ, auctore Etymologo M. p. 50. l. 30. *S.*]

Ἔστιν οὖν τρισμέγιστος [1]) καὶ παρὰ τοῦτο μεγίσταν [2]), ξύνοστε καὶ ξύναν [3]). ἔφαμεν δὲ ἐν ἑτέροις καὶ παρὰ τὸ νέος, νέαν ⁝τι⁝ ην (sic legitur) [4]) ἀφ' οὗ τὸ νεανίσκος καὶ νεανίας. Καὶ παρὰ τὸ ἔτης οὖν γενήσεται τι ἔταν [5]) οὐ τὸ κλιτἴκον ὁμόφωνον.

Λήϊος, ἀφ' οὗ λάϊος, καὶ λάϊον, καὶ λάϊα, καὶ ἐν
B συναιρέσει πάλιν τοῦ α, λαια [6]). τίς μοι τὰ λαια ἐκτίλλει. Σώφρων.

A ῥαιὸς [7]) κατ' ἀποκοπὴν fit ῥαὶ, quemadmodum a βριθὺς, κατ' ἀποκοπὴν βρί.

Τό τε γὰρ πρόπαρ οὕτως ἔχει, καὶ τὸ μάκαρ [8]).

[1) Malim simplex μέγιστος.

2) Scribendum est μεγιστὰν vel μεγιστᾶν. v. Etymol. p. 825. l. 13.

3) Lege ξυνός τε καὶ ξυνᾶν siue ξυνάν. v. Voss. ad Hesych. in v. ξυνῆνες.

4) Equidem correxerim παρὰ τὸ νέος, νεὰν, νεᾶνις, praeeunte Etymologo p. 599. l. 14. *S.*]

5) forsan οὗ. [Scilicet legendum est: γενήσεται τὸ ἐτὰν siue ἐτᾶν (Cf. Etymol. p. 825. l. 13.), οὗ τὸ κλητικὸν ὁμόφωνον. np. ὦ ἐτᾶν, et per crasin ὦ τᾶν. de quo v. Timaei lexic. Platon. ibique Ruhnken.

6) Legendum putem λᾷα, vt in sequentibus verbis Sophronis. Nam Etymol. p. 563. l. 12. λήϊα, inquit, τὰ σιτοφόρα χωρία· καὶ συναιρέσει, λῇα. Sed apud Sophronem intelligi videntur *sata, fruges*.

7) Pro ῥαιὸς reponendum est ῥᾴδιος, vt ῥᾲ pro ῥαὶ, auctore Etymol. p. 700. l. 35. Potest tamen ῥαὶ seruandum videri. Nam Hesychius: ῥαῖ· ῥαῖστον, ῥαδίως. Sed Eustath. ad Ιλ. β, p. 163. l. 18. κατὰ τοὺς τεχνικοὺς ἔστι καὶ ἕτερον ῥᾲ, ὃ σημαίνει μὲν τὸ εὐχερῶς, ὥς φασι, γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ῥᾴδιον κατὰ ἀποκοπήν. διὸ καὶ ὀξύνεται καὶ σὺν τῷ ι γράφεται, καὶ οὐδὲ ἐγκλίνεται. Cf. Id. p. 295. l. 5. et supra p. 334. A.

8) Etymol. p. 700. l. 37. πολλάκις καὶ δύο συλλαβῶν γέγονεν ἀποκοπή· οἷον μακάριος, μάκαρ· προπάροιθεν, πρόπαρ.

πῆδα 9) καὶ τὸ ὕμεν παρὰ Καλλιμάχῳ.

Μὴ γὰρ ἄλλοτε οἱ Αἰολεῖς προτίθενται τοῦ β τῷ
ρ, εἰ μὴ τὸ δ ἐπιφέροιτο κατὰ τὴν ἑξῆς συλ-
λαβὴν, ἢ τὸ συγγενὲς ζ, ἢ τὸ συγγενέστερον
τ. Ἅπαξ γὰρ τοῦ β ἐπιφερομένου ἡ πρόθε-
σις ἐγίνετο 10). διὰ τοῦτο βρόδον φασὶν, καὶ C
βρίζα, καὶ βρυτῆρες. οὐ μὴν τὸ ῥέω ἔτι βρέω
φασὶν, οὐδὲ ἄλλο τι τῶν τοιούτων.

Ἑξῆς ῥητέον ἔτι καὶ περὶ τοῦ ῥά. Ἀλκμάν. Τίς ἄν τίς ποκα ῥα ἄλλα 11) νόον ἀνδρὸς ἐπίσποι. Ὅπερ ἐν πάθει προφανεῖ ἐστιν. ἡ γὰρ μακρότης τοῦ α ἀλλοτρία τῆς προλελεγμένης καταλήξεως.

Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ καλα 12), ὃ δι' ἑνὸς μὲν λ
γράφεται κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος. Παρὰ Δω-
ριεῦσι δὲ δι' ἑτέρου λ. καὶ οὕτως ἔνιοι ὑπέ-
λαβον κατ' Αἰολίδα διάλεκτον. ἐβαρύνετο γὰρ
ἄν 13). πρόσοις οὐδὲ τὸ καλος 14). Αἰολεῖς ἐν D
διπλασιασμῷ τοῦ α προφέρονται.

9) Scribe πηδᾷ ex Arati phaenomm. v. 155. Sequens ὕμεν si sanum est, accipi debet pro ὑμέναιος.

10). Malim ἐγένετο.

11) ἄλλα Dorice dicitur pro ἄλλῃ. v. supra p. 244. B.

12) καλα reliqui sine accentu, quanquam non dubitans, quin καλὰ scribendum esset. Etymol. p. 486. l. 39. τὸ καλὰ, παρὰ Ἀλκμᾶνι ἐστίν· οἷον, Καλὰ μελισδόμεναι. quae verba vel similia mirarer si Apollonius non adscripsisset.

13) Eustath. ad Hom. p. 1534. l. 20. ὅτι κάλος διὰ τοῦ ο μικροῦ βαρυτόνως ἐλέγετο κατὰ διάλεκτον καὶ τὸ κοινὸν ἐπίθετον ὁ καλὸς, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ etc.

14) Ad haec emendanda fortassis iuuerit Eustath. p. 1843. l. 14. S.]

436 Ἐν τῷ περὶ τοῦ οἴμοι ἢ ὤμοι.

A Τὸ πλῆρες τῆς φωνῆς ἀκούουσιν ὦ ἐμοὶ, ὡς ἔχει καὶ παρὰ Παρθενίῳ.

Ὦ ἐμὲ τὴν τὰ περισσά.

Καὶ ἐπίμεμπτον ἡγοῦνται τὸ ὤμοι ἐγώ. *) etc.

[*) Saepe hoc legitur apud Homerum, vt Od. ε. v. 356. *S.*]

B

F I N I S.

[illegible]

INDEX SCRIPTORVM

IN APOLLONII FRAGMENTO LAVDATORVM.

In quo nomina eorum, quorum locos tantum, suppresso scriptoris nomine, attulit Apollonius, vncinis inclusimus.

ERRORES
vel a me, vel a typotheta commissi, sunt fere hi:

P. 16. lin. 9. legendum est λυμήνεις
23. – – δέον, δεῖν.
– 23. ad marginem interiorem supra literam A ponenda est nota numeri, 16
– 30. lin. 35. legendum *infra*
– 31. – 18. – τῷ ἥρῳ
– 33. – 2. litera A. tollenda est et in linea 3. ante ναῦν ponenda.
– – – 7. pro Ibid. leg. Eurip. Iphig. Aul.
– 34. – 7. – 11, – 11.
– 50. – 1. leg. ναῖοι pro νεῖοι
– – – 20. post λέγουσι punctum ponendum.
– 62. – 6. leg. ἀρπᾷ
– 92. – 20. – ὅτιή pro ὅδιή
– 100. – 11. – גבור pro גבור
– 109. – 1. – ex Thucyd.
– 138. – 26. – Ἀρισταγόρης
– 148. – penult. leg. τριηκόντερος
– 151. – 16. leg. Id. pro Ib.
– 187. – 4. – Διφοῦρα
– 225. – 28. – ὑφέστη
– 226. – 29. post Clenard. commendare volueram d'Ancillonii obseruationem fere ex aequalium memoria deletam, *de pronunciatione vocalis* ἨTA, *qua quaeritur, an vt* E *laxum, an vt* Ἰῶτα *pronunciari debeat,* quae legitur in Miscellan. Lips. T. VIII. p. 57–81.
– 257. – 26. leg. Ἀριστοκλεῖδας
– 262. – 23. – ὑμὲ pro ὑμὶ
– 263. – 6. – – τὰ
– 264. – 10. seiungenda est glossa εἶν a nomine ἀντωνυμία, sed pro ἐκεῖνο ς legendum ἐκεῖνος.
– 265. – 20. litera ι seiungenda magis est a verbo γινομένης.
– 267. – 25. legendum Attic. pro Artic.
– 269. – 9. – Empir. – Epir.
– 285. – 11. – 125. – 105.
– 286. – 4. – 97. – 98.
– 288. – penult. – p. 216. – v. 216.

ERRORES

vel a me, vel a typotheta commissi, sunt fere hi:

P. 16. lin. 9. legendum est *λυμήνεις*
23. - - *δέον, δεῖν.*
- 23. ad marginem interiorem supra literam A ponenda est nota numeri, 16
- 30. lin. 35. legendum *infra*
- 31. - 18. - *τῷ ἥρῳ*
- 33. - 2. litera A. tollenda est et in linea 3. ante *ναῦν* ponenda.
- - - 7. pro Ibid. leg. Eurip, Iphig. Aul.
- 34. - 7. - 11, - 11.
- 50. - 1. leg. *ναῖοι* pro *νεῖοι*
- - - 20. post *λέγουσι* punctum ponendum.
- 62. - 6. leg. *ἁρπᾷ*
- 92. - 20. - *ὁτιὴ* pro *ὁδιὴ*
- 100. - 11. - גבור pro גבון
- 109. - 1. - ex Thucyd.
- 138. - 26. - *Ἀρισταγόρης*
- 148. - penult. leg. *τριηκόντερος*
- 151. - 16. leg. Id. pro Ib.
- 187. - 4. - *Διφοῦρα*
- 225. - 28. - *ὑφέστη*
- 226. - 29. post Clenard. commendare volueram d'Ancillonii obseruationem fere ex aequalium memoria deletam, *de pronunciatione vocalis* ἮΤΑ, *qua quaeritur, an vt* E *laxum, an vt* Ἰῶτα *pronunciari debeat,* quae legitur in Miscellan. Lips. T. VIII. p. 57-81.
- 257. - 26. leg. *Ἀριστοκλεῖδας*
- 262. - 23. - *ὑμὲ* pro *ὑμὶ*
- 263. - 6. - - *τὰ*
- 264. - 10. seiungenda est glossa *εἶν* a nomine *ἀντωνυμία*, sed pro *ἐκεῖνο ς* legendum *ἐκεῖνος.*
- 265. - 20. litera ε seiungenda magis est a verbo *γινομένης.*
- 267. - 25. legendum Attic. pro Artic.
- 269. - 9. - Empir. - Epir.
- 285. - 11. - 125. - 105.
- 286. - 4. - 97. - 98.
- 288. - penult. - p. 216. - v. 216.

p. 295. lin. 14. legendum Archyt. apud Diog. Ibid. non simpliciter Ibid.

- 338. - 16. debebam laudare Pindari locum, Pyth. Od. 4. v. 100. atque inde pro Ἥρα rescribere Ἦ ῥα.
- 339. - 25. legendum χοροὺς
- 350. - antepenult. post Ἀχαιοί addi debebat Hesychius.
- 353. - 24. legendum περιέχοντος
- 366. - 16. - alia
- 397. - 29. - ἔλλειψιν
- 401. - 18. - ἐναρφόρος
- 403. - 12. - ἄγρομαι pro ἄγομαι
- 409. - 24. - πρεσβύτατος
- - - 26. - 35.
- 418. - 18. - μέλλοντος
- 420. - 22. - Sic
- 421. - 2. - Augment. p. 59. C. pro Diphthong.
- 463. - 12. - ἐγγίκασι
- 467. - 13. addi post βιστάκια debebant haec: Omnino v. Niclas ad Geopon. 12, 1.
- 470. - 22. legendum ἐντὶ
- 476. - 14. - 110. D. D. πόλισι p. 111. A.
- 504. - 15. monere debebam, apud Gruterum legi *exfociont*, quod ipsum infra p. 416. A. recte exhibetur a Maittajrio ipso.

3 2044 038 402 251

